

Ai còn chờ ai giữa mùa hoa nở

Contents

Ai còn chờ ai giữa mùa hoa nở	2
1. Chương 01: Gặp Lại	2
2. Chương 02: Lần Gặp Đầu	5
3. Chương 03: Ký Ức	10
4. Chương 04: Anh Hai	16
5. Chương 05: Chuyển Nhà	21
6. Chương 06: Đàm Tâm	25
7. Chương 07: Dự Tiệc	29
8. Chương 08: Phác Họa	34
9. Chương 09: Bất An	39
10. Chương 10: Ôm Hôn	44
11. Chương 11: Tuyên Chiến	50
12. Chương 12: Thất Hẹn	55
13. Chương 13: Hoán Đổi	59
14. Chương 14: Tìm Người	62
15. Chương 15: Mất Mặt	68
16. Chương 16: Hủy Ước	72
17. Chương 17: Tấn Công	74
18. Chương 18: Hòa Giải	79
19. Chương 19: Nhẹ Lòng	82
20. Chương 1 chương 27: Trùng Phạt	84
21. Chương 20: Bối Rối	88
22. Chương 21: Diệt Nham	92
23. Chương 22: Buông Tay	96
24. Chương 23: Thú Tội	101
25. Chương 24: Kinh Hãi	105
26. Chương 25: Nằm Viện	111
27. Chương 26: Lần Đầu	116
28. Chương 28: Tai Nạn	120
29. Chương 29: Chạy Nạn	124
30. Chương 30: Cạm Bẫy	129
31. Chương 31: Xa Cách	132
32. Chương 32: Làm Lành	137
33. Chương 33: Khác Biệt	140
34. Chương 34: Chắc Chắn	144
35. Chương 35: Tranh Đấu	149
36. Chương 36: Giải Thoát	154
37. Chương 37: Thai Đầu	157
38. Chương 38: Hiểu Lầm	161
39. Chương 39: Tai Nạn	165
40. Chương 40: U Ám	169
41. Chương 41: Chia Tay	174

42. Chương 42: Hối Tiếc	177
43. Chương 43: Trùng Phùng	181
44. Chương 44: Chính Thức	184
45. Chương 45: Cứu Rồi	189
46. Chương 46: Cầu Hôn	193
47. Chương 47: Chân Tướng	198
48. Chương 48: Thành Công	203
49. Chương 49: Kết Hôn Ngoại Truyện	208
50. Chương 50: Ngoại Truyện 1	209
51. Chương 51: Ngoại Truyện 2	212
52. Chương 52: Ngoại Truyện 3	216

Ai còn chờ ai giữa mùa hoa nở

Giới thiệu

“Ai còn chờ ai giữa mùa hoa nở” là câu chuyện về sự lựa chọn của cô gái trẻ Diệp Mộc trong tam giá

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-con-cho-ai-giua-mua-hoa-no>

1. Chương 01: Gặp Lại

“Diệp Mộc! Lô Căng không thích số 112, cô ấy nói muốn có cảm giác của nàng tiên cá, nhất định phải mặc bộ bó sát người màu xanh nên kiên quyết bắt stylist cắt cái váy đó đi.”

“Diệp Mộc! Tay ghi ta của Mộc Tử vẫn chưa tới.”

“Diệp Mộc! Nhân viên đạo cụ bảo chị qua bên đó, anh ấy nói có vấn đề đặc biệt cần chị đích thân giải quyết!”

“Diệp Mộc! Biên đạo nổi điên rồi! Chị mau qua đó xem sao đi!”

...

Diệp Mộc mặc áo sơ mi, quần bò, đứng trong vòng vây của các trợ lý và nhân viên, đưa tay vuốt mái tóc ngắn, lật qua lật lại bằng phân tiết mục, chân bước nhanh, thỉnh thoảng lại quay sang xác nhận với các trợ lý phần việc cần làm tiếp theo.

“Bảo đạo diễn xử lý phần biên đạo đi, ông ấy cứ tự do mà phát huy. Mộc Tử chuyển bài nhanh, không cần đệm ghi ta nữa. Nói với Lô Căng, hoặc là mặc bộ đó lên diễn, hoặc là không mặc gì, cô ấy tự chọn đi.” Xử lý một đồng công việc và con người, Diệp Mộc đã quá quen với nhịp độ công việc hối hả này. “Tiểu Tình! Qua đây! Chạy cái gì hả?”

“Diệp Mộc... Xong rồi, xong rồi...” Trợ lý Tiểu Tình thở không ra hơi, gương mặt tươi như hoa nở. “Khoản tài trợ cho liveshow lần này của chúng ta... xong luôn rồi! Bên sản xuất bảo em báo ngay cho chị, anh ta nói... nhiều hơn so với mong muốn ban đầu của chúng ra những bốn mươi phần trăm!”

Diệp Mộc đang chăm chú nhìn tờ giấy trước mặt, nghe đến đó bỗng khựng lại, ngẩng lên: “Cái gì?”

“Thật đấy! Phòng Ngoại giao bên Lương Thị chủ động đến tìm chúng ta!” Tiểu Tình nói với vẻ vô cùng hào hứng, Lương Thị là doanh nghiệp hàng đầu trong thương giới của thành phố C. CEO Lương Phi Phàm nghe nói xuất thân từ dân giang hồ, năm tổng giám đốc dưới quyền đều là danh gia vọng tộc, là long là phượng, vì vậy, thực lực tài chính vô cùng hùng hậu, không thể tưởng tượng nổi.

Diệp Mộc hơi xao động, chợt có cảm giác bất an: “Người đến là ai?”

“Dung nhị thiếu gia!” Tiểu Tình nhắc đến cái tên đứng trong top ba chàng trai độc thân hoàng kim nhất thành phố, cười bên lên.

Quả nhiên là vậy!

Mặt Diệp Mộc không có biểu hiện gì, môi từ từ mím chặt.

Lúc này, từ bên studio truyền tới một tràng cười, tiếp đó, cửa phòng hóa trang bật mở, nhân viên sản xuất mặt mũi tươi rói ngó vào trong: “Diệp Mộc! Mau đến đây! Giới thiệu cho em một đại quý nhân! Dung nhị thiếu gia, giới thiệu với anh, đây là Diệp Mộc, quản lý của Lô Căng, một quản lý trẻ rất tài ba của công ty chúng tôi.”

Diệp Mộc đưa mắt nhìn qua bên đó, đúng lúc bắt gặp cặp mắt đào hoa, phong lưu vô hạn ấy.

Trước đây, biết bao đêm, đôi mắt kia đã từng trù mẹn ngắm nhìn cô ngủ, mà lúc này, ngăn cách bởi bao nhiêu người. Diệp Mộc bình tĩnh kẹp mấy tờ tài liệu vào tay, điềm nhiên tiến về phía trước: “Chào anh!”

Vừa lúc ấy, Dung Nham từ ngoài bước vào. Cửa phòng hóa trang tạm thời hơi thấp, người anh lại cao, phải hơi cúi để bước vào, giọng nói của Diệp Mộc vừa dứt, anh ngẩng lên nhìn cô, khẽ cười, thần sắc không đổi.

Diệp Mộc định nói “đã lâu không gặp”, rồi chợt dừng lại.

Đạo diễn biết tin cũng ngay lập tức đi vào, nói với các nhân viên: “Mọi người tạm ngừng công việc! Hôm nay chúng ta nghỉ sớm!”, rồi quay lại kéo Diệp Mộc tới trước mắt Dung Nham và nhân viên sản xuất, vô cùng hỉ hả: “Đi nào! Chúng ta cùng đi ăn tối!”

Tối nay có buổi thiết đãi một số nhà tài trợ, bây giờ thêm cả Dung Nham, lại càng náo nhiệt. Diệp Mộc đứng bên ngoài gọi điện thoại rồi mới vào phòng, lúc này chỉ còn một chỗ trống bên cạnh Dung Nham.

Vì đang là mùa xuân nên tiết trời se lạnh, anh cởi áo khoác ngoài, chỉ mặc một chiếc áo len mỏng, tay áo hơi kéo lên, để lộ ra những cơ bắp khỏe khoắn.

Tay trái anh đeo một chiếc đồng hồ màu bạc, là món quà Diệp Mộc tặng anh vào lễ tình nhân hai năm trước.

Diệp Mộc nhìn ra chỗ khác, lúc ngồi, cô khẽ kéo tay áo trái xuống một chút.

Cô vừa ngồi xuống, nhà sản xuất đã phát biểu: “Diệp Mộc, Lô Căng không đến được, em phải uống thay cô ấy nhé!”

Diệp Mộc “ạ” một tiếng: “Tất nhiên rồi.” Cô cầm ly rượu trước mặt, tươi cười đứng dậy: “Các vị, đây là điểm xuất phát của Lô Căng, cũng là trạm cuối cùng trong show diễn vòng quanh thế giới lần này. Được sự giúp đỡ quý báu của các vị, chúng tôi rất tự tin và cũng có trách nhiệm phải làm thật tốt show diễn này! Lô Căng do công việc luyện tập gấp rút, hôm nay không thể tới được, tôi uống thay cô ấy một ly. Tôi càn nhé, các vị tùy ý!”

Nói xong, Diệp Mộc uống hết ly rượu.

Ngón tay Dung Nham đặt trên bàn, tư thế ngồi thoải mái, Diệp Mộc đặt ly rượu xuống, anh với tay rót đầy ly của mình trong tiếng cổ vũ xung quanh, chạm khẽ vào chiếc ly rỗng của cô, keng một tiếng, sau đó cười, đặt ly lên môi, một hơi uống cạn.

Lúc này, không khí càng thêm náo nhiệt. Những nhà tài trợ này đều làm ăn ở thành phố C, tập đoàn Lương Thị và Dung gia phía sau Dung Nham có sức hấp dẫn rất lớn đối với bọn họ, một cuộc gặp gỡ nhỏ như vậy mà Dung nhị thiếu gia đích thân ra mặt, những người này sớm đã nhìn ra lý do.

“Diệp tiểu thư!” Một tổng giám đốc khác cười khách khí gọi tên Diệp Mộc. “Dung nhị thiếu gia chiếu cố như vậy, mà lại là lần đầu tiên gặp mặt, Diệp tiểu thư quả thật không tầm thường!”

Mặt Diệp Mộc ửng đỏ, rượu cay quá, một hơi uống hết, cô chảy nước mắt, đành quay về phía người nợ, cười: “Thật ư? Vậy thì phải đa tạ Dung nhị thiếu gia nể mặt rồi.”

“Em gọi anh là gì cơ?” Dung Nham nhìn đôi mắt ngấn nước của cô, thấp giọng hỏi.

Diệp Mộc không trả lời, không nhìn anh.

Những người này bình thường quen tán tụng nhau, một tác đến giờ, tất nhiên không thể bỏ qua cơ hội tốt này. Người thì vỗ bàn tán dương, người thì cổ vũ Diệp Mộc tiếp tục uống với Dung Nham.

Dung Nham không nói gì, nhìn về phía cô với ánh mắt như muốn nói: “Tùy em, muốn coi anh ra sao cũng được.”

Diệp Mộc như không nhìn thấy gì, quay ra nhìn người sản xuất ngồi cùng bàn, anh ta liền cười: “Các vị! Các vị cứ ngồi bên cổ vũ thể này thật không ổn chút nào chút nào, lát nữa Dung nhị thiếu gia uống say, rồi đi tìm Diệp Mộc của chúng tôi tính sổ, các vị thì chẳng liên quan gì, nhưng Diệp Mộc của chúng tôi chẳng phải chịu thiệt lớn rồi sao?”

Người sản xuất dừng lại một lúc, ngay lập tức có người phụ họa: “Nhất định không để Diệp tiểu thư chịu thiệt như vậy được! Thế này đi, ly rượu này, chỉ cần Dung nhị thiếu gia uống cạn, bên tôi sẽ tài trợ thêm mười vạn nữa!”

“Ly tiếp theo sẽ là tôi, mười vạn!”

“Tôi cũng mười vạn!”

Không khí lên đến cao trào, cả bàn chỉ còn lại Dung Nham là đang ngồi, tay anh vuốt chiếc ly Diệp Mộc cụng khi nãy, chiếc ly lấp lánh sau những ngón tay dài của anh. Khắp bàn hô hào, ra giá một lượt, chỉ đợi anh uống rượu. Anh ra hiệu cho Diệp Mộc rót đầy ly.

“Ồ...” Dung Nham khê cười, điệu bộ từ tốn. “Lát nữa chắc tôi bị mấy anh chê cười, mang danh nghĩa của Lương Thị tới đây uống rượu mà giá trị cũng chỉ có mười vạn.” Nói xong, anh nâng ly, hướng về phía vị giám đốc đầu tiên ra giá mười vạn, uống cạn.

Diệp Mộc ngay lập tức rót đầy ly thứ hai cho Dung Nham, anh tiếp tục nâng ly cùng vị giám đốc thứ hai, vị này đã chuẩn bị từ sớm, xua tay quả quyết: “Nếu là anh em trong nhà uống với nhau thì không nói làm gì, hôm nay Dung nhị thiếu gia đại diện cho Lương Thị, ly rượu này tôi ra giá một trăm vạn!”

Dung Nham “ồ” lên một tiếng, cười nhạt, một hơi uống cạn.

Những người sau tỏ ra cẩn trọng, một loáng đã uống hết một vòng, khoản tiền tài trợ lớn nóng hổi cứ như thể trôi vào túi, Diệp Mộc nên cảm thấy vui mới phải, nhưng cô quay ra nhìn thấy ở đầu kia, Dung Nham ngồi im lìm trên ghế, mắt nhắm hờ, mọi sự vui mừng như tan biến hết.

Rất lâu rồi Dung Nham không uống nhiều như vậy, nôn sạch trong nhà vệ sinh, bụng dạ đang nhào lộn, vô cùng khó chịu. Anh cúi đầu, dựa vào bức tường đứng một lúc, hít một hơi rồi lại nôn thốc nôn tháo, khi cảm thấy đỡ hơn, vừa định trở về bàn, bỗng nhìn thấy Diệp Mộc đứng trước mặt.

“Ấy...” Dung Nham mơ màng đưa tay vuốt mái tóc cô, vừa thật vừa đùa nói một mình: “Chắc là say thật, ảo giác cũng xuất hiện rồi.”

Diệp Mộc gạt tay anh ra, nói với giọng chẳng vui vẻ gì: “Là em!” Dung Nham “ờ” một tiếng, tay anh trượt xuống ôm lấy gáy cô, cúi đầu, cười lớn: “Hôn mà cũng thật như vậy sao? Tiểu Mộc, tối nay em xuất hiện sớm quá.”

Anh tưởng thật, định tiến tới, Diệp Mộc vội vã đẩy anh ra, trừng mắt: “Dung Nham! Anh đừng có mà mượn rượu giả điên! Ngoan ngoan thì em đưa về nhà, nếu không cho anh ở lại đây tự điên một mình!”

Dung Nham dựa lưng vào tường, nhìn cô cười: “Không có em, anh ngủ ở đâu chẳng vậy... Không sao đâu, em cứ vứt anh ở đây đi! Đợi sáng mai tỉnh rượu anh sẽ tự về.”

Diệp Mộc hít một hơi thật sâu.

“Đi!” Về mặt đêm chiều, cuối cùng cô nghiêng răng đỡ lấy anh.

Sau khi Dung Nham và Diệp Mộc rời bàn, đám người kia chẳng ai bảo ai, cùng rút lui. Khi bọn họ về đến phòng, quả nhiên chẳng còn một ai, Diệp Mộc dìu Dung Nham ngồi xuống ghế, quay người đi tính tiền.

Quầy tiếp tân không nhận tiền, tỏ ra lưỡng lự trước sự kiên quyết của Diệp Mộc. Một lúc sau, một chàng trai có vẻ là quản lý chạy tới, mặt mày tươi cười: “Diệp tiểu thư, tiệc rượu của nhị thiếu gia từ trước đến nay luôn ký hóa đơn, đến cuối năm mới thanh toán một lượt.”

Diệp Mộc đẩy chiếc thẻ ra: “Không liên quan đến anh ấy, hôm nay tôi mời.”

“Vậy chẳng phải là một sao?” Người quản lý khẽ cười, nói tiếp: “Ừm... khi nãy tôi thấy nhị thiếu gia hình như đã say quá rồi, nhà hàng cũng sắp xếp cả rồi, cái này gửi chị, có yêu cầu gì, chị có thể gọi chúng tôi bất cứ lúc nào.”

Anh ta đưa cho Diệp Mộc một chiếc chìa khóa phòng.

Diệp Mộc nhất quyết đòi thanh toán, lúc này người ta đã vậy rồi, cô nghĩ có giải thích thế nào cũng bằng thừa, đành cầm lấy cả chìa khóa phòng lẫn chiếc thẻ.

Cô đẩy cửa phòng, Dung Nham nằm thẳng đuột trên ghế, bàn tay đặt úp lên mắt, ánh đèn chiếu vào chiếc mũi cao thẳng, ngả bóng. Ánh sáng ấy cùng chiếc bóng đều vô hình, nhưng trong giây phút như đã chạm vào trái tim ai đó.

Cô lật chiếc khăn đặt lên mặt anh, Dung Nham “ó” một tiếng, nhanh như cắt nắm lấy tay cô, khiến cô không kịp phản ứng.

“Anh bỏ ra...” Diệp Mộc khẽ kháng cự.

Bị chiếc khăn che mặt nên giọng Dung Nham nhỏ và trầm: “Không.”

Diệp Mộc dùng lực lật tay, đẩy cánh tay anh ra, đứng dậy. Dung Nham ngồi bật dậy, xoay người ôm chặt lấy cô: “Tiểu Mộc!”

Diệp Mộc tiếp tục kháng cự, anh cũng không có ý buông tay, ôm chặt cô vào lòng, mặc cho cô giãy giụa.

“Sao lại cắt tóc ngắn...” Đợi đến khi cô đã ngừng kháng cự, Dung Nham gét sát vào vành tai cô cắn nhẹ, than thở. “Người cũng gầy đi, mà hình như còn đen nữa!”

Diệp Mộc nằm gọn trong vòng tay anh, chẳng thể làm gì, cả người lẫn trong lòng đều run rẩy.

Đôi tay Dung Nham càng khóa chặt: “Tiểu quái thú!” Đôi môi nóng bỏng của anh chạm vào vành tai lạnh toát của cô, giọng nói mơ hồ mà hào hứng. “Cuối cùng em cũng trở về rồi... Anh ngoan lắm, mỗi tối không có em ở bên, anh chỉ ngủ một mình thôi.”

2. Chương 02: Lần Gặp Đầu

Hơn hai năm trước.

Nửa thân trên nghiêng về phía trước một góc bốn mươi lăm độ, tay phải luồn vào ngực trái, với đến dưới nách trái. Nghiền răng, ngón tay cổ vươn dài thêm một chút, thêm một chút... Dùng lực ép sát phần thịt trên lưng, rồi kéo, kéo, kéo...

Đổi tay phải, theo hướng ngược lại, các bước giống hệt như trên, thêm một lần nữa.

Sau đó, ngẩng qua tấm kính bên ngoài xe, Diệp Mộc vô cùng hài lòng nhìn chiếc cổ chữ V của mình đã trở nên ngay ngắn hơn hẳn.

Thế mới nói, ngực không phải để nhô ra, mà là để nắn.

Ai đó cuối cùng cũng chỉnh cho vòng một size B biến thành size C, dương dương tự đắc quay qua quay lại tự ngắm mình qua tấm kính, tay lại luồn vào trong áo, chỉnh đốn cẩn thận một lần nữa.

Không gian trong bãi đỗ xe ngăm vô cùng yên tĩnh, vì vậy, khi tiếng “rừ rừ” đánh giòn vang lên, đầu Diệp Mộc như có cảm giác tê tê.

Tấm kính xe màu trắng bị Diệp Mộc biến thành chiếc gương ngăm ngúa một lúc lâu ấy từ từ hạ thấp trước mặt cô.

Diệp Mộc đang ở tư thế nghiêng về phía trước, khoảng cách giữa mặt cô và khuôn mặt đẹp trai ngồi trong xe kia chưa đến nửa mét, vì vậy cô nhìn rất rõ. Người đó có cái cằm sạch sẽ, đôi môi mỏng, cái mũi cao, thẳng, đôi lông mày đen đậm, còn nữa, một đôi mắt đen như biết cười.

Trong giây lát, máu trong cơ thể ầm ầm dồn lên não một cách vô cùng sung sướng, khiến mặt cô nóng bừng, đến phát đau. Diệp Mộc ngay lập tức rút tay ra khỏi áo, vừa hít lấy hít để không khí lạnh vừa ưỡn thẳng người như không có chuyện gì.

“Xin lỗi, không phải tôi cố ý...” Giọng nói của người con trai ấy cũng dễ nghe, anh nói đến đây rồi dừng lại. “Tôi thấy cô đứng đó rất lâu rồi, có chuyện gì sao?”

“Giám đốc Lê...” Mạch máu ở thái dương như pháp phồng, Diệp Mộc nghĩ thầm, thế này thì chết đi cho xong, nhưng về mặt lập tức chuyển về trạng thái ngây thơ vô (số) tội. “Chào anh, lần đầu gặp mặt...” Giọng nói của cô đã trở lại bình thường. “Tôi là bạn học của Lê Diệp Thần, anh ấy giới thiệu tôi đến đây làm việc, tôi là Diệp Mộc.”

“Diệp – Mộc.” Người con trai ngồi trong xe nghe xong tên của cô, điệu cười trong mắt càng trở nên rõ ràng, đôi môi hơi nhếch lên, thấp giọng nhắm đi nhắm lại hai chữ ấy, rồi lại ngẩng lên nhìn người con gái trước mặt.

Diệp Mộc hơi bất ngờ trước phản ứng của anh, tim càng đập nhanh.

“Tôi không phải Giám đốc Lê.” Vừa nói xong câu này, cầu thang máy đối diện đầu xe phát ra một tiếng “ding dong”, cửa từ từ mở ra.

Diệp Mộc ngược ngùng quay lại. Từ trong thang máy, một đôi nam nữ bước ra, người con trai dáng rất cao, ước chừng phải gần một mét chín mươi. Cô gái thì Diệp Mộc quen, cô ấy là Cố Tiểu Diễm, trợ lý giám đốc C&C. Chính cô ấy đã chỉ cho Diệp Mộc, nói Diệp tiểu thư là do tam thiếu gia giới thiệu, cũng coi là tư giao của Giám đốc Lê, hay là tới bãi đỗ xe chờ rồi cùng Giám đốc Lê đi ăn tối, vừa ăn vừa bàn chuyện...”

Sau một ngày chờ đợi chẳng có việc gì làm, đầu óc quay mòng mòng, Diệp Mộc đã đồng ý. Vội vàng chạy xuống dưới, theo biển số xe mà Tiểu Diễm đã nói, tìm đến chiếc xe của Lê Cận Thần, và sau đó xảy ra sự việc đáng xấu hổ kia.

Diệp Mộc đã bình tĩnh trở lại, can đảm tiến đến. Cố Tiểu Diễm bước sau người con trai, nghe anh ta nói với vẻ rất kính cẩn, tay thoăn thoắt ghi chép trên chiếc PDA, nhìn cảnh tượng này, chắc hẳn là Giám đốc Lê Cận Thần của cô ấy.

Về mặt Diệp Mộc bình thường trở lại, nhìn về phía người ngồi trong xe.

Người con trai trong xe thấy cô nhìn qua, liền với tay mở cửa, bước xuống. Diệp Mộc lùi về phía sau một bước, nhìn thấy anh ta chỉnh lại cà vạt, mở cửa sau, rồi lễ phép đứng sang một bên!

Diệp Mộc như rơi bịch xuống đất... C&C không hổ danh là công ty giải trí hùng mạnh bậc nhất châu Á, đến một nhân viên lái xe mà ngoại hình, khí chất cũng tiêu chuẩn như vậy, có thể thấy yêu cầu của họ đối với những ca sĩ dưới trướng nghiêm khắc tới mức nào!

Diệp Mộc còn đang ngẩn người thì Lê Cận Thần đã bước đến gần, nhìn thấy một cô gái không quen biết đứng trước xe của mình, anh không khỏi thắc mắc, nhướn mày hỏi: “Cô là...?”

Diệp Mộc đứng ngây như phỗng, giọng nói thánh thót của Cố Tiểu Diễm đã vang lên trước khi cô kịp nói: “Đây chính là người mà tam đại thiếu gia giới thiệu, tên Diệp Mộc, đến để sắp xếp công việc.”

Diệp Mộc định thần lại, mỉm cười gượng tay về phía Lê Cận Thần: “Chào anh. Tôi là Diệp Mộc, rất vui được gặp anh.”

Bước đến gần cô mới phát hiện, lúc miêu tả về anh chàng này, Lê Diễm Thần đã dùng hai chữ “tuyệt phẩm” quả không ngoa chút nào.

Người tên Lê Cận Thần này, vẻ bề ngoài không có gì để bàn rồi, mấy chàng minh tinh đang nổi như cồn bây giờ cũng chẳng thể sánh bằng. Nhưng thứ khiến người khác rung động hơn vẻ bề ngoài đẹp trai kia chính là khí chất toát ra từ anh ta.

Lê Cận Thần “ồ” một tiếng, mỉm cười với Diệp Mộc: “Cô là bạn học của Diễm Thần? Đúng rồi, trước đây cậu ấy có nói với tôi về cô.” Tiếng phổ thông của anh ta có vẻ hơi cứng, âm uốn lưỡi và thẳng lưỡi có chút không rõ ràng, mang sắc giọng Quảng Đông. “Rất vui được gặp cô. Nhưng... cô ở đây làm gì vậy?”

Phía sau Diệp Mộc, người lái xe nọ bật cười.

“Tôi thắc mắc không hiểu tại sao đang nằm ngủ bù trong xe, bỗng nhiên ở đâu xuất hiện một cô gái, hóa ra là do Diễm Diễm sợ tôi cô đơn nên bảo một đồng nghiệp mới đến trêu đùa.” Người lái xe từ tốn nói. Anh tựa vào cửa xe, ở góc độ này, vẻ mặt ấy rất giống nam diễn viên điển trai trong cuốn tạp chí điện ảnh mà Diệp Mộc yêu thích nhất.

Lê Cận Thần nghe thấy thế, quay sang nhìn Cố Tiểu Diễm. Cố Tiểu Diễm vươn thẳng cổ, vẻ mặt ngại ngùng, đưa tập tài liệu trong tay cho người tài xế, quay người tiến về chiếc xe của mình đỗ bên cạnh, rồi lái đi luôn.

Diệp Mộc không nói gì, đầu hơi cúi thấp, dáng vẻ đáng thương.

“Diệp tiểu thư!” Lê Cận Thần tỏ vẻ xin lỗi. “Xin lỗi cô, cả ngày nay tôi bận quá, đã để cô phải chờ lâu.”

Lê Cận Thần nở một nụ cười ấm áp, nụ cười ấy còn ngọt ngào hơn cả những làn gió xuân, trái tim Diệp Mộc bị nụ cười ấy làm cho mềm nhũn. Anh nhẹ nhàng nói: “Được rồi, Diệp tiểu thư, ngày mai sau khi tối, cô cứ lên thẳng tầng sáu mươi báo cáo nhé!”

“Tôi không cần phỏng vấn sao?” Diệp Mộc hỏi lại, có chút ngạc nhiên.

Lê Cận Thần khẽ lắc đầu, vẫn là nụ cười ngọt ngào ấy: “Tôi tin tưởng con mắt nhìn người của Diễm Thần.”

Lê Cận Thần lên xe, người tài xế cho xe nổ máy, Diệp Mộc đang thở phào nhẹ nhõm thì từ chiếc gương, người tài xế đang cười với mình, ánh mắt hình như hướng xuống ngực, mặt cô lại đỏ bừng.

Sau khi nghe Diệp Mộc kể lại toàn bộ câu chuyện, Trần Hiểu Vân đã rút ra được ba kết luận. Một là Cố Tiểu Diễm là một con khôn. Hai là ấn tượng của Lê Cận Thần với Diệp Mộc có lẽ chẳng ra làm sao. Ba là tổng hợp hai điểm trên, những ngày tháng của Diệp Mộc ở C&C sẽ chẳng dễ dàng gì.

Về điểm thứ nhất, cả ba người có mặt đều có những ý kiến khác nhau nên việc thảo luận lập tức chuyển sang điểm thứ hai. Ấn tượng của Diệp Mộc về Lê Cận Thần vô cùng tốt, hết lần này đến lần khác kể lại cho hai chị em nhà họ Trần về nụ cười chết người ấy.

Trần Hiểu Vân vừa nhai dưa chuột vừa gật gù ra vẻ hiểu biết, phân tích cho Diệp Mộc: “Anh ta bảo cậu không cần đi phỏng vấn, nói cách khác là anh ta không muốn hiểu thêm về năng lực và chuyên ngành của cậu. Anh ta nói tin tưởng con mắt nhìn người của Lê Diễm Thần cũng có nghĩa là anh ta vì nể mặt người em trai mình nên mới nhận cậu vào. Có thể thấy cái người tên Lê Cận Thần này chẳng đối tốt gì với cậu đâu.”

Khóe miệng Diệp Mộc méo đi, trong lòng có chút bất an, phản kháng với vẻ ngờ vực: “Anh ấy có vẻ rất tốt, không phải người như cậu nói đâu.”

Trần Hiểu Vân khẽ lắc đầu: “Vị trí của Lê Cận Thần ở C&C là dưới một người trên vạn người, sao có thể là người bình thường được chứ? Mấy năm trước anh ta cùng một vài người thân thiết tới thành phố C dựng nghiệp, giờ thì cậu thấy đấy, với quy mô của C&C hiện tại, một người đàn ông một tay có thể tạo dựng được công ty lớn như vậy có thể là người tốt được sao? Anh ta càng tỏ ra không nóng nảy, càng chứng tỏ anh ta rất đáng sợ!”

Diệp Mộc bị những lời của Trần Hiểu Vân dọa cho phát sợ, quả táo trong tay cũng quên chẳng buồn cắn.

Điều mà cô em Trần Hiểu Hứa quan tâm lại hoàn toàn khác so với cô chị Trần Hiểu Vân, đôi mắt cô bé đầy những vì sao lấp lánh, kéo tay Diệp Mộc lay lay: “Chị Mộc Mộc, anh Lê Cận Thần ấy... thực sự đẹp trai như vậy sao?”

Diệp Mộc gật đầu rất quả quyết.

Hiểu Hứa hào hứng, khuôn mặt đỏ ửng, vội vàng hỏi thêm: “Thế còn anh tài xế đẹp trai thì sao?”

Diệp Mộc nhớ lại: “Anh chàng tài xế ấy... Vẻ đẹp trai này không thể nói rõ ràng. Đôi mắt đen lấy sâu thẳm, lông mày khiến người khác có cảm giác rất thoải mái, đúng thế, anh ấy khiến cho người khác rất vừa mắt.” Nói đến đây, cô chợt có cảm giác đã quen từ trước, hình như từng gặp người tài xế đó ở đâu rồi... Biết đâu anh ta từng tham gia đóng phim quảng cáo, hoặc đóng vai diễn viên quần chúng trong một bộ phim truyền hình nào đó cũng nên.

“Cắt!” Trần Hiểu Vân đánh thức hai đóa hoa đang ngơ ngẩn. “Nói chuyện nghiêm túc! Mộc Mộc, cậu có chắc là cậu muốn bị cuốn vào cái vòng xoáy ấy không? Mình rất lo cho cậu, giới giải trí vốn không phải nơi dễ dàng gì đâu.”

Diệp Mộc gật đầu quả quyết: “Tất nhiên rồi! Đây là quê hương của bố tớ, tớ nhất định phải định cư ở nơi này, làm việc thật tốt... Tuy rằng ngày hôm nay khởi đầu thật chẳng ra làm sao.”

Trần Hiểu Vân là bạn lâu năm của Diệp Mộc, cô rất hiểu gia cảnh của Diệp Mộc, nghe thấy giọng nói của cô ấy đến đây bỗng chùng xuống, cô xoa xoa mặt Diệp Mộc tỏ vẻ an ủi.

Trần Hiểu Hứa đẩy chị ra, tiến tới gần: “Chị Mộc Mộc, đợi đến khi chị đã ổn định ở C&C rồi, chị giúp em thành minh tinh được không?” So với cô chị có ngoại hình bình thường, cô bé Trần Hiểu Hứa mười tám tuổi vô cùng xinh đẹp. Từ nhỏ cô bé đã thích ca hát, nhảy múa, trở thành minh tinh là ước mơ lớn nhất của cô.

Bố mẹ hai người không có ý kiến gì về việc đó, nhưng người có tiếng nói quyết định trong gia đình lại không phải họ, mà là cô chị Trần Hiểu Vân.

“TRẦN – HIỂU – HỨA!” Trần Hiểu Vân nghiêm mặt. “Chị nhắc lại với em một lần nữa, hãy bỏ ngay cái ý định đó đi, chăm chỉ học hành cho tốt!”

“Nhưng người ta không thích học...” Đôi môi đỏ thắm của Hiểu Hứa chu lên. “Chị Diệp Tử, chị nói giúp em đi, em như thế này mà không thành minh tinh có phải là phí phạm của giới không?”

Diệp Mộc gật gù đồng ý.

Thái độ của Trần Hiểu Vân về vấn đề này trước sau như một, thấy cô em vẫn dám cãi lại, lông mày cô nhíu lên, nắm tay dọa dẫm. Hiểu Hứa thét lên rồi chạy ra nấp đằng sau Diệp Mộc, ba người kéo qua kéo lại thành một vòng tròn.

Đúng lúc gay cấn, điện thoại của Diệp Mộc rung lên, cô cố gắng thoát ra ngoài, bước vào nhà vệ sinh nghe điện.

Giọng nói của Tề Ngải Úc vẫn ngọt ngào như mọi khi: “Bảo bối, Mỹ Diễm không thấy em đâu, bây giờ bà ấy đang rất tức giận đấy.”

“Em biết rồi.” Diệp Mộc cau mày, nói vài câu ngắn gọn rồi gác máy, lúc sau ngó cái điện thoại, mặt ngẩn ra, rồi gọi thêm một cuộc.

Đầu bên kia ngay lập tức nhắc máy, Tề Ưc Mỹ Diễm có vẻ rất tức giận: “Diệp Mộc! Con biến đi đâu thế hả?!”

“Có chuyện gì?” Diệp Mộc vô cùng lạnh lùng.

Đầu dây bên kia hình như cũng nhận ra sự thay đổi này, im lặng một giây, lấy lại giọng bình thường rồi nói tiếp: “Sao lâu như vậy mà không thèm về nhà?”

“Mẹ nói là, nhà của dương Tề và mẹ, cũng như của Tề Ngải Ưc sao?” Nhìn trong gương, mặt Diệp Mộc không chút cảm xúc.

“Cái con bé hư đốn, vong ơn bội nghĩa này! Đây có còn là nhà con nữa không hả? Từ nhỏ đến lớn, ông Tề và Tiểu Tề chẳng hề không coi con như con gái ruột và em gái ruột hay sao?!” Giọng của mẹ Diệp Mộc càng lúc càng cao. “Diệp Mộc, mẹ cũng chỉ là tìm một người vững chãi hơn bố con để cùng chung sống, con có cần tỏ thái độ không coi mẹ ra gì như vậy không?!”

Những lời này Diệp Mộc đã nghe không biết bao nhiêu lần nên từ lâu đã chẳng có cảm giác gì. Từ cửa sổ nhà vệ sinh nhìn ra ngoài, phong cảnh thành phố C thật đẹp, cô để mặc cho lòng mình lảng đãng một hồi, giọng nói bên kia vẫn phát ra không ngớt, cô cau mày: “Tiền điện thoại đắt lắm, mẹ nói luôn đi, tìm con có việc gì vậy?”

“Con đang ở thành phố C phải không?!” Mẹ Diệp Mộc liền đoán ra ngay. “Con đi tìm bố con đấy à?! Diệp Mộc, con có phải con ruột của mẹ không vậy? Sao con có thể ngốc nghếch đến thế hả? Hơn hai mươi năm trước ông ta đã vứt bỏ con, con còn đến tìm ông ta làm gì?”

Diệp Mộc cười ha ha: “Sao mẹ ở Hồng Kông lâu như vậy rồi mà tiếng phổ thông vẫn nói lưu loát thế? Con nghĩ sau này mẹ già, tóc bạc da mồi bị dương Tề đuổi ra khỏi nhà rồi, có thể ngồi dưới chân cầu trải chiếu làm nghề bình sách được đấy!”

“Diệp Mộc!” Mẹ Diệp Mộc quát lớn, cơn giận bốc lên mười vạn tám nghìn dặm, theo sóng điện thoại truyền đến đầu bên kia.

Nghe rõ tiếng nghiêng răng phát ra trong điện thoại, Diệp Mộc chợt cảm thấy thích thú.

Nhưng ngay sau đó, tiếng nức nở đã cố gắng hết sức để kìm nén lại làm cho sự thích thú của cô hoàn toàn tan biến.

“Làm một cái thẻ ngân hàng ở chỗ đó, rồi gửi số thẻ cho mẹ, ngày mai mẹ gửi tiền cho con. Sáng ngày mai đi làm ngay đi!” Giọng của Tề Ưc Mỹ Diễm đã bình thường một chút, ra lệnh cho con gái với giọng của bậc bề trên.

“Hôm nay con đã tìm được việc rồi, không thiếu tiền. Mẹ cứ giữ lấy mà phòng thân, tuy mẹ thấy người đàn ông đó có thể làm chỗ dựa cho mẹ, nhưng con thấy, cũng chẳng chắc chắn bằng việc mẹ cứ tích lũy tiền cho mình.” Diệp Mộc nói nhanh. “À, còn nữa, con không có ý định đi tìm bố đâu. Nếu mẹ không muốn con và ông ấy gặp nhau thì đừng gọi điện thoại nói cho Tần Tang rằng con đến đây, mấy năm qua nhà mình đã phiền chị ấy nhiều rồi. Thế mẹ nhé, ngày mai con phải đi làm, con muốn ngủ sớm. Con cúp máy đây. Chúc mẹ ngủ ngon.”

Mẹ Diệp Mộc không nói gì, đợi đến khi cô nói câu “con muốn đi ngủ sớm”, điện thoại đã bị ngắt.

Đáp lại câu chúc ngủ ngon ấy là từng tràng “tút TUT TUT” trong điện thoại. Diệp Mộc nghĩ, lúc này, tại một chung cư nào đó ở Cửu Long – Hồng Kông, trên khuôn mặt bà mẹ trung niên xinh đẹp của cô là vẻ dương tưng đắc kiêu “người cúp máy trước là người chiến thắng”, rồi nhìn chăm chú vào chiếc điện thoại đến buồn cười, bản thân cô cũng bất giác bật cười.

3. Chương 03: Ký Ức

Sau sự việc bị Cố Tiểu Diễm chơi khăm ngày hôm qua, ấn tượng đầu tiên của Diệp Mộc về Tôn Vỹ đó là lương thiện. Tôn Vỹ là tổ trưởng phụ trách nhóm của Diệp Mộc, nhìn bề ngoài tuổi tác khoảng ba mươi lăm, chiều cao cũng sần sần Diệp Mộc, gầy hơn Diệp Mộc một chút. Bộ quần áo công sở phẳng phiu màu đen, trang điểm nhẹ nhàng sắc nét tạo cho người khác cảm giác vừa thời thượng, tháo vát vừa có nét gợi cảm của phụ nữ, đúng là một mỹ nhân.

Chị nhẹ nhàng bảo Diệp Mộc gọi chị là “chị Sunny”, nói rằng mấy chị em trong công ty đều gọi chị như vậy. Suốt buổi sáng chị đưa Diệp Mộc đi làm quen với môi trường làm việc, lời nói lịch sự, nhiệt tình, nhưng cũng muốn bày tỏ một ý rất rõ ràng: “Cho dù là bạn học của tam thiếu gia, rơi vào tay chị thì cũng phải chịu sự quản lý, không có sự đối xử đặc biệt nào đâu nhé!”

Thật ra, lúc này Diệp Mộc hơi hối hận, cô không nên vì muốn nhanh chóng rời xa Hồng Kông mà nghe lời Lê Diễm Thần, bước vào cái ô dù C&C của anh ấy.

“Chị Sunny, em không dám nói mình sẽ làm tốt như thế nào, nhưng em có thể hứa với chị em sẽ cố gắng hết sức. Lúc học đại học em cũng đã làm thêm trong ngành này, trợ lý ngân hàng và trợ lý cho nghệ sĩ em đều đã làm. Giấy chứng nhận quản lý viên em cũng đã có, lý luận về tiếp thị em cũng có tìm hiểu, nhưng không thể hiểu biết nhiều như chị được, về sau phải phiền chị chỉ dẫn nhiều cho em ạ. Nếu em làm không tốt chị có thể mắng, chỉ số EQ của em cũng khá thấp ạ.” Diệp Mộc nói xong một tràng, cũng tự cảm thấy khắp người rần rần.

Tôn Vỹ gật đầu có vẻ rất hài lòng: “Thế thì tốt. Đến đây, chị đưa em đi gặp hai người em sẽ làm việc cùng.”

Có hai người mà Diệp Mộc sẽ làm việc cùng, đều là con gái, cả hai cái tên đều có chữ “Lâm”. Người cao và gầy tên là Cylin, Vương Hề Lâm. Còn người khá xinh đẹp kia tên là Trương Lâm.

Trương Lâm không có điểm gì khác ngoài hai chữ “ngạo mạn” nổi rõ trên khuôn mặt trắng trẻo, xinh đẹp. Tính cách của Cylin thì không đến nỗi, vừa nhìn thấy Tôn Vỹ và Diệp Mộc bước vào, lập tức đặt chiếc mascara trên tay xuống, đứng dậy chào hỏi rất lễ phép: “Em chào chị Sunny!”

Tôn Vỹ vui vẻ chào lại cô, rồi quay sang cười với Trương Lâm đáng vẻ hờ hững đang ngồi kế bên, nói: “Giới thiệu với hai người, Trương Lâm, Vương Hề Lâm, đây là người sẽ làm việc cùng hai em, Diệp Mộc, về sau cho dù có việc gì cũng có thể tìm cô ấy.” Giới thiệu xong, chị quay ra thì thầm gì đó với Diệp Mộc, rồi quay người rời đi.

Trên đường tới đây, Tôn Vỹ đã cho Diệp Mộc xem qua thông tin về hai người này, khiến cô cảm thấy hơi mất tự tin, cười một cái để lấy lại vẻ tự nhiên: “Chào hai bạn, tôi là Diệp Mộc, Diệp trong từ “lá cây”, Mộc trong “như mộc xuân phong”. Sau này, trong công việc mong mọi người giúp đỡ.”

Cylin rất hoạt bát, cười rồi nói với Diệp Mộc: “Lúc chị mới bước vào, em còn tưởng chị cũng là một trong những người mới ở đây cơ!”

Cô ấy tăng bốc rất khéo léo, tuy Diệp Mộc biết đó chỉ là khách sáo, nhưng vẫn cảm thấy rất vui. Hai người đang nói chuyện thì Trương Lâm ngồi kế bên chớp chớp mí mắt một cách lạnh lùng, sau khi thu hút được sự chú ý của Diệp Mộc, cô khẽ cử động đôi môi căng mọng, ngọt ngào như viên kẹo dẻo của mình: “Tôi khát nước.”

Nụ cười của Cylin ngừng lại trong giây lát, cô nhìn về phía Diệp Mộc. Diệp Mộc cười, tỏ ra thân thiện: “Ồ, được thôi! Các bạn cứ trang điểm tiếp đi, lát nữa có một chương trình phải ghi hình. Tôi đi mua nước rồi về ngay.”

Trên đường đi tới đây cô đã chú ý ở hành lang có một máy bán nước tự động. Bước ra khỏi phòng hóa trang, Diệp Mộc vừa đi vừa lấy ra mấy đồng xu, không để ý nên suýt va phải một người ở chỗ rẽ. Ngẩng lên nhìn, hóa ra là anh chàng tài xế hôm qua.

“Là anh à? Chào buổi sáng!” Diệp Mộc tươi cười, tí mắt chào hỏi anh.

Hôm qua, Dung Nham làm tài xế cho Lê Cận Thần suốt một ngày, buổi tối ngủ không đủ giấc, từ lúc thức dậy đến bây giờ vẫn đang trong tình trạng ngái ngủ, khi nhận được nụ cười tươi tắn, rạng rỡ của cô gái này,

anh như người sống lâu trong bóng tối bỗng được ánh sáng mặt trời chiếu rọi, bất chợt đưa tay lên che mắt.

Diệp Mộc thích thú, dùng chiếc thẻ nhân viên vừa nhận được gõ gõ vào anh: “Anh làm gì mà không dám nhìn tôi thế? Tôi nhìn rất đáng sợ hay sao?”

Dung Nham rất ít khi không nói được lời nào như thế này. Anh buông tay, bản thân mình cũng cảm thấy hành động khi này thật kỳ lạ.

Diệp Mộc đang vội, nhét mấy đồng xu vào máy bán nước tự động, mua hai chai nước và hai hộp sữa socola, đưa cho anh một hộp: “Mời anh uống nước. Bây giờ tôi đang vội, lần sau gặp lại nhé, anh tài xế!”

Lúc cô đưa hộp sữa cho anh có hơi mạnh tay, Dung Nham lùi lại về sau vài bước, bỗng có cảm giác kỳ lạ.

Sau này, khi Dung Nham nhớ lại khung cảnh ngày hôm đó, anh đã hiểu được cái cảm giác kỳ lạ bất chợt ủa đến ấy là gì. Nhưng lúc này, anh chỉ biết cầm hộp sữa đứng ngây tại chỗ, nhìn theo bóng Diệp Mộc vội vã bước đi, trong lòng có chút tổn thương. Cô gái này thật sự không nhớ gì về anh sao?

Lê Cận Thần vừa họp xong, bước ra ngoài, đi đến hành lang thì nhìn thấy Dung Nham đang cầm hộp sữa đứng đó, anh bật cười, ra hiệu cho Cố Tiểu Diễm nhìn về phía ấy.

Cố Tiểu Diễm hơi liếc mắt, cười nhạt: “Giám đốc Lê, giao dịch của chúng ta lần này thật đáng giá, Dung thiếu gia không những hạ mình làm tài xế, bây giờ lại còn mang đồ ăn sáng đến nữa.” Từ khi Lê Cận Thần còn ở tổng công ty ở Hồng Kông, cô đã là trợ lý đắc lực của anh, hai người lại là anh em họ xa, bình thường ngoài công việc, chẳng phân biệt lớn nhỏ cũng đã quen rồi.

Dung Nham trở về trạng thái bình thường, chớp mắt nhìn về phía Cố Tiểu Diễm: “Diễm Diễm, em đang lo anh vất vả phải không?”

“Thôi đi!” Cố Tiểu Diễm chẳng có chút hứng thú với mấy anh chàng công tử phong lưu này. “Vì màn kịch lần này, đến thể diện của bản thân cũng chẳng muốn giữ, trở thành nhân viên phục vụ của chúng tôi, tôi coi thường anh chứ thương xót nổi gì? Anh cứ ở đây mà mơ!” Nói xong, cô lườm Dung Nham một cái, vung tay bước đi.

Dung Nham tối tăm mặt mày, ngơ ngác, xoa xoa cằm, hỏi Lê Cận Thần: “Cô gái này bị sao vậy?”

“Hôm qua anh phá hỏng sân khấu của cô ấy, anh quên rồi sao?” Lê Cận Thần nhắc lại chuyện xảy ra tối qua ở bãi đỗ xe, xem đồng hồ thì cũng đã đến giờ, vỗ vỗ vai Dung Nham. “Đi thôi, sắp đến giờ thu hình rồi.”

Trương Lâm dạy cho Diệp Mộc bài học đầu tiên khi bước vào giới giải trí.

Chai nước đã mở nắp đặt trên bàn, cô ta chẳng thèm ngó đến, chẳng nói chẳng rằng, lạnh lùng nhìn Diệp Mộc bằng đôi mắt to sáng và đẹp.

Diệp Mộc bị cô ta nhìn chằm chằm, cảm thấy kỳ lạ, ngó nhìn khắp căn phòng, các cô gái đang trang điểm để chuẩn bị ghi hình nhìn ai cũng có vẻ bận rộn, nhưng thật ra thỉnh thoảng vẫn liếc mắt về phía cô.

“Có gì không đúng sao?” Diệp Mộc cất lời hỏi Trương Lâm. “Cô sao thế? Có phải không thích uống loại nước này không?”

Trương Lâm chỉ cười nhạt, vút chiếc cọ trang điểm trong tay lên bàn kêu “cạch” một tiếng, đứng dậy rồi bước đi. Diệp Mộc đương nhiên không thể để Trương Lâm đi. Cô kéo cánh tay Trương Lâm, giữ cô ta lại, sau đó quay sang hỏi Cylin: “Rốt cuộc có chuyện gì?”

Trương Lâm nhìn Diệp Mộc nắm chặt cánh tay nhỏ nhắn, thon thả của mình, trừng mắt ngạc nhiên, nhìn Diệp Mộc chằm chằm. Cylin nhìn Diệp Mộc, nói nhỏ một câu: “Ông hút đầu? Miệng chai sẽ làm nhạt son môi.”

Lúc này, khắp phòng trang điểm bắt đầu xuất hiện những tiếng cười xì xầm.

Trong đầu Diệp Mộc phát ra những tiếng ong ong, chút nữa thì nổ tung.

“Ôi trời!” Cô thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ đầu. “Xem ra trước khi ghi hình, người sốt ruột nhất không phải là ca sĩ, đến cái này tôi cũng quên. Ha ha, may mà Trương Lâm vẫn chưa uống, nếu không son nhạt mất lại phải tô lại, không kịp giờ quay mất.”

Trương Lâm có vẻ đã bình tĩnh lại, Diệp Mộc vội vàng buông tay: “Này, tôi không làm đau cô đâu chứ? Lúc này tôi mất bình tĩnh nên không biết có quá tay hay không.”

Trương Lâm giật tay ra, nói ngắn gọn: “Không sao.”

Lời Diệp Mộc vừa dứt, một cô gái nhỏ nhắn đeo kính gọng đậm siêu lớn chẳng biết từ đâu xuất hiện, rút ra từ túi quần trái hai chiếc ống hút, đưa cho Diệp Mộc. Diệp Mộc ngay lập tức đón lấy, bóc lớp vỏ ngoài của chiếc ống hút, cắm vào hai chai nước của Trương Lâm và Cylin, cẩn thận đặt ngay ngắn vào vị trí thuận tiện cho hai người dễ lấy.

Phục vụ nước nôi cho hai bà cô trẻ xong xuôi, Diệp Mộc vừa cầm hộp sữa socola đặt trên bàn lên, vừa hươ tay quạt quạt, quay về phía cô gái nhỏ nhắn trượng nghĩa khi này, lắc lắc đầu làm mặt xấu xí về không hài lòng.

Đôi mắt to tròn của cô gái nhỏ đảo qua đảo lại nhanh nhẹn, chỉ nhìn đã biết là rất thông minh. Cô gái cho Diệp Mộc biết cô tên là Ô Long Trà thuộc bộ phận trang phục.

Hai người vừa quen nhau đang chuyện trò thì đã đến thời gian ghi hình.

Các nữ ca sĩ lần lượt bước ra, khi Trương Lâm và Cylin đi đến, Diệp Mộc giơ tay vỗ vỗ vào vai họ: “Cố lên nhé!”

Cylin chu môi cười, giơ tay hình chữ “V”. Trương Lâm đi đằng sau, chỉ âm ừ một tiếng coi như đáp lại. Diệp Mộc đã được lĩnh giáo tính khí của cô gái này, không tỏ ra bận tâm, cùng với Ô Long Trà bước sau bọn họ, tiến vào studio.

Nơi này sẽ ghi hình một talkshow giải trí mới được trình làng đầu năm nay. Công ty C&C đã đầu tư khoản tiền khổng lồ vào đây, là một mốc quan trọng của Lê Cận Thần khi bước chân vào thị trường làm chương trình dạng talkshow, vì vậy được cả công ty rất quan tâm và coi trọng.

Quá trình ghi hình diễn ra rất thuận lợi. Khoảng nửa tiếng sau, mọi người từ studio bắt đầu bước ra.

Diệp Mộc khi ấy đang chăm chú quan sát trường quay, thoăn thoắt ghi chép, Ô Long Trà kéo cô mấy lần liền, cô mới rời mắt khỏi cuốn sổ. Cô nhìn theo hướng mà Ô Long Trà chỉ, hóa ra Lê Cận Thần đã tới, anh chàng tài xế kia cũng đi theo.

“Giám đốc Lê vẫn thường đến nơi ghi hình à?” Diệp Mộc hỏi nhỏ Ô Long Trà.

Ô Long Trà lắc đầu: “Chắc là đặc biệt đến thăm Trương Lâm nhà các chị đây.”

Diệp Mộc giật mình, ánh mắt dừng lại một lúc trên gương mặt Lê Cận Thần: “Giám đốc Lê... và Trương Lâm?”

“Không phải! Là Dung thiếu gia! Người đi cạnh Giám đốc Lê ấy!” Ô Long Trà kéo Diệp Mộc lại gần hơn một chút, giọng càng lúc càng nhỏ: “Này, Diệp Mộc! Chị nói nhỏ một chút, không chút nữa đạo diễn đuổi chị ra ngoài đấy.”

“Người đó... không phải là tài xế của Giám đốc Lê sao?” Diệp Mộc cố gắng nói nhỏ nhất có thể.

Ô Long Trà nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Diệp Mộc, cười tíu tít, để lộ hàm răng trắng sáng: “Cái này... em có một nguồn tin độc quyền, chị hãy cầu xin em đi, em sẽ nói cho chị biết!”

“Xin em mà!”, Diệp Mộc tươi cười nói.

Ô Long Trà tỏ vẻ rất hài lòng, đẩy đẩy chiếc kính gọng đậm, cố ý muốn ngoác tay với Diệp Mộc, Diệp Mộc lập tức giơ tay ra: “Người đó là Dung thiếu gia, mọi người đều gọi anh ấy là Dung nhị thiếu gia. Anh ấy là người đứng trong top ba chàng trai độc thân hoàng kim ở đây đây, vô cùng giàu có! Anh ấy nhờ vả Giám đốc Lê của chúng ta lăng xê cho Trương Lâm, giám đốc nói có thể, nhưng muốn Dung thiếu gia làm tài xế cho anh ấy một ngày. Dung thiếu gia và Trương Lâm chắc là có gì đó với nhau, muốn lăng xê cô ta, thế là đồng ý làm thật!”

Diệp Mộc “ồ...” một tiếng rõ dài, mọi chuyện vỡ nhẽ.

Người biên tập chương trình đang thì thầm gì đó với Lê Cận Thần, vừa nói vừa cau mày. Lê Cận Thần vừa nghe vừa nhìn về phía Trương Lâm, cuối cùng gật gật đầu, cười vẻ thích thú.

Đợi đến khi người biên tập bị đạo diễn gọi ra, Lê Cận Thần quay người, nhìn về phía Dung Nham, phát hiện ánh mắt của Dung nhị thiếu gia đang hướng về phía hậu trường. Anh nhìn theo hướng nhìn của Dung Nham, chỉ thấy cô gái tên Diệp Mộc ngày hôm qua đến liên hệ làm việc theo lời giới thiệu của Diễm Thần đang đứng đằng sau máy quay số bốn, quan sát trường quay rất chăm chú.

Thực ra, khi Dung Nham vừa bước vào đã để mắt đến Diệp Mộc đang đứng ở đầu kia của trường quay, sau đó cô gái này đứng khuất vào chỗ tối, cho rằng chẳng ai biết mình đang nhìn trộm anh. Anh làm ra vẻ không biết gì, mặc cho cô tự do hành động, đợi đến khi cô quay mặt đi, anh mới nhìn về hướng ấy. Cô gái này đang cầm một cuốn sổ, cầm cúi ghi chép gì đó, nhìn có vẻ rất chăm chỉ và nghiêm túc, đó chính là người con gái trước đây đã kiên trì chơi một bản piano tại một giáo đường nhỏ ở vùng Giang Nam mưa giăng mịt mờ.

Anh cảm thấy rất vui, không hề biết rằng mình đang bị Lê Cận Thần theo dõi.

Chỉ cần nhìn điệu bộ cười cười của Lê Cận Thần, Dung Nham đã biết ngay anh ta đang nghĩ đến chuyện gì.

“Anh có biết cô gái Diệp Mộc này không?” Dung Nham không chút vòng vo, đi thẳng vào vấn đề.

“Là trợ lý thứ sáu của bảo bối Trương Lâm nhà anh đấy, và là cô bạn gái cũ thứ bảy của cậu em bảo bối thứ ba nhà tôi.” Lê Cận Thần cười nhạt.

Dung Nham không ngờ trong chuyện này còn có những mối quan hệ như vậy, nụ cười liền biến mất trong giây lát.

Lê Cận Thần là người thế nào chứ, ngay lập tức phát giác sự việc đằng sau chuyện này: “Sao vậy? Anh quen cô ấy à?”

Dung Nham cười gật đầu: “Có gặp ở hôn lễ của Tiểu Ngũ, cô ấy là chị em với vợ Tiểu Ngũ.” Tập đoàn Lương Thị có sáu người đứng đầu, Dung Nham là người thứ hai, Lý Vi Nhiên là thứ năm, lấy vợ là tam tiểu thư của Tần gia trong thành phố.

“Tần Tang?!” Lần này Lê Cận Thần thực sự ngạc nhiên, ánh mắt theo phản xạ nhìn về phía Diệp Mộc.

Lúc này chương trình đã quay được một nửa, Trương Lâm ngoài việc tự giới thiệu bản thân, không hề mở miệng nói câu nào. Diệp Mộc nhìn vẻ mặt lạnh tanh của cô, thầm nghĩ làm sao có thể lợi dụng anh chàng si tình Dung thiếu gia nọ để đưa Trương Lâm nổi lên. Khi ánh mắt của Lê Cận Thần hướng về phía cô, đúng lúc cô đang liếc nhìn về phía Dung Nham, do không chú ý đã chạm mắt, Lê Cận Thần tỏ ra rất hào phóng, mỉm cười với cô, còn Diệp Mộc nhất thời khựng lại, sau đó chẳng hiểu sao người bỗng nóng bừng.

“Cắt!” Giọng đạo diễn bất ngờ vang lên, sau đó là tiếng xì xầm râm ran của các diễn viên.

Diệp Mộc trong lòng đang xốn xang vì ánh mắt của Lê Cận Thần, chỉ nghe thấy tiếng Ô Long Trà lẩm bẩm “thảm rồi”, cô giật mình trở về thực tại, vội vã nhìn về phía trường quay, đúng là thảm thật rồi.

Thiên hậu đình đám nhất trong số những nghệ sĩ đang có mặt tại trường quay – Lâm Kinh Vũ, vốn ngồi tại vị trí gần MC nhất, rời ghế đứng dậy, tiến đến trước mặt Trương Lâm.

Từ vị trí này, Diệp Mộc có thể nhìn thấy vẻ mặt của Lâm Kinh Vũ, nét mặt ấy làm cô có cảm giác chẳng tốt đẹp gì.

“Cô tên là gì?” Lâm Kinh Vũ với dáng vẻ thướt tha, vòng eo thon thả, hơi nghiêng người, ghé sát vào tấm biển tên trước ngực Trương Lâm, liếc mắt một cái, cười nhỏ nhẹ. “Trương Lâm? Lúc này cô cười cái gì? Tại sao lại cười? Lời nói của tôi rất buồn cười sao?”

Những lời ngắn gọn, súc tích, có trật tự này được phát ra từ miệng đại mỹ nhân Lâm Kinh Vũ bỗng có sức mạnh ghê gớm và đạt đến độ cao quý lạ thường. Khí thế ấy cũng có thể ép cho đối thủ lún xuống tận bùn sâu. Vốn may, hai người đang đứng đó đều là đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, khung cảnh trước mặt cũng không đến nỗi quá khó coi.

Trương Lâm vẫn giữ vẻ cao ngạo chẳng coi ai ra gì, chẳng buồn nhìn thẳng vào Lâm Kinh Vũ, nhẹ nhàng buông một câu: “Còn quay nữa không đây?”

Diệp Mộc ngay lập tức nhận ra câu này là nói với mình, đúng là ngựa non háu đá, “bao biện” luôn chạy nhanh hơn “lý trí”, chẳng kịp nghĩ ngợi gì, cô đã bước lên phía trước.

Ô Long Trà đứng bên cạnh giơ tay ra nhưng không kịp ngăn cô lại, đứng tại chỗ lo lắng.

Thực ra chuyện đã đến mức này, cũng chỉ do một tiếng cười khê của Trương Lâm mà thôi. Trong khi ghi hình, các nữ minh tinh đang say sưa tiết lộ về mối tình đầu của mình, theo thứ tự từ người nhỏ tuổi nhất.

Trương Lâm chẳng thể hiện gì nhiều, chỉ nói: “Vẫn còn nhỏ, chưa yêu bao giờ”, rồi đến lượt người khác. Cylin lém lỉnh kể một đoạn về cái thời hồn nhiên cùng bạn trai trốn học, khiến không khí vui vẻ hơn. Những minh tinh về sau cũng tiếp tục những câu chuyện như vậy. Cuối cùng, đến lượt Lâm Kinh Vũ. Lâm Kinh Vũ là nữ minh tinh nổi như cồn, từ khi lập nghiệp đến nay, lúc nào cũng như một ngọc nữ, vấn đề tình cảm có ảnh hưởng đến hình tượng của cô trong mắt người hâm mộ, nên trước nay không nhắc đến. Vì thế, đến khi MC và các vị khách mời muốn cô kể chuyện của mình, cô chỉ mỉm cười, đưa tay lên vuốt nhẹ mái tóc dài, nói: “Tôi yêu muộn lắm, và lại lúc đó cũng đã vào nghề rồi, thời gian gặp nhau cũng rất ít, không lâu sau thì chia tay, vì thế cũng chẳng có chuyện gì hấp dẫn để kể cả... chỉ đến mức nắm tay mà thôi!”

Trong tiếng bình luận nửa đùa nửa thật của mọi người, Trương Lâm ngồi ở phía xa nhất chẳng hiểu vì sao bỗng bật cười, không quá lớn nhưng cũng đủ để nghe rõ.

Đây là showbiz, nơi có nhiều tin đồn và những mối quan hệ nhất trên thế giới. Chẳng cần gió cũng có thể nổi sóng cao ba trượng! Tất cả những người đang ngồi kia đều có đôi tai thính nhạy, có người vì muốn làm nổi bật hơn tràng cười khi này, thậm chí còn quay đầu nhìn về phía Trương Lâm.

Lâm Kinh Vũ có bao giờ phải chịu sự bẽ mặt như vậy, ngay lập tức nổi điên.

Diệp Mộc vừa bước vào khu vực ghi hình, bỗng trở nên lo lắng. Trong giới này, tuổi tác và đẳng cấp rất quan trọng. Trương Lâm là người mới, cô cũng là một trợ lý vừa nhận việc ngày đầu tiên, sao dám so sánh với Lâm Kinh Vũ, cho dù là xin lỗi đây?

“Đạo diễn, tạm thời nghỉ một lúc được không?” Ngay trước khi bước qua ranh giới trận địa trước mắt thì Diệp Mộc dừng lại, quay sang hỏi người phụ trách trường quay.

Đạo diễn nhìn biên kịch, đó là nhà biên kịch có tiếng nhất trong giới, ông đang nhìn về phía Trương Lâm và Lâm Kinh Vũ, nghe thấy tiếng của Diệp Mộc, ông quay sang phía đạo diễn rồi gật đầu.

Trong không khí căng thẳng, Diệp Mộc thấy Lê Cận Thần và Dung Nham cùng đứng ở đó, biểu hiện trên khuôn mặt hai người giống hệt nhau, đều rất thần nhiên, chẳng có ý định sẽ đi tới giải quyết vụ này. Cô lấy hết dũng khí quay đi, thậm chí xỉ vả mình một trăm lần: “Giám đốc và chàng công tử kia đều có mặt, cô tức giận làm gì cơ chứ!”

Lâm Kinh Vũ đi đi lại lại trước mặt Trương Lâm. Đợi đến khi các phóng viên chụp cũng kha khá ảnh, cô bất ngờ thốt ra một tràng cười, rồi ánh mắt, không nhìn Trương Lâm lấy một cái, quay người bước ra phía sau cánh gà. Diệp Mộc tức tối, tiến về phía MC.

MC của chương trình tên Nhậm Bình Sênh, vừa nhìn thấy Diệp Mộc tiến về phía mình, anh đã nghĩ thầm, cô gái này đầu óc thật linh hoạt, một vị cứu tinh biết đi thẳng vào vấn đề. Phía bên ngoài, các ký giả và giám đốc đều có mặt, không muốn rơi vào thế bị động, Nhậm Bình Sênh chẳng đợi đến lúc Diệp Mộc đi tới ôm lấy gấu quần mình mà cầu xin, anh ra đã chủ động bước tới ngăn Lâm Kinh Vũ lại.

Lúc này, những nhân viên của Lâm Kinh Vũ cũng nhao nhao ào đến, người đưa nước, người quạt mát, người trang điểm lại khuôn mặt cô ta,... Nhậm Bình Sênh chặn trước mặt Lâm Kinh Vũ, vẻ tươi cười, thấp giọng, hình như đang khuyên nhủ gì đó.

Diệp Mộc hít một hơi thật sâu, xoa xoa lòng bàn tay rịn mồ hôi, bước tới gần.

“Lâm tiểu thư!” Diệp Mộc đẩy một cô gái đang chỉnh lại mái tóc cho Lâm Kinh Vũ, nhận được từ cô này một cái nguyền, cô cười lại tỏ ý xin lỗi.

Lâm Kinh Vũ nghe thấy có người gọi tên mình, chỉ hơi quay lại nhìn, nét mặt chẳng tỏ thái độ gì.

Diệp Mộc nhìn thấy các ký giả xung quanh trường quay với một rừng máy ảnh, hạ thấp giọng, nói: “Tôi là trợ lý của Trương Lâm, khi này rất cảm ơn chị đã đánh giá cao cô ấy!”

Ngày mai nhất định cảnh tượng vừa rồi sẽ lên trang nhất tất cả các tờ báo giải trí. Diệp Mộc không biết Lâm Kinh Vũ là do sự sắp xếp của tổ chương trình mà cố ý làm vậy, hay đã thực sự nổi giận với Trương Lâm, dù sao cô cũng đã làm cho cô ấy cảm thấy mình rất quan trọng, giải nguy vụ này xong hãy tính.

Nhậm Bình Sinh đứng bên quan sát sự việc, lông mày hơi nhíu lại, ánh mắt theo phản xạ nhìn về phía nhà sản xuất, vẻ mặt có chút bông đùa.

Nhưng Lâm Kinh Vũ thì không có vẻ ngạc nhiên như Nhậm Bình Sinh, dường như đúng là cô ấy đã mượn Trương Lâm diễn vở kịch này để tạo ra sự việc. Cô nhìn Diệp Mộc nửa giây, sau đó mỉm cười, vẫy vẫy tay bảo các nhân viên rời đi.

Nụ cười của người đẹp quả nhiên có sức mạnh nghiêng nước nghiêng thành. Diệp Mộc cảm thấy nhẹ nhõm, chỉ nghe thấy giọng nói của mỹ nhân vang lên bên tai: “Trương Lâm có cô, chắc chắn sẽ nổi tiếng.”

Diệp Mộc cười đáp lại, mồ hôi vã ra như tắm, lùi lại. Lâm Kinh Vũ không hổ danh là thiên hậu trong giới điện ảnh, chỉ trong một lúc ngắn ngủi như vậy, nụ cười trên gương mặt đã ám áp trở lại như làn gió xuân. Cô trở về chỗ ngồi khi này, uống nước một cách từ tốn, tươi cười vẫy tay với mọi người xung quanh.

Diệp Mộc lùi về bên cạnh Trương Lâm lúc này đang hơi cúi đầu, nghe thấy Diệp Mộc gọi nhỏ tên mình, cô ngẩng lên. Giây phút ấy, ánh mắt cô trông mềm mại đến kỳ lạ, dường như khi này đã trở thành một con thú nhỏ cô đơn đi lạc đến vùng đất xa lạ, lòng Diệp Mộc chợt dịu đi, không nỡ nói ra bất cứ lời trách móc nào.

Đúng lúc ấy, Diệp Mộc ngó xuống, nhìn thấy phía bên dưới hai bàn tay đang chồng lên nhau của cô ấy, đặt trên đùi là một chiếc điện thoại nhỏ nhắn, lộ ra một góc màu hồng lấp lánh. Diệp Mộc quay lưng lại phía các phóng viên và máy ảnh, khẽ xoay xoay người không để ai khác nhìn thấy, giấu chiếc điện thoại vào lòng bàn tay. Sau khi cầm lên, cô cúi đầu, liếc nhanh vào màn hình, hóa ra trên đó là một bộ manga tiểu lâm nhiều kỳ đang hot hiện nay.

Thì ra khi này, cô ấy cười là vì đang xem cái này!

Diệp Mộc thực sự nổi giận, môi mím chặt, phóng ánh mắt đang bốc lửa bừng bừng về phía Trương Lâm. Trương Lâm hình như cũng biết mình quá đáng, không nói năng gì, cúi mặt nghịch móng tay.

Khóe miệng Diệp Mộc như méo đi, nhanh chóng lùi khỏi trường quay.

Lúc này, không khí trong trường quay im ắng một cách lạ thường, những người quan sát bên ngoài không rõ sự tình chỉ nhận thấy thiên hậu Lâm Kinh Vũ bị một người mới vào nghề chọc giận, sau đó một cô trợ lý mới không biết thân phận đến gần, cũng chẳng biết cô ấy làm gì, chỉ thấy Lâm Kinh Vũ lúc đầu vốn định bước đi, bây giờ lại tươi cười, trở về ghế ngồi, tiếp tục ghi hình.

Các phóng viên đứng bên ngoài cũng đã chụp được vô số ảnh, ai nấy đều cười hí hỏ, vừa gõ nháp cái tí tít cho bài báo ngày mai vừa thu dọn đồ đạc, chuẩn bị ra về.

Lâm Kinh Vũ đã không sao rồi, nên thời gian nghỉ cũng được rút ngắn, đạo diễn hô: “Chuẩn bị”, ánh mắt các nhân viên trong ekip ghi hình cũng ngăm nhìn nhau, chuẩn bị quay tiếp.

Một bên trường quay, Dung Nham quan sát toàn bộ sự việc, cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. Trong ấn tượng của anh, Diệp Mộc là một cô gái nhỏ nhắn, ngoan ngoãn, ít nói, sau một thời gian không gặp, tính cách đã khác trước nhiều như vậy?

Lê Cận Thân thực ra cũng có chút ngạc nhiên, nhưng nhiều hơn là sự tính toán. Diệp Mộc cầm chiếc điện thoại của Trương Lâm, lùi về phía sau, bất giác liếc về phía giám đốc, những tia sáng rạng rỡ trong ánh nhìn của Lê Cận Thân làm mắt cô như hoa lên.

4. Chương 04: Anh Hai

Buổi ghi hình cuối cùng cũng kết thúc thuận lợi.

Đây là tập cuối cùng cần quay trong ngày hôm nay, vì thế công việc vừa kết thúc, mọi người đã ồ lên hoan hô, ai nấy đều chuẩn bị ra về.

“Hôm nay mọi người đã vất vả rồi!” Nhà sản xuất Dương Thu xoa xoa bàn tay, đứng dậy nói. “Nhiệm vụ của ngày hôm nay đã hoàn thành, kết quả ghi hình cũng rất tốt! Tôi thấy thế này, hôm nay Giám đốc Lê cũng đang có mặt tại đây, chi bằng mọi người đề nghị anh ấy mời chúng ta một bữa, gọi là động viên anh em, mọi người thấy sao?”

Mọi người đương nhiên vô cùng hỉ hỷ, hoan hô đồng ý.

Dương Thu lúc này đang đứng đối diện với Lâm Kinh Vũ, chỉ cách vài bước chân, mỉm cười hỏi cô: “Kinh Vũ, cùng đi với mọi người nhé?”

Lâm Kinh Vũ chỉ cười không nói, không biết là ý gì. Người phụ trách quan hệ công chúng đứng bên cạnh rất tinh ý, lập tức nói đỡ cho cô: “Xin lỗi anh Thu nhé! Không phải chị Kinh Vũ không muốn đi, nhưng để có thời gian quay tập hôm nay, bọn em đã phải xin nghỉ ở bên công ty, đã nói với người ta tối nay sẽ làm bù. Anh thấy... Thực sự rất xin lỗi vì đã làm anh mất hứng!”

“Không sao đâu, lần sau vậy!” Dương Thu cười, xua tay, ánh mắt lướt nhẹ về phía Lâm Kinh Vũ.

Từ lúc ghi hình xong, Trương Lâm chỉ im lặng đứng bên cạnh Diệp Mộc. Diệp Mộc cố ý tỏ ra lạnh lùng, suốt buổi tối chỉ bàn tán với Cylin về biểu hiện của cô khi này. Trương Lâm cũng chẳng có phản ứng gì, nhưng tư thế cúi đầu lúc này cũng giống như ánh mắt khi này ở trường quay, khi cô ngược lên nhìn Diệp Mộc, có chút gì đó dịu dàng, thuần phục.

Lê Cận Thần rất hào phóng, bao luôn cả một phòng VIP rộng nhất.

Diệp Mộc và Cylin nói chuyện rất say sưa. Cylin là một cô gái rất hoạt bát, có lẽ do khi này Diệp Mộc đã xả thân cứu Trương Lâm một bàn thua nên cô cảm thấy phục, không qua loa, khách khí với Diệp Mộc như lúc đầu nữa. Cô nói với Diệp Mộc một chút về cách nghĩ của bản thân, còn nói về tương lai của cô trong giới giải trí. Diệp Mộc chăm chú quan sát cô. Xét về ngoại hình thì Cylin không thuộc dạng xuất chúng trong giới giải trí, nhưng điều may mắn là, những nghệ sĩ có ngoại hình xinh đẹp hơn cô chưa chắc đã có được tài ăn nói và năng động như cô. Còn những người có tính cách gần giống cô lại rất ít người có ngoại hình ưa nhìn.

Trương Lâm lúc nào cũng có thái độ im lặng, đi lại một mình. Đảo qua đảo lại quanh bàn buffet mấy vòng, nhưng chiếc đĩa cô cầm trên tay vẫn trống không. Diệp Mộc để ý thấy, thỉnh thoảng cô lại ngược lên nhìn một cái. Món ăn đã được đổi tới vài lần, cô vẫn giữ nguyên trạng thái ấy. Diệp Mộc có chút mỉm lòng, đặt chiếc đĩa xuống, định tiến về phía cô.

Trương Lâm đang quay lưng lại phía mọi người, đứng cạnh chiếc cột nhà phía đầu bên kia bàn ăn, nhìn tấm biển đề tên các món ăn, không biết đang nghĩ ngợi điều gì. Vừa lúc Diệp Mộc bước tới chỗ ngoặt, bất chợt từ tấm bình phong khắc gỗ bên cạnh Trương Lâm xuất hiện một người nữa.

Cô vội vàng dừng bước, chỉ nghe thấy Dung thiếu gia chậm rãi nói với Trương Lâm: “Em đang thử thách lòng kiên nhẫn của anh, đúng không?” Từ góc nhìn này, vẻ mặt Dung Nham rõ ràng là đang cười, nhưng âm sắc trong giọng nói của anh làm Diệp Mộc cảm thấy lạnh toát.

Nhưng Trương Lâm chẳng tỏ vẻ gì là sợ hãi, chẳng thèm nhìn anh lấy một cái, hờ hững nói: “Anh có thể không cần để ý đến em mà, dù sao chị ấy cũng đã chết rồi.”

“Trương Lâm, em nghe cho rõ đây, lần sau, nếu em còn dám dùng cách nói này để nhắc đến cô ấy, anh sẽ không để em yên đâu!” Dung Nham nói rất chậm rãi và nghiêm túc. Ban ngày anh là một người hòa nhã, dịu dàng, lúc này, thái độ kia lạnh lùng đến mức Diệp Mộc đứng ở xa như vậy mà trông ngược cũng đập thình thịch. Trương Lâm hình như cũng bắt đầu sợ, không dám nói gì thêm, chỉ quay mặt nhìn anh, đôi mắt mỹ lệ phát ra những tia sáng vô cùng gợi cảm.

Cuộc đối thoại của hai người làm đầu óc Diệp Mộc ong ong. Cô cần môi suy nghĩ, chợt có cảm giác lạnh lạnh sau gáy, quay đầu lại, quả nhiên có người đang đứng sau lưng cô.

“Giám đốc Lê!” Tiếng Diệp Mộc không lớn cũng không nhỏ, có lẽ Trương Lâm và Dung Nham cũng nghe thấy nên phía bên đó không nói thêm gì nữa.

Lê Cận Thần nói lỏng cà vạt, cổ áo hơi mở, vẻ mặt nhẹ nhàng. Anh tựa vào chiếc cột trang trí hoa văn trong đại sảnh, một tay cầm cốc rượu, dáng vẻ rất thư thái, chào hỏi nhân viên mới: “Ngày đầu đi làm, mọi việc vẫn ổn chứ?”

Diệp Mộc sốc lại tinh thần, trả lời: “Ngày trước em cũng từng làm công việc như thế này rồi, vì thế cũng không ngỡ ngàng lắm. Vả lại, mọi người trong công ty cũng rất tốt bụng, chị Sunny cũng đã chỉ dạy cho em rất nhiều.”

“Thế thì tốt. Diệp Mộc, hai người em quản lý đều là người mới, em có ý kiến gì về họ không?” Lê Cận Thần đặt ly rượu xuống, hỏi.

Đây có thể coi là một buổi phỏng vấn muộn chẳng?

Diệp Mộc hí hửng nghĩ, phải chăng vì lúc trước, khi ở trong studio, biểu hiện của cô khiến Lê Cận Thần rất hài lòng, nên anh ấy định đánh giá lại năng lực của cô một lần nữa nhỉ?

“Hai người họ đều rất có tương lai. Tổ chất của Cylin nhìn chung rất tốt, tương lai có thể trở thành ngôi sao. Em nghĩ vấn đề của cô ấy không quá lớn, chỉ cần sau này hướng cho cô ấy con đường phát triển, nhất định cô ấy sẽ nổi tiếng.” Diệp Mộc phân tích một cách tự tin, rất logic và khoa học. “Còn về Trương Lâm...” Cô ngừng lại, sau đó nhìn Lê Cận Thần.

Lê Cận Thần đang chăm chú nghe, vẻ rất thích thú, thấy cô ngừng lại anh cũng ngược lên cười: “Chúng ta nói chuyện riêng với nhau thôi, không có gì phải kiêng dè cả. Em cứ nói đi.”

“Nếu có phương pháp...” Diệp Mộc chọn từ ngữ cẩn thận. “Em nghĩ em có thể chắc chắn đến năm mươi phần trăm rằng, Trương Lâm sẽ là một trong những nữ nghệ sĩ nổi tiếng nhất nước mình trong tương lai hai mươi năm nữa, thậm chí có thể xa hơn...”

Lê Cận Thần cười lớn hơn, cô gái này rất biết thể hiện bản thân một cách hợp lý: “Nếu anh không hiểu nhầm thì ý em là Cylin vào tay ai cũng vậy thôi, còn Trương Lâm... chỉ em mới có thể đưa cô ấy lên tới tầm như em vừa nói, đúng không?”

“Giám đốc Lê, khi nãy anh bảo “chúng ta nói chuyện riêng với nhau thôi, không cần kiêng dè” mà.” Diệp Mộc mỉm cười.

“Em đúng là rất lém lỉnh.” Lê Cận Thần khen ngợi, cũng không muốn làm khó cô thêm nữa.

Giọng điệu của anh uyển chuyển, ngụ ý sâu sắc. Diệp Mộc nghe xong lấy lại chút tự tin, nửa đùa nửa thật nói: “Thật ra, em cũng chỉ suy từ thái độ của giám đốc với cô ấy mà đoán mò vậy thôi.” Nói đến đây, cô chỉ cười cười, không nói thêm gì nữa.

Lê Cận Thần bật cười, đứng thẳng người, với tay cầm ly rượu bên cạnh lên, bước đi. Lúc bước tới gần Diệp Mộc, anh vỗ vỗ vai cô: “Ngày mai, hãy viết một bản báo cáo chi tiết những ý định của em, rồi mang đến cho anh xem.”

Diệp Mộc thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nụ cười trên khuôn mặt cô còn chưa kịp nở rộ thì đã nghe thấy sau lưng, chất giọng ngang ngang của Lê Cận Thần vang lên: “Dung nhị thiếu gia, chúc mừng nhé! Anh có thêm đồng minh rồi, bên kia kia.”

Diệp Mộc lại được thêm một phen lạnh gáy, cô quay đầu lại, chỉ thấy Lê Cận Thần cùng ly với Dung Nham, sau đó sải những bước dài rời đi. Dung Nham bước vào đại sảnh.

“Hi!” Diệp Mộc nở một nụ cười. “Rất xin lỗi, lần đầu gặp mặt, không nhìn thấy Thái Sơn, đã nhận nhầm Dung thiếu gia thành tài xế của Giám đốc Lê.” Dung Nham thầm nghĩ, cái giọng bông đùa của cô quả thật rất giống Tần Tang.

“Tiểu Mộc Mộc, em thực sự không nhận ra anh sao?” Dung Nham tiến đến trước mặt cô, cúi đầu, hơi chau mày, hỏi với vẻ có chút thất vọng.

Cách gọi thân mật của anh khiến Diệp Mộc hơi bất ngờ, tim đập nhanh hơn, chợt lúng túng: “Em... em cảm thấy anh rất quen. Trước đây chúng ta đã từng gặp nhau rồi sao?”

Lần này thì Dung Nham hoàn toàn bị đánh bại, gãi gãi trán, sau đó, lần đầu tiên trong đời, anh giới thiệu tới hai lần về bản thân mình cho một cô gái: “Hồi ở Giang Nam, trước hôn lễ của Tần Tang, em quên mất đoạn cuối cùng của bản nhạc trong đám cưới phải đàn thế nào, rồi khóc nức nở trước mặt anh... Anh là Dung Nham. Giờ thì đã nhớ ra rồi chứ?”

Ký ức như một làn gió ấm áp và ngát hương ứa về trong cô, đám cưới giản dị mà hạnh phúc nhất thế giới ở Giang Nam ấy, con đường lát đá ẩm ướt đầy rêu xanh trải dài bên ngoài nhà thờ, trong làn sương mờ ảo bao trùm khắp thành phố, từng nốt nhạc khi trầm khi bổng phát ra từ cây piano... Trong chớp mắt, Diệp Mộc đã nhớ lại tất cả.

Là anh ư? Người con trai cao lớn bước đi trong ánh sáng rực rỡ, toàn thân trùm bởi làn ánh sáng chói lọi, khẽ đẩy cánh cửa nhà thờ bước vào, bước đi trên tấm thảm màu đỏ đã sờn, từng bước tiến về phía cô gái trong bộ lễ phục nhỏ nhắn, trắng tinh, thất nơ trước ngực đang ngồi với cây đàn đặt trước đài ban lễ - chính là cô. Anh từ từ cúi xuống, nhẹ nhàng nói với cô bằng giọng trầm ấm: “Tiểu Mộc Mộc, sao mà khóc thế?”

Nhìn nét mặt Diệp Mộc từ ngưỡng cửa chuyển sang khách sáo, sau đó là sự cảnh giác, rồi từ cảnh giác trở thành ngạc nhiên, ánh mắt mơ màng, vẻ mặt ngẩn ngơ, ngốc ngếch, Dung Nham thấy trong lòng vui hẳn lên.

“Ồ...” Diệp Mộc nhớ lại mọi chuyện, cô chỉ vào Dung Nham, vui vẻ trả lời: “Là anh! Thảo nào, hôm qua em có cảm giác anh rất quen!”

Dung Nham gõ nhẹ vào đầu cô: “Trí nhớ của em đúng là kém quá đi! Một anh chàng đẹp trai gặp một lần chẳng thể quên như thế này mà em cũng quên được sao?”

Diệp Mộc vốn có chút thành kiến và không thích Dung Nham, lúc này cảm giác ấy đã hoàn toàn được thay thế bằng niềm vui phương xa gặp bạn cũ, nụ cười trên môi cũng dần trở nên chân thành hơn: “Dung Nham! Đúng rồi, chỗ này là đại bản doanh của anh!”

Nơi mà bọn họ đang có mặt chính là trung tâm giải trí sầm uất nhất thành phố C, thuộc về công ty Lương Thị lớn mạnh nhất thành phố. Còn Dung Nham hiện đang là một trong sáu người có vị trí cao nhất của Lương Thị.

Mấy năm trước, đám cưới người chị họ Tần Tang của Diệp Mộc với Lý Vi Nhiên, vị thiếu gia thứ năm trong sáu anh em của tập đoàn Lương Thị nổi tiếng khắp thành phố được tổ chức khá kín đáo, địa điểm là vùng đất Giang Nam phong cảnh hữu tình.

Dung Nham đại diện cho bốn người anh em khác trong sáu người của Lương Thị đến tham dự hôn lễ. Tần Tang cho Diệp Mộc biết, Dung Nham là người anh thứ hai trong số những người anh em kết nghĩa của Lý Vi Nhiên, một nhân vật rất lợi hại ở thành phố C.

Khi ấy, đối với Diệp Mộc, “nhân vật lợi hại” này không có bất cứ ý nghĩa gì. Trong thời gian một ngày ở Giang Nam, ấn tượng duy nhất của cô về Dung Nham đó là anh rất đẹp trai.

Dung Nham càng tự đắc, đưa tay xoa xoa cằm cô: “Tần Tang có biết em đến đây không?”

Nụ cười trên mặt Diệp Mộc chợt khựng lại, cô mím môi, lắc lắc đầu: “Dung Nham, anh có thể không cho chị ấy biết em đang ở đây không?”

“Em đã làm việc gì có lỗi à? Sợ cô ấy xử lý em?”

“Là em sợ làm phiền tới chị ấy...” Diệp Mộc bình tĩnh trả lời.

Qua giọng nói của cô, Dung Nham cảm nhận được một sự lạnh lùng rất mơ hồ, anh không hỏi thêm gì nữa: “Được, anh sẽ giấu chuyện này giúp em, yên tâm đi!”

Diệp Mộc quả thực có chút buồn bã, cười lấy lệ rồi chủ động chuyển chủ đề: “Anh ra đây, ngoài việc ôn lại chuyện cũ với em, còn muốn nói về chuyện của Trương Lâm nữa, đúng không?”

Nhắc đến Trương Lâm, Dung Nham thở dài, nói: “Đúng thế... Anh đã thay cho cô ấy mấy công ty quản lý rồi, trợ lý cũng từ những người có tiếng nhất đến những người có kinh nghiệm nhất, nhưng ai cũng hết cách với cô ấy.” Một người phục vụ đi qua, anh ra dấu cho anh ta bước đến, thay ly rượu ngọt trên tay Diệp Mộc bằng một ly nước hoa quả. “Nhưng... hình như cô ấy đối với em có gì đó không giống bọn họ.”

Diệp Mộc lo sợ anh có ý trách cô khi này đã lạnh nhạt với Trương Lâm, vội vã giải thích: “Thật ra em thấy Trương Lâm rất có tương lai, bản thân em cũng hy vọng có thể giúp cô ấy trở nên nổi tiếng, vì vậy anh yên tâm đi, nhất định em sẽ cố gắng hết sức!”

Dung Nham là ai chứ, vừa nhìn đã nhận ra vẻ lo lắng của cô. Anh mỉm cười, uống một ngụm rượu, giơ tay ra, nói: “Đưa điện thoại của em cho anh.”

Diệp Mộc đưa điện thoại của mình cho anh, chỉ thấy anh bấm một dãy số, nói: “Đây là số di động của anh, mở máy hai tư trên hai tư giờ. Nếu Trương Lâm có vấn đề gì, em cứ gọi vào số này... Cả em nữa, có việc gì không thể tự giải quyết được đều có thể đến gặp anh.”

“Giết người phóng hỏa thì sao?” Diệp Mộc nháy mắt nghịch ngợm, trêu đùa.

Cũng đôi mắt bồ câu to tròn ấy, cũng sự tinh nghịch ấy, trái tim Dung Nham như thất lại, đến hơi thở cũng ngưng đọng. Nhưng tâm trạng ấy chỉ kéo dài trong một giây, anh che giấu cảm xúc rất tốt, khẽ gật đầu với Diệp Mộc, mỉm cười: “Cũng được.”

“Á à! Có được tám lệnh bài vạn năng rồi!” Diệp Mộc nhấp một ngụm nước hoa quả.

Khi bữa tiệc kết thúc đã là mười một giờ đêm. Những người này đều là những con cú đêm, lúc này mới là lúc bắt đầu cuộc vui, ai nấy đều hào hứng bước vào tầng tiếp theo.

Cylin và Trương Lâm ngày mai có một buổi họp báo, cùng với những người bạn “đồng cảnh ngộ” trở về nhà nghỉ của công ty. Diệp Mộc thấy chẳng có ai phải để ý nữa, cũng không muốn tiếp tục cuộc chơi với bọn họ. Vào giờ này, tiết mục Văn Tri Hiếu của Trần Hiếu Văn cũng sắp kết thúc, cô bước ra từ trung tâm giải trí, định gọi một chiếc taxi, tiện đường ghé qua đón Trần Hiếu Văn cũng về luôn.

Trước cửa trung tâm, có rất nhiều các loại xe hạng sang, nhưng chẳng thấy bóng dáng một chiếc taxi nào. Diệp Mộc nhìn đồng hồ, ước chừng khoảng hai mươi phút nữa là Trần Hiếu Văn tan ca, đến lúc đó nếu không bắt được xe thì đành gọi điện cho cô ấy đến đón vậy.

Cô cúi đầu nghĩ ngợi. Trong không gian buổi đêm, một chiếc Porsche thể thao màu trắng xé toạc màn đêm, dừng trước mặt cô.

“Tiểu Mộc Mộc!” Dung Nham hắt hắt hàm về phía Diệp Mộc. “Chỗ này cũng là khu vực của anh rồi em đấy, lát nữa chẳng may anh ấy tới, em chắc chắn sẽ bị tóm gọn rồi.”

Diệp Mộc “á” lên một tiếng, lập tức vòng qua đầu xe, bước vào trong, nhanh chóng cài dây an toàn: “Thế thì phiền anh cho em đi nhờ một đoạn!”

Dáng vẻ mệt mỏi khi này của cô, nét nghịch ngợm dễ thương ấy khiến Dung Nham cảm thấy vô cùng thân thuộc, đến mức trong lòng bỗng nhói đau. Anh mỉm cười khởi động xe, sâu thẳm trong đáy mắt anh chợt trào dâng một nỗi nhớ nhưng khôn xiết.

Đêm đã về khuya, những chiếc xe trên đường cũng trở nên thưa thớt, Dung Nham gài số hết cỡ, chiếc xe phóng đi như bay.

Khi những ánh đèn đường hắt qua tấm kính xe rơi vào trong, chẳng còn phân biệt được khoảng cách giữa chúng, biến thành một dải ánh sáng hoa lệ trôi vụt qua. Tay phải Diệp Mộc nắm chặt tay cầm trên nóc xe, tay trái giữ chặt dây an toàn, lòng bàn tay đầm mồ hôi, cổ mở mắt nhìn về phía trước, về mặt căng thẳng cực độ. Cùng với những động tác mượt mà, chính xác của Dung Nham, cuối cùng cô không thể chịu đựng thêm, phát ra một tiếng hét rất nhẹ nhưng thể hiện nỗi sợ hãi.

Tốc độ của chiếc xe ngay lập tức chậm lại thấy rõ. Từ lúc cô bước lên xe, thần sắc của Dung Nham lạnh lùng đến đáng sợ, lúc này, khi xe trở về với tốc độ bình thường, nét mặt anh cũng dần dần ra. Diệp Mộc có cảm giác anh vừa thở phào nhẹ nhõm, như vừa trở về từ một thứ cảm xúc nào đó mà cô không hay biết. Giọng của anh hơi lạc đi khi anh hỏi: “Anh lái nhanh quá làm em sợ à?”

Diệp Mộc đùa cợt, rất kiên cường: “Đâu có! Nhưng mà... em cũng không vội gì, anh... không cần phải gấp như vậy.”

Khóe miệng Dung Nham dần ra. Diệp Mộc chỉ đoạn đường trước mặt: “Anh cho em xuống chỗ kia được rồi.”

Dung Nham bật cười: “Anh không phóng nhanh nữa đâu, em đừng sợ. Bây giờ muộn rồi, một mình em ở đây không an toàn, để anh đưa em về.”

“Thực sự không cần đâu, bây giờ em đang ở nhờ nhà bạn, cô ấy làm việc ở đài phát thanh, em sẽ về cùng cô ấy. Vả lại con ngõ đó nhỏ lắm, xe không quay đầu được đâu, anh cứ cho em xuống đây, em sẽ tự đi vào”, Diệp Mộc nói.

Vừa dứt lời thì xe đã đến trước con ngõ, Dung Nham ngoái ra nhìn một lúc, quả thật rất hẹp. Anh quay người lại, kéo cần lái: “Được rồi, cùng xuống xe, anh đưa em vào trong.”

“Không cần thật mà, Dung Nham, em đâu đến nỗi nhát như vậy. Vả lại...” Diệp Mộc trêu chọc. “Muộn thế này... chẳng may làm lỡ cuộc hẹn với giai nhân của anh, thì biết làm sao?”

Dung Nham chẳng nghĩ ngợi gì đã phủ đầu cô: “Chẳng có lớn nhỏ gì cả! Gọi là anh hai!”

“Anh hai?” Diệp Mộc nhỏ giọng nhắc lại.

Có lẽ do lúc ấy, không gian buổi đêm quá yên ắng, giọng nói của cô nghe vô cùng mềm mại, Dung Nham bất chợt khựng lại, quay đầu nhìn cô gái trước mặt. Từng tia sáng màu vàng phát ra từ chiếc đèn trong xe, cô đưa tay vén những lọn tóc đen nhánh, mượt mà của mình ra sau vành tai, gương mặt thon thả, trắng trẻo, trong đôi mắt bồ câu khiến mỗi lần Dung Nham nhìn vào đều cảm thấy từng nhịp thở cũng trở nên khó khăn ấy, lúc này dường như chứa cả những vì sao lấp lánh khiến anh không thể nào quên suốt mấy năm đã qua.

Tiểu Tứ... Trong lòng Dung Nham có một thứ âm thanh âm ỉ, nhỏ nhẹ đang râm ran một cách vô cùng đáng ghét.

“Anh hai?” Diệp Mộc một lần nữa nhắc lại, đôi bàn tay ôm chặt lấy hai cánh tay, xoa xoa. “Ôi trời ơi, anh làm em chết lạnh mất. Cái gì anh hai với anh ba chứ? Mấy tên nhóc hư đồn mười lăm, mười sáu tuổi mới chơi trò gọi nhau như thế, các anh đều đã là những người đàn ông trưởng thành hết rồi, sao vẫn còn trẻ con như vậy chứ?”

Một tràng nói liến thoắng, lém lỉnh của cô khiến Dung Nham không thể nói gì. Anh ngại ngần hắng giọng vài tiếng, cảm giác ngọt ngào nồng ấm lung lay khi nãy chợt tan biến: “Cái này... Sáu bọn anh khi mới quen nhau cũng chỉ tầm mười lăm, mười sáu tuổi thôi... Cái con bé này! Mau xuống xe ngay, anh đưa em vào bên trong, sau đó anh còn có việc nữa đấy!”

Diệp Mộc thấy anh chợt nổi nóng, không có phản ứng gì thêm: “Được thôi, coi như em thu lại những lời vừa nãy. Nhưng mà, em quả thực không thể gọi anh là... anh hai đâu. Nghe ngộ lắm, em sẽ buồn cười chết mất!”

Khi cô nói những lời này, hai người đang bước đi trong con ngõ nhỏ vừa hẹp vừa tối. Từng tia sáng vàng vọt của chiếc đèn đường từ cổng sau đài phát thanh tỏa ánh sáng dịu dàng xuống mặt đất, im lìm chờ đợi họ.

Bầu trời cao rộng đã bị bức tường hai bên con ngõ chắn mất, chỉ còn chừa lại một dải dài trên đỉnh đầu. Dưới ánh sao lấp lánh, vẻ mặt Dung Nham dịu dàng, anh không nói gì, chỉ khẽ mỉm cười với cô.

5. Chương 05: Chuyển Nhà

“Chương trình tối nay đến đây là kết thúc, cảm ơn các bạn đã lắng nghe Vân Tri Hiểu! Tôi là Trần Hiểu Vân, chúng ta sẽ gặp nhau vào giờ này ngày mai, tạm biệt!” m thanh cuối chương trình vang lên, nhân viên thu âm ra dấu tay “ok” từ phía ngoài tấm kính phòng thu, Trần Hiểu Vân đặt chiếc tai nghe xuống, kết thúc công việc ngày hôm nay.

“Ngày đầu tiên đi làm đã về muộn vậy sao?” Trần Hiểu Vân cầm cốc nước ấm người trợ lý đưa cho, nhấp vài ngụm, nhìn Diệp Mộc thăm dò. Diệp Mộc khi nãy ngồi ngoài chờ năm, sáu phút, có vẻ buồn ngủ: “Giám đốc bọn mình mời mọi người đi ăn gấp mặt, đi có một lúc mà đã muộn như vậy, đi nào, mình vừa đói vừa buồn ngủ.”

“Chẳng phải vừa đi tiệc về sao, còn đói gì nữa?” Trần Hiểu Vân nghe ngạc nhiên. Người trợ lý lúc này đã thu dọn xong chiếc túi của cô, lễ phép đưa bằng hai tay. Trần Hiểu Vân đỡ lấy, cùng Diệp Mộc ra về.

“Có chút việc nên chưa kịp ăn ấy mà.” Diệp Mộc đẩy cô. “Đi nào, đi nào, trên đường về rồi nói! Món ăn đêm ngon lành của bố cậu đang chào mời chúng ta kìa!”

Nhà Hiểu Vân cách đài phát thanh không xa lắm, cô phóng xe vun vút, chỉ một lúc đã về đến nhà. Khi hai người bước vào, ông bà Trần quả nhiên đã chuẩn bị mấy món ăn đêm, để sẵn trên bàn. Hiểu Hứa ngủ được một giấc, nửa đêm thức dậy đi vệ sinh, thấy chị gái về thì không ngủ nữa, hí hục làm động tác xoay chân ở một góc. Diệp Mộc đang kể cho Trần Hiểu Vân nghe về Trương Lâm, vừa nghe thấy người mới rất xinh đẹp, cô bé không buồn xoay chân nữa, chạy tới đưa khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh xắn ra trước mặt Diệp Mộc, háng giọng nói: “Chị ấy có xinh bằng em không?”

Trần Hiểu Vân nghe vậy mặt sầm lại, bác gái vội túm lấy cô con gái nhỏ ném vào phòng, dịu giọng dỗ dành: “Hiểu Hứa của chúng ta là xinh nhất rồi! Mau ngủ đi, không ngày mai lại không dậy đi học được! Lần thi giữa kì này con mà còn xếp cuối lớp nữa, chị con sẽ điên thật đấy!”

Hiểu Hứa chu môi, hậm hực bước vào phòng, bác gái quay ra nói với con gái lớn: “Mẹ thấy Hiểu Hứa thực sự thích làm diễn viên, hay là...”

“Mẹ!” Hiểu Vân đặt mạnh đôi đũa trong tay xuống bàn, ăn lấy ăn để chỗ lạc bên cạnh, khiến bố cô một phen hú vía. “Còn cả bố, cũng nghe rõ đây! Những lời này về sau không được phép nhắc đến nữa! Giới giải trí là nơi như thế nào chứ? Bố mẹ nở lòng cho Hiểu Hứa vào đó để lỡ dở cả cuộc đời nó sao? Con thì không đâu!” Ông bố chất phác, thật thà gật đầu, bốc vài hạt lạc.

Diệp Mộc nhìn sắc mặt mẹ Hiểu Vân có chút khó xử, vội nói đỡ: “Nửa đêm nửa hôm cậu đập bàn cái gì hả? Làm mẹ cậu chút nữa thì đứng tim!”

Mẹ Hiểu Hứa hòa theo: “Đúng thế! Không cho, không cho, trước mặt Diệp Mộc làm gì mà nóng nảy thế? Có còn giữ thể diện cho bố mẹ con nữa không?” Bố Hiểu Vân thấy không khí đã bớt căng thẳng, cười hì hì, bốc thêm mấy hạt lạc. Mẹ Hiểu Vân ngồi xuống cạnh bàn, múc thêm cho Hiểu Vân và Diệp Mộc một bát canh. “Con cũng làm trong ngành này, sao mẹ chẳng thấy ai nói ra nói vào gì cả?”

Trần Hiểu Vân đang uống canh thì bị sặc, vừa ho khan vừa nhìn mẹ: “Mẹ! Có ai làm mẹ mà đi nói con gái mình thế không?!”

Mẹ Hiểu Vân nhỏ giọng nói lại: “Cũng đâu thấy có con gái nhà nào trừng mắt nhìn mẹ thế này đâu!” Diệp Mộc cảm thấy buồn cười, đặt bát canh xuống, nói lái sang chuyện khác để chuyển chủ đề.

Nửa đêm mới chuẩn bị ngủ, Diệp Mộc buồn ngủ đến mức người mềm oặt, nhưng một lúc lâu không sao ngủ được. Tiếng nói chuyện râm ran của bốn người nhà họ Trần cứ vọng lại bên tai cô. Phải tìm một căn nhà chuyển đi thôi... Diệp Mộc mơ màng nghĩ.

Ngày hôm sau.

Giờ ăn trưa, Diệp Mộc nằm trên chiếc sofa trong phòng nghỉ viết bản kế hoạch chi tiết. Khi mang lên văn phòng trên tầng cao nhất, cô gặp Lê Cận Thần vừa đi ăn trưa về trong thang máy.

“Em làm nhanh thật đấy.” Nụ cười của Lê Cận Thần vẫn ấm áp như thế. Hôm nay anh mặc sơ mi màu đen thêu hoa văn, trông rất phong độ.

Lên đến nơi, Diệp Mộc bật laptop, mở file kế hoạch ra. Lê Cận Thần vươn người ra từ chiếc ghế sau bàn làm việc, với tay gấp laptop màu hồng nhạt của cô lại: “Trình bày bằng miệng.” Anh uống một ngụm nước trong chiếc ly đặt trên bàn, từng ngón tay dài xoay xoay chiếc ly thủy tinh tinh xảo, nháy mắt mỉm cười.

Diệp Mộc có chút bực mình, nhưng tất nhiên không thể hiện ra ngoài. Cô nhắm lại kế hoạch trong đầu, tóm tắt lại toàn bộ bản kế hoạch của mình một cách ngắn gọn.

Thần thái của Lê Cận Thần khi nói chuyện công việc rất thu hút, anh hơi cúi người về phía trước, lắng nghe một cách chăm chú, thỉnh thoảng lại gật đầu, ánh mắt khích lệ làm cho Diệp Mộc tự tin hơn rất nhiều, đôi lúc còn bổ sung thêm một vài ý tưởng mới.

Đợi cô nói xong, Lê Cận Thần chỉ hỏi đúng một câu: “Em nhìn thấy gì từ Trương Lâm?”

Diệp Mộc sớm đã nghĩ đến câu hỏi này: “Cô độc”, cô trả lời. “Tất cả những người thành công trên thế giới này, mỗi người đều có câu chuyện của riêng mình, tuy nhiên giữa bọn họ có một điểm chung. Cao xử bất thắng hàn[1], bọn họ đều rất cô độc.”

[1] Ý nói những người nổi tiếng thường không có bạn tri âm, thường có cảm giác bị người khác đè nén.

Mười ngón tay dài của Lê Cận Thần chạm vào nhau, chống cằm, vẻ trầm ngâm rất nam tính, sau đó khẽ gật đầu. Diệp Mộc không biết anh đang nghĩ gì, chỉ thấy anh không nói, cô ngồi đó cảm thấy rất gượng gạo, cổ lên tiếng hỏi một điều gì đó: “Giám đốc Lê, anh thấy sao?”

“Anh thấy sao không quan trọng”, Lê Cận Thần nói. “Những việc sau này em có thể không nói lại với Sunny, cứ trực tiếp đến gặp anh. Việc gì cũng thế, hiểu không?”, anh nhấn mạnh. Tuy anh không trực tiếp trả lời câu hỏi của cô, nhưng sau khi nghe xong những lời này, cô cảm thấy đáp án đã rất rõ ràng, cô vô cùng hào hứng.

“Em thì sao? Diệp Mộc, em có việc gì cần đến sự giúp đỡ từ công ty hay bản thân anh không?” Sau khi bàn xong chuyện công việc, nụ cười ấm áp lại nở trên môi Lê Cận Thần. Trái tim Diệp Mộc bỗng chốc loạn nhịp: “Ừm... Thật ra cũng có, em muốn hỏi, công ty có chỗ ở cho nhân viên không ạ?”

Lê Cận Thần khẽ ngược lên, hướng ánh mắt ra ngoài khoảng không. Diệp Mộc phát hiện ra đây là thói quen của Lê Cận Thần mỗi khi anh suy nghĩ điều gì đó.

“Bọn anh chỉ cấp chỗ cho những ca sĩ vẫn đang trong thời gian bồi dưỡng thôi”, Lê Cận Thần lên tiếng. “Nhưng trong quy định của công ty có một điều về việc cấp chỗ ở cho những nhân viên thực sự có nhu cầu thuê nhà. Diệp Mộc, hôm nay tan làm em có thời gian không?” Diệp Mộc mắt tròn mắt dẹt, chưa kịp suy nghĩ gì đã thật thà gật đầu. “Thế thì anh sẽ đưa em ra ngoại ô xem xét, xem có chỗ nào hợp lý không.”

Bàn bạc xong với Lê Cận Thần đã gần hai rưỡi, Diệp Mộc phóng nhanh như bay xuống lầu, nháo nhào chạy vào một cửa hàng bánh ngọt gần nhất.

“Này! Diệp Mộc!” Diệp Mộc đang lúi húi chọn bánh, hai mắt sáng trưng, bỗng nghe thấy từ cửa sổ khu phòng nghỉ có người gọi tên mình. Cô quay lại nhìn, đúng là oan gia ngõ hẹp, đó là Cố Tiểu Điềm – trợ lý của Lê Cận Thần. Hình như Cố Tiểu Điềm đã quên sạch mình chơi khăm Diệp Mộc như thế nào, cười tí tít mắt, vẫy tay chào cô một cách rất nhiệt tình, giọng hào hứng: “Mình mua trà hoa rồi, cậu không cần mua đồ uống nữa nhé!”

Diệp Mộc lăm lăm, nhanh tay chọn hai chiếc bánh ngọt, ngồi vào chỗ đối diện Cố Tiểu Điềm. Trước mặt Cố Tiểu Điềm là một chiếc bánh Tiramisu, đã ăn được một phần ba. Diệp Mộc đỏ mặt cả mắt, vừa ngồi xuống đã cắm đầu vào ăn, Cố Tiểu Điềm nhìn đáng vẻ ăn ngon lành của cô, bất ngờ đưa tay ra kéo lấy chiếc đĩa trước mặt cô.

“Gì thế?” Diệp Mộc giữ chiếc đĩa lại, ngạc nhiên chẳng hiểu chuyện gì.

“Sao cậu có thể ăn ngon lành thế được nhỉ?” Cố Tiểu Điềm chớp chớp đôi mắt to như búp bê. “Cho mình thử một miếng!” Nói xong, chẳng đợi xem Diệp Mộc có đồng ý hay không, cô đã cầm chiếc đĩa của mình

lên, xén lấy một miếng từ chiếc bánh Diệp Mộc đang ăn. Diệp Mộc ngẩn ra, thầm nghĩ, phải chăng cô ta bị làm sao?

“Bánh của cậu quả là ngon hơn thật.” Cố Tiểu Diễm như nói với chính mình, rồi lại ăn thêm một miếng nữa, sau đó hai mắt sáng lên nhìn Diệp Mộc, hai tay chấp lại ra vẻ khấn cầu: “Đổi cho mình nhé, cái mình gọi không ngon bằng cái của cậu!” Diệp Mộc ngẫm xì máu mũi, chính thức nghi ngờ Cố Tiểu Diễm đúng là có vấn đề. Cô chọn lấy chiếc bánh vẫn chưa động đến đưa sang chiếc đĩa của Cố Tiểu Diễm. Cố Tiểu Diễm giơ tay ngăn lại: “Không cần đâu, mình cũng chẳng ăn được nhiều như vậy! Đổi cho mình miếng cậu đang ăn được rồi. Này, đổi cho cậu phần của mình này!” Lần này thì Diệp Mộc thực sự xác nhận con người Cố Tiểu Diễm có vấn đề.

Sau khi đổi bánh, Cố Tiểu Diễm rất hỉ hả, một loáng đã xử lý xong chiếc bánh, vỗ vỗ má vẻ sung sướng, hài lòng nhìn Diệp Mộc. Diệp Mộc nổi da gà: “Cậu... cậu có muốn ăn nữa không? Phần này của mình cho cậu đổi đây.”

Cố Tiểu Diễm lắc lắc đầu, cái miệng anh đào dẹt ra: “Giám đốc Lê vĩ đại của chúng ta mười phút trước đã gọi cho mình, mình mà còn chậm một phút nữa, chắc anh ấy sẽ nổi giận mất. Cảm ơn cậu nhiều nhé Mộc Mộc, đã từ rất rất rất lâu rồi không có người uống trà chiều cùng mình.” Diệp Mộc có chút giật mình trước vẻ tốt bụng của Cố Tiểu Diễm, đặt chiếc bánh xuống, mỉm cười.

Không lâu sau khi Cố Tiểu Diễm rời đi, Diệp Mộc đã xử lý xong cả chiếc bánh ngọt lẫn tách trà hoa, nhớ ra mình còn phải đi tìm Trương Lâm để bàn về kế hoạch đã định ra, cô vội vã đứng dậy, tính tiền rồi rời khỏi quán. Người nhân viên nói với cô, Cố Tiểu Diễm đã nhắc trước, những gì cô vừa ăn đều tính vào tiền của Cố Tiểu Diễm, ngoài ra còn tặng thêm cho Diệp Mộc một cây kem ốc quế.

Diệp Mộc vui vẻ vừa ăn kem vừa đi lên tầng, nửa đường thì gặp Ô Long Trà trên người đeo lưng lẳng mười mấy sợi dây chuyền, lè lưỡi nói có một đứa phiền phức tới ghi hình, đồ trang sức đã thay đến mấy lượt rồi mà vẫn chưa hài lòng. Cô nói về rất tức giận, nói xong liền cướp lấy cây kem Diệp Mộc mới ăn một nửa, rồi “ngoàm” một tiếng, người đã đi khuất. “Thói quen vệ sinh để đâu hết cả rồi không biết?” Diệp Mộc lấy giấy ăn lau tay, khẽ lau bầu.

Trương Lâm và Cylin đều là người mới, không có phòng nghỉ riêng, cùng với các ca sĩ đồng lứa được phân vào căn phòng lớn cạnh phòng thu âm, hóa trang, trang phục, nghỉ ngơi, thay đồ đều trong căn phòng ấy. “Đứa phiền phức” mà Ô Long Trà nhắc đến cũng đang ở đây, Diệp Mộc chưa đi đến cửa phòng đã nghe thấy những tiếng râm ran khác thường phát ra từ phòng hóa trang.

Bước vào trong, thấy Trương Lâm và Cylin đang nằm nghỉ rất thoải mái ở một góc, Diệp Mộc thở phào nhẹ nhõm. Cô đi tới xem có chuyện gì, chỉ thấy một cô gái với thân hình nóng bỏng đang đứng trên chiếc bàn đặt ở giữa phòng, gương mặt mộc không trang điểm, nhưng nhìn có vẻ rất thành thực. Diệp Mộc nhớ đến mấy dòng tít trên trang nhất mấy tờ báo giải trí, đây chẳng phải nữ hoàng tiệc tùng Triệu Vũ Triết sao?!

Nữ hoàng tiệc tùng lúc này không biết vì sao đang “phê” một cách đặc biệt, chỉ mặc độc bộ nội y màu da nhìn xuyên thấu, đi đôi giày cao tới hai mươi phân, đứng trên chiếc bàn uốn éo như một mỹ nữ xà, liên tục hất tóc, cắn môi, cả cơ thể hóa thành hai chữ “mê hoặc”. Lúc ấy chỉ có vài ba nhân viên trang điểm và phục trang đứng bên cạnh ngăn lại, những cô còn lại được phen tát nước theo mưa, chỉ đứng nhìn thôi đã được coi là đạo đức lắm rồi, lại còn có người mở nhạc cho thêm phần xôm tụ. Nữ hoàng tiệc tùng do Sunny quản lý, Diệp Mộc đã xem qua hồ sơ của cô này, cụ thể sẽ phần cho ai làm trợ lý thì cô không rõ, nhưng dù sao cũng là đồng nghiệp với nhau, cô không thể để mặc cho cô ta tiếp tục làm loạn được.

Diệp Mộc tắt chiếc PSP đang mở nhạc, mấy cô nàng đang sôi sục dừng động tác, nhìn ra. Diệp Mộc làm mặt lạnh tanh, từng mắt nhìn lại bọn họ, khí thế bùng bùng, mấy người khi hậm hực, miễn cưỡng dừng lại. Chỉ còn lại một mình nữ hoàng tiệc tùng vẫn đứng đó hờ hết, nhảy múa. Diệp Mộc đứng bên cạnh bàn, hét gọi nhưng cô ta không có phản ứng gì, cô kéo một chiếc ghế, bám vào thành bàn trèo lên kéo cô ta xuống, mấy ngón tay bám vào bàn chẳng may bị chiếc giày cao gót của nữ hoàng tiệc tùng giẫm lên.

Đầu ngón tay đau nhói, Diệp Mộc đau đớn, lão đảo ngả bịch xuống đất, trong bộ dạng tứ chi giơ lên trời rất buồn cười. Mấy cô gái khi nãy bị cô trừng mắt nhìn lúc này cười ồ lên. Diệp Mộc cắn răng ngồi dậy, bồng một cánh tay trắng tròn, nồn nà giơ ra trước mặt. Nét mặt Trương Lâm vẫn lạnh lùng như vậy, nhưng Diệp Mộc có thể nhìn thấy từ ánh mắt của cô thoát ra một thiện ý không biết nên hiểu thế nào cho phải.

Diệp Mộc chưa kịp đứng hẳn dậy, cánh cửa phòng bật mở, một dáng người cao ráo bước vào như một làn gió, dừng lại trước mặt nữ hoàng tiệc tùng đang lên cơn điên. Đó là một cô gái ước chừng hai lăm, hai sáu tuổi, đôi mắt to, đôi lông mày đậm, một nét đẹp rất trung tính. Cô ấy cầm chiếc máy uốn tóc đặt trên bàn lên, quay ngược lại, chẳng nói chẳng rằng đập vào ống chân nữ hoàng tiệc tùng. Cô ta nghiêng ngả, hét lên một tiếng rồi cúi xuống ôm chân, sau đó lão đảo trượt từ trên bàn xuống đất. Đôi giày hai mươi phân lớp lách vừa chạm đất, chủ nhân chiếc giày đã bị véo lấy véo để, kêu thét lên.

Nữ hoàng tiệc tùng không hề chống trả, chỉ trốn. Lúc đầu vừa cười vừa hét, càng cười thì càng bị véo mạnh hơn, sau đó hình như cũng cảm thấy đau, cuối cùng khóc ré lên.

“Bây giờ thì tỉnh hẳn rồi chứ?!” Mỹ nữ trung tính thở gấp, hai tay chống nạnh, tức tối hỏi. Diệp Mộc thấy cô ấy có vẻ rất tức giận, đoán rằng nữ hoàng tiệc tùng này không phải say rượu, mà hình như vừa cần thuốc. Quả nhiên, nữ hoàng tiệc tùng hai tay ôm đầu, vén tóc về sau, để lộ khuôn mặt tuyệt sắc giai nhân, ánh mắt phảng phất nét thất thần: “Mộng Mộng... Chị đến rồi à? Đã tới giờ rồi sao?” Giang Mộng Đình mím môi nén cơn giận, thu lại những câu chữ chực bộc phát.

“Này! Chị đưa cho em cái thông báo gì thế hả...?” Nữ hoàng tiệc tùng vuốt tóc, tức tối nói, trong cơn hưng phấn, lời nói không có trật tự gì. “Quần áo nhìn xấu chết đi được! Còn nữa... Mua có cốc cà phê mà cũng lâu như vậy! Em buồn ngủ thế này sao mà ghi hình được chứ?”

“Ngậm miệng lại!” Giang Mộng Đình sợ cô ta chẳng biết điều lại làm gì đó xằng bậy. “Đứng dậy! Đi rửa mặt đi! Ô Long Trà, cầm quần áo của nó lại đây, thêm một đôi tất da màu đen nữa! Tiểu Tình! Mang cho tôi một cốc nước lạnh! Mấy người đứng xem tản ra hết đi! Việc này có gì mà xem chứ!” Giang Mộng Đình khí thế từng bừng, một loáng đã thu dọn sạch sẽ hiện trường.

“Bây giờ chị mới phát hiện, chị đối với bọn em quả thật là nhẹ nhàng quá rồi.” Cylin bôi thuốc lên chỗ tay đau cho Diệp Mộc, cô nói đùa cùng hai bạn họ.

Ô Long Trà đã chuẩn bị xong trang phục và phụ kiện cho nữ hoàng tiệc tùng, lúc này cũng chạy đến góp vui: “Cô ta đã mấy lần như vậy rồi, toàn đẩy bọn em ra, rồi lên lút cần thuốc... Rồi chị xem, tí nữa thế nào chị Mộng Mộng cũng đổ hết tội lỗi lên đầu bọn em, rồi mắng nhiếc một bài, đúng là đen đủi!”

Diệp Mộc hỏi: “Mộng Mộng là trợ lý của Triệu Vũ Triết?”

“Đúng thế!” Ô Long Trà ừ ừ nói. “Cũng giống như chị, dưới quyền quản lý của chị Sunny. Nhưng ghê gớm hơn chị nhiều, một tay dẫn dắt mấy người nổi tiếng cơ. Chị ta vào công ty cũng khá lâu rồi mà.”

Diệp Mộc quay sang nhìn Trương Lâm, chỉ cười không nói gì.

Kết thúc vụ ồn ào thì cũng đến giờ nghỉ. Khi Lê Cận Thần bất ngờ xuất hiện, cả gian phòng như chuẩn bị bước vào trận chiến đấu, đặc biệt là Mộng Mộng, cứ tưởng chuyện khi nãy đã đến tai giám đốc, sợ đến tái mặt, lườm cho nữ hoàng tiệc tùng mấy cái.

“Diệp Mộc, xong việc rồi.” Trước mặt một đám nhân viên dưới quyền, Lê Cận Thần tươi cười nói với Diệp Mộc. Cô hơi chột dạ, đáp lại một tiếng, rút bàn tay đang được Cylin bôi thuốc lại, vội vã xách túi xách.

“Tay em sao thế?” Lê Cận Thần bước đến, cầm bàn tay bị thương của Diệp Mộc lên một cách rất tự nhiên. Diệp Mộc dường như có thể nghe rõ nhịp thở chậm chậm, cô khẽ ngẩng lên nhìn, chỉ thấy trong ánh mắt những người đó đều như rõ hàm ý “hóa ra là vậy” hoặc “thì ra là thế”. Chỉ còn lại hai người là Giang Mộng Đình và Trương Lâm, người trước thì vốn dĩ không thích mấy chuyện buồn bán, người sau thì còn đang mãi chú ý đến vấn đề lúc này.

“Không sao! Chúng ta đi thôi!” Diệp Mộc ngược ngịu, đưa tay đẩy Lê Cận Thần. Ngược lại, nụ cười của Lê Cận Thần dịu dàng hơn, anh xách chiếc túi của Diệp Mộc cùng với chiếc cặp tài liệu, đợi Diệp Mộc đi đến rồi cùng bước ra ngoài.

“À! Trương Lâm!” Diệp Mộc ra đến cửa thì bất ngờ quay đầu lại, khiến cho mấy người đang nhìn nhau ra tín hiệu bàn tán ngay lập tức làm bộ tĩnh bơ. “Chị có việc cần bàn với em. Tối nay chị đến chỗ bọn em nhé?” Trương Lâm không hề đoán ra ý đồ thực sự của Diệp Mộc khi nói những lời này, chỉ biết rằng tối nay Diệp Mộc sẽ đến tìm mình, cô gạt đầu, có vẻ rất vui.

Xe của Lê Cận Thần là một chiếc Mercedes kinh điển, một người tài xế mặc đồng phục, tay đeo găng trắng đứng nghiêm trang chờ sẵn bên cạnh cửa xe. Nhìn thấy Lê Cận Thần cùng Diệp Mộc bước ra từ thang máy, anh ta cúi đầu chào, mở cửa sau xe, dáng vẻ lễ phép. Diệp Mộc không nói gì, ngồi vào xe, nghĩ bụng, cả hai đều là những thế gia công tử, nhưng nếu so sánh thì Lê Cận Thần tạo cho người khác cảm giác cao quý hơn Dung Nham, và khoảng cách cũng xa hơn.

Cách xử lý công việc của Lê Cận Thần rất giống với yêu cầu Diệp Mộc đặt ra cho bản thân mình – nhanh chóng và hiệu quả. Đầu tiên anh hỏi yêu cầu của Diệp Mộc về một căn phòng, sau đó đến một công ty môi giới, nói cho họ biết yêu cầu của Diệp Mộc, rồi nói thêm: “Bắt buộc phải là nơi phù hợp cho một cô gái độc thân, giá phòng đắt một chút không thành vấn đề.” Thấy thế, công ty môi giới nhanh chóng đưa ra một list các lựa chọn. Họ bắt đầu xem xét dưới sự giới thiệu của nhân viên công ty môi giới. Sau khi xem xét ba nơi, Lê Cận Thần và Diệp Mộc quyết định chọn một căn trong số đó.

Căn hộ đơn đó cách con đường đặt trụ sở C&C hai mươi phút đi xe, phòng ốc mới tinh, một phòng khách, một phòng ngủ, không gian rất lý tưởng. An ninh trong khu nhà rất đảm bảo. Chỉ có điều, Diệp Mộc cảm thấy sống tận tầng bảy có lẽ hơi cao.

“Anh thấy đồ đạc trong căn hộ này rất đầy đủ, em định bao giờ sẽ chuyển đến?” Lê Cận Thần đứng ở lan can phía ngoài phòng ngủ nhìn Diệp Mộc đang đứng ở chỗ xa xa, hỏi. Diệp Mộc đang miên man suy nghĩ, cái người đang “bị” nghĩ đến ấy bất ngờ lên tiếng, khiến cô có chút giật mình.

Giây phút ấy làm cho đầu óc Diệp Mộc nóng bừng.

“Diệp Mộc, em và Diệm Thần ngoài là bạn học ra, còn có mối quan hệ nào khác không?” Mặt trời đỏ rực phía cuối trời, như trái tim ai đó lúc này. Những tia nắng đỏ ối chiếu lên khuôn mặt Lê Cận Thần. Anh nói xong, dịu dàng nhìn Diệp Mộc, im lặng chờ đợi câu trả lời của cô. Tim Diệp Mộc đập rộn ràng, cô hỏi lại: “Sao vậy? Lê Diệm Thần nói với anh điều gì à?”

Lê Cận Thần ngoảnh mặt sang, nụ cười trên khuôn mặt trong nắng chiều muộn có nét mơ hồ: “Cậu ấy chỉ nói giới thiệu một người bạn đến công ty anh làm việc... Nhưng anh nghĩ, một cô gái giống như em, Diệm Thần nhà anh chắc không gốc đến nỗi bỏ lỡ chứ?”

“Em và anh ấy khá thân nhau, cũng đã từng hẹn hò một thời gian, nhưng vừa bắt đầu đã phát hiện ra cả hai không hợp nhau nên dừng lại đúng lúc, sau này trở thành người bạn tốt của nhau.” Diệp Mộc thật thà cho anh biết. “Lê Diệm Thần giúp đỡ em rất nhiều, em rất biết ơn anh ấy.”

Lê Cận Thần khẽ “ồ” lên một tiếng dài, hơi ngẩng lên nhìn bầu trời. Một sự im lặng bao trùm lấy họ, một lúc sau, Lê Cận Thần liếc nhìn đồng hồ, chuyển chủ đề như chưa hề nói gì: “Cũng sắp đến giờ ăn tối rồi, chúng ta cùng đi ăn đi! Chỗ ở cũng đã thu xếp xong rồi, tiền thuê và tiền đặt cọc sẽ do công ty chi trả, coi như phần thưởng công ty dành cho nhân viên xuất sắc đi. Anh rất tin tưởng em. Diệp Mộc, hãy thể hiện thật tốt nhé!”

Mặt Diệp Mộc nóng bừng lên, cổ nín thở, cười tự tin: “Cảm ơn giám đốc Lê, em sẽ cố gắng!”

6. Chương 06: Đàm Tâm

Diệp Mộc nghĩ đến việc buổi tối phải đến gặp Trương Lâm nên đã lịch sự từ chối lời mời của Lê Cận Thần. Lê Cận Thần cũng không gặng hỏi gì thêm, chỉ cười dịu dàng, không nói nữa. Trước khi về, Diệp Mộc bước xuống xe, anh kéo cửa kính xuống, nói: “Nhớ nhé, em còn nợ anh một bữa tối đấy.”

Ánh mắt anh âm áp khiến Diệp Mộc sớm đã không còn là một cô gái “ngô nghê”, vừa nhìn thấy, trái tim đã loạn nhịp. Nhưng Lê Cận Thần... không phù hợp lắm thì phải? Yêu người đứng đầu công ty, có lẽ đối với tiền đồ của cô thì hại nhiều hơn lợi. Huống hồ anh ấy lại là anh em cùng cha khác mẹ với Lê Diệm Thần, nếu Lê Diệm Thần biết được, chắc chắn sẽ cười nhạo cô.

Suy nghĩ mông lung, cô đã đi đến gần cổng khu nhà mà C&C sắp xếp cho các ca sĩ đang trong thời gian huấn luyện lúc nào không hay. Người bảo vệ xem xét kỹ lưỡng giấy tờ của cô, sau khi ghi chép đầy đủ mới để cô vào. Phụ trách cuộc sống riêng tư của các ca sĩ nên công tác an ninh ở đây khá nghiêm ngặt.

Thế nhưng người đang chễm chệ ngồi ở phòng khách trong phòng của Trương Lâm và Vương Hề Lâm lại là Dung Nham. Diệp Mộc giật mình: “Sao anh vào được đây?!” Dung Nham đặt tờ báo xuống, điệu bộ nai tơ chỉ về phía cánh cổng: “Thì tự đi vào thôi.” Trương Lâm đang ngồi trước bàn ăn, trừng trừng nhìn phần cơm trước mặt, khẽ bật cười.

Diệp Mộc nghĩ bụng, cũng đúng thôi, con người này thân thể phi phàm, có lẽ cả thành phố C chẳng có mấy chỗ anh ta không thể vào.

“Em không đồng ý ra ngoài ăn với anh là vì đợi Diệp Mộc sao?” Dung Nham cười hỏi Trương Lâm. Gương mặt nhỏ nhắn, trắng trẻo của Trương Lâm khẽ ửng đỏ, cô đặt đôi đũa trong tay xuống, vênh mặt lên: “Ai thèm đợi chị ấy chứ? Là em nghĩ ra ngoài ăn sẽ phiền phức!”

Cái con bé này!

“Đừng có mà đánh trống lảng, bắt buộc phải ăn hết những thứ trong đĩa, mau cầm đũa lên!” Dung Nham chuyển chủ đề.

Diệp Mộc đặt khay bánh trứng xuống, hỏi Trương Lâm: “Cylin đâu? Đang trong phòng à?”

Trương Lâm sảng giọng trả lời: “Ra ngoài rồi.”

“Thế để phần cho cô ấy vài cái được rồi, em ăn trước đi, chị vừa mua xong, vẫn còn nóng đấy!” Diệp Mộc cầm mấy cái bánh trứng lên, Trương Lâm miễn cưỡng cầm lấy, cho lên miệng vẻ không tự nhiên lắm, từ từ nhấm nháp, sau đó ăn rất ngon lành.

Vấn đề đau đầu nhất của Dung Nham chính là vấn đề ăn uống của cô bé này, nhìn cô thoãn thoắt cầm mấy chiếc bánh trứng ăn ngon lành, lòng anh nhẹ hẫng đi, nháy mắt về phía Diệp Mộc, ra ý tán thưởng. Diệp Mộc nhìn thấy, nhân lúc Trương Lâm không để ý, ra dấu bằng tay, ý nói một lúc nữa muốn nói chuyện riêng, Dung Nham gật gật đầu.

Trương Lâm ăn hết bốn chiếc bánh trứng, vẻ rất no nê, vui vẻ đứng dậy xoay xoay hông, rồi uống nước ừng ực. Dung Nham nhìn đồng hồ, nói có việc phải về trước.

Anh vừa bước ra khỏi cửa, Diệp Mộc liền cầm mấy tờ báo và cuốn tạp chí giải trí mới ra hôm nay, trên trang nhất đều là bài viết về vụ qua lại giữa Lâm Kinh Vũ và Diệp Mộc tại trường quay hôm trước. Diệp Mộc đẩy những thứ này đến trước mặt Trương Lâm, hỏi: “Em xem xong có cảm giác gì không?”

Trương Lâm mặc chiếc áo phông màu đen in hình hoạt hình rất dễ thương, chiếc quần soóc cùng đôi dép xỏ ngón, mái tóc dài thẳng mượt hất sau lưng, vài lọn tóc thướt tha trước ngực, khuôn mặt trẻ trung, xinh đẹp ẩn sau từng lọn tóc. “Chẳng có cảm giác gì cả”, cô vẫn giữ vẻ ngang ngược, bướng bỉnh ấy.

Diệp Mộc “ồ” một tiếng: “Vậy em có muốn biết chị nghĩ gì không?”

“Chị thích nói thì nói thôi.” Trương Lâm lại uống nước ừng ực.

Diệp Mộc nhìn nước trong cốc vơi dần đi, vơi đến nửa, cô cất giọng lạnh lùng: “Cứ căng thẳng là uống nước không phải thói quen tốt đâu.” Đúng như suy nghĩ của cô, Trương Lâm bị sắc.

Cô gái xinh đẹp mặt đỏ bừng, ho không ngớt, trừng mắt nhìn về hỉ hả của Diệp Mộc. “Lần sau, trước giờ biểu diễn em cứ uống nhiều nước như vậy, lên sân khấu mà buồn đi vệ sinh thì không ổn chút nào.” Cô nói xong câu này, liền chuyển chủ đề: “Tuy nhiên cũng chưa chắc, chị thấy em do bị ép buộc nên mới đến C&C, chắc là sẽ không có chuyện về sau, nên cũng chẳng cần quan tâm đến mấy thứ này làm gì.”

Trương Lâm quệt khóe miệng, khí thế như chùng xuống: “Ai nói vậy...”

“Không phải là bị ép ư? Thế tại sao lúc nào em cũng tỏ thái độ không hợp tác như vậy?” Diệp Mộc trở nên nghiêm túc. “Trương Lâm, chị không biết em đã trải qua những khó khăn gì mà lại dùng cái cách kỳ lạ để tồn tại ở nơi này. Còn chị, chị vừa đến đây, hai bàn tay trắng, tương lai vẫn mơ hồ, công việc ở C&C này là cộng rơm cuối cùng của chị, chị nhất định phải giữ chặt lấy nó, tuyệt đối không được phép thất bại! Chị và

em không có bất kỳ xung đột nào về lợi ích, thậm chí nếu em chịu hợp tác, chúng ta sẽ là người cùng một chiến tuyến. Vì những lý do bất khả kháng mà em phải bước vào con đường này, em không muốn nổi tiếng, với chị cũng chẳng có vấn đề gì. Cylin có thể không xinh đẹp bằng em, nhưng tố chất của cô ấy tốt hơn em nhiều, chị rất tự tin có thể giúp cô ấy trở nên nổi tiếng. Một trong hai người trở nên nổi tiếng, tỷ lệ thành công là năm mươi phần trăm, vị trí của chị tại C&C cũng có thể ổn định được, số còn lại đối với chị là năm mươi phần trăm. Nhưng với bản thân em thì sao, đó sẽ là một trăm phần trăm thất bại.”

Trương Lâm mím chặt môi, khẽ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Diệp Mộc không hề tỏ ra sốt ruột.

“Trương Lâm, em vào C&C mới được ba tháng, quá trình luyện tập cơ bản chỉ vừa mới kết thúc, ghi hình có vài lần mà đã lọt vào top đầu, cơ hội như thế này không phải ai có điều kiện gần giống em cũng có thể có được. Chị cũng không muốn nói thêm nhiều nữa, em có những ưu thế gì, bản thân em là người rõ nhất, hãy suy nghĩ thật kỹ nhé, xem có muốn hợp tác cùng chị không. Cuộc họp báo ngày mai chị sẽ hủy giúp em, một là để em có thời gian suy nghĩ rõ ràng, hai là em vừa mới lên trang nhất, rất nhiều người đang chú ý đến em, lúc này để cho mọi chuyện lắng xuống một chút, hiệu quả có lẽ sẽ tốt hơn. Chị đi trước đây, ngày mai chị đợi điện thoại của em... Nếu như em không gọi...” Diệp Mộc bỗng dừng lại, cười một tiếng rất sáng khoái, không nói gì thêm rồi bước đi.

Dung Nham đợi ở tầng một.

Lúc này trăng đã mọc, phía sau tòa nhà có một hoa viên nhỏ, xung quanh là những cây lớn được chuyển từ nơi khác về đây trồng. Dung Nham đứng dưới một bóng cây, ánh trăng chiếu qua những cành cây thưa thớt rọi lên người anh. Trong một giây, Diệp Mộc có cảm giác tim mình như đang bay lên, hòa vào với không gian và thời gian, dường như từ cả trăm nghìn năm trước, cô đã gặp người con trai này.

“Diệp Mộc!” Dung Nham cứ tưởng vẻ ngẩn ngơ trên gương mặt Diệp Mộc là do cô không nhìn thấy anh, vì thế cất tiếng gọi. m thanh ấy làm cho Diệp Mộc giật mình. Đây là thứ cảm giác gì chứ? Diệp Mộc tự cười nhạo mình, bị lời thổ lộ như có như không của Lê Cận Thần làm cho mụ mị rồi? Sao nhìn thấy người con trai nào cũng có cảm giác thế này?

“Vào xe anh nói chuyện đi, em có việc cần bàn với anh.” Diệp Mộc nén ý nghĩ kỳ lạ trong đầu, bước tới, cùng anh đứng trong một bóng cây dưới ánh trăng. Dung Nham làm bộ ngây thơ: “Anh mà đối là tính khí khó chịu lắm đấy, em có chắc muốn bàn chuyện với anh không?” Diệp Mộc tươi cười, vỗ vỗ vào vai anh: “Thực ra em cũng chưa ăn tối đâu! Đi nào, đi nào, sắp chết đói rồi! Đi ăn tối! Vừa ăn vừa nói chuyện!”

Tay cô vừa vỗ tới, Dung Nham theo phản xạ quay người vung tay, túm chặt lấy cánh tay nhỏ nhắn của cô. Nụ cười của anh vẫn chưa kịp nở trên môi, đã nghe thấy Diệp Mộc “á” lên một tiếng. Dung Nham giật mình, vội vã buông tay ra, cuống quýt xoa xoa khớp tay cô: “Xin lỗi em!”

“A...” Diệp Mộc đau đến phát khóc, tức giận lườm người con trai có thiên hướng bạo lực này một cái. “Đồ xấu xa! Làm em đau đến mức muốn chửi thề rồi!” Khi cô tức giận, Dung Nham đang cảm thấy vô cùng có lỗi, lại bị cô mắng đến bật cười. Cánh tay đau của Diệp Mộc tê rần, nhìn thấy anh còn toét miệng cười, ngọn lửa giận trong lòng như lại muốn bùng lên, cô vung tay đẩy anh ra, dùng dằng bước đi.

Cảm giác mềm mại, ấm áp trong bàn tay bỗng biến mất, Dung Nham bất giác cảm thấy ngón tay mình như trống rỗng, rồi vội vã đuổi theo.

Người bị thương đương nhiên phải ăn nhiều để bổ sung dinh dưỡng. Diệp Mộc gọi liền sáu món, một bát canh, một bát súp, một đĩa cơm rang, thêm cả một đĩa mì Ý. Bát đĩa bày gần kín một góc bàn ăn, khí thế rất hiên ngang.

Ngày thường Dung Nham rất ít khi tới những nơi như thế này một mình, vì vậy chủ nhà hàng vừa nghe thấy nhân viên nói có Dung nhị thiếu gia tới, lập tức chạy ra bắt tay thân mật, tự giới thiệu. Dung Nham ậm ừ nói chuyện với ông ta vài câu, thỉnh thoảng lại liếc về phía đối diện. Diệp Mộc đang ngồi đó, tay trái cầm đĩa, thành thạo cuộn một sợi mì lớn, cho tọt vào miệng, má phồng lên như một quả bóng nhỏ.

Dung Nham nhìn thấy vậy cũng chột nổi cơn thèm: “Cho tôi một đĩa mì giống phần cô ấy đang ăn kia.” Anh hất cằm về phía Diệp Mộc, nói với giám đốc. “Ông không cần phải ra nữa đâu, chúng tôi có việc cần bàn bạc.” Ông chủ nhà hàng kính cẩn làm theo.

Mì đưa lên miệng, Dung Nham cảm thấy quả thật rất ngon, chẳng trách cô gái này ăn chăm chú như vậy. Diệp Mộc bình thường ăn rất nhanh, lúc này vì đói đến hoa cả mắt nên ăn càng giống hổ báo, sau khi gần nửa số đồ ăn trên bàn chui tọt vào bụng mới mãn nguyện đặt chiếc thìa trong tay xuống.

“Ăn no rồi à?” Dung Nham gõ gõ vào cạnh đĩa, hỏi với vẻ trêu chọc.

Diệp Mộc vẫn còn tức giận vì cánh tay trái đau rần, nheo mắt lại một cách rất “gian ác”: “Lúc này rốt cuộc vì sao anh lại mạnh tay với em thế?”

Dung Nham cười có vẻ gượng gạo: “Nhất thời hồ đồ thôi.”

Diệp Mộc cảm thấy buồn cười trước câu trả lời của anh, không nói thêm gì nữa. “Gần đây anh có gặp chị họ em không?”

“Tần Tang?” Dung Nham mỉm cười. “Cũng có gặp vài lần. Sao thế? Nhớ cô ấy rồi à?”

Diệp Mộc sầm nảo than thở: “Hôm nay em đi xem chỗ ở, đã thuê được rồi. Em định sẽ chuyển từ nhà cô bạn ra đó. Thế này... Sống cùng một nơi, sớm muộn gì chị ấy cũng biết. Nhưng càng kéo dài, em lại càng không dám đi gặp chị ấy...”

“Em thuê ở khu nào? Em vừa chân ướt chân ráo đến đây, một mình đi xem phòng không sợ bị lừa sao?” Dung Nham cau mày, dọa dẫm.

“Giám đốc Lê đi cùng em mà.” Diệp Mộc có chút đắc ý.

“Mộc Mộc!” Dung Nham ngạc nhiên, ngón tay khê mân mê những chiếc đĩa bạc tinh xảo. “Lê Cận Thần không phải nhân vật đơn giản đâu, ngoài công việc ở công ty ra, tốt nhất em ít tiếp xúc với anh ta thôi.”

Diệp Mộc như bị nói trúng tim đen, bất ngờ có chút ngại nùng: “Đây là ý gì?”

“...” Dù sao cô ấy vẫn đang làm việc dưới quyền của Lê Cận Thần, Dung Nham cân nhắc, không thể nói hết ra được. “Nói chung, em không nên quá thân mật với anh ta. Nếu có việc gì cần giúp đỡ mà không tiện đi gặp Tần Tang, cứ đến tìm anh. Chồng chị họ em là anh em với anh, em là em gái anh ấy, cũng chính là em gái anh, hiểu không?”

Diệp Mộc vừa nghe mấy câu cuối, khắp người nổi da gà. Nhưng con người này khi này khí thế hùng hổ vậy, lúc trước còn động thủ với cô, nên cô không dám cười nhạo anh như khi ở trên xe buýt tối hôm trước, chỉ khê “ừm” một tiếng, nghĩ thầm, đây không phải vì em không tốt nhé, anh cứ nhấn mạnh hết lần này đến lần khác thế này, về sau em coi anh là trâu là ngựa thì đừng có mà trách em!

Dung Nham hỏi cô: “Bố mẹ và chị ruột Trương Lâm đều đã mất, em biết chứ?”

Diệp Mộc gật đầu: “Thông tin cơ bản về cô ấy, em cũng có tìm hiểu rồi.”

Trương Lâm là Hoa kiều ở Canada, năm nay mười bảy tuổi. Khi cô mười hai tuổi, bố mẹ qua đời trong một vụ tai nạn máy bay, từ đó, việc chăm sóc cô đều do người chị hơn cô mười tuổi gánh vác, hai chị em dựa vào tiền bồi thường và tiền bảo hiểm của bố mẹ để sống. Năm ngoái, chị cô qua đời, cô một thân một mình trở về Trung Quốc.

“Chị cô ấy đã qua đời tám tháng trước, chết vì chứng lười ăn.” Dung Nham nói đến đây, bất chợt dừng lại. “Anh nhận thấy Trương Lâm hình như cũng bắt đầu có những biểu hiện của chứng này, lượng thức ăn con bé ăn trong một ngày cộng lại cũng không bằng lượng thức ăn của một đứa trẻ năm tuổi. Đã rất lâu rồi con bé không ăn ngon lành như tối nay. Anh phát hiện, con bé rất nghe lời em. Vì thế anh muốn nhờ em, về sau chú ý đến con bé giúp anh.”

Điều này Diệp Mộc đương nhiên rất vui lòng đồng ý. Cô gật đầu nhận lời, hỏi tiếp: “Thực ra chuyện em định nói với anh hôm nay cũng liên quan đến cô ấy... Anh có đồng ý để em lợi dụng mối quan hệ giữa anh và cô ấy để lảng xê cô ấy lên một chút?”

Dung Nham dường như không bắt ngờ trước câu hỏi này, cười nhẹ nhàng: “Anh thì không sao... Nhưng chuyện này không được.”

Diệp Mộc thăm dò: “Tại sao? Em đảm bảo sẽ không viết gì quá đáng đâu, không làm điều gì ảnh hưởng quá lớn đến cuộc sống của anh, chỉ là miêu tả một chút như tung hỏa mù thôi, thậm chí chỉ cần ngầm ám chỉ đến thân phận của anh là được rồi.”

Dung Nham vẫn lắc đầu: “Diệp Mộc, em đã biết thân phận của anh, cũng nên hiểu rằng, ở tuổi của anh đã qua cái thời tạo scandal rồi. Nếu em cần một người có thân phận để tung tin, anh sẽ giới thiệu cho em, còn anh thì không được.”

Anh đã nói không được một cách kiên quyết như vậy. Diệp Mộc cũng không muốn tiếp tục, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không cam tâm: “Hai người bọn anh đúng thật là kỳ lạ. Dung Nham, Trương Lâm rốt cuộc là như thế nào với anh?”

Dung Nham ngạc nhiên, bật cười: “Sao bây giờ mới nghĩ đến việc hỏi anh câu này vậy?”

“Trước đây em với anh cũng không thân thiết mà.” Diệp Mộc thẳng thắn.

Trong giọng nói của Dung Nham có ý trêu đùa, khẽ “ồ” một tiếng: “Nhưng bây giờ anh chưa muốn nói.”

Diệp Mộc nhận ra vẻ trêu chọc trong lời nói của anh: “Không thích thì thôi!”

Trương Lâm không để Diệp Mộc phải chờ lâu, chín giờ sáng hôm sau, cô gọi điện.

Tuy Diệp Mộc vẫn còn trẻ, nhưng kinh nghiệm đối phó với những cô nàng bướng bỉnh giống như Trương Lâm thế này cô cũng có khá nhiều. Trương Lâm cố làm cho giọng mình trở nên lạnh lùng nhưng cũng không giấu nổi sự hứng thú. Diệp Mộc không nhịn được muốn bật cười.

“Diệp Mộc... Không phải em không thích ở đây, nhưng trước đây chẳng có ai cho em biết showbiz lại như thế này... Em không quen. Về sau, em... sẽ hợp tác với chị, em thực sự muốn trở thành minh tinh, em muốn nổi tiếng...” Đến đoạn bộc bạch quyết tâm, Trương Lâm có chút bối rối. “Diệp Mộc... Chị vẫn đang nghe đây chứ?”

Diệp Mộc tưởng tượng ra khuôn mặt nhỏ nhắn đang đỏ bừng của cô, không nỡ trêu thêm nữa: “Chị vẫn đang nghe. Trương Lâm, chiều nay em cứ nghỉ ngơi đi, bắt đầu từ mai chị sẽ sắp xếp công việc cho em, thời cơ như thế này không thể bỏ qua. Em không cần phải lo lắng những chuyện khác, đã có chị lo liệu.”

Trương Lâm lúng túng nhưng vui mừng “vâng” một tiếng, cô bỗng ngừng lại một lúc, Diệp Mộc biết cô vẫn còn điều muốn nói, im lặng chờ đợi. “Hôm qua chị nói, nếu hôm nay em không gọi thì chị sẽ làm gì?” Không ngờ câu cuối cùng Trương Lâm muốn hỏi lại là câu này.

Lúc này, việc ghi hình của Cylin vừa kết thúc, các nhân viên bước ra từ studio vẫy tay chào Diệp Mộc. Diệp Mộc gật đầu chào lại, cô vừa tiến về phía ấy vừa mỉm cười, thấp giọng nói: “Chị sẽ... gọi lại cho em sau nhé!”

7. Chương 07: Dự Tiệc

Gần đây, hầu như ngày nào Diệp Mộc cũng gặp Lê Cận Thần. Trước khi bước vào cuộc họp anh cố ý đến cạnh cô chuyện trò vài câu. Buổi trưa, lúc ăn cơm ở nhà ăn, anh thường ngồi ăn cùng cô. Thỉnh thoảng, khi đang ghi hình anh cũng bước vào, đứng bên cạnh cô, khẽ trao đổi ý kiến.

Những nơi như ở C&C, thứ dồi dào nhất chính là lời đồn đại, huống hồ nhân vật chính lại là Lê Cận Thần, người phụ trách cao nhất, thái tử gia của vương quốc giải trí C&C chi nhánh thành phố C. Về sau, đến người chẳng bao giờ để ý đến những chuyện kiểu thế này như Trương Lâm cũng đã nghe nói đến. Hôm đó, vừa quay xong một chương trình, cô bé vừa tẩy trang vừa tímt mắt cười với Diệp Mộc qua tấm gương trên bàn trang điểm.

Diệp Mộc đang xem xét lịch trình công việc tuần tiếp theo của vị đại tiểu thư này, bị cô bé nhìn một cách kỳ lạ: “What?”

Trương Lâm đặt miếng bông tẩy trang xuống, nháy mắt với cô: “Chị và Giám đốc Lê... hả?”

Diệp Mộc khóc dở mếu dở: “Người khác không biết đã dành, em và chị một ngày ở cạnh nhau mười mấy tiếng đồng hồ mà cũng tin mấy lời đồn đại đó sao?”

Trương Lâm xoa xoa má, ngón tay gõ gõ lên mặt: “Thật ra em cũng không tin. Vì em cảm thấy chị và Dung Nham hợp hơn.”

Diệp Mộc thốt tim.

“Woa...” Trương Lâm nhìn ánh mắt tóe lửa của Diệp Mộc, đôi bàn tay nhỏ che trước ngực. “Mộc Mộc, nhìn ánh mắt chị lúc này thâm lắm!”

Diệp Mộc nuốt chút nữa thì ném mấy tờ giấy đang cầm trên tay vào đầu cô: “Học sinh Trương Lâm!” Ai đó lợi dụng chức quyền của mình uy hiếp người khác một cách rất “vô sỉ”. “Có muốn tôi thêm cho bạn vài hoạt động mới nữa không?”

Trương Lâm xua xua tay về ngậy thơ: “Chị biết là em không nói dối mà. Chị và Dung Nham quả thật rất hợp nhau, từ ngoại hình đến tính cách... Chiều cao của hai người cũng vừa đẹp để hôn, và lại anh ấy ngoài nóng trong lạnh, chị ngoài cứng trong mềm.”

Da đầu Diệp Mộc rần rần, cô gỡ xoành xoạch mấy tài liệu trong tay, tìm số điện thoại của giáo viên dạy thêm tiếng Trung cho Trương Lâm.

Ô Long Trà kịp thời lướt tới: “Tin tức mới nhất, tối nay chị Sunny sẽ về đến nơi!” Cô gái này chính là người nhạy bén tin tức nhất trong C&C. Diệp Mộc vừa nghe thấy lập tức phấn chấn hẳn lên, không buồn đôi co với cô gái Trương Lâm này nữa. Cô gật đầu cảm ơn Ô Long Trà đã lướt đến rất đúng lúc, nhắm tính, làm thế nào để có thể báo cáo những thành tích trong thời gian qua của mình một cách vừa khiêm tốn mà vẫn đầy đủ nhất.

Đúng lúc đó, Lê Cận Thần đứng ngoài gõ cửa: “Diệp Mộc, đã tan làm chưa?”

Ngồi trên xe của Lê cận Thần, nhớ đến những lời Trương Lâm nói lúc trước, Diệp Mộc cảm thấy không thoải mái, suốt chặng đường đều nhìn ra ngoài cửa xe.

Lúc đầu Lê Cận Thần cũng im lặng, sau đó nhìn thẳng vào cô khiến cô không thể làm như không nhìn thấy, đành quay đầu sang. Giọng nói của Lê Cận Thần trầm và nhẹ: “Tối nay anh phải tham gia một bữa tiệc, cần một bạn nữ đi cùng. Xin lỗi em, Diệp Mộc, anh biết là đã làm phiền em ngoài giờ làm việc.”

Tiếng phổ thông của anh có chút không chuẩn, làm Diệp Mộc nhớ lại chất giọng Hồng Kông quen thuộc: “Không sao đâu!” Diệp Mộc mỉm cười. “Lần trước anh cũng dành thời gian sau giờ làm đưa em đi xem nhà, em vẫn còn nợ anh mà.”

Lê Cận Thần cười dịu dàng: “Không, lần đó là anh tự nguyện mà.”

Tim Diệp Mộc khẽ đập rộn ràng, mặt nóng bừng, cô quay mặt đi không nói gì nữa.

Nơi mà Lê Cận Thần đưa Diệp Mộc tới chính là trung tâm giải trí lần trước. Diệp Mộc cảm thấy hơi lo, từ lúc bước vào cửa luôn cúi đầu. Lê Cận Thần nói nhỏ vào tai cô, bảo cô chờ anh một lát, anh có chút việc phải đi. Diệp Mộc đứng đợi ở đại sảnh, nhìn Lê Cận Thần nói chuyện gì đó với một người hình như là giám đốc, người kia cuối cùng như đã bị anh thuyết phục, do dự quay trở vào. Không lâu sau, người có dáng vẻ giám đốc nọ tươi cười bước tới, rất lễ phép mời Lê Cận Thần và Diệp Mộc lên tầng.

Thang máy đưa họ lên tầng hai mươi tám. Cửa vừa mở, Diệp Mộc đã tối tăm mặt mày. Trong căn phòng hoa lệ, rộng lớn trước mặt, trên chiếc thảm lông màu đỏ, một người phụ nữ xinh đẹp mặc bộ lễ phục dài màu champagne, đó chính là người chị yêu quý của cô, Tần Tang.

Tần Tang có khuôn mặt và thân hình cân đối, tính cách dịu dàng, nhẹ nhàng, nhìn qua đúng là một thực nữ hoàn mỹ. Nhưng chỉ có những người thân thiết nhất mới biết, đằng sau nét mặt dịu dàng ấy là một tính cách đen tối như thế nào. Giống như bây giờ, mặc dù nụ cười của Tần Tang vô cùng niềm nở, nhưng những gì ẩn sau sau đôi mắt sáng ấy lại khiến Diệp Mộc cảm thấy lạnh sống lưng.

Cô lúng túng nhìn về phía Lê Cận Thần, phát hiện ra anh cũng đang cúi đầu nhìn cô. Lê Cận Thần nở nụ cười khích lệ Diệp Mộc đang lo lắng, sau đó nhẹ nhàng khoác tay cô, cùng bước ra khỏi thang máy.

“Chị!” Diệp Mộc chỉ còn cách lấy hết can đảm bước lên, cười gượng. “Lâu lắm rồi không gặp nhỉ?”

Tần Tang cười càng ngọt hơn: “Đúng thế, lâu đến mức em quên cả chị rồi.”

Diệp Mộc cứng họng. Lê Cận Thần bước lên một bước, giơ tay về phía Tần Tang: “Xin lỗi đã cắt ngang.”

Ông xã của Tần Tang – Lý Vi Nhiên – một người đàn ông nho nhã, điển trai bỗng xuất hiện, bắt tay thân mật với Lê Cận Thần. Lúc quay người đi, anh khẽ đẩy bà xã, nói nhỏ: “Vào trong rồi hãy nói.” Diệp Mộc nhìn ông anh rể lương thiện, dừng cảm với ánh mắt vô cùng cảm kích. Tần Tang khẽ cười với bộ dạng sung sướng, dẫn hai người vào bên trong.

Nhân vật chính của buổi tiệc tối nay là con trai của Tần Tang và Lý Vi Nhiên - Lý Mộ, hôm nay là sinh nhật tròn năm tuổi của cậu bé. Lần gần đây nhất thằng bé gặp Diệp Mộc là khi nó mới hơn một tuổi, nhưng lúc này đã có thể lưu loát chào hỏi cô: “Dì, cảm ơn dì đã đến dự party sinh nhật cháu.”

Diệp Mộc đang định nói: “Dì quên mất không mua quà sinh nhật cho cháu, lần sau dì sẽ tặng bù nhé.” Vừa lúc đó, Lê Cận Thần đưa qua một hộp quà hình chữ nhật. Diệp Mộc tròn mắt, anh liền cúi thấp người, nói khẽ vào tai cô: “Anh đã chuẩn bị giúp em rồi.” Hơi thở của anh lành lạnh, phả vào vành tai Diệp Mộc, làm cô khẽ rung mình.

Lý Mộ nhận lấy món quà, sung sướng bóc ngay.

Diệp Mộc nhân lúc thằng bé đang bóc quà, thấp giọng nói với người đứng bên cạnh: “Giám đốc Lê, việc này hình như vượt quá phạm vi quản lý của anh rồi đấy.”

Lê Cận Thần rất bình tĩnh: “Sao vậy?”

“Anh không hỏi trước đã đưa em tới đây. Đây là việc riêng của em, em có thể tự mình xử lý... Tất nhiên sẽ không làm ảnh hưởng tới công việc.” Diệp Mộc khá nóng tính. Về mặt Lê Cận Thần không có chút gì ngạc nhiên hay cảm thấy bị mạo phạm, anh mỉm cười: “Diệp Mộc, em trách anh đã nhiều chuyện sao?”

“Em không có ý đó. Chỉ có điều đây là chuyện riêng của em, em không thích người khác xen vào.” Diệp Mộc cố giữ cho giọng nói của mình không quá kích động bởi vẻ mặt vô tội của Lê Cận Thần: “Anh tự quyết định thay em như thế này, em cảm thấy rất không thoải mái.”

Lê Cận Thần im lặng một giây: “Dung Nham cho anh biết em là em gái Tần Tang... Anh cứ nghĩ rằng, em cần một người đẩy em về phía trước... Tức giận với người nhà cũng không phải việc sáng suốt.” Những người có giáo dục đúng là lời ít ý nhiều. Diệp Mộc đã hiểu ra: “Em đâu có tức giận với họ đâu!”

“Anh xin lỗi!” Lê Cận Thần thở dài. “Thế thì đúng là anh đã nhiều chuyện rồi... Suốt cả ngày anh chỉ nghĩ xem, em có việc gì cần đến sự giúp đỡ của anh không, nhưng dường như chẳng có gì cả.”

Nghe anh nói, Diệp Mộc bỗng mỉm cười: “Em biết là anh không có ý xấu. Hôm đó, anh đã nói với em, anh đánh giá em rất cao, anh yên tâm, em nhất định sẽ làm việc thật tốt, anh không cần lo lắng.”

Lê Cận Thần rất ngạc nhiên, im lặng một lúc, khuôn mặt điển trai hơi quay sang bên trái, thở dài: “Có đúng là anh rất xấu tính không? Em không cảm nhận được một chút gì ư?” Anh nhìn thẳng vào Diệp Mộc, nở một nụ cười gượng gạo. “Diệp Mộc, anh quả thật chỉ có thể khiến em nghĩ tới công việc thôi sao?”

Diệp Mộc có dự cảm không tốt, tìm càng đập nhanh hơn: “Giám đốc Lê...”

“Lúc này không phải trong giờ làm việc.”

“Lê Cận Thần...” Diệp Mộc nghe thấy vậy liền sửa lại, khuôn mặt nóng bừng.

“Diệp Mộc!” Lê Cận Thần bất ngờ cúi người, tiến sát lại phía Diệp Mộc. Diệp Mộc bị che hết ánh sáng, trước mặt nhất thời chỉ nhìn thấy đôi mắt tuấn tú của anh. “Diệp Mộc!” Anh nói nhẹ nhàng. “Lê nào... mấy ngày vừa rồi, em không nhận ra anh đang theo đuổi em sao?”

Lúc ấy, Diệp Mộc như nghe thấy một tiếng “xoảng” lớn vang bên tai.

Lý Mộ đã bóc xong gói quà, ánh mắt hấp háy hết nhìn Diệp Mộc lại đến Lê Cận Thần, muốn tìm một khoảng trống thích hợp để xen vào, cảm ơn hai người họ. Nhưng nhìn người dì thân yêu của mình mặt đang đỏ bừng như có lửa đốt, nó tiu nghỉu khê lắc đầu.

“Xem ra anh khiến em cảm thấy rất khó chịu. Xin lỗi nhé, anh sẽ ra ngoài suy nghĩ một lát, em ở lại dự sinh nhật thằng bé. Lát nữa anh sẽ quay lại tìm em.” Lê Cận Thần khê cười, đưa tay vuốt vuốt lọn tóc bên tai cô, uống cạn ly rượu rồi quay người bước đi.

Diệp Mộc cúi đầu, mặt nóng bừng như có thể ộp được trứng.

Lý Mộ nhìn ngó một hồi, cười thích thú rồi gọi lớn: “Bác hai!” Diệp Mộc đang bị Lê Cận Thần làm cho tâm trí rối bời, nghe thấy thể quay lại nhìn, quả nhiên người đó chính là Dung Nham.

Dung Nham bước qua Diệp Mộc, không hề dừng lại, đưa cho Lý Mộ gói quà, véo véo má thằng bé: “Sinh nhật vui vẻ nhé! Hôm nay có vui không?”

Lý Mộ gật đầu, rồi chạy ra kéo tay Diệp Mộc, giới thiệu với Dung Nham: “Bác hai, đây là dì của cháu, tên là Diệp Mộc, không phải Mộ nhé, mà là Mộc, Mộc trong “như mộc xuân phong”.”

Dung Nham ngồi xuống, mỉm cười, giơ tay ra bắt tay Diệp Mộc, ngược lên nhìn cô: “Chào cô, Mộc trong “như mộc xuân phong”.” Nụ cười của anh như làn gió mùa xuân, dưới ánh sáng ấm áp của ngọn đèn pha lê làm cho Diệp Mộc vừa trải qua một cơn chấn động quá mức càng thêm rối bời.

Lý Mộ vội vã hỏi Dung Nham: “Bác ba khi nào sẽ tới ạ?”

“Sao thế?”

“Cháu muốn gặp Bảo Bảo.”

Trong sáu anh em của tập đoàn Lương Thị, người thứ ba là Trần Ngộ Bạch, có cô con gái tên Bảo Bảo rất đáng yêu, là thanh mai với Lý Mộ. Dung Nham rút tay lại, chỉnh lại chiếc áo cho quý ông nhỏ tuổi đang đứng trước mặt: “Bác ba của cháu hôm nay có việc bận, sẽ tới muộn một chút. Yên tâm đi, cô vợ nhỏ của cháu không chạy đi đâu được đâu.”

Lý Mộ cúi đầu, cười ngượng ngùng.

“Hả?! Ai đang làm đầu óc con trai tôi đen tối thế?!” Tần Tang đi tới, lườm Dung Nham một cái, kéo tay cậu con trai. “Mộ Mộ, các bạn của con đến rồi, cùng mẹ ra cửa đón các bạn nhé?”

Lý Mộ gật đầu: “Vâng, được ạ!” Trước khi đi, thằng bé nói với Dung Nham vẻ rất đàn ông: “Bác hai, phiền bác tiếp đón dì giúp cháu ạ!”

“Yên tâm đi.” Dung Nham nửa cười nửa không, điệu bộ “gian trá”. “Bác nhất định sẽ “chăm sóc tốt” dì ấy.” Diệp Mộc lạnh người, đứng lùi ra xa anh một chút.

“Buông tay raaaaa!” Diệp Mộc ra sức chống cự, bị Dung Nham lôi vào một góc khuất.

“Cái con bé này, lớn bằng này rồi mà vẫn chưa qua cái thời kỳ nông nổi sao?” Dung Nham ghìim giọng, nhưng cơn giận vẫn bùng bùng. “Bảo em đừng có quá gần gũi với Lê Cận Thần, mới có vài ngày mà đã đưa về nhà rồi sao?”

Diệp Mộc hết dám rồi đá, ra sức thoát khỏi tay anh, kháng cự đến mỗi mặt đỏ bừng lên: “Em đâu có muốn thế chứ!”

“Anh ta ép em sao?!” Dung Nham nheo mắt.

Diệp Mộc bị ánh mắt anh làm cho phát khiếp, chợt lo lắng cho Lê Cận Thần: “Không phải...” Cô giải thích. “Là anh ấy hiểu nhầm thôi... Không nói rõ ràng cho anh được!”

Dung Nham tức tối, véo tai cô.

Diệp Mộc uy hiếp: “Anh còn đánh nữa, em kêu lên có người quấy rối đấy!”

Dung Nham nhìn chăm chặp vào ngực cô một cách quang minh chính đại: “Thế thì e rằng em phải chịu khó thêm lúc nữa.”

Diệp Mộc bị anh chọc đúng chỗ đau, tức tối xông lên cầu véo anh.

Giữa lúc hỗn chiến, Lý Vi Nhiên đi ngang qua, nhìn thấy cảnh tượng này, anh đứng khựng lại, ngây tại trận.

Dung Nham đang túm lấy tay Diệp Mộc, ép cô phải cầu xin thua, nghe thấy tiếng bước chân Lý Vi Nhiên đi tới, vội vã buông cô ra: “Có chuyện gì?”

Lý Vi Nhiên “ồ” một tiếng, trở về thực tại, nói: “Tiểu Tứ nói xe hỏng giữa đường, gọi điện cho anh nhưng không được, bảo anh đi đón cô ấy.”

Dung Nham mặt tỉnh bơ, nói một câu: “Anh biết rồi!”, tiện tay vỗ một cái vào gáy Diệp Mộc, sau đó mới cầm chìa khóa xe từ tay Lý Vi Nhiên, thoăn thoắt rời đi.

Khi mới lên mười, Mộc Mộc đã được nghe tiếng tăm của sáu người trong Lương Thị, hơn nữa từng gặp hai người trong số đó. Một là Lý Vi Nhiên nho nhã, lịch sự như một hoàng tử, trong hôn lễ long trọng tại vùng Giang Nam mịt mờ mưa giăng, anh kết hôn với người chị xinh đẹp mà từ nhỏ Diệp Mộc đã vô cùng sùng bái.

Người thứ hai là Dung Nham. Sự phong lưu, hào hoa của Dung nhị thiếu gia tất nhiên không cần phải nói nhiều. Nhớ lại lần đầu tiên Diệp Mộc gặp anh, trong nhà thờ cổ kính, trên tấm thảm đỏ trải dài, anh khẽ đẩy cửa, sau lưng là những tia sáng rực rỡ, từng bước, từng bước đi đến trước mặt cô gái đang u sầu buồn bã, trái tim thiếu nữ bay bổng của Diệp Mộc khi ấy khẽ rung lên. Sau này, vật đổi sao dời, một thời thiếu nữ hồn nhiên, dịu dàng ấy khiến mỗi lần nhớ đến, Diệp Mộc luôn cảm thấy đau nhói. Cô thầm tự ép mình phải học cách quên đi, và cũng phải quên cả anh nữa.

Nhưng lúc này đây, ký ức vẫn y nguyên mà người đã chẳng còn. Khi Diệp Mộc ôm trong lòng những hồi ức của nhiều năm về trước, tận mắt nhìn thấy sáu con người thần kỳ ở cùng một nơi, câu hỏi buổi tối hôm đó cô đặt ra cho Dung Nham, lúc này càng làm cô cảm thấy bối rối. Sáu con người không gì là không thể làm, hô phong hoán vũ ở thành phố C này, sao lại có thể trẻ con đến mức chơi trò kết bái phân thứ hạng chứ?

Điều làm Diệp Mộc kinh ngạc hơn, người tên Kỷ Nam xếp thứ tư ấy, hóa ra lại là một cô gái!

Diệp Mộc nhìn thấy cô và Dung Nham cùng bước vào, nghĩ thầm chắc cô ấy chính là “Tiểu Tứ” mà Lý Vi Nhiên nhắc đến khi nãy. Nhưng Dung Nham không chỉ đưa một mình cô ấy tới, đi cùng còn có một người con trai cao lớn, điển trai, đôi mắt cương nghị, những bắp thịt rắn chắc thấp thoáng, dưới bộ quần áo, toát lên vẻ nam tính. Lúc bước vào, Kỷ Nam chau mày, đi ngay phía sau người con trai cao lớn kia, vung tay vung chân về phía anh. Người con trai như có mắt phía sau, Kỷ Nam vừa giơ tay lên anh liền tóm gọn, sau đó quay đầu lại cười với cô, giữ lấy không thả ra.

Dung Nham đi đầu tiên, vẻ mặt cười đùa mắt kiên nhẫn, vẫn là nụ cười ấy, nhưng không hiểu sao, Diệp Mộc bỗng cảm thấy lúc này Dung Nham rất xa lạ, như có một điều gì đó mơ hồ đang từng tầng, từng tầng bao trùm lên khắp cơ thể anh, làm cho cô mặc dù đứng nhìn anh từ rất xa cũng cảm thấy không thoải mái.

Điều khiến cho trái tim Diệp Mộc không thoải mái hơn đã xuất hiện, Tần Tang.

Sau khi đi chào hỏi một lượt tất cả mọi người, cuối cùng Tần Tang cũng có thời gian để mắt đến Diệp Mộc, kéo cô vào một góc đi thẳng vào vấn đề: “Sao em lại đi cùng với Lê Cận Thần?”

“Bây giờ em đang làm việc dưới quyền anh ấy... ở C&C.” Diệp Mộc thật thà trả lời.

“Em không ở Hồng Kông nữa à?! Mẹ em có biết em tới đây không? Sao đến mà không gặp chị!”

“Mẹ em cũng đồng ý mà.” Diệp Mộc cười gượng gạo. “Thật ra, mấy ngày vừa rồi em cũng định đến gặp chị...”

Tần Tang cười khẩy: “Chị còn không hiểu em chắc, sợ bị chị quản chứ gì? Cái con bé ngang bướng này!” Diệp Mộc không dám nói gì thêm.

“Bố mẹ em ly hôn thì em vẫn là em của chị! Cái con bé này, tại sao lại khách sáo như người ngoài vậy?!”

“Chị!” Diệp Mộc gọi một tiếng yếu ớt. “Em... em chỉ sợ em đến gặp chị, về sau mẹ em lại làm phiền chị. Ngày trước, mỗi lần bố em gây chuyện, bà ấy lại bám chặt lấy chị không buông, em không muốn lần này người đó lại là em.”

“Thế thì lần này chị sẽ bám chặt em không buông!” Tần Tang càng giận dữ, vừa may lúc này một người phục vụ bước đến, nói có khách đang đợi bên ngoài. “Hôm nay chị không có thời gian cho em một trận! Trưa mai chị sẽ đến công ty em, đợi chị rồi cùng ra ngoài ăn trưa.” Tần Tang gần giọng đe dọa cô em, rồi như nhớ ra điều gì, hỏi lại: “Diệp Tử, sao em và Lê Cận Thần lại quen nhau vậy? Là công ty của anh ta chủ động liên lạc với em phải không?”

Diệp Mộc lắc đầu: “Em trai anh ấy là bạn học của em, là cậu ấy giới thiệu em tới C&C làm việc, trước đây em chưa gặp Lê Cận Thần.”

Tần Tang như nghĩ ngợi gì đó, gật đầu: “Thế thì tốt, thôi chị em mình đi ra đi, ngày mai gặp nói chuyện sau.”

8. Chương 08: Phác Họa

Sunny vừa trở về, Diệp Mộc cảm nhận được một cách rõ ràng không khí trong nhóm khẩn trương hẳn lên. Sáng hôm nay, nhóm trưởng bên tổng công ty bay từ Hồng Kông sang, cùng Sunny và Lê Cận Thần chủ trì một cuộc họp toàn công ty, năng suất làm việc hiệu quả của người Hồng Kông được thể hiện rất rõ trong cuộc họp. Tư duy của nhóm trưởng thật mạch lạc, gọi từng người phụ trách các nhóm nhỏ, lần lượt cho đến hết, không bỏ qua một chi tiết nhỏ nào. Người phụ trách nhóm của Diệp Mộc đương nhiên là Sunny, có chị, Diệp Mộc chẳng phải bận tâm điều gì. Cô ngồi trên chiếc ghế vòng bên ngoài của chiếc bàn họp, cuốn sổ làm việc đặt trên đùi, chiếc bút trong tay thoăn thoắt ghi chép, cách đó ba người con trai và sáu người con gái, Diệp Mộc chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt điển trai của Lê Cận Thần.

Nói về ngoại hình, tính cách, xuất thân, Lê Cận Thần đều được điểm tối đa, người đàn ông như vậy, tối hôm qua đột nhiên nói với cô một câu: “Em không nhận ra rằng anh đang theo đuổi em sao?” Diệp Mộc càng nghĩ càng cảm thấy đây không phải sự thật.

Tối hôm qua, là anh đưa cô về, khi tiệc tan anh đã đứng đợi sẵn ở cửa, chiếc áo khoác vắt trên cánh tay, dáng người cao gầy gần một mét chín mươi đứng ở đó, Diệp Mộc không thể nào cố tỏ ra như không thấy gì...

“Tình hình là như vậy, nếu không còn vấn đề nào khác, cuộc họp dừng tại đây!” Nhóm trưởng tuyên bố, mọi người bắt đầu thu dọn đồ đạc, đứng dậy chuẩn bị ra về.

“Theo thông lệ, thu lại sổ làm việc.” Lê Cận Thần ngẩng lên, nụ cười đặc biệt ấm áp, chiếc bút kim trong tay khẽ dừng lại trên bàn làm việc, ngón trỏ chỉ về phía Diệp Mộc. “Sunny, tổ của cô nộp lên đây!”

Cùng với cái chỉ tay của anh, Diệp Mộc giật thót mình, suýt nữa thì ngã từ trên ghế xuống đất.

Những người hàng trước đều đã đứng dậy đi về, trước mặt Diệp Mộc lúc này không có ai, cô nhìn về phía Lê Cận Thần, giữa hai người là một hàng ghế trống trơn, đối phương ngồi trên chiếc ghế giám đốc, hai bàn tay đan vào nhau đặt lên bàn, vẻ mặt tự đắc nhìn thẳng vào cô.

“Diệp Mộc!” Sunny đã thu xong của những người khác, bước đến trước mặt Diệp Mộc, đưa tay ra. Tim Diệp Mộc như ngừng đập, cô gấp cuốn sổ lại như không có chuyện gì, lấy hết can đảm đưa cho chị. Qua cánh tay Sunny, cô nhìn thấy Lê Cận Thần khẽ nhếch miệng cười. Diệp Mộc đứng dậy, bước ra khỏi phòng họp, không hề quay đầu lại.

Lê Cận Thần với người, nhặt ra từ những cuốn sổ Sunny đưa lên cuốn sổ của Diệp Mộc, lật mở một vài trang, cuối cùng khóe miệng anh cong lên, khiến Cố Tiểu Diễm đứng bên cạnh nhìn thấy mà trợn tròn hai mắt.

Sau khi Lê Cận Thần bước nhanh ra khỏi phòng họp, Sunny thấp giọng hỏi Cố Tiểu Diễm: “Giám đốc Lê Cận Thần vĩ đại của chúng ta bị sao thế?”

Cố Tiểu Diễm nhanh tay thu dọn những cuốn sổ còn lại, đưa cho Sunny, môi cong lên: “Bệnh tương tư chứ sao!”

Sau lần va chạm với Lâm Kính Vũ ở trường quay lần trước, Trương Lâm cũng nổi danh hơn một chút. Nhưng những người mới vào nghề trong giới giải trí đông như kiến, Trương Lâm tuy xinh đẹp nhưng không có nhiều vấn đề để khai thác, dần dần hiệu ứng cũng giảm đi. Diệp Mộc vô cùng sốt ruột, một mặt sắp xếp những tiết mục mà cô ấy có thể xuất hiện nhiều, một mặt âm thầm bắt tay hợp tác.

Cylin thì thuận lợi hơn rất nhiều. Cô ấy từ nhỏ đã học múa, kỹ năng cũng tốt, công ty sắp xếp các hoạt động rất đúng trọng tâm, số lần xuất hiện của cô ngày càng nhiều, danh tiếng cũng vì thế ngày một nâng cao. Diệp Mộc đã nhận được thông báo, hợp đồng ca sĩ chính thức của Cylin sẽ được ký vào tuần sau.

Sáng nay hai người họ có một buổi chụp hình, làm quảng cáo đồ uống. Diệp Mộc sau khi hợp xong liền tới hiện trường quan sát, hai người họ có một buổi chụp hình, làm quảng cáo đồ uống. Diệp Mộc sau khi hợp xong liền tới hiện trường quan sát, hai người đều thể hiện rất tốt, chỉ có điều nhân vật chính trong quảng cáo quay lỗi quá nhiều lần, khiến cho song Lâm đứng bên cạnh nói câu: “Chỉ cần một ngụm nước giải khát XX, sẽ làm cho bạn sáng khoái toàn thân” liên tục phải uống nước, buồn đi vệ sinh đến mức mặt mày trắng bệch. Diệp Mộc xót ruột, đang do dự nghĩ xem có nên liều chết xông lên bảo đạo diễn dừng một lúc, cho hai người họ đi vệ sinh thì điện thoại rung. Không ngờ Tần Tang lại đến sớm như vậy...

Diệp Mộc chỉ còn biết ra dấu “cố lên” về phía hai cô bé tội nghiệp, rồi nhẹ nhàng rời khỏi trường quay.

Tần Tang đợi Diệp Mộc đứng chỗ lần trước cô và Cố Tiểu Diễm cùng nhau uống trà chiều. Diệp Mộc vừa ngồi xuống, nhìn thấy bên tay Tần Tang đặt một túi tài liệu có logo của C&C, vô cùng tò mò đưa tay ra định cầm lên xem.

Tần Tang véo vào tay cô: “Nói chuyện trước đã.”

Diệp Mộc xuýt xoa: “Em có phải là anh rể đầu mà chị véo như thế! Đau chết đi được!”

Tần Tang buông tay ra, từ tốn uống một ngụm trà hoa.

“Chẳng phải chị nói trưa mới tới sao? Đến sớm vậy làm gì?” Diệp Mộc hỏi.

Tần Tang “ồ” một tiếng: “Đến gặp Giám đốc Lê của bọn em.”

Tim Diệp Mộc giật thót: “Tìm anh ấy... làm gì ạ?”

Tần Tang là người rất tinh ý, nghe xong liền dùng ánh mắt thăm dò nhìn Diệp Mộc. Diệp Mộc quay mặt đi, không nhìn thẳng.

“Em...” Tần Tang chỉ vào cô. “Nói mau, tại sao lại đột ngột bỏ nhà để đến đây? Hôm qua chị đã nói chuyện điện thoại với mẹ em rồi.”

“Không phải em bỏ nhà đi, em lớn lên ở đây, đây mới là nơi em nên sống.” Diệp Mộc nói rất bình tĩnh. “Em đã chuẩn bị mọi thứ xong xuôi từ lâu rồi. Chị à, em sẽ định cư ở đây.”

“Diệp Mộc... Tất nhiên chị hy vọng em sống gần chị, chỉ có điều...” Tần Tang nhún mày. “Mẹ em nói gì?”

Diệp Mộc nhún vai: “Muốn nghĩ sao thì nghĩ.”

“Diệp Tử, tuy chị cũng giống em, không đồng tình với một số cách hành xử của mẹ em, nhưng chị nói cho em biết, không ai quan tâm và yêu thương em hơn bà ấy đâu. Bố em, cậu của chị là người như thế nào, tính cách ra làm sao, em và chị đều biết rõ, không thể trách mẹ em được.”

Diệp Mộc cúi đầu, ôm trán thở dài: “Tần Tang, sao em lại cảm thấy từ người chị tỏa ra sự thánh khiết của một phụ nữ đã kết hôn nhỉ?” Tần Tang thấy cô nói lảng đi, cũng không nói gì thêm. Diệp Mộc nhân cơ hội liền chuyển chủ đề, vươn người cầm lấy tập tài liệu khi nãy, mở ra nhìn, là một thỏa thuận chuyển thể kịch bản, bên A là C&C, phần tên bên B ghi đậm hai chữ màu đen “Tần Tang”.

Diệp Mộc kinh ngạc: “Chị... Chị trở thành nhà biên kịch từ khi nào thế?”

Tần Tang mặt không biến sắc: “Em cả nửa năm mới gọi điện cho chị một lần, nói chuyện được mười phút, tất nhiên không biết rồi.”

Diệp Mộc theo phản xạ né tránh về trách móc của chị: “Tốt quá rồi!” Trong đầu cô lập tức tính toán. “Kịch bản đầu ả? Cho em xem với!” Cô hưng phấn đưa tay ra, Tần Tang như không nhìn thấy gì.

“Cho em xem đi mà! Em sẽ giới thiệu diễn viên cho chị!”

“Không cần.”

“Chắc chắn là cần mà! Chị cho em xem đi!”

“Vội cái gì chứ?” Tần Tang nhìn dáng vẻ vội vã của cô, cuối cùng không muốn đùa thêm nữa. “Em cho rằng chị bỏ qua bao nhiêu công ty lớn có quan hệ hợp tác với Lương Thị để ký hợp đồng với Lê Cận Thần là vì cái gì hả? Chẳng phải để giúp em sao, cái con bé này? Em đang quản lý hai cô gái đúng không? Chị đã sắp xếp cho em hai nhân vật phù hợp rồi.”

Diệp Mộc cảm động đến rơi nước mắt, mười ngón tay gõ xuống mặt bàn không ngớt: “Chị...” Cô cố tình kéo dài giọng. “Đại ơn đại đức này không có gì để báo đáp, kiếp sau em nguyện đầu thai làm con gái chị để hiếu thuận!”

“Thôi đi cô ạ!” Tần Tang khẽ nói.

Tiến Tần Tang ra về, Diệp Mộc hí hửng lên tầng, định tới studio chụp hình xem xét thì bất ngờ gặp Sunny. “Diệp Mộc, vừa may...” Sunny rút ra từ túi tài liệu cuốn sổ làm việc của Diệp Mộc. “Trả lại cho em. Giám đốc Lê xem qua rồi, cả tổ mình đều ok.”

Bất ngờ, mặt Diệp Mộc ửng đỏ.

Sunny nhìn thấy, cười ranh mãnh, nói một câu “good job” rồi quay người tiếp tục công việc. Sau khi chị đã đi khuất, Diệp Mộc mở cuốn sổ ra, sau vài trang vẽ hươu vẽ vượn, ở một góc bên cạnh bức phác thảo Diệp Mộc vẽ khuôn mặt điển trai của Lê Cận Thần, có nét bút như rồng bay phượng múa của ai đó: “Wonderful!”

“Phù...” Mặt Diệp Mộc đỏ như gấc, nhìn vào bức phác họa, khẽ bật ra một tiếng.

Chiếc điện thoại trong tay cô rung lên, là Lê Cận Thần gọi. Diệp Mộc giật thót mình, lo lắng bắt máy: “Giám đốc Lê?”

Đầu bên kia không ai trả lời, chỉ có một tiếng cười rất nhỏ, theo sóng điện thoại truyền tới bên tai Diệp Mộc.

Diệp Mộc ngượng ngùng, nhất thời không biết có nên khác máy không. Lê Cận Thần căn thời gian rất chuẩn xác, một giây trước khi cô hạ quyết tâm cúp máy liền lên tiếng, vui vẻ nói: “Tối nay đi ăn cùng anh có được không?”

“Tối nay... em có hẹn rồi.” Diệp Mộc thấy nhẹ cả người.

Lê Cận Thần “ồ” lên một tiếng đầy ngụ ý: “Diệp Mộc, hình như em quên là vẫn còn nợ anh một bữa ăn thì phải?”

Diệp Mộc vội vã giải thích: “Không phải đâu! Tối nay quả thực em đã hẹn người khác rồi. Ngày mai được không ạ? Ngày mai em mời anh.”

Trong lúc luống cuống cô buột miệng nói vậy, nói xong ngay lập tức hối hận. Nhưng Lê Cận Thần không cho cô cơ hội sửa sai: “Được, trưa mai anh đợi điện thoại của em. Còn nữa...” Lê Cận Thần tung ra một cú đánh bất ngờ: “Với tư cách là cấp trên của em, anh rất không hài lòng về việc em làm việc riêng trong giờ họp. Nhưng... cá nhân, anh rất thích cái “việc riêng” đó của em.”

Giọng nói của anh hoàn toàn là vẻ bông đùa khiến Diệp Mộc xấu hổ không nói được gì.

Buổi tối, Dung Nham tới đón Trương Lâm và Diệp Mộc đi ăn, nhân tiện giới thiệu với hai người họ một người.

Địa điểm ăn tối được chọn rất khác so với những chỗ thường ngày Dung Nham hay tới, từ bãi đỗ xe đi thang máy lên trên, đập vào mắt là những kiến trúc tráng lệ. Ánh sáng màu vàng phát ra từ những ngọn đèn trong hành lang trải dài tít tắp khiến mắt Diệp Mộc hoa lên. Dung Nham bước bên cạnh dường như cũng cảm nhận được sự choáng ngợp của cô, khẽ quay mặt sang cười vẻ thông cảm. Trương Lâm nhìn thấy vậy, cười ngịch ngợm, Diệp Mộc âm thầm đi tay chọc một cái “cảnh cáo”.

Vừa bước vào phòng, nụ cười trên môi Trương Lâm tắt vụt. Trước khi đến cô đã biết, Dung Nham và Diệp Mộc bàn bạc với nhau để giới thiệu cho cô một anh chàng công tử, tung vài tin đồn để nâng cao danh tiếng. Trong trái tim của cô thiếu nữ mười bảy tuổi, tuy cũng không đến mức chờ đợi một chàng bạch mã hoàng tử, nhưng ít nhất cũng phải là một người con trai xứng đáng với hai từ “công tử” chứ, đúng không?

Nhưng người con trai... À mà không, cậu bé đang ngồi kia có làn da ngăm đen, mái tóc xoăn tít như có ai vừa úp cả bát mì tôm lên đầu, khuôn mặt cũng khá dễ coi, đôi mắt đen, chiếc mũi thẳng, đôi môi dày... Ấy! Đây chẳng phải nhân vật Tom trong những cuốn sách giáo khoa tiếng Anh hay vẽ sao?!

Khi vừa nhìn thấy Tom, Diệp Mộc cũng có phần sốc, tuy nhiên cô tỏ ra người lớn hơn Trương Lâm nhiều, ngay lập tức làm ra vẻ không có chuyện gì. Để che giấu bộ mặt khó coi của Trương Lâm lúc này, cô chủ động bước tới chào hỏi đối phương: “Xin chào, xin chào! Chị là Diệp Mộc.” Tom rất ngạo mạn, từ từ đứng dậy, quay sang gật đầu chào Dung Nham, sau đó mới đưa tay ra bắt tay Diệp Mộc: “Chào chị!”

Cậu ta không chủ động giới thiệu bản thân, Diệp Mộc vẫn giữ nụ cười trên môi, nhìn về phía Dung Nham. “Mọi người ngồi xuống đi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.” Dung Nham nói với Diệp Mộc và Trương Lâm, Trương Lâm bị Diệp Mộc vừa cầu vừa véo đẩy tới ngồi cạnh Tom, còn cô ngồi giữa Trương Lâm và Dung Nham.

Sau lần Diệp Mộc vừa đấm vừa xoa, vừa khuyên nhủ vừa dọa dẫm, thêm cả sự chân tình lay động lòng người ấy, Trương Lâm trở nên rất nghe lời, Diệp Mộc nói gì đều làm theo, rất ỷ lại vào cô. Mặc dù có ý coi thường Tom, nhưng sau khi nhận được chỉ thị bằng ánh mắt của Diệp Mộc, cô cũng đã nhất gừng chuyện trò với Tom.

Sau khi thức ăn được đưa lên, Diệp Mộc tìm một lý do kéo Dung Nham ra ngoài: “Anh không cảm thấy... người này không được công tử cho lắm à?” Diệp Mộc lo lắng hỏi anh.

Hôm nay Dung Nham bận bịu cả ngày, sau khi từ chối mấy cuộc hẹn mới có thể đến được đây, khi này cũng không để ý, lúc này bị Diệp Mộc kéo ra một chỗ rất yên tĩnh ngoài hành lang, cảm giác mệt mỏi bất ngờ ủa đến.

“Anh sao vậy? Không khỏe à?” Diệp Mộc nhìn sắc mặt anh bất ngờ tái đi, trông có vẻ rất mệt.

Dung Nham xua tay, xoa xoa huyết thái dương, giải thích câu hỏi khi này của cô: “Nó là công tử của tập đoàn liên doanh đồ uống và thực phẩm Hồ Thị, tên Hồ Kha, em đã bao giờ nghe nói đến chưa?”

Diệp Mộc nghĩ ngợi một lúc, lắc đầu.

“Nó mới từ Mỹ về chưa được bao lâu, em không biết cũng không có gì lạ. Nhưng bố của nó, em nhất định thấy rất quen thuộc.” Dung Nham mỉm cười, nói hai câu quảng cáo mà nhà nhà đều biết. Diệp Mộc thích thú: “Mì tôm Hồ sư phụ!”

“Hồ Kha là một đứa ngoan, Trương Lâm nếu có thể tiến đến với nó cũng không phải việc không tốt. Nhà họ Hồ cũng không phải hào môn thế gia gì, không có nhiều quy tắc và định kiến gì đâu, mọi người trong nhà rất giản dị, Trương Lâm mà gả cho nhà họ cũng không phải chịu thiệt thòi gì.” Dung Nham xoa xoa huyết giữa hai hàng lông mày, nói.

“Đi nào, vào thôi.” Dung Nham ngừng một lát, thấy đã đỡ hơn, vỗ vỗ vai Diệp Mộc, nói.

“Ấy, để em vào thôi, anh đừng vào nữa, em thấy anh có vẻ rất mệt đấy.” Diệp Mộc nói về lo lắng. “Em có thể lo liệu việc còn lại, anh về nhà nghỉ đi.”

Dung Nham hơi chần chừ: “Em chắc là sẽ ứng phó được với Hồ Kha chứ?”

“Anh yên tâm, em có kinh nghiệm với mấy đứa nhóc ngựa non này lắm!” Diệp Mộc vỗ vỗ ngực, cười nói.

Dung Nham nhìn điệu bộ vỗ ngực của cô mà nghiêng người phì cười. Diệp Mộc tức giận, vung tay một cái tiễn anh ra về.

Hồ Kha thật ra là một thiếu gia nhà giàu chưa trưởng thành, có chút ngạo mạn, nhưng có thể thấy đó là một người tốt. Diệp Mộc chẳng khó khăn gì khi đối phó với cậu ta, cộng thêm có người đẹp Trương Lâm ngồi bên, không khí trong bữa ăn vô cùng vui vẻ, ba người vừa gặp mà ngỡ đã quen từ lâu.

Lúc bọn họ từ nhà hàng bước ra mới tám giờ bốn mươi phút, Hồ Kha và Trương thảo luận sôi nổi về các nhiệm vụ trong trò Popkart. Trong ánh sáng lung linh, rực rỡ của buổi tối, nụ cười của Trương Lâm như tung bay, đôi mắt xinh đẹp trong trẻo, long lanh. Hồ Kha để lộ hàm răng trắng muốt, cười như chưa bao giờ được cười thích thú đến vậy. Diệp Mộc im lặng bước theo sau hai con người đang vui vẻ tột độ, cảm nhận được sự sung mãn tỏa ra từ hai người, cô bắt đầu cảm thấy Dung Nham, scandal tin đồn chưa cần bàn tới, nhưng quả thực, Trương Lâm đang cần một người bạn giống như Hồ Kha.

Trước khi đến đây, cô đã mất rất nhiều thời gian thuyết phục Dung Nham, ngoại hình và thực lực không phải là điểm mấu chốt, muốn thu hút sự chú ý của giới truyền thông và người hâm mộ, nhất định phải có tin tức trên các báo. Tin tức này có thể từ rất nhiều phương diện, nhưng đối với một nữ minh tinh, tuyệt đại đa số là những tin tức về đời tư. Những người theo con đường ngọc nữ mười năm trong sạch không tì vết như Lâm Kinh Vũ hiếm như lá mùa thu.

Khi Diệp Mộc nói những điều này cho Trương Lâm, trong lòng không phải không có cảm giác tội lỗi. Cô đã từng làm trợ lý cho một người quản lý người Hồng Kông, khi đó nhìn thấy một số ngôi sao nữ tương lai xán lạn bị sắp xếp đi chơi bởi, ăn uống với một số ông chủ và công tử nhà giàu, trong lòng cô luôn cảm thấy không quang minh chính đại. Nhưng lúc này, khi chính cô đứng trong vai trò một người quản lý, cô mới hiểu rằng những điều ấy quả thực là lực bất tòng tâm, không thể làm khác.

“Mộc Mộc!” Trương Lâm nhảy đến bên cạnh Diệp Mộc đang nghĩ ngợi, khoác cánh tay cô, mặt mày hớn hở. “Chúng ta đến nhà Hồ Kha chơi điện tử đi!”

Diệp Mộc ngó ra: “Cái gì?” Tiến triển nhanh vậy sao?

“Đi nào, đi nào, đi nào!” Trương Lâm không để cô kịp suy nghĩ, kéo đi.

Nhà của Hồ Kha cũng không khác lắm so với tưởng tượng của Diệp Mộc, chỉ còn thiếu nước dùng những đồng nhân dân tệ màu hồng làm giấy dán tường nữa thôi. Phòng trò chơi chuyên dụng của Hồ Kha được trang bị không thiếu thứ gì, căn phòng rộng gấp ba căn hộ của Diệp Mộc, có vô số các loại máy trò chơi cỡ lớn và những chiếc máy tính cấu hình cực cao. Khắp sàn nhà là những quà tặng hoặc vật kỷ niệm liên quan đến các trò chơi, bày trên những chiếc giá trên tường không phải là rượu, mà là máy chơi game cầm tay đủ các loại, một chiếc ti vi kỹ thuật số HD màn hình siêu phẳng, siêu lớn choán gần hết một góc tường, bức tường đối diện được lắp đặt một dàn âm thanh vòm và một rạp chiếu phim gia đình cao cấp.

Trương Lâm là một trạch nữ^[1], lúc bình thường, trò tiêu khiển của cô là các loại trò chơi điện tử. Bước vào căn phòng này, hiển nhiên là như chuột sa chĩnh gạo, cá gặp nước, chơi không còn biết trời đất gì nữa. Hồ Kha chắc hẳn cũng là một trạch nam^[2], có người chơi cùng, mái tóc mì tôm trên đầu chàng trai cũng vui đến mức nhảy tung tưng.

[1] Trạch nữ: chỉ những cô gái cả ngày chỉ ở trong nhà, rất ít tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

[2] Trạch nam: ý như trên, chỉ con trai.

Tránh tiếng hò hét ồn ào của hai người họ, Diệp Mộc tìm đến một chiếc sofa đơn đặt trong một góc nhỏ, đeo tai nghe và xem ti vi. Chiếc sofa ấy quả thật vô cùng êm ái, Diệp Mộc vùi mình trong đó, cảm giác như đang nằm trên một đám mây. Bỗng nhớ ra đáng về một mối của Dung Nham lúc ra về, cô soạn một tin nhắn rồi gửi đi, hỏi xem anh đã ngủ chưa, đợi một lúc lâu, Dung Nham vẫn chưa trả lời.

Hai con quỷ nhỏ chơi đến gần mười hai giờ vẫn chưa có ý định dừng lại, đeo chiếc ghi ta điện hò hét, nhảy múa. Diệp Mộc thì nghe nhạc, ngủ thiếp đi lúc nào không hay, rồi bị tiếng rung của chiếc điện thoại làm cho tỉnh giấc, là của Dung Nham.

“Sao anh vẫn chưa ngủ?” Diệp Mộc bước ra ban công nghe điện. “Anh hơi sốt, vừa tới bệnh viện khám.” Giọng nói của Dung Nham nghe mệt mỏi hơn cả lúc hai người chia tay. “Vừa về đến nhà.”

Diệp Mộc “hả” một tiếng: “Có nặng lắm không?” Dung Nham uống một ngụm nước, giọng trơ hơn một chút: “Ừ, không sao đâu.”

“Thế anh mau ngủ đi, em không nói chuyện với anh nữa. Cúp máy nhé, bye bye!” Diệp Mộc giục giã, nhưng đến khi anh cúp máy, không hiểu sao lòng cô bỗng nặng trĩu.

9. Chương 09: Bất An

Ngày hôm sau thức dậy, do ngủ không đủ, Diệp Mộc đau đầu dữ dội. Buổi sáng, Trương Lâm và Cylin đều không có việc gì, Diệp Mộc xử lý một số công việc thường ngày, chạy lên chạy xuống mấy lần, loáng một cái đã đến giờ ăn trưa. Lê Cận Thần căn giờ rất chính xác, Diệp Mộc có phần lưỡng lự nhưng cũng không muốn nuốt lời, đành cùng anh đi ăn. Hôm nay anh tự lái xe, Diệp Mộc ngồi bên cạnh, nhấp nhồm không yên.

Lúc đèn đỏ, Lê Cận Thần nhìn về phía trước, sắc mặt điềm nhiên tự đắc. Diệp Mộc khẽ liếc nhìn, khoe miệng anh hơi nhếch lên, càng cảm thấy bất an.

Địa điểm ăn trưa do Diệp Mộc quyết định, chỗ này tuần trước Dung Nham đã đưa cô và Trương Lâm đến, món cá chép sốt chua ngọt ở nhà hàng này rất ngon. Lê Cận Thần không có ý kiến gì, bình thường anh cũng khá dễ tính. Nhưng thật ra Diệp Mộc vẫn phần nào cảm nhận được sự dễ tính ấy là do luyện tập mà có, Lê Cận Thần không muốn người khác biết về tính cách thực sự của anh.

Ăn cơm cùng với Lê Cận Thần đương nhiên là một cách để hưởng thụ, một thế gia công tử như anh, phong thái nho nhã, phong độ ngời ngời, thêm vào đó là cách đối xử vô cùng tốt với những người mà anh muốn. Ăn trưa xong, trên đường trở về công ty, Lê Cận Thần nghe một cú điện thoại, sau đó nói phải về nhà lấy tài liệu, hỏi xem Diệp Mộc có phiền không.

“Không sao đâu, em có thể tự về công ty mà.” Diệp Mộc nói một cách rất đúng mực.

“Được thôi.” Lê Cận Thần cười dịu dàng, khẽ nghịch chiếc chìa khóa trên tay, hơi cúi đầu đứng trước mũi xe. “Tuy là anh rất muốn em đi cùng với anh.” Về sau anh nói rất nhẹ, rất nhanh, nói xong ngẩng lên cười, tay dứt vào túi áo, lên xe.

Cảm giác khi ấy của Diệp Mộc giống như được tận mắt nhìn thấy Hoa Trạch Loại nhào lộn trên chiếc xà đơn trong phim Vườn sao băng vậy.

Lê Cận Thần liếc mắt kinh ngạc nhìn Diệp Mộc bước lên xe, mặt đỏ bừng, anh mỉm cười, gơ tay ra nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, điệu bộ vô cùng thích thú. Đến trước cửa nhà, Lê Cận Thần đưa tay chạm nhẹ vào bàn tay Diệp Mộc đang vòng ra để tháo dây an toàn, sau đó nhanh chóng bước xuống xe, vòng qua mở cửa giúp Diệp Mộc, nắm tay cô, cho đến khi bước vào nhà vẫn không buông ra.

Tâm trạng của Diệp Mộc lúc này rất khác lạ, đến bước đi của chính mình cũng có cảm giác không chân thực. Từ ngoại hình đến gia thế của người con trai này đều không có một tí vết nào, ý định theo đuổi cũng vô cùng mãnh liệt, hoàn mỹ đến mức khiến cô cảm thấy bất an. Đúng vậy, Diệp Mộc có chút bất an. Nhưng có người con gái nào nữ tử bỏ giấc mộng công chúa cơ chứ?

Sau buổi tối hôm qua ở nhà Hồ Kha, Diệp Mộc cảm thấy nhà của Lê Cận Thần không thể chỉ dung ba chữ đơn giản “có điều kiện” là miêu tả được. Nội thất theo phong cách quý tộc châu u, rất hợp với khí chất của Lê Cận Thần, tone màu chủ đạo là trắng ngà, tấm thảm dưới sàn trắng tinh khiết, trong phòng khách rộng lớn, ngoài chiếc sofa và các đồ gia dụng khác còn có một cây dương cầm bóng loáng.

Đứng trước cây dương cầm là một bé gái cũng lấp lánh không kém. Lần đầu tiên nhìn thấy cô bé ấy, Diệp Mộc nghĩ, đây chẳng phải phiên bản ngày bé của Trương Lâm sao?

“Thụy Thụy!” Lê Cận Thần dùng tiếng Quảng Đông, giọng nói ấm áp vô cùng dễ nghe. “Sao cháu vẫn chưa đi học?” Cô bé xinh đẹp ấy cũng nói tiếng Quảng Đông: “Không thích đi.”

Lê Cận Thần có lẽ rất nuông chiều nó, nghe thấy vậy không hề tỏ ra tức giận, cúi người ghé sát vào tai Diệp Mộc, hỏi: “Phải rồi, anh có thể giới thiệu em là bạn gái anh không?” Diệp Mộc đang chú ý đến Thụy Thụy, nghe câu hỏi bất ngờ của anh, mặt đỏ bừng, lắc đầu.

Giới thiệu xong, Lê Cận Thần đi lên lầu lấy tài liệu. Bóng anh vừa khuất trên cầu thang, Diệp Mộc ngay lập tức có cảm giác toàn thân Cận Thụy như đang mọc ra những chiếc gai sắc nhọn.

“Cháu có thể trực tiếp hỏi cô hoặc nói gì cô cũng được, xin cháu đừng nhìn cô như vậy, cô không thoải mái lắm.” Diệp Mộc cười với con bé.

Cận Thụy cười khẩy: “Đồ đàn bà gốc tự cho mình là đúng.”

“Thế sao?” Diệp Mộc cũng nói tiếng Quảng Đông. “Chưa có ai đánh giá về cô như thế đâu, cháu là người đầu tiên đấy.”

Nét tức giận hiện lên trên gương mặt Cận Thụy, nó chuyển sang dùng tiếng Anh: “Cô có biết chơi dương cầm không?”

Diệp Mộc cũng phát âm theo kiểu Mỹ như Cận Thụy: “Trước đây cô cũng từng học qua, nhưng lâu lắm rồi không luyện tập. Chiếc đàn này rất đẹp, của cháu phải không?”

Khuôn mặt bầu bĩnh, xinh xắn của Cận Thụy biểu hiện hết cảm xúc này đến cảm xúc khác. Cuối cùng nó phồng má, điệu bộ dễ thương, giống hệt một chú lợn đất. Con bé quay người bước vào căn phòng đầu tiên phía bên phải tầng một.

Đây có thể coi như một sự thăm dò và thử thách nho nhỏ của Lê Cận Thần không? Sau khi vượt qua bài kiểm tra, Diệp Mộc nghĩ ngợi.

Lê Cận Thần có lẽ đã đánh giá thấp Diệp Mộc. Cận Thụy vào phòng một lúc lâu vẫn chưa thấy anh đi xuống, Diệp Mộc ngồi ngoài phòng khách chẳng có việc gì làm, muốn nhắn cho Dung Nham một tin hỏi xem sức khỏe anh thế nào, chợt nhớ tối qua anh gọi lại cho cô, có lẽ anh không thích nhắn tin chẳng, thế là cô gọi cho anh.

Rất lâu sau đó...

“Có chuyện gì?” Giọng Dung Nham trầm đục, ngữ điệu mệt mỏi và khó chịu.

Diệp Mộc bị lời nói đó của anh dọa cho ngẩn ra một lúc: “Anh... đã cảm thấy đỡ hơn chút nào chưa?”

Lại một lúc lâu nữa Dung Nham mới trả lời: “Cũng không... khỏe lắm.”

Câu trả lời này làm Diệp Mộc càng lo lắng: “Anh ngủ từ tối qua đến bây giờ sao? Không dậy ăn uống gì sao?”

“Không...” Dung Nham hình như vừa trở người, giọng nói phát ra hơi khó nghe. “Anh buồn ngủ lắm, đừng ồn ào nữa... Buổi tối đến thì mua cho anh chút đồ ăn... Đừng có mua cơm curry, không anh sẽ xử lý em...”

Diệp Mộc nghĩ cô đâu có nói tối nay sẽ đến nhà anh, và lại từ trước đến nay cô cũng chưa bao giờ mua cơm curry cho anh... “Thế anh thích ăn gì?”, cô hỏi. Đầu dây bên kia hình như đã ngủ rồi, không có tiếng trả lời.

Buổi chiều, khi Trương Lâm tới công ty, Diệp Mộc hỏi mượn cô chìa khóa nhà Dung Nham. Trương Lâm chớp chớp đôi mắt tròn to, trên mặt hiện lên dòng chữ: “Em tuyệt đối không nghĩ linh tinh đâu nhé”, rồi cười ranh mãnh đưa chìa khóa cho Diệp Mộc. Diệp Mộc đang nghĩ xem có nên báo cho Lý Vi Nhiên hay không nên không muốn đôi co với cô bé, gõ nhẹ vào đầu cô một cái rồi vội vàng bắt xe đi.

Nhà của Dung Nham ở ngay trong thành phố C, nghe nói đó là căn nhà có một con đường riêng dài mấy trăm mét dẫn vào, bố mẹ và ông anh, cả đại gia đình đều sống ở đây. Căn chung cư cao cấp Diệp Mộc đang tới là căn nhà Dung Nham mua ở bên ngoài, trước khi chuyển đến chung cư của C&C, Trương Lâm đã từng ở tạm đây, sau đó cô chuyển đi, Dung Nham sợ cô xích mích với bạn cùng phòng nên đã đưa cho cô một chiếc chìa khóa dự phòng. Trước đó không lâu, Diệp Mộc cùng Trương Lâm tới đó một lần để lấy đồ đạc.

Bước vào cửa, đoạn dẫn từ cửa vào đến phòng khách có một chiếc túi giấy in logo của bệnh viện, Diệp Mộc nhặt lên nhìn, bên trong là các loại thuốc được phân loại rõ ràng, vẫn còn nguyên, xem ra Dung Nham sau khi về vẫn chưa lấy ra uống. Cô cầm chiếc túi, bước vào phòng ngủ, trong ánh sáng mờ mờ của căn phòng có thể nhìn một dáng người nằm co quắp trên giường.

“Dung Nham?” Diệp Mộc mở hần cửa phòng ngủ, bước tới bên cạnh giường gọi anh. Không thấy anh có phản ứng gì, cô hoảng hốt, lay lay người anh, toàn thân anh nóng như lửa. Sau đó là một sự chuyển biến như long trời lở đất, Diệp Mộc bị một sức mạnh ghê gớm và nóng bỏng lôi giật về phía trước, đến khi cô kịp phản ứng lại thì cả người đã bị đè cứng trên giường, bên dưới cơ thể anh.

Qua ánh sáng hắt vào từ ngoài cửa căn phòng, Diệp Mộc có thể nhìn thấy người đàn ông đang ở trên người cô kia rõ ràng là Dung Nham.

Mắt anh mở ra một cách hưng phấn, hơi thở nóng ẩm phả vào khuôn mặt cô, thần sắc này trước đây Diệp Mộc chưa từng nhìn thấy... “Bắt được rồi...”, anh thở dài, có một sự đặc ý đến nguy hiểm trong giọng nói của anh. “Chén sạch em!”

Đôi mắt sáng của anh như phát ra yêu khí, Diệp Mộc như bị thôi miên, toàn thân cứng đờ, để mặc cho thân hình cao lớn của anh đè xuống, mùi đàn ông tỏa ra từ cơ thể anh, đôi môi nóng bỏng của anh như lao tới đôi môi cô. Diệp Mộc mê muội đến quên cả hít thở, Dung Nham khẽ thở dài về măn nguyện, chạm nhẹ vào đôi môi đỏ hồng, căng mọng của cô, sau đó, động tác càng mạnh mẽ hơn như chẳng gặp phải sự không chế nào.

Diệp Mộc hoàn toàn không biết quần áo trên người mình đã bị anh cởi ra từ lúc nào, sau này cô đã vô số lần nhớ lại khoảnh khắc của buổi tối hôm ấy, nhưng chỉ có thể nhớ được chiếc lưỡi nóng bỏng và đôi bàn tay nóng rẫy của anh dạo quanh khắp cơ thể cô.

“Không được khóc!” Thân thể cứng rắn của anh đè trên người cô, nóng bỏng.

“Đừng khóc mà... Em biết anh không thể chịu được khi nhìn thấy nước mắt của em, vì thế em khóc để anh thả em ra đúng không? Anh thực sự rất hối hận...” Anh thở dài một tiếng, mấy âm cuối như trôi nổi trong không khí, Diệp Mộc như bừng tỉnh sau khi bị thôi miên, bất ngờ những tiếng thút thít chuyển thành những tiếng khóc lớn.

Bàn tay đang di chuyển trên bộ ngực nồn nà, mềm mại của cô bất ngờ dừng lại. Dung Nham nhắc người lên, ánh mắt hoảng loạn, mơ màng nhìn về phía cô. Diệp Mộc càng khóc to hơn: “Em là Diệp Mộc... Anh... anh làm cái gì thế hả?!” Dung Nham hít một hơi thật sâu, luống cuống lặn sang một bên. Thân hình trẻ trung của cô bất chợt lộ ra trong bầu không khí ẩm áp của căn phòng, nồn nà, trắng trẻo, kích thích đôi mắt anh.

“Mộc Mộc!” Dung Nham hốt hoảng kêu lên, ngay lập tức túm lấy chiếc chăn bên cạnh giường, trùm kín người cô. “Em... Sao em lại ở đây?” Diệp Mộc như vừa phải chịu đựng nỗi ám ức khủng khiếp, òa khóc, chẳng giải thích được lời nào. Dung Nham vô đầu bứt tai, quay mặt đi.

Im lặng, sau đó anh bước xuống giường, mặc quần áo, ra ngoài một lúc lâu, rót một cốc nước mang vào. Anh ôm lấy cả chiếc chăn lẫn Diệp Mộc, vỗ vỗ vào lưng cô an ủi, dỗ dành cho cô không khóc nữa, rồi đưa cốc nước cho cô uống từng ngụm, từng ngụm một.

Sau khi uống cốc nước ấm, Diệp Mộc bình tĩnh trở lại, khẽ khàng ngả vào ngực Dung Nham, những giọt nước mắt trên mặt vẫn chưa khô hẳn, bộ dạng vô cùng đáng thương. “Sợ lắm đúng không?” Dung Nham lấy tay lau những giọt nước ở khóe miệng cô, hắng giọng hỏi.

Bầu không khí khó chịu giữa hai người đã giảm đi nhiều sau câu nói đùa của anh. Diệp Mộc vốn như đang mất cảm giác, lúc này mắt lại bắt đầu rưng rưng, ôm lấy chăn ngồi dậy, đẩy anh ra: “Đồ khốn! Em sẽ tuyệt giao với anh!”

Dung Nham cười đau khổ, đưa tay xoa xoa mái tóc cô: “Đừng thế chứ! Anh cũng đã làm gì em đâu?” Diệp Mộc trừng mắt nhìn anh, như muốn dùng ánh mắt nghiền nát anh thành trăm mảnh.

“Xin lỗi em, anh mơ ngủ không biết gì.” Dung Nham lại khẽ thở dài một tiếng, cúi người nhặt bộ quần áo dưới sàn và trên giường, đặt bên cạnh Diệp Mộc, tiện tay xoa xoa đầu cô, dịu giọng nói: “Là anh không tốt, xin lỗi em, đừng khóc nữa nhé! Em mặc quần áo vào đi, anh ra ngoài đợi em.”

Diệp Mộc ôm chiếc chăn nhìn anh cảnh giác, mãi đến khi anh bước ra khỏi phòng ngủ, đóng cửa lại, cô mới dám đứng dậy, cầm lấy quần áo, núp sau chiếc chăn từ từ mặc vào.

Dung Nham ném mình xuống chiếc sofa ngoài phòng khách, trần nhà quay mòng mòng, anh mệt mỏi nhắm mắt lại. Hình ảnh đôi mắt rưng rưng của Diệp Mộc chấp chờn, trôi nổi trong đầu, sau đó biến thành một khuôn mặt đầy những giọt nước mắt lấp lánh. Dung Nham đau khổ rên lên một tiếng, ôm lấy trán. Đôi mắt của cô... sao mà giống Tiểu Tứ đến vậy?

Buổi tối hôm ấy Tiểu Tứ cũng khóc như mưa, những giọt nước mắt nóng hổi từng chút, từng chút làm mềm đi trái tim lạnh lùng của anh. Dung Nham ôm cô như ôm cả thế giới vào lòng. Đó là lần đầu tiên Dung nhị thiếu gia vứt bỏ sự tự tôn của mình để giữ một người con gái: “Tiểu Tứ, anh hai biết lỗi rồi, chúng ta... bắt đầu lại từ đầu được không?”

Sao có thể “được” chứ? Đó là Kỷ Nam, người ít tuổi nhất trong sáu anh em của Lương Thị, cũng là người tài giỏi nhất, cô con gái duy nhất của nhà họ Kỷ ở thành phố C, là Tiểu Tứ mà Dung Nham anh đã luôn ở bên và yêu quý suốt bao năm, sao cô có thể giống như những cô gái mềm yếu, hay do dự khác, trở về bên cạnh người đàn ông đã khiến trái tim cô đau đớn chứ?

Còn nhớ khi ấy Kỷ Nam đã trả lời như thế nào không? Trong ký ức hỗn độn của Dung Nham, cô đã nói: “Em có thể trao cho anh cơ thể em... nếu anh muốn, em sẵn sàng để cứu anh ấy. Nếu anh ấy vì việc này mà không cần em nữa, em chỉ còn biết giữ anh ấy trong trái tim và yêu anh ấy cả đời này. Anh hai, em cũng sẽ hận anh cả đời này.” Dung Nham nghe xong câu ấy, đến một chút do dự cũng không, ngay ngày hôm sau cứu Lý Nham từ ngoài biên giới trở về, đưa anh ta trở về bên cạnh Kỷ Nam như không hề có chút tổn thương nào. Bởi cho dù thứ tình cảm mà Tiểu Tứ dành cho anh cả một đời ấy là yêu hay hận, anh biết rằng mình cũng không thể chịu được điều đó.

Có tiếng bước chân xột xoạt từ phòng ngủ đi ra cắt đứt dòng hồi ức đau khổ của Dung Nham. Anh miễn cưỡng mở mắt, nhìn thấy Diệp Mộc hai tay ôm đầu lướt qua, tiến thẳng ra cửa. “Mộc Mộc!” Dung Nham gọi cô.

Diệp Mộc chẳng hề quay đầu lại, chạy càng lúc càng nhanh. Dung Nham lập tức đuổi theo, nhanh hơn một bước chặn lấy cánh cửa, khi quay lại chân anh bỗng mềm nhũn, lảo đảo một bước, có lẽ Diệp Mộc nghĩ anh định nhảy tới, theo đà lao về phía trước tung một quyền, đâm một cú như trời giáng vào mặt anh.

Dung nhị thiếu gia đáng thương từ hôm qua tới giờ vừa sốt vừa chưa có ngụm nước nào vào bụng, còn đâu sức lực mà đỡ cú đâm ấy, máu mũi chảy ròng ròng, vừa ôm mũi vừa tựa vào cánh cửa để khỏi ngã, vẻ mặt vô cùng đau đớn.

Diệp Mộc thấy đối phương mất sức chiến đấu, bỗng hoảng hốt, hai tay nắm chặt, từ trên cao nhìn xuống vẻ cảnh giác. Rất lâu sau Dung Nham mới ôm mũi ngẩng lên, cánh tay chỉ về phía Diệp Mộc run lên bần bật: “Em... Cái con bé chết tiệt này!”

Diệp Mộc nhìn thấy máu chảy ra từ kẽ ngón tay anh, sắc mặt trắng bệch rất khó coi, trong lòng cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều: “Đáng đời!” Dung Nham cúi gằm mặt, một lúc lâu mới cất giọng khó khăn: “Đờ anh dậy nào! Anh... không dậy nổi!”

Khiến cho một người đàn ông điển trai, khỏe mạnh máu me đầy mặt, không gương dậy nổi, quả là một cảm giác rất tội lỗi, cho dù người đàn ông này không lâu trước đây suýt chút nữa làm hại đời bạn. Diệp Mộc khuấy nổi cháo trắng, ngẩng lên nhìn người đàn ông đang nằm thẳng đơ ngoài sofa, không biết cảm giác trong lòng là gì.

Cô lớn lên ở Hồng Kông, từng sống ba năm tại một đất nước mà vấn đề giới tính rất cởi mở là Mỹ, nên cũng có thể coi là một người không quá cổ hủ trong chuyện này. Khi này, tuy Dung Nham có đè cô bẹp gí xuống giường, hai cánh tay bị khóa chặt, nhưng tất cả cũng chỉ vậy, không có gì hơn. Anh đã xin lỗi, cô cũng cho anh một cú như trời giáng rồi, theo lý mà nói cô cũng nên rộng lượng một chút. Nhưng sao cô lại cảm thấy khó chịu như vậy chứ? Là bởi đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc không có khoảng cách với một người khác giới như vậy sao?

Hay là bởi vào thời khắc ấy, rõ ràng anh đã nhầm cô với một người con gái khác?

Cháo trong nồi sôi ùng ục như tức giận, khóe miệng Diệp Mộc cong lên, cô cầm chiếc muôi gạt xuống, tắt bếp rồi múc cháo ra bát, gọi Dung Nham tới ăn.

Dung Nham ăn được vài miếng, đặt thìa xuống, ngẩng lên nhìn Diệp Mộc, mím môi: “Thật sự rất xin lỗi em! Lúc đó anh... anh đang mê man. Đã làm em sợ, rất xin lỗi.”

Diệp Mộc hơi cúi đầu, “ờ” một tiếng nghe không rõ lắm. Máu mũi đã ngừng chảy, nhưng sắc mặt anh vẫn trắng bệch, anh uể oải ăn cháo.

Diệp Mộc lén liếc nhìn anh mấy lần như định nói gì rồi lại thôi. Cuối cùng không kìm được, hỏi: “Người con gái mà làm anh hối hận ấy là Trương Lâm phải không? Anh yêu cô ấy, vì thế muốn biến ước mơ của cô ấy thành hiện thực?”

Dung Nham đặt chiếc thìa xuống, lắc đầu: “Cô ấy đã kết hôn rồi.”

Dung Nham cũng đoán người đó không thể là Trương Lâm, nghe Dung Nham nói vậy, cô càng hứng thú: “Anh không theo đuổi được cô ấy?”

“Không phải vậy.” Dung Nham ngồi đối diện với cô gái nhỏ, trong lòng cảm thấy rất ảm áp. “Cô ấy thích anh mười năm liền, nói chính xác là cô ấy không theo đuổi được anh.”

Diệp Mộc đương nhiên không tin, ánh mắt cô thể hiện rất rõ điều đó.

Lòng bàn tay Dung Nham ngứa ngáy, rất muốn xoa xoa đầu cô. Anh nắm chặt tay, đặt trên mặt bàn, ngửa người tựa vào chiếc ghế, cố làm ra vẻ thoải mái: “Sao thế? Vẻ hấp dẫn của anh không đủ để một người con gái thích trong mười năm sao?”

Cổ Diệp Mộc vươn cao, không tỏ ý gì.

“Nói chung là anh quá rõ sức hấp dẫn của mình, vì thế cô ấy ở bên anh lâu như vậy, anh đều cho rằng đó là điều hiển nhiên. Đến khi cô ấy muốn ra đi, anh mới phát hiện mười năm qua không chỉ cô ấy có tình cảm... mà tình cảm của anh còn sâu đậm hơn. Vì thế cô ấy có thể quay người bước đi mà không quay đầu lại, còn anh thì không thể quên.” Dung Nham nói như trên đùa.

Diệp Mộc rất tinh ý cảm nhận được rằng, lúc này đây anh giống hệt như lần ở sinh nhật của Lý Mộ, hoàn toàn cô đơn. Cô mơ hồ nghĩ tới người con gái thần kỳ Kỷ Nam ấy.

“Rất buồn cười đúng không?” Dung Nham cười lớn hơn.

“Không buồn cười, rất buồn.” Diệp Mộc rất thông cảm với cảm giác của Dung Nham, bỏ lỡ một tình yêu sâu đậm là việc khiến con người ta cảm thấy đau đớn và bất lực gấp nhiều lần so với từ bỏ nó. “Đã bao giờ anh nói với cô ấy rằng anh hối hận chưa?”

Dung Nham khẽ thở dài, nắm tay đặt lên ngực, chỗ trái tim, nét mặt vẫn đang cười: “Có chứ, nhưng cô gái đáng ghét ấy kiên quyết muốn lấy một người khác, anh cũng chẳng thể cướp lại đúng không? Vả lại, anh cũng chẳng đấu lại được cô ấy.”

Anh cầm bát cháo lên, ăn từng thìa. Diệp Mộc đẩy cho anh một cốc nước, lấy những viên thuốc trong chiếc túi khi nãy, xếp ra đúng theo những gì đã hướng dẫn trong đơn, đưa cho anh. Dung Nham uống thuốc, vỗ vỗ bàn đứng dậy: “Xong! Tiết mục kể chuyện đến đây là kết thúc. Đi nào, anh đưa em về.”

Diệp Mộc mím môi, đứng dậy: “Cách tốt nhất để quên đi một mối tình không phải là phó mặc cho thời gian, mà là nhìn thẳng vào nó.” Nói xong, Diệp Mộc giật mình, ghê quá... nói với anh những thứ này làm gì chứ? Cô vội vàng đổi chủ đề: “Được rồi, em chấp nhận lời xin lỗi của anh.” Nói xong, Diệp Mộc cầm chiếc túi của mình lên. “Em sẽ tự về, anh nghỉ đi.”

Dung Nham vừa uống thuốc xong, quả thật không thích hợp để lái xe, anh cầm chiếc chìa khóa trên bàn, đưa cho cô: “Quanh khu này không bắt được xe đâu, em lấy xe anh mà về.” Diệp Mộc cầm chiếc chìa khóa, loáng cái đã mất hút sau cánh cửa.

Căn phòng trở nên yên tĩnh trở lại, Dung Nham ngồi trên ghế, ngẩn ngơ suy nghĩ, bát cháo vẫn còn tỏa ra hơi nóng làm trái tim anh ảm áp hơn. Sao anh lại nói với Diệp Mộc những điều này chứ? Dung Nham có chút hối hận. Những điều liên quan đến chuyện đã qua và... tình yêu với Tiểu Tứ, năm năm qua anh luôn luôn giữ kín trong lòng, chưa bao giờ hé lộ với ai. Tiểu Tứ và Lý Nham, có lẽ họ cũng đã quên từ lâu.

Nhưng anh thì không, những ký ức ấy, bất kỳ lúc nào và ở đâu nghe nhắc đến, đều như những mũi dao cắm vào lòng anh. Con người ấy, anh thường xuyên gặp mặt, mỗi lần như thế trái tim anh lại nhói đau. Nhưng anh cũng chỉ có thể mỉm cười, xoa xoa mái tóc dài mà cô nuôi vì một người con trai khác, khẽ mắng một câu: “Tiểu Tứ ngốc nghếch!” Anh cứ nghĩ thời gian là một thứ thuốc giải, chưa bao giờ anh dám nghĩ, đó cũng là một liều thuốc độc vô cùng đau đớn.

Trái tim Dung Nham như đang rơi vào một cỏi sâu thẳm thì điện thoại bất ngờ rung lên.

“Dung Nham!” Giọng nói của Diệp Mộc xen lẫn tiếng nức nở, xung quanh có cả tiếng còi xe cảnh sát. “Em quên mất, em không có bằng lái xe ở đại lục...” Dung Nham ngớ người, sau đó không kìm được, bật cười.

10. Chương 10: Ôm Hôn

Trải qua buổi chiều kỳ lạ ấy, giữa Diệp Mộc và Dung Nham xuất hiện một điều gì đó không giống như trước. Khoảng thời gian đáng lẽ sẽ khiến hai người họ trở nên ngại ngùng ấy, dường như lại trở thành một bí mật nho nhỏ giữa hai người, tuy rằng ngoài hai người họ ra thì không còn ai biết, nhưng cái khoảng cách ấy rõ ràng là khoảng cách của sự mơ hồ và ngọt ngào.

Lê Cận Thần vẫn theo đuổi hết lần này đến lần khác khiến trái tim Diệp Mộc cũng có chút rung động. Người đàn ông như anh, quả thật không tì vết, Diệp Mộc hoài nghi, cô không biết mình có nên dấn thân vào nguy hiểm và chấp nhận sự theo đuổi của anh hay không.

Về công việc, Cylin đã ký hợp đồng ca sĩ với công ty C&C một cách thuận lợi, trở thành người bước vào con đường chuyên nghiệp sớm nhất trong số những người bạn cùng lứa. Sunny đã nhiều lần nhắc nhở Diệp Mộc phải chú ý đến Cylin, nói rằng cô ấy sẽ trở thành một chiếc lệnh bài vàng đầu tiên trong sự nghiệp quản lý của cô. Nhưng Diệp Mộc không nghĩ vậy, trong cách nhìn của cô, dựa vào những điều kiện của Cylin, trở nên nổi tiếng là việc có thể dự đoán trước, cũng không thể làm nổi bật tài năng thực sự của cô. Trương Lâm thì hoàn toàn khác, cô là một tờ giấy trắng, Diệp Mộc có nhãn quang và dũng khí đến đâu, cô ấy sẽ có nhiều hy vọng chừng đó.

Cùng với đó, mối quan hệ giữa Trương Lâm và Hồ Kha ngày một tốt hơn, họ chính thức trở thành những người anh em. Kế hoạch tung tin đồn thất bại, Diệp Mộc bắt đầu giục già Tần Tang nhanh chóng sắp xếp ổn thỏa vai diễn của Trương Lâm, phát động tuyên truyền lần thứ nhất.

Với tư cách là nhà biên kịch, Tần Tang đã giới thiệu các diễn viên cho đạo diễn, vì thế Trương Lâm và Cylin đã được mời tới casting. Tới trường quay, nữ hoàng tiệc tùng Triệu Vũ Triết hôm trước phát điên trong phòng hóa trang của C&C cũng có mặt. Có lẽ do đổi sang tạo hình mới, hôm nay thần thái của cô rất tốt. Người quản lý của cô vẫn y như lần đầu tiên Diệp Mộc gặp, đang nổi cơn tam bành.

“Cái con bé điên rồ này!” Mộng Mộng chẳng còn để ý gì đến chuyện giữ ý, hét lên mắng mỏ. “Cô còn một hợp đồng quảng cáo đấy! Thế mà cô lại cắt tóc thế này hả? Tôi phải ăn nói thế nào với bên kia đây? Aaaaa...!”

Nữ hoàng tiệc tùng tựa vào sofa, hai tay vòng qua gối gối sơn móng chân, uể oải lên tiếng: “Cho em xin nữ vương Mộng Mộng ạ! Phụ nữ tóc ngắn thì cũng phải gội đầu chứ, cũng phải dùng đến dầu gội đầu chứ! Em đâu có cạo trọc, bên kia sao mà gây khó dễ cho em được?” Câu nói chẳng cứng chẳng mềm của cô làm cho Mộng Mộng không nói được gì, hai lỗ mũi phập phồng, hai tay quật phành phạch để thổi đi cơn tức giận.

Nhìn thấy Diệp Mộc và Trương Lâm bước vào, Mộng Mộng cố gắng nén cơn giận, cười và chào hỏi: “Hey! Diệp Mộc”

Diệp Mộc sắp xếp cho Trương Lâm và Cylin đi trang điểm xong đâu đấy, tiến đến nói chuyện với Giang Mộng Đình: “Cũng đến casting hả?” Nữ hoàng tiệc tùng ngẩng lên, nháy mắt nghịch ngợm với Diệp Mộc, rồi lại cúi xuống tiếp tục sự nghiệp sơn móng chân. Lúc này Diệp Mộc mới nhìn kỹ, quả là một kiểu tóc rất đẹp, rất phù hợp với gương mặt thon thả của cô.

Mộng Mộng lại nổi đóa: “Cô ấy nhận một hợp đồng quảng cáo dầu gội đầu, thế mà lại cắt phẳng mái tóc!”

Diệp Mộc mím môi: “Thời tiết càng ngày càng nóng mà.”

Triệu Vũ Triết cười ha ha, búng tay tách một cái: “Em muốn đổi quản lý, cô gái trẻ, chính là chị đó!” Cô chỉ về phía Diệp Mộc.

Mộng Mộng quay sang nói với Diệp Mộc: “Đổi! Đổi cô ta lấy Cylin! Tôi cũng chỉ mong có thể!”

“Cổ nhân đã dạy rằng, không nên bắt lấy những chiếc bánh từ trên trời rơi xuống... Tôi sẽ không đổi đâu.” Diệp Mộc nhẹ nhàng từ chối câu bông đùa, hoặc có thể gọi là sự thăm dò này. “Các chị diễn thử vai gì vậy?”

“Bình hoa.” Nữ hoàng tiệc tùng chen vào, mãn nguyện nhìn những chiếc móng chân lấp lánh của mình, vui vẻ hát: “La... la... la... Em là một bình hoa to to to...” Lúc đó Diệp Mộc thấy trước mắt mình như tối sầm.

Mộng Mộng đang tươi cười bỗng im bật, nhìn về phía sau lưng Diệp Mộc. Diệp Mộc quay người lại, thấy một người con gái xinh đẹp tuyệt trần, thân hình hoàn hảo, mặc chiếc áo sơ mi dài thân không cúc có họa tiết hoa, đôi giày cao gót màu đen cao cấp, chiếc áo sơ mi tung bay theo từng bước đi, nhìn như đôi cánh bướm tuyệt đẹp.

Người con gái bước thẳng đến trước mặt phó đạo diễn đang nói chuyện với bọn Trương Lâm, cười nói vài ba câu gì đó, phó đạo diễn cùng hai nhân viên phục trang lập tức thu dọn đồ đạc, đi theo cô ta. Trương Lâm vừa làm xong tóc, trang điểm mới được một nửa, Cylin thì vẫn chưa làm gì, thấy vậy, hai cô gái ngó người, nhìn về phía Diệp Mộc.

Diệp Mộc định đi ra chặn người thì bị Mộng Mộng kéo giật lại: “Người đó là quản lý của Lô Căng, đừng động tới cô ta.” Lô Căng là ngôi sao trẻ nổi tiếng nhất trên cả ba lĩnh vực điện ảnh, ca sĩ và người mẫu trong số các nghệ sĩ do công ty C&C chi nhánh thành phố C đào tạo hiện nay. Diệp Mộc đành nhẫn nhịn. Đợi đến khi Lô Căng trang điểm, thay trang phục xong xuôi mới có một nhân viên cầm những bộ quần áo cần cho việc casting tới, giục già Trương Lâm và Cylin nhanh chóng thay đồ. Về mặt Trương Lâm sầm lại, giật lấy số quần áo như sắp phát điên, may có Diệp Mộc và Cylin ngăn lại, nhưng cuối cùng, khi có người gọi đi, mặt cô ấy như sắp phát nổ đến nơi.

Phải đợi một tuần lễ sau đó, kết quả mới được thông báo, Diệp Mộc về đến công ty, việc đầu tiên chính là đi tìm Ô Long Trà để hỏi thăm danh tính người quản lý của Lô Căng.

“Đó là Trần Phái Phái.” Ô Long Trà thưởng thức chiếc ốc quế Diệp Mộc đặc biệt mua cho mình, chậm rãi nói. “Viên tướng tốt nhất dưới quyền Phó giám đốc Lê, cũng quan trọng giống như chị Sunny quan trọng với Giám đốc Lê vậy.”

“Cũng xinh đẹp gớm đấy.” Diệp Mộc xoa xoa cằm, có vẻ không vui. Ca sĩ mình quản lý không nổi tiếng bằng cô ta, bản thân mình cũng chẳng xinh đẹp bằng, quả là khó chịu.

“Mộc Mộc, chị biết không, những người hạnh phúc nhất trong thế giới C&C chính là những thuộc hạ của Phó giám đốc Lê, đồng nghiệp của chị Sunny, và... he he, đối thủ phi cạnh tranh của Trần Phái Phái.” Ô Long Trà than thở: “Chị đến một điều cũng chẳng có, thật đáng thương!”

Diệp Mộc không để ý mấy lời ấy, nhưng cũng không muốn nói ra, bởi Ô Long Trà quả thật quá ưa buôn chuyện. Ô Long Trà nhìn thấy Diệp Mộc như định nói gì xong lại thôi, nháy mắt nói: “Diệp Mộc, có phải chị có tin tức gì định nói cho em không?”

Diệp Mộc bật cười: “Có tin tức mà em không biết sao?”

Ô Long Trà có chút đắc ý, dứt tọt miếng ốc quế cuối cùng vào miệng, đưa lưỡi một vòng quanh mép: “Ví dụ như, chị và Giám đốc Lê anh minh thần vũ của chúng ta chẳng hạn?”

Diệp Mộc túm lấy mấy búi tóc chi chít trên đầu cô: “Em nghe được những gì rồi?”

Ô Long Trà hấp háy mắt: “Em sẽ không nói cho chị biết rằng khắp công ty đang đồn rằng Giám đốc Lê đang theo đuổi chị rất nồng nhiệt đâu.”

Diệp Mộc bỗng thấy trong lòng có cảm giác ngọt ngào, cô nghĩ một lúc rồi hỏi tiếp: “Giám đốc Lê... anh ấy bình thường là người như thế nào?”

“Chị muốn nói đến tình sử của anh ấy à? Đây nữ nhân, chị động lòng rồi đúng không?” Về một số mặt nào đó, Ô Long Trà rất tinh ý. “Nói mau! Hai người đã tiến triển đến đâu rồi?”

“Cái gì chứ?” Diệp Mộc ném chiếc ốc quế vẫn chưa ăn hết vào thùng rác. “Chị vẫn chưa đồng ý mà.”

Trong giọng nói của cô có sự ngọt ngào và sự ngưỡng ngùng của con gái làm cho Ô Long Trà nổi da gà: “Woa, chị đúng là giả dối! Ít ra thì em cũng đã từng nghĩ chị khác những người khác. Những lúc như thế này chị có thể giữ chút điềm nhiên và đau khổ mà nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết ngôn tình nên có được không?”

Diệp Mộc không kìm được bật cười, bắt đầu xắn tay áo: “Trà Trà, hay là chị cho em thử lĩnh giáo khí thế mà nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết ngôn tình nên có nhé?”

Ô Long Trà cảm thấy tình thế bất ổn, lao thẳng ra khỏi cửa, la hét ầm ĩ rồi chạy mất. Diệp Mộc cười lớn đuổi theo, chỉ chút nữa là bắt được cô thì cô quẹo người trốn mất. Diệp Mộc mất đà đâm thẳng vào người đang bước tới. Người này thấy không thể tránh được, để vật trong tay không làm đau cô, anh dang rộng hai tay. Diệp Mộc lao thẳng vào ngực anh, chiếc trán dịu dàng hôn lên ngực anh, bịch một tiếng, cô lão đảo nghĩ: “Não mình bị chấn động rồi...”

Ở một bên, hai mắt Ô Long Trà sáng lên, cô lẩm bẩm: “Giống nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết ngôn tình quá...”

Lê Cận Thần hơi ngẩng cao đầu, cau mày, môi mím chặt, một tay đỡ chỗ tài liệu, một tay đỡ phía sau lưng Diệp Mộc. Diệp Mộc mặt đỏ bừng, lùi xa ra khỏi ngực anh, mùi nước hoa Eau de Cologne phảng phất trong đầu cô.

Lê Cận Thần xoa xoa ngực mình: “Hai vị, làm ơn chuyển ánh mắt ra chỗ khác để tôi lấy lại bình tĩnh được không?” Diệp Mộc ngưỡng nghịu, Ô Long Trà phì cười, quay người đi, lẩm bẩm: “Em đi đây, em không nhìn thấy gì đâu nhé, không nhìn thấy gì cả...”

Cô ấy vừa đi khỏi, Lê Cận Thần xoa ngực mạnh hơn: “Diệp tiểu thư, tôi cũng chỉ là thích em thôi, em không đồng ý thì cũng không đến mức đâm chết tôi chứ hả?” Diệp Mộc biết đây chỉ là được thể làm lớn, cúi đầu không nói gì.

Lê Cận Thần đợi một lúc lâu không thấy cô trả lời, bèn chồn vổ vổ ngực: “Haizz! Lộ mạn mạn kỳ tu viễn hệ[1]. Đi họp, liên quan đến bộ phim mà Trương Lâm đi casting, công ty có vài sắp xếp cho một số vai diễn, địa điểm tại phòng họp của nhóm bọn em, em cầm cuốn sổ ghi chép rồi cùng đi với anh... À, lần này ngoài việc vẽ người chủ trì cuộc họp đẹp trai, cũng phải nhớ ghi nội dung cuộc họp đấy nhé!”

[1] Nghĩa là: thăm thăm đường xa muôn dặm. Ý chỉ con đường phía trước còn rất dài.

Diệp Mộc bị anh chọc cho không biết chui vào đâu: “Em đi lấy sổ đã... Anh cứ đi trước đi.”

Lê Cận Thần “ừ” một tiếng, nhìn quang không có ai, đưa tay ra, khẽ nâng cằm cô lên, rồi quay người bước đi.

Diệp Mộc đi nhanh rồi dừng lại, tựa vào bức tường cạnh hành lang, đặt tay lên ngực, thở phào một cái. Làm sao bây giờ? Sắp không đủ sức để chống đỡ nữa rồi...

Nội dung chủ yếu của cuộc họp là bàn về kết quả casting của một số nghệ sĩ của C&C tham gia trong bộ phim mới lần này, đây là bộ phim trọng điểm của năm, vì vậy, các phòng ban đều có mặt đầy đủ. Những lúc thế này sẽ không đến lượt Diệp Mộc phát biểu, nhưng vừa nghe thấy vai diễn của Trương Lâm đã bị thay đổi bởi Lô Căng, cô không kiềm chế nổi.

“Tại sao chứ? Chính đạo diễn đã chỉ định mời Trương Lâm đến thử vai.” Cô nắm chặt tay, lên tiếng hỏi. “Cô ấy rõ ràng rất phù hợp với vai diễn đó!”

Sunny và Mộng Mộng ra sức đưa tay giật giật gấu áo Diệp Mộc. Ngồi đối diện với Sunny, Trần Phái Phái cười dịu dàng. “Thật ra, chúng tôi cũng không cố ý giành vai diễn này đâu.” Giọng nói của cô trong trẻo, uyển chuyển, dễ nghe như chim hoàng oanh hót. “Hôm đó Lô Căng tình cờ cũng quay một MV ở cạnh đó, phó đạo diễn nhìn thấy liền tới đề nghị cho cô ấy thử vai, ai biết được vừa thử đã đạt ngay. Vì thế, ai phù hợp với vai diễn, lời nói của chúng tôi đâu có trọng lượng...”

Diệp Mộc nghe xong, cười khẩy, vai diễn của Trương Lâm và Cylin do Tần Tang chỉ định, Trần Phái Phái nêu như không giở trò, đạo diễn sẽ chẳng đại gì mà đắc tội với nhà biên kịch!

Sunny trước nay cũng không có thiện cảm với Trương Lâm, Diệp Mộc biết rằng chị cũng chỉ biết để đó, sẽ không ra mặt vì Trương Lâm. Thế là cô hướng ánh mắt về phía Lê Cận Thần.

Lê Cận Thần đang uống nước, dường như không để ý gì đến những chuyện đổi qua đổi lại mấy vai diễn như thế này. Diệp Mộc bỗng vô cùng tức tối.

Giọng nói của Trần Phái Phái cũng là thứ giọng Hồng Kông đáng ghét giống như Lê Cận Thần: “Diệp Mộc, rất xin lỗi nhé!”

Diệp Mộc ngồi xuống như không nghe thấy cô ta vừa nói với mình. Tuy bị mất phong độ nhưng lúc này, Diệp Mộc không cần để ý.

Ngồi bên phải Lê Cận Thần, đôi lông mày tuyệt đẹp của Phó giám đốc Lê hơi nhíu lại, cô là em gái ruột của Lê Cận Thần, nhưng lại nói một thứ tiếng phổ thông rất lưu loát: “Mọi người đều là nghỉ cho công ty, sao phải phân chia rành rọt như vậy làm gì?”

Diệp Mộc xù lông, ức hiếp người khác không nói rồi, cô tức giận mà không dám phản ứng lại đã đủ lắm rồi, bọn họ còn hết người này đến người khác ức hiếp cô! Cô gườm gườm liếc mắt về phía Lê Cận Thần, rửa thắm: “Tôi nhớ mặt anh rồi! Chúng ta cứ chờ xem!”

Sau bữa trưa, Diệp Mộc từ bên ngoài trở về. Khi bước qua anh, anh dừng lại, Diệp Mộc chỉ khẽ mỉm cười, nói: “Chào giám đốc Lê!”, rồi lướt qua, gật gật đầu không nói gì thêm, ùa theo dòng người đông đúc bước vào thang máy. Lê Cận Thần ngó người, đứng trước cửa chiếc thang máy chuyên dụng, một lúc lâu sau mới bước vào.

Buổi chiều, lúc sắp tan tầm, Diệp Mộc nhận được tin của anh: “Buổi tối cùng đi ăn nhé, nếu em đã có hẹn, thì sau đó dành nửa tiếng cho anh.” Đọc xong tin nhắn, cô không nhắn lại, xóa luôn tin nhắn đó đi.

Buổi tối, Diệp Mộc có hẹn gặp Trần Hiểu Vân và Trương Lâm. Trương Lâm tới cùng Hồ Kha khiến Diệp Mộc sững người.

“Em đưa nó đến đây làm gì?” Diệp Mộc hỏi nhỏ Trương Lâm.

Hồ Kha đang cầm menu nhờ Trần Hiểu Vân ngồi bên cạnh đọc giúp những chữ đó có nghĩa là gì, mặt Trương Lâm và Trần Hiểu Vân hơi méo đi, cô cũng bắt đầu lo lắng... Trần Hiểu Vân xưa nay không nói chuyện với người lạ.

Trương Lâm âm ức, nhỏ giọng trả lời: “Chị nói nếu em đến muộn sẽ xẻo thịt nên em đành nhờ cậu ấy phóng xe đưa tới... Bọn em đang chơi điện tử mà!”

Diệp Mộc nhìn thấy Trần Hiểu Vân có lẽ bắt buộc phải trả lời chàng vương tử mì tôm ngồi đối diện, lòng cũng nhẹ đi phần nào, tiện tay gõ gõ đầu Trương Lâm: “Lúc nào cũng chỉ chơi game thôi!”

Trương Lâm rụt đầu lại, rồi hỏi nhỏ Diệp Mộc: “Đây có đúng là Trần Hiểu Vân của chương trình Vân Tri Hiểu không?” Vân Tri Hiểu là chương trình phát thanh nổi tiếng nhất ở thành phố C, người dẫn chương trình Trần Hiểu Vân là một nhà văn, nhạc sĩ nổi tiếng, có giọng nói thiên thần, tài khí hơn người, nhưng từ trước đến nay chưa từng xuất hiện trước báo giới và công chúng.

Diệp Mộc tự hào thay cho bạn mình, mỉm cười gật đầu. Trương Lâm có được câu trả lời chắc chắn, thất vọng lắc đầu như thần tượng sụp đổ: “Chị ấy nhìn... bình thường quá.”

Diệp Mộc không hề phủ nhận. Đây chính là nguyên nhân Hiểu Vân không muốn xuất hiện trước công chúng... Những người đã từng nghe giọng nói hoặc đọc các tác phẩm của cô, khi gặp cô ngoài đời, không nhiều thì ít đều có chung cảm giác như thế, ngoại hình của cô quả thực rất bình thường.

“Điều này chứng tỏ Thượng Đế rất công bằng, em có ngoại hình xinh đẹp hơn chị ấy, nhưng chị ấy lại có thể viết ra những ca khúc làm cho em nổi tiếng, còn em thì không”, Diệp Mộc nói.

Trương Lâm gật đầu một cách rất chân thành: “Vâng, đúng là thế.”

Diệp Mộc không nhịn được cười: “Trương Lâm, về sau mà gặp phải những ca sĩ hoặc nhân viên khác nói móc em như thế này thì không được trả lời như thế nhé, chẳng có khí thế gì cả!” Trương Lâm nhún vai về không quan tâm.

Lê Cận Thần gọi điện. Diệp Mộc không dám nhấn nút ngắt, đành để mặc chiếc điện thoại rung hết hồi này đến hồi khác, ngẩng lên vừa lúc cô nhìn thấy từ chiếc gương trong nhà vệ sinh, Trần Hiểu Vân đang nhìn cô cười tủm tỉm, khuôn mặt cô bất ngờ ửng đỏ: “Là giám đốc bọn mình... Mình sợ anh ấy bắt về làm thêm giờ!”

“Cậu không phải giải thích với tớ.” Trần Hiểu Vân từ tốn rửa tay. “Trên mặt cậu ghi rõ ràng kia. Người này trong lòng đang nở hoa phơi phới!”

Diệp Mộc phì cười, chỉ tay về phía cô: “Này, nói chuyện nghiêm túc đi, cậu thấy Trương Lâm thế nào?”

“Rất tốt, ngoại hình rất xinh đẹp. Hơn nữa, nhìn là biết rất trong sáng, có thể theo con đường ngọc nữ được đấy.” Trần Hiểu Vân nhận xét.

Diệp Mộc tức giận nói: “Mình nói tới việc cậu nhận lời viết một ca khúc cho cô ấy kia! Đã có chút cảm hứng nào chưa?!”

Trần Hiểu Vân lườm cô một cái: “Cảm hứng chứ có phải là bạn trai cậu đâu, bảo đến là đến được ngay đấy à? Vội gì chứ, cô ấy thế này ít nhất cũng phải rèn luyện ba năm mới thành chính quả, cậu cứ om từ từ!”

Diệp Mộc hít một hơi, tức giận hét lên: “Trần Hiểu Vân!”

Trần Hiểu Vân từ từ lau tay, vỗ vỗ vào mặt Diệp Mộc: “Diệp Tử, không phải mình nói cậu đâu, nhưng cậu hấp tấp quá. Cậu đề cao Trương Lâm quá mức, nhưng lại không hài lòng với tình trạng của cô ấy bây giờ, mâu thuẫn lớn như thế dễ tẩu hỏa nhập ma lắm, cậu cẩn thận đấy!”

Những lời như thế này Sunny đã từng nói, nhưng Diệp Mộc cũng chẳng buồn để tâm y như lúc này: “Không quan tâm, không quan tâm!” Cô giở thói “vô lại” với cô bạn thân. “Cậu phải viết cho cô ấy một ca khúc kinh thiên động địa, một lần là nổi tiếng ngay! Nếu không mình sẽ tuyệt giao với cậu! Tung ảnh cậu lên mạng W!” W là một mạng tin tức lá cải nổi tiếng của thành phố C.

Trần Hiểu Vân phóng ánh mắt hình viên đạn về phía cô: “CẬU CỨ THỬ XEM!”

Lê Cận Thần lại gọi, Diệp Mộc chân tay luống cuống, Trần Hiểu Vân nhân cơ hội này véo cô một cái, rồi phóng như bay ra khỏi cửa. Diệp Mộc bị véo đau điếng, nghe máy với giọng có chút tức giận: “Có chuyện gì?” Đầu dây bên kia, Lê Cận Thần hình như bị điện giật, sau đó dịu giọng, nhẹ nhàng hỏi: “Khi nào em về? Anh đang đợi ở ngoài nhà em.”

“Có chuyện gì gấp không? Trương Lâm hay Cylin?” Diệp Mộc hỏi lại.

Lê Cận Thần khẽ thở dài: “Là việc riêng, anh muốn gặp em, Diệp Mộc...”

Cô cắt ngang: “Thế thì để ngày mai đi, bây giờ muộn rồi...”

Lê Cận Thần kiên quyết ngắt lời cô: “Muộn đến mấy anh cũng sẽ đợi em.”

Khi Diệp Mộc trở về đã là gần mười giờ, Lê Cận Thần quả nhiên đang đợi cô dưới nhà. Dưới ngọn đèn đường, anh đứng đó, tựa vào chiếc xe, cúi đầu bất động. Chiếc bóng dài và đậm hắt trên mặt đất, tư thế chờ đợi có vẻ rất cô đơn.

Lê Cận Thần nghe thấy tiếng bước chân liền đứng thẳng dậy, quay người nhìn về phía cô, mỉm cười: “Em về rồi à?”

Diệp Mộc bước tới, cười với anh, nói: “Xin lỗi, đã để anh phải đợi lâu.”

Tay Lê Cận Thần khẽ động đậy như muốn đưa ra nâng cầm cô, nhưng ánh mắt Diệp Mộc lúc này rất nghiêm túc, anh đành dừng lại.

“Đúng là anh đã đợi rất lâu. Nếu em không mời anh lên nhà nói chuyện thì ít ra cũng vào trong xe của anh được không?” Thần sắc của anh có vẻ hơi mệt mỏi. “Hôm nay, sau khi tan họp lại phải tới thị sát trường quay, đứng lâu như vậy rồi, anh mệt quá.” Anh nói mệt với cô một cách thần nhiên như vậy, trong giây lát Diệp Mộc có cảm giác, dường như mình đã được nâng lên một tầm cao rất đặc biệt, đến thái tử gia Lê Cận Thần không gì không thể làm của vương quốc giải trí C&C mà cô cũng có thể “từ trên cao nhìn xuống”, ôm ấp và quan tâm. Thế mới nói, đánh vào điểm yếu của con gái là dễ nhất!

“Em cũng rất mệt, vì vậy chúng ta nói chuyện nhanh chóng, rồi ai về nhà nấy nghỉ ngơi được không?” Diệp Mộc lấy lại tinh thần “chống đỡ” sức hấp dẫn của anh. “Anh đến tìm em có việc gì không? Nếu như vì chuyện trong buổi họp lúc chiều thì không cần đâu, em hiểu rất rõ đó là công việc, anh có lập trường của anh.”

Lê Cận Thần thở dài: “Anh biết là em hiểu. Anh không lo em giận, nhưng anh lo rằng rõ ràng là em giận nhưng lại không muốn nói ra, giống như lúc này.”

Diệp Mộc lắc đầu: “Không phải em không muốn nói ra, quả thực là em rất tức. Trần Phái Phái cố tình đối đầu với em và người của em, em tức là tức cô ta, đó đều là công việc, có thể tự giải quyết. Còn nữa, cảm ơn anh đã lo lắng.”

Câu trả lời của cô rành mạch, trong ánh mắt Lê Cận Thần dường như có một chút tức giận: “Em đừng như thế.” Anh vô tình nói bằng tiếng Quảng Đông. “Anh đã rất cố gắng mới có thể làm cho khoảng cách giữa chúng ta gần lại, em đừng phá hỏng nó trong chốc lát được không? Nếu em không hài lòng với hành động của anh, hãy nói cho anh biết.”

“Em không có. Phản ứng của anh trong tình huống hôm nay là rất bình thường, em không có điều gì không hài lòng cả.”

Lê Cận Thần cào cào mái tóc, cắn môi, sau đó bất ngờ quay người lại, đâm rất mạnh vào thành xe.

m thanh ấy khiến Diệp Mộc sợ hãi, cô tròn mắt: “Anh...” Cô muốn hỏi anh có đau không, nhưng chẳng có lời nào được phát ra. Lê Cận Thần quay lại nhìn cô, lông mày hơi cau lại, ánh mắt đầy tức giận. Diệp Mộc nhìn thấy anh từ từ tiến về phía mình, thầm nghĩ thôi xong rồi, không lẽ anh ấy yêu quá hóa hận, tới xử lý cô chẳng?

Nhưng thực tế quả thực vượt ra ngoài những gì cô nghĩ... Lê Cận Thần không xử lý cô, anh hôn cô.

“Á!” Diệp Mộc bị anh dùng một tay ôm chặt lấy, một tay vòng ra sau gáy giữ chặt, không thể cự quây, lúc đầu cô còn ứ ớ gọi được, hai tay đẩy vai anh ra phản kháng, nhưng thân hình anh quá cao lớn, khiến cô không thể làm gì hơn. Toàn thân cô càng lúc càng nóng bừng, lý trí càng lúc càng mơ hồ, chiếc lưới mềm mại nhưng mạnh mẽ của anh nhân cơ hội này tách hai hàm răng cô ra, tiến thẳng vào trong.

Thời đại học, Diệp Mộc cũng đã trải qua một vài mối tình không quá sâu đậm, cũng có vài lần môi chạm môi không quá nồng nhiệt, nhưng chiếc lưới nóng bỏng, mềm mại, uyển chuyển và kịch liệt như thế này thì đây là lần đầu tiên cô trải qua. Lê Cận Thần có vẻ rất có kỹ thuật, không những không làm đau cô, mà còn khiến cô cảm nhận được khí chất đàn ông mạnh mẽ. Diệp Mộc đã bị sức hút trời sinh giữa nam và nữ chinh phục hoàn toàn, mềm oặt trong vòng tay anh, mùi nước hoa S. T. Dupont tỏa ra từ người anh thoang thoảng làm cho cô như chẳng còn chút sức lực nào, để mặc anh như vậy.

Lê Cận Thần hôn sâu, bàn tay ôm lấy hai cánh tay Diệp Mộc, hít một hơi thật sâu, cúi đầu nhìn đôi mắt cô, vẻ bối rối trong cái nhìn của anh làm Diệp Mộc chẳng hiểu gì.

“Mộc Mộc!” Anh ngừng vài giây lấy lại bình tĩnh, nhưng sự bối rối trong đôi mắt càng rõ rệt. “Mộc Mộc... hãy làm bạn gái anh nhé?” Giọng nói của anh nhẹ nhàng như những lời thì thầm phát ra từ tận đáy lòng.

Thân hình anh cao lớn, Diệp Mộc được bao gọn trong chiếc bóng của anh, ngẩng lên, nhìn thấy đôi lông mày anh ẩn dưới chiếc bóng do ngọn đèn đường chiếu vào, là một câu đố chưa có lời giải như thiêu đốt tâm can người nhìn vào nó. Lý trí như bay biến đi đâu hết, Diệp Mộc ngẩn ngơ, khẽ gật đầu: “Vâng...”

Cô lao đảo đi lên tầng, những gì vừa diễn ra dường như không phải sự thật. Bước vào cửa, Diệp Mộc ngồi phịch xuống trước chiếc tủ giày một lúc rất lâu. Mãi đến khi chiếc điện thoại trong túi rung lên cô mới giật mình trở về thực tại.

“Sao?” Cô lập tức rút điện thoại ra, đến tên người gọi cũng chẳng buồn nhìn.

“Gửi cho mẹ địa chỉ của con!” Giọng nói của Tề Úc Mỹ Diễm vẫn sắc như vậy.

“Để làm gì cơ ạ?” Diệp Mộc cứ ngỡ bà định lao ra từ điện thoại.

“Thuốc bắc! Trước khi trời trở nóng phải bồi bổ cho con, trời mà nóng rồi con chẳng chịu vận động gì thì có mà nguy!” Tề Úc Mỹ Diễm gắt lên, nhưng trong giọng nói không giấu được sự quan tâm. “Mẹ cắt thuốc xong sẽ gửi cho con, con tìm một tiệm nào đấy bảo người ra sắc giúp được chứ hả?”

Diệp Mộc phì cười: “Con xin mẹ, mẹ đừng làm như xa lạ với chỗ này lắm có được không? Nơi này là cố địa của mẹ đấy, Tề phu nhân.”

11. Chương 11: Tuyên Chiến

Tề Úc Mỹ Diễm cười khẩy: “Đó là chuyện lâu lắm rồi, mẹ không nhớ rõ nữa.”

“Ồ, được thôi.” Diệp Mộc cởi đôi giày cao gót, nhón chân bước trên chiếc thảm. “Con nghĩ giờ con đã biết tính không có lương tâm của con là di truyền từ ai rồi.”

“Diệp Mộc!” Mỗi lần không đấu lý được với con gái, Tề Úc Mỹ Diễm lại the thé hét tên con gái.

Diệp Mộc bỗng cảm thấy rất thích thú, ngữ khí dịu xuống, giả bộ: “Được rồi, được rồi! Thế này đi, mẹ gửi cho con đơn thuốc, những thứ như thuốc bắc khi lên máy bay, hải quan họ sẽ kiểm tra đấy, mẹ cứ đưa đơn thuốc rồi con tự đi bốc được rồi.”

Người ở đầu dây bên kia hình như vẫn không yên tâm: “Con chắc chắn là sẽ đi chứ?”

“Con hứa mà, thế có dung mạo tuyệt trần của mẹ con.” Diệp Mộc bước đến bên cửa sổ, Lê Cận Thần vẫn đứng dưới, tựa vào xe, không biết đang nghĩ gì.

Tề Úc Mỹ Diễm chỉ còn biết cúp máy, Diệp Mộc nghe từng hồi “tút... TUT... TUT...” ầm ập trong điện thoại, nhìn người đàn ông vừa mới ôm hôn mình đang đứng dưới kia, chợt cảm thấy khung cảnh đêm nay thật tuyệt vời làm sao!

“Diệp Mộc, mau tới đây!”

“Có chuyện gì vậy?”

“Là Trương Lâm... Mau tới đây!”

Diệp Mộc vội vã từ nơi chụp hình đi đến công ty, vẫn chưa nhìn thấy Trương Lâm, nhưng trong thang máy cô chạm mặt mỹ nhân tiểu thiên hậu Lô Căng – người nổi tiếng bậc nhất, có thể lực hùng mạnh trong C&C. Trên chiếc mũ trắng của Lô Căng là một chiếc kính râm lớn, che gần nửa khuôn mặt nhỏ nhắn, sắc mặt có hồng toát ra vẻ lạnh lùng. Diệp Mộc không quen cô, càng không muốn quen Trần Phái Phái đứng bên cạnh cô kia. Vừa bước vào thang máy, cô khẽ mỉm cười với những người xung quanh, coi như chào hỏi, sau khi bấm số tầng, đứng lên trên đầu nhìn bảng hiển thị số tầng màu đỏ trước mặt.

Những nhân viên bên cạnh Trần Phái Phái đang báo cáo với cô ta tiến trình công việc của Lô Căng, Diệp Mộc vênh tai nghe, đó là một danh sách dài tên các tiết mục biểu diễn, quảng cáo, MV, phim ảnh, cắt băng khánh thành,... nghe mà khiến cho cô không thể không ghen tị. Thế nhưng Trần Phái Phái chẳng biết thương xót, gạch đi hơn nửa trong số những tiết mục đó. Diệp Mộc rất cay cú, nghĩ thầm, đang cố tình tỏ cho cô xem sự uy phong chẳng?

Bước ra khỏi thang máy đã nhìn thấy Ô Long Trà đang cười tít mắt đứng chờ, vừa nhìn thấy Diệp Mộc và Trần Phái Phái đi lên cùng lúc, tiểu cô nương hít một hơi thật sâu, rồi quay ngoắt người, lập tức biến mất. Diệp Mộc vội vã đến phòng nghỉ, vừa định đẩy cửa, đã bị Mộng Mộng bước từ trong ra giữ lại: “Trương Lâm đang tức giận, cô đừng nói gì nhé!”

Diệp Mộc nghĩ, tôi nữ lòng nào nói cô ấy, rồi vội vàng hỏi Mộng Mộng: “Bị nhà nào bắt nạt thế?” Nữ hoàng tiệc tùng cùng Trương Lâm đi quay ngoại cảnh, một vai chính, một vai phụ, Diệp Mộc phải tới chỗ chụp hình với Cylin nên đã nhờ Mộng Mộng chăm sóc Trương Lâm.

“Không phải nhà nào, mà tình tiết trong trò chơi có vấn đề, đạo diễn đã gắt với tổ trưởng đưa quân nhà mình đi vài câu, tổ trưởng cảm thấy mất mặt nên giận cá chém thớt. Giữa chừng thì Trương Lâm dừng lại không quay nữa.” Sắc mặt Mộng Mộng có chút khó xử, có lẽ vì nghĩ rằng mình chưa làm tròn trách nhiệm. Diệp Mộc thấy cô như vậy, cơn giận trong lòng cũng nén lại, miễn cưỡng mỉm cười: “Người mới thường gặp những chuyện như thế này mà.” Cô vỗ vỗ vai Mộng Mộng. “Tôi vào trong xem thế nào.”

Trên chiếc sofa trong phòng nghỉ, nữ hoàng tiệc tùng đang ngồi bên cạnh Trương Lâm, nói cho cô những quy tắc cơ bản trong giới này. Cô nói chuyện đã quen không kiêng dè gì, mỗi câu nói đều khiến người khác sợ hãi, làm Trương Lâm vừa mới chịu cú sốc âm ỉ, lúc này khóc không thành tiếng.

Diệp Mộc ngồi phía bên kia Trương Lâm, Trương Lâm hơi nghiêng mặt, thấy cô tới liền khóc ré lên, úp mặt vào vai cô, khóc tu tu như một đứa trẻ.

“Woa...” Nữ hoàng tiệc tùng ngưỡng mộ cảnh tượng tình cảm trước mắt. “Mộng Mộng!” Cô cau mày với quản lý của mình. “Chị nhìn xem, tình cảm của người ta tốt thế chứ!”

Mộng Mộng tức tối: “Cô mà bỏ rượu bia, thuốc lá và cái thói ham ăn, lười làm, tôi đảm bảo còn dạn dàng hơn thế này nhiều.”

Hai người bọn họ quả thật buồn cười quá, Diệp Mộc không biết nên khóc hay nên cười, vỗ vỗ Trương Lâm: “Đừng khóc nữa, buổi tối còn phải chụp hình đây, khóc nữa, mắt sưng húp lên, nhân viên trang điểm lại nói em đây. Chị đã nói với em rồi, hoặc là bị tất cả ức hiếp, hoặc là ức hiếp tất cả mọi người. Ai bảo em cứ suốt ngày chơi game, chị nói không nghe. Em nhìn Cylin đây, bây giờ công việc của cô ấy đã nhiều tới mức chẳng cần mấy cảnh quay ngoài trời đó nữa. Em phải nỗ lực lên, nổi tiếng rồi thì chị sẽ không sắp xếp để em đi quay mấy cảnh ngoài trời đó nữa, được không nào?”

Trương Lâm quệt nước mắt, đứng dậy: “Bọn họ rõ ràng là cố ý làm thế! Chị vừa đi là bọn họ dồn sức bắt nạt em!” Cô nức nở kể lại cho Diệp Mộc nghe toàn bộ chuyện trên đường đi, tổ trưởng đã ức hiếp cô như thế nào, khi tới nơi ghi hình đã mắng mỏ cô ra sao...

Sắc mặt Diệp Mộc càng lúc càng đỏ, lông mày Mộng Mộng cau lại, chỉ còn nữ hoàng tiệc tùng chẳng biết sống chết gì, xoa xoa chiếc cằm đẹp đẽ, từ từ nhớ lại: “Ấy... Cô nói thế, tôi mới thấy lạ... Lúc diễn, tổ trưởng giao phân nửa số vị trí của cô cho tôi, bảo tôi đứng chắn, nói là người mới chưa hiểu nhiều... Ồ! Diệp Mộc, có phải chị đắc tội gì với tổ trưởng không vậy?”

Mộng Mộng ném cho cô một cái nhìn cắt mắt, nói nhỏ: “Im miệng!” Nữ hoàng tiệc tùng chẳng hiểu đã xảy ra chuyện gì, hai tay ôm đầu, nước mắt rưng rưng, ngậm miệng lại.

Quả nhiên phía bên đó, Diệp Mộc vừa nghe xong lập tức nổi khùng, đứng phắt dậy lao ra ngoài. Mộng Mộng đá cho nữ hoàng tiệc tùng một cái, rồi vội vã đuổi theo.

Khi Mộng Mộng đuổi kịp Diệp Mộc, cô đang lờ qua tiếng lại với tổ trưởng. Khí thế Diệp Mộc hùng hực, cộng thêm mồm mép lanh lợi, đối phương dường như đã có chuẩn bị trước, cũng không tỏ ra lép vế, lập tức xù lông phản công.

Trần Phái Phái không biết tại sao lúc đó cũng có mặt, hôm nay cô ta vẫn mặc một bộ voan màu trắng tinh khiết, mỏng manh, từ tốn thắt lại chiếc đai khảm kim cương quanh vòng eo, trông thật xinh đẹp và hoạt bát. Mộng Mộng có vẻ sợ cô ta, lấy hết dũng khí tiến lên kéo Diệp Mộc. Diệp Mộc đẩy tay cô ra, nhất định đòi tổ trưởng phải giải thích rõ ràng.

Trần Phái Phái khẽ mỉm cười, nói chuyện với người tổ trưởng kia: “Chúng ta nói đến đâu rồi ấy nhỉ? À, MV có cảnh quay ở ngoài...”

Diệp Mộc rất tức giận, quay về phía Trần Phái Phái: “Xin lỗi, chị không thấy tôi đang nói chuyện với cô ấy sao?”

Trần Phái Phái xòe bàn tay: “Chị nói chuyện trước sao?”

Diệp Mộc tức điên, trước khi cô kịp mở miệng, Mộng Mộng đã chen vào ngăn Diệp Mộc lại: “Diệp Mộc! Chị Sunny ghét nhất người khác gây chuyện trong lúc chị không có mặt, cô bình tĩnh lại đi!”

Trần Phái Phái cười khẩy, quay mặt sang bên đó: “Mộng Mộng, có phải cô đang mắng tôi nhân lúc Sunny không có mặt ức hiếp người của cô ấy không?”

Giang Mộng Đình âm ừ: “Tôi đâu có nói vậy!”

“Ồ!” Trần Phái Phái lên tiếng: “Thế là... cô nói tôi đang vu oan cho cô sao?”

Càng nói càng sai, Giang Mộng Đình muốn tránh né mũi nhọn của cô ta, kéo tay Diệp Mộc quay về.

Diệp Mộc nhìn thấy Mộng Mộng phải vì mình mà tức giận, lại càng tức hơn, trừng mắt nhìn Trần Phái Phái. Trần Phái Phái là người được ưu ái dưới quyền Phó giám đốc Lê, tung hoành ở C&C đã nhiều năm, sao có thể sợ hãi vì một cái nhìn của Diệp Mộc. Cô ta tiến lên, mặt hầm hầm: “Chuyện gì thế này? Gây sự không thành thì chuyển sang diễn kịch cảm à?”

Diệp Mộc tức đến đau tim, chỉ nghe cô ta được thề lên mặt: “Tôi nhiều việc lắm, nếu các chị làm loạn đủ rồi thì xin lỗi tổ trưởng Tiểu Vương một tiếng, việc này coi như cho qua.” Cô ta muốn bảo Diệp Mộc xin lỗi người tổ trưởng tổ phụ trách ngoại cảnh kia.

Mộng Mộng thầm nghĩ, lớn chuyện rồi, lần này mà Diệp Mộc xin lỗi thì không còn mặt mũi nào, nhưng nếu không xin lỗi, chỉ sợ Trần Phái Phái sẽ không bỏ qua cho hai người. Quả nhiên Diệp Mộc tuổi trẻ mạnh miệng, cười khẩy với Trần Phái Phái: “Chị đừng có mơ!”

Trần Phái Phái sầm mặt, như muốn nổi điên thì một giọng nói thanh thoát như chuông ngân từ xa vọng tới: “Nhóm trưởng Trần quả là uy phong! Ức hiếp Diệp Mộc của chúng ta đến phát khóc rồi!”

Người đi tới là Cố Tiểu Diễm, cô nhắc đến chức vụ của Trần Phái Phái không chút khách khí, tuy là trêu đùa, nhưng lời nói vô cùng chướng tai. Trần Phái Phái có chút mất kiểm chế, khế nhếch môi: “Trợ lý Cố, là chị à? Sao lại có thời gian rồi tới đây vậy?”

Cố Tiểu Diễm giơ tập tài liệu trong tay ra, sắc mặt buồn sầu: “Chị nghĩ rằng tôi muốn đến chắc? Giám đốc Lê vĩ đại của chúng ta hôm nay lại giở chứng, tự nhiên tức giận không đầu, tôi sợ bị vạ lây nên tôi đưa ít tài liệu, tiện thể lười nhác một lúc.” Cô lướt nhìn Diệp Mộc đang tức khí đặng đặng. “Hi, Diệp Mộc, lát nữa cùng đi uống trà chiều nhé? Vẫn quán cũ lần trước chúng mình ngồi đó.”

Diệp Mộc miễn cưỡng khế cười, gật đầu. Thật ra Diệp Mộc cũng chỉ tình cờ gặp Cố Tiểu Diễm có một lần ở tiệm đồ ngọt dưới tầng một công ty, ấy vậy mà cô ấy nói như hai người rất thân thiết.

Trần Phái Phái chẳng hiểu thật giả thế nào, nhưng có thể biết rõ Cố Tiểu Diễm đang có ý bênh vực Diệp Mộc. Dù sao vị trí của cô ta cũng không cao bằng Cố Tiểu Diễm, nếu làm lớn chuyện, rồi truyền đến tai Lê Cận Thần sẽ chẳng hay ho gì. Trần Phái Phái mỉm cười, thì thầm nói vài câu với người tổ trưởng kia, cầm mấy tài liệu cần thiết, vẫy tay chào Cố Tiểu Diễm rồi quay người rời khỏi trận chiến.

Cố Tiểu Diễm đặt đồng tài liệu xuống, kéo tay Diệp Mộc đi uống trà chiều thật.

Khi đó, Diệp Mộc cảm thấy Cố Tiểu Diễm vô cùng tốt, thêm cả Mộng Mộng, ba người ngồi trong quán bánh ngọt gọi một bàn toàn món điểm tâm, ánh mặt trời lười nhác lúc ba giờ chiều ở thành phố C xuyên qua tấm kính cửa sổ sáng loáng, sạch sẽ. Diệp Mộc như tắm trong từng tia nắng, nhìn hai cô gái ngồi đối diện, thầm nghĩ cuối cùng mình cũng đã có được hai cô bạn thân ở C&C.

Cố Tiểu Diễm và Mộng Mộng thi nhau nói xấu Trần Phái Phái, cười như nắc nẻ. Diệp Mộc nghe xong, thắc mắc: “Trần Phái Phái lợi hại như vậy sao?” Cố Tiểu Diễm và Mộng Mộng nhìn nhau, cùng lúc gật đầu.

“Tổ trưởng nhóm ngoại cảnh cậu thấy hôm nay chính là người của Trần Phái Phái”, Mộng Mộng nói. “Bọn họ cùng một phe với Phó giám đốc Lê.”

“Phó giám đốc chẳng phải là em ruột của Giám đốc Lê sao?” Ấn tượng của Diệp Mộc về người em gái xinh đẹp, tài năng của Lê Cận Thần rất sâu sắc. Cố Tiểu Diễm cúi mặt, giọng nói cũng nhỏ đi một chút: “Phó giám đốc Lê là em cùng cha khác mẹ với Giám đốc Lê... Hào môn đất Hồng Kông, cậu hiểu mà.”

Diệp Mộc quả thật biết rõ, trong những gia đình như vậy, mối quan hệ huyết thống trong mắt những thành viên trong gia đình không được coi trọng như các kiểu gia đình khác. Quyền thế, địa vị, gia sản, sự sung ái... đều không liên quan đến người ngoài, muốn tranh, muốn đấu, muốn cướp, đối thủ của họ đều là anh em trong chính gia đình.

“Vì thế, trong công ty phân thành phe Giám đốc Lê và phe phó giám đốc?” Diệp Mộc đã làm trong công ty mấy tháng, lúc này mới hiểu rõ ngọn ngành. Cố Tiểu Diễm cười cười, không nói gì. Giang Mộng Đình nhắc tách cà phê đưa lên miệng, nói với Diệp Mộc: “Cậu dưới quyền quản lý của chị Sunny, vì thế cậu không có lựa chọn, phải đứng về phe của Giám đốc Lê.” Diệp Mộc khẽ mỉm cười, thầm nghĩ, kể cả nếu không dưới sự quản lý của Sunny, cô vẫn phải đứng về phía Lê Cận Thần mà!

Diệp Mộc mua cho Trương Lâm một hộp bánh và một cốc trà sữa. Khi đi ngang qua phòng họp, bất ngờ thấy một bóng người lướt qua, cô như bị một sức mạnh ghê gớm kéo vào phòng.

Diệp Mộc vẫn chưa kịp hoàn hồn, ngẩng lên nhìn người đang vừa cười vừa bịt miệng cô lại, rồi nhắc chân lên, giẫm mạnh vào chiếc giày da sáng bóng của anh: “Anh muốn làm em sợ chết khiếp hả?!” Cô hạ thấp giọng, mắng.

Lê Cận Thần bị ăn một đạp của cô, thả lỏng cánh tay đang bịt miệng cô, cười rồi lùi lại, ngồi xuống một chiếc ghế trong phòng họp, rút khăn tay ra lau lau mũi giày. Diệp Mộc lườm anh một cái, làm mặt lạnh tanh rồi quay người định đi ra.

“Này!” Lê Cận Thần lí nhí. “Anh cố tình ở lại, khó khăn lắm mới bắt cóc được em mà em đi luôn thế sao?”

“Chẳng phải Giám đốc Lê vĩ đại đang tức giận chuyện gì sao? Em sợ dính tai bay vạ gió lắm.” Diệp Mộc quay đầu lại, buông một câu.

Lê Cận Thần vừa nghe ngữ khí đó biết ngay câu nói này xuất phát từ cô thư ký giỏi giang của mình, cười rồi hỏi: “Cố Tiểu Diễm? Cô ấy lừa dối còn chưa đủ sao? Còn dám đi nói xấu anh.”

Diệp Mộc chẳng tỏ vẻ đồng ý hay không.

“Em sao vậy?” Lê Cận Thần nhìn vẻ mặt cô là lạ, bước đến, gõ gõ lên trán cô. “Không vui vì chuyện gì hả?”

Diệp Mộc nghĩ, có nói cho anh, anh cũng chẳng giúp em hả giận được: “Chuyện linh tinh giữa mấy nhân viên ấy mà, em tự lo được.”

“Có phải Cinderella lại tìm em gây chuyện không?” Ánh mắt Lê Cận Thần hơi lóe lên. Diệp Mộc không hiểu sao, vừa nghe anh nhắc đến tên tiếng anh của Trần Phái Phái, khắp người cô nổi da gà, vô cùng không thoải mái. Nhưng anh thuộc hàng những người đứng đầu công ty này, thậm chí là cả C&C, không thể nào chỉ vì cô không thoải mái mà trừng phạt ai đó.

Diệp Mộc có chút lo lắng, con đường giao nhau giữa mối quan hệ công việc và tình yêu của cô và Lê Cận Thần như thế này, có lẽ sẽ chẳng dễ dàng gì. “Buổi tối đi ăn cùng em nhé?” Diệp Mộc chuyển chủ đề. “Em hẹn cả Trần Hiểu Văn nữa.”

“Đi gặp người nhà sao? Không vấn đề gì.” Lê Cận Thần trả lời rồi hỏi tiếp: “Anh có cần thay bộ khác rồi mới đi không?” Anh hỏi rất thận trọng.

Diệp Mộc rất vui vì có cảm giác được coi trọng, cười với anh: “Không cần, anh đẹp trai lắm rồi. Em đi ra đây, anh cũng đi làm đi, sau khi tan làm gặp nhau ở cửa nhé!”

“Chỉ thế thôi sao?” Lê Cận Thần hỏi, vẻ hơi thất vọng. Diệp Mộc nhìn bộ dạng anh rất đáng yêu, ngoắc ngoắc tay kéo anh lại, túm lấy cả vạt của anh, hơi kiễng chân lên khẽ chạm vào môi anh.

Diệp Mộc có chút ngượng ngùng, mím chặt môi rồi mở cửa chạy ra ngoài. Lê Cận Thần vẫn đứng nguyên ở đó, nhìn theo bóng dáng cô bạn gái đáng yêu, khẽ mỉm cười. Nụ cười dịu dàng ấy quả thật rất hiếm hoi, tiến vào đôi mắt thẳm sâu không thể dò tới của anh, giống như một chiếc giếng cổ cô đơn ngàn năm, vừa có một đợt sóng khẽ lay động.

Trương Lâm vẫn ở trong phòng nghỉ, lúc Diệp Mộc bước vào, cô đang nằm ườn trên sofa chơi điện tử. Diệp Mộc đưa cho cô chiếc bánh kem, cô cầm lấy nhưng không muốn ăn, đặt luôn lên bàn.

Diệp Mộc vỗ vào người cô: “Em còn không chịu ăn gì, chị sẽ gọi điện cho Dung Nham tố cáo em!” Trương Lâm hứ hứ vài tiếng, ra điều cô muốn gọi cũng không sao. Trương Lâm vừa mới làm kiểu tóc xoăn mới, từng lọn tóc bay phấp phới, nhìn rất giống một chú chó lông xù vừa được nhấc ra từ chậu nước, đáng vẻ chán chường khiến người khác thấy xót ruột.

“À, gửi chị cái này, buổi tối anh ấy tới công ty, chị đưa cho anh ấy giúp em.” Trương Lâm với chiếc túi, lôi ra một chiếc hộp, đặt lên đầu gối Diệp Mộc. Diệp Mộc nhìn thấy chiếc hộp được gói rất cẩn thận, cầm lên nắn nắn: “Cái gì vậy?”

“Quà sinh nhật.” Trương Lâm vút chiếc PSP sang một bên, nằm thẳng đuột trên sofa, gác chân lên người Diệp Mộc, người mềm nhũn hức hức vài tiếng, đặt tay lên mắt. “Mấy ngày nữa là sinh nhật anh ấy. Lúc đầu định tối nay hẹn anh ấy đi ăn, nhưng thôi, chị đi đi, em không đi nữa đâu.”

Diệp Mộc ném trả một câu: “Tối nay chị có hẹn rồi.”

Trương Lâm giả trò, cuộn tròn người lại, giọng nói thăm thiết. Diệp Mộc dựng cô ngồi thẳng dậy, cô lại lăn tròn. Hai người đang đẩy qua đẩy lại không ngừng, bỗng điện thoại của Diệp Mộc rung lên, cô giữ chặt chú chó lông xù trên ghế, với lấy điện thoại, mở ra thấy tin nhắn của Lê Cận Thần: “Tối nay anh có việc, cuộc hẹn với Trần Hiểu Vân để hôm khác được không?”

Diệp Mộc hơi cụt hứng, nhưng biết công việc của anh vất vả, cô không thể trẻ con không hiểu gì, buồn bã nhún nhún: “Em biết rồi!”, sau đó quay trở lại sofa, vút vút chú chó lông xù: “Em ăn hết cái bánh kia, tối nay chị sẽ đi thay em.” Trương Lâm ngồi dậy, khẽ vuốt mái tóc rối bù, rồi cầm lấy chiếc bánh.

“Trương Lâm!” Diệp Mộc nói nhẹ nhàng. “Sự việc hôm nay chị có trách nhiệm rất lớn, đáng ra chị nên đi cùng em tới chỗ quay. Xin lỗi em nhé, đã khiến em bị người khác ức hiếp.” Trương Lâm nghe thấy liền khó chịu, đặt chiếc bánh xuống, ánh mắt lại rưng rưng. “Những người đã ức hiếp em và chị, chúng ta sẽ ghi nhớ, sau này nổi tiếng rồi, sẽ báo thù từng người từng người một.” Diệp Mộc cổ vũ chú chó lông xù một cách rất “vô đạo đức”.

Trương Lâm nhìn Diệp Mộc vẻ nghi ngờ: “Em... em sẽ nổi tiếng chứ?”

“Hả?! Ngày trước chẳng phải em rất tự tin sao?”

“Ngày trước em cứ nghĩ chỉ cần xinh đẹp là có thể nổi tiếng, ai biết được cái giới này khác hoàn toàn so với những gì em nghĩ.” Trương Lâm nói với giọng buồn bã.

Diệp Mộc cười lớn: “Em có biết Trần Hiểu Vân có một cô em tên là Trần Hiểu Hứa không?”

Trương Lâm hồ hững “ồ” một tiếng: “Lần trước khi đi hát chị ấy có nhắc đến, nghe nói bằng tuổi em.”

“Hiểu Hứa cũng rất xinh đẹp, hát hay, múa giỏi, nó rất muốn trở thành ca sĩ nhưng bà chị không cho, bắt nó phải học, rồi đi du học. Hiểu Hứa không thích học, kết quả học tập cũng không được tốt, tiền chị nó thuê người phụ đạo cho nó gấp mấy lần tiền học phí. Mỗi lần thấy Hiểu Hứa mắt ngấn lệ, cúi gằm mặt bước vào phòng học, chị lại nhớ đến em... Em không cảm thấy so với Hiểu Hứa, em may mắn hơn rất nhiều sao?” Thần sắc Trương Lâm bỗng nhiên trở nên rất nhợt nhạt, Diệp Mộc giạt mình, xoa xoa chân cô. “Trương Lâm, em sao thế?” Trương Lâm lắc đầu, im lặng ăn hết chiếc bánh, lau lau miệng, lặng lẽ gạt mái tóc, đeo túi: “Em buồn ngủ, muốn về nhà ngủ một giấc.”

Lúc gọi cho Trần Hiểu Vân, cô đang chuẩn bị bước vào phòng thu. Nghe thông báo buổi hẹn chuyển sang hôm khác, cô lạnh lùng buông một câu: “Trừ mười điểm.”

“Anh ấy có việc nên không đi được, cậu đừng trừ điểm anh ấy mà, xin cậu đấy!” Diệp Mộc nài nỉ.

Trần Hiểu Vân hứ một tiếng: “Chuyện công việc nói cho cùng chẳng phải là vì tiền sao? Điều này nói lên thái độ sống của anh ta, tình cảm không quan trọng bằng sự nghiệp. Vừa mới yêu mà anh ta đã có thể vì một buổi tiếp khách mà bỏ rơi cậu, về sau vì sự nghiệp, chắc anh ta có thể giẫm lên cậu mất.”

“Mình cũng đâu có ý định lâu dài với anh ấy.” Diệp Mộc nhìn quanh không có ai, giọng nhỏ hết cỡ nói thật với cô. Mười người con gái thì chín người có lòng tự ái, sự theo đuổi và tình yêu của một người đàn ông tài năng là điều có thể đáp ứng tốt nhất cho lòng tự ái ấy. Thời thanh xuân tươi đẹp, bản thân cô đơn một mình, Diệp Mộc không tìm được lý do để từ chối Lê Cận Thần. Thực ra có rất nhiều lúc, người phụ nữ

đồng ý lời tỏ tình của một người đàn ông, thậm chí là cuối cùng yêu một người đàn ông, không có nghĩa bởi vì cô yêu anh ấy ngay từ cái nhìn đầu tiên, mà phần lớn chỉ bởi anh ấy đã thể hiện tình cảm với mình.

Trần Hiếu Vân vừa nghe đã hiểu, cười he he: “Con bé này cũng tinh táo gớm! Ta rất lấy làm vui! Được thôi, thế để lần sau vậy!”

Diệp Mộc cười rồi buông điện thoại, vừa lúc thang máy xuống tới nơi, cô bấm nút. Nhưng vừa bước vào trong, cô không thể cười được nữa. Đúng là oan gia ngõ hẹp, lại đen đủi chạm mặt Trần Phái Phái, bụng Diệp Mộc lại sôi lên.

“Hi!” Trần Phái Phái cười tươi. “Trùng hợp nhỉ?”

Diệp Mộc nắm chặt tay, kiềm chế để không bị kích động, khóe miệng hơi nhếch lên, quay mặt đi.

“Diệp Mộc, Cylin nhà cô mấy giờ đi thử đồ vậy?” Trần Phái Phái tỏ vẻ thân mật, hỏi.

Liên quan gì đến chị, Diệp Mộc thầm xỉ vả, quay đầu lại cười cười: “Cô ấy nhận lời mời làm người phát ngôn, dạo này lúc nào cũng bận quay quảng cáo nên không sắp xếp được thời gian, dù sao danh sách diễn xuất cuối cùng vẫn chưa quyết định mà, vội gì.”

Trần Phái Phái nhếch mày: “Tôi nghe nói quan hệ của cô và nhà biên kịch rất tốt, là cô ấy giới thiệu Cylin cho đạo diễn đúng không? Sao lại chưa quyết định chứ?”

Diệp Mộc không thể diễn tiếp được nữa, hít một hơi thật sâu: “Trần Phái Phái!” Cô ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Trần Phái Phái, hỏi nghiêm túc: “Chị làm sao mà cứ thái độ như vậy với tôi? Tôi cản trở chị điều gì sao? Hay là chị sinh ra đã khiến người khác ghét như vậy?”

Trần Phái Phái ngẩn người: “Thái độ với cô? Diệp Mộc!” Cô ta bật cười, một vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên. “Sao cô lại nghĩ như thế nhỉ?”

“Dừng lại!” Diệp Mộc giơ tay lên. “Ở đây không có ai, chị bỏ cái vẻ đạo đức giả của chị xuống đi, tôi nhìn khó chịu lắm. Vai diễn của Trương Lâm bị Lô Căng giành mất, tôi cũng không có gì để nói. Đúng vậy, nhà biên kịch là chị em họ với tôi, tôi nhờ vả chị ấy có được vai diễn đó, nếu chị đã có khả năng giành lấy, chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân, tốt nhất đừng ai nói gì cả, cứ dựa vào bản lĩnh của mình là được. Chị cũng không cần phải âm thầm dùng cấp trên để chèn ép tôi, chẳng phải là sợ tôi đi tìm nhà biên kịch đòi lại nó sao? Chị yên tâm, tôi sẽ không đi đâu, với tôi, những thứ có thể đổi qua đổi lại thì không đáng để trân trọng. Có lẽ trong công việc tôi có gì khiến chị không vừa mắt, nhưng mỗi người có một cách làm việc khác nhau, tôi cũng không biết làm thế nào khác. Nếu chị không vừa mắt với tôi, muốn xử lý tôi thì chị cần thận đấy, tôi không có kinh nghiệm lâu năm như chị, không có nhiều thủ đoạn cao tay như chị, nhưng cũng sẽ không để cho chị chèn ép đâu.”

Trần Phái Phái luôn giữ vẻ mặt tươi cười, khi nghe những lời đầy kích động của Diệp Mộc, cho đến khi thang máy xuống tới tầng một, tiếng cửa mở ra. Diệp Mộc chẳng buồn quay đầu lại, bước nhanh ra ngoài, từ cái bóng trẻ trung có thể nhìn thấy rõ cơn tức giận đang bùng phát. Đúng là người trẻ tuổi dễ nổi nóng, Trần Phái Phái từ từ đi ra, cười khẩy: “Xuân phong đặc ý mã đề tật”[1] phải không? Được, Diệp Mộc, tôi sẽ chờ cho đến khi cô bị quật ngã, đau đớn đến mức không thể khóc thành tiếng trước mặt tôi!”

[1] Câu thơ này xuất hiện trong bài Đăng khoa hậu (Sau khi thi đỗ) của Mạnh Giao đời Đường. Ý thơ có hai vế: Xuân phong đặc ý mã đề tật. Nhất nhận khán tận Trường An hoa. (Ngọn gió xuân mát rượi, ta leo lên ngựa phóng đi. Trong ngày đi xem tất cả những vườn hoa ở kinh thành Trường An.) Ý chỉ khi con người có được những thành tựu hoặc thành công trong công việc hay cuộc sống thì sẽ có cảm giác đặc ý, vui vẻ.

12. Chương 12: Thất Hẹn

Sau khi xả được cơn giận, Diệp Mộc vô cùng hoan hỉ, vừa huyết sáo vừa ngồi vào xe của Dung Nham, vỗ vai anh: “Cô em! Đi thôi!” Dung Nham một tay giữ vô lăng, tay còn lại dạy dỗ cô gái không biết kính trên

nhường dưới này. Diệp Mộc ngồi co rúm một bên: “Cầm không được qua đây! Em cần đây! Còn nhỏ nước bọt nữa!”

Cô nghiêng chặt hàm răng trắng đều kêu ken két, tỏ vẻ sẵn sàng chiến đấu. Dung Nham từ từ thu tay lại, chỉ nghe cô đắc ý cười khà khà: “Tập trung lái xe đi...”

“Em yên tâm!” Dung Nham cười, nhìn cô chế giễu. “Anh đã có bằng lái xe ở đại lục tám năm rồi đấy nhé!”

Diệp Mộc ngượng ngùng. Lần trước, khi cô lái xe của anh đi về, trên đường gặp phải cảnh sát tuần tra, cô không có bằng lái xe ở đại lục, bị phạt ngay tại trận. Sau đó, Dung Nham tới bảo lãnh cho cô, nộp tiền phạt mới xong chuyện.

“Em đi thi lấy bằng đi, thi xong anh tặng em một chiếc xe.” Dung Nham nghiêng đầu nhìn cô, cười tí mắt nói.

“Hả?” Mắt Diệp Mộc sáng bừng, trong lòng vui mừng khôn siết, nhưng miệng vẫn trả lời khách sáo: “He he, chắc không được đâu, xe của anh, em chẳng dám đi.” Cô đã tới một trong số rất nhiều ga ra ô tô riêng của anh, Rolls-Royce 7, Audi S8, Mercedes... đủ cả, trong đó còn có hai chiếc Bugatti sơn chống lóa một trắng, một nâu khiến cô nhìn đến chảy nước miếng.

Những phản ứng ngốc nghếch này của cô đều lọt vào mắt Dung Nham, lòng bàn tay anh càng lúc càng ngứa ngáy, chỉ muốn xoa xoa vào mái tóc của cô gái này... Anh nắm chặt tay, cố gắng kiềm chế, “ừ” một tiếng nhẹ bằng: “Đợt trước có mấy chiếc taxi hàng second-hand sắp hết date, trong công ty chẳng ai thèm dùng, vứt đó chắc cũng sắp hỏng rồi. Nếu em thi được bằng lái, anh sẽ lạm dụng chức quyền một lần, lén lút lấy một chiếc cho em.”

Taxi... Second-hand... Khóe miệng Diệp Mộc méo xệch. Điều cười của Dung Nham phải gọi là phơi phơi gió xuân.

Đầu bếp Teppanyaki[1] là một anh chàng đẹp trai người Nhật Bản. Từ bàn tay có thể biết được tay nghề đầu bếp cực giỏi. Những giọt dầu trên chiếc bàn thiếc đang “tí tách” trầm hát bài hát của riêng mình. Thịt bò Kobe, tôm hùm, hàu, bào ngư,... đủ các màu sắc tươi sống, người đầu bếp đẹp trai cho đồ ăn lên bàn còn làm vài trò tung hứng. Thức ăn được mang đến trước mặt Dung Nham và Diệp Mộc tươi ngon, bắt mắt.

[1] Teppanyaki xuất hiện tại Nhật từ thế chiến II, là một hình thức làm chín thức ăn trên một chiếc bàn thiếc lớn, có nhiệt độ cao (thường là trên một trăm độ C)

Diệp Mộc tuy đã có nơi có chốn, nhưng ngồi bên cạnh là một Dung Nham đẹp trai tuyệt vời, cũng không tránh được liếc qua liếc lại.

Món quà sinh nhật Trương Lâm chuẩn bị cho Dung Nham là một chiếc ví nam hàng hiệu. Dung Nham cười rồi lấy chiếc ví mình đang dùng ra, rút hết thẻ và tiền cho sang chiếc ví mới. Diệp Mộc nghiêng đầu qua định xem trong ví anh có để anh của một cô gái nghiêng nước nghiêng thành nào không, nhưng chỉ nhìn thấy một bức ảnh chụp chung sáu người của Lương Thị.

Ở giữa bức ảnh, đại BOSS đang cầm một chai champagne, khí thế vô cùng vương giả. Bên cạnh anh là một người con trai mặc đồ đen, khí chất lạnh lùng, hình như hai người đang nói chuyện với nhau. Lý Vi Nhiên và Tần Tổng một trước một sau đứng cạnh đại BOSS, cả hai đều đang tươi cười. Phía góc trái bức ảnh, Dung Nham chắc do không chú ý, đầu hơi cúi thấp, cười với một thanh niên đáng người gầy đang khoác lấy tay anh. Diệp Mộc nhìn kỹ bức ảnh, nhận ra người thanh niên thanh tú mặc đồ nam đang gượng cười, chính là người cô nhìn thấy lần trước, tứ thiếu gia của Lương Thị, nhân vật nữ đóng giả nam trong nhiều năm – Kỷ Nam. Đúng thế, đây chính là Tiểu Tứ!

“Em cứ tưởng anh luôn mang theo ảnh bạn gái cơ. Đây Dung Nham, có phải anh không biết nên để ảnh cô bạn gái nào nên cho đại một bức ảnh toàn nam vào, lấy bất biến ứng vạn biến?” Diệp Mộc cắn miếng bạch tuộc vo viên thơm ngon, nói.

Dung Nham khê cười, không nói gì, nhẹ nhàng nhét bức ảnh vào trong chiếc ví mới, uống một ngụm rượu vang, rồi hồ hững đáp: “Không phải.” Hai chữ “không phải” ấy phát ra từ miệng anh, đi vào tai Diệp Mộc, có chút lạnh lùng. Giống như trong bữa tiệc sinh nhật của Lý Mộ lần trước, sau khi đón người tên Tiểu Tứ về tới nơi, Diệp Mộc đã nhìn thấy anh tựa vào cửa sổ. Dung Nham khi đó cũng giống như lúc này, đường

như có một điều gì đó cực kỳ mạnh mẽ cứ âm ỉ và choán lấy toàn bộ trái tim anh, gào thét không nguôi, nhưng anh lại không hề nói ra... Không thể nói.

Anh... đang yêu rất sâu đậm sao? Diệp Mộc nghĩ ngợi, có chút mất tập trung.

Dung Nham uống hết một chai rượu vang nhỏ mới kết thúc bầu không khí im lặng này. Anh có vẻ hơi say, những thứ yêu nghiệt vốn đã chìm sâu vào dĩ vãng theo dòng chảy của thời gian, lúc này lại hiện lên trên gương mặt điển trai. Anh cười rồi hỏi Diệp Mộc, Diệp Mộc lúc này cũng đã hơi say, ngẩng lên liền bắt gặp ánh mắt đầy gian tà của anh, bỗng ngẩn người, anh hỏi gì cô cũng không nghe rõ.

Dáng vẻ lơ mơ của cô khiến cho sự cẩn trọng của Dung Nham bay biến hết, anh đưa tay xoa tóc cô. Mái tóc đen nhánh của Diệp Mộc xoa trên đôi vai, mềm mại và dày, bàn tay xoa lên cô cùng thoải mái, anh không muốn rút tay lại, xoa xoa chiếc gáy mềm mại của cô: “Tiểu... Mộc Mộc...”

Đầu óc Diệp Mộc rung lên như chú cún con rơi xuống nước rồi ra sức lắc người để rũ nước, đôi mắt bồ câu trợn lên: “Đừng có xoa đầu em như xoa thú cưng thế được không?”

Dung Nham cười lớn: “Em có thấy ai nuôi tiểu quái thú mà coi như thú cưng bao giờ chưa?”

Diệp Mộc càng tức giận, dùng ngón trỏ và ngón giữa chọc anh. Dung Nham tiếp chiêu, hai người dùng ngón tay làm kiếm, chém tới chém lui như trẻ con, vô cùng vui vẻ.

Buổi chiều, lúc gặp mặt Dung Nham nói rằng buổi tối có hẹn, vì thế sau khi ăn xong, anh đưa Diệp Mộc về, vẫn chưa tới bảy giờ.

Diệp Mộc tắm một cái, thay quần áo, gọi điện cho Lê Cận Thần, anh tắt máy. Gọi tới nhà anh, Cận Thụy nhắc máy. Diệp Mộc lẻ lười, cô công chúa này luôn luôn rất khó gần.

“A lô!” Giọng Cận Thụy bỗng nhiên vui vẻ trái với dự đoán của Diệp Mộc. “Cô Mộc Mộc, cô gặp chú phải không?” Diệp Mộc nhận được lòng tốt bất ngờ nên hơi ngạc nhiên, “ừ” một tiếng: “Chú ấy có nói khoảng mấy giờ sẽ về không?”

“Chú ấy về rồi mà”, Cận Thụy ngọt ngào nói. “Cô đến nhà cháu đi! Rồi cùng ăn cơm luôn!”

Đặt điện thoại xuống, Diệp Mộc cảm thấy có gì đó kỳ lạ, giờ là lúc bọn họ hẹn Trần Hiểu Vân đi ăn. Rõ ràng Lê Cận Thần có thời gian ở nhà ăn cơm, tại sao lại hẹn sang hôm khác? Diệp Mộc qua siêu thị mua một ít hoa quả rồi tới nhà Cận Thần.

Cửa vừa mở, người xuất hiện trước mặt Diệp Mộc chính là Lâm Kinh Vũ, cô ta mặc áo phông, đi dép xỏ ngón, không trang điểm và đeo tạp dề. Đầu Diệp Mộc bất ngờ như nổ “oang” một tiếng lớn. Cận Thụy nhảy tung tăng từ phòng khách ra, nhiệt tình một cách không bình thường, đưa cho Diệp Mộc một đôi dép đi trong nhà: “Cô Mộc Mộc đến rồi à? Cô mau vào nhà đi!”

Diệp Mộc thần thờ, rồi bị Cận Thụy kéo vào trong. Ti vi trong phòng khách đang mở, Lê Cận Thần mặc bộ quần áo ở nhà màu nâu, thoải mái tựa vào sofa đọc sách.

Dường như đó là cảnh một gia đình ba người hạnh phúc, yên ả, chỉ đợi nữ chủ nhân dịu dàng nói một tiếng: “Ăn cơm nào!”, và Diệp Mộc vô tình bước vào một cách rất vô duyên.

“Mộc Mộc!” Lê Cận Thần nhìn thấy cô, kinh ngạc nói. Diệp Mộc đặt túi hoa quả trong tay xuống, nhìn bốn phía xung quanh, miễn cưỡng mỉm cười: “Em tiện đường rẽ qua, ghé vào thăm Thụy Thụy. Mọi người ăn cơm đi, em về luôn đây.”

Cô quay người định bước đi, liền bị Cận Thụy kéo lại. Cận Thụy mọi khi đối với Diệp Mộc như công chúa đối với cô gái Lọ Lem, lúc này không biết tại sao lại thân mật với cô như ruột thịt, “Chú!” Cận Thụy hét lên như trách móc Lê Cận Thần. “Là cháu gọi cô Mộc Mộc đến ăn tối! Chú mau giữ cô ấy lại đi!”

Lê Cận Thần lúc này như bưng tỉnh cơn mê, ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía Cận Thụy, nhìn cô bé cúi gầm mặt xuống không tự nhiên, anh bắt lực thở dài, bước tới, nhẹ nhàng vòng qua vai Diệp Mộc, thấp giọng nói: “Lên trên tầng với anh, để anh giải thích.” Diệp Mộc không nói gì, nắm chặt tay định kháng cự thì Lâm Kinh Vũ đứng bên kia phòng khách lên tiếng gọi: “Ăn cơm thôi!”

Không khí bữa ăn vô cùng kỳ lạ.

Diệp Mộc hiển nhiên không nuốt nổi, Lê Cận Thần luôn khẽ nhú mồm nhìn cô, định nói gì rồi lại thôi, suốt bữa cơm anh hầu như không đụng đũa. Lâm Kinh Vũ mặt lạnh như tiền, không động đậy, như đếm từng hạt cơm, hồi lâu mới nuốt được một miếng.

Cận Thụy ngược lại ăn rất ngon lành, thỉnh thoảng lại gấp thức ăn cho Diệp Mộc, nói vài ba câu thân thiết, rồi nhìn Lâm Kinh Vũ ngồi đối diện như đang trên người. Về mặt vui vẻ, hoan hỉ ấy Diệp Mộc rất quen... Mỗi lần cô khiến cho Diễm mama tức tối hét lên, rồi trốn vào trong phòng tắm, khuôn mặt của cô trong chiếc gương trên tường cũng có vẻ rất “gợi đòn” như gương mặt Cận Thụy lúc này.

Khó khăn lắm mới chờ được đến hết bữa ăn, Diệp Mộc đứng dậy cáo từ. Trước khi Lê Cận Thần kịp nói gì đó, Cận Thụy đã lên tiếng níu kéo: “Cô Mộc Mộc, cô ở lại đi, ngủ cùng với cháu nhé!” Lâm Kinh Vũ nghe thấy vậy, sắc mặt rõ ràng trở nên khó coi. Diệp Mộc lắc lắc đầu, khẽ nói một câu: “Cô về đây!”, rồi bước đi chẳng buồn quay đầu lại.

Ra khỏi cửa không xa, Diệp Mộc băng qua một khu vườn trồng đủ các loại hoa, trong lòng toàn là những chiếc lá cô đơn rơi xuống. “Mộc Mộc!” Giọng nói ngọt ngào của Lê Cận Thần càng lúc càng gần, Diệp Mộc vẫn bước đều đều.

“Diệp Mộc!” Cuối cùng Lê Cận Thần cũng đuổi kịp cô, có lẽ bởi rất ít khi phải vội vã giải thích với ai như thế này, anh có chút ngập ngừng, bối rối. “Em định đi đâu?”

Diệp Mộc đáp rất lạnh lùng: “Về nhà.”

Lê Cận Thần xoay hẳn người cô lại, hai tay bấu vào bờ vai cô. Do anh khá mạnh tay, Diệp Mộc bị đau, cau mày lại, anh từ từ buông ra, rồi lại túm chặt lấy.

“Vì anh phải ra sân bay đón Kinh Vũ nên đành hẹn với em và Trần Hiểu Vân dịp khác. Lúc đó anh không nói gì với em vì... sợ em hiểu lầm anh và Kinh Vũ có gì đó. Chẳng ngờ vẫn bị em bắt gặp.” Lê Cận Thần nghiêng người, cúi đầu nhìn vào ánh mắt trốn tránh của Diệp Mộc: “Mộc Mộc, em giận anh sao?”

Diệp Mộc không muốn anh nghĩ rằng cô đang ghen, nhưng quả thật không có cách nào nói ra được, cô cắn chặt răng hỏi thẳng: “Bố mẹ ruột của Cận Thụy là ai?” Lê Cận Thần đã có lần chủ động nói với cô, Cận Thụy là đứa trẻ anh nhận về nuôi, các mối quan hệ trong gia tộc họ Lê rất phức tạp, để tránh liên quan đến việc phân chia tài sản, Cận Thụy mang họ mẹ của Lê Cận Thần. Nhưng Lê Cận Thần hãy còn trẻ, chưa từng kết hôn, tại sao lại nhận nuôi một đứa trẻ? Chính anh cũng đã nói quan hệ trong nhà họ Lê rất phức tạp, tại sao vẫn muốn để một đứa bé rất dễ làm nổ ra cuộc chiến tranh giành tài sản bên mình? Lâm Kinh Vũ thì sao? Cô ta là ai? Có quan hệ gì với Cận Thụy và Lê Cận Thần?

Diệp Mộc tức giận khi phát hiện ra rằng, cô đã bước vào cái vòng xoáy hào môn thế gia mà ngày trước cô vô cùng căm ghét.

Lê Cận Thần mím môi, giọng nói quyết đoán: “Xin lỗi em, Mộc Mộc, anh không thể nói.”

“Ok, vậy anh nói cho em, giữa anh và Lâm Kinh Vũ có quan hệ gì?” Diệp Mộc hỏi dồn.

Sắc mặt Lê Cận Thần vẫn điềm nhiên: “Không có bất cứ mối quan hệ nam nữ ngọt ngào nào.”

“Thế tại sao cô ấy lại xuất hiện ở nhà anh như một nữ chủ nhân... trong tình huống anh từ chối gặp người bạn thân nhất của em, rồi nói dối em rằng anh có một cuộc hẹn khác?” Diệp Mộc hỏi.

Lê Cận Thần im lặng, từ chối trả lời.

Diệp Mộc cười khẩy: “Được lắm, anh không muốn nói đúng không? Em cũng không muốn nghe nữa.” Nói xong cô lùi lại một bước. “Tạm biệt!” Bàn tay định đưa về phía cô của Lê Cận Thần nắm hờ, rồi buông xuống. Đôi môi mỏng mím chặt, anh cúi đầu cương quyết. Diệp Mộc trừng mắt nhìn anh, quay người bước đi.

13. Chương 13: Hoán Đổi

Hai ngày sau có rất nhiều việc cần phải lo, Cylin tới studio chụp ảnh, xác định kiểu trang điểm, thử ống kính, Diệp Mộc toàn tâm toàn ý với công việc, đi tới đi lui ở công ty. Chỉ có một lần khi đang ở hành lang, cô bắt gặp Lê Cận Thần, anh khẽ gọi tên cô, nhưng không dám đưa tay ra kéo cô lại. Diệp Mộc mặt tỉnh bơ đi qua, không thèm nhìn anh lấy một cái. Ngoài giờ làm việc anh đều gọi điện cho cô, nhưng cô không nghe máy.

Trợ lý của Lâm Kinh Vũ có đến tìm Diệp Mộc, nói rằng Lâm Kinh Vũ tuần sau có một show ở Nhật Bản, cảm thấy điều kiện của Cylin rất tốt, muốn đưa Cylin cùng đi, phía Nhật Bản cũng đã đồng ý, giấy mời cũng đã được gửi về.

Diệp Mộc nghĩ, muốn mượn chút ân huệ nhỏ để bịt miệng cô sao? Khi ấy, cô khách khí trả lời rằng Cylin đang có một quảng cáo cần quay, có thể sắp xếp được thời gian hay không còn phải xem xét thêm. Cô không từ chối cũng không đồng ý.

Diệp Mộc không ngờ phần tiếp theo của chuyện kia lại phát triển thần kỳ đến thế. Đầu tiên là việc chương trình giải trí trọng điểm của C&C tìm đến cô, hỏi xem Trương Lâm hay Cylin có đồng ý làm trợ lý dẫn chương trình cho Nhậm Bình Sinh không. Đối với những chiếc bánh lớn từ trên trời rơi xuống như thế này, Diệp Mộc không dám bắt lấy mà không suy nghĩ gì, cô khéo léo kéo dài thời gian, âm thầm nghe ngóng sự thật. Chưa kịp nghe được tin tức gì thì nhà sản xuất nổi tiếng Dương Thu cũng tìm đến gặp cô.

Dương Thu xấp xỉ bốn mươi tuổi, ngoại hình đứng đắn, rất có phong thái đàn ông, tính cách cũng thẳng thắn, vừa gặp Diệp Mộc, câu đầu tiên là: “Tôi đến đây vì việc của Lâm Kinh Vũ.”

“Em vào trong trước đi.” Diệp Mộc vỗ vỗ Cylin đang đứng bên cạnh. Cylin đóng cửa đi vào, cô mời Dương Thu ngồi: “Anh nói đi, có việc gì vậy?”

Dương Thu đón lấy cốc nước Diệp Mộc đưa cho, im lặng một lúc rồi nói: “Nếu cô đồng ý chuyện của Lâm Kinh Vũ, việc làm cho hai người cô đang quản lý nổi tiếng hãy giao cho tôi.”

Hàm ý của câu nói này không khác mấy so với những gì Diệp Mộc đã đoán mấy ngày qua, có điều cô không hiểu, tại sao Dương Thu lại muốn giúp Lâm Kinh Vũ. “Tôi muốn làm rõ một vấn đề... Việc mà Lâm Kinh Vũ muốn tôi đồng ý giúp có liên quan đến việc tôi không được phép tiết lộ việc Lâm tiểu thư xuất hiện ở nhà Giám đốc Lê, đúng không?”

Dương Thu gật đầu.

“Ồ!” Diệp Mộc từ tốn. “Mấy ngày trước, Lâm tiểu thư có cho trợ lý của cô ấy đến gặp tôi, lúc đó tôi không gặp được trực tiếp cô ấy nên không tiện nhờ người thứ ba chuyển giúp lời của tôi... Buổi tối hôm đó, tôi đến nhà Giám đốc Lê vì việc riêng, vì thế đã gặp ai, nhìn thấy gì, tôi cũng sẽ không lôi vào công việc. Hơn nữa, tôi cũng chỉ nhìn thấy bọn họ gặp gỡ nhau bình thường. Lâm tiểu thư là thiên hậu, Giám đốc Lê là ông chủ, tôi cũng chẳng có gan mượn hai người họ để làm chuyện gì cả.”

Dương Thu luôn mỉm cười, ngón tay trở khẽ gõ nhẹ trên mặt bàn, nghe Diệp Mộc nói xong, anh ta hỏi rất bình tĩnh: “Coi như cô thông minh, nhưng Diệp Mộc này, cô đã nghe đến câu nói “thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội”[1] bao giờ chưa?”

[1] Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội: chỉ người vốn không có tội, nhưng có vật quý bên mình sẽ mang lại tai họa, cũng có ý so sánh người tài hoa, có nhan sắc,... có thể mang đến tai họa – quá thông minh cũng sẽ tự chuốc họa vào thân.

Diệp Mộc bỗng cảm thấy căng thẳng, người đàn ông này quá lạnh lợi.

Nhìn vẻ mặt cô biến sắc, Dương Thu vẫn mỉm cười: “Cô gái, đừng nên nghĩ ai cũng giống như cô... vừa bước vào cuộc chơi, không có sự cảnh giác, không hiểu những quy tắc sơ đẳng nhất. Lâm Kinh Vũ nói gì, cô chỉ việc chấp nhận. Cô ấy đưa cái gì, cô cũng cứ nhận lấy. Hãy làm những việc khiến cô ấy yên tâm, âu cũng là một việc tốt cho chính cô.” Dương Thu mỉm cười, Diệp Mộc bất giác thấy người lạnh toát.

Thời gian chụp ảnh quảng cáo buổi sáng của Cylin cũng đã xong, buổi chiều chỉ phải chụp thêm vài bộ trang phục nữa, công việc hoàn thành rất nhanh. Diệp Mộc cho Cylin đã vất vả hơn nửa tháng nay nghỉ hai ngày,

nhờ thế cô cũng tan làm sớm. Trương Lâm đã trốn biệt mấy ngày nay không ra ngoài, cô muốn đi gặp cô ấy.

Đúng lúc ấy thì Cố Tiểu Diễm gọi đến, nói Giám đốc Lê vĩ đại cho triệu kiến bạn trẻ Diệp Tiểu Mộc.

Diệp Mộc đồng ý, vừa thu dọn túi xách, vừa nghĩ chắc Lê Cận Thần không đến mức mang việc tư vào việc công đấy chứ?

Lên đến nơi, nhìn thấy trận chiến đó, quả đúng là như vậy... Người triệu kiến Diệp Mộc không chỉ có một mình Giám đốc Lê vĩ đại, còn có cả Phó giám đốc Lê xinh đẹp và Trần Phái Phái đáng ghét kia. Nhìn thấy Mộng Mộng cũng có mặt, Diệp Mộc ngồi cạnh cô.

Lê Khanh Thần nhìn chiếc đồng hồ, ánh mắt sắc sảo lướt qua Diệp Mộc, hắng giọng nói: “Mọi người đã đến đầy đủ rồi, chúng ta bắt đầu thôi. Vấn đề là bộ phim lớn trong năm nay của C&C, do Giám đốc Lê đích thân chỉ đạo, tôi sẽ phụ trách việc sắp xếp dự án chi tiết. Mọi người đang ngồi đây chắc hẳn đều có thể nhận ra, công ty coi trọng bộ phim này như thế nào. Ba người các bạn đều là người quản lý của những diễn viên chủ chốt trong phim, tôi và Giám đốc Lê mời các bạn đến là muốn trước khi có cuộc họp với các diễn viên, có vài việc muốn nói với các bạn trước.”

Vấn đề là bộ phim do Tần Tang chấp bút biên kịch, nữ diễn viên chính là Lâm Kinh Vũ, nam diễn viên chính là tiểu thiên vương đang nổi của C&C - Trần Nguyên, nữ hoàng tiệc tùng vào vai chính mình, trong bộ phim cô ta đảm nhiệm vai một nữ hoàng chính hiệu. Cylin và người đã giành mất vai diễn của Trương Lâm - Lô Căng đều diễn một vai phụ trong phim.

Lê Khanh Thần tuyên bố danh sách người tham gia, nhìn ba người quản lý một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Diệp Mộc: “Có bất cứ vấn đề gì bây giờ đều có thể nói ra.” Diệp Mộc thần sắc không đổi, mỉm cười với hai người còn lại.

Từ đầu đến cuối Lê Cận Thần không nói gì, để cho Lê Khanh Thần tự do tung tác. Diệp Mộc để ý thấy, anh lúc nào cũng như người mất hồn.

“Giám đốc! Giám đốc!” Lê Khanh Thần quay người, hơi lớn giọng vẻ bất mãn. Lê Cận Thần vội vã rời ánh mắt đang nhìn về phía Diệp Mộc trở lại công việc, quay sang em gái: “Hả?”

“Em nói xong rồi, anh còn gì bổ sung không?”

“À... Không có gì đâu, chúng ta giải tán.” Lê Cận Thần nhìn Diệp Mộc, nói.

Bốn người phụ nữ nối đuôi nhau ra khỏi văn phòng, mỗi người một vẻ mười phần vẹn mười. Đi qua văn phòng, thư ký Cố Tiểu Diễm đang đứng ở cửa thang máy, hai tay chống cằm nhìn bọn họ từng người, từng người đi qua trước mặt. “Diệp Mộc!” Cô nhỏ giọng gọi.

Diệp Mộc dừng lại: “Hả?”

Cố Tiểu Diễm vẫy vẫy cô, Diệp Mộc đang định bước về phía ấy, bỗng nhiên sau lưng có một trận gió, người cô bị nhắc bổng lên, trước vẻ mặt vô cùng kinh ngạc của Cố Tiểu Diễm, cô bị Lê Cận Thần nhắc đi.

“Anh làm cái gì thế?!” Diệp Mộc giơ chân đá anh, vẻ mặt lạnh lùng như băng. Thật ra trong lòng cô đang nghĩ: “Làm bộ, không chịu nổi nữa rồi chứ gì?”

Lê Cận Thần chau mày, mặc kệ chiếc quần toàn là dấu vết chân cô, ôm lấy người cô không chịu thả ra. Diệp Mộc chống cự mệt rồi, thở gấp, trừng mắt nhìn anh. Lê Cận Thần giơ một cánh tay ra xoa xoa trán cô, Diệp Mộc nghiêng đầu tránh, ánh mắt anh như lóe lên sợ hãi, cúi người xuống giữ chặt Diệp Mộc.

“Em đúng là biết cách hành hạ anh...” Anh thì thảo bên tai cô. “Diệp Mộc, anh phát hiện ra, em còn nhẫn tâm hơn anh rất nhiều! Anh thua rồi, anh đầu hàng. Em đừng làm ngơ với anh như thế có được không?”

Diệp Mộc bị ôm chặt đến suýt ngạt thở: “Anh... anh cho em xuống đã...”

Lê Cận Thần càng ôm chặt hơn: “Không cho!” Ngữ khí của anh như không thêm để ý đến lời cô. “Khó khăn lắm mới bắt được em.”

Diệp Mộc cảm giác mặt mình bị dồn máu như sắp biến thành mặt heo, cổ họng sắp không phát ra được âm thanh nào: “LÊ CẬN THẦN... Em sắp chết ngạt rồi!”

Lúc này Lê Cận Thần mới thả lỏng tay rồi buông cô ra, Diệp Mộc lão đảo dựa vào tường, trừng trừng nhìn anh. Anh lại tỏ ra rất hỉ hả, dường như những khi cô thế này, anh đều thích và yêu vậy.

“Mộc Mộc, anh đã hứa sẽ không nói ra, nhưng em làm anh chẳng còn cách nào khác.” Anh thở dài, nhượng mảy. “Nghe rõ đây, anh chỉ nói một lần, Cận Thụy và anh không có bất cứ mối quan hệ huyết thống nào, anh chăm sóc con bé giúp một người bạn. Trên thế giới này, anh chỉ muốn một người phụ nữ sinh những đứa con của anh thôi.” Anh xoa xoa mũi Diệp Mộc. “Nhưng cô ấy lúc nào cũng giận đối với anh, khiến anh rất đau lòng.”

Diệp Mộc bị vẽ trêu đùa, giấu cột trong câu nói của anh làm cho đỏ mặt, cô quay mặt đi chỗ khác, không nhìn anh: “Ngày hôm đó, trong tình huống như vậy, anh không giải thích bất cứ điều gì, em có phải thần thánh đâu mà không tức giận cơ chứ?”

“Hôm đó, sau khi đã hẹn với em, về đến văn phòng thì nhận được điện thoại của Kinh Vũ, cô ấy đã xuống máy bay, anh đành phải đi đón cô ấy... Anh sợ nếu nói thật với em, em sẽ gặng hỏi chuyện của Kinh Vũ, vì thế mới nói dối em là đi gặp đối tác. Kinh Vũ đã kết thúc khóa huấn luyện hơn hai tháng ở Mỹ, cô ấy rất muốn gặp Thụy Thụy, anh không nỡ từ chối.” Giọng nói của Lê Cận Thần trầm xuống, thành khẩn và tuyệt vọng.

Diệp Mộc hỏi anh: “Cận Thụy... là... của Lâm Kinh Vũ?” Lê Cận Thần nhìn xuống, khẽ gật đầu.

Diệp Mộc hít một hơi thật sâu. Chẳng trách Lâm Kinh Vũ sốt ruột như vậy, nghĩ ra nhiều cách như vậy, thậm chí còn nhờ đến cả Dương Thu. Thì ra hình tượng ngọc nữ đã có một cô con gái, còn lớn bằng chừng đó! Nếu tin này đến tai những phóng viên của mấy tờ báo lá cải thì sẽ là một tin tức động trời đến mức nào.

Lê Cận Thần giơ ngón tay ra gõ vào môi Diệp Mộc, nhìn cô bằng ánh mắt rất nghiêm túc, ý nói tuyệt đối không được tiết lộ. Diệp Mộc đương nhiên sẽ không nói, cô và Lâm Kinh Vũ chẳng có bất cứ xung đột nào, vả lại cô cũng đã đồng ý với Dương Thu.

Lê Cận Thần bỏ tay xuống, cúi người hôn nhẹ lên môi Diệp Mộc: “Đến lời hứa với bạn bè anh cũng không quan tâm, em có thể tha lỗi cho anh không?”

Diệp Mộc bình tĩnh trở lại, nhìn ánh mắt tràn đầy hy vọng của người đứng trước mặt, vênh mặt, đẩy anh một cái: “Còn phải xem xét!” Lê Cận Thần nghe xong, than vãn khổ sở rồi ép Diệp Mộc vào tường.

“Tiện đường rẽ qua.” Một giọng nữ lạnh lùng, thanh thanh bất ngờ vang lên. Lê Cận Thần cứng đờ người, Diệp Mộc đẩy anh ra, đứng thẳng dậy. Trần Phái Phái đi rồi quay lại, đứng cách hai người không xa, không nhìn rõ vẻ mặt đang thể hiện điều gì. “Tôi để quên túi, xin lỗi!”

Nói xong, cô ta tiến vào phòng họp. Diệp Mộc lí nhí nói với Lê Cận Thần: “Bị cô ấy nhìn thấy rồi...” Lê Cận Thần hình như cũng bị bất ngờ, im lặng một lúc rồi quay sang cười với Diệp Mộc: “Không sao đâu, để anh xử lý.”

Diệp Mộc ra khỏi công ty, đến thăm Trương Lâm như đã định. Cylin về trước cô hai tiếng, ra mở cửa, vẻ mặt hoang mang, lo lắng: “Em đang định gọi điện cho chị! Không thấy Trương Lâm đâu cả!”

“Không thấy đâu?! Không thấy đâu nghĩa là sao?!” Diệp Mộc ngăn người.

“Em.. em cũng không biết.” Cylin cuống quýt. “Va li của cô ấy cũng không thấy đâu!”

Diệp Mộc không tin, chạy vào phòng Trương Lâm, nhìn quanh thì quả nhiên không có ai, cố gắng tìm kỹ hơn thì những bộ quần áo ngày thường cô ấy thích mặc cũng không thấy đâu. Hộ chiếu và các giấy tờ khác cũng không thấy. Chân tay Diệp Mộc rụng rời, cô gọi điện báo cho Dung Nham.

Dung Nham lại không lo lắng như Diệp Mộc nghĩ, cũng không trách móc cô không làm tròn trách nhiệm: “Em đừng cuống”, anh trầm giọng an ủi. “Anh sẽ tới ngay, đợi anh đến rồi nói, đừng sợ.”

Giọng nói của Dung Nham như có lực, an ủi Diệp Mộc, làm cho cô bình tĩnh hơn một chút. Cúp máy, cô gọi cho Hồ Kha, Trần Hiểu Vân và tất cả những người bạn mà cô đã giới thiệu cho Trương Lâm. Không ai có tin tức về Trương Lâm.

Khi Dung Nham đến, Diệp Mộc đang vò đầu bứt tai. “Làm thế nào bây giờ?” Diệp Mộc lo lắng tự nói một mình. “Hợp đồng chính thức của cô ấy vẫn còn chưa ký, nếu bị công ty phát hiện cô ấy tự ý bỏ đi, cả hai bọn em sẽ thất nghiệp hết!”

Dung Nham xoa xoa đầu cô, rút điện thoại ra gọi vài cuộc, rồi lại hỏi Diệp Mộc: “Hộ chiếu của nó còn ở đây không?”

Diệp Mộc lắc đầu.

Dung Nham lập tức nhờ người điều tra những người xuất cảnh mấy ngày gần đây tại tất cả các sân bay trong thành phố, không lâu sau, anh thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ vào vai Diệp Mộc: “Tìm thấy rồi.”

Diệp Mộc ngẩng phắt đầu: “Cô ấy đang ở đâu?”

“Canada.” Dung Nham lắc đầu cười vẻ bất lực. “Em mau về nhà thu xếp ít hành lý đơn giản, tối nay anh và em sẽ bay sang đó tìm con bé.”

Mọi việc được Dung Nham nhanh chóng sắp xếp ổn thỏa, Diệp Mộc đeo ba lô cùng anh lên máy bay. Trên đường, cô gọi điện cho Lê Cận Thần, không dám nói không tìm thấy Trương Lâm, chỉ nói có việc gấp phải xin nghỉ mấy ngày.

“Việc công hay việc tư?” Lê Cận Thần hỏi. “Nếu là việc công thì báo cáo cho Giám đốc Lê, còn nếu là việc tư, báo cáo cho bạn trai.”

Diệp Mộc phì cười, Dung Nham đang lái xe quay qua nhìn, cô lập tức mím môi, quay mặt đi nói nhỏ vào điện thoại: “Đừng có đắc ý! Đừng quên anh còn đang trong giai đoạn xem xét đấy!”

“Ồ...” Giọng nói buồn bã của Lê Cận Thần truyền đến. “Ừ, anh quên mất...”

Diệp Mộc rất muốn cười, nhưng nghĩ đến việc Dung Nham bỏ bao nhiêu việc để cùng cô đi tìm Trương Lâm, cảm giác tội lỗi và trách nhiệm dâng trào, cô không thể cười nổi. Nói vài câu với Lê Cận Thần, khi anh gửi một nụ hôn gió, cô liền cúp máy.

Lúc này trời đã tối hẳn, ánh sáng rực rỡ của thành phố C lướt qua cửa kính xe, khuôn mặt điển trai của Dung Nham được ánh sáng từ những ngọn đèn đường lúc lóe lên rồi vụt tắt chiếu vào, trông có vẻ gì đó rất mơ hồ. Ánh sáng trong xe xiêu xiêu vẹo vẹo, Diệp Mộc bất ngờ cảm thấy không khí này thật ngọt ngào và ấm áp.

“Yêu rồi hả, tiểu quái thú?” Anh phá vỡ sự im lặng, lên tiếng hỏi. Cảm giác mơ hồ của Diệp Mộc cũng bị phá vỡ, cô giật mình, “ừm” một tiếng không rõ ràng lắm. Dung Nham hơi quay mặt, giữ chặt vô lăng, dường như đang cố kiềm chế một hành động theo thói quen: “Là ai vậy?”

Diệp Mộc không muốn nói cho anh đó là Lê Cận Thần. Dung Nham thấy cô không muốn nói, cũng không hỏi thêm, có vẻ nghĩ ngợi gì đó, rồi nói tiếp: “Đừng để bị ức hiếp nhé... Nhưng nếu có bị ức hiếp thì cũng không phải sợ, đến tìm anh, ông anh này sẽ che chở cho em.”

Diệp Mộc nghe anh tự xưng là “ông anh”, khắp người nổi da gà, nhìn anh cười rất lưu manh, lườm một cái sắc ngọt vẻ không thêm để ý.

14. Chương 14: Tìm Người

Đến Canada không lâu, Diệp Mộc và Dung Nham đã tìm thấy Trương Lâm một cách rất thuận lợi. Lúc đó ở Canada đang là hoàng hôn, tuyết rơi dày đặc, nhiệt độ rất thấp, quần áo của Diệp Mộc mỏng manh, được

Dung Nham ôm kín trong chiếc áo bông màu đen to sụ của anh, cứ như vậy hai người cùng nhau đi vào nghĩa trang. Đường mòn trên núi khá dốc, từ xa bọn họ nhìn thấy từng hàng mộ có hình cây thập giá đều tăm tắp, Trương Lâm mặc một chiếc áo bông màu đỏ rất nổi bật, ôm cây ghi ta, ngồi bên một ngôi mộ.

Trong khung cảnh dường như ngoài đất trời bao la chỉ còn lại một mình Trương Lâm ấy, Diệp Mộc nhìn mà không khỏi xót xa, cô đẩy Dung Nham ra, chạy nhanh về phía trước, ôm chầm lấy cô ấy, không nói gì. Trương Lâm đang trầm ngâm suy nghĩ, bị cái ôm bất ngờ làm cho giật mình, run bắn, đợi đến khi cô nhận ra người ôm mình chính là Diệp Mộc – người đáng lẽ bây giờ đang phải ở một nơi cách đây rất xa, cô bật khóc rồi gọi: “Diệp... Mộc!”

Diệp Mộc gật đầu thật mạnh: “Là chị!” Cô rất xúc động. “Em đừng sợ, chị đến rồi đây.”

Trong bức ảnh trên nấm mộ trước mặt Trương Lâm, một người con gái có khuôn mặt giống Trương Lâm như đúc đang mỉm cười, dung mạo có một không hai, bình thần ngắm nhìn thế giới lạnh lẽo trong làn mưa tuyết lạnh buốt của đất nước nơi phương Bắc, nhìn một người con gái khác thay thế vào vị trí của cô, an ủi sự lo lắng duy nhất mà cô vẫn chưa thể an lòng trên thế gian này.

Dung Nham lúc này cũng đã tới nơi, kéo Diệp Mộc dậy, ôm vào lòng, giơ tay ra cầm cây ghi ta trong tay Trương Lâm, giọng nói trầm sâu: “Lên xe rồi nói tiếp!” Trương Lâm biết mình có lỗi, lau lau khóe mắt, ngoan ngoãn đi trước. Dung Nham kéo sát chiếc áo, bọc lấy Diệp Mộc, một tay cầm ghi ta, bước xuống núi một cách khó khăn.

Thời tiết ngày càng lạnh, tuyết rơi càng lúc càng dày, Diệp Mộc được quấn trong chiếc áo và vòng tay rắn chắc của Dung Nham, cảm thấy ấm áp. Trương Lâm đi phía trước, phía sau, nhịp tim dồn dập, mạnh mẽ của Dung Nham như ép sát vào làn da cô, khiến cô có cảm giác yên tâm đến lạ.

Nhà của Trương Lâm ở Canada nằm trong một thung lũng nhỏ. Đó là một căn biệt thự màu trắng, có vườn hoa nhỏ được cắt tỉa gọn gàng và một thảm cỏ rộng.

Bước vào nhà, Trương Lâm cởi chiếc áo choàng dày bịch, vào bếp lấy nước nóng, đi ra phòng khách nhìn thấy Dung Nham và Diệp Mộc vẫn đứng sát nhau như khi nãy, con bé lè lưỡi, khẽ nhún vai, đặt ấm trà xuống, nhẹ nhàng, rón rén đi ra.

Diệp Mộc lúc đầu dính sát vào Dung Nham một cách rất tự nhiên, lúc này bỗng cứng đờ người. Dung Nham ở đằng sau cô, sắc mặt hiện lên vẻ... tiếc nuối không thể nói. Anh buông Diệp Mộc ra, quay người cởi chiếc áo choàng treo lên móc, rồi kéo Diệp Mộc ngồi xuống sofa, rót một cốc nước ấm đặt vào tay cô: “Uống chút trà nóng đi, một lúc nữa anh ra ngoài mua ít thuốc cảm cúm, chắc chắn em bị nhiễm lạnh rồi.”

Mặt Diệp Mộc khổ sở: “Là do em sơ suất, lúc thu dọn hành lý chẳng nghĩ đến vấn đề thời tiết.”

Trương Lâm lúc này bám vào thành cửa thò đầu ra ngoài, nhìn hai người bọn họ: “Hai người... xong rồi chứ?”

“Em!” Dung Nham chau mày tức giận quát. “Đi ra đây ngay!” Trương Lâm chẳng sợ anh, làm mặt quỷ giễu cợt rồi nhảy đến ngồi cạnh Diệp Mộc, tựa vào cô, nhìn Dung Nham đang tức sôi người về trên người. Dung Nham bẻ đốt ngón tay kêu răng rắc.

Diệp Mộc ngăn Dung Nham lại: “Trương Lâm! Tại sao lại về đây? Em đã ký cam kết, trong thời gian luyện tập nếu không được sự đồng ý của công ty thì không được tự ý ra ngoài một mình. Em vi phạm kỷ luật nghiêm trọng như vậy, không những em, mà cả chị là quản lý của em cũng sẽ bị đuổi khỏi công ty.”

Về mặt hỉ hả của Trương Lâm lập tức biến mất, cô cúi thấp đầu. Dung Nham ngồi bên lại tỏ ra rất vui sướng, bắt tréo chân, vừa ngồi uống trà vừa quan sát sự việc.

“Em không thích thế giới giải trí? Hay là em không thích công việc này?” Diệp Mộc không đợi cô trả lời, hỏi tiếp: “Là bởi vì mấy ngày trước ra ngoài quay ngoại cảnh bị người ta làm khó nên em mới rút lui đúng không? Không muốn cùng chị tiếp tục cố gắng nữa sao?”

Trương Lâm lắc đầu: “Chị đừng hỏi nữa, em cũng không biết. Em cảm thấy rất mệt mỏi, vả lại em cũng rất nhớ chị mình. Chị ấy ở đây còn có bố mẹ ở bên, em chỉ có một mình ở Trung Quốc, cô đơn lắm.”

Giọng nói của cô không tỏ ra bị tổn thương, nhưng chính vẻ không bị tổn thương một cách bất lực ấy càng khiến Diệp Mộc cảm thấy mũi mình cay cay. Cô thở dài, xoa xoa những lọn tóc xoăn của Trương Lâm: “Em ngốc thế, em còn có chị, sao lại cô đơn được?” Trương Lâm định nói gì rồi lại thôi, ngã vào lòng cô. Diệp Mộc bị Trương Lâm ôm chặt, giống như một con thú cưng ngoan ngoãn cần được che chở, cô khẽ vỗ vỗ lưng Trương Lâm, nhẹ nhàng quay người lại nhìn Dung Nham, chỉ thấy Dung Nham đang xoa xoa cằm, nhìn hai người với vẻ mặt khiến người khác không đoán được anh đang nghĩ gì.

“Làm thế nào bây giờ?” Diệp Mộc dùng ánh mắt ra hiệu.

Dung Nham xua xua tay, khẽ bật cười: “Đừng nghĩ rằng có Diệp Mộc bệnh vực thì em sẽ chạy thoát được! Trước khi em tròn mười tám tuổi, anh vẫn là người bảo hộ của em. Ngay ngày mai anh sẽ gửi em đến trường nội trú dành cho nữ sinh của Hoàng gia Anh, em có tin không?”

Trương Lâm tin. Cô chui ra khỏi lòng Diệp Mộc, từ từ ngồi dậy, không còn dám làm bộ đáng thương hoặc kiêu ngạo nữa, kể lại mọi chuyện một cách thật thà. Thật ra cô cũng không nói dối, một cô gái mới mười bảy tuổi, không còn lấy một người thân phải đối diện với sự cô đơn trên cả thế gian này, thực sự là một việc quá khó khăn. “Em cảm thấy mình không nổi tiếng được đâu, mất mặt lắm.” Cuối cùng Trương Lâm dùng những lời lẽ ngăn gọn này để nói hết những ám ức thời gian vừa qua.

Dung Nham cau mày, hình như còn định nói gì thêm, liền bị Diệp Mộc ngăn lại: “Chúng ta đi ăn cơm đã nhé? Đói và lạnh quá!”

Màn đêm buông xuống, những người do bị lệch múi giờ không ngủ được ngồi cạnh nhau trong phòng khách tối om.

Dung Nham rót cho Diệp Mộc một ít rượu để ấm người, hai người ngồi trên chiếc thảm yoga bên cửa sổ kính ngoài phòng khách rộng thênh thang, vai kề vai ngẩng nhìn bầu trời, im lặng không nói gì. Bầu trời đêm mùa đông ở Canada ít sao, trăng tròn vành vạnh, rất quang đãng, không khí lạnh buốt. Từ khung cửa sổ rộng lớn nhìn ra ngoài, khung cảnh buổi đêm đẹp đến mê lòng người. Cảm giác cả thế giới này chỉ còn lại mình và người bên cạnh dậy lên trong trái tim Dung Nham, anh như trở lại nhiều năm trước, trở lại với đêm cũng giống đêm nay, cái đêm mà trong suốt năm năm qua anh không thể nào quên, cũng dưới bầu trời trong như đêm nay, anh đã hôn Tiểu Tứ và cũng phải rời xa Tiểu Tứ.

“Dung Nham!” Diệp Mộc bất ngờ lên tiếng, nhấp môi vài ngụm rượu, mạnh bạo hơn một chút. “Anh và Trương Lâm rốt cuộc có quan hệ gì vậy? Tại sao anh lại là người bảo hộ của cô bé? Ngồi mộ trên núi ngày hôm nay là thế nào với cô ấy? Và là gì của anh?”

“Đó là Trương Nghi, chị gái Trương Lâm, trước đây anh đã nói với em rồi, cô ấy mất năm ngoái vì chứng biếng ăn. Khi đó, ngoài Trương Nghi, Trương Lâm không còn người thân nào khác, vì thế, trước khi qua đời, cô ấy đã giao quyền bảo hộ Trương Lâm cho anh.” Dung Nham kể chi tiết cho Diệp Mộc. “Trương Nghi rất giống Trương Lâm, xinh đẹp, hoạt bát, trong sáng, nhưng mạnh mẽ hơn. Để trở thành ngôi sao, cô ấy đã liều mạng nhịn ăn, cuối cùng bị mắc chứng biếng ăn, khi biết bệnh của mình không thể chữa khỏi, việc đầu tiên cô ấy làm là đến gặp anh, nhờ anh chăm sóc Trương Lâm, giúp con bé trở thành ngôi sao. Cô ấy nói đó là ước mơ của hai chị em, cũng là thứ duy nhất cô để lại cho Trương Lâm. Anh nhất định phải giúp cô ấy hoàn thành ước nguyện cuối cùng. Anh và Trương Nghi quen nhau trong một trại hè leo núi hồi còn học cấp một. Cô ấy cũng là người bạn gái đầu tiên của anh, ngày đó bọn anh đều còn rất nhỏ, chưa hiểu gì cả, lý do bọn anh chia tay là vì cô ấy bắt anh ăn chay với cô ấy nhưng anh không chịu.” Dung Nham hồi tưởng những ký ức đã qua. Chất giọng trầm trầm ấy cũng giống như những giọt rượu vang đã ủ mười năm trong chiếc cốc kia, làm say trái tim Diệp Mộc.

Cổ họng cô hơi khan, có những lời mà nếu ở một nơi khác và thời gian khác cô sẽ không hỏi, nhưng lúc này đây cô cũng chẳng kiêng dè gì: “Người con gái mà anh không thể quên được chính là Trương Nghi phải không?”

Dung Nham co một chân lên ngồi thoải mái, tay trái chống xuống sàn, tay phải cầm cốc rượu vang. Nghe Diệp Mộc hỏi như vậy, anh thôi không ngẩng lên nhìn bầu trời đêm, quay mặt sang nhìn cô. Trong màn đêm huyền ảo, chẳng có ánh đèn, chỉ có những vì sao lấp lánh, trong đôi mắt đen tuyền của Dung Nham, có một tình yêu sâu đậm khiến Diệp Mộc sau này không thể nào quên.

“Không.” Anh khẽ mỉm cười, khoe miệng khẽ nhếch lên khiến Diệp Mộc cảm thấy đau lòng, anh cứ thế nhìn Diệp Mộc. Bên dưới bầu trời với những ánh sao bên ngoài cửa sổ kia, anh khẽ khàng nói ra những đau đớn đã cất giữ tận trong tim suốt năm năm qua: “Cô ấy và Trương Nghi không giống nhau. Khi anh và Trương Nghi quen nhau, hai bọn anh vẫn còn trẻ, chưa biết thế nào là tình yêu. Nhưng khi anh quen cô ấy, cô ấy vẫn còn là một đứa trẻ, còn anh thì... Nói thế nào nhỉ, kinh qua trận mạc nhiều rồi.”

“Thế tại sao lại không cùng nhau chứ? Nếu đã kinh qua trận mạc nhiều rồi, anh phải giữ chặt lấy tình yêu ấy chứ?” Diệp Mộc thắc mắc.

Dung Nham nhâm nhi cốc rượu cùng nỗi cô đơn. “Đâu có ai chỉ vào cô ấy và nói đây chính là tình yêu đích thực đâu, làm sao anh biết được chứ?” Khi ấy, chỉ coi đó là một sự rung động khác thường thôi, đợi đến khi lạc mất nhau rồi, nếm trải cảm giác đau khổ đến cùng cực, lúc đó mới hiểu rằng, à, thì ra đó chính là tình yêu đích thực. Đúng thế, con người là như vậy.

Diệp Mộc tự nhận mình không phải nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết ngôn tình, nhưng cô đã đọc rất nhiều tiểu thuyết ngôn tình, chưa bao giờ gặp một nhân vật nam chính nào giống như Dung Nham, mỗi tình đầu và mỗi tình đích thực, tất cả đều chôn giấu tận trong tim.

Thì ra đúng là có thứ tình cảm mà người ta vẫn gọi là “tình yêu sâu đậm”, Diệp Mộc thầm ngưỡng mộ, những điều khắc cốt ghi tâm chôn sâu tận đáy lòng mà Dung Nham vừa kể này, cho dù đó là vì buông tay hay đánh mất, đều làm cô xúc động. Còn cô thì sao, kể cả khi có được người bạn trai tài giỏi, tình cảm dạt dào, lời lẽ ngọt ngào như Lê Cận Thần, cô cũng chưa bao giờ nói lời yêu. Bởi vì chưa bao giờ gặp được nên luôn cho rằng nó không tồn tại, Diệp Mộc thực sự không cho rằng, trong những năm tháng còn lại của cuộc đời mình có thể trải qua thứ có tên là “tình yêu sâu đậm” này. Nhưng khung cảnh này bất chợt khiến một người luôn tự nhận là máu lạnh như cô khẽ rung động.

Dung Nham... Trong một đêm muộn lạnh giá tại Canada, người đàn ông điển trai đang cúi mặt hồi tưởng những ký ức khiến trái tim Diệp Mộc rộn ràng.

Chuyến hành trình tới Canada, đánh nhanh thắng nhanh.

Thực ra Trương Lâm cũng vì quá mệt mỏi, muốn đi đâu đó một thời gian, ở Canada cô chẳng còn ai thân thích, cuối cùng vẫn phải quay về thành phố C, ở đó có sự nghiệp của cô, còn có cả Dung Nham và Diệp Mộc. Tối hôm sau, khi được Diệp Mộc tẩy não một cách sạch sẽ, Trương Lâm ngoan ngoãn thu dọn đồ đạc, cùng với người bảo hộ và người quản lý bay trở lại thành phố C.

Bọn họ xuống sân bay, lấy hành lý rồi tiến về phía bãi đỗ xe, xe của Dung Nham đã đỗ ở đó. Trương Lâm vừa qua khỏi cửa sân bay đã lười không muốn đi, nói đã báo cho Hồ Kha đến đón, ánh mắt lạnh lợi của cô gái đưa qua đưa lại giữa Diệp Mộc và Dung Nham: “Hai người muốn đi đâu thì đi đi! Em và Hồ Kha đưa xe xong, cậu ấy sẽ đưa em về!”

Dung Nham và Diệp Mộc quay sang nhìn nhau, rồi lại ngượng ngùng quay mặt đi, có chút bối rối. Dung Nham kéo hành lý của Trương Lâm, cùng cô đi tìm Hồ Kha, Diệp Mộc theo sau hai người. Trương Lâm từ xa đã nhìn thấy Hồ Kha vẫy tay về phía cậu, cái miệng xinh xắn đang huýt sáo bỗng im bặt, chân cũng đứng im.

Diệp Mộc thấy lạ, bước lên phía trước, nhìn theo ánh mắt của cô, lập tức giật mình. Chỉ nhìn thấy sau lưng Hồ Kha cách đó không đến mười mét, Lê Cận Thần và Lê Khanh Thần cùng nhau bước tới, hai anh em họ đều rất cao, dung mạo xuất chúng, cùng nở nụ cười quý tộc, rất nổi bật giữa đám đông. Diệp Mộc bất giác nép sát vào Dung Nham đang đứng bên cạnh, có cảm giác như vừa bị bắt gặp trên giường cùng một người khác.

Trương Lâm bối rối, khẽ thì thầm vào tai Diệp Mộc: “Em chỉ thông báo cho Hồ Kha thôi mà! Giám đốc Lê và phó giám đốc sao cũng đến thế này?”

“Để chị giải quyết, em cứ đi đi.” Diệp Mộc rất lo lắng, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ không có chuyện gì để Trương Lâm yên tâm. Trương Lâm giậm chân tại chỗ, xoay người chạy về phía Hồ Kha, rất nhanh chóng biến mất trong đám người.

Chỉ còn lại bốn người, hai đôi tiến lại gần. Đầu tiên Lê Cận Thần kéo Diệp Mộc lại, tay hướng về phía

Dung Nham một cách rất tự nhiên, kéo lấy hành lý của Diệp Mộc. Lê Khanh Thần lại đến bên Dung Nham, khoác tay anh, thân mật hỏi: “Anh có mệt không?” Giọng nói ấy lọt vào tai Diệp Mộc lúc này cô đang bị Lê Cận Thần ôm chặt, giống như một người chồng đến đón vợ vừa đi công tác về.

Dung Nham khẽ nhướn mày, nhìn thăm dò Diệp Mộc và Lê Cận Thần, hờ hững đáp: “Sao em lại đến đây?”

Lê Khanh Thần khẽ cười: “Anh trai em nói muốn đến đón bạn gái, còn nói chắc anh cũng về cùng, vừa lúc em xong việc nên đi cùng luôn.”

Ánh mắt Dung Nham đầy vẻ ngạc nhiên, Diệp Mộc tình cờ nhìn thấy, một lần nữa cô lại có cảm giác như vừa bị bắt gặp trên giường với một người khác, nhưng bỗng nghĩ lại, anh ấy và Phó giám đốc Lê rõ ràng là rất thân mật, dựa vào cái gì mà làm vẻ mặt không thoải mái với cô như thế chứ?!

“Về thôi, xe của anh ở ngoài.” Lê Cận Thần nắm chặt cánh tay Diệp Mộc, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Dung Nham. Hai người đàn ông nhìn nhau, vẻ mặt biến đổi không ngừng. Diệp Mộc cúi đầu nên không nhìn thấy.

Dung Nham và Diệp Mộc đã bị hai anh em nhà họ Lê, mỗi người đưa đi một hướng như thế. Diệp Mộc bước lên xe của Lê Cận Thần, trên đường trở về nhà anh, trong đầu cô luôn hiện lên dáng vẻ của Dung Nham khi bị Phó giám đốc Lê xinh đẹp khoác tay.

Về đến nhà, Lê Cận Thần kéo Diệp Mộc lên thang trên lầu, vào phòng làm việc, đóng cửa lại, rồi ép cô vào sau cánh cửa, hôn một cái thật mãnh liệt. Không phải một nụ hôn vì tức giận, Diệp Mộc cảm nhận được, hình như anh đang... sợ hãi điều gì đó.

Lê Cận Thần ôm lấy eo cô, những ngón tay dài bắt đầu vuốt ve lưng cô qua lớp áo, Diệp Mộc khẽ kêu lên, những ngón tay như có điện ấy trườn xuống dưới càng mạnh mẽ...

“Đừng!” Diệp Mộc chặn tay anh, cố gắng kìm nén hơi thở gấp gáp. “Lê Cận Thần... Đừng!”

Lê Cận Thần ghé sát mặt vào cô, những sợi lông mi của hai người chạm nhau, trong đôi mắt anh là sự thèm khát mãnh liệt. Diệp Mộc cứng đờ người. Anh tỏ ra rất lạnh lùng, bình tĩnh, lùi lại phía sau vài bước: “Mộc Mộc!” Giọng nói của anh rất đục và run run. “Anh rất thích em.” Lời thổ lộ nồng nhiệt của anh khiến Diệp Mộc cứng người, khẽ dựa vào tường nhìn anh. Lê Cận Thần hôn nhẹ lên trán cô, rồi mắt cô, càng xuống dưới càng mãnh liệt như muốn phá vỡ hàng tuyến phòng ngự của Diệp Mộc.

Trời đất đang quay cuồng thì bất ngờ có tiếng gõ cửa, Lê Cận Thần không thèm quan tâm, tiếp tục cắn cô, Diệp Mộc kéo tay anh ra, đẩy mạnh. Bên ngoài, tiếng Cận Thụy gọi lớn: “Chú ơi, cô Diệp Mộc ơi, ăn cơm thôi, hai người đóng cửa ở bên trong làm gì vậy?”

Lần đầu tiên Lê Cận Thần đánh mất phong độ trước mặt Diệp Mộc, tức giận khẽ chửi thề. Diệp Mộc đẩy anh ra, mặt đỏ bừng, chỉnh trang lại quần áo, mở cửa bước ra.

Buổi tối Lê Cận Thần có ý muốn cô ở lại, Diệp Mộc trong lòng rối bời nên đã từ chối. Trên đường đưa cô về, anh luôn tỏ ra khó chịu, mãi đến khi xuống xe, Diệp Mộc kiễng chân hôn anh một cái, vẻ mặt ấy mới dần ra đôi chút.

Ở sân bay, quả nhiên Trương Lâm có ý muốn tạo cơ hội cho Dung Nham và Diệp Mộc. Hơn bảy giờ, Diệp Mộc tìm đến nhà thì cô đã ngủ say, nào có chút tinh thần đưa xe. Cylin đang luyện yoga ngoài phòng khách, Diệp Mộc vào phòng Trương Lâm rồi trở ra, ngồi trên sofa. Trên chiếc thảm yoga, thân hình mềm mại của Cylin đang uốn éo trong một tư thế dẻo đến khó tin, Diệp Mộc nhìn không chớp mắt.

“Cylin!” Diệp Mộc bất ngờ khẽ gọi tên cô. “Thời gian vừa qua, có phải em thấy chị không quan tâm đến em nhiều bằng Trương Lâm không?”

Cylin đang cố đưa chân chạm gáy, hơi nghiêng mặt nhìn về phía Diệp Mộc, cười: “Không có ạ!”

Diệp Mộc nhìn thẳng vào mắt cô, quả nhiên cô cố xoay người, không dám nhìn thẳng. Chỉ có Cylin biết Trương Lâm biến mất, chỉ có cô ấy biết Dung Nham cũng tới Canada, trước khi về nước, Diệp Mộc cũng chỉ thông báo thời gian cho một mình cô, nhờ cô thu dọn phòng Trương Lâm giúp.

“Cylin, ngay từ đầu chị đã không lo lắng về em. Bởi vì em khá hơn Trương Lâm, em là một người rất xuất sắc, về tài năng hay tính cách. Thật ra, khi hai người bọn em được giao cho chị, chị đã nói với Giám đốc Lê rằng, Cylin là một ca sĩ thiên bẩm, cho dù người quản lý là ai, em cũng sẽ nổi tiếng”, Diệp Mộc lạnh lùng nói.

Cylin ngồi thẳng dậy, xoay người xếp chân hình hoa sen, nhìn thẳng vào Diệp Mộc, gương mặt trẻ trung tràn đầy sức sống của cô dưới ánh đèn trông đẹp tuyệt vời. Diệp Mộc đã nói đến nước này, cô cũng không muốn chối nữa, hỏi thẳng: “Được, vậy em hỏi chị, trợ lý dẫn chương trình cho Nhậm Bình Sinh, tại sao chị lại dành cho Trương Lâm chứ không phải em? Chị cũng biết, Trương Lâm, cô ấy vốn không phù hợp với những tiết mục như vậy. Lẽ nào bởi vì bây giờ em đã có một chút thành công thì phải giành cơ hội cho những người tụt lại đằng sau? Chị mong muốn nhìn thấy bọn em cùng tiến bộ, đúng không? Diệp Mộc, đối với chị thì em và Trương Lâm có lẽ đều như nhau, nhưng đối với em thì không.”

“Cylin!” Diệp Mộc nhìn vào ánh mắt phức tạp của cô. “Chị giành cơ hội đó cho Trương Lâm là bởi vì...” Cô thở dài. “Lâm Kinh Vũ có một show diễn rất lớn ở Nhật Bản, để cho chị một suất, chị đã giới thiệu em, vì thế em sẽ không có thời gian để làm việc kia.”

Cylin khựng lại, khuôn mặt dần ửng đỏ.

Diệp Mộc không đợi cô nói lời xin lỗi, đã đứng dậy: “Chị về đây, sáng mai công ty sẽ có một cuộc họp liên quan đến vấn đề vi phạm kỷ luật của Trương Lâm. Em cứ tới cuộc thi model phỏng vấn, chị sẽ sắp xếp Tiểu Tình đi cùng em, có việc gì em cứ nói với cô ấy.”

“Diệp Mộc!” Cylin vội vã đứng lên. “Em xin lỗi! Em... em không biết...”

Diệp Mộc xua tay: “Chị thì không sao, chỉ cần em nhớ em nợ Trương Lâm một lần là được, về sau nổi tiếng rồi... đừng quên giúp đỡ cô ấy.”

Về đến phòng mình, Diệp Mộc xả một bồn nước nóng lớn để ngâm mình. Cả người thả lỏng trong bồn tắm, cô im lặng, ngẩn ngơ nhìn trần nhà.

Tin nhắn của Dung Nham đến trong khung cảnh ấy: “Tiểu quái thú, đang làm gì vậy?”

“Tắm – ING.”

“Ồ... Đang trần như nhộng.”

“Phì! Chú già háo sắc!”

“Là anh!”

“Phì...”

Trong một căn chung cư tại thành phố C, Dung Nham nhìn chiếc điện thoại, bật cười, nghĩ ngợi một lúc rồi cũng từ từ cởi bỏ quần áo rồi ném mình vào chiếc bồn tắm massage. Năm phút sau, Diệp Mộc vẫn chưa nhận tin lại, anh vội lấy điện thoại, lại gửi một tin nhắn: “Sao em lại cùng với Lê Cận Thần vậy? Anh nhớ là đã rất nhiều lần nói với em tránh xa anh ta ra.”

“Ý kiến của anh không đại diện cho ý kiến của em mà.” Nhắc đến Lê Cận Thần là lại nhớ đến cô em gái xinh đẹp của anh, thế là Diệp Mộc thêm vào một câu: “Anh cũng thế chứ khác gì!”

“Ồ, em không thích Lê Khanh Thần.” Khóe miệng Dung Nham bắt giác mỉm cười: “À há.”

Năm giây sau, Diệp Mộc ngồi bật dậy, tay bấm bàn phím thoăn thoắt: “Không phải cô ấy đang ở trong lòng anh và đọc tin nhắn này đấy chứ?!”

Đầu bên kia, nụ cười của Dung Nham tắt ngấm: “Không đâu.”

“Phù, làm em sợ chết khiếp!” Diệp Mộc lại ngã người vào thành bồn tắm.

“Đừng sợ, mối quan hệ của anh và cô ấy không giống như em nghĩ đâu.”

Đừng sợ, mối quan hệ của anh và cô ấy không giống như em nghĩ đâu... Diệp Mộc tỉnh ý nhận ra rằng, chủ đề đang dần trở nên ngọt ngào như những quả bong bóng màu hồng bay lơ lửng. Cô không giữ được tay mình, gửi đi một tin nhắn: “Thế hai người có quan hệ gì?”

“Quan hệ hợp tác... Cô ấy rất có thể sẽ là đối tượng kết hôn của anh.” Câu này Dung Nham soạn xong rồi xóa đi rồi lại bấm lại. Cuối cùng tin nhắn cũng được gửi đi, anh có chút bất an, vút điện thoại sang một bên, nhấc ly rượu đặt kế bên lên, một hơi uống cạn. Một lúc sau, Diệp Mộc mới gửi tin nhắn trả lời, có chút không tự nhiên: “Uh.”

15. Chương 15: Mất Mặt

Buổi họp ngày hôm sau nghiêm trọng hơn nhiều so với những gì Diệp Mộc nghĩ. Lê Cận Thần không có mặt, người chủ trì cuộc họp là mỹ nhân Phó giám đốc Lê. Các nhóm trưởng trong công ty đều có mặt. Sunny ngồi ở vị trí đầu bên trái, mặc một bộ đồ đen bó sát đầy quý phái. Ngồi đối diện là Trần Phái Phái vẫn trong chiếc váy voan trang trí hình bướm sắc sỡ. Diệp Mộc vừa bước vào, cô ta liền cười với Diệp Mộc, vẻ bề ngoài xinh đẹp ấy lại khiến Diệp Mộc cảm thấy ghê sợ.

Trong công ty, Lê Khanh Thần luôn là người phụ nữ mạnh mẽ, kiên cường, ấn tượng của Diệp Mộc về cô từ trước đến nay chỉ có vậy. Hôm nay, Lê Khanh Thần mặc một chiếc chân váy màu đen, áo sơ mi lụa màu trắng, đơn giản mà thời trang. Hai chiếc cúc trên cùng của áo sơ mi không cài, nửa kín nửa hở, ôm lấy chiếc cổ cao xinh đẹp, cả thân hình duyên dáng như một con thiên nga trắng muốt. Cũng giống như Lê Cận Thần, trên người cô toát ra khí chất quý tộc không thể lẫn vào đâu được.

Trong một chiến trận như thế này, Diệp Mộc đến ý chí phản kháng cũng chẳng còn, để mặc cho Lê Khanh Thần dương oai mắng mỏ một trận, và cũng để làm tấm gương cho mọi người.

Diệp Mộc hiểu rõ, có thành tích của Cylin, công ty không thể đuổi cô được. Chỉ có điều vài tháng gần đây, khó khăn lắm cô mới có được chút thành tích, nhưng chỉ vì chuyện này mà tất cả trở về con số không. Vị trí của cô trong công ty đã quay lại lúc đầu, thậm chí còn không bằng. Điều này khiến cho Diệp Mộc vô cùng tức giận.

Có lẽ do cân nhắc đến mối quan hệ với Dung Nham nên hình thức phạt Trương Lâm sẽ là hủy toàn bộ các hoạt động gần đây, ca khúc chủ đề trong phim Vãn tình lúc đầu Diệp Mộc giành về cho Trương Lâm bây giờ cũng bị hủy.

Điều bộ của Lê Khanh Thần tỏ ra là vì việc công của công ty mà xử lý. Sắc mặt Sunny có chút khó coi. Việc chẳng liên quan gì đến mình nên Trần Phái Phái ngồi nghịch móng tay, nở một nụ cười trên người khiến Diệp Mộc càng thêm tức tối.

Cuộc họp giống như một buổi đấu tố Diệp Mộc, rõ ràng là Lê Khanh Thần đứng về phía Trần Phái Phái, cùng nhau chèn ép cô. Trừ lúc ban đầu nói lời xin lỗi, Diệp Mộc không nói thêm bất cứ câu nào. Sau khi tan họp, trên đường tới nhà Tần Tang, Diệp Mộc nắm chặt tay thành hình nắm đấm. Khi Lý Mộ và cô vợ nhỏ của thằng bé ra mở cửa, bị vẻ mặt hình tên lửa của cô dọa cho sợ quá, lùi lại rất nhanh.

Dung Nham đến trước cô vài phút, đang đứng ở hành lang thay giày, Lý Mộ lùi lại vài bước nên đụng vào chân anh. Dung Nham quay lại đã nhìn thấy tiểu quái thú mặt mày xám xịt đứng ở cửa, bật cười: “Bảo Bảo à!” Anh bế cô bé Bảo Bảo của Tiểu Tam đen tối – Trần Ngộ Bạch lên: “Cháu xem vẻ mặt của cô ấy bây giờ có giống mẹ cháu lúc bị bố cháu mắng cho một trận không?” Diệp Mộc nghe xong càng thêm tức tối, đẩy anh ra, bước vào trong, ngồi trước tủ giày thay giày.

Bảo Bảo mút ngón tay, chăm chú nhìn Diệp Mộc, lắc đầu: “Không giống, cô ấy xinh hơn mẹ cháu!” Dung Nham mặt mày tươi cười, không kiềm chế được, thơm nhẹ lên đôi má hồng mừn mừn của con bé một cái, khiến cho Tiểu Lý Mộ đang đứng cạnh nhìn thấy cũng cau có mặt mày.

Bảo Bảo phát hiện thứ dính trên tay mình không sạch, thân mật ôm lấy cổ Dung Nham, khẽ lau lau ngón tay lên chiếc áo ngoài màu trắng của anh, vừa lau vừa títt mắt cười, nói: “Bác hai, cô ấy nhìn rất giống dì Tiểu Tứ! Đôi mắt kia kìa.”

Lại là Tiểu Tứ... Diệp Mộc nghe thấy cái tên này liền ngẩng phắt đầu, chỉ nhìn thấy Dung Nham vẫn đang cười, nhưng trong ánh mắt ánh lên một sự xao động mà anh đã cố kìm nén. Cô vội vàng chuyển chủ đề, vỗ vỗ Lý Mộ, hỏi: “Mẹ cháu đâu?”

“Trong phòng bếp!” Bảo Bảo cười títt mắt đáp.

Diệp Mộc đi vào bếp, nhìn thấy Tần Tang mặc một chiếc tạp dề màu hồng, đang gói sủi cảo, Lý Vi Nhiên đeo một chiếc tạp dề màu xanh nhạt, phụ trách sắp xếp rồi cho sủi cảo vào nồi. Hai người không nói chuyện với nhau, tay chân bận rộn, thậm chí đến nhìn nhau cũng không, nhưng trong khung cảnh ấy, đến con dao đặt trên bàn kia cũng phát ra những tia sáng ấm áp.

Diệp Mộc nhẹ nhàng lui ra ngoài, hình ảnh đầu tiên hiện lên trong đầu cô chính là vòm ngực và chiếc áo choàng ấm áp của ai đó trong màn tuyết giăng đầy trời tại đất nước Canada.

Tối nay, gia đình đại BOSS không tới, nhà hốt nam hốt nữ nọ cũng không đến, nhưng có thêm một người Diệp Mộc chưa gặp, đó là lục thiếu gia của Lương Thị - Tần Tổng. Tần Tổng có nét giống Trần Nguyên điển trai đang rất nổi tiếng, về khí chất thì Trần Nguyên kool hơn, nhưng người này lại có nét rất phớt đời. Vợ chồng Tần Tang và Lý Vi Nhiên dường như cố tình để Diệp Mộc và Tần Tổng sát lại gần nhau.

Lý Vi Nhiên mời tất cả mọi người đến là có chuyện vui muốn thông báo... Tần Tang đã mang bầu. Những người đàn ông không nói gì, chỉ cười, vỗ vỗ vai Lý Vi Nhiên, khen anh nỗ lực canh tác đã có ngày được hái quả.

Tần Tang pha một ấm trà, kéo Diệp Mộc sang một bên nói chuyện: “Vi Nhiên lo cho đứa bé, trong vòng ba tháng không cho chị ra ngoài, vì thế thời gian này chị không có thời gian nói chuyện nhiều với em. Thế nào, có việc gì không hài lòng không? Nói chị nghe coi.”

“Có cũng không nói cho chị biết được.” Diệp Mộc cười, nói thật lòng. “Chị, chị thật là hạnh phúc! Lúc này em vào bếp, nhìn thấy chị và anh rể, em chỉ hy vọng trong một đêm có thể lớn thêm bảy, tám tuổi, ngay ngày mai là có thể ổn định cuộc sống, có chồng có con, vui vẻ, hạnh phúc.”

Tần Tang nhìn Diệp Mộc vẻ thăm dò: “Diệp Mộc, em hãy nói thật đi, có chuyện gì phải không?”

Diệp Mộc mím chặt môi: “Hôm nay vui thế này, để mấy hôm nữa em sẽ kể, cũng không có chuyện gì gấp.”

“Diệp Mộc, em có muốn ngay bây giờ chị gọi điện cho Lê Cận Thần để hỏi rõ không?” Tần Tang nói đơn giản.

Diệp Mộc phì cười: “Anh ấy dù sao cũng là đại công tử của công ty giải trí quốc tế C&C, chị nể mặt anh ấy một chút có được không?”

Tần Tang coi như không nghe thấy: “Đây là thành phố C, không phải Hồng Kông, còn chưa đến lượt Lê Cận Thần kia. Nếu không phải muốn giúp em, chị còn lâu mới ký hợp đồng Vấn tình với C&C. Diệp Tử! Em tự mình lo liệu là rất tốt, nhưng hãy thả lỏng lên một chút! Người khác so bì năng lực với em, em đừng sợ, so sánh sự cố gắng em càng không phải sợ, biết chưa hả?”

Diệp Mộc nhớ đến việc của mình, lòng lại rộn lên. Tần Tang nhìn biểu hiện của cô: “Sao nào, công việc có gì không thuận lợi à?”

Diệp Mộc ngẫm nghĩ, nghiêng răng nói: “Ông đạo diễn Vương quay bộ phim Vấn tình của chị ấy, lúc đầu ông ấy hủy vai diễn của Trương Lâm... Em nghĩ hai người của em đều là những người mới, đều là lần đầu quay phim, cùng diễn một lúc cũng không hẳn đã tốt nên cũng không nói gì. Ai ngờ bây giờ đến bài hát chủ đề trong phim ông ấy cũng không cho Trương Lâm hát nữa. Công ty cũng có vẻ không hài lòng với em.” Cô không đi vào vấn đề chính.

Tính cách lớn nhất của Tần Tang là bảo vệ người thân, lúc này sắc mặt cô biến đổi. Diệp Mộc có chút không yên tâm. Một lúc sau, Tần Tang hỏi Diệp Mộc: “Diệp Tử, em nói đi, em muốn thế nào?”

Diệp Mộc nhìn mũi chân mình, giọng nói có chút không tự tin: “Em nghĩ... ít nhất cũng cho bọn em hát ca khúc chủ đề được không? Diễn xuất với Trương Lâm là mới mẻ, nhưng cô ấy hát không đến nỗi...”

Tần Tang gật đầu, khẽ cười khẩy: “Chị biết rồi.”

Khi mọi người ra về cũng đã chín giờ tối, Lý Vi Nhiên mượn cớ con gái đi về một mình không an toàn, nói Tần Tổng đưa Diệp Mộc về. Tần Tổng cầm trên tay chìa khóa chiếc xe mới cóng, mặt tỏ vẻ sao cũng được. Dung Nham cầm chiếc áo ngoài bước đến, giả bộ như tình cờ đứng trước Tần Tổng và Lý Vi Nhiên, đằng sau Diệp Mộc: “Anh cũng về đây.” Anh lại làm như tình cờ quay sang Diệp Mộc: “Tiện đường đưa em về nhé?” Diệp Mộc gật đầu lia lịa. Tần Tổng khẽ nhướn mày, nhìn Dung Nham một lượt thăm dò, bật cười thành tiếng.

Vừa ra khỏi cửa, cả hai người thở phào nhẹ nhõm. Diệp Mộc đi sau, nhìn thấy trên cổ áo anh có thứ gì đó, cô giơ tay ra, Dung Nham không quay đầu lại, bất ngờ túm lấy cánh tay cô.

“Trên áo anh...” Diệp Mộc giật mình, lúng túng giải thích. Ánh mắt Dung Nham sáng lên, anh từ từ thả lỏng tay, mím môi, cởi áo khoác ngoài vắt lên tay.

Không khí có phần trở nên gượng gạo, xuống đến tầng một, bước vào xe, xe của Dung Nham vừa lăn bánh, phía bên trái bỗng có tiếng xe nổ máy, từ xa chiếc xe rú ga lao đến, Dung Nham lập tức nhấn phanh, người lao về phía trước. Diệp Mộc vẫn hoảng hồn, chỉ nhìn thấy một chiếc xe thể thao màu vàng nhạt vụt qua đầu xe của bọn họ mà lao đi.

“TẦN TIỂU LỤC!” Dung Nham nghiêng chặt răng, chỉnh về số lớn nhất, rồ ga định đuổi theo nhưng nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Diệp Mộc, anh cố gắng kiềm chế cơn giận, thả chân phanh, khẽ xoay vô lăng, chiếc xe từ từ lăn bánh ra khỏi bãi đỗ xe.

Suốt quãng đường về, vẻ mặt Diệp Mộc không khá hơn là mấy, Dung Nham nhìn bộ dạng của cô, không yên tâm cứ để cô về như vậy, chiếc xe rẽ vào một làn đường lên cầu vượt, một lúc sau dừng trước một con ngõ nhỏ.

“Anh làm gì thế?” Diệp Mộc hỏi.

“Em vẫn còn nợ anh một bữa cơm, đồ không có lương tâm, quên rồi sao?” Dung Nham cười rồi mắng.

Diệp Mộc cau mày: “Anh vẫn chưa no sao?”

“Phí lời!” Dung Nham rút chìa khóa xe, xoa xoa mái tóc cô. “Xuống xe!”

Con ngõ nhỏ tối thui, đường chỗ lồi chỗ lõm, Dung Nham cầm tay Diệp Mộc, bước đi trước cô nửa bước. Xung quanh chẳng có chút ánh sáng nào, tiếng động cũng không, anh nhẹ nhàng dẫn đường cho cô, tất cả bỗng giống như vận mệnh, cô có anh dẫn đường, chẳng cần phải lo lắng gì. Con hẻm im lìm, màn đêm dày đặc, hai hơi thở hòa quyện vào nhau. Những điều khó nghĩ bấy lâu cô cất giấu sâu trong lòng giờ đây như tan biến, hóa thành những hạt bụi.

Ngang qua con ngõ nhỏ là một quán ăn tư gia, bà chủ hàng béo tốt chào hỏi Dung Nham rất thân mật. Mặt Diệp Mộc lúc nào cũng ngẩn ra, lưng cô đầm mồ hôi, mãi đến khi một nồi cá om dưa bốc khói nghi ngút được mang lên, mặt cô mới dần dần ra. “Chỗ này cũng không phải dễ tìm nhỉ, anh thường đến đây à?” Cô nhìn xung quanh, những đồ dùng bài trí trong nhà rất bình thường, có một chiếc bàn trong gian phòng, không giống như một quán ăn tư bình thường. Dung Nham “ừm” một tiếng: “Ngày trước anh hay đến đây.”

Khói trắng bốc lên, Dung Nham hơi nheo mắt, gỡ thịt cá, gấp một miếng đặt vào chiếc bát trước mặt Diệp Mộc. Diệp Mộc cúi mặt ăn từ tốn. Dung Nham ngửa cổ uống trà, thỉnh thoảng liếc nhìn cô. Cuối cùng, Diệp Mộc ăn hết sạch, đến dưa cũng không bỏ sót, sau đó còn uống thêm hai bát canh lớn.

“Diệp Mộc!” Đợi đến khi cô đặt đĩa xuống, Dung Nham châm một điếu thuốc, nói. “Em đừng nói dối Tần Tang, cho dù là vì ai đi nữa.” Anh có rất nhiều muốn nói cho cô, rất nhiều điều muốn dạy cho cô biết, trong lòng anh, người con gái này từ lâu đã không mang dáng dấp của Tiểu Tứ nữa rồi, nhìn thấy cô bước những bước chưa đúng, anh như nhìn thấy chính mình ngày trước, không thể không kéo cô dậy. Hoặc là, anh không nỡ nhìn thấy cô bị thương. Nhưng anh là gì của cô chứ, chỉ có thể làm như vậy mà thôi.

“Em đâu có.” Diệp Mộc uống bia ừng ực. Dung Nham nhả một làn khói mỏng, cười mà như không. Cô chột dạ: “Ít nhất thì cũng không phải hoàn toàn vì Lê Cận Thần.”

“Vậy tại sao không nói cho Tần Tang biết em và Lê Cận Thần yêu nhau? Lúc đầu đến anh em cũng chẳng nói.”

“Anh cũng đâu có nói với em anh và Phó giám đốc Lê sẽ kết hôn!” Diệp Mộc buột miệng.

Dung Nham khựng lại, đầu cúi thấp, dụi tắt điều thuốc: “Khanh Thần rất thông minh, cũng rất được việc, cô ấy rất phù hợp trở thành vợ của nhị thiếu gia nhà họ Dung. Cô ấy cũng muốn ổn định tại thành phố C, gả cho nhà họ Dung đối với cô ấy cũng rất có lợi. Vì thế anh và cô ấy có thỏa thuận ngầm với nhau...” Anh ngẩng đầu nhìn Diệp Mộc. “Nếu đến lúc đó cả hai vẫn còn chưa ổn định thì bọn anh sẽ kết hôn.” Diệp Mộc như không nghe thấy gì, uống thêm một ngụm bia, cười khan: “Ha ha, thế thì hay quá... Nếu mà như thế, anh sẽ phải gọi em là chị dâu rồi.”

Dung Nham nói ra những lời trong lòng này với hy vọng mãnh liệt, anh đã chuẩn bị tinh thần cho những câu hỏi hoặc thắc mắc, ai ngờ Diệp Mộc chẳng tức giận cũng chẳng thất vọng, thậm chí đến tò mò cũng không. Bị một cú đánh mềm mại thế này, Dung Nham bực bối chẳng nói năng gì, châm thêm điều thuốc, rít một hơi mạnh rồi dập tắt luôn: “Ăn xong chưa? Về thôi!”

Diệp Mộc ăn cay quá nên mặt đỏ ửng, vô cùng hấp dẫn dưới ánh đèn. Dung Nham nhìn vậy, giơ tay đẩy cô, quát lớn: “Đứng dậy đi trả tiền! Nhìn bộ dạng của em kìa!”

Diệp Mộc tức tối, lườm anh một cái rồi đứng dậy, cố tình va vào anh. Dung Nham xoa xoa phần vai cô va vào, chỉnh lại cổ áo.

Có thể do nóng và lạnh tác động lên dạ dày, nửa đêm, bụng Diệp Mộc trở nên khó chịu, buổi sáng gặp Trần Hiểu Vân, một tiếng đồng hồ chạy vào nhà vệ sinh ba lần.

“Cậu làm gì thế?” Trần Hiểu Vân chau mày. “Bệnh đi tiểu thường xuyên à?”

Diệp Mộc xoa xoa bụng, mặt trắng bệch: “Ăn nhầm đồ, bụng đau quá mà chẳng đi được.”

Trần Hiểu Vân để miếng bánh bao đã đưa tới sát miệng xuống, miệng méo xệch đi.

“Cậu gọi mình ra đây làm gì?” Diệp Mộc ôm bụng, gác chân lên bàn, chẳng còn chút sức lực nào.

“Cho cậu cái này, lời bài hát và sample đều ở trong này.” Trần Hiểu Vân vút qua một chiếc USB. “Ngày mai cậu đến phòng thu âm của mình, rồi hẹn họ hôm nào sắp xếp cho Trương Lâm hát thử.”

Diệp Mộc ngồi phắt dậy, vui mừng reo lên: “Cậu viết xong rồi à?! Trần Hiểu Vân! Tớ yêu cậu!” Diệp Mộc kích động, giơ tay ra bầu véo khuôn mặt Trần Hiểu Vân. “Tớ yêu cậu! Tớ yêu cậu!”

Trần Hiểu Vân bình tĩnh đẩy tay cô ra: “Nếu tớ nói không có chuyện giảm giá đâu, cậu có còn yêu tớ không?”

Diệp Mộc lắc đầu rất quyết đoán.

Tần Tang thu xếp mọi việc rất nhanh gọn, buổi chiều, trong công ty đã có những lời đồn đại rằng nhà biên kịch của Vấn tình phá hợp đồng, không giao kịch bản nữa, mạnh mẽ tuyên bố rằng rất vui lòng trả tiền vi phạm hợp đồng. Các thông tin không ngừng được phát ra đi từ nhiều nguồn khác nhau, Diệp Mộc cả một buổi chiều chạy qua chạy lại giữa phòng nghỉ và nhà vệ sinh, nghe ngóng được không ít, nhưng bởi cái bụng cứ hành hạ hết cơn này đến cơn khác nên không còn tâm trí đâu để suy nghĩ.

Lê Cận Thần trở ra từ studio, vừa lúc gặp Diệp Mộc đang bám vào tường, mồ hôi vã ra như tắm, anh đi tới đỡ lấy cô, lo lắng hỏi: “Em thấy khó chịu ở đâu à?” Anh vừa đến gần, bụng cô lại đau nhói, cô vội vã đẩy anh ra, nhưng đã quá muộn một âm thanh “ướt át” khẽ vang lên, Diệp Mộc xấu hổ đến mức gần như có thể biến mất ngay lúc ấy.

Mùi vị này quả là không được dễ chịu cho lắm, đến một quý ông như Lê Cận Thần cũng không thể kiềm chế được, chau mày, sau đó bật cười. Diệp Mộc quay mặt vào tường, không nhìn anh, xấu hổ tưởng chết đến nơi. Lê Cận Thần muốn chạm vào vai cô, nhưng lại nhận được một câu nói đầy đau khổ: “Xin anh đấy, đừng để ý đến em...”

“Mộc Mộc...” Lê Cận Thần cố kiềm chế để không phì cười, nhưng vì bộ dạng đáng yêu của cô mà bật cười thành tiếng. Diệp Mộc bùng nổ, không cần biết chỗ này là hành lang người qua người lại, lùi lại xua xua tay, hét lên bực bội: “Anh mau đi đi, mau đi đi! Buổi tối em xong việc sẽ gặp anh sau!”

Buổi tối, khi gặp Diệp Mộc, Dung Nham chỉ nhìn thấy một con tiểu quái thú đang gầm gừ.

“Này này này!” Dung Nham đẩy con tiểu quái thú đang nhảy lên người anh, túm lấy cổ anh mà bóp, hỏi Trương Lâm đang nằm trên sofa cười khả ố: “Làm gì thế? Cô ấy uống nhầm thuốc à?”

“Không phải!” Trương Lâm lắc đầu. “Là xì hơi không đúng chỗ!”

Khuôn mặt Diệp Mộc vốn đã đỏ bừng, không thể đỏ thêm được nữa, thả Dung Nham ra, quay lại véo Trương Lâm. Trương Lâm gầy gò, bị cô đè xuống sofa đến thở cũng chẳng ra hơi, hét lên kêu cứu. Dung Nham đi tới, nhẹ nhàng nhắc bổng tiểu quái thú lên, vỗ vỗ đầu cô: “Rốt cuộc là làm sao?”

Diệp Mộc phần nộ kể lại toàn bộ câu chuyện mất mặt với Lê Cận Thần chiều nay, sau đó ngón tay run run chỉ vào mũi Dung Nham: “Đều do anh hại cả!” Dung Nham nằm trên sofa, cười đến mức cả chiếc ghế cũng rung bần bật. Diệp Mộc hét lên một tiếng, lao đến đòi anh trả sự trong sạch và hình tượng thực nữ lại cho cô.

Dung Nham xoa xoa bụng, cười ngặt nghẽo: “Một mình em ăn nhiều như thế, còn trách anh? Đã nói từ đầu là em trả tiền nên anh mới đi, cuối cùng khi về vẫn là anh trả tiền, em có còn lương tâm nữa không đấy hả?” Diệp Mộc nghiêng răng ken két, như muốn xông lên cắn anh. Trương Lâm ngồi bên cạnh nói đá thêm vào: “Hai người cùng đi ăn đêm, sao chỉ có chị Diệp Mộc bị đau bụng thế?” Dung Nham xoa xoa cằm: “Chắc là có liên quan đến việc cô ấy gần mỹ nam cũng nên.”

“Thế anh bây giờ gần hai mỹ nữ bọn em, sao cũng chẳng có vấn đề gì thế?” Trương Lâm chớp chớp mắt. “Hay là bây giờ anh biểu diễn tại đây đi! Anh cũng mất mặt một lần, cho chị Diệp Mộc cảm thấy nhẹ nhõm trong lòng.”

Mặt Dung Nham tối thui: “Có cần phải như thế không?” Trương Lâm nhìn Diệp Mộc, Diệp Mộc nhìn Dung Nham, cười khẩy, bẻ bẻ đốt ngón tay, chỉ về phía ấy. Dung Nham “ợ” lên một tiếng, giọng yếu ớt chống đỡ: “Anh... bây giờ anh không có cảm giác.”

Diệp Mộc nheo mắt lại: “Vậy thì đổi cái khác!” Dung Nham đỏ mồm hỏi: “Không nên thế chứ?” Diệp Mộc bắt đầu bẻ đốt ngón tay...

Cảnh tượng tàn khốc cuối cùng của buổi tối hôm ấy đó là Dung nhị thiếu gia phong lưu tuyệt đỉnh của tập đoàn Lương Thị diễn trò cạy gỉ mũi trước mặt hai người. Trước ống kính điện thoại của Trương Lâm, miệng anh méo xệch, từ từ đứt ngón trở trái vào lỗ mũi. Hai giây sau anh rút ra, nhìn, rồi gơ về phía ống kính một cách rất thánh thiện, nói: “Không có gì!”

Trương Lâm và Diệp Mộc ôm nhau cười, chút nữa thì đứt hơi.

16. Chương 16: Hủy Ước

Lê Cận Thần ngày càng gần gũi với Diệp Mộc, đồng hồ đã chỉ hơn mười một giờ vẫn chưa để cô về, vùi đầu vào trán cô như một chú heo con, giọng khàn khàn, trách Diệp Mộc tối nay không đến ăn tối cùng anh.

“Trần Hiểu Vân hứa sẽ viết bài hát cho Trương Lâm, hôm nay được cầm tận tay, cô ấy vô cùng vui mừng, hẹn Dung Nham và em cùng đi uống trà, tất nhiên em phải đi rồi.” Diệp Mộc giải thích: “Đây là việc công đấy nhé, Giám đốc Lê vĩ đại.”

Lê Cận Thần kéo tay cô đưa lên môi: “Mộc Mộc, những người như Dung Nham phức tạp lắm, em tránh xa anh ta một chút.”

“Em tự biết giới hạn.” Diệp Mộc không muốn tiếp tục chủ đề này. “Đúng rồi, hôm nay mọi người ở công ty đều nói Vấn tình có chuyện phải không?”

“Ừ, có một chút phiền phức.” Lê Cận Thần không tiện nhắc đến Tần Tang, Diệp Mộc cũng không muốn chủ động mở lời, một hồi sau lại hỏi: “Có nghiêm trọng không? Có ảnh hưởng đến công ty không?”

“Nếu như bên đầu tư cũng rút lui thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng.” Lê Cận Thần nói đơn giản.

“Nếu thế... có ảnh hưởng đến đánh giá của tổng công ty về anh và Phó giám đốc Lê không? Em nghe nói hội đồng quản trị rất quan tâm đến biểu hiện của anh và Phó giám đốc Lê ở bên này.”

Lê Cận Thần mỉm cười: “Mộc Mộc, em muốn hỏi gì thế? Không sao đâu, có thể trực tiếp hỏi anh.”

Diệp Mộc biết không giấu được anh: “Phó giám đốc có khi vin vào chuyện Vấn tình mà làm lớn chuyện không? Anh có bị ảnh hưởng gì không?” Trong chuyện Tần Tang giúp cô ra mặt lần này, việc cô lo lắng nhất chính là sẽ gây ảnh hưởng không tốt tới Lê Cận Thần. Vào công ty lâu như vậy, cô cũng biết chút ít về sự cạnh tranh giữa hai anh em Lê gia, Lê Khanh Thần thông minh, tháo vát, tuyệt đối sẽ không chịu thiệt. Càng khó đối phó hơn đó là, khi Lê Cận Thần làm tại tổng công ty ở Hồng Kông, Lê Khanh Thần cũng vào công ty. Lê Cận Thần cùng một số người đến thành phố C làm việc, năm sau cô ta cũng chuyển đến thành phố C, rõ ràng coi Lê Cận Thần là đối thủ, chưa tranh cao thấp sẽ không dừng lại.

“Với tính cách của Khanh Thần thì... có.” Lê Cận Thần bình tĩnh nói.

Diệp Mộc lo lắng: “Em xin lỗi.” Chính Diệp Mộc đã gián tiếp hại anh.

“Em nói gì thế, đồ ngốc!” Lê Cận Thần nâng cằm cô, cười dịu dàng. “Anh và em đã nói rõ rồi mà, công ra công, tư ra tư. Hơn nữa, đây là một trận chiến khá thú vị, chỉ cần mọi việc đều được giải quyết ổn thỏa thì đối với Vấn tình hay đối với công ty đều có lợi. Vả lại Khanh Thần đối đầu với anh chứ không nhằm vào công việc, không có Vấn tình thì nó cũng sẽ tìm việc khác để đối phó với anh.”

Diệp Mộc vẫn cảm thấy mình có lỗi, nhưng không thể nói nhiều hơn. Cô nắm tay anh, bóp thật mạnh: “Cận Thần, về sau những chuyện như thế này anh đừng giữ trong lòng nhé, cứ nói với em. Anh ghét ai, không vừa mắt ai cứ nói cho em biết, ít nhất em cũng có thể cùng anh nói xấu người đó!”

Diệp Mộc ngồi trên đùi Lê Cận Thần, anh tựa vào ghế, nhìn thẳng vào cô. Diệp Mộc nói xong câu này, rất lâu sau anh không nói gì, giữ nguyên tư thế ấy, chăm chú nhìn cô. Cảm giác này theo cảm nhận của Diệp Mộc, giống hệt trong một đêm lạnh lẽo ở nước ngoài, cô lắng nghe ai đó kể về những điều khắc cốt ghi tâm... À! Thì ra, những thứ như thế này có tồn tại. Cảm giác của cô khi ấy là “yêu”, vậy lúc này đây với Lê Cận Thần, cảm giác của cô là gì chứ?

Anh cứ nhìn cô như vậy, không nói, Diệp Mộc khe khẽ lay anh, tay vừa đặt lên ngực đã bị túm lấy. Trong đôi mắt Lê Cận Thần lúc này có rất nhiều cảm xúc... Do dự, yêu thương, hạnh phúc... “Mộc Mộc...” Anh khẽ hôn lên bàn tay Diệp Mộc, rồi cắn yêu: “Mộc Mộc tốt bụng... tối nay ở lại đây cùng anh được không?”

Từng ngón tay như phóng điện thẳng vào tim, trái tim Diệp Mộc đập thình thịch, cô còn chưa kịp trả lời thì trong mắt Lê Cận Thần đã bắt đầu cuộn lên những cơn cuồng phong màu đen. Anh chẳng nói một lời, mạnh mẽ bế cô, bước từng bước dài ra ngoài. Diệp Mộc có một cảm giác “cuối cùng thì cũng đã đến”.

Cửa phòng làm việc vừa mở, Lê Cận Thần ôm Diệp Mộc hướng về phía phòng ngủ. Ánh đèn chạy dọc hành lang lung linh và yên lặng, Diệp Mộc thấy chiếc cảm điển trai và vòm ngực nở rộng của Lê Cận Thần gợi cảm đến mê người.

Cạnh phòng ngủ có một phòng khách mini, trên chiếc sofa da màu trắng ngà, công chúa nhỏ Cận Thụy mặc chiếc váy ngủ màu hồng ngồi đó, chăm chú đọc một cuốn truyện tranh. Lê Cận Thần sững lại, rồi bước nhanh hơn, nhưng Diệp Mộc không để anh làm vậy, kiên quyết nhảy xuống đất.

Lê Cận Thần kéo tay Diệp Mộc đang định quay người đi xuống lầu, quay đầu lại nhìn Cận Thụy mặt tỉnh bơ như không có chuyện gì, ánh mắt rất phức tạp: “Thụy Thụy!” Cận Thụy ngẩng lên nhìn anh: “What?” Giữa hai người họ, giây phút đó dường như có một sự trao đổi mà chỉ những người trong thế giới của họ mới có thể hiểu được.

Diệp Mộc ngượng ngùng, trước mắt trẻ con mà như thế này quả không phải là một tấm gương tốt. Cô giật gật cánh tay bị Lê Cận Thần giữ, nhỏ giọng nói: “Đi thôi, đưa em về. Muộn lắm rồi.”

Người Tần Tang muốn dạy cho một bài học chẳng qua là ông đạo diễn không biết thiết hơn kia, Diệp Mộc vẫn làm việc ở C&C, cô sẽ không hủy hợp đồng. Vì thế khi C&C không chịu được áp lực, cuối cùng sa thải ông đạo diễn nọ, cô không những giao kịch bản, còn lấy danh nghĩa của Diệp Mộc tài trợ một khoản tiền lớn. Tin về việc Lương Thị gởi một cảnh ô liu về phía C&C[1] ngay lập tức được lan truyền khắp thành phố C, nào là Lương Thị đầu tư mạnh tay vào C&C, hay Lương Thị có ý định mua C&C, rồi Lương Thị muốn góp cổ phần vào C&C, trở thành cổ đông lớn nhất tại thành phố C... Tin tức được truyền phong phú, từ tin tài chính cho đến tin giải trí, vô số các nữ minh tinh từng có scandal liên quan đến sáu vị thiếu gia của Lương Thị lúc này lũ lượt ra mặt, trở thành một trong những điểm tập trung đoán già đoán non trong việc hợp tác giữa Lương Thị và C&C lần này.

[1] Cảnh ô liu là biểu tượng cho hòa bình.

Lê Cận Thần quả là một cao thủ, có đầu tư của Lương Thị, anh ngay lập tức nắm bắt cơ hội, thay mới đối cũ, thiên biến vạn hóa, hơn nửa tháng sau, các tờ báo lớn ở thành phố C đều lũ lượt đăng quảng cáo miễn phí cho C&C. Đến cuối tháng, hai công ty cuối cùng cũng chính thức ký hợp đồng. Lương Thị trở thành nhà đầu tư lớn nhất cho bộ phim bom tấn của năm – Vấn tình của C&C, bàn bạc xong xuôi phương án hợp tác lâu dài, đặt một dấu chấm hết hoàn mỹ cho gần một tháng “sóng gió tin tức” vừa qua.

Lê Cận Thần duỗi chân trên chiếc ghế dài, đầu gối lên chân Diệp Mộc, thoải mái nhắm hờ mắt tận hưởng cảm giác được massage. Suốt một tháng qua, anh liên tục làm thêm, mệt đến mức hai má như hóp lại. Vì việc với Dung Nham buổi tối hôm đó, Diệp Mộc cảm thấy rất có lỗi với anh, nhìn anh làm việc mệt mỏi như vậy, càng thêm xót xa nên cô hoàn toàn chiều theo ý anh.

Lê Cận Thần khẽ kêu lên một tiếng, Diệp Mộc vội vã hỏi: “Á? Làm sao thế? Em ấn đau anh à?”

“Không phải.” Lê Cận Thần hít một hơi thoải mái. “Dễ chịu quá đi, không muốn đi làm nữa. Chúng mình cứ ở đây thế này hết chiều nay được không?”

Diệp Mộc véo tai anh: “Giám đốc Lê anh minh thần vũ, ngoan nào, đứng dậy về công ty, buổi tối chúng mình lại gặp nhau.”

Lê Cận Thần nhắm mắt lại, lắc đầu giả trò lười biếng như trẻ con, luôn miệng nói “không muốn”, rồi mở to mắt cười ha ha nhìn Diệp Mộc, nói: “Trừ phi em đồng ý tối nay sẽ ở lại với anh cả đêm, nếu không anh nhất định sẽ không về công ty!”

Diệp Mộc đánh anh: “Lê Cận Thần! Anh là đồ sói già dài đuôi! Cáo háo sắc!”

Mắt Lê Cận Thần đảo qua đảo lại, cười thật lòng, rồi quay người nhìn cô, ôm lấy eo cô, ép sát vào bụng cô, nhắm mắt lại, ngoan ngoãn ôm như một đứa trẻ.

Ánh mặt trời chiếu rọi, hai người yêu nhau quấn quýt. Dưới bóng chiếc cây lớn trong vườn hoa, trên chiếc ghế dài, ánh sáng rực rỡ, làn gió buổi chiều trong lành, ngọt ngào thổi. Một buổi chiều giống như bao buổi chiều khác tại thành phố C, nhưng nó lại trở thành một buổi chiều mà cả cuộc đời này Diệp Mộc và Lê Cận Thần không thể quên, đó cũng là buổi chiều tươi đẹp cuối cùng của họ.

17. Chương 17: Tần Công

Lại một đêm nữa, gió đùa giỡn làm tung bay làn tóc em. Mỗi lần cảm thấy bất lực, em vẫn giống như ngày xưa, ngẩng đầu nhìn trời cao, cố tỏ ra mình cao quý. Nhưng hôm nay đã chẳng còn chị bên em nữa rồi, vì thể nước mắt em cũng đành tự lau.

Từ nhỏ em đã theo sau chị, cùng chị lớn lên, nơi nào có chị là nhà em ở đó. Chị từng nói chị sẽ là một gốc cây, còn em là một đóa hoa vô tư nở rộ dưới chiếc bóng râm mát, rộng lớn của chị.

Ngày ra đi, chị đã hỏi em từ nay về sau còn lại một mình có sợ không, khi ấy em đã lắc đầu không dám trả lời, cũng muốn tỏ ra mình mạnh mẽ, không muốn chị cảm thấy lo lắng mà bước vào cõi vĩnh hằng ấy. Cuối cùng, em đã quyết định sẽ không trả lời, nó trở thành nỗi bận tâm suốt đời của chị.

Nụ cười của chị sẽ mãi mãi tồn tại trong giây phút ấy, lại một mùa hè nữa đến, em cô đơn bước tới tận góc bể chân trời...

Lại một lần thu âm khác, Trương Lâm nước mắt trào dâng. Để không làm ảnh hưởng đến chất lượng thu âm, cho dù nước mắt nước mũi chảy xuống thế nào cô cũng không lau đi, mặc kệ gương mặt lem nhem, nhìn qua lớp kính trong phòng thu, giống như chú cún con bị bỏ rơi đang kêu cứu.

Diệp Mộc xót xa, quay sang nhà sản xuất âm nhạc nổi tiếng - nữ sĩ Trần Hiểu Vân: “Để cho cô bé ra ngoài nghỉ chút đi, đã hơn bốn tiếng đồng hồ rồi, cậu xem con bé khóc thành cái gì rồi kìa.”

Ngón trỏ trái của Trần Hiểu Vân giơ lên vẽ thành hai vòng tròn, rất thần nhiên ra hiệu “cứ tiếp tục”. Cả phòng toàn những nhân viên đã hợp tác lâu năm, không cần nói cũng hiểu, ai cũng bật cười. Diệp Mộc tức mình: “Ít ra cậu cũng cho con bé nghỉ nửa tiếng chứ! Khóc thành thế kia rồi còn thu âm gì nữa.”

“Con hư tại mẹ! Cậu có thôi ngay không thì bảo, Diệp Mộc!” Trần Hiểu Vân kêu cô phiền phức, túm lấy chiếc tai nghe bự chẳng, đeo lên. “Cậu nghĩ rằng những tài năng âm nhạc là có thể dựa vào mấy lời kêu ca của cậu mỗi ngày mà thành được sao? Cô ấy có chất giọng bình thường thế này, mình có thể tìm ra điểm nhấn đã là cố gắng với quân bài vàng này lắm rồi. Được voi còn đòi tiên, có ai phiền phức như cậu không hả?”

“Đúng thế! Đúng thế!” Trần Hiểu Vân được nghỉ học, theo chị tới phòng thu âm chơi nói chen ngang. “Hay là cô ấy không muốn hát bài này thì cho em hát đi! Em còn xinh đẹp hơn cô ấy ấy chứ! Chị nhìn em đi Diệp Tử tỷ tỷ!”

Trần Hiểu Vân vút chiếc tai nghe xuống, một chương tung ra: “Em muốn “nụ cười của chị sẽ mãi mãi tồn tại”, để cho em “cô đơn bước tới tận góc bể chân trời” phải không?”

“Sao lại đánh em? Đau quá! Trần Hiểu Vân, chị thật đáng ghét! Em sẽ đi tố cáo chị với người ấy của chị!” Hiểu Vân tức giận đứng dậy, đẩy chiếc ghế chạy ra ngoài.

Diệp Mộc vênh tai nghe, nhướn mày nhìn Trần Hiểu Vân. Ánh mắt Trần Hiểu Vân rõ ràng là trốn tránh. “Hèm!” Cô vội vã tìm cớ. “Gì nhỉ, các cậu đã đói chưa? Diệp đại gia mời mọi người đi uống trà chiều, thấy sao?”

Những nhân viên trong phòng thu âm đã làm việc chung với Trần Hiểu Vân nhiều năm, làm việc rất ăn ý, ngay lập tức đồng thanh đồng ý. Diệp Mộc ném cho Trần Hiểu Vân một ánh mắt “cứ chờ đấy, sẽ thăm vấn cậu sau”, rồi cầm ví tiền bước ra khỏi phòng thu âm.

“Này! Diệp Mộc!” Có người lớn tiếng gọi.

“Tần Tổng?” Diệp Mộc vội vã quay đầu lại. “Sao anh lại ở đây?”

“Tối có một buổi gặp mặt, anh chị cô cũng tới.” Đang nói, Tần Tổng vẫy tay về phía sau lưng cô, chào: “Anh hai, Diệp Mộc nhà anh ở đây nè!”

“Ê!” Diệp Mộc luống cuống đâm cho anh ta một cái. “Anh đang nói linh tinh gì thế?!”

Tần Tổng cười nham hiểm, Diệp Mộc nhìn Dung Nham bối rối.

Bên cạnh Dung Nham là hai trợ lý thái độ rất lễ phép, anh nói nhỏ để phân công công việc cho họ, rồi hai người liền tách ra, anh bước về phía Diệp Mộc. Tần Tổng cũng vừa huyết sáo vừa rời đi.

“Nói gì với nó thế?” Dung Nham xoa xoa mái tóc của tiểu quái thú. “Diệp Mộc, thằng bé đó cũng chẳng tốt đẹp gì đâu, em ít qua lại với nó thôi.”

Diệp Mộc hơi lùi lại phía sau một chút, nhìn anh một lượt từ trên xuống dưới vẻ thăm dò: “Sao đàn ông các anh đều như vậy? Toàn nói xấu nhau sau lưng, tóm lại bọn anh chẳng có ai tốt đẹp cả!”

Dung Nham bật cười: “Em nói cái gì thế hả!”

Diệp Mộc lắc lắc đầu: “Không có gì.”

“Tối nay, Lương Thị sẽ tổ chức một bữa tiệc ở đây, có rất nhiều khách mời sau này sẽ trở thành khách hàng quan trọng của em đến tham gia đây, em có muốn làm bạn gái cùng anh đi dự không?” Dung Nham nháy mắt, cười hỏi.

Diệp Mộc vênh mặt: “Nhưng tối nay em có hẹn rồi.”

“Bảo anh ta đổi sang ngày khác đi, hẹn hò thì hôm nào mà chẳng được?” Dung Nham lật lật tờ danh sách khách mời, tiếp tục mời mọc.

Diệp Mộc vẫn lắc đầu: “Em phải đi đưa đồ ăn cho Trương Lâm, em đi trước đây!” Dung Nham ở đằng sau vẫn chưa bỏ cuộc, nói lớn: “Tối nay anh đợi điện thoại của em.”

Nếu buổi tối hôm ấy có thể quay trở lại, nhất định Diệp Mộc sẽ đồng ý lời mời của Dung Nham. Dù sao cũng tốt hơn là đến nhà hẹn hò với Lê Cận Thần, đụng mặt Trần Phái Phái trong chiếc áo sơ mi rộng như vậy.

Phụ nữ mặc áo sơ mi nam đúng là rất gợi cảm, hướng hồ lại là người xinh đẹp như Trần Phái Phái. Mái tóc dài của cô ta phấp phới, đẹp đến mê người.

“Làm sao thế?” Sau khi mở cửa, cô ta đứng dưới ánh đèn ở lối bước vào nhà, cười rạng rỡ với Diệp Mộc. “Có cần phải kinh ngạc đến mức đó không? Tôi nói này Diệp Mộc, không phải cô nghĩ rằng mình là nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết ngôn tình, vì thế tất cả đàn ông đều sẽ vây quanh cô một cách vô điều kiện đấy chứ?”

Diệp Mộc nắm chặt tay, móng tay bấm chặt vào lòng bàn tay, cô hít sâu, rút điện thoại gọi cho Lê Cận Thần. Trần Phái Phái thoải mái tựa vào cánh cửa, cười khẩy.

Nụ cười khẩy ấy cùng với tiếng chuông điện thoại rất đỗi quen thuộc với Diệp Mộc từ xa vọng tới, hòa quyện với nhau tạo nên khoảnh khắc suốt cuộc đời này Diệp Mộc khó có thể quên được. Lê Cận Thần lao từ tầng hai xuống, trên người là bộ quần áo ngủ xộc xệch.

“Mộc Mộc!” Anh kinh hoàng kêu lên, chạy như phi xuống bậc cầu thang cuối cùng, ngã khuỵu chân.

Trần Phái Phái khẽ kêu một tiếng, quay người lại đỡ. Hai mắt Lê Cận Thần đỏ ngầu, dường như xương cốt mềm nhũn chẳng còn chút sức lực nào. Cận Thụy nghe thấy tiếng ồn, từ trong phòng bước ra. Nhìn thấy hai người quần áo xộc xệch và Diệp Mộc đang đứng như trời trồng ngoài cửa, cô bé cắn môi, không nói gì.

Diệp Mộc đứng cách Lê Cận Thần chừng hai mươi bước chân, nhìn thẳng vào anh, muốn tìm biểu hiện nhỏ nhất của anh để biết rằng đây chỉ là một sự hiểu nhầm. Còn anh, tay trái bám lấy cánh tay đang đỡ kia, tay phải chống xuống đất, không có chút sức lực để đứng dậy đi về phía cô, nói một câu... cho dù là câu xin lỗi.

Diệp Mộc mở miệng nhưng không nói được câu nào, cúi thấp đầu. Màu đen tuyệt vọng xuất hiện trong đôi mắt Lê Cận Thần dần lan rộng.

“Anh không sao chứ? Có đau chỗ nào không? Đứng dậy đi lại một lúc xem...” Trần Phái Phái lo lắng, nói.

Lê Cận Thần không để ý đến cô ta, trong ánh mắt chỉ còn Diệp Mộc đang bàng hoàng cực độ đứng kia. Vết đau đớn hiện lên trên khuôn mặt xinh đẹp của Trần Phái Phái, cô ta quay sang nhìn Cận Thụy: “Thụy Thụy, cháu ra ngoài này làm gì? Làm bài tập xong rồi à? Vào trong phòng đi, cô không gọi thì cháu đừng có ra.”

Bình thường đến Lê Cận Thần cũng chẳng sợ, vậy mà lúc này Cận Thụy công chúa lập tức ngoan ngoãn quay về phòng. Sau đó, Trần Phái Phái gọi người đến đỡ Lê Cận Thần dậy, vẻ khí phách ấy rõ ràng là của nữ chủ nhân trong gia đình.

Lê Cận Thần đẩy những người giúp việc ra, khập khiễng tiến về phía Diệp Mộc. Diệp Mộc lùi lại phía sau một bước, hai bước, rồi không lùi được nữa, quay người đẩy cửa chạy đi.

“Mộc Mộc...” Phía sau lưng cô, tiếng gọi đau đớn tột cùng của Lê Cận Thần cùng với tiếng những đồ vật rơi liên tiếp, như những nhát dao đâm hết nhát này đến nhát khác vào trái tim Diệp Mộc, nhưng cô không hề cảm thấy đau.

Hết rồi, vết thương lần này quá lớn.

Đại BOSS Lương Phi Phàm đặc biệt chú ý đến Dung Nham đang đứng một mình trong đám người chen chúc. Tiểu Tam đen tối - Trần Ngộ Bạch đẩy chiếc kính, khuôn mặt nghìn năm không có cảm xúc nào nở một nụ cười hiểm hoi. Anh không nói lời nào, nhưng nụ cười ấy cũng đủ như hàng trăm móng vuốt túm lấy trái tim Dung Nham. Tiểu Ngũ - Lý Vi Nhiên cúi đầu khẽ ho, mặt mày hớn hở che giấu vẻ sung sướng trước tai họa của người khác.

Tần Tổng diễn trai, phong độ xoa xoa cằm, hỏi một cô phục vụ: “Dung nhị thiếu gia không có bạn gái đi cùng... Nói thử một câu thành ngữ xem?” Cố Yên đảo đảo mắt tranh trả lời: “Ngàn năm có một?” An Tiểu Ly xoa xoa bụng, cười tít mắt: “Có một không hai!” Người cuối cùng là Tần Tổng, mỉm cười nói: “Anh hùng hết thời.”

Bữa tiệc vừa bắt đầu, chủ nhân của bữa tiệc là ngũ thiếu gia đứng ở cửa cười lớn, lão đảo lù về phía sau. Các vị trong phòng đều nhìn thấy Dung nhị thiếu gia lén lút thoát khỏi vòng vây, nghiêng chặt răng, rút điện thoại ra bấm lia lịa.

Diệp Mộc lao thẳng ra khỏi nhà Lê Cận Thần, chạy ra đường, chặn một chiếc taxi lại, mở mạnh cửa ngồi vào trong. Ngồi trên xe, cô phát hiện mình đang run bắn không thể dừng lại được. Điện thoại trong túi rung liên tục, cô quay đầu lại nhìn, Lê Cận Thần không hề đuổi theo.

Diệp Mộc lục tung chiếc túi, vật to vật nhỏ tung tóe, tay cô run run cầm chiếc điện thoại, cái tên đang nhấp nháy trên màn hình kia không là cái tên cô nghĩ nó phải hiện lên.

“A lô!” Diệp Mộc nghe điện thoại, giọng bình tĩnh. Đầu bên kia, Dung Nham như bùng nổ: “A đầu chết tiệt! Em cho anh leo cây đấy à?!”

“Xin lỗi nhé!” Mặt Diệp Mộc không có chút cảm xúc, cô xin lỗi một cách máy móc.

Trong cơn tức giận, Dung Nham vẫn tỉnh ý phát hiện ra cô có gì đó không ổn, giọng nói trở nên nghiêm túc: “Bây giờ em đang ở đâu?”

Diệp Mộc đưa chiếc điện thoại cho người tài xế đang cẩn thận nhìn qua chiếc gương chiếu hậu, thu tay lại, cô mệt mỏi ngả người ra ghế sau.

Dung Nham cầm điện thoại, vội vàng đi vào lấy chiếc áo choàng rồi vội vàng đi ra. Anh bỗng thấy choáng váng, Tần Tang đứng chặn ngay trước mặt anh, thấy Tần Tang cười ngọt ngào, mở miệng nói: “Anh hai!”

Chân Dung Nham mềm nhũn, anh xua tay lia lịa: “Đừng! Tang Tang, khi em còn chưa gả cho Tiểu Ngũ, anh sợ nhất chính là Tiểu Ngũ nhà anh ngọt ngào gọi anh là anh hai. Từ khi em về nhà này, anh không sợ Tiểu Ngũ, anh sợ em. Em có chuyện gì cứ nói thẳng, đừng có mà gọi anh hai ngọt lịm như thế, anh yếu tim!”

Tần Tang cười càng ngọt hơn: “Thế thì em nói thẳng luôn. Anh hai, Tiểu Diệp Tử nhà em không biết cư xử nên đắc tội với anh à?”

Dung Nham biết sự việc không tốt đẹp nữa rồi, cau mày lắc đầu.

Sắc mặt Tần Tang biến đổi: “Thế thì tốt. Mẹ Diệp Tử tái giá chuyển đến Hồng Kông, cậu của em đến bản thân còn chẳng lo nổi, rất ít quan tâm đến nó. Ở đây nó chỉ có em là người thân, vì thế, tuy rằng anh là anh hai của Vi Nhiên, em vẫn phải mạo muội hỏi cho rõ ràng. Nếu nó không đắc tội gì với anh, anh đừng dọa nạt nó nữa. Nó không còn là một đứa trẻ, cũng biết tự lập, nhưng dù sao vẫn trong sáng hơn anh, anh giờ cao đánh khẽ một chút.”

Dung Nham giơ hai tay lên đầu hàng: “Tang Tang, có gì từ từ nói.”

“Chẳng phải em đang từ từ nói đây sao?”

Dung Nham thở dài: “Thằng quỷ Tiểu Lục toàn nói xằng bậy, em đừng có tin... Giữa anh và Diệp Mộc quả thực có xảy ra một số chuyện, nhưng không nghiêm trọng như em nghĩ đâu. Bọn anh thế nào thì em biết rồi đấy, cô ấy là em của Vi Nhiên thì cũng là em của anh, anh đâu có xấu xa thế”. Những lời này cuối cùng cũng làm cho ánh mắt của Tần Tang dịu xuống một chút, Dung Nham nhìn đồng hồ, ước chừng lúc này Diệp Mộc cũng sắp đến rồi. “Tang Tang, anh có việc phải đi, lần sau sẽ nói chuyện kỹ hơn nhé!”

Tần Tang gật đầu, Dung Nham cười rồi quay người đi, cô lại mở miệng: “Anh hai! Không phải vì Diệp Mộc, từ lâu em cũng đã muốn nói với anh câu này, Tiểu Tứ đã lấy của anh nhiều thứ, nhưng cô ấy cũng đã dạy anh điều gì đó. Vì sợ khó mà không dám làm, quả là chẳng sáng suốt chút nào.” Ánh sáng trong đôi mắt Dung Nham tắt phụt, anh vội vã bước ra ngoài.

Tần Tổng đang từ ngoài bước vào, bị anh kéo lại: “Cho anh mượn xe.”

Tần Tổng đưa chìa khóa, nói: “B2. Anh tự lấy đi.”

Dung Nham cười rạng rỡ: “Anh sao biết được em đi chiếc nào chứ?” Tần Tổng không nghĩ như vậy, nhưng liền bị sự ngọt ngào của Dung nhị thiếu gia đánh lừa, đi xuống chỗ để xe. Đến B2, vừa bước ra khỏi thang máy, đã bị Dung Nham cho một cú đấm vào giữa ngực, gục xuống.

Tần Tổng xoay người quét chân, Dung Nham đập mạnh lại một cái, rồi đá thêm hai cú nữa. Anh nhắc tên tiểu cầm thú đang thở gấp dậy, cười nhạt: “Khi tao dạy Tiểu Tứ chiêu quét chân này, chú mày vẫn còn đang trên chộc gái Tây ở Anh kìa!”

Anh nhìn thẳng vào sống mũi thẳng tắp của Tần Tổng, tung mạnh một quyền, Tần Tổng ngã xuống đất, ôm mũi kêu lớn: “Dung nhị thiếu gia! Đã nói trước là đánh nhau không nhằm vào mặt mà!”

Dung Nham tỏ vẻ ghê tởm, nhắc tên tiểu cầm thú người mềm nhũn dậy, tung những cú đấm vào gương mặt điển trai của anh ta. “Chặn xe của tao à?!” “Động vào người của tao à?!” “Mách leo sau lưng à?!” “Ông mày cứ thích đánh vào khuôn mặt này đấy!”...

Mỗi câu là một cú đấm. Ngày trước, Dung Nham gặp Lương Phi Phàm sớm hơn bốn người bọn họ, vì thế vị trí của anh không giống như bốn người còn lại, đều là dựa vào tỷ võ. Những năm gần đây, anh giữ khí độ tốt đẹp của thế gia công tử, chẳng ai nhìn thấy anh thực sự ra tay. Nhưng lúc này, Tần Tổng nằm co quắp trên đất, nước mắt nước mũi tèm lem, chợt phát hiện, đây đâu còn là ông anh hai hào hoa, phong nhã của bọn họ nữa! Đây chính là thần dũng đại ca cộng thêm Tiểu Tam đen tối và Tiểu Tứ bạo lực!

“Anh hai, em không dám nữa đâu... Cứu mạng, cứu mạng... Hu hu...”

Dung Nham xử lý xong xuôi tên tiểu cầm thú, bước ra ngoài thì chiếc xe chở Diệp Mộc vừa tới nơi. Anh vừa kéo vừa ôm đưa Diệp Mộc ra. Mặt Diệp Mộc lạnh băng, ánh mắt vô hồn, khoát cánh tay anh.

“Tiểu quái thú?” Dung Nham lắc người cô. “Tiểu Mộc?”

Hồn phách Diệp Mộc như đã lạc tới tận chốn xa xôi nào đó. Dung Nham lo lắng, rút điện thoại định gọi cho Lê Cận Thần hỏi rõ ràng thì Diệp Mộc giữ lại. “Không cần...” Giọng nói của cô vẫn bình thường. “Dung Nham... chúng ta đi hóng gió được không? Hoặc là anh mời em uống rượu.”

Dung Nham xoa xoa cằm cô, nâng đầu cô lên, nhìn thẳng vào mắt cô, cô không trốn tránh, cảm giác đau đớn hiện lên trong đáy mắt. Diệp Mộc mơ hồ nhận ra, nếu có người nào hiểu cô thì người đó chính là Dung Nham.

Dung Nham định nói gì đó rồi lại thôi, xoa xoa đầu cô, kéo cô quay trở lại bãi đỗ xe.

Cạnh xe của Dung Nham là chiếc xe thể thao màu vàng nhạt rất quen thuộc, một tiếng rên nghe không rõ lắm phát ra từ đuôi chiếc xe, Diệp Mộc nghi ngờ nhìn qua, Dung Nham xoay mặt cô lại, đặt cô ngồi an vị vào chiếc ghế bên cạnh ghế lái, rồi hướng về phía đầu xe, vòng qua bên kia, giơ chân đập mạnh vào chiếc xe thể thao màu vàng một cái, tiếng rên phát ra từ cốp xe nghe càng thảm thiết.

Xe vừa đi hết một vòng thành phố C, điện thoại của Dung Nham vang lên một tiếng chuông đặc biệt. Ánh mắt của anh và Diệp Mộc bất ngờ gặp nhau qua gương chiếu hậu, anh vừa định mở miệng thì tiếng chuông ấy làm mặt anh đổi sắc.

Anh thấp giọng nghe điện thoại, sau khi cúp máy liền nghe thấy giọng bình tĩnh của Diệp Mộc: “Anh có việc thì về trước đi, tìm chỗ nào đó cho em xuống là được, em sẽ tự bắt xe về.”

Suốt cả buổi tối cô đều như vậy, vẻ mặt không chút cảm xúc, hỏi gì cô cũng nói không sao, nhìn có vẻ rất bình thường. Nhưng Dung Nham chắc chắn rằng cô đã trải qua chuyện gì đó rất khủng khiếp. Anh xoay vô lăng, chiếc xe quay đầu, chở Diệp Mộc về nhà Tiểu Tứ.

18. Chương 18: Hòa Giải

Nhà của Kỷ Nam và Lý Nham nằm trong khu mới xây, xung quanh không có nhiều hàng xóm, có đánh nhau cũng chẳng có lấy một người đứng xem. Cửa đang mở, Dung Nham khoác tay Diệp Mộc đi vào đến cửa nhà đã nghe thấy những tiếng bốp bốp chát chát vô cùng khủng khiếp từ bên trong phát ra.

Dung Nham bảo Diệp Mộc đứng ở ngoài cửa, đừng vào trong, cũng đừng đi đâu cả. Nhưng khi Diệp Mộc im lặng gật đầu, anh lại càng cảm thấy không yên tâm. Anh đang suy nghĩ thì một tiếng động lớn nữa lại vang lên. Dung Nham nhìn Diệp Mộc, rồi lại nhìn cánh cửa đang mở toang, vô đầu bứt tai.

“Đi vào thì đừng nhìn ngang nhìn dọc nhé, cứ ngoan ngoãn đứng đằng sau lưng anh thôi, biết chưa?” Dung Nham vội vã nói, vòng tay ra ôm sau lưng cô, bước vào trong nhà.

Đẩy cửa ra, quả nhiên bên trong đã trở thành một bãi chiến trường. Kỷ Nam đang lôi Lý Nham ra từ một chiếc bàn đã gãy một chân, rồi lại xông lên đập mạnh. Lý Nham chỉ trốn thôi cũng đã rất vất vả, đôi lúc cô không cẩn thận bị vấp anh còn phải đi tới để đỡ, một lúc làm hai việc sao còn có thể chống đỡ được những quyền cước thông thiên của Kỷ Nam, bị ăn mấy vố, đau đến xa xắm mặt mày, người càng ê ẩm.

Dung Nham phải che cho Diệp Mộc ở đằng sau chỉ biết đứng bên cạnh hô lớn, nhưng chiến trận kịch liệt, cuối cùng anh đành phải xông lên. Kỷ Nam lúc nổi cơn tam bành thì như con ngựa bất kham, Dung Nham và Lý Nham nào cũng luôn chân luôn tay, trong một lúc không thể làm gì được cô.

Ngay khi Dung Nham thả tay Diệp Mộc ra, rất bình tĩnh cô rút điện thoại gọi điện báo cảnh sát. Mười phút sau khi ba người vẫn đang bất phân thắng bại trong nhà, phía bên ngoài, hai chiếc xe cảnh sát đã rú còi. Một đội cảnh sát phòng chống bạo lực ngay lập tức xông vào nhà, nhanh chóng khống chế từng người một. Bốn chú chó nghiệp vụ chạy vào, các viên cảnh sát đều mang vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Trung tá Lý Nham - đội trưởng biệt đội tinh nhuệ nhất của bộ phận quân cảnh thành phố C đã bị một đám cấp dưới của cấp dưới của cấp dưới của cấp dưới ẩn cho bẹp gí bên cạnh cửa của chính ngôi nhà mình như thế, khuôn mặt điển trai cũng bị gí đến biến dạng. Lý Nham nhắm mắt, ngượng ngùng khề chửi thề, quay mặt đi chỗ khác.

Kết cục của sự việc rất đáng xấu hổ, Lý Nham chắc chắn không thể thoát được một cuộc kiểm tra và nói chuyện với cấp trên. Nhưng điều khiến anh sống không bằng chết hơn đó là, khi đội đó rút quân, biết được thân phận cảnh sát phòng chống bạo lực của anh, nét mặt ai nấy đều có biểu hiện chẳng biết là ý gì...

Kỷ Nam lúc này đã bình tĩnh trở lại, quay người ngồi xuống một chiếc ghế, tựa vào lưng ghế, vẻ mặt thảm hại, gượng gạo.

Dung Nham khóc không thành tiếng, kéo Diệp Mộc qua một bên, nhỏ giọng hỏi: “Em báo cảnh sát à?!”

“Nếu không thì còn muốn đánh đến lúc nào?” Diệp Mộc điềm tĩnh, lời lẽ rõ ràng. “Bây giờ chẳng phải ổn rồi không?” Cô quay sang nhìn Kỷ Nam, ánh mắt lạnh lùng. “Việc riêng của nhà hai người, gọi anh ấy đến làm gì? Vấn đề gì không giải quyết được thì cứ gọi cảnh sát như hôm nay là xong, lôi người thứ ba vào rất phức tạp, rất thú vị phải không?”

Kỷ Nam ngớ người, mắt chớp chớp, nuốt nước bọt, nhìn sang Dung Nham. Dung Nham lúc này cũng ngẩn người.

“Tôi...” Kỷ Nam ngượng ngùng lắc đầu. “Ừm... Em xin lỗi, em không có ý đó đâu anh hai...”

Diệp Mộc vẫn giữ nét mặt lạnh lùng, Dung Nham nào còn dám nói theo Kỷ Nam, im lặng không dám ho he. Nhìn về mặt Kỷ Nam càng lúc càng ngại ngùng, Lý Nham không nhịn nổi, phì cười. Kỷ Nam quay đầu lại, tức giận nhìn ông xã.

“Đi thôi!” Tiểu quái thú máu lạnh lên tiếng, Dung nhị thiếu gia lập tức quay mông theo sau. Ra khỏi cửa, Diệp Mộc khí thế bồng bồng nhảy lên vị trí người lái, bị Dung Nham lôi xuống, vút vào ghế phụ bên cạnh.

Chiếc xe ra khỏi khu nhà, chạy dọc theo đường cao tốc, ánh đèn xe sáng rõ, con đường núi yên tĩnh chạy dài hun hút. Diệp Mộc vẫn không nói năng gì, Dung Nham mở nhạc, kéo cửa kính xe xuống. Lúc này, bên trái nhìn lên là bầu trời đêm cao rộng dọc theo dãy núi, bên phải là làn gió mát lành đang thổi vào năm năm ác mộng vừa qua.

Tần Tang nói anh hãy hạ thủ lưu tình, nhưng trước khi ở đây, anh chưa hề nghĩ đến chuyện sẽ có... tình gì đó với người con gái này. Bây giờ nghĩ kỹ lại, cô gái tiểu quái thú này đối với anh dường như chính là người nếu lúc nào không mang theo bên mình, lúc nào không ở trong tâm trí thì cảm thấy cuộc sống chẳng theo ý mình chút nào...

Đây là thứ tình gì vậy?

Số phận luôn biết cách âm thầm hết lần này đến lần khác tạo ra những sự trùng hợp, trên đỉnh núi đêm nay lại là một bầu trời đầy sao.

Diệp Mộc co chân lên, nằm trên capô, đôi mắt vô hồn lặng lẽ nhìn lên bầu trời. “Dung Nham!” Cô gọi người đang ngồi cạnh mình. “Nói cho em về chuyện của anh và Kỷ Nam đi... Tại sao anh lại đối tốt với chị ấy như vậy, gọi lúc nào tới lúc đó? Chị ấy đã kết hôn rồi mà.”

Dung Nham ngồi đó, một chân co lên, tay gác lên xe, kẹp điều thuốc giữa hai ngón tay. Anh rít một hơi, làn khói nhả ra ngay lập tức bị gió thổi tan biến. Anh và Tiểu Tứ ư? Những chuyện ấy đã quá lâu rồi, không còn nhắc đến, anh cũng sắp quên rồi.

“Anh đối với ai chẳng tốt như vậy, gọi lúc nào đến lúc đó. Nếu không tin, em thử xem.”

“Đừng giả vờ nữa... Em đã nhìn thấy bức ảnh chụp chung trong ví của anh. Trong bức ảnh, có một cảm giác anh và chị đến hơi thở cũng cùng một nhịp, chỉ cần nhìn một cái là biết ngay.

Dung Nham cảm thấy cách nói của cô rất thú vị, bật cười: “Anh quen cô ấy từ rất nhiều năm trước, dạy cô ấy quyền cước và bắn súng, cho cô ấy tới trường học võ, đem cô ấy theo bên mình, cùng làm ăn, rồi kéo cô ấy vào Lương Thị. Sống cùng nhau lâu như vậy, có thể không giống được sao?”

“Thế tại sao cô ấy lại rời bỏ anh để cưới Lý Nham?”

“Có lẽ bởi vì lúc đó thế giới của cô ấy chỉ có anh, nhưng anh lại có một thế giới khác. Năm năm trước, khi cô ấy muốn rời bỏ anh, anh suýt đã đánh chết Lý Nham... Tiểu Tứ đến cầu xin anh, khóc lóc thảm thiết, anh không thể nhẫn tâm, nên đã để cô ấy ra đi.” Dung Nham mặc chiếc sơ mi màu đen gọn gàng, cà vạt đã nới lỏng, cúc áo cũng cởi ra vài chiếc, toát lên vẻ gợi cảm rất quý tộc, bất cần đời. Cũng chiếc áo sơ mi đen như thế này, Diệp Mộc đã từng nhìn thấy Trần Ngộ Bạch mặc. Ngoại trừ An Tiểu Ly ra, những người bên cạnh không thể không cảm thấy ớn lạnh.

Nhưng lúc này, Dung Nham vừa cười vừa nói những lời này, khiến Diệp Mộc đang ngồi cạnh nhận ra cảm giác hạnh phúc giống như An Tiểu Ly... Một người đàn ông lạnh lùng, trác việt như vậy nguyện cởi bỏ lớp vỏ băng giá và dịu dàng, mềm mại vì một người phụ nữ, đó là sự tận hưởng mới tuyệt vời làm sao!

Dung Nham dụi đầu thuốc, ném ra xa: “Mộc Mộc, Tiểu Tứ không phải là không quên được anh, không phải làm vương bận anh, thậm chí không phải là dựa dẫm. Chỉ là cô ấy sợ rằng anh nghĩ cô ấy không cần anh... Giữa anh và cô ấy, cảm giác không cần với người kia là điều rất nghiêm trọng.”

“Còn nghiêm trọng hơn cả việc dẫn dắt anh suốt năm năm sao?” Dáng vẻ Diệp Mộc bình thản. “Cũng không phải, anh và Lê Khanh Thần có một chân, anh có hậu bị đằng sau không tính.” Nhắc đến Lê Khanh Thần, nhớ đến anh cô ta, Diệp Mộc tức tối, tay bất ngờ vung lên, đẩy Dung Nham chút nữa ngã xuống khỏi capô.

Dung Nham chẳng hiểu gì, nghĩ rằng cái đẩy này của Diệp Mộc là do cô ghen tuông. Cảm giác ấy khiến anh vui hẳn lên, quay sang nhìn cô, cười tít mắt. Diệp Mộc tức giận quay mặt đi, trên chiếc capo, cô chọn

một tư thế ngủ thoải mái nhất, nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ.

Gió trên đỉnh núi lúc nửa đêm lạnh đến thấu xương. Dung Nham ngồi bên cô đến nửa đêm, lấy chiếc áo choàng đắp cho cô, khẽ khàng bế cô vào trong xe, nhẹ nhàng đặt cô lên ghế, cô vẫn ngủ rất say, trong khoảnh khắc ấy, Dung Nham nghiêng người, nghe thấy rõ ràng trái tim mình đang đập thành thịch.

Ngày hôm sau, Lê Cận Thần không tới công ty. Diệp Mộc ở trong studio theo dõi buổi ghi hình của Cylin và Trương Lâm. Một người vừa cùng Lâm Kinh Vũ trở về từ Nhật Bản sau show diễn lớn, tiếng tăm đang nổi. Một người đang được đồn là sẽ hát ca khúc chủ đề cho bộ phim bom tấn của năm của C&C - Vãn tình, tài năng nở rộ. Những ngày này, những người trong công ty đều nhìn Diệp Mộc với ánh mắt ngưỡng mộ.

Giữa giờ nghỉ của lần quay thứ ba, người dẫn chương trình Nhậm Bình Sinh đùa với Diệp Mộc: “Cô bạn nhỏ, cô phát lên rồi!” Diệp Mộc cười gượng: “Anh Nhậm, không đến mức ấy đâu!” Nhậm Bình Sinh hất cằm về phía Cylin: “Mấy người bạn của anh đang hỏi thăm về cô bé kia, ý em thế nào?”

Diệp Mộc thấy rất vui! Trong cái giới này trước nay đều như vậy, những “người bạn” của Nhậm Bình Sinh hầu hết chẳng phải là những nhà sản xuất hay đạo diễn nổi tiếng, những công tử nhà giàu nứt đổ vỡ vách sao? Loại người này không giống như các sao nam, kéo vào một chỗ là có thể có scandal. Đến lúc đó chẳng có lấy một kẻ có thực lực, thậm chí chẳng thể thoát ra.

“Anh xem cái này... tôi không hiểu lắm. Hay là để tôi về suy nghĩ thêm?” Diệp Mộc thăm dò. Nhậm Bình Sinh cười điềm nhiên: “Ăn cây nào thì rào cây ấy, tôi hỏi cô, cô còn phải hỏi ai nữa?”

Diệp Mộc cảm thấy rất gượng gạo. Nữ hoàng tiệc tùng cũng đang ghi hình gần đó thướt tha lướt đến: “Hai người đang thì thầm bàn mưu tính kế gì vậy?”

Nhậm Bình Sinh cười với Diệp Mộc, nụ cười thật nhiều ý nghĩa, quay người bước đi. Diệp Mộc thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ nữ hoàng tiệc tùng: “Cảm ơn!”

“Chị ít qua lại với hắn ta thôi.” Nữ hoàng tiệc tùng thì thầm bên tai Diệp Mộc. “Hắn chẳng phải người tốt đẹp gì đâu.”

Hai người đang nói chuyện thì rất nhiều ánh đèn flash bất ngờ lóe lên bên khu vực dành cho các phóng viên. Diệp Mộc quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Trương Lâm lúc này không hiểu vì sao lại đứng cạnh tiểu thiên hậu Lô Căng, đang tạo dáng, chụp ảnh nhìn như hai chị em.

Trần Phái Phái mặc một bộ voan màu nhạt đứng gần Lô Căng, nhìn về phía Diệp Mộc, cười tươi như hoa. Diệp Mộc thấy tức giận, trừng mắt, nhưng lại bị cái khí thế của cô ta đánh bật trở lại.

Trước mặt mọi người, Lô Căng không cố tỏ ra chảnh, đứng so vai với Trương Lâm, nụ cười cũng có vẻ thân thiện. Chỉ có điều cánh tay phải của cô luôn giơ ra phía sau ôm lấy cổ bên phải, cố hết sức để ưỡn người, che mất hơn nửa người Trương Lâm, khiến cho đám nhà báo như được uống thuốc tăng lực mà chụp liên hồi bộ ngực của cô ta, Trương Lâm nhất thời bị bỏ mặc, mặt bối rối. Đây chẳng phải là đỡ trò với mình sao? Diệp Mộc cười khẩy, được, tiếp chiêu!

Buổi tối, Cylin phải quay MV, Trương Lâm cũng phải ghi âm bài hát, Diệp Mộc nghĩ nếu đi cùng cả hai người cũng không thể chu đáo được, cuối cùng quyết định chẳng đi cùng ai, hẹn Dung Nham đi uống rượu.

Dung Nham rất dễ hẹn, mới bảy giờ hai người đã lượn lờ trên phố, tìm một quán ăn để tấp vào. Diệp Mộc nhìn qua nhìn lại chẳng muốn ăn thứ gì, đi qua rạp chiếu phim thấy có phim mới, liền bắt Dung Nham mua hai hộp KFC, rồi lại bắt anh xếp hàng mua vé. Đợi đến khi Dung Nham xuất hiện, không biết kiếm đâu ra hai chiếc vé, Diệp Mộc đang ngồi ở khu nghỉ, đã xử lý xong phân nửa số gà rán vừa mua.

Dung Nham mặt mày đau khổ: “Vẫn còn hơn nữa tiếng nữa cơ, chúng ta đi ăn cơm trước đi!” Diệp Mộc đưa cho anh số gà rán còn lại, chu chu miệng. Dung Nham vốn chẳng ưa mấy thứ đồ ăn này, quay mặt đi không nhận. Diệp Mộc giơ một cái cánh gà trước mặt anh như đồ trẻ con, rồi bắt anh ăn. Dung Nham làm điệu bộ nước mắt giàn giụa: “Mẹ nói đây là đồ ăn không tốt cho sức khỏe!”

Diệp Mộc phì cười: “Mẹ cũng nói không được lãng phí đồ ăn, chỗ này là của con hết!” Dung Nham lặng lẽ ăn gà rán, trong lúc đó, chỉ thấy Diệp Mộc nhìn chiếc vé xem phim rồi lẩm bẩm: “Cái vé này thiết kế gì mà xấu thế, giám đốc cái rạp phim này chắc là một thằng ngốc rồi.” Dung Nham bị nghẹn, khẽ vỗ vỗ ngực.

Bước đến hành lang dẫn vào phòng chiếu, Diệp Mộc hiểu ra vì sao khi này Dung Nham lại có phản ứng như vậy. Những người mặc đồng phục của rạp chiếu phim đang đứng trước cửa phòng chiếu, qua tấm biển ghi tên trên ngực áo, có thể thấy từ giám đốc đến người phụ trách đều có mặt. “Chào anh, Tổng giám đốc Dung!” Mọi người ai nấy đều cúi một góc chín mươi độ, chào hỏi lễ phép. “Cảm ơn anh đã đến thăm!”

Diệp Mộc đã hiểu, nửa cười nửa không quay lại nhìn, Dung Nham bị cô nhìn đến đỏ mặt, vẫy vẫy tay ra hiệu mọi người mau chóng tản ra.

“Khụ khụ...” Mọi người đã đi hết, hành lang lại yên tĩnh, Dung Nham hắng giọng. “Anh quên mất, rạp chiếu phim này thuộc sở hữu của Lương Thị, đã lâu không đến đây, quả là rất lâu rồi...” Nói xong, anh cảm thấy mình chẳng còn chút sức lực, nhẹ nhàng đi trước.

Sau khi ngồi xuống, Dung Nham càng gượng gạo hơn, trong căn phòng bình thường có sức chứa một nghìn người này bây giờ chỉ có hai người bọn họ. Chiêu tán tỉnh rất điêu luyện này mang lại một kết quả không như mong đợi. Đặc biệt là, người bị tán tỉnh kia thỉnh thoảng lại liếc về phía anh với ánh mắt lo lắng.

19. Chương 19: Nhẹ Lòng

Bộ phim Vấn tình được nhà biên kịch nổi tiếng Tần Tang chấp bút, có chủ đề xuyên không và phản xuyên đang rất hot. Thêm vào đó là hai thể lực hùng mạnh C&C và Lương Thị đứng đằng sau, mật độ tuyên truyền so với các bộ phim lớn khác cũng chưa từng có tiền lệ. Quá trình quay vẫn chưa kết thúc nhưng đã thu hút được sự quan tâm cao độ của rất nhiều giới.

Nữ diễn viên chính Lâm Kinh Vũ và nam diễn viên chính Trần Nguyên đều là những diễn viên nổi tiếng bậc nhất ở thời điểm hiện tại, số lượng fan không kể hết. Vai diễn phụ số một do tiểu thiên hậu Lô Căng đảm nhiệm, trở thành một trong những hiện tượng đáng chú ý nhất của bộ phim. Vai diễn phụ số hai Vương Hề Lâm do thời gian nửa năm trở lại đây xuất hiện bên cạnh Lâm Kinh Vũ trong các chương trình và phát ngôn với mật độ dày đặc nên ngày càng được biết đến, sự nghiệp của cô đang trên đà phát triển.

So với những nhân vật nổi tiếng ở trên, người hát ca khúc chủ đề cho Vấn tình - Trương Lâm càng nhận được nhiều sự quan tâm. Một mỹ nhân, minh tinh thế hệ mới có ngoại hình được so sánh với Lâm Kinh Vũ, tươi mới như một đóa hoa hồng đâm sương đêm. Cô không dựa vào ngoại hình xinh đẹp để đi lên mà chọn âm nhạc làm cách thức thể hiện, xuất hiện trước công chúng với hình tượng mạnh mẽ như lời tuyên bố: “Tôi không chỉ là một bình hoa di động.”

Những việc kể trên đương nhiên đã qua sự tính toán kỹ lưỡng của Diệp Mộc. Con rồng lớn mạnh C&C kết hợp với thể lực sở tại mạnh nhất, đánh vào thương hiệu Lương Thị, cùng nhau hợp tác, các tờ báo lớn đã được sắp xếp đầu vào đây từ lâu. Trương Lâm giành được cơ hội hát ca khúc chủ đề đã lan truyền thành câu chuyện cảm động về thiếu nữ, thiên tài âm nhạc gặp được người phát hiện tài năng xuất chúng. Đồng thời C&C tuyên bố sẽ đầu tư mạnh tay vào MV ca khúc chủ đề của Trương Lâm, do nhà biên kịch của Vấn tình đích thân giám sát, khách mời đặc biệt là Mars - đệ nhất thiên vương trong thế giới giải trí cùng ngôi sao nổi tiếng Trần Nguyên của C&C, họ diễn hai vai nam chính, cùng với vai nữ chính thể hiện một câu chuyện tình yêu tiền thế kim sinh, ai oán, cảm động...

Điều đó có nghĩa Trương Lâm sẽ trở nên nổi tiếng cùng với ca khúc chủ đề của Vấn tình. Trong lòng mọi người ai nấy đều biết.

Nhưng điều mà họ không biết đó là, tài nữ bí ẩn Trần Hiểu Vân - người dẫn chương trình, DJ, nhạc sĩ, nhà sản xuất âm nhạc nổi tiếng của thành phố C đã đích thân ra tay, viết một single cho Trương Lâm. Nội dung single là câu chuyện chân thực về sự ra đi của người chị như hình với bóng của Trương Lâm, nói lên tình cảm chị em và nỗi đau chia lìa người thân cảm động lòng người. Quá trình làm single được một đội ngũ cùng làm việc nhiều năm với Trần Hiểu Vân tự tay lo liệu, chất lượng đỉnh cao. Đến nay, tất cả mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ đợi khi Vấn tình tạo ra một cơn chấn động từ Bắc chí Nam, cùng với đó, làn gió đông sẽ đưa Trương Lâm nổi như cồn. Trương Lâm sắp nổi tiếng rồi, Diệp Mộc biết rõ điều đó.

Cùng lúc đó, nhiều việc khác thường trong nội bộ ban lãnh đạo công ty liên tiếp xảy ra. Tin tức đầu tiên được lan truyền khắp công ty là giám đốc và phó giám đốc vì chuyện cá nhân mà xích mích, dẫn tới việc âm thầm tranh quyền đoạt lợi nhiều năm giờ đây trở thành chơi ván bài lật ngửa. Sau đó, Trần Phái Phái bất ngờ bỏ công việc đang làm, có tin đồn rằng cô ta liên quan đến cuộc đấu của huynh đệ Lê gia.

Diệp Mộc định nhắn cho Lê Cận Thần hỏi xem sự tình ra sao, dù sao cũng đã có một thời gắn bó, chuyện đàn ông thay lòng đổi dạ là chuyện thường ngày ở huyện, nghĩ đến thời gian từng ngọt ngào, hai người họ cũng có thể miễn cưỡng trở thành bạn bè. Nhưng nghĩ lại, những lời cay nghiệt cô cũng đã nói, bây giờ lại quan tâm đến anh ta bằng những lời lẽ tốt đẹp, như vậy chẳng phải chứng tỏ bản thân chẳng ra sao?

Hơn nữa Cylin và Trương Lâm đều đang có nhiều việc cần cô giải quyết.

“Dung Nham!” Diệp Mộc nghe thấy đầu bên kia có tiếng saxophone vọng tới, cô mỉm cười. “Anh đang ở quán rượu à?”

Dung Nham “ừm” một tiếng: “Em có tới không?”

“Không được đâu, hôm nay em bận lắm.” Diệp Mộc từ chối. “Em muốn nói với anh một chuyện, bây giờ anh có tiện nghe không?”

“Em nói đi.” Dung Nham nói nhẹ nhàng, ngừng cổ uống hơn nửa cốc rượu. Với em, anh còn có thể có gì không tiện sao?

“Hợp đồng của Trương Lâm sắp phải ký rồi, nó vẫn chưa tròn mười tám tuổi, anh là người bảo hộ của con bé, lúc ký hợp đồng anh phải có mặt.”

“Anh biết rồi, tới lúc đó anh sẽ có mặt.” Dung Nham cố gắng kiềm chế giọng nói đặc biệt bình thản.

“Vậy được rồi... Em đi làm việc đây. Bye anh!” Diệp Mộc nhận ra phần nào rằng anh cố tình như vậy, cẩn thận cúp máy.

Khi Dung Nham nghe điện thoại, Kỷ Nam im lặng, tựa vào chiếc bàn bày đầy lạc, vừa ăn vừa căng tai nghe hai người họ nói chuyện. Dung Nham ngắt điện thoại, bực bội vút điện thoại lên bàn, cô vươn người nhìn, chỉ thấy trong phần nhật ký cuộc gọi có ghi một cái tên rất ấn tượng: “Tiểu quái thú.”

Kỷ Nam với tay cầm chiếc điện thoại đưa lại cho anh, Dung Nham nhìn rồi ngừng cổ uống cạn cốc rượu. “Anh hai!” Kỷ Nam khoác tay anh. “Anh làm sao thế?”

“Làm sao cái gì?” Dung Nham trả lời cô như chẳng có chuyện gì xảy ra, nghĩ ngợi rồi nhếch miệng cười, nói móc: “À... Anh bị mẹ vợ ức hiếp nên trong lòng không vui.”

Mẹ chồng Kỷ Nam là chủ nhiệm vừa về hưu của hội Liên hiệp phụ nữ thành phố C, máu nóng trong người không có chỗ nào để xả, cộng với việc muốn đào tạo một cô con dâu đạt một trăm điểm, Kỷ Nam là nữ đồng giả nam nhiều năm, thói quen hằng ngày không thể tránh khỏi mạnh chân mạnh tay, vì thế giữa mẹ chồng nàng dâu không tránh khỏi những khúc mắc. Do yêu cầu công việc, Lý Nham thường xuyên phải đi công tác xa, vừa về đến nhà đã đối diện với cuộc chiến tranh giữa mẹ và vợ, Kỷ Nam sức lực tràn trề, quyền uy ghê gớm, anh theo phản xạ đã đứng ra bảo vệ bà mẹ chẳng có chút phòng vệ nào của mình. Kỷ Nam cảm thấy mình đã phải chịu một nỗi ám ức thấu trời xanh, ngay lập tức lửa giận bốc lên, vì thế hai vợ chồng đã xảy ra chiến trận.

Kỷ Nam lắc đầu: “Về sau sẽ không thế nữa... Có thì cũng không tìm anh.”

Dung Nham bật cười: “Bị con tiểu quái thú ấy dọa sợ rồi sao?”

Kỷ Nam đang bóc lạc cho vào miệng, nghĩ lại vẻ mặt lạnh băng của Diệp Mộc tối hôm ấy, tay bỗng run run, đánh rơi một hạt, mỉm cười: “Anh Dung nói anh và cô ấy đã thành, xem ra có vẻ đúng là thật rồi!”

“Không.” Dung Nham cười đau khổ. “Cô ấy và anh trai của Lê Khanh Thần đang là một đôi mà.”

Kỷ Nam “ồ” một tiếng dài: “Có nghĩa là, nếu anh phải ra tay tung đao cướp tình thì ngay lập tức sẽ hủy diệt hai anh em nhà họ... đúng không? Việc này có vẻ không được đạo đức cho lắm...”

“Mối quan hệ giữa anh và Lê Khanh Thần không liên quan đến tình cảm, không phải là vấn đề quá lớn. Thế lực của Lê gia có lớn đến mức nào thì đây cũng là địa bàn của chúng ta, anh không lo chuyện này.” Dung Nham bứt bối rút một điều thuốc, châm lửa, rít một hơi, im lặng một hồi, rồi lại rót đầy cốc rượu. Tiểu Tứ!”, anh xoa xoa huyết thái dương. “Em thử nói xem, nếu anh và Diệp Mộc thành một đôi, liệu có khi nào cô ấy cũng trở thành em thứ hai không?”

Kỷ Nam khựng lại một giây. Những điều này từ trước đến nay là chủ đề cấm kỵ, hôm nay Dung Nham có thể nhắc lại chuyện cũ một cách thoải mái như vậy, mặc dù cô khá rộng lượng, nhưng cũng cảm thấy có chút bất ngờ.

“Không đâu!” Sau giây phút bất ngờ ấy, Kỷ Nam nhẹ nhàng nói. “Anh hai, cô ấy và em không giống nhau. Anh đã do dự về cô ấy như vậy, cô ấy nhất định sẽ không giống em.” Cô nghiêng đầu nhìn thẳng vào Dung Nham, giọng nói rất nghiêm túc. “Nếu anh cũng do dự về em như thế này, em sẽ không bao giờ rời xa anh.”

Nếu như ngày ấy, anh cũng do dự về em như hôm nay anh do dự về Diệp Mộc, thì tại sao em lại không thể tình nguyện chờ đợi thêm mười năm nữa chứ? Nếu như ngày ấy anh nói với em rằng chỉ cần chờ thêm năm năm nữa là anh sẽ trở về thì tại sao em lại phải chịu đựng nỗi đau đớn mà buông tay chứ? Yên tâm, cô ấy sẽ không là em thứ hai đâu, bởi vì trước em, anh chưa bao giờ nếm trải sự mất mát. Nhưng trước khi cô ấy đến, anh đã đánh mất người yêu anh vô cùng là em, vì thế những điều ngày ấy anh không hiểu, hôm nay anh đã khắc cốt ghi tâm. Tiểu quái thú ấy của anh sẽ không trở thành một Tiểu Tứ thứ hai.

Dung Nham cúi đầu, một lúc lâu sau anh ngẩng lên, đưa tay ra khẽ nâng cằm Kỷ Nam: “Tiểu Tứ... anh xin lỗi!”

“Những chuyện giữa chúng ta đã sớm trả xong rồi, anh vẫn không hiểu ư?” Kỷ Nam cười thoải mái. “Thế này rất tốt, về sau em không cần phải tốn công để ý đến anh nữa rồi.”

“Nhưng anh vẫn phải tốn công để ý đến em.” Dung Nham cười dịu dàng. “Tiểu Tứ, có chuyện gì em cứ đến tìm anh, anh là anh hai của em, tuy rằng... anh cũng khá là sợ cô tiểu quái thú kia.”

“Đừng!” Kỷ Nam xua tay. “Tối giờ rồi, em phải đi chợ mua đồ về nấu cơm đây, buổi chiều mẹ chồng em đến kiểm tra. Anh hai, em về đây.”

Dung Nham gật đầu, vẫy tay bảo chủ quán rượu mang đến một hộp giấy hình vuông đẹp mắt, đặt vào tay Kỷ Nam: “Đây là loại bánh Mousse mới ra.” Anh xoa xoa tóc cô theo thói quen, đầy yêu thương như ngày nào. “Cho em mang về để lấy lòng mẹ chồng đấy!”

Kỷ Nam làm mặt quỷ đáng sợ, nhảy từ trên chiếc ghế cao xuống, cầm chiếc hộp bước ra ngoài. Cái bóng gầy gầy xương xương ấy dần mờ đi trong ánh sáng ngoài cửa ra vào, và giống như những vết thương lòng đang dần tan đi trong trái tim ai đó. Đây là câu chuyện về mối tình sâu đậm và sự mất mát thời trai trẻ, Dung Nham đã say sưa đắm chìm trong đó năm năm. Nhưng hôm nay anh đã tỉnh lại, để chờ đợi một đóa hoa đang cựa mình hé nở.

20. Chương 1 chương 27: Trùng Phạt

Sự bất an ấy nhanh chóng biến mất. Cậu học trò Mộc Tử mới được phân cho Diệp Mộc ấy, trước khi bị đám phóng viên giải trí chụp được cảnh GAY đã có những cử chỉ thân mật với hai người đàn ông cao lớn.

Theo như những lời được lan truyền, Lê Cận Thần đã bị giáng khỏi ngai vàng, công ty hiện nay do Lê Khanh Thần điều hành. Mới lên nhậm chức, cô ta liền áp dụng những chính sách và cách làm mới, ngay lập tức cho gọi Sunny, lên lớp một trận, gia tăng áp lực giải quyết xong việc này trong thời gian sớm nhất. Sau khi trở về, Sunny đương nhiên lại gia tăng áp lực với Diệp Mộc. Diệp Mộc tìm kiếm khắp công ty, Trương Lâm và Trần Nguyên lúc nào cũng dính lấy nhau, Vương Hề Lâm bận bịu với công việc người mẫu, bay khắp đông tây nam bắc, scandal tình ái giữa nữ hoàng tiệc tùng và tam thiếu gia đen tối – Trần Ngộ Bạch của Lương Thị vừa xong, còn lại mấy cô khác ai nấy đều có việc bận, một số không có việc gì, nhưng vì những

chuyện trước kia giữa Mộc Tử và tiểu thiên vương Mars của Thiên Hà nên nói gì cũng không chịu làm việc đó. Thế là buổi trưa hôm ấy, Diệp Mộc chỉ còn cách tự xông vào hang cọp, mặt mũi tươi cười tay trong tay cùng với Mộc Tử.

Tin tức được tung ra rất nhanh, khi những cơn gió ẩm áp của buổi chiều muộn khê khàng thổi làm lay động những chiếc lá, Dung Nham vừa từ công ty trở về, trong tay nắm chặt một tờ báo, lơ mơ nhìn thấy ngay trên trang đầu là cô bạn nhỏ Diệp Mộc nhìn khá là ăn ảnh. Dung Nham vứt tờ báo xuống, chẳng nói lời nào đi tắm rửa, thay quần áo. Diệp Mộc nhặt tờ báo lên mở ra, xem lướt qua một lượt, lo lắng bước vào phòng tìm anh.

Hơi nước mù mịt trong phòng tắm, đầu Dung Nham đang đầy bọt xà phòng. Diệp Mộc đẩy tấm cửa kính nhà tắm, nhấc chiếc váy ngủ rồi bước vào bên trong, cô ôm chặt lấy cơ thể ướt át của anh từ phía sau. Dung Nham giật mình, quay đầu lại nhìn: “Em làm gì thế?”

Diệp Mộc cười nghịch ngợm: “Lấy lòng anh!”

“Đi ra ngoài!” Dung Nham khê chau mày. “Đừng nghịch nữa, anh đang tắm mà.”

“Anh giận rồi!” Diệp Mộc không chịu buông tay. “Anh nói đi, anh ghen đúng không?”

Dung Nham với tay vặn cho nước ở vòi hoa sen nóng hơn một chút, anh quay người lại ép cô dính chặt vào tường. Hai người sát lại, anh há miệng cắn cô, mạnh mẽ như muốn nuốt cả người cô vậy.

Chiếc váy ngủ mỏng của Diệp Mộc ướt sũng, ép sát vào người một cách rất khiêu khích, để lộ ra những đường cong gợi cảm. Cô ôm chặt lấy cổ Dung Nham, hơi thở đứt quãng: “Dung Nham... Dung Nham...”

“Nói.” Dung Nham đang bận bịu không rời ra được, chỉ buột ra được một từ ngắn gọn.

“Anh... Chỗ đó... Không muốn...” Diệp Mộc cựa quậy, những ngón tay dài của anh càng tiến vào sâu. Diệp Mộc cảm thấy như có luồng điện cực mạnh thấu tận xương tủy ào tới, hóp bụng lại chẳng nói được một lời nào.

“Chơi trò tâm kế với anh phải không?” Dung Nham hần học. “Muốn thấy anh ghen tuông, thất tình? Chỉ với cái mách khéo này của em thôi à? Anh đã không để ý rồi em lại còn muốn gợi lên!”

Diệp Mộc không ngờ anh lại nói thẳng như vậy, lần này càng không dám bắt cấn nữa, càng nói càng sai, cô không muốn giải thích nữa, làm bộ nũng nịu: “Em sai rồi...”

“Sai ở đâu?” Dung Nham mất bình tĩnh, bàn tay lại bắt đầu cử động, Diệp Mộc sao có thể là đối thủ của anh được, bị anh chào mời mà lại chẳng thể ăn, vừa thêm muốn vừa gấp gáp ép sát vào người anh: “Hu hu, em sai rồi... Lần sau em sẽ không dám khiêu chiến với anh nữa... Anh hãy... Em...”

Dung Nham đang tức tối, khó chịu, cô cầu xin, anh thuận thế xông lên. Trong người anh có lửa, động tác càng lúc càng mạnh. Diệp Mộc khê rên lên, không dám phản kháng.

Sau khi kết thúc, anh dùng một tay ôm Diệp Mộc tắm. Diệp Mộc toàn thân mềm yếu trong vòng tay anh, hỏi khê: “Anh tức giận thật à?”

Động tác tay của Dung Nham nhẹ nhàng, tỉ mỉ giống như đang cầm một con búp bê bằng sứ: “Em nói xem?” Diệp Mộc sợ nhất là anh nói chuyện với cô mà mặt chẳng có chút cảm xúc nào, bởi vì những lúc ấy anh chìm sâu vào im lặng, mà cô thì chẳng biết phải đối phó thế nào với sự im lặng ấy của anh.

“Dung Nham, anh lúc nào cũng nói em không muốn nói cho anh, thế còn anh thì sao?” Diệp Mộc không nhèo. “Anh nói đi, có phải anh tức giận không?”

“Em biết rõ là anh sẽ tức giận, vậy mà vẫn còn... Có tình chọc tức anh phải không?” Dung Nham hỏi lại.

Đôi mắt Diệp Mộc đảo qua đảo lại: “Anh nói Tề Ngải Úc hay Mộc Tử?”

Anh nói Tề Ngải Úc hay Mộc Tử? Dung Nham cười nhạt: “Diệp Mộc, anh biết là em thấy rất rõ anh quan tâm đến việc Tề Ngải Úc và em thân mật như vậy, nhưng sau hôm đó em vẫn ôm anh ta một cách rất thân mật. Được, anh sẽ coi đó như mức độ em tin tưởng anh, thế còn cái tên Mộc Tử gái chẳng ra gái, trai chẳng ra trai kia là thế nào? Em và hắn xuất hiện cùng nhau trước mắt cả thành phố C này, em bảo anh phải

giấu mặt vào chỗ nào? Nếu đã biết đến để lấy lòng anh, muốn hỏi anh có tức giận hay không thì lúc trước em đã làm gì rồi? Ván đã đóng thuyền, em còn ở đây làm bộ có gì từ từ nói với anh, lại còn hỏi anh có tức giận hay không? Em muốn anh phải trả lời em thế nào đây?”

Những lời khá nặng nề đó nói rõ nội tâm Diệp Mộc. Cô di mạnh chân xuống sàn, tức giận nhìn anh một cái, đẩy cửa định bước ra ngoài thì bị Dung Nham kéo giật lại. “Anh vẫn chưa xong, em đã đi đâu?!” Dung Nham ép chặt cô lên cánh cửa kính mịn mù hơi nước. Diệp Mộc bị anh vừa kéo vừa ấn, trán va vào chiếc cửa kính phát ra một âm thanh lớn. Đau mà lại không đau, nhưng hình như là cố ý, anh thật vũ phu!

Thì ra Dung Nham bị trượt tay nên lực hơi mạnh, không cẩn thận làm đau cô. Nghe thấy âm thanh ấy, trong lòng anh như xát muối, vội vàng kéo cô lại. Nhưng Diệp Mộc đã tức giận thật sự, xoa xoa mặt, khó chịu định bước ra ngoài, có chết cũng không chịu hợp tác với anh. “Được rồi, được rồi... Anh xem nào, xem một tí thôi.” Dung Nham đương nhiên lập tức mềm giọng dỗ dành cô: “Tiểu Mộc ngoan... Anh xem là bị va vào đâu nào? Xem có làm cái mũi xinh xắn của Tiểu Mộc bị méo không nào?” Giọng nói của anh dịu dàng, ấm áp. Trái tim Diệp Mộc mềm xuống, không chống cự nữa, quay phắt lại, trừng mắt nhìn anh.

Hơi nước trong phòng tắm mịn mù, đôi mắt long lanh của cô đen và sáng như những vì sao, hắt ra một luồng ánh sáng dễ thương mà mạnh mẽ. Dung Nham cúi đầu, vừa đứng tầm hôn lên đôi mắt cô, từng câu, từng chữ ngọt ngào gọi cô.

Diệp Mộc đứng trên hai chân anh, gơ hai tay lên lắc lắc thật mạnh cổ anh. Dung Nham có máu buồn, nhin cười đến mức sắp ngạt thở, nhưng vẫn gơ cổ ra để mặc cho cô nghịch, nhẹ nhàng ôm vòng eo thon thả của cô.

“Xin lỗi! Xin lỗi!” Diệp Mộc mồm môi mồm lợi: “Nói: “Thưa công chúa điện hạ, tôi sai rồi!” Nói mau! Nếu không ta sẽ cù chết người, cù chết người, cù chết người!” Dung Nham làm theo lời yêu cầu, nói liền năm lần, lúc này mới thoát khỏi móng vuốt của tiểu quái thú. Diệp Mộc dương uy, vênh mặt lên với tư thế của người dành chiến thắng, gườm gườm nhìn anh một cách rất trẻ con. Dung Nham tiếp tục rợn rợn trở lại, đẩy cô vào một góc nhà tắm, tay chân bắt đầu hoạt động.

Diệp Mộc chau mày đẩy anh ra: “Anh làm gì thế...? Đã xong chưa thế hả?”

“Chưa xong...!”

“Đáng ghét!”

“Còn lâu nhé!”

“Dung Nham, em ghét anh, em ghét anh...”

Diệp Mộc như hồn bay phách lạc. Anh nghiêng đầu cắn đôi môi đỏ mọng đang phát ra những từ ngữ thô tục kia, nụ cười càng lúc càng lớn. Đúng là một sự hỗn độn đến cực điểm.

Đêm đã về khuya. Dung Nham dùng một chiếc khăn tắm lớn bọc lấy cô gái nhỏ đã lau người sạch sẽ của mình, bế từ trong phòng tắm bước ra. Đến trước chiếc giường êm ái trong phòng ngủ, anh giả bộ vứt người trong tay mình xuống một cách khê khàng.

Diệp Mộc hức một tiếng, rồi trên chiếc giường ấm áp, lười biếng ngược mắt nhìn người đàn ông khỏe mạnh đang quần độc một chiếc khăn tắm trên người kia thăm dò: “Thể lực của anh yếu rồi sao?” Chiếc khăn tắm đang quần trên người cô rơi ra, mái tóc dài ướt át phủ trên tấm lưng, quả là một bức tranh mỹ nhân tuyệt đẹp. Dung Nham đang khoanh tay ngắm nhìn, bất ngờ nghe thấy có người sắp đi vào chỗ chết mà vẫn còn khiêu khích, anh khê cười, trèo lên giường, đè lên người cô, hơi thở ấm nóng khê phả vào vành tai cô: “Anh rất sẵn lòng dùng tất cả sức lực của mình để cho em đáp án.”

Diệp Mộc bật cười, ôm lấy eo anh, kéo chiếc khăn tắm của anh.

Một cơn bão bùng nổ, cuối cùng Diệp Mộc cũng kiệt sức, mềm oặt trong vòng tay anh. Dung Nham một tay gối đầu, một tay ôm lấy tấm lưng trắng muốt của cô, ấn xuống nhẹ nhàng.

Diệp Mộc ôm anh, bỗng nhớ lại việc lúc trước, hỏi anh: “Anh còn giận không?”

“Em không nói anh đã quên rồi, em nhắc lại, cũng còn chút ít.” Dung Nham đáp một cách uể oải.

Diệp Mộc hức một tiếng: “Nhỏ nhen.”

“Anh nhỏ nhen chỗ nào hả?” Dung Nham vẽ một vòng trên lưng cô, lướt xuống đến dưới hông, vẽ thành một vòng tròn, giọng nói từ tốn. “Anh đã tổn sức đến mức nào rồi, thế mà còn nói anh nhỏ nhen? Muốn bắt anh phải hoàn thành nốt hai nhiệm vụ còn lại mới được coi là rộng lượng hả?”

“Đồ háo sắc!” Diệp Mộc nói vẻ khinh bỉ. “Là em nói chuyện của Mộc Tử... và cả Tề Ngải Úc.”

Cô khê khàng, nhún nhường, Dung Nham cũng không đành chìa bản mặt như khi nãy ra mà mắng cô. Xoay người một cái, anh ôm lấy cô đặt xuống, hai người chạm đầu nằm thẳng bên nhau. “Mộc Mộc!” Dung Nham bình tĩnh mở lời. “Không phải là anh cố ý trách mắng em, anh cũng muốn yêu và chiều chuộng em, nhưng anh nhận ra rằng anh không trách mắng em thì em hoàn toàn không ý thức được rằng anh đang nhẫn nhịn. Chuyện của Tề Ngải Úc lúc trước, anh đã nhịn một lần. Nếu là mười năm trước đây, có lẽ anh sẽ tức tối mà tách em và Tề Ngải Úc ra, ghen tuông, rồi lại nói với em rằng anh quan tâm em đến nhường nào. Nhưng điều đó rất trẻ con, anh quan tâm đến em, lẽ nào phải cần biểu lộ thông qua một tên con trai khác sao? Còn về lần này, trong lòng em biết rõ, anh cũng hiểu rõ em đang toan tính cái gì. Em biết rằng tin tức về em và Mộc Tử có thể sẽ khiến anh không vui, vì thế em lấy bài thử như một cái cớ, anh mà tức giận thì em sẽ rất vui, còn nếu anh tiếp tục nhịn thì coi như em vượt qua vụ này. Anh muốn cho em biết cảm xúc trong tim anh mà chẳng quan tâm đến việc nó hơi củ chuối, chỉ cần em muốn nghe, em cứ nói hoặc không nghe một cách thẳng thắn, anh đều chấp nhận. Nhưng em thì sao, làm mấy trò nhỏ nhen ngay trước mắt anh, càng chiều càng hư...”

Diệp Mộc ngoan ngoãn nằm nghe, không nói gì, nghe đến đây không thể nhịn thêm nữa, giơ tay véo anh: “Chẳng lẽ anh không cho em một chút sĩ diện được sao? Em biết em sai rồi vẫn chưa được sao? Không đến mức anh phải nói nặng lời thế chứ? Không thèm để ý đến anh nữa!” Cô từ ngượng ngùng trở nên tức giận, xoay người quay lưng về phía anh. Dung Nham cười rồi bò trên người cô một cách lười biếng, giơ tay ra trêu chọc: “Biết sai rồi à? Nói xem sai ở chỗ nào nào?” Diệp Mộc liếc xéo anh một cái: “Em sai ở chỗ không nên tìm một người bạn trai lớn hơn em nhiều tuổi! Có sự khác biệt!”

Dung Nham khựng lại, sắc mặt có chút không vui: “Chỉ có tám năm thôi.” Anh hậm hực. Diệp Mộc đang muốn trêu tức anh, chu miệng: “Tám năm là đủ chiến tranh rồi.” Dung Nham xoay mặt cô lại, chau mày hỏi: “Em chê anh già à?” Ánh mắt Diệp Mộc nhìn lên trần nhà một cách ngây thơ: “Em đâu có nói, là anh tự nói đấy nhé!”

“Em không nói?!” Dung Nham giơ tay ra véo cằm cô, cúi đầu hôn một cái thật mạnh. “Giở trò với anh, nói năng xô xược, chê anh già... Hôm nay không trừng trị em một cách thích đáng thì anh sẽ chuyển giới!”

Anh cắn một cái, hai mắt như biến thành màu xanh. Cô mềm giọng cầu xin, Dung Nham dè lên cô, cười nguy hiểm, cô nhỏ nhẹ lấy lòng: “Anh không già, chẳng già một chút nào! Anh sức lực tràn trề, tinh thần trẻ trung! Tha cho em đi! Em già rồi, không chịu được nữa đâu!”

Dung Nham hôn lên trán cô: “Tiểu Mộc, những thứ anh đã trải qua trước em chính là những điều anh tự tin nhất khi đối diện với em. Anh có thể chăm sóc em một cách tốt nhất, điều này đối với anh vô cùng quan trọng. Không có điều này làm điểm tựa, anh sẽ không có một lý do chính đáng nào để giữ em bên mình.” Anh hôn vào môi cô, lời nói phát ra nóng ấm không rõ ràng. “Em có hiểu không hả?”

Diệp Mộc có phần cảm động, những lần bị anh lên lớp trước đây cô cũng cảm thấy là điều cần thiết. Giơ tay ôm lấy cổ anh, cô chủ động hôn anh, một nụ hôn hòa quyện, nóng bỏng qua đi, ánh mắt anh long lanh, dịu dàng. Trong sự dịu dàng đến vô cùng vô tận ấy, Diệp Mộc khê lên tiếng: “Em hiểu rồi. Dung Nham, anh tốt quá...”

Dung Nham ôm cô chặt hơn, co người hôn lên khuôn mặt cô: “Về sau, đừng như vậy nữa nhé!” Diệp Mộc gật đầu ngoan ngoãn.

21. Chương 20: Bối Rối

Nếu biết sẽ chạm mặt Lê Cận Thần, Diệp Mộc sẽ không bắt Dung Nham dừng xe, chạy xuống ăn món đậu phụ thối một tẻ ba miếng bên lề đường ấy.

Lúc này, chính mắt cô nhìn thấy Lê Cận Thần đi từ phía đường đối diện sang, trên tay vắt một chiếc áo choàng màu đen. Anh mặc chiếc áo sơ mi trắng tinh, cổ áo và cúc áo được mạ một lớp màu vàng. Nửa tháng không gặp, anh gầy đi trông thấy, gió thổi qua, chiếc sơ mi trắng ép sát vào người tạo nên cảm giác mong manh đến mức gió có thể thổi bay, khiến người khác xót xa. Nhưng cảm giác mong manh khiến người khác xót xa ấy ngay lập tức biến mất không dấu vết khi bóng dáng Trần Phái Phái hiện ra ngay sau anh.

Tay trái Diệp Mộc lúc này đang cầm một chiếc đĩa giấy, tay phải cầm chiếc xiên đậu phụ siêu thối siêu ngon siêu rẻ, trong miệng đang ngậm một miếng nóng hổi, nhả ra thì không kịp nữa rồi, thế là đành phải ngậm lấy nó một cách khó chịu.

Ánh mắt lạnh lùng và từ tốn của Lê Cận Thần lướt về phía trước, khi vô tình lướt đến Diệp Mộc, bất ngờ khựng lại, nóng bừng. Anh bất giác bước chậm lại, Trần Phái Phái sinh nghi, nhìn theo ánh mắt Lê Cận Thần, thấy Diệp Mộc, mặt cô ta cũng biến sắc, sau đó gượng gạo trở về bình thường như không có chuyện gì.

“Trùng hợp quá!” Nụ cười của Trần Phái Phái rất thân thiện, cô ta đứng trước mặt Lê Cận Thần, chắn góc nhìn của hai người. “Diệp Mộc, cô cũng tới chỗ này tập luyện sao?” Cô ta chỉ về phòng tập thể hình phía sau lưng Diệp Mộc.

Diệp Mộc cố kìm cơn bồng bột, nuốt miếng đậu phụ thối vừa chao qua một chảo dầu nóng vào bụng, lưỡi nóng ran, mỉm cười rồi lắc đầu. Lê Cận Thần đứng sau Trần Phái Phái, vẫn im lặng nhìn cô, ánh mắt ấy... Biết rằng từ nay là sự bất lực biến trời cách biệt, trong trái tim Diệp Mộc dấy lên từng cơn sóng.

Trần Phái Phái rõ ràng cũng chẳng dễ chịu gì, miễn cưỡng cười nói vài câu xã giao, rồi cô ta quay mặt ra hiệu cho Lê Cận Thần, ý là có thể đi được rồi. Nhưng Lê Cận Thần vẫn chăm chăm nhìn Diệp Mộc, rút chiếc khăn mùi xoa từ trong túi áo lặng lẽ lau từng chút, từng chút những mảnh đậu dính trên khóe miệng cô.

Diệp Mộc quay đi, Trần Phái Phái cũng không chịu đựng thêm được nữa, quay mặt đi chỗ khác. Khung cảnh ấy quả thật trở trêu, cả ba người đều mang bi kịch của riêng mình.

Chính vào lúc này, Dung Nham xuất hiện, không một tiếng động tiến lại gần Diệp Mộc, nhẹ nhàng quàng tay qua vai cô, khẽ khàng xoay mặt cô lại, ngón tay anh ấm áp, cẩn thận lau sạch những miếng vụn đậu dính trên môi cô, sau đó khẽ xoa xoa lên khóe miệng cô.

Một chuỗi những hành động vừa rồi của anh hoàn toàn không để ý gì đến hai người còn lại, nhờ thế Diệp Mộc lúc này đang cảm thấy gượng gạo và đau đớn, ngay lập tức có cảm giác gần gũi đến vô hạn. Cô không cần nhìn sắc mặt của Lê Cận Thần và Trần Phái Phái, khẽ giật giật gấu áo Dung Nham, quay người, bước theo anh rồi đi.

Bọn họ phải tới buổi phát hành album nhạc Vần tình đầu tiên của Trương Lâm trong bộ phim cùng tên. Suốt cả quãng đường im lặng, khi sắp tới nơi, Dung Nham bắt gặp ánh mắt của Diệp Mộc: “Em và Lê Cận Thần đã xảy ra chuyện gì?”

“Ừm!” Diệp Mộc nhìn ra ngoài cửa xe, nghĩ đến vợ, quay đầu lại cười, giọng nói bình thản. “Dung Nham, chắc em không trở thành chị dâu anh được rồi.” Dung Nham im lặng trong giây lát, khi lên tiếng, anh cố gắng để giọng mình bình thường nhất có thể, nhưng vẫn không giấu được niềm vui: “Ừm, cũng không đến nỗi!” Diệp Mộc vẫn đang buồn bã nên không nghe ra có điều gì bất thường.

Sau khi xuống xe, bọn họ theo cửa sau vào hội trường, bước qua con đường dài hun hút, Diệp Mộc nghe thấy phía trước có tiếng huyền ảo của giới truyền thông, chợt cảm thấy sốt ruột. Dung Nham đưa cho cô một lọ thông mũi mình từng dùng, cô hít nhiều đến phát nấc.

Dung Nham thấy rất buồn cười nhưng không dám thể hiện ra ngoài, nhìn cô giống như một con gà trống gáy lên từng tiếng, từng tiếng đau khổ, hơi thở hỗn loạn vì lo lắng ấy là mùi vị mà chính anh từng trải qua.

“Diệp Mộc!” Dung Nham kéo tay cô, trong hành lang vắng không một bóng người, anh nhìn thẳng vào đôi mắt đang lo lắng, bồn chồn của cô, trầm giọng hỏi nghiêm túc: “Em ở bên anh có được không?” Phía trước là một rừng các nhà báo, tiếng tanh tách và ánh đèn flash lóe lên sáng rực. Diệp Mộc ngăn cách với cái thế giới ồn ào qua một cánh cửa mỏng manh, chỉ cần đẩy ra là các diễn viên sẽ lao ủa đến, tung hoa chúc phúc cho cô và người con trai đã thổ lộ với cô. “Em...” Diệp Mộc nói được một từ rồi im lặng.

Dung Nham bật cười: “Bị làm cho giật mình rồi đúng không?” Anh cúi đầu mỉm cười, day day trán cô. “Bây giờ đã hết nắc chưa nào?” Lòng Diệp Mộc như rung lên, từ xấu hổ chuyển sang tức giận, lườm anh một cái cắt mắt, không những không nắc nữa, lúc này cô cũng chẳng thấy lo lắng, bước từng bước dài về phía trước.

Dung Nham từ tốn bước theo sau tiểu quái thú đang nộ khí ngút trời, nụ cười trên gương mặt chỉ có thể dùng từ “tươi rói” để miêu tả.

“Xin chào các bạn khán giả trên toàn quốc! Tôi là Trần Hiểu Hứa xinh đẹp! Sau đây tôi muốn tiết lộ cho các bạn một bí mật, người dẫn chương trình của đài phát thanh thành phố C, MC chương trình LIVE Vân Tri Hiểu đang hot nhất hiện nay, nhà sản xuất âm nhạc có đôi tay phù thủy, nhạc sĩ và còn... à à à! Và còn là tác giả của hai mươi cuốn sách bán chạy nhất... Còn gì nữa nhỉ? Thôi, không cần quan tâm nữa, mọi người hãy đến chiêm ngưỡng Trần Hiểu Vân nào!” Khuôn mặt trẻ trung xinh đẹp như một đóa hoa của Hiểu Hứa xuất hiện trong đoạn video, ống kính rung rung rất không chuyên nghiệp, khuôn mặt rất bình thường của Trần Hiểu Vân xuất hiện qua đoạn video có thể thấy rõ cô ấy đã uống khá nhiều, hai má ửng đỏ, đôi mắt mơ màng, vẻ mặt rất hưng phấn.

“Hi! Xin chào các bạn, tôi là Trần Hiểu Vân!” Giọng nói quen thuộc làm mê đắm người dân của thành phố C ấy bất ngờ xuất hiện với ngoại hình không lấy gì làm nổi bật, cho dù Diệp Mộc và Trần Hiểu Vân đã quen nhau những mười năm, cô vẫn không khỏi cảm thấy bất ngờ. “He he, tiếp sau đây là tiết mục phỏng vấn!”, dáng vẻ tràn đầy sức sống của Trần Hiểu Hứa cho thấy tâm trạng hoan hỉ: “Do chính bản mỹ nữ đích thân phỏng vấn...”

Ống kính rung rung, có thể nhìn thấy đó là một căn phòng đẹp như cung điện của công chúa, ống kính hướng về bức tường treo đầy những bức ảnh nghệ thuật, zoom gần, đó là những bức hình tuyệt đẹp, vô ưu vô lo của Trần Hiểu Hứa xinh đẹp, trẻ trung.

Đoạn video này được tung lên W chưa đến hai ngày đã lập tức trở thành video có trên một triệu lượt view, nội dung đều là trò nghịch ngợm của hai chị em sau khi uống rượu. Một trong những điểm đáng chú ý nhất đương nhiên là Trần Hiểu Vân từ trước tới nay không lộ mặt trước công chúng, mấy ngày gần đây, những topic bình luận trên W rất nhiều, đa phần đều cùng chung ý kiến, lúc đầu nghe giọng của Trần Hiểu Vân cứ nghĩ đó phải là một tuyệt thế giai nhân, chẳng ngờ lại có ngoại hình bình thường đến vậy, thần tượng hoàn toàn sụp đổ...

Nhưng điểm đáng chú ý thứ hai liên quan trực tiếp tới Diệp Mộc đó là, trong đoạn video nói trên, Trần Hiểu Vân đã nói một đoạn rất dài, từ ngữ hoa mỹ, thổ lộ sự đau khổ và hạnh phúc khi yêu thầm một người nào đó. Khi Hiểu Hứa cười hì hì và hỏi người đó là ai, Trần Hiểu Vân rõ ràng đã say mềm, chẳng buồn giấu giếm, trả lời ngay: Hồ Kha. Cùng lúc đó trên W xuất hiện một bức ảnh của Hồ Kha, chàng tiểu vương tử tóc mì tôm Hồ Kha đang nắm tay Trần Hiểu Vân bước vào một trung tâm giải trí, còn tay kia khoác tay một người, tuy rằng chỉ nhìn thấy một nửa khuôn mặt, nhưng thân hình thon thả kia, khuôn mặt xinh đẹp kia thì chính là Trương Lâm chứ không phải ai khác.

Gần đây Trương Lâm đang nổi, các phóng viên đương nhiên chỉ cần nhìn là nhận ra. Và thế là cơn sóng này ngay lập tức được thổi phồng lên, từ “MC chính của chương trình Vân Tri Hiểu, nhà sản xuất âm nhạc nổi tiếng Trần Hiểu Vân lộ diện khuôn mặt thật” cho tới “Tài nữ số một của thành phố C – Trần Hiểu Vân tiết lộ đang yêu thầm một công tử nhà giàu vừa từ nước ngoài trở về”, tiếp đến là “Trần Hiểu Vân tiết lộ bị một nữ nghệ sĩ mới vào nghề ngáng chân cướp tình yêu”... Một loạt tin tức gây sốc, đến mức album nhạc phim Vãn tình vừa mới phát hành của Trương Lâm cũng theo đó mà cháy hàng.

Diệp Mộc vứt bỏ một mớ công việc đang chờ giải quyết gấp, lao đến nhà họ Trần. Người mở cửa là ông bố dễ tính của Trần Hiểu Vân, ông cẩn thận nhìn ngó xem đằng sau Diệp Mộc có cái đuôi nào bám theo không, xác nhận đã an toàn, ông kéo cô vào trong nhà.

Trần Hiểu Vân không có nhà, hai ông bà Trần và Trần Hiểu Hứa đều ngồi trong phòng khách. Hai ông bà mặt mày đau khổ, Hiểu Hứa hôm nay không trang điểm, đôi mắt đỏ hoe vì khóc. Diệp Mộc kéo Hiểu Hứa vào trong phòng hỏi cho ra nhẽ vừa hỏi một câu Hiểu Hứa đã khóc thút tha thút thút, nói có lỗi với chị, một lúc lâu sau không dám thò mặt ra. Diệp Mộc sốt ruột: “Thế chị em bây giờ ở đâu?”

Hiểu Hứa nức nở khóc: “Chị ấy... chị ấy đi tìm Vương Dịch rồi.”

“Ai cơ?!”

“Chính... em đã đưa cái video ấy cho cô ta... Cô ta là lãnh đạo ở W...” Hiểu Hứa cắn môi, nói lí nhí.

Bây giờ thì Diệp Mộc đã hiểu. Cách đây hai tháng, W có sự thay đổi, sự cạnh tranh trong ban lãnh đạo vô cùng ác liệt. Cách thức cạnh tranh là thông qua một loạt các cuộc thi quyết sinh quyết tử, thông qua một công thức chết tiệt tính trên số lượng click và số lượng link share, tổng kết lại, ai có thể tạo ra những tin lá cải nóng hổi, làm không khí náo nhiệt, nâng cao số lượng truy cập... thì phần thắng sẽ thuộc về người đó.

Các tờ báo giải trí lớn ở thành phố C đều coi W như một mảnh đất màu mỡ, và thế là lần này các tay săn ảnh lão làng cùng những phóng viên giải trí mới vào nghề kết hợp, chỉ vì một vị trí lãnh đạo chết giấm mà chuyện thất đức nào cũng có thể làm.

Diệp Mộc tức nên mất bình tĩnh, lúc đó chỉ muốn cho Hiểu Hứa một cái bạt tai. Nhưng con bé được bà chị bao bọc quá cẩn thận, vốn dĩ không hiểu chuyện, sự bối rối, lo lắng trong ánh mắt trong sáng, vô tội kia khiến Diệp Mộc không nỡ ra tay.

Rời khỏi Trần gia, Diệp Mộc gọi điện cho Ô Long Trà, không lâu sau liền biết được địa chỉ tờ báo Vương Dịch đang làm việc. Cô gọi một chiếc taxi tới đó, đứng trước cửa tòa soạn, nhìn thấy chiếc BMW mini màu xám của Trần Hiểu Vân lao thẳng vào một chiếc xe Jeep màu xanh thẫm.

Diệp Mộc đưa tay ôm tai, kêu thất thanh, sau đó cô tắt tưở chạy đến bên chiếc xe, đôi tay run bần đùng lực kéo cửa trái chiếc BMW mini ra. “Hiểu Vân! Hiểu Vân!” Cô hét ầm ĩ, Hiểu Vân!”

Trần Hiểu Vân cố hết sức tháo dây an toàn, thở gấp, vừa bước xuống xe vừa chỉnh lại đầu tóc, hét lên với Diệp Mộc qua đầu chiếc xe đang bốc khói: “Diệp Mộc! Mình không sao!”

“Cô bị thần kinh à?” Tim Diệp Mộc đập nhanh chưa kịp trả lời, chỉ nghe thấy ai đó lên tiếng trước, bắt đầu chửi bới. Cô quay đầu lại nhìn, là chủ nhân của chiếc xe Jeep vừa bị đâm kia, một cô gái tóc ngắn xinh đẹp, thon thả.

Trần Hiểu Vân cười khẩy với người đối diện, ánh mắt sắc lạnh. Cô gái tóc ngắn kia nhận ra đó là Trần Hiểu Vân thì cười tươi như hoa: “Tôi đang không biết ai lại nóng nảy như thế! Hóa ra là tài nữ số một của thành phố C! Sao thế, chị bây giờ áp lực LIVE trường quay lớn quá nên muốn ra ngoài, hay là viết bài hát nhưng không tìm được cảm xúc nên phải phát tác ra?”

“Khốn kiếp!” Trần Hiểu Vân lạnh lùng chửi thề, giữ nguyên tư thế, khí thế bùng bùng.

Vương Dịch nổi tiếng ghê gớm, ngang ngược, lúc này mặt cũng như vừa bị dội một gáo nước lạnh. “Trần Hiểu Vân!” Cô ta cũng lạnh lùng. “Nể tình chúng ta cũng có chút gọi là đồng nghiệp, tôi không muốn tranh cãi với cô, cô mau rút khỏi đây!”

Trần Hiểu Vân rất nghe lời, bình tĩnh quay người vào trong xe, đóng cửa, sau khi lùi xe cô bất ngờ nhấc chân ga, lao về phía Vương Dịch đang đứng ôm vai trước mũi xe. Vương Dịch mặt thất sắc, vẫn may do bản lĩnh nghề nghiệp, nên cũng có thể coi là thần thủ nhanh nhẹn. Cô ta hốt hoảng trốn phía sau Diệp Mộc, chạy mấy vòng trốn chiếc xe BMW mini điên rồ. Chiếc xe Jeep của cô ta lại một lần nữa bị tông, cửa kính xe vỡ tan tành, một tiếng động lớn vang lên.

Trần Hiểu Vân từ trong xe bước ra, đi tới trước mặt Vương Dịch đang tái mét, nói giọng kẻ cả: “Vương Dịch, chúng ta đều là người làm báo, có nhiều chuyện không theo ý mình, tôi hiểu. Cô bôi nhọ tôi, tôi không nói gì, tôi sẽ tìm cơ hội cho cô biết. Nhưng nếu tôi còn nhìn thấy trên W nửa tấm ảnh hoặc tin tức gì về em gái tôi... thì lần sau chiếc xe tôi lái đến không phải là chiếc xe này đâu, cô hiểu chứ?”

Vương Dịch loạng choạng rời đi. Diệp Mộc đảo qua đầu xe, ra đứng cạnh Trần Hiểu Vân. Trần Hiểu Vân vốn dĩ luôn thẳng thắn, quay mặt sang cười ngượng ngùng với cô, sau đó bất ngờ khụy xuống bên cạnh

chiếc xe. Diệp Mộc hét hoảng đỡ cô dậy, hai người ngồi trượt xuống đất. Một đám người đông nghịt vây quanh lúc này cũng râm ran bảo nhau lùi lại, tạo thành một vòng vây vô nhân tính. Diệp Mộc cũng không có ý định nhờ sự giúp đỡ của đám đồng nghiệp của Vương Dịch này, cô đặt Trần Hiểu Vân ngồi ngay ngắn, rút điện thoại gọi 120[1]. Thế rồi một người là tài nữ số một của thành phố C, một người là quản lý đang dần nổi tiếng, uy phong ngồi trên chiếc xe cấp cứu rời khỏi.

[1] Số điện thoại gọi cấp cứu của Trung Quốc.

Sự việc xảy ra trước cửa tòa soạn báo, đương nhiên tường thuật trực tiếp. Sau khi nghe được tin tức, Hồ Kha ngay lập tức tới bệnh viện, trên khuôn mặt màu nâu bộc lộ vẻ vô cùng lo lắng.

Diệp Mộc chặn cậu ta lại trước cửa phòng bệnh: “Cậu đừng vào vội, bây giờ cô ấy chưa chắc đã muốn gặp cậu.”

“Nhưng tôi muốn gặp cô ấy!” Hoàng tử mì tôm tức tối. “Cô ấy thế nào rồi?”

Diệp Mộc làm vẻ mặt nghiêm túc: “Bác sĩ nói không tốt lắm... Cứ chờ người nhà cô ấy đến rồi bàn tiếp, cậu cũng không làm được gì đâu.”

“Tất nhiên tôi làm được!” Hồ Kha nhảy dựng lên “Cái bệnh viện quỷ quái gì thế này? Đợi người nhà đến cái gì? Tôi chính là người nhà cô ấy đây! Các người có biết cứu người không thế hả? Tôi muốn chuyển viện, chuyển ngay bây giờ!” Cậu ta nói chuyện chẳng kiêng nể gì, chạy tới cửa phòng, nhìn ngó vào trong một lúc, chẳng nhìn thấy gì, chỉ thấy một đám chân, vội vã rút điện thoại, tức tối gọi người chuyển Trần Hiểu Vân đến một bệnh viện tư.

Một chàng Tom hiền lành là thế, phút chốc bị ép biến thành một Tôn Ngộ Không hoảng loạn, bất lực nhảy dựng lên, Diệp Mộc lập tức lao vào trong phòng, bịt miệng cười đến nổi vai run lên bần bật.

Trần Hiểu Vân đang đuổi chân nhìn ông truyền nước, rồi lại nhìn trần nhà: “Diệp Mộc!” Khi này cô cũng đã nghe thấy. “Cậu muốn chết à?”

Diệp Mộc nói nghiêm túc: “Mình thấy cậu ta cũng không đến nổi, chắc chắn là có ý với cậu. Hơn nữa, cậu kết hợp với con trai một ông chủ nhãn hiệu mì tôm đang phát lớn, quá tốt còn gì cậu sợ gì chứ?”

Trần Hiểu Vân cười đau khổ: “Những câu này ngày trước mình thích nghe, nhưng bây giờ... cứ như xát muối lên vết thương của mình vậy. Hai mươi tuổi mình bước vào nghề, đến bây giờ cũng sắp mười năm rồi. Diệp Mộc, cậu biết rằng mình đã trải qua biết bao nhiêu việc, về tuổi tác, sinh lý, mình từ lâu đã không phải là người cùng lứa tuổi với Hồ Kha rồi. Hướng hồ cậu cũng thấy rồi đấy, mình với cậu ta chưa có gì cả mà đã biến thành thế này rồi. Mình không hợp với cậu ta. Không thể bởi vì mình thích người ta mà dìm người ta xuống nước, đúng không?”

“Người dìm cậu ta xuống nước là Hiểu Hứa, không phải cậu.” Diệp Mộc bình tĩnh chỉ rõ.

Trần Hiểu Vân bật cười: “Diệp Tử... Hiểu Hứa có giết mình đi chẳng nữa thì trước khi chết, viết di chúc mình cũng phải để lại toàn bộ tài sản của mình cho nó... Nó là em mình, mình nuôi nó lớn lên. Mình vất vả bao nhiêu năm nay, con bé là hy vọng duy nhất của mình.” Mặt Diệp Mộc nóng bừng, hắng giọng, quay mặt đi, bất ngờ nhìn thấy Trần Hiểu Hứa đang đứng ở cửa.

Hiểu Hứa vô tình nghe được những lời này của chị, xúc động đến mức không biết phải làm sao. Cô chạy đến bên giường bệnh của chị, khóc không thành tiếng, thề độc rằng từ nay về sau sẽ chăm chỉ học hành, không bao giờ nhắc đến ý định muốn vào ngành giải trí nữa.

Một bên hai chị em đang tình nghĩa mặn nồng, bên này Diệp Mộc kéo Trương Lâm xuất hiện cùng lúc với Hiểu Hứa sang một bên, hỏi: “Em đến đây làm gì? Sao không đeo kính râm và khẩu trang! Có bị đám nhà báo đứng ở cửa nhận ra không?”

“Bị nhận ra rồi... Em vẫn chưa quen lắm.” Trương Lâm lè lưỡi. “Em đến đây tìm chị, vừa lúc gặp Hiểu Hứa cũng tới nên cùng lên. Ôi, di động của chị sao lại không mở thế? Chị Sunny đang tìm chị, chị ấy không tìm được chị nên tới hỏi em. Phó giám đốc Lê muốn gặp chị.”

“Ừ, chị biết rồi. Lúc này chị gọi điện về công ty, Mộng Mộng đã nói với chị.” Diệp Mộc vỗ vỗ cô. “Một lúc nữa em nhớ đi ra bằng cửa sau nhé! Chuyện cái video, ai hỏi cũng không nói gì, nếu quả thật không thể

trốn tránh được, em hãy nói là chẳng thân với Hồ Kha và Hiểu Vân... Nhớ kỹ này, nhất định không được nói nhiều!” Trương Lâm nghiêng đầu, khẽ gật gật, bước tới vỗ vỗ vào vai Hiểu Hứa đang khóc nức nở: “Đi nào, đi nào! Để cho chị Hiểu Vân nghỉ ngơi, cậu đừng khóc nữa! Cậu xem, nước mũi chảy ra rồi kìa, nhìn chẳng xinh đẹp chút nào hết...”

22. Chương 21: Diệp Nham

Lê Khanh Thần tìm gặp Diệp Mộc là vì chuyện cái clip, cô ta đương nhiên muốn nhân dịp này làm cho Trương Lâm nổi tiếng hơn. Hiện nay giới truyền thông đang ngấm ám chỉ chuyện Trương Lâm - nghệ sĩ mới vào nghề là đối tượng qua lại của Hồ Kha, Diệp Mộc chỉ cần thêm mắm thêm muối một chút, tung vài bức ảnh hoặc tin tức ra ngoài, cuộc tình tay ba này có thể trở nên nóng sốt, người được lợi nhất sẽ là Trương Lâm.

“Tuần này, ca khúc Chị gái của Trương Lâm đã leo lên vị trí số một trong bảng xếp hạng âm nhạc, phần lời cũng như hòa âm phối khí của ca khúc này được Trần Hiểu Vân làm từ đầu đến cuối, cô ấy là ân nhân của Trương Lâm, chúng ta không thể làm thế này được.” Diệp Mộc từ chối một cách hợp tình hợp lý.

Lê Khanh Thần cười dịu dàng: “Tôi chỉ nêu ra ý kiến, nếu chị đã nói nghiêm trọng như vậy... Fine, tôi cũng không nói thêm nữa.” Khi nói, giọng điệu của cô ta giống hệt như ông anh, điều này khiến cho trái tim Diệp Mộc không hiểu sao cũng gợn sóng. “Thật ra hôm nay tôi gọi chị đến đây không phải để nói chuyện này.” Lê Khanh Thần chuyển chủ đề, “Diệp Mộc, tôi tìm chị là vì mẹ Cận Thần muốn gặp chị.”

“Chị muốn nói...?”

“Bà ấy là mẹ của Giám đốc Lê, bà Lê. Người sinh ra tôi là người vợ sau.” Lê Khanh Thần càng cười càng dịu dàng.

Diệp Mộc ngại ngần đứng dậy: “Phó giám đốc, xin lỗi...”

Trong lúc nói chuyện, Lê Khanh Thần cho xe đỗ trước cửa khách sạn, sau khi xuống xe cô ta kéo tay Diệp Mộc, vô cùng thân mật “Đây là sự thật, không cần phải xin lỗi. À còn nữa Mộc Mộc, về sau không ở trước mặt mọi người trong công ty thì chỉ cần gọi Khanh Thần là được... Dung Nham cũng gọi tôi như thế.”

Chân Diệp Mộc vừa bước lên bậc đầu tiên của chiếc thảm lông cừu mềm mại, bất ngờ khựng lại... Thì ra nguyên nhân là vì Dung Nham.

Gần đây cô và Dung Nham trở nên thân thiết hơn một chút, bị Lê Khanh Thần phát hiện rồi chẳng? Thì ra cô ta cũng để ý... Diệp Mộc hơi lo lắng, thầm nghĩ, lần này phải giải thích rõ ràng cho cô ta rồi.

“Phó giám đốc, chắc chị cũng biết biên kịch của Vấn Tình là chị họ của tôi, ông xã Tần Tang và Dung Nham có quan hệ rất tốt, vì thế cũng có khi tôi gặp Dung Nham ở những nơi bọn họ tổ chức những buổi gặp mặt. Ngoài ra, Dung Nham còn là người bảo hộ của Trương Lâm, cô ấy vẫn chưa thành niên, có chuyện gì tôi cũng phải xin được chữ ký đồng ý của Dung Nham.” Diệp Mộc giải thích lưu loát. “Dung Nham giống như anh trai tôi vậy, tôi rất quý anh ấy, tất cả chỉ vậy thôi, không có gì khác.”

Lê Khanh Thần bấm nút thang máy, quay mặt nhìn Diệp Mộc cười, khẽ trách móc: “Tôi cũng có nói gì đâu. Mộc Mộc, cô nghĩ hơi nhiều rồi!” Giọng nói của cô dịu dàng, điệu đà, đến mức làm cho Diệp Mộc cũng cảm thấy đáng yêu.

“Anh ấy rất hay nhắc đến chị trước mặt tôi. Hai người sắp kết hôn rồi đúng không?” Diệp Mộc cười hỏi.

Lúc này Lê Khanh Thần đứng là cười với vẻ thật lòng: “Ồ? Anh ấy nói thế à?” Cô ta lại kéo tay Diệp Mộc, giống như bạn gái thân thiết từ lâu. “Anh ấy có nói xấu gì tôi với chị không?”

“Anh ấy khen chị còn chưa xong nữa là...” Diệp Mộc nhớ lại những lời Dung Nham nói khi nhắc đến Lê Khanh Thần, thầm nghĩ: “Đó rõ ràng là tăng bốc đúng không?”

“Đến rồi.” Lê Khanh Thần dắt Diệp Mộc vào cửa một căn phòng hơi khuất. “Mộc Mộc, tôi không vào đâu. Chị yên tâm, mẹ anh ấy theo đạo Phật, tính tình lương thiện. Bà ấy vì lo lắng cho anh tôi nên mới bay từ Hồng Kông đến đây, chị cứ nói chuyện với bà ấy nhé!” Diệp Mộc cũng đoán được bà Lê sẽ nói với mình những gì, cô không sợ, mỉm cười gật đầu với Lê Khanh Thần, đẩy cửa bước vào.

“Đến rồi à?” Dung Nham đang uống rượu một mình, nhìn thấy Lê Khanh Thần đẩy cửa bước vào, anh đẩy ra một chiếc cốc khác. “Đây là loại rượu Lafite[1] mới chuyển đến hôm qua, em uống thử xem, cũng được lắm.” Lê Khanh Thần ngồi, nhìn, nếm, rồi từ từ nhâm nhi, sau đó đôi môi hồng khê chu lên: “Diệp Mộc cũng đến rồi, đang ở tầng trên.”

[1] Tên một loại rượu vang nổi tiếng của Pháp.

“Mẹ Cận Thần gọi cô ấy đến à?” Nét mặt Dung Nham không đổi, mặc kệ cô lạnh lùng nhìn tới nhìn lui, không để lộ ra bất cứ cảm xúc gì.

Lê Khanh Thần khê lắc lắc ly rượu vang hảo hạng: “Dung Nham!” Cô ta nghiêng mặt, nhìn sang khuôn mặt đang quay đi của anh. “Giữa anh và Diệp Mộc...”

“Em có để ý không?” Dung Nham đặt ly rượu xuống mỉm cười với cô ta.

Lê Khanh Thần đứng dậy, như vừa nghe được một chuyện gì đó rất buồn cười: “Dung Nham, em hẹn anh đến đây là để bàn chuyện quan trọng, những việc lật đổ thế này em chưa bao giờ để ý... Về điều này, chúng ta đã ngầm định từ trước rồi không phải sao?”

“Trước đây thì có.”

“Sau này cũng như vậy, Dung Nham, chỉ là lần này anh đùa hơi nhập vai quá thôi. Xin anh ấy, đừng có học Lê Cận Thần được không? Những người như chúng ta đây, đào đâu ra cái gì gọi là tình yêu đích thực cơ chứ, anh nhìn anh ta đấy, bây giờ thì thảm thế nào.” Giọng Lê Khanh Thần dịu dàng nhưng mỗi từ phát ra đều lạnh như băng.

Dung Nham không trả lời. Trong phòng có tiếng sáo nhẹ thổi tới, ngón tay anh đặt trên bàn, khê gõ gõ theo những nốt nhạc lúc trầm lúc bổng kia. Lê Khanh Thần rất hứng thú với chai Lafite nên đã uống khá nhiều, ánh mắt hơi lơ đãng nhìn bàn tay Dung Nham.

Dung Nham bất ngờ dừng tay, ngẩng lên, như vừa hạ quyết tâm, nhìn cô một cách nghiêm túc: “Khanh Thần, C&C và anh, em chọn một đi.” Ly rượu vừa được lên miệng Lê Khanh Thần bỗng khựng lại, cô nhìn anh, chàng công tử phong lưu cô quen từ hồi còn nhỏ này có làm điều gì hoang đường mà cô chưa từng nhìn thấy? Lúc này, ánh sáng phát ra từ đôi mắt đen láy kia khiến cô cảm thấy thật sự xa lạ.

“Hai thứ này từ trước đến nay luôn đi cùng nhau, bà chủ thứ hai của Dung gia và C&C, những thứ mà em đáng được nhận.” Lê Khanh Thần không nghĩ nữa, trở về với dáng vẻ cao quý của mình. “Dung Nham, chúng ta là đối tác mà.”

“C&C hoặc anh, chọn một trong hai.” Dung Nham nhắc lại.

Lê Khanh Thần nhú mày, nhìn anh nửa giây, uống cạn thứ nước màu đỏ trong ly: “C&C.”

Dáng vẻ của Dung Nham ngay lập tức dẫn ra.

Lê Khanh Thần quan sát hết những biểu hiện đó, khê cười khẩy: “Tất nhiên em sẽ chọn C&C, bởi vì, Dung Nham, không có ai phù hợp hơn em để trở thành bà chủ thứ hai của nhà họ Dung đâu.” Dòng suy nghĩ của Dung Nham từ lâu đã không biết bay đến chốn nào. Nhìn dáng vẻ của anh, trong lòng Lê Khanh Thần có một cảm giác không thể nói rõ, khê cười lạnh lùng, nói tiếp: “Về điểm này đến Diệp Mộc cũng biết rõ, khi này cô ấy còn hỏi khi nào thì anh và em sẽ kết hôn, cô ấy nói, cô ấy luôn coi anh như anh trai, hy vọng anh sẽ hạnh phúc.”

Đáy mắt Dung Nham có một chút lay động, anh quay mặt sang nói: “Không liên quan gì đến Diệp Mộc, em không cần phải câu nào cũng hướng đến cô ấy.”

Lê Khanh Thần không nhìn anh, thưởng thức ly rượu vang của mình: “Em không cần phải làm thế”. Cô ta không xứng.”

Kể từ khi Dung Nham nghe được từ “anh trai” ấy của Diệp Mộc, trong lòng chán chường, trong ba buổi tối tiếp khách sau đó, anh đã say thật sự.

Hai buổi tối trước, anh rất muốn mất hoa đi là có thể nhìn thấy Diệp Mộc đang đứng trước mặt, sau đó anh nhất định chẳng nói chẳng rằng, đánh ngất cô rồi đưa đi, muốn làm gì thì làm. Buổi tối hôm nay, anh vẫn chưa uống nhiều đến mức ấy, trước mặt anh đã xuất hiện một Diệp Mộc bằng xương bằng thịt. Cô cứ thế ngồi trên chiếc sofa phía xa xa, xung quanh là một đám con trai con gái, đồ cô mặc không có gì khác thường, thần thái hoàn toàn bình thường, nhưng Dung Nham vừa bước vào phòng, ngay lập tức đã nhận ra cô trong đám người đó.

Đây có lẽ là cái mà người ta vẫn thường nói đến, hơi thở đồng điệu. Con bé này, Dung Nham đẩy đám người ra tiến về phía cô, thầm nghĩ, tối nay không giết chết em, anh sẽ chuyển sang cùng họ với em.

Đây là địa bàn của Đồng thiếu gia phía tây thành phố Trương Lâm và Cylin đều đã đến, Diệp Mộc vì đi theo hai người nên cũng đến. Giữa buổi tiệc, Diệp Mộc sắp xếp cho hai người họ đi về, còn cô bị đám Đồng thiếu gia giữ lại, uống cũng không phải ít rượu. Một tên công tử nhà giàu ngồi bên cạnh bị ai đó lôi ra, đầu óc mơ mơ màng màng của Diệp Mộc trở nên nhẹ nhõm. Cô ngẩng đầu, nghiêng mặt nhìn, chỉ thấy trong ánh đèn nhiều màu của căn phòng, nụ cười nơi khóe môi của Dung Nham như dòng nước dịu dàng làm tan cơn khát. Người con trai này quả không tồi, nhưng tại sao lại là của Lê Khanh Thần cơ chứ? Ở C&C này, cô đã làm ảnh hưởng đến một thái tử gia rồi, bây giờ mà đắc tội thêm lần nữa thì cô chẳng cần phải làm việc nữa...

Dung Nham đẩy từng tên con trai trong đám đó ra ngoài, rồi ngồi xuống một cách rất đường hoàng.

Sau khi nắm chặt tay vài cái, anh giả vờ như vô tình quay nhìn cô, chỉ nhìn thấy con bé này một tay đang vuốt vuốt tóc, nụ cười tươi rói, chiếc áo len đan thưa rộng thùng thình của cô, chiếc cổ áo mềm mại, dưới ánh đèn, cứ ngỡ như cái bóng một bộ ngực mềm mại. Dung Nham nhớ lại lần tưởng nhầm cô là Tiểu Tứ rồi dè cô xuống giường, bàn tay anh đặt lên bộ ngực nhỏ nhắn của cô, cảm giác tiếp xúc như hồn bay phách lạc ấy...

“He he...” Tiếng cười xung quanh làm đứt quãng cái nhìn kỳ lạ này. Dung Nham trở về thực tại, vò vào đầu Diệp Mộc một cái không hài lòng, nhưng cô không phản ứng lại như quái thú thường ngày, vẫn mỉm cười một cách ngốc nghếch. Con bé này uống say thật rồi!

Dung Nham gần như ngay lập tức bộc phát, chẳng thèm quan tâm một nửa số người đang ngồi ở đó anh đã từng chơi ngày trước, đứng dậy, sầm mặt, kéo Diệp Mộc bước đi. Diệp Mộc sau khi say, quậy phá không thôi, Dung Nham bực mình, đứng ở cửa lật ngược chiếc áo choàng của mình rồi khoác lên người cô, đóng lại hai chiếc cúc áo sau lưng, bọc cô chặt cứng đặt lên vai vác đi.

Trên đường, Diệp Mộc cựa quậy không ngừng, Dung Nham một tay điều khiển vô lăng, lái chậm chậm, một tay đặt ngang người cô, giữ chặt.

Về đến nhà cô, anh vác cô lên như khi nãy, bước vào phòng, vứt cô xuống sofa, người Diệp Mộc mềm nhũn như bún. Dung Nham ngồi trên chiếc bàn ăn đối diện sofa, xoa xoa cằm, nhìn cô chăm chăm, nghiêng răng ken két.

Diệp Mộc không động đậy, mắt hấp háy nửa mở nửa nhắm, cái tư thế nằm ngửa, mắt hấp háy kia khiến cho Dung Nham cảm thấy ngứa ngáy. Anh bước đến, đưa tay cầu cầm cô, gõ gõ vào trán cô, nghiêng răng ken két, thậm chí bới.

Diệp Mộc đau nhứu mày, làu bàu mấy tiếng. Khoảng cách giữa Dung Nham và cô rất gần, những âm thanh ấy giờ như từng bàn tay nhỏ đang cào xé trái tim anh, trong người anh trào lên từng cơn nóng rực, rồi bực bội thả lỏng tay để mặc cô nằm trên sofa. Bị anh thả ra như vậy, Diệp Mộc “ợ” một tiếng rồi nôn hết.

Dung Nham ngớ người, muốn tránh nhưng không kịp, bị thứ nước nhầy nhầy, nóng ấm kia vấy lên khắp người.

Sau khi nôn xong, Diệp Mộc dễ chịu hơn nhiều, thở dài một tiếng rồi quay mặt vào lưng chiếc sofa, nhắm mắt rên lên vài tiếng yếu ớt: “Em muốn uống nước.”

“Em...” Dung Nham muốn đâm đầu vào tường “DIỆP MỘC!” Giọng nói của anh tức giận đến run rẩy.

“UỐNG NƯỚC...” Diệp Mộc gằn giọng. Nước mắt Dung nhị thiếu gia tuôn trào, anh có một dự cảm không tốt, ngày mai, khi ánh mặt trời chiếu rọi, có lẽ anh sẽ phải đổi tên thành Diệp Nham rồi.

Diệp Mộc không để cho giác quan thứ sáu đáng tự hào luôn luôn chuẩn xác của Dung Nham phải thất vọng. Sau khi uống nước, cô nôn hai lần nữa, đều là nôn vào lòng hoặc lên quần Dung Nham một cách rất chuẩn xác. Dung Nham mặc kệ cho cô tự tung tự tác, khóc không thành tiếng.

“Em đi đâu thế?” Dung Nham kéo giắt Diệp Mộc lão đảo đứng dậy định đi lại. “Ngồi xuống! Cẩn thận ngã chết đấy!”

“Kinh quá!” Diệp Mộc đẩy anh người đang bốc mùi hôi ra, vẻ mặt ghê tởm. “Em phải đi giặt quần áo.”

Dung Nham miệng méo xệch, kéo giắt cô lại đặt vào chỗ cũ lấy hết tinh thần dỗ dành con quỷ nhỏ đang say: “Anh đi! Em đừng động đấy!”

“Không được...” Diệp Mộc cự nự, làu bàu: “Đồ lót của em phải dùng tay để giặt, dùng tay...”

“Dùng tay thì dùng tay! Anh dùng tay giặt!” Dung Nham sợ cô rồi. “Xin em hãy yên lặng một chút được không? Em ngủ một lúc đi, anh đi giặt quần áo cho em!”

Diệp Mộc không hiểu sao bị làm cho xúc động, khẽ mỉm cười, cô không tỉnh táo, lúc cười nhìn rất ngố, nhưng trong mắt Dung Nham lại vô cùng đáng yêu. Anh hít sâu một hơi nén cơn sóng lòng, kiên quyết quay mặt bước vào nhà vệ sinh.

Dung Nham vò vò qua quần áo của mình, vút vào máy giặt, giặt cùng với quần áo ngoài của cô, còn anh đứng trước chiếc bồn nước, tự tay giặt nội y cho Diệp Mộc. Hai mảnh đồ mềm mại, tròn trịa ấy làm mắt anh hoa lên. Dung Nham khó chịu, chuyển ánh mắt nhìn ra chỗ khác, nhưng lại nhìn về phía chiếc máy giặt, chiếc áo sơ mi màu đen của anh đang quần lấy chiếc áo phông màu trắng của Diệp Mộc, cuộn thành một vòng giở trò đòi bại.

Dung Nham dường như bị nhốt trong một chiếc lưới đang ngày càng thu chặt, những mắt lưới dày đặc ấy như bóp nghẹt cơ thể anh, dậy lên những dục vọng vừa đau đớn vừa mãnh liệt Anh nhìn chính mình đang chỉ quẩn một chiếc khăn tắm màu hồng nhạt trong gương, rồi lại nhìn ra ngoài qua chiếc gương. Ngoài kia, trên chiếc sofa, Diệp Mộc đã ngủ say, mặt ngửa lên, nằm thẳng đơ, chẳng có chút phòng bị nào.

Không hiểu vì sao, Diệp Mộc luôn khiến cho Dung Nham cảm thấy khó có được. Giống như lần đầu tiên gặp mặt năm ấy, cô mặc một bộ váy trắng muốt, giống như khi gặp lại, bên ngoài cửa kính, như lúc này đây, khi cô đang trong một tư thế không chút phòng bị nằm trước mặt anh. Những chi tiết nhỏ này, hề liên quan đến cô, trong mắt anh đều rất khó có được. Cảm giác quan tâm tới tiểu quái thú này bắt đầu ở đâu và khi nào, bắt đầu từ một động tác nhỏ nhất nào đây? Dung Nham cũng chẳng nhớ nữa.

Thôi vậy... Không khí ban đêm lạnh buốt, Dung Nham cầm chiếc chăn mỏng, khẽ đắp lên người Diệp Mộc lúc này đang ngủ say, thắm thờ dài, Diệp Nham thì Diệp Nham đi, chấp nhận với cô làm gì chứ?

Say suốt một đêm. Diệp Mộc xoa xoa cái đầu đau nhói, bò vào nhà vệ sinh.

Trong chiếc gương dưới ánh mặt trời, Diệp Mộc nhìn mặt mình giống như một chiếc bánh bao hình tròn vừa nhúng nước, quá bi thảm, cô vui mặt vào bồn rửa mặt phun nước lạnh. Ngửa đầu lên “ọc ọc” vài tiếng theo thói quen. Cô nghĩ rằng trong nhà chỉ có một mình cô, nhưng lúc này cửa phòng ngủ bất ngờ lạch cạch mở ra, Diệp Mộc chợt dạ, vẫn chưa kịp vớ lấy vật gì phòng thân, Dung Nham vừa ngủ dậy, mắt nhắm mắt mở đã bước: đến trước cửa nhà vệ sinh.

“Làm sao thế?!” Dung Nham kinh ngạc nhìn cô.

“Dung... Nham?” Diệp Mộc bất động, sau đó hét lên một tiếng với một âm lượng lớn gấp mười lần khi nãy: “Anh! Tại sao anh lại ở trong nhà em?” Cô chỉ vào những ngón tay của anh, run rẩy thích thú.

Tối hôm qua, Dung Nham quả thật đã dùng tay giặt bộ đồ lót mấy trăm tệ đó của Diệp Mộc, chỉ có điều bộ quần áo có giá tiền gấp cả vạn lần số đó của chính anh đã bị anh vút vào chiếc máy giặt, lúc lôi ra đã nhàu như đĩa rau xào. Diệp Mộc không nở lòng nào, lôi bàn là ra, nhân lúc anh đang nấu bữa sáng, là bộ quần áo đó cho anh.

Buổi sớm trên thành phố C đẹp đến mê hồn, từng tia nắng ban mai chiếu rọi vào căn phòng qua tấm cửa kính, dịu dàng in trên tấm lưng Dung Nham đang ở trong nhà bếp. Trong lòng Diệp Mộc lúc này có một cảm giác kỳ lạ không thể nói rõ. Cô và Dung Nham đã thân thiết đến mức khi say có thể yên tâm mà ôm cổ bá vai nhau, nhưng tại sao sau một cơn say không biết trời trăng gì, một buổi sáng chẳng có chuyện gì xảy ra, nhìn anh chu đáo, thật thà làm món trứng ốp trong nhà bếp, còn cô đứng trong phòng khách là quần áo của anh, trong lòng lại rung động như thế này? Là bởi vì số đồ lót đang phơi một cách ngu ngốc trong nhà vệ sinh kia? Hay là từ buổi chiều ngày hôm ấy, trong khung cảnh hỗn loạn ấy? Hay là từ rất, rất lâu về trước, anh bước ra từ ánh sáng mặt trời ở Giang Nam, khẽ lướt qua người cô, nụ cười dịu dàng như một tiếng thở dài của số mệnh...

“Tiểu quái thú, đến giờ ăn rồi...” Dung Nham không mặc áo, đeo chiếc tạp dề màu hồng của Diệp Mộc, mang ra từ trong nhà bếp hai đĩa trứng thơm nức mũi, bốc khói nghi ngút, miệng mỉm cười. Diệp Mộc hốt hoảng cúi đầu che giấu vẻ mặt ngơ ngẩn của mình, động tác nhanh hơn: “Xong ngay đây, anh ăn trước đi, em đến liền.”

“Đầu còn đau không?” Dung Nham hỏi người đang vùi đầu ăn trứng trước mặt mình.

Diệp Mộc khẽ giọng: “Ừm...”

Dung Nham đã đặt đĩa xuống từ lâu. Lúc này mặt trời lên cao, anh ngồi đúng vị trí ánh mặt trời chiếu rọi rõ nhất trong phòng khách, quay lưng lại là từng tia nắng rực rỡ, cũng giống như lần đầu tiên Diệp Mộc nhìn thấy anh nhiều năm về trước.

“Những lời này anh đã muốn nói với em từ tháng trước. Có lẽ là quá sớm chẳng, anh cũng không biết bắt đầu từ khi nào nữa, anh rất muốn được gặp em. Em không xinh đẹp đến mức khiến anh cảm thấy nếu đưa em đi bên mình sẽ không mất mặt. Tuổi tác cũng ít, cũng không biết nói những câu dễ nghe mỗi khi anh cảm thấy bức bối. Nhưng hễ anh có những cuộc gặp gỡ cần có bạn gái đi cùng, anh lại nhớ đến em. Những lúc mệt mỏi vì công việc, những lúc chỉ có một mình trong im lặng, người anh muốn nói chuyện, đầu gối nhất là em. Về mặt Dung Nham nghiêm túc nhưng vẫn dịu dàng, từ tốn “Diệp Mộc, em biết Tiểu Tứ, anh cũng đã từng nói với em, đối với anh, cô ấy có ý nghĩa như thế nào. Lần trước Tần Tang hỏi anh về việc của em, cô ấy nói sự ra đi của Tiểu Tứ nhất định sẽ dạy cho anh điều gì đó. Khi ấy chính anh cũng không biết cảm giác của anh về em là như thế nào, anh không thừa nhận với cô ấy, anh nói anh không đến nỗi khốn như thế mà xuống tay với em, nhưng bây giờ thì anh đã hiểu ra. Không phải anh nhất thời rung động, thực sự không phải. Nhưng trong cuộc đời, có thể gặp được một người mà mình yêu quý chẳng phải dễ dàng, anh không muốn mất đi một lần nữa.” Những lời anh nói rõ ràng, súc tích, ý nghĩa sâu sắc. Còn Diệp Mộc, cô chẳng dám ngắt lên, miếng trứng ốp trong miệng ngậm không xong mà nuốt cũng không trôi. Dung Nham cười rồi giơ tay xoa xoa trán cô: “Này! Không phải ngại gì cả, nói cho anh biết, em có thích anh không?”

23. Chương 22: Buông Tay

Mãi đến khi bước vào studio, đầu óc Diệp Mộc vẫn chưa trở lại mặt đất. Mộng Mộng cũng đến quan sát trường quay, đứng bên cạnh cô, khẽ cười trêu rằng hai má cô đỏ ửng như hoa đào. Diệp Mộc ngượng ngùng ôm mặt, xấu hổ cúi gầm. Thư ký trường quay nhẹ nhàng bước đến, khẽ vỗ vào Diệp Mộc đang hồn bay phách lạc: “Tổ trưởng Diệp, phó giám đốc tìm chị.” Lòng Diệp Mộc rớt cái bịch, chào tạm biệt Mộng Mộng rồi rời khỏi trường quay, đi thang máy lên tầng trên, vừa bước ra khỏi thang máy thì cô nhìn thấy Lê Khanh Thần, có lẽ cô ta đang định đích thân xuống mời cô, nhìn thấy cô liền thở phào nhẹ nhõm: “Mẹ Cận Thần đang văn phòng, chị mau vào trong đi.”

Diệp Mộc bất lực. Lê Cận Thần không gượng dậy được sau thất bại, bà Lê thương con trai nên muốn tìm cách để anh trở lại bình thường, cô có thể hiểu được. Nhưng chuyện Lê Cận Thần bắt cá hai tay, bọn họ đã nói chuyện chia tay rất rõ ràng rồi, cô không thể bắt đầu lại từ đầu giống như lần trước khi gặp mặt. Hơn nữa, sáng nay Dung Nham đã tỏ tình với cô...

“Diệp Mộc!” Lê Khanh Thần cẩn thận thăm dò “Chị bị sao vậy? Tâm hồn treo ngược cành cây thế.”

“Hả?” Diệp Mộc tập trung tinh thần, cười với cô. “À... tôi đang nghĩ nên giải thích thế nào với bác Lê.”

Lê Khanh Thần cười cười rồi hơi nghiêng đầu, vì vậy Diệp Mộc không để ý đến ánh mắt phức tạp của cô ta lúc đó “Diệp Mộc!” Khi Lê Khanh Thần mở miệng nói tiếp, lại là điệu cười ngọt ngào vô hại ấy. “Trong chuyện này anh trai tôi đã hoàn toàn sai, tình cảm là thứ khó kiểm soát nhất, vì mục đích tiếp cận Tần Tang và Lương Thị phía sau Tần Tang nên mới tiếp cận chị, đó là anh ấy không đúng. Nhưng chị cũng phải hiểu, đó là những điều không theo ý mình được...”

“Anh ta vì cái gì cơ?” Diệp Mộc ngẩng phắt dậy, kinh ngạc cất ngang lời Lê Khanh Thần. “Phó giám đốc, khi này chị nói anh ta vì Lương Thị nên tiếp cận tôi? Lê Cận Thần?!”

Lê Khanh Thần dừng bước, giọng nói dịu xuống: “Làm sao...” Về mặt cô ta tỏ ra như mình vừa gây họa lớn. “Hóa ra chị không biết sao? Thế... thế tại sao hai người lại chia tay?”

Diệp Mộc lúc đó chỉ muốn giết chết chính mình. Lúc này, trong lòng cô có một bức huyết thư khổng lồ, trên đó ghi hai chữ “tiện nhân”. “Xin lỗi phó giám đốc, tôi có việc gấp phải đi trước, nhờ chị gửi lời xin lỗi với bác Lê.”

Buổi sáng, khi Dung Nham hỏi cô có thích anh không, Diệp Mộc không dám trả lời. Cô nói hãy để cô suy nghĩ. Với Diệp Mộc, cho dù là mối tình đầu hay Lê Cận Thần gần đây nhận là bạn trai, những người đàn ông thích cô, theo đuổi cô, đối tốt với cô, Diệp Mộc rất sẵn sàng đón nhận. Nhưng từ trước đến nay chưa có ai hỏi cô rằng, Diệp Mộc, cô có thích những người đó không?

Diệp Mộc có thích họ không? Đáp án là gì chính Diệp Mộc cũng không biết. Nhưng cô biết rằng cuộc sống không dễ dàng, cô biết rằng mình cần một thứ tình cảm hoặc giả đó là tình yêu để mang lại sức mạnh cho mình. Cõi nhân thế cô đơn, trong cuộc đời ngắn ngủi hơn hai mươi năm của cô, những nơi để lại ký ức đều không cố định, nay đây mai đó. Từ khi lớn lên, cô vô cùng khao khát một mối tình ấm áp.

Trong tác phẩm Thời hữu nữ tử, Khuông Khuông có viết một đoạn như thế này và đã được đăng tải trên mạng: “Suốt cuộc đời này tôi khao khát được người ta sưu tập, đặt vào một chỗ an toàn, cất giữ thật kỹ. Tôi sẽ không bị lạnh, tôi chẳng phải chịu khổ, không phải lưu lạc bốn phương, không cần có gốc cây nào để dựa vào. Nhưng người đó, tôi biết, tôi luôn luôn biết, người đó sẽ không bao giờ xuất hiện.” Trên đường vội vã đi tìm Lê Cận Thần để chất vấn, trái tim Diệp Mộc tan nát thành trăm nghìn mảnh vụn, người mà cô chẳng thể đợi ấy đã đến rồi sao?

Diệp Mộc biết hôm nay Lê Cận Thần không đi làm, nhưng khi cô bước vào Lê gia, chỉ có Cận Thụy ở nhà.

“Thụy Thụy!” Diệp Mộc cố gắng kiềm chế cảm xúc. “Chú cháu đâu?”

“Đến công ty rồi... Chú nói bà nội muốn gặp cô nên vội vàng đi tới đó. Tối hôm qua chú cháu bị sốt cao, bây giờ vẫn chưa hết sốt.” Cận Thụy quan sát tình hình, nói với vẻ rất cẩn trọng.

Diệp Mộc cười khẩy, quay người định đi ra, liền bị Cận Thụy kéo lại: “Cô ở lại đây đi! Cháu vừa gọi điện cho chú, chú đang trên đường về.” Cận Thụy kéo cánh tay Diệp Mộc. “Cô đừng đi, có việc gì đợi chú về, nói ở đây sẽ tốt hơn.” Cô bé ngập ngừng một lát, những câu sau đó cố kìm lại không nói ra.

Lê Cận Thần rất nhanh chóng về đến nơi, người cùng về đó là bà chủ của Lê gia mà khi này bị Diệp Mộc cho leo cây.

Lê Cận Thần từ ngoài cửa lao vào, đến giày cũng không thềm thay, vội vã thấp giọng hỏi Cận Thụy vừa bước ra: “Mộc Mộc đâu?” Cận Thụy nhìn bà Lê đằng sau anh, hồ hững trả lời Diệp Mộc đang trong phòng khách, sau đó ngoan ngoãn mang cho Lê Cận Thần một đôi dép lê, rồi quay người chạy về phòng.

Lê Cận Thần bước rất nhanh đến phòng khách, từ xa đã nhìn thấy Diệp Mộc vốn ngồi trên sofa đã đứng dậy, bước chân từ từ chậm lại, anh lắc lắc đầu nhìn về mặt xám xịt như sắp ăn thịt người của Diệp Mộc, khẽ hít thở lấy hơi.

Bà Lê có khuôn mặt thánh thiện bước theo sau, nhìn thấy con trai và người con gái mà con trai mình yêu thương đang nhìn nhau chằm chằm, nhỏ giọng niệm Phật, rồi nói: “Hai đứa con ngồi xuống, bình tĩnh nói

chuyện với nhau. Người trẻ, cho dù không có duyên vợ chồng thì coi như hai người bạn gặp nhau cũng được. Hai đứa... nói chuyện đi. Mẹ lên trên gác.”

Diệp Mộc rất có thiện cảm với bà Lê, đợi cho bóng bà đã đi khuất sau những bậc cầu thang, mới mở miệng hỏi Lê Cận Thần: “Anh đừng giải thích! Tôi chỉ hỏi một câu, anh tiếp cận tôi... là vì Tần Tang và tập đoàn Lương Thị sau lưng chị ấy phải không?”

Lê Cận Thần im lặng, đầu cúi thấp. Anh không nói gì. Với người con gái mà anh đã thực tâm muốn lợi dụng nhưng cũng thật lòng yêu thương này, chẳng lời lẽ nào có thể diễn tả nỗi sự tội lỗi, tiếc nuối không rời xa của anh.

Lòng Diệp Mộc chùng xuống, chờ anh trả lời. Đợi đến khi anh ngẩng lên, cô nhìn thấy trong đôi mắt đen đã từng nhìn cô đầy yêu thương kia lúc này toàn là sự đau khổ. Anh khẽ gật gật đầu. Diệp Mộc cười lạnh lùng, quay mặt đi không thèm nhìn anh, rời khỏi đó.

Khi nhận được điện thoại của Tần Tổng, Dung Nham đang ngồi trong quán bar uống rượu cùng Trần Ngô Bạch. Anh muốn đi, nhưng Trần Ngô Bạch không cho.

“Hay là chú cùng về với anh, chỗ con trai của Đồng gia thành tây, Tiểu Lục cũng ở đó, chắc là chơi sẽ vui đây.” Dung Nham kéo anh ta. Tần Tổng nói một mình Diệp Mộc tới đó, Tiểu Đồng đang giở trò với cô.

Trần Ngô Bạch nghe đến chữ “chơi” liền cảm thấy phiền phức, đẩy gọng kính rồi quay đi.

Phục vụ quây rượu nhìn thấy tam thiếu gia mặt lạnh như tiền lần đầu tiên nổi nóng, sợ quá liền lùi xa khỏi chỗ đó. Trần Ngô Bạch bực bội uống hết gần nửa cốc rượu mạnh, thở một hơi dài thượt.

Dung Nham cảm thấy anh ta đã uống hơi say, vỗ vỗ vào vai nói: “Tiểu Tam, đừng uống nữa. Người toàn mùi rượu thế này, Tiểu Ly càng giận đấy.” Trần Ngô Bạch cười khẩy, nhưng cánh tay đang giờ ra với chai rượu liền thu về.

“Phiền chết đi được...” Trần Ngô Bạch khẽ thở dài. Rất ít khi anh bộc lộ cảm xúc một cách trực tiếp như thế này do đám báo chí khui ra, An Tiểu Ly biết được một thời gian qua lại giữa anh và nữ hoàng tiệc tùng nên làm một trận rùm beng. Cô đang bụng mang dạ chửa, đến một câu nói đối lại Trần Ngô Bạch cũng không, nhìn thấy cô vừa khóc vừa la, anh vừa thương vừa tức tối.

Dung Nham cười: “Bảo Bảo nhà chú luôn nói IQ của con bé còn chưa bằng phần lễ của bố nó. Tôi thấy chú có ưu thế lớn như vậy, sao vẫn cứ bị Tiểu Ly giày vò đến mức này cơ chứ?”

Trần Ngô Bạch bước vào trong quầy, lấy nước uống, rồi trở lại bộ dạng lạnh lùng của tam thiếu gia Lương Thị, từ tốn nói với Dung Nham: “Đợi đến khi anh thực sự yêu rồi anh sẽ biết, việc này và IQ chẳng có nửa gam liên hệ nào. Nếu như đã chắc chắn đó là cô ấy, thì cho dù cô ấy có gốc gác như heo anh cũng sẽ thích thôi.”

Dung Nham khựng lại, bất ngờ nhớ đến dáng vẻ Diệp Mộc lúc cô người lại giống như một chú heo con cuộn tròn nằm ngủ trên sofa, anh bất giác bật cười. Trần Ngô Bạch cảnh giác ngẩng lên nhìn anh, thần sắc không đổi, môi khẽ cong xuống.

Tối nay, Diệp Mộc gặp chút rắc rối. Buổi chiều Đồng thiếu gia gọi điện thoại tới mời, cô đã từ chối hai lần, đến lần thứ ba người ta nói cho dù Trương Lâm và Cylin không tới, Diệp Mộc cũng phải đại diện đến tham gia. Đã nói đến mức này, Diệp Mộc cũng chẳng có lý do gì để từ chối, đành lấy hết dũng khí đi dự tiệc.

Đồng thiếu gia tỏ ra rất quan tâm tới cô, chào hỏi một lúc rồi đích thân đưa cô đi xung quanh, tám, chín cậu thanh niên khôi ngô, tuấn tú được gọi tới, chơi trò “thất bát cửu”. Một chiếc cốc uống bia được đặt giữa bàn, người chơi sẽ lắc viên xúc xắc, nếu con số lắc ra là bảy thì sẽ đổ đầy rượu vào cốc, tiếp tục lắc. Ra số tám sẽ uống hết nửa cốc, sau đó lại lắc tiếp. Nếu vào số chín sẽ uống hết một cốc, rồi tiếp tục lắc xúc xắc. Cho đến khi con số lắc ra không phải ba con số trên, xúc xắc sẽ được trao lại cho người tiếp theo. Nhưng nếu lắc được số một thì người đó có quyền chỉ định một người bất kỳ có mặt làm một việc.

Vận may của Diệp Mộc hôm nay thật chẳng ra sao, xúc xắc hề cứ đến tay cô là lại ra bảy, tám, chín, mới một lúc mà cô đã uống liền mấy cốc. Đồng thiếu gia ngồi bên phải cô, nhân lúc men rượu bốc lên đã ghé càng lúc càng sát cô.

“Xin lỗi, tôi vào nhà vệ sinh một lúc.” Mấy lần Diệp Mộc đều không tránh được cánh tay vòng ngang qua eo mình của anh ta, liền đứng dậy. Đồng thiếu gia cười, vờ như vô tình kéo lấy ngón tay cô, nói vẻ trêu đùa, bồn chồn: “Anh đi cùng em.” Diệp Mộc bối rối, rút tay lại, mỉm cười: “Thế chẳng phải sẽ làm mất hứng của mọi người ở đây sao? Thôi vậy, tôi hy sinh một chút, cố nhịn vậy.” Cả đám cười ồ lên, vừa lúc Diệp Mộc đang ngáp ngừng ngồi xuống, bỗng có một bàn tay ấm áp đặt lên vai cô, sau đó là một luồng không khí ấm áp vây lấy cô. Chỉ nghe giọng nam trầm ấm: “Chơi trò gì vậy? Tôi cùng tham gia với.”

“Dung nhị!” Đồng thiếu gia cười lớn, đứng dậy bắt tay Dung Nham, rồi quay sang một bầy mỹ nữ đang ngồi bên cạnh, nói: “Dung nhị thiếu gia đến rồi, còn không mau lên đây hầu hạ!” Đám mỹ nữ nhao nhao vây quanh, Dung Nham cười rồi lùi người lại, tới ngồi cạnh Diệp Mộc, vô tình mà hữu ý ôm lấy cô: “Nào nào nào! Mọi người ngồi xuống cùng chơi nào, phân nhóm, phân nhóm! Mỹ nữ ra tay, chúng tôi chỉ lo việc uống thôi!”

Anh đã quá quen với trò này, đám người lúc này được cổ vũ như vậy, ngay lập tức trở nên náo nhiệt mỗi người đám Đồng thiếu gia đều ôm một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, chơi vui nổ trời. Diệp Mộc vẫn cứ tiếp tục “thất - cửu - bát - thất - cửu...”, nhưng lần này, người uống cạn từng cốc từng cốc lại là Dung Nham. Anh uống rượu mà sắc mặt không hề đổi, nhưng bàn tay Diệp Mộc đang nắm lấy kia hơi run.

Đồng thiếu gia ngồi bên nhìn một lúc, cuối cùng cũng nhận ra có chuyện gì, anh ta bất mãn đẩy đẩy Dung Nham, cười nói: “Đổi bạn ngồi cạnh với tôi đi nhị thiếu gia! Cứ uống thế mãi thì chỗ này thành của riêng anh rồi.” Dung Nham xua tay, uống cạn phần số chín mà Diệp Mộc vừa lắc ra: “Không cần, thế này cũng tốt mà.” Diệp Mộc tiếp tục lắc ra một số bảy, sau khi rót đầy lại ra tiếp số chín. Dung Nham chẳng nói một lời, cười rồi cầm cốc lên, một hơi uống cạn. Khóe miệng anh vương vài giọt rượu, sáng lấp lánh dưới ánh đèn, tim Diệp Mộc cũng theo đó mà đập nhanh hơn.

“Tiểu quái thú, không phải sợ...” Diệp Mộc lại lắc ra một con bảy, trong lòng đang lo lắng, hơi thở nóng phả đến bên tai, người cô bỗng run bắn, rồi nghe thấy tiếng anh cười phía sau, hơi nóng xa ra một chút. Dung Nham tận hưởng vẻ mặt ửng đỏ đáng yêu của cô, xoa xoa đầu cô: “Em cứ lắc thoải mái, đừng sợ, có anh đây.” Diệp Mộc quay đầu lại, chỉ cách anh rất gần, cô càng cảm thấy yên tâm, quay ra nhắm mắt lắc bừa một cái, khi mở mắt ra thì đó là... con một đỏ chót. Dung Nham cười lớn.

Diệp Mộc cũng cười, mặt đỏ ửng, hơi nhích người ghé sát vào Dung Nham. Ánh mắt dịu dàng ấy, Đồng thiếu gia ngồi bên cạnh nhìn suốt cả buổi tối, thấy ngứa ngáy, khó chịu. Một vòng quay mới lại tiếp tục, anh ta với tay kéo Diệp Mộc: “Diệp Mộc, qua đây ngồi với anh, cũng phải làm cho anh thắng như người anh hùng Dung nhị này chứ!”

Dung Nham giữ chặt Diệp Mộc, tay còn lại đẩy về phía Đồng thiếu gia. Đồng thiếu gia uống đã nhiều, bị đau lập tức lên cơn, cau mày nói: “Dung nhị! Tối hôm qua anh thưởng thức mùi vị tươi mới của cô ta, tôi đâu có động gì đến anh!”

Mặt Diệp Mộc bỗng trắng bệch. Dung Nham đứng dậy, kéo Diệp Mộc ra phía sau. Trên mặt anh vẫn là nụ cười nho nhỏ. “Tần Tổng!” Anh gọi Tần Tổng đang quay về phía này xem có chuyện gì mà náo nhiệt vậy. Tần Tổng lách khỏi đám người, trả lời một tiếng rồi ra đứng bên cạnh anh.

Dung Nham khẽ đẩy Diệp Mộc về phía anh ta: “Đưa chị dâu chú về trước.” Nghe những lời này, mặt những người quen biết Dung Nham ở đây đều biến sắc.

Tần Tổng cầm tay Diệp Mộc, vừa che cho cô vừa đi ra ngoài. Đi được vài bước, Diệp Mộc quay đầu lại nhìn, Dung Nham đang nắm lấy nắm đấm Đồng thiếu gia vừa tung ra, vịn một cái sang trái, vịn một cái sang phải, rồi lại vịn mạnh gần như gấp hất xuống dưới. Diệp Mộc càng kinh ngạc, lại có hơi men nên trong đầu là một màn trống không, chỉ nhớ... hình như lúc này Đồng thiếu gia đã dùng chính bàn tay đó xoa xoa eo mình.

Tần Tổng đưa cô ra đến cửa, che đằng sau lưng, anh ta hỉ hả cười, nhìn về đám nhốn nháo đằng đó. Diệp Mộc bị chèn kín giữa lưng anh ta và cánh cửa, cửa quay toát hết mồ hôi vẫn chưa thoát được ra, cô tức mình há miệng cắn một cái, Tần Tổng lúc này đang gọi điện cho Lý Vi Nhiên, tưởng thuật đám hỗn chiến, lưng bắt ngờ đau nhói, kêu một tiếng thất thanh, cả người cứng đờ.

Diệp Mộc nhân cơ hội này thoát ra, mặt mũi đỏ bừng chạy về phía đám người đang hỗn loạn đằng kia. Tần

Tổng hốt hoảng, co căng đuổi theo, vừa giữ được Diệp Mộc đã nhìn thấy Dung Nham lách người thoát ra khỏi đám đông, vội vã chạy về phía hai người họ.

“Đi!” Dung Nham kéo Diệp Mộc, vuốt vuốt ngực, bước từng bước dài ra ngoài, vừa đi anh vừa quay đầu lại, hăm hè bắt mắt với Tần Tổng: “Chẳng phải bảo chú đưa cô ấy ra ngoài đợi rồi sao?” Tần Tổng đi được mỗi bước lại quay đầu lại xem náo nhiệt, nghe thấy vậy liền quay sang nhìn Diệp Mộc một cái: “Chị ấy bắt nạt em, em nhất thời không kịp giữ nên chị ấy chạy mất.”

Trong lúc nói chuyện, bọn họ đã đi qua dãy hành lang, bước xuống cầu thang bộ ra bãi đỗ xe, Dung Nham dắt Diệp Mộc ngồi vào xe của Tần Tổng, tức tốc rời đi. Đi qua cửa chỉ nhìn thấy vài chiếc xe cảnh sát phanh gấp lại, từng đội cảnh sát mặt mũi hầm hầm nhảy xuống xe, lao vào trong. Tần Tổng khẽ huýt sáo, nhìn Dung Nham với một ánh mắt sùng bái qua gương chiếu hậu.

Diệp Mộc nhìn nhóm cảnh sát lao vào trong, bất lực: Sao anh phải làm cho chuyện đến mức này? Chẳng hay chút nào. Dung Nham liếc nhìn Diệp Mộc một cái: “Ai bảo thằng đó dám bôi nhọ anh? Tối hôm qua anh bị biến thành họ Diệp giống em rồi, lấy đâu ra mà thưởng thức mùi vị tươi mới.”

Tần Tổng không nhịn được cười lớn, Diệp Mộc lườm anh một cái cháy mắt.

Diệp Mộc nằm trong lòng Dung Nham, chẳng còn chút sức lực, mắt mở trừng trừng nhìn tấm vải bọc màu nâu sẫm trên nóc xe.

Từ khi này Dung Nham đã để ý thấy tâm trạng cô hôm nay rất không tốt, luôn im lặng, anh co tay lại, hỏi cô: “Em sao vậy? Mới thế mà đã sợ rồi sao?” Diệp Mộc không để ý đến anh, anh muốn trêu chọc, nghiêng người ghé sát vào cô một cách nguy hiểm: “Anh bảo này tiểu quái thú...” Hơi thở ấm nóng của Dung Nham phả thẳng vào trán cô. “Anh cũng được coi là anh hùng cứu mỹ nhân, em để anh hôn một cái coi như trả ơn cũng là điều nên làm đúng không?” Tần Tổng vừa hất áo ra phía sau chỉ cho anh xem vết cắn khi này, anh rất ngưỡng mộ, chỉ tay mạnh về phía tiểu quái thú.

Diệp Mộc ngồi thẳng dậy, vung tay đẩy anh. Dung Nham cười lớn, nắm lấy bàn tay phản kháng của cô, cúi đầu vẽ định hôn, Diệp Mộc vùng vẫy không thôi, trong lúc chống trả cô nhìn về phía trước thấy Tần Tổng vẫn đang cười thầm, nhất thời bối rối, nước mắt tuôn rơi.

Dung Nham lúc đầu chỉ muốn trêu chọc cô, lúc này làm cho cô khóc, anh vội vã buông cô ra, lau nước mắt cho cô, cương nghị: “Anh chỉ đùa thôi mà, thôi nào, thôi nào, đừng khóc nữa... Hay là thế này, anh sẽ cho em hôn một cái, coi như xả giận nhé?”

Diệp Mộc càng khóc lớn, dường như với những việc đã chịu đựng trong thời gian vừa qua, cuối cùng cô cũng tìm được một lý do để khóc một trận thoải mái. Lúc đầu nghĩ rằng Lê Cận Thần giở trò bắt cá hai tay, Diệp Mộc không khóc. Về sau Trần Phái Phái tìm đủ mọi cách gây áp lực với cô trong công việc, khắp công ty đồn thổi về cô, cô cũng không khóc hôm nay biết được chân tướng, biết rằng giấc mộng công chúa mà cô đã phải rút lui trong ngượng ngùng kia hóa ra ngay từ đầu đã là ngu dốt, đến khi Lê Cận Thần im lặng thừa nhận, Diệp Mộc cũng không hề khóc. Tất cả những điều đó đã rời xa cô, Tề thái thái hung hãn từ nhỏ đã dạy cho Diệp Mộc rằng, đừng bao giờ khóc vì cốc sữa đã đổ. Tuy rằng Diệp Mộc thấy phản cảm, nhưng trong tiềm thức lại khắc cốt ghi tâm.

Nhưng lúc này, cuộn trong lòng Dung Nham, nghe những lời an ủi ngọt ngào, ấm áp của anh, cô lại nước mắt như mưa. Thì ra bản thân chẳng hề cứng rắn như mình vẫn nghĩ. Thì ra vẫn có lúc đau lòng. Thì ra mỗi tình mà cô luôn nghĩ rằng mình không dành trọn trái tim cho nó ấy vẫn để lại trong trái tim cô một vết hằn sâu sắc. Thật là bi thương!

Bên này Diệp Mộc đang khóc lóc buồn bã, Dung Nham không biết trong lòng cô nghĩ gì, cứ nghĩ mình đã làm cô khóc. “Cái con bé này sao chẳng biết đùa gì thế!”

Tần Tổng thấy tình hình không ổn, để tránh bị vạ lây, anh ta lập tức tấp xe vào bên đường, lấy cớ ra ngoài hút thuốc, loáng một cái đã chạy mất chẳng thấy người đâu nữa.

Dung Nham dỗ dành Diệp Mộc, một hồi lâu Diệp Mộc chỉ nói là đã thực sự chia tay với Lê Cận Thần, trong lòng buồn bã. Dung Nham kéo cô lại gần, ôm vào lòng, vỗ nhẹ an ủi. Diệp Mộc khóc một hồi rồi đẩy anh ra, ngồi lại ngay ngắn.

“Anh đừng như vậy.” Diệp Mộc suy nghĩ một lúc, hắng giọng nói. “Dung Nham, anh thế này em cảm thấy tội lỗi lắm.”

Dung Nham mỉm cười, xoa xoa tóc cô: “Không sao đâu. Cứ coi như em không đồng ý anh, những lúc như thế này anh cũng sẽ quan tâm đến em. Chỉ là bây giờ anh có tình cảm với em nên muốn gần gũi với em hơn thôi.”

“Không phải em nói em có cảm giác tội lỗi với anh. Em vừa chia tay Lê Cận Thần đã ôm ôm ấp ấp với anh, em cảm thấy không hay lắm.” Diệp Mộc nghĩ gì nói vậy. Dung Nham tức giận.

“Khi này anh đánh cho Đồng thiếu gia thảm hại rồi phải không?” Diệp Mộc lo lắng hỏi.

Dung Nham trong lòng bực bội, lạnh lùng nói: “Anh còn chưa ra tay thật sự, nếu không số phải gọi là 120 ấy chứ.”

Diệp Mộc yên tâm gật đầu: “Thế thì tốt. về sau em vẫn còn phải xin tiền tài trợ của anh ta nữa.”

“Anh bảo này!” Dung Nham bắt đầu thấy ngứa lợi. “Em tìm nhà tài trợ mà sao không nghĩ đến anh? So với thằng Tiểu Đồng đó, anh nhiều tiền hơn nó mười vạn tám nghìn lần ấy chứ!”

Mắt Diệp Mộc đỏ hoe, nhìn đáng vẻ vô cùng đáng thương: “Em không muốn chém người của mình.”

Lời này vừa thốt ra, Dung Nham lập tức rạn vỡ. Anh đưa tay xoa xoa mặt cô, hứ một tiếng, muốn cười mà không được: “Xem ra em vẫn còn chút lương tâm.”

24. Chương 23: Thú Tội

Hồi lâu sau, Tần Tổng vẫn không quay lại, Dung Nham kéo Diệp Mộc ngồi vào ghế phụ, còn anh lái xe đưa cô về. Đến nơi, Dung Nham nói muốn lên nhà uống nước, làm mặt dày ôm lấy cô đưa lên tận cửa phòng.

Cận Thụy có lẽ vì do đợi quá lâu, khuôn mặt xinh xắn hiện lên nét khó chịu. Khi con bé nhìn thấy Diệp Mộc và Dung Nham cùng xuất hiện, nó nhìn chăm chú vào cánh tay đang ôm hờ lấy Diệp Mộc, ánh mắt sắc lẹm.

Mối quan hệ giữa Dung Nham và Cận Thần chưa gần gũi đến mức quen biết Thụy Thụy, khi Diệp Mộc giới thiệu chỉ nói đây là Cận Thụy, anh cũng coi là một tiểu ngọc nữ mà C&C bồi dưỡng từ bé, không hỏi gì thêm. Còn về Cận Thụy, khi đối diện với Dung Nham, cô bé thể hiện rõ tư thái của một danh môn thực nữ, mỉm cười rất tự phụ.

Dung Nham biết ý nên không nhắc đến chuyện vào nhà uống trà nữa, Diệp Mộc chào anh, rồi dẫn Cận Thụy vào trong.

“Muộn thế này rồi sao cháu lại ở đây?” Diệp Mộc rót một cốc nước đưa cho Cận Thụy. “Lái xe có đến cùng không?”

Cận Thụy lắc đầu cười: “Cháu trốn ra ngoài đấy, không nghĩ là cô muộn như vậy mới về. Chắc là hôm nay cháu phải ở đây làm phiền cô rồi... Về muộn thế này bà nội sẽ mắng cháu.”

“Không về nhà mà bị phát hiện cũng không sao ư?”

“Chú bị sốt cao lắm, trong nhà bây giờ đang loạn cả lên, chẳng ai để ý đến việc cháu không về đâu”, Cận Thụy bình tĩnh nói.

“Đừng nhắc đến chú ấy trước mặt cô được không?” Diệp Mộc đau đầu. “Thụy Thụy, cháu đã biết từ lâu rồi đúng không?”

“Ngày trước cháu cứ nghĩ cô không thích cháu. Bây giờ nghĩ lại, cô lúc nào cũng bảo vệ cháu. Nếu không bây giờ chắc hẳn cháu đã khốn khổ rồi. Cháu chẳng biết gì cả. Nhưng sống ở một nơi như Lê gia thế này, có rất nhiều chuyện chẳng cần người khác nói cháu cũng có thể cảm nhận được. Cô Diệp Mộc, cháu không

ghét cô, nhưng cũng không thích”, Cận Thụy từ tốn nói. “Từ rất lâu rồi cháu đã biết, với những người như cháu, nếu thích một thứ gì đó thì sẽ cần thật nhiều tiền. Cháu thông minh hơn chú cháu, trước khi bản thân biết rằng mình thích cô, cháu đã kịp dừng lại. Nếu không cô thấy đấy, kết cục của chú cháu bây giờ mới thảm làm sao!”

Diệp Mộc lạnh người. Lâm Kinh Vũ từ bỏ thị trường Hồng Kông đã làm ăn bao năm, dùng danh nghĩa thiên hậu, tự hạ thấp mình đi theo Lê Cận Thần đến thành phố C lập nghiệp. Cô ấy hy sinh như vậy, lẽ nào là để cho con gái vào trong Lê gia và trở thành một người như thế này sao?

Cận Thụy đương nhiên có thể nhìn vẻ mặt của Diệp Mộc mà đoán ra cô đang nghĩ gì: “Cháu biết bây giờ chắc chắn cô đang hận chú cháu lắm. Cháu cũng biết là cô trước nay không thích cháu. Nhưng những điều này không thể cản trở việc hợp tác giữa cô và cháu. Cô đừng nhìn cháu như thế, cháu biết mình còn nhỏ nên nói gì cũng không có sức thuyết phục. Nhưng cô đừng quên, trên danh nghĩa cháu mang họ Cận, là cháu gái nuôi của đại thái thái của Lê gia. Tuy không có tư cách hô phong hoán vũ, nhưng tạo ra sóng thì cháu có thể làm được đấy.”

“Dừng lại!” Diệp Mộc đỏ khốc đỏ cười. “Thụy Thụy, cháu có thể trẻ con một chút được không?”

Cận Thụy ngẩn người: “Diệp Mộc, cô người lớn một chút được không?”

“Được...” Diệp Mộc đầu hàng. “Cháu nói vào vấn đề chính đi, cháu muốn cô như thế nào? Có một điều cháu nói đúng đấy Thụy Thụy, bây giờ cô rất hận Lê Cận Thần, cái đầu bị sốt của anh ta ngu si đi cho rồi, cô tuyệt đối không đi thăm anh ta.”

“Cháu cũng không muốn cô tới thăm chú ấy, đau một lần rồi thôi.” Cận Thụy chẳng hề quan tâm, nhưng trong giọng nói lại toát ra một vẻ lạnh lùng không phù hợp chút nào với tuổi của nó. “Cháu sợ cô và Lê Khanh Thần nhân cơ hội này hợp sức để hại chú ấy.”

Diệp Mộc đã hoàn toàn bị đánh bại bởi thị phi quan[1] của cô bé này, cô thở dài: “Lê Cận Thần và Lê Khanh Thần đầu đá thế nào là chuyện của nhà họ Lê, cô không quan tâm. Ở công ty cô chỉ là một tổ trưởng nhỏ, trong tay đang quản lý hai cô gái cũng chỉ vừa nổi tiếng, liệu có thể hợp được sức gì chứ?”

[1] Quan điểm về đúng sai.

“Việc này cô không cần quan tâm, chỉ cần cô hứa với cháu, nếu Lê Khanh Thần đến tìm cô nói chuyện gì cô cũng đừng đồng ý.”

“Được thôi, cô hứa với cháu rồi thì cháu có điều kiện gì để đổi lại không?” Diệp Mộc bất giác trở nên nghiêm túc.

Cận Thụy bật cười, hai má lúm đồng tiền rõ hơn: “Cháu có thể giúp cô phá hỏng chuyện hôn sự của Dung Nham và Lê Khanh Thần.”

Diệp Mộc cười khẩy: “Lúc này, khi nhìn thấy cháu mới biết cô và Dung Nham đang hẹn hò đúng không? Trước khi đến đây, cháu đã nghĩ ra điều kiện gì?”

Cận Thụy thấy không giấu được cô, thôi cười, nhìn cô với ánh mắt bất mãn, rồi từ từ nói: “Nếu cô hứa với cháu, cháu nói cho cô biết một bí mật khiến cô có thể hô phong hoán vũ trong giới giải trí.”

“Ồ?” Diệp Mộc bắt đầu cảm thấy hứng thú. “Được, cô hứa với cháu, cho dù Lê Khanh Thần đưa ra điều kiện gì với cô, cô cũng tuyệt đối không hợp tác với cô ta để hại chú cháu.”

Ánh mắt Cận Thụy trở nên nghiêm túc, trong ánh mắt ấy có vài phần thiên chân mà ở cái tuổi này con bé nên có: “Diệp Mộc, cháu biết cô khác những người khác, cháu tin cô... Chỉ cần cô thề độc cháu sẽ tin cô.”

Diệp Mộc háng giọng, thề độc một câu. Cận Thụy hài lòng, cúi gằm vài giây, rồi nhẹ nhàng nói: “Cháu là con gái của Lâm Kinh Vũ và Dương Thu.” Diệp Mộc vốn đang khốc đỏ mếu dở, hoàn toàn chỉ có ý trêu đùa trong vụ giao dịch này với Cận Thụy. Nhưng bí mật mà Cận Thụy vừa nói ra này quả thật là kinh thiên động địa, khiến một người cũng được coi là đã chứng kiến nhiều trò đời như Diệp Mộc một phen cứng người.

Tối hôm đó, Cận Thụy ở lại nhà Diệp Mộc, ngủ cùng giường với cô. Gia giáo của Cận Thụy quả thật rất tốt, đến nửa đêm không ngủ được vẫn kiên quyết không trở mình lấy một cái. Nhưng sau một ngày như hôm nay, Diệp Mộc sao có thể ngủ nổi, nghe tiếng thở đều đều, nhẹ nhẹ của Cận Thụy, cô lên tiếng phá tan sự im lặng: “Không ngủ được à?”

Cận Thụy quay đầu, đôi mắt đen lầy long lanh trong bóng tối: “Cái người tên Dung Nham kia tuy ngoại hình điển trai, nhưng phức tạp lắm, cô và chú ấy yêu nhau... chẳng bằng yêu chú cháu đâu. Đến Trần Phái Phái cô còn không đấu nổi, sao có thể là đối thủ của Lê Khanh Thần đây...”

Diệp Mộc không muốn nhắc đến hai người kia, nên chuyển chủ đề: “Cô thực sự không biết cháu lại quan tâm cô như vậy.”

“Tự phụ!” Cận Thụy quay người nhìn Diệp Mộc, cô bé giơ tay chỉ vào mũi Diệp Mộc. “Chú cháu sao có thể thích cô được chứ?”

Diệp Mộc đương nhiên càng không muốn nhắc đến Lê Cận Thần, tiếp tục nói: “Cô cũng có tốt với cháu lắm đâu, tại sao cháu lại thích cô?”

Cận Thụy nghĩ một lúc, tiếng trả lời nhẹ nhẹ: “Có một lần cháu nghe cô gọi điện thoại cho mẹ cô, cô nói rất nhiều lời tức giận, cháu đứng bên ngoài nhà vệ sinh cũng nghe được bà ấy đã mắng cô trong điện thoại. Cô cãi lại cũng ghê gớm lắm, nhưng đến khi cô bước ra, trên mặt vẫn tươi cười.” Diệp Mộc hiểu rồi... Cuối cùng nó vẫn là một đứa trẻ...

“Ôi trời, buồn ngủ quá!” Cận Thụy nói xong những lời này có lẽ có chút xấu hổ, vội vã dùng giọng nói khó chịu để lấp liếm. “Cháu đi ngủ đây! Cô đừng làm ồn nữa nhé” Diệp Mộc vươn tay kéo cô bé lại, ôm vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vào lưng nó. Cô bé lúc đầu còn cự quậy, sau đó ngoan ngoãn như một con mèo con, cuộn tròn trong lòng Diệp Mộc, ngủ ngon lành. Chìm vào giấc ngủ sâu, Diệp Mộc tin rằng Lâm Kinh Vũ nhất định sẽ xuất hiện trong giấc mơ của cô bé Cận Thụy.

Buổi sáng hôm sau rất náo nhiệt. Khi Diệp Mộc đang làm vệ sinh cá nhân, Dung Nham đã mang bữa điểm tâm đến, Thụy Thụy ra mở cửa, đại tiểu thư nói vài câu ngụ ý trên người, rồi còn lôi cả Lê Khanh Thần ra, khiến cho Dung Nham tức đến cau có mặt mày. Diệp Mộc đi ra giải vây, cầm cốc và đĩa bày đồ ăn sáng, gọi hai người một lớn một nhỏ đang nhìn nhau với ánh mắt hình viên đạn mau mau ngồi xuống ăn.

Dung Nham nhanh chân cướp lấy chỗ ngồi bên cạnh Diệp Mộc, liếc xéo Cận Thụy một cái. Cận Thụy cười khẩy, đang định xông lên thì chuông cửa bất ngờ reo. Diệp Mộc nhân cơ hội này phá giải tình thế: “Trương Lâm đến lấy quần áo. Thụy Thụy giúp cô mở cửa đi.” Cận Thụy hứ một tiếng rồi quay người bước đi. Nhưng ngoài cửa nào phải Trương Lâm, người đang đứng đó trong ánh sáng buổi sớm dịu nhẹ là người sốt cao suốt đêm qua vừa mới đỡ, hai má vẫn còn hơi ửng đỏ - Lê Cận Thần.

“Chú biết ngay cháu sẽ chạy đến đây mà.” Lê Cận Thần không nén được, ho một tiếng. Sắc mặt Cận Thụy biến đổi, quay đầu nhìn về phía Diệp Mộc. Diệp Mộc đang rướn người về phía trước cho thêm đường vào cháo, nghe tiếng ho mệt mỏi của Lê Cận Thần, tay run bắn, suýt chút nữa thì đánh rơi lọ đường, may có Dung Nham nhanh tay đỡ lấy.

“Em hốt hoảng gì thế?” Dung Nham nói nhẹ nhàng. Sự diêm dâm ấy khiến trái tim vừa hốt hoảng của Diệp Mộc bình tĩnh trở lại, cô nhìn anh, anh đang từ tốn cho những viên đường vào trong bát cháo của cô. Diệp Mộc từ từ đứng dậy, đi về phía cửa. Lê Cận Thần và Cận Thụy đều đang im lặng nhìn cô, cô mỉm cười: “Anh vào đi, ăn sáng luôn nhé!”

Suốt bữa ăn sáng dường như chỉ có Dung Nham là ăn một cách thoải mái, ba người còn lại đều hiện lên trên mặt mình vẻ tiêu hóa không tốt, đặc biệt là Cận Thụy, ăn một miếng cháo mà một lúc sau mới nuốt. Diệp Mộc cúi đầu, Dung Nham múc thêm cho cô cái gì cô liền ăn cái đó. Lê Cận Thần im lặng, đợi cho đến khi mọi người đều đã đặt bát đĩa xuống, anh nhìn Diệp Mộc nói: “Mộc Mộc, anh muốn nói chuyện riêng với em.”

Diệp Mộc bắt giác quay sang nhìn Dung Nham. Anh giơ tay xoa xoa mái tóc cô, giọng nói yêu thương: “Em nhìn anh làm gì chứ? Cứ như cô vợ trẻ ấy. Anh vẫn để cho em một phần tự do mà.” Lời này nói ra như thể Diệp Mộc đã chính thức thuộc về anh, sắc mặt Lê Cận Thần càng lúc càng khó coi.

“Cháu ăn no rồi.” Cận Thụy kịp thời giải vây, quay sang cười với Dung Nham: “Đã tám giờ rồi, cháu phải đến trường đây.”

“Được thôi, chú đưa cháu đến trường. Hai người cứ nói chuyện đi nhé!” Dung Nham đứng dậy, cầm áo khoác và chìa khóa. “Tiểu quái thú, lát nữa có cần anh đến đưa đi làm không?”

Lê Cận Thần cướp lời: “Tôi đưa cô ấy đi.”

Dung Nham cười: “Được thôi, anh đưa cô ấy đi làm nhé, chúng tôi đi trước.”

“Nếu anh muốn giải thích gì thì nói đến chuyện hai chúng ta là được, đừng lôi chuyện anh và Trần Phái Phái vào làm gì, phần đó tôi không muốn nghe.” Diệp Mộc đi trước một bước, mở lời một cách cứng nhắc.

“Được.” Lê Cận Thần trả lời một cách khó khăn. Diệp Mộc thấy sắc mặt anh quả thật rất xấu, Cận Thụy nói anh bị sốt cao không đỡ chắc đúng là sự thật. “Uống nước đi.” Diệp Mộc đưa cho anh một cốc nước ấm, Lê Cận Thần đón lấy, ánh mắt nhìn cô trở nên ấm áp. Trong lòng Diệp Mộc chẳng có cảm giác gì, cô lùi lại vài bước, ngồi cách xa anh hơn một chút.

Lê Cận Thần cũng ngồi xuống, đối diện với cô ở một khoảng cách đủ xa. Những ngón tay dài của anh xoay xoay chiếc cốc thủy tinh trắng sáng, nước trong cốc khẽ lay động. “Trước đây anh trở về Hồng Kông là vì anh đã hứa với Cinderella...” Nhận được ánh mắt cảnh cáo của Diệp Mộc, Lê Cận Thần cười khổ sở: “Mộc Mộc, lúc đó anh rất sợ em biết mục đích của anh lúc đầu tiếp cận em, anh sợ em sẽ hận anh như lúc này. Vì thế anh đành phải để em nghĩ rằng anh đã lừa dối em. Anh cứ nghĩ rằng Khanh Thần đã biết Dung Nham thích em, với tình cảm mà nó dành cho Dung Nham, nó sẽ không nói chuyện này cho em biết. Ai ngờ, ha ha, rốt cuộc nó vẫn là em gái anh, giống anh...” Ánh mắt Lê Cận Thần càng lúc càng mơ màng, điệu cười cũng càng lúc càng khổ sở. Người như anh, lớn lên trong những âm mưu và thủ đoạn, những thủ đoạn như thế trong công việc cũng chẳng còn là điều gì quá to tát. Nhưng sau này, khi anh gặp Diệp Mộc, cô đến từ một thế giới hoàn toàn khác, xán lạn, dũng cảm, thẳng thắn, vui vẻ, sạch sẽ... Lê Cận Thần gần như đang âm thầm kiếm tìm một mối tình như vậy, mãi đến khi tất cả bị phanh phui, điều khiến anh đau đớn hơn cả việc mất đi Diệp Mộc đó là chút thuần khiết mà anh hy vọng có được trong cuộc đời này đã bị đập vỡ tan tành một cách tàn nhẫn... Sự tuyệt vọng đến cùng cực ấy khiến anh sống mà chẳng bằng chết. Vì thế, khi Trần Phái Phái đưa ra bất cứ điều kiện gì, anh cũng chấp nhận, chỉ cần không để cho Diệp Mộc biết những sự thật như chớp kia.

Anh chấp nhận sẽ là một hình ảnh dơ bẩn trong ký ức của Diệp Mộc, chỉ mong sao cô đừng đến nghĩ về những gì giữa hai người trước kia cô cũng không muốn nghĩ. Bởi những khoảnh khắc ấy là những hồi ức đẹp đẽ nhất trong đời Lê Cận Thần mà trước kia anh chưa từng trải qua và sẽ không bao giờ được trải qua một lần nữa. Anh hy vọng Diệp Mộc sẽ nhớ đến anh, cũng giống như cả cuộc đời này anh sẽ đặt Diệp Mộc vào một nơi yếu đuối nhất trong trái tim mình.

“Diệp Mộc, em không muốn nghe... Thật ra anh cũng không muốn nói. Anh thực sự rất yêu em, mặc dù lúc bắt đầu anh quả thật có mục đích khác. Em ghét anh, hận anh, khinh bỉ anh, cũng không sao. Nhưng Mộc Mộc, em phải tin rằng, em là một người con gái quá tốt, xứng đáng được tất cả mọi người yêu quý. Anh không tốt, anh không từ thủ đoạn, anh đã làm tổn thương em, nhưng anh thật sự rất thích em. Thật ra từ lâu anh đã có một dự cảm, khi anh và em ở bên nhau, anh lúc nào cũng sợ hãi. Em càng dễ thương, đáng yêu, anh lại càng cảm thấy lo lắng. Lúc đó anh thường nghĩ, bây giờ anh hạnh phúc như vậy, nhờ một ngày kia em rời xa anh, phải khó khăn như thế nào anh mới có thể một lần nữa thích nghi với những ngày không có em. Anh biết ý nghĩ ích kỷ như vậy rất nực cười, nhưng khi mọi việc ập đến, anh không khống chế nổi mình. Đó là bản năng, bản năng của anh... Thật hạ lưu!” Lê Cận Thần cứ nói mãi, nói mãi, vẻ mặt đã chẳng còn chút cảm xúc nào.

Nước mắt Diệp Mộc như sắp rơi, nhưng cô kiên quyết kiềm chế. Cô sẽ không khóc trước mặt anh. “Đã nói xong chưa?” Diệp Mộc lạnh lùng, thở phào một tiếng. “Màn thú tội đã xong chưa? Có còn điều gì phải nói nữa không?”

Ánh mắt Lê Cận Thần cho thấy sự đau đớn.

“Anh không còn gì để nói nữa? Tôi cũng không có.” Diệp Mộc mỉm cười. “Thật ra anh không cần phải xin lỗi như thế này. Nếu anh thật sự yêu tôi như những gì anh vừa nói, mất tôi mà đau khổ như vậy, thế thì

tôi lỗi rồi... Bởi vì tuy tôi có hơi đau lòng, nhưng cũng không đau như anh. Nếu những gì anh nói khi nãy là giả thì quả thật anh không phải người... Tôi lại càng không phải đau lòng vì anh. Tóm lại, chúng ta chia tay, tôi cũng chẳng bị thiệt nhiều lắm. Thôi, cứ như thế đi, anh về được rồi, nghỉ ngơi cho khỏe. Hai người chúng ta... trở về điểm xuất phát, anh là Giám đốc Lê quyền cao chức trọng, tôi tiếp tục chiến đấu vì hai người tôi quản lý và vì bát cơm của mình. Anh nói lại với mấy cô gái của anh là đừng chèn ép tôi, còn anh, cũng đừng âm thầm giúp tôi làm gì, tôi có thể tự mình làm được, thật đấy.” Diệp Mộc thở dài, lạnh lùng nói.

Lê Cận Thần đứng dậy, dáng người cao lớn trong ánh nắng sớm, một thứ ánh sáng mờ ảo bao bọc lấy khuôn mặt xương xương điển trai của anh. “Mộc Mộc!” Anh cố kìm nén ba chữ ấy khi chúng đã gần buột khỏi miệng, dừng lại một lúc, nói tiếp: “Em hãy tự chăm sóc mình nhé! Anh đi đây.”

Diệp Mộc nghỉ làm một ngày. Buông hết rèm trong phòng xuống, cô thu mình trên sofa, im lặng. Đúng, cô kiên cường, cô dũng cảm, cô là tiểu quái thú vô địch. Đúng, cô lý trí, cô máu lạnh, cô tự nhận trong tình yêu cô có thể tiến thoái hợp lý. Nhưng một vết thương đau đớn đến cùng cực như thế, để cho một cô gái mới hơn hai mươi tuổi như cô gánh chịu, quả thật là quá nặng nề. Cho dù Lê Cận Thần đã từng là một giấc mơ đẹp đẽ của cô. Cô đã từng thực sự thích anh.

“Ai đó?” Diệp Mộc dụi dụi mắt, nghe điện thoại, hắng giọng lên tiếng hỏi.

Dung Nham ngừng lại một lúc: “Là anh”, anh dịu dàng trả lời.

Diệp Mộc “ồ” một tiếng: “Mấy giờ rồi vậy?”

“Bảy rưỡi.”

“Em vẫn còn chưa ăn trưa mà, sao nhanh thế mà đã bảy rưỡi rồi!” Diệp Mộc như người trên mây. “Bây giờ anh đang ở đâu vậy? Em đói rồi.”

Phía bên Dung Nham hình như có chút ồn ào, một giọng nữ trong máy tính đang lặp đi lặp lại nội dung gì đó. Giọng nói ấm áp của anh át đi sự ồn ào kia, truyền đến trái tim Diệp Mộc: “Em thay quần áo rồi xuống lầu đi, khoảng một tiếng nữa anh sẽ đến dứt cơm cho em.”

25. Chương 24: Kinh Hải

Lê Cận Thần coi như đã hoàn toàn bước ra khỏi cuộc đời của Diệp Mộc. Quả nhiên, như Lê Cận Thần đã dự đoán, Lê Khanh Thần luôn âm thầm điều khiển Diệp Mộc, bắt cô phải quy thuận. Diệp Mộc tự biết mình không thể hầu hạ nổi dạng đại tiểu thư như thế này, huống hồ còn có Dung Nham lúc nào cũng như một quả bom hẹn giờ ở giữa, cô rõ ràng không dám tiến đến gần Lê Khanh Thần.

Vấn đề đã lên sóng được một thời gian, đạt được thành công lớn. Theo đó, ca khúc mở đầu và kết thúc phim do Trương Lâm hát chung với Mars của công ty Giải trí Thiên Hà và Trần Nguyên của C&C cũng nổi như cồn, ai nấy đều biết đến. Cũng nhờ có Vấn đề, Vương Hề Lâm liên tiếp nhận được các lời mời quay quảng cáo và người mẫu từ các công ty lớn.

Hai cô gái trở nên nổi tiếng khiến thanh danh của Diệp Mộc ngày càng được khẳng định, C&C bắt đầu nể trọng cô, cùng với việc bản kế hoạch năm tiếp theo, lại có thêm một người nữa được sắp xếp vào nhóm của Diệp Mộc, đó là ca sĩ hát chính trong nhóm Mộc Tử thuộc quyền quản lý của công ty Giải trí Thiên Hà vừa tách ra, cũng đã từng nổi tiếng, nhưng không thể vượt qua cái bóng của Mars, không thể vượt lên nên đã rời đi. C&C dùng một mức giá thấp nhất ký hợp đồng với anh, sau đó được Sunny bố trí vào tay Diệp Mộc theo hình thức mua một tặng một. Lúc này đang là lúc đi lên trong sự nghiệp nên tất nhiên cô không từ chối.

Sự nghiệp tiến triển rất tốt đẹp, nhưng Diệp Mộc vẫn thấy như thiếu một cái gì đó. Nghĩ đi nghĩ lại... anh chàng Dung Nham kể từ sau lần đến đưa đồ ăn tối cho cô, mấy ngày nay chẳng thấy mặt mũi đâu, bỏ lại mối quan hệ chẳng rõ ràng giữa hai người, chẳng biết đi vui vẻ ở chỗ nào nữa. Anh thực ra chỉ trêu đùa cô

thôi sao? Nếu bây giờ cô nghiêm túc nói ra những cảm xúc cô dành cho anh bây giờ và cả trước kia nữa, anh sẽ vuốt tóc cô, cười rũ rượi rồi nói: “Anh chỉ đùa em thôi mà tiểu quái thú, anh lúc nào cũng coi em là em gái anh...” Thế thì quả là bi đát...

“Diệp Mộc!” Ô Long Trà chạy tới, thở không ra hơi. “Chị mau ra hậu trường, có người đến gây chuyện, sắp đánh nhau đến nơi!” Diệp Mộc giật mình, vội vã đi theo Ô Long Trà, qua phòng hội nghị lớn đang bài trí, bước vào hậu trường. Chiến sự giao tranh không ác liệt như Diệp Mộc nghĩ, ngoại trừ các nhân vật chính của tối nay là Trương Lâm, Trần Nguyên và Mars, chỉ có một vài nhân viên. Một tên béo lùn mặt mày hầm hờ đang đứng ở cửa, Trần Nguyên đang che chở cho Trương Lâm, đứng trước mặt tên kia.

“Có chuyện gì thế này?” Diệp Mộc đóng cửa lại, hỏi. Tên béo lùn kia quay đầu sang nhìn Diệp Mộc, Diệp Mộc từ tốn giới thiệu bản thân: “Tôi là Diệp Mộc, người quản lý tại C&C, cho hỏi anh có việc gì? Đây là hậu trường, không phải nhân viên thì miễn vào.”

Tên béo lùn bật cười, càng tỏ rõ vẻ hầm hờ: “Vị này là người quản lý của Trương Lâm tiểu thư?” Diệp Mộc gật đầu, bước đến bên cạnh Trần Nguyên đang che cho Trương Lâm, nhỏ giọng hỏi: “Chuyện gì thế này?” Trương Lâm nhìn về phía tên béo lùn, ghé sát vào tai Diệp Mộc, nhỏ giọng kể lại mọi chuyện cho cô. Diệp Mộc sầm mặt, bước ra rồi thẳng thắn từ chối tên béo lùn kia: “Trương Lâm không nhận vụ này. Tôi là người quản lý của cô ấy, quyết định của cô ấy bắt buộc phải thông qua tôi, tôi có thể nói cho anh một cách rõ ràng rằng: Không đồng ý.”

Tên béo lùn cười khẩy, bước lên vài bước, Trần Nguyên cao lớn xông lên tung một cú đấm, vẻ mặt lạnh lùng, điển trai vốn có của anh, cộng thêm việc quen diễn phim thần tượng, từng cử chỉ, động tác đều mạnh mẽ như nam diễn viên chính.

Đứng bên tên béo lùn là hai tên có vẻ như trợ thủ, lúc này nhìn thấy tên béo lùn bị đánh, lập tức lao lên, lộ rõ bản chất bạo lực. Mars chỉ đứng một bên quan sát, lúc này nhếch mép cười, thân thủ nhanh nhẹn, khỏe mạnh như báo, xông lên một chọi anh, chỉ vài chiêu đã nhẹ nhàng đốn ngã cả hai tên. Diệp Mộc và vài nhân viên đã được chứng kiến một màn phim thần tượng quay cận cảnh như vậy, mắt chữ A mồm chữ O, không nói nên lời.

Trần Nguyên và Mars đều rất cao lớn, do quay phim đã nhiều năm và thường xuyên tập thể hình nên thể lực tốt hơn người thường rất nhiều. Một người lạnh lùng như một thiếu hiệp cô đơn, kiêu ngạo thời xưa, một người mạnh bạo đúng như tên của anh ta. Bọn tên béo lùn chỉ có ba người, nhận thấy không thể nào đấu lại được, liền rời đi chẳng còn chút ý chí chiến đấu nào. Nhưng ánh mắt gườm gườm của hắn khi cánh cửa đóng sầm lại làm cho tim Diệp Mộc đập thình thịch.

Trương Lâm có lẽ do quá sợ hãi, mồ hôi chảy ra khiến lớp trang điểm nhòe hết. Cô túm chặt vạt áo Trần Nguyên, bình thường Trần Nguyên lúc nào cũng cao ngạo, lúc này cũng dịu giọng dỗ dành cô. Diệp Mộc nhìn vậy biết ý, cố nhịn cười rồi bước ra ngoài.

Nhân vật chính của buổi trình chiếu đầu tiên đương nhiên là Trương Lâm và hai diễn viên nam chính trong MV, do C&C đứng ra tổ chức, Diệp Mộc và Sunny là hai chủ nhân nghênh tiếp khách. Khi chỉ còn năm phút nữa, Dung Nham mới đến, lúc này hầu hết khách mời đã vào trong hội trường, bên ngoài chẳng có mấy người, bà cô sắt thép Sunny vẫn nở nụ cười tươi rói, tinh thần phấn chấn. Diệp Mộc đứng suốt cả buổi tối nên hơi mệt, còng lưng đứng trốn sau chiếc poster to vĩ đại của Trương Lâm, giả trò lười nhác. Vành tai bắt ngờ lạnh toát, cô quay lại nhìn, thì ra là Dung Nham đang cười diêm dạm.

“Anh!” Diệp Mộc nhảy căng lên, kinh ngạc và vui sướng. Dung Nham xoa xoa chiếc khuyên tai còn lại trên tay mình, lắc qua lắc lại trước mặt Diệp Mộc, sau đó gơ tay ra, nhẹ nhàng đặt lên tai trái của cô. Diệp Mộc giữ lấy: “Khuyên tai? Tặng em sao?”

“Không phải, cho em mượn đeo xem sao, phải trả đấy.” Dung Nham mặt nghiêm túc.

“Ồ... Tiền thuê bao nhiêu?”

“Một lúc nữa không còn ai, chúng ta sẽ từ từ tính.”

Diệp Mộc đắm nhẹ vào ngực anh, Dung Nham ôm ngực, cười không ra tiếng.

Nhìn đồng hồ đã sắp đến giờ, Sunny ra hiệu cho Diệp Mộc đưa khách vào hội trường. Diệp Mộc dẫn Dung Nham vào trong: “Hôm nay là sinh nhật lần thứ mười tám của Trương Lâm, anh biết không?”

Dung Nham gật đầu: “Anh cố ý trở về trước để dự sinh nhật con bé. Tiện thể, nhiệm vụ người giám hộ của anh kết thúc, cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ.”

Diệp Mộc cười: “Thế thì phải chúc mừng chứ, đợi việc ở đây xong rồi, em mời nhé!” Nói xong, cô liền hối hận, Dung Nham vừa mới xuống máy bay, người vẫn còn mệt, sắc mặt nhìn không được tốt lắm, tốt nhất nên để anh về nhà nghỉ ngơi. “Hay là ngày mai? Hôm nay sau khi mọi việc kết thúc chắc em cũng mệt bỏ ra mất.”

Dung Nham vui sướng, cô gái này cũng biết điều gồm. Anh không kiềm chế được, giơ tay xoa xoa hai má cô, hành động có phần thân mật này đã lọt vào mắt Lê Cận Thần khi đó đang bước đến.

Tối nay Diệp Mộc đã nhìn thấy anh ta từ sớm, biết anh ta đang có mặt, lúc này cô chẳng chút lúng túng, chào hỏi: “Chào giám đốc.”

Lê Cận Thần mỉm cười, rồi quay sang gật đầu chào hỏi Dung Nham: “Cảm ơn Tổng giám đốc Dung đã đến tham dự.”

“Không cần khách sáo.” Dung Nham đáp lại, cũng phong độ ngời ngời, nhưng vẫn nhìn ra có nét không tự nhiên. Hai người này trước kia có thể xem là bạn bè, bây giờ vì Diệp Mộc, có lẽ về sau đều sẽ không tự nhiên như vậy.

Diệp Mộc quay sang gật đầu với Lê Cận Thần, đến một nụ cười cũng không có. Dung Nham đứng bên cạnh nhìn thấy, thầm nghĩ tiểu quái thú giả vờ như không có chuyện gì trông thật đáng sợ.

Trong mắt Dung Nham, Diệp Mộc là một cô gái vừa phức tạp vừa đơn giản. Trước kia, khi anh gặp cô, cô là một cô gái mềm mại, yếu ớt, chỉ vì một bản piano cũng có thể khóc. Nhưng sau đó, cô trở về nơi gần như chẳng có một người thân này, vẫn nhiệt huyết với cuộc sống như vậy, vẫn dũng cảm, đáng yêu. Cô là người con gái bình thường nhất trong những cô nàng mà anh từng gặp, nhưng nghĩ kỹ lại, cũng là người đặc biệt nhất. Cũng giống như khi cô và Lê Cận Thần chia tay, chẳng hề thấy cô khóc, chẳng thấy cô nổi khùng, là vì cô không quan tâm ư? Nếu như cô không quan tâm thì tại sao lại phải dùng nụ cười lạnh nhạt và nét mặt điềm tĩnh để che giấu những đau khổ ấy? Dung Nham cảm thấy cô rất đáng thương, đến thất tình một cách quang minh chính đại cũng không biết làm.

Lúc trở về anh đã suy nghĩ rất nhiều, hỏi cô: “Bây giờ em còn thích Lê Cận Thần không?”

Diệp Mộc đang nghiêng đầu tựa vào cửa kính, nghe thấy vậy lắc đầu kiên quyết: “Em hận anh ta đến chết.”

Bàn tay đang đặt trên gối của anh hơi cử động, khẽ nắm lấy những ngón tay lạnh giá của Diệp Mộc: “Nếu không yêu thì sẽ không hận. Mộc Mộc, em vẫn còn yêu anh ta, vẫn không thể nuốt được cơn tức giận vì anh ta bắt cả hai tay ư?” Dung Nham không biết nguyên nhân thực sự khiến hai người bọn họ chia tay.

Diệp Mộc hít một hơi thật sâu, ngồi thẳng người. Cô nhìn Dung Nham, nói nghiêm túc: “Không yêu cũng có thể hận, không phải đôi tình nhân nào chia tay cũng vì tình cảm có vấn đề, em không phải là Kỷ Nam, em không có một yêu cầu cao như thế đối với tình yêu, em chỉ hy vọng sẽ có một người đối tốt với em, không làm em bị tổn thương. Lê Cận Thần không làm được điều đó, vì thế em hận anh ta.”

Dung Nham siết chặt bàn tay, nhướn mày cười: “Em đang ám chỉ, nếu như anh không làm được thì biết điều mà cách xa em ra à?”

Diệp Mộc thần nhiên gật đầu: “Đi một ngày đàng học một sàng khôn. Em nói trước với anh, nếu như anh chỉ muốn trêu đùa hoặc không nghiêm túc, anh phải nói trước với em để em còn chuẩn bị tinh thần.”

Về mặt nghiêm túc ấy của cô khiến trái tim Dung Nham trở nên rộn ràng. Anh đã kiềm chế cả một buổi tối, lúc này cuối cùng cũng có thể vươn người ra như mong muốn, ôm chặt cô: “Anh đi lâu như thế, có nhớ anh không?”

Anh vừa ghé sát lại, Diệp Mộc liền véo anh: “Anh đừng có mà chuyển chủ đề nhé!”

Dung Nham giữ lấy bàn tay cô, nhào lên ôm lấy cơ thể mềm mại, thơm tho của cô, vùi đầu vào bờ vai cô mà hít thật sâu, mùi thơm tràn ngập, anh thở ra một cách hài lòng: “Ngày nào anh cũng nhớ em. Nhưng lại nghĩ nên để cho em một chút không gian và thời gian riêng để suy nghĩ rõ ràng, nên đã quyết tâm không liên lạc với em. Không phải anh đang trêu đùa với em, em bảo anh phải thế nào cũng được, anh tuyệt đối sẽ không làm tổn thương em. Trước khi em và Lê Cận Thần yêu nhau, trái tim anh đã rung động, nhưng luôn kiềm chế không nói ra. Khó khăn lắm mới đợi được đến lúc bọn em chia tay, em lại là người bị lừa dối, anh chỉ còn cách chờ đợi thêm, để cho em thời gian bình tĩnh lại, lành vết thương lòng. Nhưng giờ đây xem ra khả năng tự kiềm chế của anh không tốt như anh nghĩ. Tiểu Mộc, chúng mình bắt đầu nhé, em yêu anh nhé?”

Giọng Dung Nham trầm ấm, nhẹ nhàng vang lên bên tai Diệp Mộc, tình chân ý nồng. Trái tim có phần lạnh giá của Diệp Mộc đã được những làn hơi ấm trong hơi thở của anh sưởi ấm. Nhìn những tia sáng rực rỡ vun vút lao qua ngoài cửa kính xe như kéo dài vô tận, giống như một tương lai tươi đẹp mà cô vẫn hằng tin tưởng, cô ôm lấy bờ vai vững chãi của anh, nhẹ nhàng nhưng dừng cảm trả lời: “Vâng!”

Chớp mắt, thang máy đã lên đến tầng bảy, Diệp Mộc kiên quyết muốn Dung Nham quay trở về nhà nghỉ ngơi cho đỡ mệt. “Không phải em sợ anh vào trong rồi lại không muốn về đây chứ?” Dung Nham cười rồi hỏi về nghi ngờ. “Sợ dẫn sói vào nhà sao?”

Diệp Mộc trừng mắt nhìn anh: “Là em thấy anh mệt nên bảo tài xế đón. Lần này anh đi công tác ở đâu vậy?”

“Châu u.” Dung Nham khẽ gãi gãi lông mày, thở một cái dài thượt, trêu đùa. “Lịch trình ban đầu cũng không vội vã như vậy, ai bảo trước khi máy bay cất cánh, anh còn phải lùi lại để đi đút cơm cho tiểu quái thú nào đó, thế nên lỡ mất chuyến bay cuối cùng buổi tối hôm đó, thành ra về muộn một hôm.”

Diệp Mộc chợt nhớ lại hôm Lê Cận Thần đến đón Cận Thụy, bây giờ nghĩ lại, âm thanh phát ra bên máy của Dung Nham khi ấy là tiếng ồn ở sân bay. Nghĩ đến đây, trái tim cô chợt thấy ấm áp, cô xoa xoa đôi má, từ từ cúi thấp đầu. Dung Nham tiếp tục trêu chọc khiến vành tai cô đỏ ửng, suýt chút nữa thì bị cắn một cái.

Cánh cửa thang máy sau lưng từ từ đóng lại, nụ cười rạng rỡ của Dung Nham bị che khuất. Diệp Mộc mím cười rút chìa khóa ra, chiếc cửa chống trộm chỉ khép hờ, cô cảm thấy kỳ lạ, khẽ kéo ra, trên cửa dường như có một lực cản gì đó. Diệp Mộc nghe thấy một tiếng động nhỏ vang lên, hình như là âm thanh sợi dây bị đứt, lực cản trên cửa theo đó cũng biến mất, tiếp theo là một chiếc túi gai lớn màu trắng rơi xuống, “bịch” một tiếng đập vào bàn chân Diệp Mộc. Cô đang đi một đôi giày cao gót mũi nhọn mười hai phân lấy từ chỗ Tần Tang, bàn chân ấy chẳng hề được che chắn, hứng trọn cú va đập, cảm giác đau đớn như bị gai đâm trào dâng.

Một cơn run rẩy ập đến, cô không kiềm chế được cúi xuống nhìn, chiếc túi gai kia lúc đầu được buộc bởi một sợi dây, gắn trên cửa chống trộm, lúc này sợi dây bị bung ra khi Diệp Mộc kéo cánh cửa, miếng chiếc túi bật mở, rơi xuống, từ bên trong từ từ bung ra... Là vô số những thứ nhộp nhúa màu đen được buộc lại thành chùm, hình dạng đáng sợ, còn lộ ra những chiếc lưỡi màu đỏ, bò lổm ngổm trên mặt đất. Cùng với đó là vài con chuột nhỏ, có con bị mất chân, có con đã bị cắn mất nửa thân, đang giẫy giụa bên trong đàn rắn...

Diệp Mộc kinh hãi, mồ hôi vã ra như tắm, đầu óc trở nên mụ mị. “Áaaaaa...! Áaaaaa...!” Cô rút chân lại như vừa bị bỏng, lao như bay về phía sau, kêu lên thất thanh.

Thang máy vừa xuống đến nơi, cửa đương nhiên là đang đóng. Trong lúc lao về phía cầu thang bộ, Diệp Mộc bị trượt chân ngã hai lần, cô chẳng còn để ý được gì nữa, khi kéo mạnh cánh cửa, móng tay bị bật ra, nhưng cô không còn chút cảm giác, chạy như điên xuống tầng dưới.

Thang máy vừa bắt đầu đi xuống, Dung Nham đã nghe thấy tiếng kêu thất thanh của Diệp Mộc. Anh lao đến cánh cửa bấm liên hồi, cửa vừa mở anh ngay lập tức chớp lấy thời cơ, đá tung cánh cửa khu vực thoát hiểm, chạy lên trên, trong lòng như lửa đốt. Anh vừa chạy qua một chỗ nghỉ, đã thấy Diệp Mộc như vừa nhìn thấy quỷ dữ, vẻ mặt sợ hãi lao xuống, vẫn còn cách anh sáu bảy bậc gì đó, nhìn thấy anh, ngay lập tức òa khóc, nhảy bịch xuống không chút lưỡng lự. Dung Nham thân thủ lanh lợi, sải bước nhanh về phía trước, vừa kịp đỡ lấy cô. Sự va chạm ấy cũng không nhẹ, anh lùi lại vài bước nhưng vẫn chưa kịp giữ thăng

bằng, “cộp” một tiếng, gáy anh đập mạnh vào tường, trước mặt Dung Nham tối om, bên tai chỉ toàn nghe thấy những tiếng “ung ung ung”, tiếng hét thất thanh và tiếng khóc của Diệp Mộc bỗng nhiên trở nên xa xôi vô định.

“Mộc Mộc... Đừng sợ!” Dung Nham nén cơn đau, cố gắng điều khiển chiếc lưỡi đang tê dại, an ủi cô một cách yếu ớt. “Không sao đâu... Có anh đây rồi, không sao cả...”

Khi Lý Vi Nhiên cẩn trọng đưa Tần Tang cùng tới bệnh viện, Diệp Mộc đang lên cơn sốt cao.

Dung Nham nói chuyện với bác sĩ bên ngoài phòng bệnh, lông mày nhíu chặt. Nhìn thấy Lý Vi Nhiên dìu Tần Tang bụng mang dạ chửa và Lý Mộ đang vội vã đi tới, anh vội vàng kéo Tần Tang: “Mẹ Diệp Mộc đang ở Hồng Kông?”

Dung Nham lúc này chẳng còn chút nào của Dung thiếu gia hào hoa phong nhã, sắc mặt nghiêm trọng. Tần Tang không rõ sự tình, trả lời thành thực: “Vâng, em có địa chỉ.” Dung Nham gật đầu: “Cho anh, anh cho người đi đón bà ấy. Còn nữa, em gọi ngay bảo bà ấy chuẩn bị trước.”

Dung Nham nói chuyện xong, lập tức có cấp dưới kính cẩn tiến lên phía trước hỏi Tần Tang địa chủ cụ thể. Dung Nham quay người bước đi, bị Lý Vi Nhiên chẳng hiểu mô tê gì kéo lại: “Chuyện này là thế nào?”

“Đừng hỏi. Chuyện này để anh xử lý.” Dung Nham vỗ vỗ vai anh, toàn thân sát khí đằng đằng: “Bọn em vào trong trông cô ấy. Khi nào mẹ Diệp Mộc đến thì chào hỏi hộ anh.”

“Đó là mẹ em, có cần phải chào hỏi giúp anh không?” Lý Vi Nhiên ngạc nhiên hỏi.

Dung Nham mất bình tĩnh gạt tay anh ra: “Anh đi có việc, sẽ về ngay, em mau vào trong chăm sóc cô ấy đi.”

Lý Vi Nhiên gọi nhưng anh không dừng lại, phần vì lo lắng cho sức khỏe của Tần Tang, đành để cho Dung Nham đi. Anh cùng với Tần Tang và Lý Mộ bước vào phòng bệnh của Diệp Mộc, nhìn thấy cô gái nhỏ nhắn đang nhắm mắt nằm trên chiếc giường phủ vải trắng toát, mặt hơi ửng đỏ, vừa “hu hu” khóc nhát gừng vừa gọi từng tiếng: “Mẹ ơi... con sợ lắm... mẹ ơi...”

Tần Tang vừa nhìn thấy em họ như vậy, nước mắt lập tức tuôn trào. Lý Vi Nhiên xót xa, kéo con trai lại, ngồi trên sofa, bực bội gọi điện cho thuộc hạ đến báo cáo ra báo cáo vào.

Dung Nham quả thật không lâu sau đã trở về ngay, tiếng cửa phòng khẽ bật mở, anh bước vào trong. Lý Mộ ngồi gần cửa ra vào nhất, chạy ra ôm lấy chân anh, nhõng nhẽo. “Bác hai, bác bị chảy máu rồi!” Lý Mộ tò mò lay lay tay Dung Nham. “Bác cũng bị thương như dì Diệp Tử rồi sao?”

Dung Nham chụm tay lại khẽ lau vào áo, ngồi xuống giơ tay ra cho Lý Mộ nhìn, cười dịu dàng: “Bác không bị thương, đây là mực màu đỏ đấy chứ, cháu nhìn xem, hết rồi này.” Lý Mộ hồn nhiên gật đầu như hiểu ra.

Lý Vi Nhiên lúc này đang ngồi bên cạnh giường bệnh của Diệp Mộc nhìn anh kỳ lạ, họ nhìn nhau. “Mộ Mộ, qua đây.” Lý Vi Nhiên gọi con trai. “Chúng ta về nhà nào.” Tần Tang không chịu: “Anh đưa con về trước, em ở lại đây chăm sóc Diệp Tử.” Lý Vi Nhiên nhíu mày: “Sức khỏe em yếu, không thức đêm được. Về nhà với anh, Diệp Tử ở đây đã có anh hai chăm sóc, không sao đâu.”

“Tần Tang, bọn em về đi.” Dung Nham lên tiếng. “Anh ở lại với cô ấy.”

Đôi mắt xinh đẹp của Tần Tang nghiêm túc nhìn Dung Nham hồi lâu, cô đặt chiếc khăn đang lau cho Diệp Mộc xuống, bước đến trước mặt Dung Nham, sắc mặt nghiêm nghị: “Anh hai, những lời em nói với anh lần trước, anh không quên chứ?”

“Khắc ghi trong lòng đây.” Dung Nham khẽ nhếch khóe miệng, khuôn mặt cũng nghiêm túc không kém. “Anh và Diệp Mộc yêu nhau rồi, bây giờ cô ấy sẽ do anh lo.”

Tần Tang bất ngờ. Lý Vi Nhiên đã có chuẩn bị từ trước, lúc này đang bế con trai, ôm lấy bà xā: “Về nhà nào!” Anh liếc mắt về phía Dung Nham. “Anh chăm sóc cô ấy nhé... Một tiếng chị dâu này em quả thật không gọi được! Đợi vụ này qua đi, anh em mình phân định thứ bậc sau!”

Tần Tang chẳng có tâm trí đâu mà tiếp câu đùa này, cô kéo tay Lý Vi Nhiên, quay người lại nhìn Dung Nham, ngập ngừng một hồi, nói: “VẬY... Diệp Mộc đành nhờ anh vậy.” Dung Nham trịnh trọng gật đầu.

Diệp Mộc bị sốc nên trong nước truyền có cho thêm thuốc an thần, cô ngủ li bì đến buổi chiều ngày thứ hai mới tỉnh. Vừa mở mắt, thấy Dung Nham đang nằm bên cạnh, tay cô khẽ lay động, anh lập tức ngẩng lên.

“Tỉnh rồi à?” Dung Nham dụi dụi mắt, giọng nói trầm trầm. “Diệp Mộc, em bị sốc không nhẹ nhỉ?”

Diệp Mộc nhất thời mơ màng, nhưng sau khi đã nhớ lại những gì đã trải qua tối qua, ánh mắt bất ngờ lại trở nên sợ hãi. Dung Nham liền ôm chặt cô vào lòng. Trong vòng ngực rộng ấm áp của anh, Diệp Mộc được ôm chặt lấy, cảm thấy vô cùng yên tâm, vững chãi. Đầu óc hoảng loạn của cô dần bình tĩnh trở lại, trong vòng tay ôm chặt của anh, thân thể cứng đờ dần thả lỏng, cuối cùng cô òa khóc.

“Ngoan, Mộc Mộc ngoan...” Dung Nham nhỏ giọng dỗ dành, đôi môi ấm áp ngậm lấy vành tai lạnh toát của cô. “Đừng sợ, không sao đâu. Cứ khóc đi, không phải sợ gì cả, khóc to vào... Anh ở đây rồi.” Diệp Mộc khóc tu tu.

Lúc ấy ánh mặt trời vừa lên, tấm rèm cửa màu trắng trong phòng bệnh bị gió khe khẽ thổi, ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống sàn nhà, màu gỗ ấm áp, giống như sự nương tựa nhẹ nhàng mà quyến luyến trong bầu không khí ấy. Họ ôm nhau rất lâu, cánh tay Dung Nham như cứng đờ. Diệp Mộc khóc xong cảm thấy rất mệt, khẽ nằm xuống. Dung Nham cẩn thận đặt cô nằm hẳn xuống, kéo chiếc chăn cao lên một chút, rồi ôm cả người lẫn chăn vào lòng, khe khẽ nói chuyện, dỗ dành cô.

“Là anh không tốt.” Dung Nham xin lỗi. “Tiểu Mộc, xin lỗi em. Anh không bảo vệ em chu đáo. Đừng khóc nữa... sau này anh tuyệt đối không để việc này xảy ra nữa. Em đừng sợ.”

Diệp Mộc khóc đến nấc lên, cuộn mình trong lòng anh, ngoan ngoãn. Không khí đang ngọt ngào, ấm áp thì cánh cửa phòng bệnh bị ai đó đẩy mạnh ra.

Dung Nham nghe thấy liền ngẩng lên, mắt bị hoa, sau khi định thần lại, chỉ thấy một người phụ nữ đẹp tuyệt trần, mặc một bộ váy dài màu tím cao quý, mái tóc quý bà chuẩn mực đang đứng sừng sững bên cạnh giường bệnh, đôi mắt to đẹp nhìn khuôn mặt nhợt nhạt trong vòng tay Dung Nham. Sau đó, có thuốc hạ của Dung Nham lóc cóc theo vào, nhỏ giọng báo cáo lại đây chính là người vừa đón về từ Hồng Kông... Mẹ của Diệp Mộc.

“Mẹ đến đây làm gì?” Lúc đầu Diệp Mộc bị bất ngờ, sau đó bật khỏi vòng tay Dung Nham.

“Đến xem con đã chết chưa.” Đại mỹ nữ nhìn thấy Diệp Mộc không sao, rõ ràng là thở phào nhẹ nhõm, nhưng sau đó lập tức gồng mình, lên tiếng mắng té tát.

“Ha! Mẹ thất vọng rồi chứ gì! Con vẫn sống nhăn ra đây!” Ánh mắt Diệp Mộc long lên, nghiêng răng ken két.

“Đúng thế! Thất vọng quá đi mất! Cái đồ vô dụng này! Có việc gì mà sợ đến mức này hả? Diệp Mộc, mẹ nói cho con biết, con giống ông bố con! Tề Úc Mỹ Diễm mẹ từ đời tổ tông cũng chưa bao giờ có cái gen nhu nhược! Con giống người cha chết tiệt không có tương lai gì của con ấy!”

“Con thích giống bố con! Con thích thế đấy! Mẹ vất vả cả gần một năm sinh con ra mà con lại không giống mẹ! Mẹ khó chịu lắm phải không?”

“Mẹ khó chịu? Ha! Mắt nào của con nhìn thấy mẹ khó chịu rồi hả?!”

“Cả hai mắt đều nhìn thấy đây! Nhìn rõ lắm!”

“%&@%*&...”

Diệp Mộc vừa nhìn thấy đại mỹ nữ này như được bơm thuốc tăng lực, nói vài ba câu không hợp liền nhảy lên, hai má đỏ bừng, nặng nề như không ốm đau gì. Sức chiến đấu của đại mỹ nữ cũng không thể coi nhẹ, Diệp Mộc nghiêng răng nghiêng lợi, bà còn lợi hại hơn, chửi bới bằng những lời lẽ mỉa mai sắc cạnh, không hề tỏ ra thua kém.

Tội nghiệp cho Dung Nham đêm hôm trước đã bị đập đầu vào tường, rồi lại tự tay xử lý đám tên béo lùn kia, suốt đêm lo lắng ngồi trông Diệp Mộc, trời sắp sáng mới chợp mắt được một lúc, bây giờ vừa chóng mặt vừa buồn ngủ, đầu đau, lúc này lại bị cuốn vào trận đấu khẩu của hai mẹ con, bên tai chỉ đọc những tiếng “ung ung”, mắt như hoa lên. “Diệp Mộc... Cô ơi...” Anh can ngăn một cách yếu ớt. “Hai người thôi

đi!” Dung nhị thiếu gia trước nay ăn nói lưu loát lúc này hét lên một cách bất lực, đứng phắt dậy, sau đó trước mắt tối sầm, chân khụy xuống, rồi chẳng nói chẳng rằng ngã vật lên chiếc chần của Diệp Mộc.

“Dung Nham!” Diệp Mộc kinh hãi.

“Mau đi gọi bác sĩ!” Đại mỹ nhân cũng được phen sợ hãi, cuống cuống cùng với mấy nhân viên y tá đỡ Dung Nham nằm xuống giường.

26. Chương 25: Năm Viện

Chấn động não... nhẹ.

Phần đầu điển trai của Dung Nham được quấn một lớp băng y tế chuyên dụng “điển trai” và được cố định một cách “điển trai” trong một tư thế cũng rất “điển trai”. Diệp Mộc khẳng định hết lần này đến lần khác, quả thật là rất điển trai.

“Thế em hôn anh một cái đi!” Dung Nham làm mặt đau khổ, giả trò.

Diệp Mộc cố nhịn cười, vươn người khẽ chạm nhẹ vào mặt anh. Dung Nham giả hoạt nghiêng đầu sang một bên, đúng lúc mở miệng chạm vào đôi môi hồng tươi vừa đưa tới của cô. “Ừ...” Diệp Mộc khẽ kêu lên, nhưng âm thanh về sau bị Dung Nham nuốt gọn một cách mạnh mẽ.

Anh không chịu được chấn động... Diệp Mộc mơ màng thầm nghĩ, không dám cự quạ. Ngọt ngào quá... Máu trong người Dung Nham như sôi lên, càng hôn càng sâu.

“Ừ, Bảo Bảo, sau cậu lại bị mất trí?” Giọng nói trong trẻo của Mộ Mộ vang lên, hai con người đang dính lấy nhau không rời bất ngờ cứng đờ, lập tức tách nhau ra.

“Bởi vì... cô Diệp Tử đang trị bệnh cho bác hai, trẻ con không được nhìn, nếu nhìn cũng sẽ bị bệnh.”

“Ồ...” Mộ Mộ như vỡ lẽ. “Thảo nào mình rất hay bị cảm, bởi vì mình rất hay nhìn thấy mẹ trị bệnh cho bố...”

Dung Nham và Diệp Mộc bị tách ra, một người cố nhịn cười quay ra nhìn hai đứa trẻ, một người mặt đỏ bừng, đầu cúi thấp. Giọng nói lạnh lùng của Trần Ngộ Bạch từ xa vọng tới: “Hai đứa đứng chặn ở cửa làm gì thế này?”

Bảo Bảo nhún vai: “Bố! Bên trong đang diễn cảnh không thích hợp cho trẻ em.”

Trần Ngộ Bạch khẽ nhếch miệng, xoa xoa mái tóc con gái: “Đây là màn kịch thiện nghệ của bác hai bọn con.” Ánh mắt Trần Ngộ Bạch lạnh lùng, chỉ thấy lúc nhìn kiểu tạo hình mới của Dung Nham, trong ánh mắt khẽ lóe lên ý cười.

Kiểu tạo hình mới của Dung Nham làm cho ba người lập tức phì cười. Dung Nham khó chịu đuổi họ: “Phiền quá đi mất! Lúc về thì chuyển lời hộ anh, đừng ai đến thăm anh! Nếu không thì... đóng cửa, thả tiểu quái thú!” Diệp Mộc đang gọi tảo cho hai đứa trẻ con, nghe thấy liền lừ mắt nhìn anh. Anh vẫn cảm thấy ngọt ngào, cười tươi.

“À, đúng rồi, nghe nói tối qua anh một mình xử lý cả bọn ở khu đông?” Lúc chuẩn bị đi, Trần Ngộ Bạch như nhớ ra điều gì, lùi lại cười nhỏ nhẹ với Dung Nham. “Anh cả cũng đã nghe nói, cố ý gọi điện cho em bảo đến hỏi anh.”

Dung Nham nghe thấy đã biết ngay không ổn, vội vã giải thích: “Anh không tìm ra đứa nào là hung thủ nên trong lòng tức tối, chú đừng nghe mấy lời đồn thổi của những người ấy! Bọn đó toàn mấy tên vô dụng, anh chẳng tốn sức lắm cũng xử lý xong.”

“Ồ!” Trần Ngộ Bạch vươn ngón tay đẩy chiếc kính trên sống mũi, trưng một bộ mặt với vẻ “em hiểu rồi”: “Không tốn sức lắm... Ừm, em nhất định sẽ bảo đảm lại đúng sự thật với anh cả, anh cứ nghỉ ngơi cho khỏe.” Trần Ngộ Bạch cười lạnh lùng, bước ra ngoài đóng cửa lại.

“Tiểu Tam...” Trước mắt Dung Nham như tối sầm, anh mệt mỏi nằm xuống giường, nhìn lên trần nhà nói một mình, lần này xuất viện chắc chắn bị anh cả cho một trận.

Con người Trần Ngộ Bạch quá lạnh lùng, Diệp Mộc không dám đến gần. Đợi khi anh đi rồi cô mới từ cuối giường vòng qua, ngồi bên cạnh Dung Nham: “Xem ra quan hệ của bọn anh cũng tốt nhỉ?”

“Chứ còn gì!” Dung Nham đang trầm ngâm, nghe thấy Diệp Mộc khen mình, anh liền mỉm cười: “Anh làm cho người khác thích mà!”

Diệp Mộc nhét miếng táo bỏ tư vào miệng Dung Nham: “Tự phụ.”

Dung Nham tận hưởng sự chăm sóc chu đáo tận tình, vạn phần đắc ý. Bỗng nhiên nhấc tay lên nhìn đồng hồ, anh ngồi bật dậy: “Đúng rồi, Mộc Mộc, mẹ em một lúc nữa sẽ tới.”

Diệp Mộc cau mày: “Phiền quá... Ai bảo anh đón bà ấy tới?”

“Tối hôm qua em sốt cao, nói lảm nhảm rồi khóc suốt, đòi mẹ đến.” Dung Nham cười nhẹ nhàng.

Tâm trạng Diệp Mộc trở nên không tự nhiên.

“Đừng cãi nhau với bà ấy nữa. Tiểu Mộc, tối hôm qua khi em khóc rồi đòi gặp mẹ, anh nghe mà lo lắm. Bà ấy và bố em là chuyện giữa hai người họ, nhưng bà ấy nhất định sẽ hết lòng vì em. Có những chuyện, không làm được không có nghĩa là không cố gắng. Ngày trước có nhiều thứ ngăn cách, bây giờ hai người đã có thể thân nhiên đối diện rồi, em đừng cố chấp, sống hòa thuận với bà ấy đi.”

Không khí trong phòng bệnh rất yên tĩnh, giọng nói của Dung Nham trầm ấm, Diệp Mộc nghe anh nói, bỗng bình tâm lại. Cảm giác vương tử mà Lê Cận Thần đem lại cho cô hoàn toàn khác, Dung Nham luôn khiến cho cô cảm thấy yên bình.

“Nghe thấy chưa hả?”

“Em biết rồi...”

Trời chưa sáng, Tề Úc Mỹ Diễm đã đến một khu chợ truyền thống gần đó, mua thức ăn mang về khách sạn mà Dung Nham sắp xếp cho bà, nấu nướng cả một buổi sáng, trước buổi trưa mang cơm đến bồi bổ cho hai người bệnh.

Dung Nham và Diệp Mộc ăn một cách ngon lành, bà chụm đôi bàn tay được chăm sóc kỹ càng, thư thái ngồi trên ghế sofa.

“Dung Nham!” Bà nhìn người con trai trẻ trung, tuấn tú này rất vừa mắt, mỉm cười hỏi: “Cháu trẻ trung lại có tài thể này, đã có ai chưa? Có cần cô giới thiệu cho vài con nhà danh giá không?” Nói xong, bà quay sang nhìn con gái mình, bị Diệp Mộc trừng mắt nhìn lại.

Dung Nham nửa cười nửa không, quay sang Diệp Mộc. Diệp Mộc mặt tỉnh bơ, nuốt xong miếng cơm, lườm bà Tề Úc một cái: “Anh ấy là bạn trai con!”

“Úi!” Tề Úc Mỹ Diễm cười khẩy, khóe miệng không giấu nổi sự thích thú. “Lúc bình thường nhìn con ngốc như heo, mắt chọn bạn trai xem ra cũng không tồi nhỉ?”

Diệp Mộc cũng cười lạnh lùng: “Về điểm này con hoàn toàn giống mẹ!”

Đôi lông mi dài của Tề Úc Mỹ Diễm nhú lên, có chút đắc ý: “Đúng thế.”

Dung Nham thấy tình hình không ổn, lập tức xen vào: “Tài nấu ăn của cô tuyệt quá! Món canh này ngon thật.”

Tề Úc Mỹ Diễm chỉ vào Diệp Mộc đang cúi đầu uống canh, cười kiêu ngạo: “Con bé này nó kén ăn lắm, hầu hạ nó từ nhỏ cũng tốn không ít công sức.”

“Chẳng trách Diệp Mộc trắng trẻo nõn nà thế, xem ra từ nhỏ đã được chăm sóc tốt.” Tài tàng bốc của Dung Nham đúng là vô địch thiên hạ. Diệp Mộc rung mình, gấp một quả trứng cút bỏ vào bát Dung Nham, ra ý anh nói ít thôi, ăn nhiều vào.

Dung Nham lại coi đó là sự quan tâm ngọt ngào của cô, quay đầu ra tiếp tục một cách mạnh mẽ hơn: “Lần này cô về cũng đừng vội đi ngay ạ, ở lại đây chơi vài ngày, đợi cháu ra viện, cháu sẽ tiếp đón cô chu đáo.”

“Được thôi.” Tề Úc Mỹ Diễm vui vẻ nhận lời. “Công việc của bố mẹ cháu có bận không? Hay là hôm nào chúng ta chọn thời gian rồi cùng ăn bữa cơm?”

Dung Nham đang chờ, chỉ đợi câu nói này, lúc này cười tươi như làn gió xuân. Diệp Mộc ngồi bên tức tối, đang định cắt ngang lời hai người, thì tiếng gõ cửa đánh giòn vang lên.

“Diệp Mộc, anh vào được không?” Giọng nói của Lê Cận Thần vang lên. Dung Nham khựng lại, đầu cúi thấp, lông mày khẽ cau lại, bị Tề Úc Mỹ Diễm nhìn thấy, đôi lông mày lập tức dãn ra.

Diệp Mộc nhìn sang Dung Nham, Dung Nham chẳng tỏ vẻ gì, Diệp Mộc quay đầu lên tiếng mời Lê Cận Thần vào. Lê Cận Thần đẩy cửa mở ra, nhưng người bước vào đầu tiên lại là bà Lê. Diệp Mộc vừa nhìn thấy bà, vội vàng đặt đĩa bát xuống, đứng lên, bà Lê thân mật nắm lấy hai tay cô.

“Mộc Mộc, bác nghe nói cháu phải nằm viện nên bắt bằng được Cận Thần đưa đến thăm cháu.” Bà Lê nhìn Diệp Mộc trìu mến, ngó trên ngó dưới: “Không có chuyện gì nghiêm trọng chứ?”

“Cháu không sao, chỉ là sợ quá thôi ạ, lúc chạy có bị trẹo chân, bây giờ cũng đã không còn đau nữa, đợi ngày mai tháo băng là có thể xuất viện ạ.” Diệp Mộc vội đón lấy chiếc cặp lồng từ tay bà, cười cảm kích. “Cảm ơn bác đã đến thăm cháu.”

Lê Cận Thần đứng phía sau bà Lê, vẻ mặt dịu dàng nhìn Diệp Mộc. Dung Nham cúi mặt và cơm, không hề phát ra tiếng nào.

“Ôi giỏi! Bà khách sáo quá! Còn mang đồ ăn gì đến nữa thế này?” Lúc này, Tề Úc Mỹ Diễm từ chiếc sofa đứng dậy, thướt tha bước đến, đỡ lấy chiếc cặp lồng giữ nhiệt trong tay Diệp Mộc, mở ra nhìn, rồi mỉm cười nói: “Món tổ yến này... hiếm lắm đấy, bà Lê, bà thật hào phóng!”

Bà Lê chỉ nghĩ đó là một lời khen thật lòng: “Đây chắc hẳn là mẹ Diệp Mộc? Nhìn bà trẻ trung quá.”

“Nhìn tôi trẻ trung chắc bà chẳng đoán tôi là mẹ con bé. Biết tôi là mẹ nó rồi vẫn còn phải đoán, muốn đùa tôi đấy à?” Tề Úc Mỹ Diễm nói nhỏ nhẹ. Vẻ mặt bà Lê hơi đành lại.

“Món tổ yến này bà cứ mang về thôi, thứ này cao quý quá, Tiểu Diệp Tử nhà tôi hư bất thụ bổ[1], không hấp thụ được đâu!” Tề Úc Mỹ Diễm nói một lời hai mục đích, quay sang Lê Cận Thần, cười tươi tỉnh: “Vị này chắc là lệnh công tử?” Bà thăm dò Lê Cận Thần. “Thật là khôi ngô. Nghe nói cậu đã từng qua lại với Diệp Mộc?”

[1] Những người gầy yếu nhưng chức năng hoạt động của cơ quan tiêu hóa còn quá yếu, không thể hấp thụ các thực phẩm hoặc được liệu có quá nhiều chất dinh dưỡng, đặc biệt là chất đạm.

Diệp Mộc cố ném về phía Tề Úc một cái nhìn, ra ý bảo bà thôi đi nhưng bất lực, Tề Úc như không nhìn thấy gì, làm theo ý mình: “Đáng tiếc quá, sao lại chia tay rồi? Nhưng chẳng phải cậu vẫn còn một người bạn gái sao, chắc là cũng không buồn lắm, đúng không?” Ánh mắt Lê Cận Thần nặng nề, anh ta cúi thấp đầu.

Dung Nham chẳng nhìn ngang nhìn dọc, thành khẩn cầm bát canh từ từ thưởng thức, vừa mở cở trong bụng vừa toát mồ hôi, nghĩ may mà gen di truyền này đã được trung hòa một nửa, nếu không thì tiểu quái thú bây giờ đến siêu nhân cũng dám đánh chưa biết chừng...

“Mẹ!” Diệp Mộc cuối cùng không nhịn thêm được, mở miệng cắt ngang. Tề Úc cười càng tươi tắn hơn, âu yếm xoa xoa mái tóc cô: “Mẹ biết rồi, mẹ không nói nữa. Người ta đã cùng với phụ huynh đến tận đây xin lỗi, mẹ có ghét thế nào thì cũng sẽ cố nhịn. Cứ nói chuyện đi... Dung Nham à, cháu ăn nhiều rong biển vào, cái này tốt cho sức khỏe lắm đấy, bác nói cho cháu nghe...”

Tề Úc Mỹ Diễm quay sang quan tâm đến Dung Nham, hoàn toàn coi mẹ con Lê Cận Thần là không khí. Diệp Mộc ngượng ngùng mỉm cười: “Bác, cảm ơn bác đã đến thăm cháu, lại còn mang cả canh tổ yến đến nữa.” Sắc mặt bà Lê rất bình thản, khẽ gật đầu. “Nhưng cháu quả thật không quen uống đồ bổ dưỡng, cái này bác hãy cầm về đi ạ. Cảm ơn bác đã luôn yêu quý cháu, nhưng cháu và Giám đốc Lê từ nay về sau chỉ là quan hệ cấp trên với cấp dưới thôi, bác không cần phải vất vả nữa.” Những lời này Diệp Mộc đã muốn nói từ lâu, nhưng bà Lê đối với cô quá tốt, cô không biết làm sao để mở lời. Lần này có Tề Úc mở đầu, không hiểu vì sao cô chẳng có chút sợ hãi nào, nói hết mọi điều.

“Diệp Mộc...” Bà Lê thực sự đau lòng, kéo Diệp Mộc một lúc lâu, cuối cùng khẽ thở dài một tiếng. “Ừ, đúng là không có duyên phận. Cháu là một cô gái rất tốt, đều là lỗi của Cận Thần. Bác cũng đã cố hết sức rồi, không còn cách nào khác.”

Lê Cận Thần lúc này mặt chẳng có chút cảm xúc, bước lên phía trước, khẽ giữ lấy mẹ: “Mẹ, chúng ta đi thôi.” Anh nói tiếng Quảng Đông, tai Diệp Mộc vểnh lên. Dù sao đây cũng là nữ chủ nhân và thái tử gia của hào môn Lê gia tại Hồng Kông, Tề Úc vẫn còn phải trở về Hồng Kông, trở về với chức Tề thái thái của mình, đặc tội với bọn họ như vậy e rằng không ổn lắm...

Bà Lê khẽ gật đầu với con trai, nhưng bà nhất định muốn để món canh bổ lại: “Diệp Mộc, cả đời bác không biết làm việc nhà, nhưng món canh tổ yến này bác tự tay chọn, tự tay hầm, cháu nhận lấy, ngoan ngoan uống nhé!” Diệp Mộc do dự một lúc, sau đó không từ chối nữa.

Tề Úc Mỹ Diễm tức tối, người vừa đi bà đã nhảy tới trước mặt Diệp Mộc, bực mình nói: “Cô đúng là đồ mềm yếu! Ngốc nghếch!”

Diệp Mộc biết mình đuối lý, nhưng cô không sợ Tề Úc, cầm chiếc cặp lồng giữ nhiệt, khẽ liếc về phía Dung Nham. Dung Nham ăn xong bữa trưa, đang mân nguyên cầm khăn lau tay, hình như chẳng hề để ý.

Việc Dung Nham nằm viện người trong nhà không hề biết, trừ các anh em trong Lương Thị, chỉ có Dung Lỗi – người anh họ và cũng là tổng giám đốc tập đoàn Hữu Dung đến thăm anh. Ngoại hình người nhà họ Dung nhìn rất giống Dung Nham, đều có đôi mắt đẹp, Dung Nham thiên về vẻ đẹp trai bề ngoài, Dung Lỗi thiên về nét đẹp bên trong. Ngày hôm đó Diệp Mộc cũng có mặt, câu nói liên quan đến diện mạo nhắc đến ở trên cô buột miệng nói ra, Dung Nham lại nghĩ thành thật, kiên quyết bắt cô phải liệt kê ra một hai ba bốn năm sáu thứ, khen anh đẹp trai. Diệp Mộc nghĩ ngợi khổ sở, cuối cùng cũng liệt kê ra được các ưu điểm để làm anh hài lòng.

“Thế em yêu vẻ đẹp trai, tuấn tú của anh hay là yêu tài năng của anh đây?” Dung Nham được thể làm tới, hỏi. Diệp Mộc nể tình hôm nay anh mới tháo băng, miễn cưỡng ứng đáp: “Đều yêu.” Dung Nham sung sướng ôm cô vào lòng, chà vào người cô.

“Thế anh thì sao?” Diệp Mộc phản pháo, chuyển chủ đề. “Em kém anh nhiều như vậy, tại sao anh lại yêu em?”

Dung Nham bế cô đặt hẳn lên giường, ôm cô như ôm chiếc gối ôm, cúi đầu nhìn cô, ngón tay luồn vào mái tóc cô, khẽ khàng, từ tốn nói ra lý do: “Anh thích em vì em mang lại những điều khác biệt cho cuộc sống của anh. Trước khi em xuất hiện, anh cứ nghĩ rằng cả đời này anh sẽ sống một cuộc sống nhàn nhàn như vậy, sau khi em đến, những ngày chúng ta ở bên nhau vô cùng vui vẻ. Bắt đầu từ giây phút anh hiểu ra mọi chuyện, anh đã rất vui, có em ở bên anh, anh cảm thấy tương lai sẽ tươi đẹp hơn rất nhiều so với trước kia anh đã từng nghĩ.”

“Nói thành thật gớm!” Diệp Mộc tăng bốc thật lòng.

Anh khẽ hôn cô: “Nhưng anh đã ba mươi ba tuổi rồi, em mới có hai mươi lăm. Tương lai của em xa hơn của anh một chút, đợi đến lúc anh muốn ổn định cuộc sống, có lẽ em vẫn còn nhiều thứ đang chờ đợi. Nói thật lòng, anh hơi lo lắng.”

“Đúng là đáng lo.” Diệp Mộc vô tư nói: “Vài năm nữa em đạt tới thời kỳ nở rộ, anh đã biến thành một ông già rồi, nguy quá...”

“Diệp Mộc!” Dung Nham xoa xoa cằm cô, vừa tức vừa buồn cười. “Đừng hòng chuyển chủ đề nhé!”

Diệp Mộc cười hi hi: “Hả? Chủ đề gì cơ?” Trải qua thời gian cùng nhau nằm viện này, thân phận của hai người có chút thay đổi, mối quan hệ lúc bắt đầu có phần gượng gạo, không tự nhiên, giờ đã trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Lại còn giả ngốc với anh... Dung Nham thở dài, nói thẳng thắn: “Sau khi ra viện, em chuyển về chỗ anh ở nhé!”

Dung Nham bị thương không nặng lắm, nằm viện hai ngày ba đêm, sau khi bác sĩ kiểm tra không có vấn đề gì, ngày thứ ba đã có thể xuất viện. Vào đúng buổi sáng ngày xuất viện, Lê Khanh Thần xuất hiện.

Dung Nham đang đánh răng trong phòng tắm, Diệp Mộc đang gấp chăn, nghe tiếng cửa quay người lại nhìn, thoáng giật mình.

“Hi! Diệp Mộc.” Lê Khanh Thần nhẹ nhàng chào hỏi, sau đó bước qua cô đi thẳng vào trong. Dung Nham có lẽ cũng nghe thấy có tiếng người đến, lau bọt ở khóe miệng, nhìn thấy Lê Khanh Thần, anh mỉm cười: “Khanh Thần.”

Bên ngoài, Diệp Mộc vểnh tai nghe, nghe thấy rõ mồn một. Lúc này cô đã hiểu rõ vì sao ngày hôm đó, khi Lê Cận Thần đến thăm, Dung Nham lại không tỏ thái độ gì.

Lê Khanh Thần không vượt quá giới hạn, đến thăm người bệnh một cách bình thường, một lúc sau đã ra về. Cái dáng vẻ thể gia tự nhiên hào phóng ấy khiến cho Diệp Mộc cảm thấy rất không thoải mái. “Diệp Mộc, tôi về đây.” Lê Khanh Thần chào tạm biệt Diệp Mộc một cách rất lịch sự: “Sức khỏe chị thế nào rồi? Có cần nghỉ thêm vài ngày nữa không?”

Nhìn thấy vẻ chẳng hề tức giận của cô ta, Diệp Mộc cảm thấy vô cùng khó chịu, hình như sự không thoải mái trong lòng cô ấy đem so sánh thì mới nhỏ mọn làm sao. Cô lấy lại vẻ tươi cười: “Không cần đâu, tuần sau tôi sẽ về công ty làm việc bình thường.”

“Không hổ danh là người được lựa chọn cho vị trí nhân viên xuất sắc của năm, thật là nỗ lực.” Lê Khanh Thần khẽ cười.

“Phó giám đốc, chị đừng đùa tôi.” Diệp Mộc mặt cười nhưng trong lòng thì không. Lê Khanh Thần nhìn cô bằng ánh nhìn nhiều ý nghĩa, quay sang gật đầu với Dung Nham, rồi mới quay người bước đi.

Từ lúc Lê Khanh Thần ra về, vẻ mặt Diệp Mộc lúc nào cũng nặng nề. Dung Nham đều biết, thần sắc không đổi, trong lòng lại có cảm giác sảng khoái kỳ lạ. Về đến nhà anh, lóc cóc bố trí sắp xếp hành lý của cô, còn Diệp Mộc thì chẳng có việc gì làm, nằm ườn trên chiếc sofa to ụch. “A...” Dung Nham bố trí phòng ốc xong xuôi, bước ra ngoài gục đầu lên người Diệp Mộc, thở dài thoải mái.

“Ngồi dậy!” Diệp Mộc tức tối đẩy anh ra.

Dung Nham cao lớn, cô không đẩy nổi, anh xoay người, ôm cô vào lòng, hơi thở nóng ấm tỏa ra: “Không thích nhìn thấy Lê Khanh Thần à?”

“Khanh Thần? Cảm ơn!” Diệp Mộc nhại lại cách gọi của anh.

Khóe miệng Dung Nham không kiềm chế được, nhếch lên, ôm lấy cô xoa xoa, ghé lại gần hơn.

“Cái con bé này...” Dung Nham vừa cười vừa thở dài: “Em bị sốt, sốt cao đến bốn mươi độ, không tỉnh táo, chỉ biết khóc tu tu rồi hét kêu mẹ, anh đón bà ấy đến, em lại chẳng vui vẻ với bà. Lúc trước em và Lê Cận Thần chia tay, rõ ràng là trong lòng rất buồn, mà em giả vờ như chẳng có chuyện gì. Anh nói là anh không đợi được, em đến ở cùng anh, anh biết em nghĩ là hơi nhanh, anh đưa ra lý do em lại không phản bác, cũng chẳng nói gì. Mộc Mộc, em đã trải qua nhiều chuyện, em học cách tự lập, cảm thấy mình dùng lý trí phân tích vấn đề rất rõ ràng, vì thế em không tin tưởng vào cảm giác của mình đúng không? Em yêu mẹ mình, hận Lê Cận Thần, không chắc chắn với anh, những điều này em đều không tin. Em dùng cái logic của em để phán đoán em nên không để ý đến mẹ mình, coi Lê Cận Thần như một người xa lạ, và cùng với anh một cách tốt đẹp. Nhưng những điều này em đều không làm được.” Giọng Dung Nham dịu dàng, nhỏ nhẹ, bóc tách từng tầng, từng lớp trong lòng Diệp Mộc.

Diệp Mộc vui mặt vào ngực anh, ánh mắt trở nên lạnh lẽo: “Những gì anh nói, em đều công nhận, nhưng Dung Nham, anh không thể bắt em biết trước mọi chuyện như vậy được, những ngày tháng khi anh chưa

xuất hiện, một mình em sống nên phải biết tự bảo vệ mình. Em không hề biết anh sẽ đến, sẽ không thích cách đối nhân xử thế mà em khó khăn lắm mới học được này.” Đâu phải cô không nghĩ đến những điều này, nhưng con người sống trên đời có nhiều việc không thể theo ý mình như vậy. Một cô gái Diệp Mộc bình thường, nhỏ bé như cô, dựa vào cái gì mà chỉ cần trung thành với cảm xúc của mình? Cô không phải một nhà nghệ thuật kiên cường, có thể dựa vào khí chất để sống. So với những thứ cảm xúc hư vô kia, cô càng thích cuộc sống tươi đẹp một cách thực tế.

“Không phải là anh không thích.” Dung Nham vươn người thơm cô. “Chỉ là anh nhìn thấy em bối rối, chỉ ra cho em một con đường. Anh yêu em như thế, có thể nhìn thấy em càng lún sâu vào vũng bùn sao?”

“Được rồi, em sửa!” Diệp Mộc trở nên nghịch ngợm. “Em không thích mình về sống với anh mà chẳng danh chẳng phận, ngày mai em sẽ đi tìm nhà ở.”

“Đã bắt đầu hỏi anh đòi danh phận rồi sao?” Dung Nham cười nham hiểm, ôm cô chặt hơn: “Ai thêm ở cùng em? Em ở đây, anh về nhà ở.”

Thật ra buổi sáng Diệp Mộc bên ngoài thì đồng ý nhưng trong lòng lúc nào cũng lo lắng chuyện này, bây giờ nghe anh nói sẽ không sống ở đây, lòng cô nhẹ hẳn đi, ngồi thẳng người, mở to mắt nhìn anh: “Anh không ở đây ư?”

“Nhìn vẻ thất vọng này của em, anh rất hài lòng.” Dung Nham cười xấu xa, giơ tay ra giữ lấy gáy cô, kéo sát lại, đặt lên môi cô một nụ hôn nóng bỏng. Diệp Mộc bị anh siết chặt, không thể kháng cự, tự nhiên vòng hai tay qua vai anh, dùng mười đầu ngón tay luồn vào tóc anh, cùng với động tác hòa quyện của lưỡi và môi, từ từ ép xuống. Con thú đã kìm nén lâu nay của Dung Nham bị những ngón tay mềm mại của cô làm cho bật tung ra, anh xoay người đè chặt cô xuống, cắn một cái thật mạnh vào môi cô, sau đó chiếc lưỡi nóng bỏng từ từ di chuyển xuống dưới...

27. Chương 26: Làn Đầu

Tiếng thở của Diệp Mộc như những ngọn lửa, bén vào bầu không khí ẩm áp, cô ôm chặt lấy người đàn ông đang chạy nước rút xâm chiếm toàn bộ cơ thể cô kia, cảm thấy cơ thể nóng đến tê dại, một cảm giác rần rần, thư thái lan tỏa khắp người, rồi sau đó lại tiến vào nơi sâu thẳm nhất trong cô một cách đầy kích thích.

Động tác của anh càng lúc càng mạnh mẽ, cảm giác thất lại lần đầu tiên trải nghiệm trong cuộc đời ấy làm cho Diệp Mộc cảm thấy sợ hãi, giống như đứng trên một đỉnh núi mây mù bao phủ, bước thêm một bước về phía trước là sẽ tiến vào một nơi chẳng biết nông sâu thế nào, nhưng những động tác mạnh bạo quyết liệt của Dung Nham như mỗi lúc một tăng lên, cô sợ hãi.

“Thả em ra...” Diệp Mộc chống cự trong vô vọng, hét lên từng tiếng đứt quãng. “Anh thả em ra...”

Đầu óc Dung Nham mê muội, anh cắn vào phần thịt nồn nà chỗ giữa cằm và tai cô: “Sao lại thả ra?” Anh cười trong hơi thở gấp. “Khó khăn lắm mới ăn thịt được em... Không thả.”

“Á!” Diệp Mộc hét lên. “Dung Nham, anh %@&#*...”

Dung Nham khê cười, hôn vào phần trán đỏ ửng đáng yêu của cô: “Nếu không chịu nổi thì... cứ kêu lên.” Anh thì thầm bên tai cô, chỉ cho cô mấy lời rất “vô sỉ”.

Anh vừa vô sỉ vừa hạ tiện, Diệp Mộc không đấu lại được, chỉ biết dùng ánh mắt long lanh giả bộ đáng thương: “Đau thật đấy... nhẹ một chút! Dung Nham...”

“Gọi là anh...” Hơi thở nóng bỏng của anh phả trên mặt cô, do sự hưng phấn, giữa đôi lông mày kia như nhú chặt lại.

Diệp Mộc chẳng còn chút sức lực nào, giọng mềm nhũn, khê gọi: “Anh... anh nhẹ một chút.”

“Ngoan!” Anh cười đều đặn. “Rồi anh yêu.” Cơ thể rắn chắc của anh ép xuống, giữ chặt lấy người cô, phần hông uyển chuyển gia tăng thêm sức mạnh. Diệp Mộc sao có thể chịu được như thế, sau một lúc, toàn thân cô co rút không thể ngừng lại được, sau đó mềm oặt dưới cơ thể anh.

“Diệp Mộc... hôn anh đi!” Diệp Mộc bắt giác vươn cằm, khẽ chu môi, rồi bị anh tách hai hàm răng ra một cách mạnh bạo, kéo chiếc lưỡi màu hồng tươi, hút vào như muốn nuốt hẳn xuống. Khi anh trở nên mạnh mẽ nhất, cô có cảm giác lưỡi cô như sắp bị anh cắn đứt đến nơi, một giây ấy trôi qua, cơ thể rắn chắc của anh cứng lại, sau đó cả người cô liên tục bị đè dưới người anh.

Những tiếng thở hổn hển dứt quãng lan tỏa khắp căn phòng, Dung Nham thỏa mãn, lưỡi biếng nằm ườn trên người cô, cái vẻ mặt ấy, chỉ còn thiếu mỗi nước dùng ngón tay gãi gãi miệng mà thôi. Còn Diệp Mộc thì hoàn toàn ngược lại, cảm giác vô cùng khó chịu. Cô đẩy anh ra nhưng không được, lấy hết sức bình sinh đẩy mạnh mấy cái, anh vẫn không trở dậy.

Tề Úc Mỹ Diễm đợi rất lâu vẫn không thấy hai đứa trẻ đến khách sạn gặp bà, tức tối, bốn giờ đã gọi điện cho Diệp Mộc. Điện thoại của Diệp Mộc nằm trong chiếc túi trên mặt đất, rung hết hồi này đến hồi khác, ung ung. Toàn thân Diệp Mộc đang mềm nhũn nằm trên sofa, bên dưới người Dung Nham, nghe thấy tiếng điện thoại không ngừng kêu, thở dài đánh thượt một tiếng, nhắm mắt lại không buồn để ý. Dung Nham ôm lấy cô, một tay xoa xoa hông cô, một tay bóp nhẹ vào phần hông lưng, phần da dưới bàn tay mềm mại như ngọc, thời gian yên lặng như một giấc mơ, anh mãn nguyện, hài lòng, Diệp Mộc có bướng bỉnh nữa, anh cũng không nổi nói cô.

Nhưng cuộc tấn công Diệp Mộc bên này vừa dứt, điện thoại của Dung Nham lại vang lên. Anh rên lên một tiếng, tiếc nuối rời bàn tay đang đặt trên lưng Diệp Mộc, với chiếc điện thoại vút trên bàn. “A lô!” Dung Nham hắng giọng, hỏi lễ phép: “Cháu chào cô ạ, cô đang ở khách sạn phải không ạ?”

Tề Úc Mỹ Diễm tức tối bực bực, nhưng nói chuyện với Dung Nham, bà vẫn cố nhịn, giọng nói mềm xuống: “Ừ, đúng thế! Các cháu thì sao? Sao giờ vẫn chưa tới? Chân Diệp Mộc sắp phải thay thuốc rồi.” Dung Nham hoàn toàn quên mất điều này, thế này không ổn, thuốc chưa thay mà hoạt động mạnh cả buổi. Anh cầm điện thoại xoay người qua, sốt ruột xem xét mắt cá chân bên trái của Diệp Mộc. Diệp Mộc tưởng anh lại định gỡ trò vô sỉ, chân mềm ra, mắt nhắm lại, một cước tung lên.

Dung Nham cúi đầu nhìn chân cô, nhất thời không để ý, kêu đau một tiếng, không kịp né, chiếc mũi thẳng và dài lãnh gọn cước của cô, dòng máu đỏ tươi từ từ chảy ra. Tề Úc Mỹ Diễm nghe thấy đầu máy bên kia có tiếng động lạ, hỏi dồn có chuyện gì, Dung Nham ôm mũi, thấp giọng nói rằng không sao. “Một lúc nữa bọn cháu sẽ đến đón cô. Hay là cô cứ lên tầng mười lăm massage một lúc, thời gian đó bọn cháu sẽ đến nơi. Cô cứ cầm chìa khóa phòng, lên thẳng khu VIP.” Tề Úc Mỹ Diễm vui vẻ nhận lời, gác máy.

Dung Nham vung tay vứt chiếc điện thoại, kêu lên một tiếng rồi lao về phía Diệp Mộc đang cười nhả nhổ, nghiêng rằng: “Chân tay linh hoạt gồm nhỉ? Tưởng khi này anh chưa đụng chân đụng tay xử lý em phải không? Không đau chứ gì?”

“Đau! Đau...” Diệp Mộc biết mình đuối lý, hay tay vòng qua cổ anh lấy lòng, thở dài một tiếng. “Thế mà anh còn bảo chưa đụng chân đụng tay sao?”

Dung Nham hứ một tiếng, cắn một cái vào mũi cô: “Anh mới chỉ khởi động một chút mà em đã hét đến hồn bay phách lạc rồi.” Anh lại nhào tới. “Còn dám đá anh? Xử lý em!”

Tề Úc Mỹ Diễm cầm chiếc thẻ vàng do Dung Nham đích thân cử người đưa đến, vừa đưa thẻ ra đã ngay lập tức được hưởng sự phục vụ tận tình, chu đáo như cho Từ Hy Thái hậu. Khi Dung Nham cùng Diệp Mộc đến khách sạn, bà nằm trên chiếc ghế quý phi một cách quý phái, đoan trang, đang tận hưởng tài nghệ massage của bốn cô gái trẻ trung, xinh đẹp đứng hai bên. Diệp Mộc vừa bước vào đã bắt đầu “móc ngoáy”: “Ui cha! Tư thế này của mẹ... Con vừa bước vào còn cứ tưởng vào nhầm phòng, nghĩ bụng cái khách sạn sang trọng nhất thành phố này sao mà cũng có mấy trò chẳng đâu vào đâu thế?” Tề Úc đang thư thái, khóe miệng khẽ nhếch lên sung sướng, thoải mái, bỗng mắt mở trừng trừng như ném một con dao nhỏ bay về phía con gái, bà nghiêng chặt rằng: “Con bé chết tiệt! Sao không ngã què luôn đi cho rồi!”

“Mệnh con tốt chứ sao...” Diệp Mộc nhún vai xua tay, đáng vẻ đắc ý ấy Dung Nham đều nhìn thấy, anh không nói gì, quay mặt đi chỗ khác.

Tề Úc Mỹ Diễm để ý thấy khuôn mặt của Dung Nham: “Dung Nham, mũi cháu bị làm sao thế kia?”

Dung Nham ngượng ngùng xoa xoa mũi: “Cháu bị mèo hoang cào ả!”

Tề Úc Mỹ Diễm là ai cơ chứ, vừa nghe đã biết có gì mờ ám, ánh mắt lập tức phóng về phía con gái như luồng điện. Diệp Mộc vốn dĩ có tật giật mình, lúc này ánh mắt càng khê lướt sang một bên. Tề Úc Mỹ Diễm hết nhìn tư thế đi lại không tự nhiên của cô con gái, rồi lại quay sang nhìn Dung Nham tuy mũi bị đau nhưng mặt vẫn vui vẻ, lông mày hơi nhíu lên, tùm tùm cười.

Diệp Mộc bị nắm đúng đuôi, tức tối khiêu chiến với bà: “Mẹ cười cái gì chứ!”

Tề Úc Mỹ Diễm từ tốn, mỉm cười trêu đùa: “Mẹ cười con đấy, quả đúng là mệnh tốt...”

“Mẹ...” Diệp Mộc mặt đỏ bừng, chiến tranh lại bừng lên trong ánh mắt. Dung Nham đang định ngăn lại thì đã có người đi trước một bước.

Cửa phòng bật mở, một dáng người cao lớn chậm rãi bước vào, khoe mắt Dung Nham lướt qua, có chút lo lắng, quay hẳn người sang nhìn. Chỉ thấy người này có chiều cao xấp xỉ anh, làn da màu nâu đồng khỏe khoắn rất đàn ông, những cơ bắp trên người như thoát ẩn thoát hiện đằng sau chiếc áo sơ mi màu trắng bó sát, giống như một nam diễn viên lãng tử trong những bộ phim điện ảnh của Mỹ. “Có một mami như Mỹ Diễm tiểu thư đây, quả là một điều may mắn.” “Nam diễn viên điện ảnh Mỹ” lên tiếng. “Hi, Tiểu Mộc Mộc yêu quý, lâu lắm rồi không gặp.” Anh mỉm cười, cả căn phòng ngay lập tức như sáng bừng lên.

Diệp Mộc nghe thấy giọng nói, lập tức quay người lại, nhìn người kia với một ánh mắt kinh ngạc: “Tề... Ngải Úc?”

“Yeah... baby!” “Nam diễn viên điện ảnh Mỹ” cười càng rạng rỡ, dang rộng đôi tay hướng về phía Diệp Mộc. Diệp Mộc nhú mày nhưng không tránh, được anh ta ôm thật chặt. Dung Nham đứng một bên, bắt đầu nóng mặt, mím chặt đôi môi mỏng, khó chịu không nói câu nào, đứng nhìn cảnh tượng đó.

“Anh đến đón Tề thái thái nhà anh à?” Diệp Mộc khó khăn lắm mới thoát khỏi vòng tay của anh, cất tiếng hỏi.

“Ừ hứ! Anh là tùy tùng trung thành của Mỹ Diễm phu nhân.” Tề Ngải Úc vẫn chưa ôm đủ, lại tiếp tục kéo cô vào lòng. “Tiểu Mộc Mộc, nhớ anh chưa hả?”

Cách xưng hô này khiến cho Diệp Mộc sồn da gà một giây, sau đó cũng chấp nhận, nhưng chiều hôm nay, bằng một cách khó khăn, cô đã bị Dung Nham bắt nói cụm từ này không biết bao nhiêu lần, có lẽ về sau cô chẳng bao giờ dám gọi ai là “anh” nữa. Diệp Mộc mặt đỏ bừng, đẩy Tề Ngải Úc ra.

Tề Ngải Úc ngẩng nhìn cô em gái rất lâu rồi không gặp, rồi theo ánh mắt của cô, nhìn về phía khuôn mặt lạnh tanh của Dung Nham, cũng lờ mờ đoán biết được. Anh cười rồi xoa xoa cằm: “Tiểu Mộc Mộc, đây là Cận Thần vương tử điện hạ của em phải không?”

Dung Nham vốn chẳng hề tỏ chút quan tâm, lúc này ánh mắt trở nên sắc lẹm, anh nhìn thẳng về phía Diệp Mộc, im lặng nhưng khí thế lấn át. Diệp Mộc ảo não cắn môi, khẽ giơ tay cầu cho Tề Ngải Úc một cái đau điếng.

Tề Ngải Úc kêu một tiếng, nhìn cô em chẳng hiểu ra làm sao. Dung Nham cười từ tốn, chẳng truy cứu gì thêm, giơ tay về phía trước rất rộng lượng: “Xin chào, tôi là Dung Nham.” Diệp Mộc vội vàng thêm vào một câu rất “đê tiện”: “Bạn trai em!”

Ánh mắt Tề Ngải Úc lóe lên một nụ cười giảo hoạt, vẻ mặt nghiêm trang bắt tay với Dung Nham: “Hân hạnh! Hân hạnh! Tôi là Tề Ngải Úc, anh trai của Diệp Mộc.” Diệp Mộc lại vội vàng để thêm một câu: “Anh ấy là con trai bố dượng Tề của em.”

Trong lòng hai người đàn ông đã hiểu rõ sự tình nhưng không nói ra ngoài, mỉm cười, Diệp Mộc lo lắng, hết nhìn người này lại quay sang nhìn người kia.

Tề Úc Mỹ Diễm mang khuôn mặt trẻ trung nộn nà vừa được chăm sóc với cái giá trên trời, đứng trong nhà bếp có vẻ không được đầy đủ lắm của khách sạn, những món ăn và món canh mà từ nhỏ Diệp Mộc đã thích

ăn, bà đều tỉ mỉ chuẩn bị. Diệp Mộc tay cầm cốc sô-cô-la nóng, đứng tựa vào cửa nhà bếp, thư thái nhìn mẹ nấu ăn, thỉnh thoảng hai mẹ con lại đấu khẩu vài câu.

Dung Nham và Tề Ngải Ưc ngồi uống trà, nói chuyện trong phòng khách. Tề Ngải Ưc không ngừng thăm dò, nhưng Dung Nham không hề thay đổi sắc mặt. Cả hai người đều thông minh, và cùng vì một tiểu quái thú, nói chuyện một cách rất vui vẻ.

Khi bữa cơm tối chỉ còn thiếu một món canh, chuông cửa vang lên. Tề Úc Mỹ Diễm lườm Diệp Mộc đang ăn không ngồi rồi một cái: “Ra mở cửa!” Diệp Mộc cũng lườm lại mẹ một cái, từ tốn tiến về phía cửa. Vừa mở cửa, tinh thần Diệp Mộc lập tức phấn chấn, Tần Tang và Lý Vi Nhiên dẫn theo Lý Mộ đến.

“Chị...” Diệp Mộc lấp bắp. “He he, anh rể, Mộ Mộ.”

Lý Vi Nhiên đang cầm tay Lý Mộ, hai bố con cùng khẽ mỉm cười. Tần Tang đưa bó hoa trong tay cho Diệp Mộc, hỏi: “Mợ đâu?”

“Trong bếp.” Diệp Mộc ngại ngẩn ra.

Tần Tang để ý thấy, hỏi về quan tâm: “Làm sao thế? Vẫn cảm thấy không khỏe à? Chưa khỏi hẳn sao đã xuất viện rồi?” Trong đầu Diệp Mộc hỗn loạn hết cả, đang nghĩ xem nên nói thế nào thì hai bố con Lý Vi Nhiên đã lên tiếng trước Tần Tang: “Anh hai! Bác hai!”

Tần Tang ngớ người, rồi lại nhìn về mặt bối rối của Diệp Mộc, cô lập tức hiểu ra mọi chuyện.

“Em...” Tần Tang khẽ cau mày lại. “Em đừng nói gì với chị nhé! Chị chẳng biết gì cả, vui vẻ nhẹ người! Ai muốn quan tâm đến con bé này chứ!”

Diệp Mộc mặt đỏ bừng: “Chị...” Cô gãi đầu, thẳng cổ lên, nũng nịu với Tần Tang.

“Đừng gọi tôi!” Tần Tang giơ tay vỗ nhẹ vào cô.

Bữa cơm tối rất vui vẻ, Dung Nham và Lý Vi Nhiên đều là những người đã quen tiếp khách, nói chuyện rất hài hước, thú vị, hết người này đến người khác trêu đùa làm cho Tề Úc Mỹ Diễm vui vẻ. Tề Ngải Ưc và Tề Úc Mỹ Diễm bay về ngay trong chuyến bay đêm hôm ấy, Dung Nham sắp xếp xe đưa xe đón tận tình làm cho Tề Úc Mỹ Diễm vốn rất quan trọng hình thức cảm thấy rất hài lòng. Trước khi máy bay cất cánh, Tề Úc Mỹ Diễm gọi Tần Tang sang một bên, to nhỏ một lúc lâu. Ngày thường tính tình ghê gớm, lúc này đứng trước mặt Tề Úc Mỹ Diễm, Tần Tang ngoan ngoãn như một chú mèo con, nghe mợ dặn dò hết điều này đến điều khác, cô gật đầu liên tục.

Diệp Mộc cũng bị Tề Ngải Ưc kéo tay rồi thì thầm nhỏ to một hồi, cô vừa nghe vừa lén nhìn về phía Dung Nham, chỉ thấy anh và Lý Vi Nhiên đang khoác vai nhau, hai người đàn ông đẹp trai thu hút ánh mắt của bao cô gái qua lại. Hai người họ đều biết, về mặt Lý Vi Nhiên càng lúc càng lạnh nhạt, còn Dung Nham thì vẫn cười tủm tỉm.

“Ê!” Tề Ngải Ưc bất mãn kéo tay người đang ngẩn ngơ kia. “Đừng nhìn nữa, anh ta không chạy mất đâu.”

“Tại sao cứ mỗi lần em hy vọng anh ấy sẽ có phản ứng gì đó, mặt anh ấy lại chẳng có chút cảm xúc nào vậy?” Diệp Mộc lẩm bẩm một mình. Tề Ngải Ưc không nhịn được: “Woa! Những chuyện thầm kín của con gái thế mà em cũng chia sẻ với anh sao?”

Diệp Mộc đá anh một cái. Tề Ngải Ưc tránh được, lùi lại phía sau giơ tay ra kéo lấy cô, ghé sát vào tai cô nói: “Anh ta được đấy.”

“Tất nhiên rồi!” Diệp Mộc hứ một tiếng. “Còn cần anh nói sao?”

“Thế thì yêu anh ta nhiều vào nhé, ổn định sớm đi. Em cứ một mình cũng cô đơn. Diệp Mộc, đừng sống cô độc thế. Con người phải biết lo lắng thì cuộc sống mới có ý nghĩa.” Tề Ngải Ưc xoa xoa đầu em gái yêu quý. “Anh phải đi đây, có gì cứ gọi anh, lúc nào anh cũng ở đây.”

Diệp Mộc cố kiềm chế cơn xúc động, ngoác miệng tỏ vẻ chẳng để ý gì: “Đi đi, đi đi! Anh phiền quá đi mất!”

Tề Ngải Úc mỉm cười, xách hành lý tiến về phía Tề Úc Mỹ Diễm. Mãi cho đến khi làm xong thủ tục lên máy bay, Tề Úc Mỹ Diễm cũng không hề nói lời riêng nào với Diệp Mộc, hai mẹ con dường như có cách biểu lộ tình cảm riêng của họ, nhìn nhau như chẳng có gì, cáo biệt.

Trên đường trở về, Dung Nham vẫn cười tủm tỉm, vẻ mặt tỉnh bơ. Thấy anh chẳng tò mò về Tề Ngải Úc, Diệp Mộc cảm thấy có gì đó khó hiểu và cả một chút bất an.

28. Chương 28: Tai Nạn

Tới studio, Diệp Mộc khẽ đẩy cửa bước vào, đúng lúc nhìn thấy hai đại mỹ nam trong trang phục cổ trang uy phong đang chiến đấu ác liệt. Trần Nguyên xoay người một cách rất dũng mãnh, nhẹ nhàng tiếp đất, Mars vung kiếm lao xuống phía dưới. Nhưng chưa đợi đến lúc Mars xuất kiếm, Trần Nguyên đã bị một người tung một cước như trời giáng từ phía sau, không kịp chống đỡ, lao thẳng về phía thanh kiếm trong tay Mars.

Tất cả mọi người, trong đó có cả Diệp Mộc đều ồ lên kinh ngạc, lũ lượt tiến về phía trước. Nhưng nữ diễn viên chính Trương Lâm ở bên cạnh Trần Nguyên đang dạo một khúc đàn ai oán, thương tâm, lúc này bất ngờ đứng thẳng dậy, chặn trước mặt Trần Nguyên, ôm chặt lấy anh, dùng tấm lưng mỏng manh của mình che chắn. Trong khung cảnh hỗn loạn, Trần Nguyên gào lên một tiếng, xoay người một cái thật mạnh, xoay Trương Lâm đang định che chắn cho anh về phía trước. Khuôn mặt vốn được coi là bộ phận gọi cảm nhất trên cơ thể anh hướng thẳng về phía thanh kiếm bằng đồng sáng loáng.

Chớp mắt một cái, một tia máu ào ào phun ra từ má anh, trong tiếng kêu thảm thiết của Trương Lâm, Trần Nguyên khụy gối, tay vẫn ôm chặt cô không rời. Mars chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, chân không chạm đất, đưa qua đưa lại trên không trung, sợ hãi, kinh ngạc hiện lên trên khuôn mặt điển trai.

Người tung cước đập Trần Nguyên là một tên to lớn mặt mũi bặm trợn bất ngờ xông vào trường quay, phía sau hắn lúc này còn có thêm vài tên cao lớn khác ồn ào bước theo, nét mặt hung tợn, tay cầm theo chùy, lao thẳng về phía Trần Nguyên, miệng chửi bới mấy lời chẳng nghe rõ, đại loại như: “Dạy cho mày một bài học, nếu còn dám không biết tốt xấu mà bám lấy Trương Lâm thì sẽ giết chết mày.” Hiện trường trở nên hỗn loạn, các đạo cụ, phục trang đều bị đập tung tóe. Trong đoàn làm phim chỉ có vài võ sư xông lên chống trả, sau đó vì thực lực có hạn, ngay lập tức bị đánh bật ra phía sau. Diệp Mộc cảm thấy tình hình không ổn, túm lấy một nhân viên phục vụ bảo vệ ta ngay lập tức đi báo cảnh sát, còn cô không nói lời nào, chạy ra phía cửa, lao lên trên tầng.

“Diệp Mộc!” Tiếng hét kinh ngạc của Cố Tiểu Diễm vang lên, Diệp Mộc gần như xông vào văn phòng tổng giám đốc, nhưng cảnh tượng bên trong làm cho những lời nói sắp buột ra từ miệng cô phải khựng lại. Lê Cận Thần đứng đối diện với cánh cửa, tựa vào bàn làm việc, cúi đầu, một tay đút trong túi quần, tay kia đang cầm một quyển album ảnh lớn, những ngón tay dài dò tỉ mỉ trên cuốn album, như đang hồi tưởng lại điều gì đó, vô cùng im lặng. Cuốn album ảnh nhiều màu sắc ấy Diệp Mộc rất quen thuộc, đó là những bức ảnh họ chụp cùng nhau từ những ngày còn mặn nồng, cô cũng có một quyển y hệt như vậy. Sau khi bị Lê Cận Thần làm tổn thương lần thứ nhất, cô liền vứt nó vào một chỗ thật kín, không mở ra thêm một lần nào nữa. Giờ nhìn thấy nó trong hoàn cảnh này, Diệp Mộc có cảm giác như vật đổi sao dời, cách đó đã rất rất lâu rồi.

Cánh cửa bật mở, ánh mắt dịu dàng của Lê Cận Thần vẫn chưa kịp thu lại, khựng lại một lúc, thần sắc không đổi, anh thu tay lại giấu vật đang cầm trong tay kia: “Có chuyện gì?” Diệp Mộc cố gắng làm cho trái tim đang đập thình thịch bình thường trở lại, lạnh lùng nói: “Studio số ba xảy ra chuyện, thưa Giám đốc Lê.” “Đi xem sao!” Lê Cận Thần đứng thẳng người, đôi chân dài sải chưa được vài bước đã đi tới trước mặt cô. Diệp Mộc nhìn dáng hình cao lớn xương xương của anh, ánh mắt hoang mang.

Khi những người phụ trách tới nơi, hiện trường không còn náo loạn.

Nhìn thấy Lê Cận Thần sai những bước dài tiến vào, một đám người hỗn loạn như tìm được điểm tựa, chạy tới nhao nhao kể lại rằng, khi rời đi, những kẻ kia còn nói sẽ tiếp tục quay lại, Lê Cận Thần gật đầu, chạy thẳng về phía Trần Nguyên.

Eo của anh hình như cũng bị thương, không đứng dậy được. Trên mặt anh là chiếc khăn tay đã thấm đẫm máu. Trương Lâm đang quỳ bên cạnh anh, vẻ mặt vô cùng kinh hãi, người run bần bật, sắc mặt nhìn còn thảm hại hơn Trần Nguyên. Xe cấp cứu vẫn chưa tới, Mars đang đứng một bên, khó khăn lắm mới thoát khỏi vòng vây, bước tới, chẳng nói lời nào nhắc nhở Trần Nguyên có chiều cao xấp xỉ anh lên, sai từng bước dài ra ngoài. Trương Lâm hấp tấp theo phía sau, nhưng bị người quản lý của Trần Nguyên là Trần Phái Phái chặn lại, đẩy mạnh về phía sau.

“Không cần cô giả bộ tốt bụng!” Mặt Trần Phái Phái lạnh tanh, nói với vẻ cực kỳ tức tối. Trương Lâm cắn môi, nước mắt tuôn dài trên khuôn mặt xinh đẹp, vô cùng xúc động.

Diệp Mộc hoàn toàn hiểu rõ, vô số các phóng viên đang có mặt đều đã ghi lại tất cả lời của những tên xã hội đen kia, ngày mai nhất định sẽ là một tin động trời. Khuôn mặt của các nghệ sĩ vô cùng quan trọng, hướng hồ Trần Nguyên, người luôn là sự lựa chọn số một cho các vai diễn trong các bộ phim thần tượng bom tấn, bây giờ trên mặt dính một vết cắt như vậy, về sau quả thực không biết phải làm sao. Cô tiến lên phía trước, khẽ ôm lấy Trương Lâm.

“Còn cô nữa Diệp Mộc!” Trần Phái Phái bị tổn thất người đang được ưu ái nhất trong nhóm mình, tâm trạng rõ ràng là mất cân bằng. “Đừng tưởng tôi không biết, những kẻ đó chính là do các người gọi đến! Các người giẫm lên mặt Trần Nguyên mà leo...”

“Cinderella!” Lê Cận Thần và Trần Nguyên cùng lúc lên tiếng chặn lại.

Trần Phái Phái lập tức khựng lại. Trong một giây, cô ta vô cùng căm hận, ánh mắt lạnh như băng quét qua Diệp Mộc và Trương Lâm, lạnh lùng lên tiếng: “Được lắm! Được lắm! Diệp Mộc, coi như tôi phục cô rồi!”

Diệp Mộc cũng tức tối, nhưng liếc nhìn Trương Lâm đang co ro bên cạnh, lòng mềm trở lại, không muốn đôi co thêm với Trần Phái Phái.

Mars không phải người của C&C, anh chỉ quan tâm đến vết thương của Trần Nguyên. Nhìn thấy phía bên này mọi người đang nhìn nhau với ánh mắt tóe lửa, tiểu thiên vương bất mãn đẩy đám người xung quanh ra, không nói một lời, vác Trần Nguyên rời đi. Trần Phái Phái trừng mắt lườm Trương Lâm một cái, bước vội theo sau. Trương Lâm không dám đuổi theo, đầu cúi càng thấp, nước mắt từng hàng rơi lã chã.

“Thôi nào, đừng khóc nữa, em đi tẩy trang đi, rồi về phòng nghỉ ngơi.” Diệp Mộc bị nước mắt của cô làm cho mềm lòng, cũng không muốn hỏi thêm gì cả. “Chỉ gọi điện bảo tài xế đến cửa sau đón em, em nhanh lên một chút, lát nữa đám phóng viên đến hết thì không đi được đâu.”

Trương Lâm đưa tay lên lau nước mắt, sụt sịt như một đứa trẻ. “Được rồi, em nhìn em xem...” Diệp Mộc ghé sát đến bên tai Trương Lâm nói khẽ. “Bên này chắc tạm thời không được rồi, ngày mai chị sẽ nghĩ cách đưa em đến thăm cậu ấy.” Lúc này Trương Lâm mới thôi khóc, quay người bước đi. Khi bước ngang qua Lê Cận Thần, cô dường như hơi ngẩng lên, hai người trao đổi ánh mắt. Nhưng đợi đến khi Diệp Mộc nhìn kỹ lại thì chỉ thấy vẻ mặt không vui của Lê Cận Thần.

Buổi tối, khi Dung Nham trở về, Diệp Mộc không nói cho anh biết chuyện này. Anh chưa bao giờ thích thể giới showbiz. Lúc đầu, đưa Trương Lâm vào thế giới này cũng là việc cực chẳng đã, giờ đây lại có chuyện xảy ra, Diệp Mộc luôn cảm thấy mình chưa làm tròn trách nhiệm.

“Này này!” Dung Nham lên tiếng nhắc nhở. “Vị tiểu thư này, buổi tối hôm nay đã thân người ra lần thứ ba rồi đấy nhé!” Diệp Mộc trở về thực tại, lê lười, vội vã dùng từ ngữ nhẹ nhàng xin lỗi.

“Em đang nghĩ chuyện gì vậy?” Dung Nham ôm cô vào lòng, hôn một cái thật dịu dàng: “Nói cho anh nghe đi!”

Diệp Mộc đương nhiên không dám nói. Cô giơ tay ôm lấy eo anh, nằm gọn trong vòng tay anh, nhỏ nhẹ chuyển chủ đề: “Anh... Khi nãy anh nói, tối mai sẽ đưa em đi đâu thế?”

Dung Nham thích nhất là dáng vẻ thuần phục này của cô, mỉm cười, cúi đầu xoa xoa cằm cô: “Tối nhà anh cả anh. Năm người kia cũng đi, lần trước nói đến chuyện phân chia thứ bậc, ngày mai đến chúng ta trừng trị bọn họ, được không nào?”

“Hả?” Diệp Mộc hoài nghi, cho dù sự đen tối của Tần Tang có thể gần sánh ngang với núi băng tam thiếu gia của Lương Thị, nhưng đối diện với Dung Nham, cô cũng không dám nói ra: “Ồ, thế anh đến đón em lúc tan làm. Em mặc đồ bình thường có làm mất mặt anh không?” Ánh mắt Dung Nham có nét trêu đùa, làm mặt nghiêm nghị trả lời: “Tiểu Mộc nhà anh trời sinh ra đã xinh đẹp, mặc gì mà chẳng xinh.” Diệp Mộc lại một lần nữa chui vào lòng anh, kéo dài giọng gọi anh: “Anh... Khi nào anh sẽ đi gặp bồi thẩm đoàn nhà em thế?”

Dung Nham đang nắm gấu áo cô, dịu dàng day day trong lòng bàn tay, cảm giác nhột nhột bay bổng chạy thẳng đến tim: “Trần Hiểu Vân? Không vấn đề gì, từ lâu anh cũng muốn gặp cô ấy.” Anh cởi chiếc cúc áo của cô, dịu dàng cúi đầu xuống ngực cô. “Nhưng bây giờ thì anh đang bận một việc rất quan trọng...” Diệp Mộc bị anh đè xuống càng lúc càng lún sâu, cự nự vẫn muốn hỏi điều gì đó.

Buổi sáng, khi Diệp Mộc thức giấc, Dung Nham đã chuẩn bị sẵn đồ ăn, ngồi trong phòng khách vừa đọc báo vừa chờ cô. Diệp Mộc đi ra, ngồi xuống bên cạnh, cầm một chiếc sandwich lên cắn một miếng to, cười ngọt ngào.

Về mặt Dung Nham lại có vẻ quá im lìm. Diệp Mộc ngó đầu qua nhìn, chỉ thấy trên trang nhất tờ báo anh đang cầm là trường quay bị đập phá của C&C, tin tức về việc Trần Nguyên bị thương phải nằm viện. Là nhân vật chính trong những tin tức tình cảm đang nóng sốt với Trần Nguyên, hình ảnh của Trương Lâm cũng được đăng lên, Diệp Mộc hoảng hốt.

Những bài báo không đề cập trực tiếp đến Trương Lâm nên Dung Nham cũng không quan tâm lắm. Nhưng trước khi rời khỏi nhà, anh đã xỏ xong giày đứng đợi cô, đứng trong hành lang hỏi một câu băng quơ: “Diệp Mộc, em nghỉ làm ở C&C đi, tới Lương Thị hoặc Hữu Dung làm việc nhé!”

“Sao thế?” Diệp Mộc cẩn thận hỏi lại. “Vì chuyện của Trần Nguyên sao?”

“Không chỉ là chuyện đó. Anh muốn em ở gần anh một chút, anh sẽ yên tâm hơn phần nào.” Dung Nham suy nghĩ trong giây lát, nói từ tốn: “Chỗ của Lê Cận Thần ấy dù sao cũng không phải địa bàn của anh, nếu em phải chịu thiệt thòi, anh cũng khó làm gì được. Ở gần anh một chút được không?” Giọng nói anh dịu dàng. Diệp Mộc thất xong dây giày, buột miệng nói một câu chẳng cần suy nghĩ: “Thế thì em ở nhà làm bà nội trợ cho anh được rồi!”

Dung Nham khựng lại vài giây không đáp trả. Không khí bất chợt trầm xuống trong giây lát, Diệp Mộc dừng tay, trong lòng có chút hối hận và bối rối.

“Hợp đồng của Trương Lâm đã ký liền năm năm, em mà đi thì cô ấy sẽ thế nào? Hơn nữa, em cũng vừa nhận thêm hai người mới, đang là lúc cố gắng để vươn lên, em không muốn chuyển công ty. Việc của Trần Nguyên, chỉ cần em làm trong nghề này thì nhất định sẽ gặp phải một đôi lần, em sẽ cố gắng để mình không chọc tức ai là được mà.” Giọng nói Diệp Mộc trở lại bình thường, thậm chí còn mỉm cười. “Vả lại còn anh nữa, nếu như có phiền phức gì, em sẽ kêu tên tuổi của Dung nhị thiếu gia, chắc không sao chứ?” Dung Nham trở về thực tế, mi mắt khẽ động đậy. Anh đưa tay xoa xoa mái tóc cô, hít một hơi thật nhẹ: “Em chẳng khiến anh yên tâm chút nào.”

Nói xong, anh nghiêng người hôn nhẹ lên má cô, cầm chìa khóa tới ga ra lấy xe trước. Một tay Diệp Mộc chạm vào chân, làm ra vẻ vẫn đang buộc dây giày, nhưng ánh mắt luôn nhìn theo bóng người càng lúc càng xa. Không yên tâm ư... Cái anh ấy nói là trái tim anh ư?

Diệp Mộc vừa bước đến công ty, Cố Tiểu Diễm chẳng biết từ đâu bất ngờ xuất hiện, chẳng nói chẳng rằng kéo cô tiến đến chiếc thang máy chuyên dụng của Lê Cận Thần, đi thẳng lên văn phòng tổng giám đốc trên tầng cao nhất.

“Có chuyện gì vậy?” Diệp Mộc hỏi một cách kinh ngạc. Cố Tiểu Diễm tuy có hơi điên, nhưng cũng rất ít khi hoang mang, bối rối như thế này.

Đôi lông mày lá liễu của Cố Tiểu Diễm cau chặt, cô thở dài thườn thượt: “Cô bạn nhỏ Diệp Mộc, cậu gặp rắc rối rồi.” “Vết thương của Trần Nguyên rất sâu, phải làm phẫu thuật để khâu lại. Cậu ấy không quay tiếp MV được nữa, những đoạn đã quay xong trước đây có khi phải bỏ đi hơn một nửa. Trần Phái Phái lần này nổi cơn điên, cô ta bỏ qua Giám đốc Lê anh minh thần vũ của chúng ta, báo cáo trực tiếp lên tổng bộ, Trương Lâm rất có thể sẽ bị...” Cố Tiểu Diễm làm điệu bộ cắt cổ. “Tổng bộ vốn cũng không có ấn tượng tốt với Trương Lâm, lần này cô ấy hại Trần Nguyên thảm thế này... Chẹp chẹp, Diệp Mộc cậu mau chóng thoát thân, Trương Lâm là người của Dung Nham, dựa vào địa vị của Dung Nham ở thành phố C, công ty cũng không dám trực tiếp làm gì cô ấy. Nhưng nếu như thế, họ sẽ phải tìm một ai đó dưới tay cậu để làm gương cho những người khác...”

“Dừng lại!” Diệp Mộc vội vàng hít thở. “Tại sao lại là mình chứ? Trần Phái Phái nói gì đều là chân lý à? Tổng bộ chỉ nghe cô ta thôi sao?”

Cố Tiểu Diễm lườm cô một cái vẻ bất nhá: “Trần Phái Phái là ai chứ? Cô ta là con dâu tương lai mà đại BOSS đã gật chấp thuận, nữ chủ nhân thế hệ tiếp theo nhà họ Lê! Cậu hãy suy nghĩ kỹ đi, lần này cô ta phát cở, rõ ràng là muốn tìm một ý kiến, tổng bộ nhất định sẽ cho cô ta ý kiến này. Hơn nữa mấy tên mà bên cạnh sát bắt được, bọn chúng khai là do có một ông chủ thích Trương Lâm, không thích Trần Nguyên ở bên cạnh Trương Lâm nên mới trả tiền thuê bọn chúng đến đánh anh ta.”

Diệp Mộc nghe xong, hít một hơi thật sâu, trong lòng khó chịu, Trần Phái Phái là con dâu tương lai của nhà họ Lê, Trương Lâm là người của Dung Nham... Hai người đàn ông ấy là bạn trai trước kia và hiện tại của cô! Tại sao khi có việc xảy đến lại không đứng ra bảo vệ cô trong cơn hỗn loạn, mà lại đi bảo vệ hai người con gái khác, gián tiếp đẩy cô ra để làm gương cho những người khác chứ?

“Mấy vị lãnh đạo cấp cao đều đang ở trên đời tôi ư?” Diệp Mộc bất ngờ hỏi. Cố Tiểu Diễm gật đầu: “Cậu muốn làm gì?” Diệp Mộc bấm dừng thang máy một cách quyết đoán: “Tôi phải đi tìm Trương Lâm hỏi rõ mọi chuyện trước, hôm qua vội quá, cô ấy lại bị dọa cho sợ hãi nên mình vẫn chưa có dịp để hỏi cặn kẽ.”

Cũng được. Tôi đi xuống dưới báo với cậu trước, bây giờ vẫn chưa đến giờ họp chính thức, cậu vẫn còn nửa tiếng, mau đi đi!” Cố Tiểu Diễm ngập ngừng giây lát rồi nói. “À, Diệp Mộc!” Khi chuẩn bị bước ra ngoài thang máy, Cố Tiểu Diễm lại gọi cô lại, dáng vẻ rất nghiêm trọng. “Cậu nhớ này, thân phận của Giám đốc Lê cũng có giới hạn, anh ấy không thể muốn bảo vệ ai thì bảo vệ người đó được, cậu hãy tự biết đối phó.”

Diệp Mộc cười nhạt. Thật ra cô còn hiểu điều này hơn Cố Tiểu Diễm. Cố Tiểu Diễm là người thân cận của Lê Cận Thần bao nhiêu năm, nghĩ đến việc lúc đầu cô ấy biết rõ mối quan hệ tình cảm giữa Lê Cận Thần và Trần Phái Phái, nhưng khi nhìn thấy Diệp Mộc rơi vào vòng tay của Lê Cận Thần, cô ấy cũng chưa bao giờ cảnh báo cô nữa câu. Cô ấy đối với cô có tốt hơn với những người khác trong công ty, nhưng có tốt nữa, thì cũng không thể như đối tốt với Lê Cận Thần được. Điều này Diệp Mộc không trách, Cố Tiểu Diễm còn có chức trách của mình. Cũng chính vì vậy, cô càng hiểu rõ khi này Cố Tiểu Diễm nhận được chỉ định của ai đến khuyên cô từ bỏ Trương Lâm để tự bảo vệ mình.

Lê Cận Thần... Diệp Mộc rẽ vào một lối ngoặt ở hành lang, trong lòng than thở không thôi, nếu sớm biết có ngày hôm nay, có gì ngày xưa phải như thế chứ?

Diệp Mộc trở về thực tại, kìm nén tâm trạng, nhìn đồng hồ cũng sắp đến giờ rồi, cô vội vã Trương Lâm: “Bây giờ em rời khỏi đây ngay, đến nhà Dung Nham, tắt điện thoại không liên lạc với bất cứ ai. Đồ ăn trong tủ lạnh chị mới sắp đủ ngày hôm qua, ăn gì uống gì đều có, em ở trong nhà chơi một mình, đừng động chạm đến ai, buổi tối có thể bọn chị sẽ về muộn một chút, đợi đến lúc đó rồi nói tiếp.” Cô nhanh chóng căn dặn. “Nhớ này, không được liên lạc với bất cứ người nào, kể cả Trần Nguyên.” Trương Lâm vội vàng gật đầu, cầm túi xách và kính râm lên, lao ra ngoài qua cửa sau.

Những vị lãnh đạo cấp cao kia đang đợi cô tự đi vào chỗ chết đây? Diệp Mộc tưởng tượng đến vẻ mặt đáng sợ của Trần Phái Phái và sự bất lực của Lê Cận Thần, nhướn nhướn mày, đi theo hướng của Trương Lâm, chạy xuống phía dưới theo cầu thang bộ, gọi một chiếc xe rời khỏi công ty.

29. Chương 29: Chạy Nạn

Trong nhà thi đấu, động tác ba bước lên rổ thành thực của Hồ Kha liên tiếp ăn điểm. Khi người chưa chạm đất, cậu ta đã nhìn thấy Trần Hiểu Vân bên ngoài sân đấu, không để ý đến lời trêu chọc của đồng đội, hết vẫy tay lại gọi lớn để thu hút sự chú ý của cô. Diệp Mộc từ xa ngắm nhìn hình ảnh đẹp để toát lên từ bộ đồng phục thi đấu màu trắng muốt và thân hình ngăm đen hoạt bát, năng động của cậu, nhin cười đến đau bụng. Trần Hiểu Vân cố ý quay mặt đi không nhìn, nhưng khóe mắt và hàng mi lại ngời lên sự ấm áp. Đợi đến khi Hồ Kha xoay người xông lên cướp bóng, cô khẽ quay lại, ánh mắt dán chặt vào dáng người anh.

Diệp Mộc đang nói thì phát hiện cô bạn thân chẳng để ý gì đến mình, cô ngừng lại, ánh mắt rất dịu dàng nhìn thăm dò. Trần Hiểu Vân cảnh giác, ngại ngừng ho một tiếng: “Mình vẫn đang nghe... Về sau thì sao? Cậu định thế nào? Cũng không thể ngày mai, ngày kia rồi về sau không đi làm nữa chứ?”

“Cylin và Lâm Kinh Vũ tới Milan trình diễn thời trang, ngày kia sẽ bay về. Mình đón bọn họ rồi sẽ tới công ty, cụ thể nên làm thế nào mình vẫn chưa nghĩ xong, nhưng trong tay chẳng có quân át chủ bài nào, mình cũng không dám đối đầu trực tiếp với bên trên.” Diệp Mộc đến tìm Trần Hiểu Vân là để xả những suy nghĩ trong lòng và xin lời khuyên, nhưng nhìn bộ dạng của Trần Hiểu Vân, tâm tư vẫn còn đang để ở chỗ khác: “Cậu cảm thấy mình làm thế có đúng không?”

“Xem vận may của cậu. Cách đấu nhau của Lê Cận Thần và Lê Khanh Thần, Trương Lâm và cậu cũng như Dung Nham đằng sau cô ấy, cậu và Lý ngũ phu nhân cùng Lương Thị đằng sau chị ta, Dung Nham và Lương Thị cũng như nhà họ Dung đằng sau anh ta, đây đều là sự đối trọng cân bằng giữa anh em nhà họ, một người gây chuyện, người còn lại lập tức sẽ có phản ứng. Tổ khuyên cậu suy nghĩ kỹ rồi hãy hành động, âm thầm quan sát sự thay đổi của nó.” Trần Hiểu Vân suy nghĩ thấu đáo, phân tích một cách khách quan.

“Lê Cận Thần..” Diệp Mộc khẽ thở dài. “Trần Hiểu Vân, anh ta càng ngày càng làm cho mình không hiểu.”

“Thế thì đừng hiểu nữa.” Trần Hiểu Vân rất quyết đoán. “Đừng có tin anh ta. Diệp Mộc, có một loại người sinh ra đã không có khả năng truyền cảm hứng cho người khác, cậu thì ngược lại, vì thế khi anh ta đối diện với cậu có thể có một chút không kiềm chế được cảm xúc. Nhưng Lê Cận Thần bao nhiêu năm nay không có cậu vẫn sống tốt, không thể chỉ vì một chút không kiềm chế được cảm xúc ấy mà thủ hạ lưu tình với cậu. Cậu xem thời gian cậu và anh ta yêu nhau, anh ta giành được kịch bản của Tần Tang cùng với việc đầu tư cho cả bộ phim cũng như ký kết hợp tác lâu dài với Lương Thị, nhưng anh ta đã bỏ ra cái gì chứ? Chẳng qua chỉ là ngoắc tay giành được cậu sao? Một khoản hồi báo đầu tư mới đáng sợ làm sao!”

Diệp Mộc bị cô nói cho mặt cắt không còn giọt máu, lườm cô một cái. Trần Hiểu Vân không thêm để ý: “Mình nói đều là thật. Cậu đã trốn vào vòng tay của Dung nhị thiếu gia đại danh tuyệt đỉnh để chữa trị vết thương đến mức nào.” Trần Hiểu Vân rất hiểu Diệp Mộc, cô có thể thiếu tình yêu nhưng chưa bao giờ yêu mù quáng. Dung Nham là một người có quá khứ bí ẩn, nếu là trước đây chắc chắn Diệp Mộc sẽ phải suy nghĩ rất nhiều, nhưng lần này mọi chuyện xảy ra quá chóng vánh. Dùng một mối tình khác để che giấu vết thương cũ, đây quả thật không phải phong cách của Diệp Mộc.

“Hiểu Vân, cậu hiểu mình, vì thế Lê Cận Thần thế nào mình không tranh luận với cậu nữa. Nhưng cậu không hiểu con người Dung Nham, nếu cậu hiểu anh ấy, cậu sẽ không nói như vậy.” Diệp Mộc mỉm cười. Dung Nham không phải một vỏ bọc để cô trốn tránh, anh là một bến đỗ yêu thương... “Cậu không phải cũng thuộc những người sinh ra đã không có khả năng truyền cảm hứng cho người khác đấy chứ?” Diệp Mộc bắt ngờ nghĩ ra. “Vì thế cũng không kiềm chế được cảm xúc khi ở cạnh Hồ Kha?”

Trần Hiểu Vân ngẫm nghĩ một lúc, nhìn chàng Tom hăng say trên sân đấu, gật đầu: “Có khi đúng thế!”

Diệp Mộc bật cười, giơ tay về phía cô: “Mình mượn điện thoại, từ lúc ra khỏi công ty mình tắt máy rồi.” Trần Hiểu Vân đặt điện thoại cào tay Diệp Mộc, có ý “Cầm lấy rồi ngồi một chỗ chơi, đừng làm phiền chị ngắm giai đẹp đấy nhé”.

Diệp Mộc gọi đến số máy lúc nào cũng mở của Dung Nham, Dung Nham nhấc máy rất nhanh: “Cho hỏi ai vậy?” Diệp Mộc không nói gì. Dung Nham im lặng một lúc, giọng nói mang ý cười: “Cho hỏi có phải muốn mua tiểu quái thú không? Hai trăm năm mươi đồng[1] một cân, cần mua mấy cân?” Diệp Mộc xùy một tiếng: “Mua cái đầu anh ấy!” Đầu bên kia truyền đến một điệu cười nhạo báng của Dung Nham.

[1] Trong tiếng Trung, hai trăm năm mươi còn là từ lóng để chỉ những người ngốc nghếch.

Diệp Mộc cũng bật cười: “Em bỏ làm rồi, buổi tối anh đừng đến công ty đón em, em tự bắt xe tới. Ở trung tâm giải trí đúng không?”

Dung Nham “ừ” một tiếng: “Bây giờ em đang ở đâu?”

“Em đang cùng Trần Hiểu Vân ngồi xem hoàng tử tóc mì tôm chơi bóng rổ. “Diệp Mộc dùng tay che điện thoại, nói nhỏ, sợ nếu Trần Hiểu Vân nghe được sẽ bị ăn đòn. “Thế buổi tối không cần phải đến chỗ kia nữa đâu, anh qua đó, mời bà cô trẻ và ông chồng cùng ăn cơm.” Dung Nham bắt đầu không nghiêm túc. Diệp Mộc cảm thấy ngọt ngào không tả nổi, nhưng vẫn làm ra vẻ ngoan hiền: “Không sao chứ? Bên đó anh đã nói với họ rồi, mọi người sẽ không vui đâu. Lần sau chúng mình ăn cơm cùng Hiểu Vân cũng được mà.”

“Cô ấy giúp đỡ em nhiều như vậy, từ lâu anh đã muốn gặp cô ấy để trực tiếp cảm ơn. Em đừng lo lắng phía bên này, đều là anh em cả, bọn họ cũng sẽ hiểu tấm lòng thực sự muốn gặp bà cô trẻ của anh thôi. Em yên tâm.” Giọng nói ôn tồn của Dung Nham khiến trái tim Diệp Mộc có một cảm giác ấm áp rất chân thực.

Thực ra một người con gái từ ở bên một người đàn ông chuyển sang một người một người đàn ông khác, thứ cô ấy muốn kiếm tìm chỉ là sự bình yên, ấm áp. Cuộc đời tuy vô cùng tươi đẹp nhưng cũng chứa đựng trăm nghìn biến cố, có nhiều khi trong một đêm đông lạnh giá, hơi ấm từ một đôi vai cô đơn không đủ để sưởi ấm, cần một vòng tay khác để vượt qua nỗi đau. Anh có thể cho cô điều đó, điều đó chính là anh.

Công việc của Diệp Mộc chẳng có ngày nghỉ, lúc nào cũng rất bận rộn, Dung Nham đương nhiên còn mệt hơn, vì thế sau khi yêu nhau, dịp cuối tuần hai người đều được nghỉ rất ít, đa số đều là mỗi buổi tối sau khi tan làm, từ chối những buổi gặp gỡ để ở bên nhau, buổi sáng lại phải rời xa mặc dù chẳng muốn. Dung Nham ngắt điện thoại, nghĩ đến việc hiếm hoi lắm cô mới có hôm nghỉ làm mà lại không được ở bên anh, trong lòng bỗng nhiên dậy lên một cảm giác bứt rứt, cũng giống như cảm giác hồi nhỏ, khi Dung Lỗi chơi trò súng nước trong vườn, còn anh vì bài tập chưa làm xong nên bị nhốt trong phòng học. Dung Nham nhanh chóng hoàn thành công việc trong ngày, chưa đến bốn giờ đã tan làm, vội vàng đi tìm tiểu quái thú của mình.

Khi anh đến, đang là hiệp hai của trận đấu. Hồ Kha không thi đấu mà tựa người vào lan can bên cạnh sân đấu, ngửa đầu, hỏi Trần Hiểu Vân điều gì đó. Trần Hiểu Vân nhún mày không trả lời, dường như chẳng để ý đến cậu ta, nhưng ánh mắt chứa chan hạnh phúc.

Diệp Mộc đứng bên cạnh nhìn cảnh thân mật của hai người họ rất lâu, đang không có việc gì làm thì bất ngờ nhìn thấy Dung Nham xuất hiện ở phía cánh cửa rộng lớn của nhà thi đấu, rồi từ từ bước qua từng bậc, từng bậc thang tiến về phía cô. Ánh mắt ấy rạng rỡ khiến cho những cô gái đang ngồi theo dõi trận đấu, người này đẩy người kia nhìn nhau đỏ mặt.

Trước ánh mắt chăm chú của mọi người, anh đến ngồi bên cạnh cô. Trong giây phút ấy, Diệp Mộc cảm thấy kiêu hãnh, tự hào tới tận mây xanh. Dung Nham vòng tay ôm lấy cô gái đang ngơ ngác, nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái: “Hiếm lắm mới có một buổi chiều, cũng không thềm đến với anh.” Diệp Mộc cười ngốc nghếch: “cả ngày mai cũng phải đi làm, anh đi đâu, em cũng bám riết lấy anh.”

Những người chơi bóng cùng với Hồ Kha kia hầu hết là những công tử nhà giàu, chơi cùng hội Dung Nham nên cũng không xa lạ gì, thậm chí có một số còn khá thân thiết. Những người trong sân không ngừng hò hét bả Dung Nham xuống sân chơi và hiệp. Dung Nham nhìn cô bạn nhỏ bên cạnh, bỗng cảm thấy như được trở về với thời gian học đại học, vì một người hoặc rất nhiều người con gái mà cố gắng hết sức để làm Slam Dunk[1], quệt mồ hôi một cách rất oách... Tiểu quái thú này là một cánh cửa thời gian ẩn chứa điều thần kỳ ư? Khiến cho nhiệt huyết trong anh do những năm qua vật đổi sao dời làm cho lắng xuống, giờ đây lại bùng cháy, mở tung những thứ cất giấu sâu tận trong tim và nghĩ rằng cả cuộc đời này sẽ không bao giờ chạm đến nữa. Dung Nham nhẹ nhàng nhảy qua lan can đến nửa người, bước vào sân đấu.

[1] Tên bộ truyện tranh của Nhật, nói về đội bóng rổ của trường cấp ba Shohoku

Đây là lần đầu tiên Diệp Mộc thấy Dung Nham chơi bóng rổ nhìn anh hòa vào đám thanh niên chỉ mới hơn hai mươi tuổi, xoay người uyển chuyển, đánh như gió bão quay cuồng, không hề thua kém. Trái tim cô vô cùng vui sướng.

Dung Nham có ý thể hiện, những động tác dẫn bóng, phòng thủ, lên rổ tuyệt đẹp, không khí trong nhà thi đấu bắt đầu nóng dần, những tiếng hò hét bên ngoài cũng không ngớt. Lúc này thì đèn lượn mắt Diệp Mộc như hoa lên, Trần Hiểu Vân hươ hươ cô: “Sao hai mắt cậu lại như phát ra tia sáng màu xanh thế kia? Chẳng phải là đã chén sạch sẽ rồi sao?”

“Bởi vì mùi vị vẫn còn rất rõ ràng...” Diệp Mộc nói một cách nửa vờ với cô.

Về mặt của Diệp Mộc làm cho trán Trần Hiểu Vân hơi ngạc nhiên, im lặng một lúc, cô bất ngờ quay mặt đi, rất nhẹ nhàng và khó khăn thì thào 1 câu: “Có đau lắm không...? Lần đầu tiên ấy?” Diệp Mộc đang ngơ ngẩn nhìn Dung Nham, nhất thời ngớ người, sau khi phản ứng trở lại, cười ngặt nghẽo không ngồi thẳng người dậy được. Trần Hiểu Vân từ ngưỡng ngừng chuyển sang tức giận, dùng móng tay chọc vào eo Diệp Mộc.

“Mình nói! Mình nói!” Diệp Mộc thở không ra hơi, vội vã đầu hàng, kéo Trần Hiểu Vân lại rồi nói nhỏ vào tai cô: “Cái đó còn phải xem... TOM nhà cậu... độ dài thế nào đã...” Nói xong, cô lập tức bật sang bên cạnh, ánh mắt Trần Hiểu Vân lóe lên, nghiêng răng nghiêng lợi đuổi theo định véo chết cô.

Dung Nham bên này chơi cũng đã gần hết sức, anh gọi Hồ Kha cùng rời sân đấu, bước lên cầu thang vừa lúc nhìn thấy Diệp Mộc và Trần Hiểu Vân, một người chạy, một người đuổi. Dung Nham xoay người, nhắm chuẩn rồi giơ tay kéo một cái, ôm lấy tiểu quái thú vào lòng, gõ nhẹ vào trán cô một cái, cười nói: “Nghịch ngợm gì đấy?”

Trần Hiểu Vân sát khí đằng đằng đuổi đến, nhưng lại bị Hồ Kha học tập theo, cũng kéo và lòng, rồi khẽ hôn một cái, hỏi: “Nghịch ngợm gì thế?” Người bị hôn bất ngờ hít một hơi thật mạnh, trong đôi mắt long lanh như có màu hoa đào nở rộ, không nói được lời nào. Là ai đã nói tình yêu làm cho người con gái đẹp hơn? Đúng là một câu danh ngôn chí lý.

Diệp Mộc nhìn cảnh này mà vui sướng không tả xiết. Dung Nham thấy kì lạ, hỏi người đang cười khó hiểu trong lòng mình: “Rốt cuộc là làm sao thế?” Nhìn thấy cô cứ cười mãi không trả lời, Dung Nham giơ tay xoa xoa cằm cô, Diệp Mộc không tránh được, trong lúc nguy cấp, cắn mộ cái vào ngực anh qua chiếc áo ướt đầm mồ hôi vì vừa chơi bóng.

“Hí...” Dung Nham buông tay, hít một hơi. “Anh bảo, có mặn không?” Diệp Mộc nhả ra, chau mày gật gật đầu, cả người anh toàn mồ hôi, cắn vào vừa nóng vừa mặn. “Ngoan!” Dung Nham xoa xoa đầu cô vô cùng thông cảm, rồi lại ghé vào tai cô nói nhỏ, hơi từ mũi phả vào vành tai cô, nóng hổi: “Còn có thứ mặn hơn... Buổi tối về nhà anh cho em thử!” Diệp Mộc ngớ người, theo cảnh đó là khung cảnh vùng vẫy thân mật trong một đêm nào đó bất ngờ trở về trong tim, mặt cô bỗng đỏ bừng, đầm anh mấy cái thật mạnh. Dung Nham nắm lấy tay cô, cười như gió mùa xuân.

Bọn họ ăn bữa tối tại một quán ăn tư nhân cần phải đặt trước những hai tháng, Dung Nham có quen biết với người chủ, vừa bước vào đã có một người quản lý xinh đẹp ra tiếp đón nhiệt tình, chu đáo, thông báo phòng ăn đã chuẩn bị xong xuôi. Vì Dung Nham nghĩ cô nàng Trần Hiểu Vân kia thơ từ ca phú, cầm kỳ thi họa đều giỏi, cảm nhận về cuộc sống chắc cũng không tầm thường, anh nghĩ đến điều đó nên hết sức cẩn thận để phục vụ cô.

Một bên ngay lập tức đánh giá và bị đánh giá, còn hai người Diệp Mộc và Hồ Kha như chẳng liên quan gì, vừa ăn vừa nói chuyện hết sức vui vẻ. Hồ Kha miêu tả lại một cách hết sức sinh động cho Diệp Mộc nghe Trần Hiểu Vân về sau đã trừng trị Vương Dịch của mạng lá cải W như thế nào. Cách thức của Trần Hiểu Vân, Diệp Mộc đã quen thuộc, nhưng Hồ Kha vẫn cười để lộ ra hai hàm răng trắng muốt, vừa vui vẻ vừa chỉ tay chân, Diệp Mộc nhìn thấy, càng nghe càng thấy buồn cười.

Giữa bữa cơm, cả hai cô gái cùng vào nhà vệ sinh, Trần Hiểu Vân rửa tay, Diệp Mộc đứng bên cạnh soi gương trang điểm thêm cho đậm, hai người nói chuyện về Dung Nham và Hồ Kha, cùng nhìn nhau cười. Bất ngờ nghe thấy phía sau có tiếng nước xả, từ bên trong bước ra một mỹ nhân thân hình thon thả, kiêu sa, Diệp Mộc nhìn thấy người này qua gương, tay đang bôi son ngoạc sang một bên.

Lê Khanh Thần mạnh mẽ bước đến, mở lời trước, chào hỏi với Diệp Mộc: “Diệp Mộc, cô cũng ăn cơm ở đây à?”

Diệp Mộc nhớ lại khi nãy hồn nhiên buồn với Trần Hiểu Vân những chuyện riêng tư với Dung Nham, có lẽ đã bị Lê Khanh Thần nghe thấy hết, cảm thấy vô cùng bối rối: “Đúng thế... Chị cũng ăn cơm ở đây?” Lời vừa nói ra đã nghe thấy Trần Hiểu Vân hỉ mũi, Diệp Mộc đỏ mặt, khí thế càng giảm.

Lê Khanh Thần hoàn toàn không đề cập đến việc tại sao sáng nay Diệp Mộc và Trương Lâm vắng mặt tại buổi họp, được thể buồn thêm vài ba câu, cười với Diệp Mộc và Trần Hiểu Vân rồi bước ra ngoài.

Trước mặt cô ta, Trần Hiểu Vân không nói gì, đợi khi Lê Khanh Thần bước ra ngoài rồi mở nhỏ giọng hỏi Diệp Mộc: “Sao cậu lại sợ cô ta như vậy?” Diệp Mộc thở phào một tiếng, trả lời có chút bất lực: “Cô ta là bạn gái cũ của Dung Nham.” Khóe mắt Trần Hiểu Vân nhếch lên, từ tốn nói tiếp: “Một trong những chữ gì?” Diệp Mộc lườm cô một cái, “cạch” một tiếng đóng hộp trang điểm lại, chau mày bước ra ngoài trước.

Trên đường về Dung Nham cảm giác tâm trạng Diệp Mộc có phần không tốt, hỏi cô có chuyện gì, cô không trả lời, chỉ im lặng nhìn anh. Dung Nham đỗ xe vào lề đường, rồi cũng như vậy im lặng nhìn cô. Trong sắc trắng mờ mờ phả ra từ ánh đèn đường, rọi qua tấm kính xe màu đen khiến màu sắc trở nên có phần hư ảo. Trong làn ánh sáng hư ảo ấy, hai người ngồi trong xe không nói gì, chỉ nhìn nhau, những chiếc xe trên đường vun vút lướt qua, thỉnh thoảng có ánh đèn xe từ ngoài chiếu vào, khung cảnh càng thêm phần lãng mạn như cảnh quay trong các bộ phim.

Đầu Diệp Mộc có một ý nghĩ rất kỳ lạ, dường như lúc này Dung Nham khác hẳn hoàn toàn so với trước đây. Chẳng còn là Dung nhị thiếu gia tiếng tăm lừng lẫy của Lương Thị, chẳng còn là một thiếu gia của Dung gia hào môn tại thành phố C, thậm chí chẳng còn là một Dung Nham hào hoa công tử với vô số truyền thuyết nữa. Ánh mắt anh chăm chú, đôi mắt anh quan tâm, lúc này trong đôi mắt anh chỉ có cô.

“Dung Nham!” Diệp Mộc khẽ mở lời, phá vỡ không khí im lặng đến kỳ lạ. “Ngày mai anh có thể ở bên em không? Em muốn ở bên anh.”

Ánh mắt Dung Nham càng trở nên dịu dàng: “Tất nhiên rồi.”

“Thế chúng mình sẽ đi đâu? Đứng ở đây nhé, chúng mình ra ngoài ô chơi”

“Nghe em hết.”

“Nhưng hôm nay anh lỡ hẹn không gặp mặt mọi người, ngày mai lại không phải cuối tuần, anh đi ra ngoài, đại BOSS có vẻ không hài lòng không?”

Cô dường như lúc nào cũng ái ngại những chuyện con con như vậy, Dung Nham nghĩ, cô lo lắng không biết anh em của anh có hài lòng không, cô lo anh gần đây không thường xuyên về nhà thì người nhà anh có giận hay không... Cô luôn sợ không được những người xung quanh thừa nhận sao? Từ đáy lòng Dung Nham có một cảm giác mềm yếu rất kỳ lạ, giống như trong một đêm đông lạnh giá bỗng cảm nhận được một hơi nóng ấm áp bao bọc lấy mình. Anh xoay người qua ôm cô, một người rất có tài ăn nói như anh, ngồi bên cạnh cơ thể thơm tho, mềm mại của cô, mở miệng muốn nói gì đó, nhưng lại phát hiện mình chẳng biết nói gì. Đây là một việc chưa từng có trong những kỷ ức tươi đẹp, thuần khiết hay sôi nổi, hoang đường của anh... Ôm trong lòng một người con gái anh nghĩ rằng mình rất yêu thương nhưng lại chẳng thốt ra được những lời lẽ bay bổng có cánh. Anh chưa bao giờ bắt gặp cảm giác này, nhưng anh dần hiểu được đó là cảm giác gì.

“Dung Nham?” Rất rất lâu, anh không nói gì, hơi thở nhẹ nhàng như không, Diệp Mộc khẽ gọi anh. Dung Nham khẽ cười, xoay mặt qua gõ lên trán cô một cái, cưng nựng hết sức: “Không sao đâu, em đừng lo, cứ giao cho anh.” Đôi môi Diệp Mộc khẽ động đậy, cuối cùng mỉm cười, không nói gì nữa.

Từ bãi đỗ xe đi lên, Dung Nham đã bắt đầu ngứa ngáy chân tay, trong thang máy có camera theo dõi nên anh còn giữ mình một chút, bước ra khỏi thang máy là đến ngay cửa nhà anh, chẳng còn gì phải giữ ý nữa. Khi Diệp Mộc mở cửa anh đã ghé sát vào, ôm lấy cô từ đằng sau. Diệp Mộc ngửa cổ, ngả người trong vòng tay anh, mắt nhắm hờ khẽ hít thở. Dung Nham nghe thấy hơi thở nhẹ như chú mèo con của cô càng không thể kiềm chế thêm. Diệp Mộc bị cuốn theo, đầu óc mụ mị. Chính vào lúc ấy cô bất ngờ nhớ ra một việc cực kỳ quan trọng: “Dung Nham...” Cô luống cuống xoay người đẩy anh ra. Dung Nham cho rằng cô đang ngượng, lập tức cười phá lên một cách rất “đểu cáng”, cúi thấp đầu cắn lấy môi cô, với một tay đóng cửa lại, ôm lấy cô, lao vào phòng bằng tốc độ nhanh nhất, ép cô lên cánh cửa, mạnh mẽ cắn môi cô...

“Đợi đã...” Đôi môi Diệp Mộc bị anh chiếm hữu, tiếng nói không rõ ràng. “Đừng mà...” Dung Nham càng

cười đều đặn, anh luôn luôn như vậy, trước mặt người khác thì cao quý hào hoa, hễ đến khi chỉ còn anh với cô, lại trở nên vừa vô lại vừa lưu manh. “Anh cho em món này ngon lắm...” Anh véo hai má cô, khiến cô chỉ có thể nói ngất quăng, anh thừa thắng xông lên, hơi thở nóng bỏng, nhún nhả từng chữ ngọt ngào: “Em muốn thế nào đây?”

“Ồ ớ ớ ớ ớ...” Căn phòng khách phía sau hai người, một tràng ho bất ngờ như không kìm lại được vang lên. Dung Nham cứng đờ, dừng lại. Diệp Mộc bị anh ôm chặt trong lòng, miệng bị khóa lại, chống cự, lúc này cũng trở nên im lặng, ai oán phát ra một tràng âm thanh đau khổ.

Trương Lâm mở to mắt, bối rối đứng ở đó, trên tay là bát mì tôm, miệng vẫn còn ngậm một miếng bọt biển, vài sợi mì cong cong bên miệng, treo trên môi cô.

“...” Trương Lâm bị ánh mắt đáng sợ của Dung Nham làm cho chết khiếp, mím chặt, ngó người ra. “...” Diệp Mộc muốn khóc mà không khóc được, vừa khi nãy nhớ ra, định nói Trương Lâm đang ở đây, nhưng anh vừa hút vừa cắn vừa véo, không hề nghe thấy. “...” Hơi nóng khắp người Dung Nham đều biến thành sự bối rối...

Diệp Mộc vừa dùng khăn lau khô tóc vừa bước từ nhà tắm ra. Dung Nham ôm gối bức bối trên giường. Diệp Mộc bước đến xoa xoa cánh tay anh, đẩy anh đi tắm: “Đến lượt anh rồi.” Chàng trai gần như lửa thể không động dậy.

Diệp Mộc trèo lên giường nằm cạnh anh, nâng mặt anh lên hôn ngọt ngào: “Anh, đi tắm nào!” Mặt chàng trai có chút khởi sắc.

Diệp Mộc tiếp tục: “Anh ơi, ngày mai kế hoạch của chúng mình sẽ thế nào?” Chàng trai lười biếng nhìn cô, trả lời một câu chẳng liên quan: “Em giấu nó trong nhà làm gì? Công ty hỏi em đòi người thì em làm thế nào?”

“Thì trốn chứ sao, em trốn làm cho bọn họ cũng không tìm thấy luôn”

“IQ của em...” Dung Nham thở dài. “Hai người bọn em cứ trốn thế này sẽ chọc giận mấy vị lãnh đạo, lúc đầu vốn chỉ phải xử lý một việc, bây giờ đến em cũng bị trừng trị. Người Hồng Kông nghiêm túc, cẩn thận, coi trọng chất lượng. Đợi bọn em trốn vài ngày rồi xuất hiện, có khi còn bị gạch tên ấy chứ.”

“Nếu như em bị đuổi việc thật rồi... anh sẽ nuôi em chứ?” Diệp Mộc chuyển sang chuyện khác. “Nuôi, tất nhiên nuôi rồi”, Dung Nham từ tốn nói. “Nuôi béo rồi xẻ thịt đi bán, hai trăm năm mươi đồng một cân.” Diệp Mộc vùng tay véo mặt anh: “Anh thật đáng ghét” Dung Nham méo miệng, hôn vào lòng bàn tay cô vài cái, rồi lại kéo bàn tay mềm mại của cô đưa xuống dưới. Diệp Mộc nóng bừng đánh anh. Dung Nham giả trò, nói khi nãy bị dọa cho sợ điếng người, nên muốn cô chăm sóc một chút. Thân hình anh cao lớn, đè lên trên Diệp Mộc rồi không động dậy, vừa dỗ dành vừa “dọa dẫm” kéo xuống.

Dung Nham ôm lấy thân hình thơm tho, mềm mại đang giãy giụa, gặm gừ từng tiếng sát bên tai cô, đến mức khiến toàn thân Diệp Mộc rần rần. “Anh nhỏ tiếng thôi! Trương Lâm đang ở đây!”

“Ngày mai chúng mình đi chơi đưa nó đi cùng à?” Dung Nham bất ngờ nhớ ra. Diệp Mộc “Hả” một tiếng, cô quả thật chưa nghĩ đến chuyện này: “Cho nó... đi theo cùng đi! Bây giờ con bé ở ngoài không an toàn, đi theo anh sẽ không sợ.” Dung Nham do dự một lúc, lẩn người cầm điện thoại đưa cho cô: “Gọi điện cho Tiểu Lục, ở bên cạnh nó sẽ an toàn hơn ở bên anh, anh còn phải toàn tâm toàn ý bảo vệ em!” Diệp Mộc ném 1 cái nhìn về phía anh chàng mặt mũi nghiêm túc kia, mím chặt môi gọi điện cho Tần Tổng.

Tần Tổng rất không vui vẻ: “Hai người ra ngoài chơi không cho em đi, còn bắt em làm trâu làm ngựa, làm bảo mẫu? Diệp Tử chị đưa điện thoại cho cầm thú, em hỏi anh ấy xem, còn có biết hai chữ “lương tâm” viết thế nào không?” Diệp Mộc vẫn đang nằm trong cánh tay Dung Nham lẩn qua lẩn lại vui vẻ giờ tay đặt điện thoại vào sát tai Dung Nham. “Tiểu cầm thú muốn nói chuyện với anh”, Diệp Mộc nhỏ giọng với anh.

Dung Nham bật cười, anh vừa “ừ” một tiếng, đã nghe thấy đầu kia Tần Tổng chửi bới loạn xạ. Dung Nham đang phải nhớ vãi, cũng không nói lại.

Sau khi sắp xếp xong với Tần Tiểu Lục, Dung Nham vứt điện thoại sang một bên rồi lại cuốn lấy Diệp Mộc, anh cắn vào vành tai nõn nà của cô, mềm giọng: “Tiểu Mộc... Vào tắm với anh!” Diệp Mộc nghiêng mặt nhìn anh, trong đôi mắt anh lóe lên những tia ham muốn. Cô nhìn cảm thấy trong lòng cồn cào, khẽ “ừm” một tiếng. Dung Nham hưng phấn ngồi bật dậy, bế ngang người cô bước vào nhà tắm.

30. Chương 30: Cạm Bẫy

Cậu bạn nhỏ Tần Tổng tuy tính tình kiêu ngạo nhưng con người cũng rất tốt, buổi sáng hôm sau, từ sớm đã đến đón Trương Lâm. Trương Lâm có lẽ do bị sự việc của Trần Nguyên làm cho sợ hãi, Diệp Mộc nói dối là mời Tần Lục thiếu gia đặc biệt đến bảo vệ cô, cô cũng im lặng ra ý tin tưởng, đi cùng anh.

Dung Nham đưa Diệp Mộc tới một làng cổ vùng ngoại ô thành phố C. Khi hai người bọn họ chưa yêu nhau, có một lần Diệp Mộc vô tình nói với anh, hồi nhỏ bố cô thường đưa cô tới ngôi làng cổ ấy, đó là những kí ức đẹp đẽ nhất của cô khi sống ở thành phố C ngày trước. Hôm qua, khi Diệp Mộc hỏi anh sẽ đi đâu chơi, anh đã nghĩ sẽ đến nơi này. Anh hy vọng về sau, trong những kí ức tươi đẹp nhất của cô cũng sẽ có anh.

Tối qua Diệp Mộc bị “hành hạ” khá nặng nề, trên đường đi, cô ngủ rất say sưa. Dung Nham bật nhỏ nhạc, cho xe dừng sát vào vệ đường. Cô khẽ động dậy, rồi lại ngủ ngon. Dung Nham ngắm nhìn cô một lúc lâu, không kiềm chế nổi, hôn lên má cô một cái, rồi một cái nữa. Gần đây anh cảm thấy cuộc sống càng ngày càng tuyệt đẹp và chân thực, có một người cần và chỉ cần anh chăm sóc, cảm giác này thật tuyệt vời.

Sau hai giờ ngồi xe, họ đã đến ngôi làng cổ.

Trước khi đến, Dung Nham đã đặt sẵn phòng, tại lầu hai 1 khách sạn gần sông, khi những chiếc thuyền chạy qua, trong phòng có thể nghe thấy tiếng mái chèo khua nhẹ. Khi Diệp Mộc đẩy cửa bước vào, chiếc cửa sổ trang trí hoa văn bốn cánh mở toang, xa xa thấp thoáng sông núi một màu trong màn sương dày đặc, mờ ảo. Căn phòng rất rộng, rất sáng, mùi hương và màu sắc cổ kính như những gian phòng của những tiểu thư đài các ngày xưa. Đặc biệt là chiếc giường lớn chạm trổ hoa văn kia, trông thật rộng rãi, trắng lẻ, bảy, tám người ngủ trên đó cũng còn rộng.

Dung Nham cất gọn hành lý đầu đuôi, nằm thoải mái trên chiếc giường lớn, một lúc sau, anh hé mắt vầy vầy Diệp Mộc: “Em lại đây.” Diệp Mộc đang tựa vào cửa sổ ngắm nhìn cảnh sông nước, không muốn đi ra, bị Dung Nham uy hiếp một cách vô sỉ, miễn cưỡng nhấc chân bước lên giường.

“Tiếng động của cái giường này lớn thật.” Dung Nham xoay người đè cô xuống, chiếc giường kiểu cổ phát ra những âm thanh ỉ ạch, anh phát biểu cảm tưởng một cách tiếc nuối. Diệp Mộc cảm thấy không vui, dăm anh một cái: “Sao lúc nào anh cũng nghĩ đến chuyện này thế!?” Dung Nham “Úi” một tiếng, hỏi chẳng có ý tốt đẹp gì: “Thế tối hôm qua là ai ở dưới người anh vừa khóc vừa hét...” Diệp Mộc vội vã bịt miệng anh lại, xấu hổ đến mức hai tai đỏ bừng.

Ngôi làng cổ đã chẳng còn là một nơi hoang sơ ít người như khi Diệp Mộc còn nhỏ, bây giờ nó đã trở thành địa điểm du lịch, dùng sự cô độc hàng nghìn năm của nó để mới gọi hàng nghìn, hàng vạn những con người chẳng quan tâm, để ý đến người khác.

Dung Nham và Diệp Mộc ra ngoài đi một vòng, trở về trong tình trạng mệt phờ. May là khách sạn Dung Nham đặt rất đắt, người không đông, do vậy rất yên tĩnh. Buổi tối, sau mười giờ, những chiếc thuyền cũng không ngừng làm việc, không gian bốn bề lập tức trở nên tĩnh lặng, chỉ còn lại tiếng xào xạc khe khẽ từ xa vọng lại.

Diệp Mộc thích mê chiếc ghế êm bên cửa sổ, sau khi tắm xong, tóc còn chưa sấy đã trèo lên, nhắm mắt hồ nằm xuống, nghe âm thanh tí tách mỗi khi có chú cá nào quấy nước. Dung Nham ngồi bên cạnh cô, cầm khăn tắm khẽ lau tóc cô, động tác rất dịu dàng, kiên nhẫn.

“Anh! Anh!” Diệp Mộc bỗng nhiên mỉm cười gọi anh, nhắm mắt lại, gơ tay ra. “Ôm ôm.” Dung Nham cười dịu dàng, cúi người xuống ôm cô, vỗ nhẹ lên lưng cô.

“Dung Nham, nếu không sinh ra trong một gia đình như gia đình anh, anh muốn sẽ là gì?” Diệp Mộc thì thầm vào tai anh khẽ hỏi. “Ngày bé anh có ước mơ không? Như kiểu sẽ là phi hành gia hay nhà khoa học ấy.” Dung Nham cau mày, không có, từ khi có ý thức anh đã biết mình là ai, sau này cần phải làm gì.

Anh không trả lời, Diệp Mộc cũng không để ý, vui vẻ nói tiếp: “Hồi bé em muốn làm nghệ sĩ dương cầm. Về sau em đi học dương cầm thật, tuy chơi không giỏi để trở thành nghệ sĩ thực thụ, nhưng chỉ cần nhớ lại

chuyện này là em đã thấy vô cùng hài lòng.” Dung Nham duỗi thẳng người nhìn cô, đưa tay lùa vào mái tóc rối của cô: “Em muốn nói gì?”

“Em muốn nói, em đến với anh chẳng phải vì gì khác, chỉ là lúc đó anh nói anh thích em, hỏi em có muốn đến bên anh không, cảm giác trong em lúc đó giống hệt như ngày đầu tiên mẹ đưa em đến lớp học đương cầm vậy.”

Cô nàng ngốc nghếch... Dung Nham thở dài đánh thượt: “Anh hiểu, anh cũng như vậy.”

Trong màn đêm, tiếng nhạc và mùi hương êm dịu, Diệp Mộc nhẹ nhàng nói chuyện. Ánh mắt cô nghiêm túc mà ấm áp, chạm đến trái tim Dung Nham, làm rung lên một sợi dây đàn mà anh nghĩ rằng chưa bao giờ có hoặc đã mất từ lâu. Dung Nham cảm thấy có gì đó xót xa, giống như có một thứ cảm xúc chỉ chờ đợi để tuôn trào.

Tiếng sóng lại một lần nữa dội lên, không phải trên dòng sông gần căn phòng của họ. Dung Nham khẽ xoa mái tóc dày và mềm của Diệp Mộc, mãi cho tới khi nó khô, cho tới khi cô ngả người vào anh ngủ tít. Anh bế cô đặt lên giường, Diệp Mộc tỉnh dậy, vòng tay ôm chặt lấy anh, vùi đầu vào lòng anh, mỉm cười. Hai người ôm nhau, chìm sâu vào giấc ngủ trong âm thanh rì rào sóng vỗ của ngôi làng cổ.

Buổi sáng hôm sau, từ rất sớm đã có rất nhiều khách du lịch đi lại nườm nượp quanh ngôi làng. Diệp Mộc và Dung Nham bị tiếng hát của những cô gái chèo thuyền phía ngoài khung cửa sổ đánh thức. Tiếng địa phương ở đây nhỏ nhẹ, mềm mại, hòa theo tiếng sóng vỗ khi xa khi gần. Hai người vừa mở mắt tỉnh dậy từ giấc mơ đẹp, trong giây lát vẫn chưa biết mình đang ở chốn nào.

“Diệp Mộc...” Dung Nham hé mắt lâu lâu, cánh tay ôm cô suốt một đêm từ từ co lại, Diệp Mộc ghé sát vào, vòng tay ôm chặt eo anh, mơ hồ “ừm” một tiếng: “Anh dậy chưa?” Dung Nham không trả lời, xoay người ôm chặt cô vào lòng, đôi mắt lại nhắm lại. Diệp Mộc không ngủ thêm được nữa, co người nằm trong vòng tay anh một lúc, khẽ lay anh: “Dậy thôi nào, em đói rồi.”

Dung Nham nghe xong câu đó lập tức có phản xạ, bàn tay đang ôm eo cô từ từ di chuyển xuống dưới, hắng giọng hỏi: “Để anh cho em ăn?” Diệp Mộc véo vào eo anh rồi quay phắt đi, anh bị đau nhảy dựng lên trên giường. Diệp Mộc làm mặt quỷ với anh, nhân cơ hội đó nhanh chóng xuống khỏi giường, xỏ dép vào đi làm vệ sinh cá nhân.

Cylin bay trở về trong chuyến bay lúc bảy giờ tối. Đồng hồ chỉ ba giờ, Diệp Mộc đã giục Dung Nham quay về, Dung Nham trong lòng không thích, nhưng lại sợ cô giãy lên đành dạch, hậm hực trả phòng rồi nhanh chóng quay về. Khi gần đến thành phố C, Diệp Mộc xuống xe, bắt taxi tới sân bay, Dung Nham một mình vào thành phố.

Tiếng huýt sáo vui vẻ bất ngờ dừng lại khi bước vào nhà, ngôi nhà lúc nào cũng ấm áp, vui vẻ của Dung Nham lúc này ập đến một cảm giác lạnh lẽo. Anh khẽ đặt chìa khóa xe xuống, thay giày bước vào nhà. Bước qua phòng khách, chỉ thấy người nhà đang tập trung ở đó, anh vừa xuất hiện, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía anh.

“Mọi người đều ở đây à?” Dung Nham cười nhẹ nhàng rồi chợt phát hiện ngôi phía bên trái chiếc sofa là Lê Khanh Thần. “Khanh Thần, em đến đây à?” Lê Khanh Thần dịu dàng cười lại, khuôn mặt lúc đầu nặng nề của mẹ Dung Nham, lúc này dần ra một chút: “Người ở công ty tìm lên tìm xuống vẫn không tìm ra tổng giám đốc đâu, tìm đến tận nhà mình, mẹ gọi điện cho con nhưng không ai nhắc máy, nên bảo cậu ta cứ về trước. Nếu con còn muốn làm việc nghiêm túc thì mau gọi điện cho người ta hỏi xem có việc gì gấp không.”

Cậu con trai nhỏ của Dung Lỗi, anh họ Dung Nham, Cố Ý mới đang tập đi, chập chững bước về phía anh, ôm lấy chân Dung Nham, miệng chảy nước miếng, ngước lên khẽ gọi: “Chú bé!”

Dung Nham bế thẳng bé lên, ngồi xuống sofa, đùa nghịch với nó. Bà mẹ Dung Nham nhìn thấy cau mày lại: “Cố Ý ra đây! Bà nội bé! Không thêm chơi với chú tôi tệ này!”

Tiểu Cố Ý đâu để ý đến lời nói đó, nằm ngửa trong vòng tay Dung Nham, bị anh cù cho cười khanh khách, thẳng bé hươ tay không cho mẹ Dung Nham lại gần. Dung Nham cười trách móc: “Mẹ, mẹ có chuyện gì vậy? Hiếm hỏi thăm con mới về nhà một lần, mẹ làm gì mà phải mặt nặng mày nhẹ thế kia?” Sắc mặt mẹ Dung Nham lại sầm xuống, ngồi thẳng lưng, chỉ vào mặt anh, nói: “Nếu anh không suốt ngày làm mấy việc

chẳng ra thể thống gì như thế, anh nghĩ rằng mẹ lo bị tổn thọ hay sao mà suốt ngày tức giận với anh! Mẹ nói cho anh biết, lần này mẹ không quan tâm anh nữa! Đợi bố anh ngày kia đi công tác về rồi lột da anh!”

Cố Ý bị bà nội ngày thường tính tình ôn hòa bất ngờ nổi giận làm cho sợ đến phát khóc, Dung Nham đưa trả thẳng bé lại cho mẹ Dung Lỗi. Anh xòe rộng tay, làm ra vẻ ngây thơ vô tội: “Mẹ, có gì thì từ từ nói. Bố mà lột da con chẳng phải cuối cùng vẫn là mẹ phải vất vả khâu lại sao?” Anh thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì, hai ngày một đêm ở cùng Diệp Mộc lúc nào anh cũng tắt điện thoại. Nhưng Dung Nham biết, chắc chắn có liên quan đến Lê Khanh Thần, sắc mặt lạnh lùng, anh liếc về phía cô ta.

Mẹ Dung Nham tính tình vốn ôn hòa, nhưng cả đời bà làm người quản lý gia đình, vẻ mặt này bà chỉ nhìn đã hiểu ngay, vì thế càng bức bối: “Con tròng mắt với Khanh Thần làm cái gì?! Là mẹ bảo con bé đến hỏi về chuyện cái đứa mình tinh quay video kia là thế nào! Con đừng làm mấy chuyện mất mặt thế này, đã không xin lỗi con bé lại còn tròng mắt lên! Người ta là một cô gái trong sạch ở bên con, phải chịu một nỗi xấu hổ thế này mà vẫn bình tĩnh ngồi đây như vậy, không vả cho con vài cái vào mặt, trong lòng mẹ còn phải khen ngợi cách giáo dục của bố mẹ con bé!”

“Mẹ!” Dung Nham thở dài bất lực. “Cô ấy đâu có theo con, không phải người của con, mẹ đừng nhân cơ hội mà thay đổi khái niệm.” Mẹ Dung Nham quả thật vung tay lên, Dung Nham kêu lên, ngửa ra phía sau, mấy luồng gió từ ngón vút qua mặt anh. Anh đứng thẳng người, vỗ vỗ ngực, điệu bộ nghịch ngợm thoát nạn trong gang tấc.

Mẹ Dung Lỗi đưa Cố Ý cho bố Dung Lỗi bế, đi qua kéo mẹ Dung Nham: “Được rồi, được rồi, cô cứ từ từ nói! Hai anh em nhà nó tính tình giống nhau, từ nhỏ đã như thế, con trai mình, cô còn không biết sao?! Tức giận với nó, cô làm được không?!” Mẹ Dung Nham lừ mắt nói: “Em sớm muộn gì cũng bị nó làm cho tức chết!”

Trong không khí ồn ào, Dung Nham thần sắc không đổi lùi về phía sau, vỗ lấy Dung Dịch đứng lúc đó đi qua cửa phòng khách. Dung Dịch tháo tai nghe, ngoan ngoãn chào: “Chú hai!” Dung Nham xoa xoa khuôn mặt bầu bĩnh của nó: “Xảy ra chuyện gì cháu biết không? Bọn họ đang nói cái video nào của chú thế?”

Dung Dịch nghĩ đến câu “Không có gì” ấy, phì cười, rút chiếc PSP từ trong túi áo ra đưa cho Dung Nham, để cho anh tự xem. Đoạn video đó không dài, trong tròn bốn mươi giây chỉ có cảnh đặc tả vẻ đẹp của Dung nhị thiếu gia, càng xem Dung Nham càng lạnh cả người, cổ hít một hơi thật sâu cũng không hít được, đợi đến khi màn hình rõ nét của chiếc PSP hiện lên những ngón tay của mình mọc từ trong mũi ra, gờ về phía ống kính một “sản phẩm” đặc tả rất “đẹp đẽ”, sau đó nói một cách rất hoành tráng “không có gì”... Dung Nham nhin thở đến gần hết hơi, phổi cũng đau.

Diệp Mộc đến sân bay chưa được bao lâu thì máy bay chở Cylin hạ cánh. Cylin và Lâm Kinh Vũ cùng đi ra một lúc, hai người cùng mặc chiếc áo phông màu đen, quần bò màu trắng sữa, mái tóc dài suôn mượt, chiếc kính râm đeo thấp, tay đẩy hành lý. Hơn một tháng không gặp Diệp Mộc, Cylin rất xúc động, ôm chặt lấy cô không chịu buông.

Diệp Mộc vỗ vỗ cô: “Siêu mẫu nổi tiếng, chào mừng trở về!” Cylin cười rồi buông cô ra, nhìn ngó kỹ càng: “Diệp mộc, nhìn chị mỡ màng ra đấy!” Cô ghé sát lại, giọng nhỏ xiu nói thêm một câu: “Xem ra Giám đốc Lê cũng mát tay gớm!” Diệp Mộc nhẹ giọng nói: “Chị và Lê Cận Thần chia tay rồi.” Nhìn vẻ mặt của Cylin, cô mỉm cười. “Về nhà rồi chị kể kỹ cho nghe. Lần này Trương Lâm gặp phải phiền phức lớn rồi, Cylin, chị trông chờ hết vào em.”

Lâm Kinh Vũ đứng bên cạnh nghe thấy câu này, chau mày một cái rất khê, đưa chiếc điện thoại đang cầm trong tay ra trước mặt Diệp Mộc, mỉm cười: “Phiền phức này quả thật không nhỏ. Diệp Mộc, tôi đứng là không nhìn lầm, trời sinh cô ra là để làm nghề này.”

Trong phần tin tức của một trang báo là khuôn mặt điển trai ngời ngời của người vừa mới ngọt ngào với Diệp Mộc vài giờ trước đây, tiêu đề bên cạnh càng khiến cho mặt Diệp Mộc trắng bệch.

“Số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.” Dung Nham bức bối vút điện thoại sang một bên.

“Cả công ty cũng đang tìm cô ấy, chắc là cô ấy biết nên không mở máy.” Lê Khanh Thần đứng ở cửa phòng khách từ lúc nào. Dung Nham quay người, mặt không chút cảm xúc. “Bác gái gọi anh.” Lê Khanh Thần

cười dịu dàng, quay người trở lại phòng khách.

Đoạn video ấy bị ai đó up lên mạng W sáng sớm hôm nay, tiêu đề rất chấn động: “Cảnh thân mật riêng tư của ngọc nữ đang nổi tiếng và chàng trai đệ nhất phong lưu.” Ngày mai chính là hạn cuối của cuộc đua một mất một còn cho chân lẫm đạo của mạng lá cải W. Một thời gian trước, cái tên sáng giá nhất Vương Dịch bị Trần Hiểu Vân đuổi đánh, danh tiếng đã gần như mất sạch, lần này dựa vào lượng người xem và chia sẻ của video này bất ngờ vụt tăng, cái ghế lẫm đạo đang trong tầm với.

Trong thời gian ngắn như vậy, Dung Nham chỉ có thể tìm được một vài thông tin đó, anh hồi hải kể những câu chuyện tranh giành hỗn loạn trong giới giải trí cho mẹ nghe. Mẹ Dung Nham bị làm cho đầu óc quay cuồng, xoa xoa tay ngăn anh lại, rồi quay sang hỏi ý kiến tư vấn của người chuyên nghiệp bên cạnh. Lê Khanh Thần nhìn Dung Nham, lựa chọn từ ngữ trả lời bà mẹ chồng tương lai: “Trương Lâm là nghệ sĩ của công ty chúng cháu, cháu hiểu phương hướng công việc và cuộc sống của cô ấy, cô ấy và Dung Nham quả thật không có gì. Chuyện về chị của cô ấy trước đây chắc bác cũng biết, thân phận của Dung Nham đặc biệt, bị người khác nói này nói nọ cũng khó tránh.”

“Nghĩa tử là nghĩa tận, mẹ không phản đối con chăm sóc con bé đó.” Mẹ Dung Nham luôn yêu quý Lê Khanh Thần, rất tin tưởng cô ta. “Nhưng cũng không thể gây ra mấy chuyện không ngừng mặt lên được thế này chứ! Con bảo nhà ta phải làm sao? Khó coi quá! Bố con mà về thì chắc chắn nổi trận lôi đình!”

“Cái giới này là như vậy, để cho nghệ sĩ trở nên nổi tiếng, nhiều khi những người bên cạnh phải bắt buộc hy sinh.” Lê Khanh Thần cười dịu dàng, rồi quay sang Dung Nham đang bức bối gửi tin nhắn. “Anh đừng có để ý quá.” Về mặt Dung Nham chuyển sang rất khó chịu: “Đó là do Trương Lâm quay, không liên quan gì đến Diệp Mộc.” Ánh mắt Lê Khanh Thần bắt ngờ sầm xuống: “Dung Nham... em không có ý đó.”

Cô không nói đoạn video này cố ý tung ra để thu hút sự chú ý của mọi người về mối quan hệ tình cảm của Trương Lâm và Trần Nguyên. Cô cũng không hề nói khoảng thời gian riêng tư hai ngày mà Dung Nham vô cùng thích thú vừa qua là do Diệp Mộc không muốn để cho anh có thời gian ngăn chặn việc lưu truyền video mà cô cố tình thiết kế ra. Cô càng không nói lúc đầu khi quay video này là Diệp Mộc có ý đồ để sau này sử dụng. Mà điều khiến cho lòng Dung Nham không thể yên được đó là, tất cả những điều này đều không phải do Lê Khanh Thần nói ra, mà anh nghĩ như vậy...

Dung Nham nhận ra mình lỡ lời, bức bối quay đầu nhìn ra chỗ khác. Mẹ Dung Nham nghe ra có điều ẩn khuất, truy vấn: “Diệp Mộc là ai?”

“Quản lý của Trương Lâm, người của công ty cháu ạ.” Lê Khanh Thần trả lời đến đây rồi dừng lại. Mẹ Dung Nham khựng lại, lập tức cười khẩy: “Chính con bé đó đâm sau lưng con?” Dung Nham bỗng thấy lạnh người, nhưng vẫn mỉm cười trả lời: “Mẹ nói gì thế ạ? Diệp Mộc là em họ thân thiết của vợ Tiểu Ngũ, chuyên ngành của cô ấy là thể nên mới làm nghề này. Việc này con sẽ tự giải quyết, trước khi bố con về nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa.” Dung Nham sốt ruột rút lui, quay người sang Lê Khanh Thần: “Khanh Thần, em có phải về không, anh về Lương Thị bây giờ, em có thể đi cùng.”

“Em ngồi lại nói chuyện với bác gái một lúc, anh chộc giận rồi đi mất, em đâu có xấu xa như vậy.” Lê Khanh Thần cười rất thoải mái. Dung Nham cười còn lớn hơn, “Được rồi, ngày mai chúng ta sắp xếp gặp nhau. Anh có chuyện muốn nói với em.”

“Được thôi.” Một tia sáng lóe lên trong đôi mắt Lê Khanh Thần.

31. Chương 31: Xa Cách

Sắc trời đã ngả về tối. Chiếc xe lướt đi vun vút, ánh đèn đường sáng rực lướt qua, chiếu lên khuôn mặt điển trai đang ngồi trong xe, khiến cho sắc mặt trở nên bừng sáng một cách bất định. Dung Nham mím chặt môi, tối ngày hôm qua, cũng vào thời gian này, anh đang ôm cô trong lòng, mặc cho cô ngủ ngon lành, một cảm giác ấm áp không thể nói thành lời ngập tràn trong lồng ngực. Khi ấy anh thầm nghĩ, chỉ cần được

như thế này cho đến mãi mãi sau này thì thật tuyệt biết bao. Mãi mãi về sau... Khóe môi Dung Nham hiện lên một nụ cười chua chát, từ khi nào anh đã trở thành một kẻ ấu trĩ đến đáng chết như vậy chứ?

Về đến nhà, Dung Nham không kiềm chế được bản thân, dùng lực đẩy mạnh cánh cửa. Diệp Mộc cũng vừa về đến nơi, đang ngồi ở hành lang dẫn vào phòng khách, vừa thay xong giày nhưng vẫn chưa đứng lên, ngồi ngẩn ra, không biết đang nghĩ ngợi điều gì. Tiếng mở cửa làm cô giật mình, tròn mắt. Ngọn lửa đang bùng bừng trong lòng Dung Nham ngay lập tức bị ánh mắt long lanh dập tắt.

“Anh... về rồi à?” Diệp Mộc lấp bắp hỏi, nhặt chiếc điện thoại khi này bị anh làm giật mình mà đánh rơi lên, màn hình bật sáng, hiện lên một cuộc gọi vừa kết thúc. Dung Nham liếc mắt nhìn thời gian của cuộc gọi, gằn giọng hỏi: “Em nói chuyện điện thoại với ai vậy?” Sự lạnh lùng của anh khiến cho Diệp Mộc cảm thấy xa lạ, trả lời chẳng nghĩ ngợi gì: “Lê Cận Thần”. Dung Nham im lặng, Diệp Mộc cúi xuống.

Căn phòng tĩnh mịch, chỉ còn lại tiếng thở dài của hai con người. Rất lâu sau, Dung Nham mỉm cười, nói: “Em cúi đầu làm gì, anh có nói gì đâu”. Diệp Mộc nghe anh nói như vậy, càng cảm thấy buồn hơn, chớp chớp mắt về buồn bã: “Em xin lỗi, là lỗi của em.”

“Sai ở đâu?”

“Lẽ ra em phải nói cho Trương Lâm xóa cái clip đó đi”. Nụ cười của Dung Nham giảm đi vài phần, nhẹ nhàng “ồ” một tiếng. Diệp Mộc cắn cắn môi, giọng nhỏ hơn: “Còn cả Lê Cận Thần nữa...”

Dung Nham không để cho cô nói tiếp, ngồi lên chiếc tủ giày bên cạnh, cùng cô nhìn bức tường trắng trắng trước mắt, giọng nói đều đều không nghe ra được đó là cảm xúc gì: “Diệp Mộc, em có biết khi này, lúc anh về nhà, mẹ đã mắng mỏ anh trước mặt ai không? Là phó giám đốc Lê của công ty em, mẹ anh gọi cô ấy đến để hỏi về chuyện cái clip. Khi anh và em chưa đến với nhau anh đã từng nói với em, cô ấy có thể là đối tượng kết hôn của anh. Khi ấy anh đã rất thích em, vì thế nói cho em nghe cũng là nói cho bản thân mình nghe, anh cố tình nói nghiêm trọng một chút. Thật ra anh và cô ấy không có gì thân mật lắm. Sau khi chúng mình yêu nhau, anh và cô hoàn toàn không có gì. Nhưng mẹ anh từ trước đến nay rất thích cô ấy. Lúc đầu anh nghĩ cũng chẳng có vấn đề gì, đợi chúng mình ổn định, anh sẽ đưa em về nhà, mẹ anh là một người rất dễ gần, bà ấy sẽ thích em.”

Dung Nham nói không nhanh không chậm, ung dung, điềm tĩnh. Sắc mặt Diệp Mộc cùng lúc càng trắng bệch, anh nói xong, cô muốn òa lên khóc. Nhưng sự buồn bã ấy không giống như những lần bị mắng trước đây, một sự tức giận kìm nén trong lục phủ ngũ tạng, một cảm giác đau không thể nói rõ ràng bằng lời.

“Kết quả là anh chưa kịp giới thiệu em cho bà ấy thì em đã xuất hiện một cách long trọng như vậy. Ừm, lần này em đã gây ấn tượng rất sâu sắc cho bà mẹ chồng tương lai của em rồi đấy, chúc mừng”. Dung Nham đưa tay xoa xoa mái tóc cô, chẳng buồn cởi giày, bước thẳng vào trong, “bang” một tiếng, đóng sập cánh cửa phòng khách.

Tiếng sập cửa ấy như đâm thẳng vào mặt Diệp Mộc, cô quay mặt đi, từng giọt nước mắt lã chã rơi xuống.

Đêm nay, một mình Diệp Mộc ngủ trong căn phòng rộng lớn, xoay người hết bên này đến bên khác vẫn chẳng chạm vào ai, vô cùng cô đơn. Cô ngủ thiếp đi trong sự cô đơn, cô mơ được trở về khoảng thời gian mà Dung Nham nói là “Đã rất thích” ấy. Trong giấc mơ, Diệp Mộc nghe thấy giọng đều đều của Dung Nham nói Lê Khanh Thần thông minh, tháo vát, trái tim võ vụn trên mặt đất như một quả cầu thủy tinh, Dung Nham cười với cô một cách ma quái, đôi chân dài đặt xuống, đôi giày da bóng loáng giẫm lên quả cầu thủy tinh ấy, di di.

Diệp Mộc bị cơn đau ấy làm cho tỉnh giấc, nhìn lên trần nhà im lìm một lúc lâu, trong lòng vẫn cảm thấy nhói đau. Càng nghĩ cô càng cảm thấy buồn bã không sao ngủ được nữa, lật chăn ra bước xuống giường, đi chân không ra ngoài. Dung Nham đang ngủ ngoài phòng khách, mặt quay vào trong, lưng xoay ra ngoài. Diệp Mộc nhẹ nhàng nằm xuống sau lưng anh, tư thế co người lại như một con vật nhỏ đang vô cùng sợ hãi tương lai phía trước...

Sáng hôm sau, Dung Nham mơ mơ màng màng xoay người một cái, đè lên một vật gì đó phát ra tiếng kêu “ui da” Anh ngồi bật dậy, nhìn cô bạn gái bé nhỏ đang ngái ngủ một cách kỳ lạ. Tay trái của Diệp Mộc bị anh đè xuống, cô tròn mắt nhìn anh một cách rất ngây thơ. Dung Nham nhú mày, vuốt vuốt tóc, chẳng nói lời nào, buông cô ra, bước xuống.

Diệp Mộc rướn người ôm anh từ phía sau, dung Nham im lặng đẩy tay cô ra, cô ôm chặt anh không chịu buông tay, Dung Nham không nỡ dùng lực, sợ sẽ làm cô đau, vỗ vỗ vài cái vào tay cô: “Buông tay ra, anh đang vội tới công ty”.

“Sao tối hôm qua anh lại đối với em như vậy? Em buồn cả một buổi tối, đến nằm mơ cũng mơ thấy anh không cần em nữa... Em không buông!”

“Em có trẻ con quá không đây?”

“Lúc bình thường dỗ dành em thì nói thích em trẻ con, anh đúng là đồ lừa đảo!” Diệp Mộc bật dậy cắn mạnh một cái vào vai anh. Dung Nham hét lên một tiếng lớn, quay người lại chọc vào eo cô, bắt cô thả tay ra, anh lật chiếc áo ngủ ra nhìn, một vết răng hằn sâu vào da, lập tức phát hỏa: “Em cho rằng em gây sự vô lý thì chuyện này sẽ coi như cho qua được sao?”

“Vậy anh muốn thế nào?” Diệp Mộc cũng xù lông. “Anh không hỏi em, cũng chẳng nghe em giải thích đã nói em như vậy, khoát tay rồi đi chỗ khác, anh thấy có được không? Còn lớn hơn em nhiều như vậy nữa! Không biết xấu hổ!”

Dung Nham hít một hơi thật sâu, bị mồm mép của Diệp Mộc chọc cho tức đến nỗi phát hỏa; “DIỆP MỘC!”

“Anh không cần phải dọa nạt em như thế! Một lúc nữa em sẽ thu dọn đồ đạc rồi chuyển ra ngoài! Không nhìn thấy thì không phiền toái chút gì!” Nói xong, Diệp Mộc vung tóc nhảy khỏi sofa, tức giận dùng dùng chạy ra ngoài. Dung Nham tức đến run người, chạy đuổi theo.

Hai người giằng co qua lại ngoài hành lang bên cạnh phòng khách, Dung Nham một tay giữ lấy gáy Diệp Mộc, mặc cho cô vừa càu véo vừa đập túi bụi về phía anh, thế nào cũng không buông. Tối hôm qua, vì lo đi tìm Trương Lâm Diệp Mộc chưa ăn uống gì, bây giờ bụng đói lép kẹp cự nự với anh, chẳng bao lâu sau một bờ hơi tai. Thế tấn công của cô vừa yếu Dung Nham lập tức xông lên, giơ tay ôm cô vào lòng. Diệp Mộc tức tối mà không thể làm gì, oằn người trên vai anh: “Buông tay ra!”

“Không buông!” Dung Nham ôm càng chặt hơn: “Làm cho anh không còn mặt mũi nhìn người khác, em lại còn có lý hả?” Nói thì nói vậy, nhưng ngữ khí của anh đã mềm đi nhiều. “Em định chuyển đi đâu hả? Tuyệt giao với ai cơ? Nói cái gì thế hả?”

“Em định sẽ giải thích cặn kẽ rồi xin lỗi anh, nhưng anh thì sao? Lúc lên nhà, mặt mũi hầm hầm, lúc thì Phó giám đốc Lê, rồi lại mẹ chồng tương lai... còn cả chuyện mẹ anh mắng mỏ anh, em cũng xót ruột chứ! Em cũng biết là do em không đúng! Nhưng có đến mức anh trở mặt với em như thế không? Đâu phải em cố ý tung cái clip đó lên mạng!” Diệp Mộc khó chịu, nói một thôi một hồi, cơn giận dần dần tan biến. Dung Nham im lặng hồi lâu, hỏi: “Thật không phải là em?”

Diệp Mộc trở về trạng thái bình thường, lúc này sắc mặt lập tức thay đổi, vung tay đẩy anh một cái. Dung Nham không kịp giữ, buông tay ra, anh thì không sao, nhưng cô loạng choạng mất mấy bước. Nhìn sắc mặt của cô, anh liền biết không nên như vậy, nhưng trước khi hỏi câu này, anh thực sự không biết chắc. Xuất thân và những gì đã trải qua khiến anh có một thói quen tư duy, mỗi khi gặp một sự việc gì đó anh đều ngay lập tức phân tích xem, sau khi chuyện này kết thúc ai sẽ là người được lợi nhiều nhất? Diệp Mộc tự giấu kín mình và Trương Lâm, đợi chờ một cơ hội, mà một cái clip là một cơ hội quá tốt, tốt đến mức không thể nào tốt hơn. Dung Nham chẳng có lý do gì để không nghi ngờ cô.

Trong lồng ngực Diệp Mộc lúc này dường như có một ngọn Hỏa Diệm Sơn, thứ cô cần lúc này là sức mạnh, rất muốn ăn tươi nuốt sống tên con trai đáng ghét đang đứng trước mặt cô kia, đến tận xương cũng không để sót. Đúng thế, cô rất bình thường, anh chỉ cần cử động ngón tay là có thể làm được những việc mà cô phải nỗ lực phấn đấu không mệt mỏi mới có được. Nhưng điều đó không có nghĩa là cô sẽ sống không trong sạch bằng anh. Nhưng thứ đáng xấu hổ, cảm xúc mà anh nói ấy Diệp Mộc cô cũng có, dựa vào cái gì mà chỉ vì năng lực của cô không bằng anh mà anh có quyền nghi ngờ nhân cách của cô? Điều này không nên là người yêu cô hơn tất thấy những người khác chứ? Tại sao đến sự tin tưởng bình thường như vậy mà cũng không làm được?

“Anh thật đáng chết!” Diệp Mộc hít sâu rồi thở ra một hơi thật mạnh

“Dung Nham! Anh chết với em!”

Dung Nham cũng biết tình thế xấu đi rồi, Diệp Mộc lần này không quay người chạy đi mà trừng mắt nhìn anh tóe lửa, một lúc lâu sau mới từ từ lùi về phía sau. Sau khi chắc chắn anh không dám đuổi theo nữa, cô sải từng bước dài vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt, thay quần áo, không lâu sau, chẳng nói chẳng rằng bước ra khỏi cửa.

Cánh cửa đóng sầm lại, lần này là sập thẳng vào mặt Dung Nham. Anh đứng nguyên chỗ, ngây ra một lúc lâu, thở dài một tiếng, quay lại phòng tìm điện thoại. Anh cầm chiếc điện thoại, ngồi trên sofa vẫn còn bừa bộn vì chưa kịp dọn dẹp, mùi hương sữa tắm mà Diệp Mộc vẫn dùng xộc thẳng vào mũi, đến mùi vị cũng ấm áp, đáng yêu, đầu anh bỗng nhiên đau nhói. Dung Nham mở máy, đầu cúi thấp, vừa dùng tay trái day day hai bên thái dương, vừa lạnh lùng ra lệnh trong điện thoại: “Điều tra cho tôi ai làm, tất cả mọi việc, tất cả các chi tiết tôi đều muốn biết.”

Mặc dù tức đến nổi phổi sắp nổ tung, trong lòng lạnh giá, nhưng vẫn phải đi làm. Mặt Diệp Mộc tránh bệch, ngồi trên taxi, trong đầu vẫn nghĩ trăm phương ngàn kế để giết chết Dung Nham. Lúc sắp đến công ty thì nhận được điện thoại của Lê Cận Thần, nói đã tìm được Trương Lâm, đang ở trong phòng bệnh của Trần Nguyên. Diệp Mộc nghe xong suýt chút nữa thì nhảy dựng lên, vội vã bảo tài xế quay xe, đi tới bệnh viện.

Lê Cận Thần đứng đợi ở một góc đường cách bệnh viện khoảng năm trăm mét, chiếc xe chở Diệp Mộc vừa đỗ, anh ta bước xuống xe, ngồi cùng taxi với cô tới bệnh viện. Hai người im lặng, vội vã đi vào qua cánh cửa sau của bệnh viện, bước qua hành lang ngoài cùng phía bên phải phòng chờ, đi vào thang máy. Diệp Mộc nhìn thấy phía cửa phòng chờ có rất nhiều nhà báo.

“Mau nghĩ cách đưa cô ấy về, tiết mục hôm nay cho dù tâm trạng không tốt cũng phải xuất hiện. Bây giờ, những thời khắc như thế này cô ấy bắt buộc phải xuất hiện, nếu không, về sau sẽ không còn cách nào giải thích”. Lê Cận Thần thở dài một tiếng. Diệp Mộc do dự: “Bên tổng công ty đã có dịp chỉ thị gì về việc của cô ấy chưa?”. Lê Cận Thần nhìn cô một cái, mỉm cười: “Em nói xem?”

Thang máy đi lên phòng bệnh cao cấp trên tầng cao nhất, lúc này chỉ còn lại hai người bọn họ, Diệp Mộc nghỉ ngơi một hồi, cuối cùng nói: “Em cảm thấy những lời ngày trước anh bảo Cố Tiểu Diễm nói với em rất có lý. Trần Phái Phái và Trần Nguyên, em và Trương Lâm, tổng công ty nhất định chỉ bảo vệ người phía trước, nhưng cho dù là chuyện bức ảnh hay cái clip, Trương Lâm đều vô can. Anh cũng đã từng nói cô ấy rất có tương lai, nếu xử lý em mà có thể đem lại hiệu quả tốt trong chuyện này, em nhất định không ngại từ chức”

Khi nghe những lời này, ánh mắt Lê Cận Thần luôn nhìn vào bảng điện tử hiển thị số tầng, về mặt điềm nhiên. Diệp Mộc nói xong, anh chỉ “ừ” một tiếng nhỏ, không nói thêm lời nào. Diệp Mộc không biết có phải anh đang nghiêm túc suy nghĩ về việc từ chức của cô, nên cũng không nói thêm gì nữa. Hai người giữ bầu không khí im lặng, cho đến khi thang máy sắp đến tầng nơi Trần Nguyên nằm. Lê Cận Thần quay lại nhìn Diệp Mộc một cái, thang máy “ting” lên một tiếng, cửa mở, Diệp Mộc nghe thấy anh nói một câu rất nhanh và nhờ: “Công ty chắc chắn sẽ lấy việc bảo vệ Trần Nguyên làm đầu, nhưng anh sẽ bảo vệ em”. Nói xong, anh bình thản bước ra khỏi thang máy, Diệp Mộc giả bộ như không nghe thấy câu vừa này, mím môi bước theo sau anh.

Dung Nham không tới công ty: Những lúc như thế này, Lý Vi Nhiên, Trần Ngô Bạch chắc đều đã bỏ hết công việc, ngồi trong phòng làm việc của anh, mở champagne xem cái clip kia, anh không muốn tự đưa mình vào rọ để bị trêu cười cho đến chết. Hơn nữa, anh có hẹn với Lê Khanh Thần.

“Hiếm hoi lắm anh mới đến sớm”. Lê Khanh Thần tươi cười ngồi xuống trước mặt anh. “Để cho Dung Nhị thiếu gia phải đợi, thực sự là ngại quá”. Cô luôn luôn cười mở, hài hước, giọng cười khiến anh chàng phục vụ đẹp trai đang đưa menu lên phải hơi đỏ mặt, phớt lờ lại liếc nhìn một cái. Dung Nham lười nhác tựa vào sofa, không nói gì. Lê Khanh Thần ngó đầu ra từ sau quyển menu: “Anh uống gì thế? Em muốn uống giống như anh”.

“Sôcôla nóng”. Dung Nham nhắc chiếc cốc lên uống một cách thoải mái. Lê Khanh Thần nhú nhú mày, nói với người phục vụ: “Cà phê đen”.

“Em nhớ là anh không thích uống những thứ có vị ngọt mà”. Lê Khanh Thần cười nhỏ. Dung Nham gật đầu, rồi mỉm cười: “Diệp Mộc lúc nào cũng thích ép anh uống những thứ giống cô ấy, uống mãi rồi cũng

quen, bây giờ không uống được cà phê, thấy hơi đắng”.

Lê Khanh Thần đỡ lấy cốc cà phê được đưa lên, nhấp một ngụm: “Anh đúng là thay đổi rồi. Em thì không làm được, những thứ như sôcôla này ngọt quá, nhiệt lượng và năng lượng đều đáng sợ như nhau, từ trước đến nay em chưa bao giờ thử. Dung Nham, anh phải cẩn thận đấy. Giữ gìn thân hình và lý trí”.

Dung Nham xoay xoay chiếc thìa, tạo ra những âm thanh leng keng trên thành cốc, từ từ ngẩng lên: “Khanh Thần, anh cứ nghĩ rằng với những cô gái giống như em, sẽ không cần anh phải đến tìm em ngồi xuống để nói thẳng ra như thế này... Là anh sợ em ngại”.

Lê Khanh Thần cười uyển chuyển: “Việc nhỏ như thế này mà cũng ngại, sao em có thể xứng đáng để đứng bên cạnh anh chứ? Còn nữa, Dung Nham, em cứ nghĩ rằng những người đàn ông như anh, không cần em phải tỏ thái độ gì cũng có thể biết em là người như thế nào”.

“Nói chuyện với em thật là dễ dàng”. Dung Nham thở dài một tiếng, đầu giống tiểu quái thú ở nhà anh, nói vài câu không hợp là lập tức xù lông, nói gì cũng không rõ ràng. Anh ngồi thẳng dậy trên chiếc sofa, hai tay đặt trên bàn, gần Lê Khanh Thần hơn một chút: “Khanh Thần, lần trước anh cho em lựa chọn, em đã chọn C&C, giờ đây em cũng đã đạt được rồi. Hôn ước giữa chúng ta xóa bỏ, xin lỗi, anh không thể cưới em”.

“Là vì Diệp Mộc ư?” Lê Khanh Thần vuốt vuốt vài sợi tóc dài mượt, hất ra sau tai. “Dung Nham, anh biết rõ là không cần thiết”. Bọn họ ngầm định mối quan hệ kết hôn, bao gồm cả việc không can thiệp vào việc của nhau sau khi kết hôn.

“Có cần thiết”. Dung Nham rất cương quyết. “Anh muốn cưới cô ấy”. Lê Khanh Thần khẽ lắc đầu, cười một tiếng pha chút không thể tin nổi.

“Dung Nham, nếu anh cưới em, sau khi kết hôn cho dù anh có nằm trên giường của ai đi nữa, anh hãy tin là em cũng không để ý”.

Dung Nham nhìn Lê Khanh Thần đang từ tốn nói. “Trước đây anh cũng nghĩ như vậy”. Dung Nham khẽ nhếch môi. “Chúng ta là những người giống nhau. Bây giờ anh nói những lời này với em, không phải vì muốn thể hiện với em rằng, anh đã nhận được sự cứu rỗi, tìm được tình yêu đích thực. Khanh Thần, anh chỉ muốn nói với em, đối với anh, Diệp Mộc là một người con gái như thế này, cô ấy sẽ không cho phép anh nằm bên cạnh một người con gái nào khác, anh cũng tuyệt đối không bao giờ cho phép cô ấy nằm bên cạnh một người đàn ông nào khác ngoài anh. Anh không có ý nói cô ấy đáng để trân trọng hơn em, nhưng trên thực tế, cô ấy có thể khiến anh cam tâm tình nguyện làm điều đó một cách thần kỳ”.

Lê Khanh Thần từ từ uống từng ngụm cà phê đắng, đôi lông mày gọn gàng nhíu lại một cách thoải mái, cô nghe anh nói như một câu chuyện cười. Thật ra Dung Nham cũng biết, những lời này trong thế giới của những người như anh, thật buồn cười biết bao. Bản thân anh trước đây chính là một người như vậy, và cũng vì thân phận của một người như vậy mà đánh mất Kỷ Nam. Chính vì trải qua một sự mất mát khắc cốt ghi tâm, giờ đây anh không thể để mất Diệp Mộc. Có một câu nói đùa rằng, một người đàn ông tốt cả đời sẽ chỉ ngủ với một người phụ nữ, cứ xoay đi xoay lại mà ngủ. Dung Nham trước đây không phải là một người đàn ông tốt, nhưng anh chắc chắn sau này sẽ là một người đàn ông như vậy.

“Thôi nào, quyết tâm xong rồi, còn có chuyện gì nữa không?” Lê Khanh Thần mỉm cười lên tiếng, làm như những lời nói nghiêm túc khi nãy của Dung Nham đối với cô chỉ như trò đùa của một đứa trẻ. “Em còn có cuộc họp, thời gian này chẳng phải anh rất bận sao? Mau về công ty đi. Những lúc như thế này anh làm như không có chuyện gì, người khác cảm thấy chẳng có vị gì thì dần dần sẽ tan thôi”.

Dung Nham cười nhạt, nói: “Em cứ về trước đi ”

“Thế em đi trước”. Lê Khanh Thần ung dung đứng dậy, cầm lấy chiếc túi nhỏ màu bạc, uyển chuyển bước ra khỏi quán cà phê. Dung Nham nhìn dáng người cao thẳng tự tin của cô, bỗng cảm thấy hơi đau đầu, quay mặt đi chỗ khác.

32. Chương 32: Làm Lành

Trần Nguyên hiềm hơi lắm mới có hân mấy ngày nằm trên giường nghỉ ngơi, sắc mặt tốt hơn cả lúc chưa bị thương, đầu tóc chưa chải gọn gàng, hơi xù lên nhưng lại có một vẻ đẹp rất hoang dã. Do có thân hình cân đối, bộ quần áo bệnh nhân mặc trên người anh cũng trở lên vô cùng đẹp đẽ. Khi Diệp Mộc và Lê Cận Thần bước vào, anh đang ngồi trên ghế cạnh giường, còn người quần chăn trên giường lại là Trương Lâm, đang ngoan ngoãn cầm thìa ăn món táo xay. Cô ăn hết nửa thìa, số còn lại từng chút, từng chút đút vào cái miệng chỉ có thể mở ra rất khê của Trần Nguyên. Hai người mặt đối mặt, cách nhau rất gần, sau khi ăn xong một miếng, Trần Nguyên rướn người về phía trước, Trương Lâm cười rồi dùng trán đẩy mũi anh ra, một nụ hôn đặt trên mắt cô, phần mặt không bị quần bằng của Trần Nguyên cong cong dịu dàng một cách khó tin. Lê Cận Thần khê quay mặt đi, Diệp Mộc gõ cửa khê ho.

Đoạn clip kia rõ ràng bị lộ ra từ chiếc điện thoại của Trương Lâm, nhưng chiếc điện thoại ấy đã không cánh mà bay vài ngày trước, sau khi Trương Lâm hoàn thành công việc tại một địa điểm ghi hình, Khi ấy Trương Lâm còn trách móc nhân viên bên cạnh vì không để ý chiếc túi của cô, Diệp Mộc cũng có mặt ở đó. Nhưng lúc ấy cả hai đều không hề nghĩ đến chuyện cái clip. Ngày hôm qua, khi xảy ra sự việc, Diệp Mộc lập tức tìm gặp Lê Cận Thần, hỏi ra thì quả nhiên trong số những nhân viên có mặt tại trường quay hôm đó có một người bất ngờ từ chức mấy ngày trước. Lê Cận Thần lập tức cho người đi tìm, được biết người này hiện đã không còn ở trong thành phố. Những thủ đoạn như thế này, người mà Diệp Mộc nghi ngờ đầu tiên chính là Trần Phái Phái, nhưng chưa đợi đến lúc cô có thời gian suy xét kỹ lưỡng, Trần Tổng đã gọi điện đến nói Trương Lâm không thấy đâu nữa.

“Em đúng là đồ vô dụng, xảy ra chuyện là biến mất luôn.”

Diệp Mộc lo lắng cho cô suốt một đêm, nói giọng bực bội.

Trương Lâm cúi đầu, giọng nói có chút khó chịu. “Không phải em sợ chị, em sợ Dung Nham.”

“Anh ấy không còn là người bảo hộ của em, em vẫn sợ anh ấy sẽ gửi em sang trường nữ sinh ở Anh sao?” Diệp Mộc bực bội gõ vào đầu cô, Trần Nguyên nhìn thấy cau mày lại, đưa tay che chắn.

“Được rồi, giải quyết vấn đề trước mắt đã.” Giọng nói Lê Cận Thần rất bình tĩnh. “Trương Lâm theo Diệp Mộc quay về trước đã, anh phải về công ty, có một cuộc họp đang chờ. Hai người hãy nhớ, có chuyện gì xảy ra hãy bảo vệ bản thân mình trước đã, đừng để cái này rồi cái kia rồi thành một mớ bòng bong. Anh có muốn cứu thì cũng phải cứu từng người một, tất cả mọi người đều trên một sợi dây thừng, anh kéo cả thì mệt lắm”.

Trương Lâm nhìn Lê Cận Thần một cái, nhỏ giọng hỏi Diệp Mộc: “Chị lại làm lành với anh ta rồi à... Ui da” Diệp Mộc véo một cái vào lưng cô: “Còn nói linh tinh nữa chị véo chết em đấy!” Diệp Mộc thấp giọng dọa nạt. “Xuống giường, đi giày vào rồi đánh răng rửa mặt, chị mang quần áo đến cho em rồi đây, mau mặc vào, không còn nhiều thời gian đâu.”

Lúc bước ra khỏi cửa, đôi tình nhân quyến luyến không muốn rời. Do vết thương phải băng bó nên Trần Nguyên không nói chuyện được, đặt tay lên má Trương Lâm xoa xoa, ánh mắt dịu dàng đến mức nước mắt có thể rơi xuống. Trước mặt Diệp Mộc và Lê Cận Thần, Trương Lâm có chút ngại ngùng, khê đánh nhẹ vào người Trần Nguyên, rồi bất ngờ quay lại, vùi mặt vào bàn tay anh, hôn một cái. Diệp Mộc nhìn thấy cảnh thân mật này, nghĩ đến cuộc cãi vã sáng nay của mình và Dung Nham, bất giác khê thở dài. Lê Cận Thần nghe thấy liền quay sang nhìn, ánh mắt rất khó đoán.

Lúc rời bệnh viện, không biết là do Trương Lâm quá thu hút hay do đám phóng viên quá nhanh nhậy, hành tung của hai người bị phát hiện, họ vội vàng lao lên xe từ cửa sau, ánh đèn flash phía ngoài cửa xe vẫn lóe lên không ngừng. Trương Lâm ngồi ghế sau xe, đội chiếc mũ lưỡi trai của Trần Nguyên nên che gần hết khuôn mặt, Diệp Mộc ngồi ghế phụ phía trước nhìn Lê Cận Thần đang lái xe bên cạnh, khê cắn môi khuôn mặt tỏ vẻ lo lắng.

Buổi tối Dung Nham trở về nhà, mua một bó hoa vàng rực rỡ, tươi tắn, chiếc xe của anh về đến cổng khu nhà đã nhìn thấy một đám phóng viên đang trực sẵn ở đó. Chiếc xe vừa giảm tốc độ, ngay lập tức đã có người quay đầu nhìn ra, biết được người đang lái xe chính là Dung Nham nhị thiếu gia, ánh đèn flash ngay

lập tức lóe lên thành một mảng sáng loáng. Dung Nham bình tĩnh bước xuống, chào hỏi với vẻ phong độ ngời ngời: “Tôi thế này rồi, các vị không đi tìm trò tiêu khiển giải trí, chạy đến nơi hoang vắng này làm gì?”

Có một người phóng viên khá thân thiết với bộ phận PR của Lương Thị, cười rồi hỏi: “Dung nhị thiếu gia, Trương Lâm cũng sống trong khu này sao! Vừa vào bên trong. Anh và cô ấy có phải là hàng xóm không?”

Các phóng viên khác bắt đầu nhao nhao lên tiếng: “E rằng là cùng phòng ấy chứ!”

“Phó giám đốc của C&C có mối quan hệ rất tốt với anh phải không? Trương Lâm và anh có scandal, cô ấy có tức giận không?”

“Dung nhị thiếu gia hãy nói đi”

“Các vị, các vị!” Dung Nham giơ tay lên ra hiệu dừng lại, nụ cười vẫn vô cùng tươi tắn. “Mọi chuyện đều là những phóng viên chuyên nghiệp, tôi và Trương Lâm có chuyện gì hay không trong lòng các vị đều biết rõ, khi cô ấy mới bước vào nghề tôi đã nói rồi, cô ấy là em gái một người bạn cũ của tôi, bạn tôi nhờ tôi chăm sóc. Những tin tức trên trang nhất mà các vị viết ngày hôm qua đã khiến tôi rất khó xử rồi, bây giờ còn vậy lấy tôi như thế này, có lẽ không hợp lý lắm! Ai đang sống trong khu nhà này các vị có thể đi vào kiểm tra xem, tôi làm quản lý doanh nghiệp, chứ đâu phải làm ở ủy ban quản lý, sao tôi có thể biết được hàng xóm của mình là ai?!”

“Đây chẳng phải là khu nhà chỉ dành cho những người nổi tiếng không thể điều tra sao?” Đám phóng viên trách móc. “Dung nhị thiếu gia, anh đừng đánh trống lảng nữa, nói cho chúng tôi biết có phải Phó giám đốc Lê rất tức giận không?” Dung Nham cười dịu dàng: “Bạn gái tôi quả thực rất tức giận, vì thế hôm nay các vị đừng viết lung tung nữa. Cô ấy mà bắt tôi quỳ trên tấm thảm gai, tôi sẽ tìm các vị tính sổ.”

Những lời này vừa nói ra, ai còn đi viết về chuyện về Trương Lâm nữa! Tất thấy đều ồ lên hỏi: “Thời gian kết hôn của anh đã định rõ là khi nào chưa?”

“Anh đã cầu hôn chưa?”

“Sau khi kết hôn anh sẽ tiếp tục ở lại Lương Thị hay trở về công ty của gia tộc?”

“Cho hỏi có phải gạo đã nấu thành cơm ...”

Dung Nham nhìn tay đám người này đang viết lia lịa, nghĩ bụng sau này chuyện về Diệp Mộc và Trương Lâm có thể dễ thở hơn một chút, anh khẽ xoa xoa tay, cười tươi như hoa: “Tôi còn phải đi đỡ dành vợ tôi, các vị đừng có viết lung tung đấy nhé, ảnh hưởng đến chuyện đại sự cả đời tôi là tôi sẽ trở mặt đấy”.

Mọi người đều bật cười, mọi nữ phóng viên với khuôn mặt hồng hào còn lớn tiếng chúc phúc. Động tác bước lên xe của Dung Nham rất tự nhiên, bình thản, khẽ xoay vô lăng điều khiển chiếc xe tiến vào bên trong khu nhà. Có phóng viên vẫn còn chụp ảnh chiếc xe, khi chụp đến phần cuối đuôi xe bỗng lóe lên một bó hoa hồng màu vàng tươi, trong bó hoa còn gói một chiếc hộp, logo là của nhãn hiệu trang sức đặc biệt cao cấp, rất nổi tiếng của Pháp.

Vừa bước vào phòng, quả nhiên Trương Lâm và Diệp Mộc đều đang ở đó, một người đang đuổi chân ngồi bên cạnh chiếc bàn ăn, giơ tay nhón vụng thức ăn, Diệp Mộc từ bếp bước ra, đang bưng một bát canh bốc khói nghi ngút. Dung Nham ngay lập tức chạy đến đỡ lấy bát canh. Diệp Mộc không thèm nhìn anh một cái, quay người đi lấy bát đĩa. Trương Lâm hiển nhiên là rất sợ bị Dung Nham trách mắng, suốt buổi tối không nói câu nào. Ăn cơm xong, cô liền chủ động đi rửa bát, bước vào phòng bếp, đóng cửa lại một cách rất biết điều.

Diệp Mộc thu dọn bàn ghế rồi quay về phòng, Dung Nham nhân cơ hội này đi ra gara lấy bó hoa, phóng vụt vào phòng ngủ. Trong phòng không có người, ánh đèn nhà tắm bật sáng, có tiếng nước chảy róc rách. Dung Nham gõ cửa, Diệp Mộc quả nhiên đang tắm: “Làm gì”

Dung Nham không trả lời, bước thẳng vào bên trong. Diệp Mộc vội vã lấy chiếc khăn tắm quấn quanh người, nhỏ giọng: “Anh làm gì thế? Mau đi ra!” Dung Nham giơ bó hoa từ sau lưng ra, khẽ đưa về phía trước. Diệp Mộc ngẩn ra một lúc, sắc mặt quả nhiên dần ra. “Anh đi ra ngoài! Em mặc đồ rồi ra ngoài nói chuyện sau”. Dung Nham sao có thể đi ra, điều quan trọng trong đàm phán chính là khí thế, còn khí

thế nào mạnh hơn việc dồn một người gần như không mặc gì trong nhà tắm đây? Anh đâu có ngốc, đương nhiên là phải nắm lấy cơ hội này!

“Diệp Mộc chuyện buổi sáng là lỗi của anh”, anh nghiêm túc nói. “Nhưng trước khi em phán anh tội tử hình có thể cho anh kháng án được không?” Diệp Mộc tay túm khăn tắm, trừng mắt nhìn anh bối rối. Dung Nham mặt dày làm như không thấy thứ gì: “Ngày hôm qua anh về nhà, mẹ đã đánh phủ đầu anh một trận. Anh đã hơn ba mươi tuổi rồi, hướng hồ lại còn người ngoài nữa, em bảo anh có thể không ngậm một cục tức được không? Quay về nhà lại thấy em vừa nói chuyện điện thoại với bạn trai cũ, bộ dạng thì thất thần, anh hỏi em vừa đi đâu về, em nói vừa đi cùng anh ta về. Trong tình huống như vậy, nếu anh không ghen tuông, tức giận, có lẽ em nên nghiêm túc xem lại anh có yêu em không đấy”.

Bó hoa ấy thật rất đẹp, dịu dàng thể hiện lời xin lỗi và tấm lòng yêu thương. Diệp Mộc còn bị thần sắc nghiêm túc hiếm hoi của Dung Nham là cho có chút sợ hãi, cộng thêm trong lời nói của anh chứa đựng thành ý và sự đáng thương, trái tim cô như mềm đi. Ý nghĩ muốn xé nát anh ra làm trăm mảnh sáng nay đã bay biến đi đâu hết cả. Dung Nham chăm chú nhìn, giọng trầm xuống nghe rất yếu ớt: “Diệp Mộc tay anh tê quá!”

Diệp Mộc do dự một giây, trong lòng mắng mỗ bản thân không cứng rắn, tay anh vẫn đưa về phía trước đỡ lấy bó hoa hồng từ bàn tay đang “kính dâng” đưa lên. Cô vừa đưa tay ra đỡ đóa hoa. Dung Nham lập tức túm lấy cánh tay cô, vừa kéo, vừa giật, vừa ôm chặt cô vào trong lòng. Diệp Mộc chống trả: “Anh làm gì thế? Thả tay ra!”

“Không thả!” Anh càng ôm chặt hơn. “Anh thấy em lời cả hành lý ra rồi, anh buông ra để em đi mất à? Không bỏ!”

Sức anh khỏe, Diệp Mộc làm gì cũng không thoát được, dần dần chẳng còn sức lực, mắt đỏ ửng. Dung Nham đợi đến khi không còn chống cự nữa, cánh tay mới từ từ thả lỏng ra. Do hai người ép sát vào nhau, đóa hoa hồng rơi ra khá nhiều cánh, càng tỏa mùi hương nồng nàn. Diệp Mộc mềm oặt dựa vào bờ vai anh, hít căng mùi hương nồng nàn của đóa hoa, trong lòng là muôn vàn cảm xúc, chẳng biết nên làm gì với anh. Sao lại có loại người thế này cơ chứ? Rõ ràng đã hận anh ta chết đi được, sao anh ta vừa mới lên tiếng, ôm cô vào lòng, trái tim cô muốn cứng rắn cũng không thể nào làm được chứ?

“Đồ khốn!” Diệp Mộc nhỏ giọng mắng, Dung Nham lập tức tiếp lời: “Đúng” Diệp Mộc nhắc chân giẫm lên hai chân anh, càng nép sát hơn vào lòng anh. Lòng Dung Nham bình tĩnh trở lại, thở ra một tiếng thật dài: “Lần sau có cãi nhau với anh cũng đừng có mang đồ chuyển đi. Em có thể đuổi anh đi”

“Biết anh nhiều chỗ để đi rồi!” Diệp Mộc lạnh lùng trả lời. Dung Nham cúi đầu hôn nhẹ lên chiếc cổ thơm tho, sạch sẽ của cô, ghé sát vào tai cô, nhẹ nhàng nói: “Nhưng nơi có em thì chỉ có một thôi. Anh chỉ muốn được ở bên em”. Diệp Mộc mím chặt môi để cổ che đi nụ cười, khẽ đâm vào lưng anh một cái: “Đừng có mà nói mấy lời có cánh! Đáng ghét”

Dung Nham nhỏ giọng bật cười, khẽ thả cô ra, lấy một thứ gì đó trong túi áo. Tiếp sau đó, cổ Diệp Mộc lạnh toát, cô cúi xuống nhìn, là một sợi dây chuyền lấp lánh, mặt là hình một chiếc lá vô cùng tinh xảo, đẹp như trong mơ. Dung Nham đeo xong sợi dây chuyền, nhìn thấy sự thích thú của cô, trong lòng anh rất vui vẻ, khẽ nói: “Anh đặt làm ở Pháp, là một cặp với đôi hoa tai lần trước anh tặng em. Cả thế giới chỉ có một cặp mà thôi.” Diệp Mộc nhớ lại buổi tối ngày hai người chính thức trở thành người yêu, anh vừa đi công tác về, vội vàng đến hội trường gặp cô, tặng cô một đôi hoa tai. Đôi hoa tai ấy sau này cô cũng lấy ra xem, chỉ biết rằng thứ đồ trang sức mà anh tặng chắc chắn là rất đắt, nhưng không nghĩ nó lại đắt đến mức này. Bây giờ nhớ lại, đôi hoa tai ấy quả thật có hình một chiếc lá rất nhỏ.

“Nhỏ mọn, một món quà mà còn chia ra tặng 2 lần.” Diệp Mộc chẳng còn tức giận nữa, kiêu ngạo nói. Ngón tay Dung Nham ấn lên mặt sợi dây chuyền, áp vào phần da thịt phía trên trái tim cô, khẽ xoa nhẹ: “Đôi hoa tai lúc đầu chính là muốn tặng em, cho dù em có muốn làm bạn gái anh hay không. Còn chiếc vòng cổ là để tặng vợ anh, bây giờ đeo lên thế này...” Dung Nham khẽ kéo chiếc vòng tinh xảo trên cổ cô. “Có lẽ là phải đeo cả đời rồi.” Mặt Diệp Mộc nóng bừng, không dám nhìn thẳng lên, cúi đầu nhìn những chiếc cúc áo sơ mi của anh, khẽ chế giễu: “Ai muốn ở bên anh cả đời chứ...”

Hơi nước mù mịt bốc lên trong nhà tắm, trong không gian ấy, ánh đèn màu trắng trở lên vô cùng dịu dàng. Trong một góc nhỏ nhồi của trời đất chỉ có hai con người, lúc này đây không cần quan tâm ngoài kia có

chấn động thể nào, thời gian của người này chỉ dành cho người kia mà thôi. Diệp Mộc bước ra khỏi bồn nước một lúc lâu, người hơi lạnh. Dung Nham đưa tay ra ôm chặt lấy cô, hôn một cái thật khẽ lên má cô rồi hôn tiếp, rồi lại ôm chặt vào lòng, bế ngang người cô. Đêm hôm ấy hiển nhiên là vô cùng tuyệt diệu. Trong cơn sóng biển trào dâng, Diệp Mộc bật khóc. Dung Nham túm hai cổ chân nõn nà, trắng bóc của cô, bỏ lên người cô, hơi thở dồn dập, động tác mạnh mẽ, nghe thấy cô khóc anh cúi xuống an ủi, hút sạch những giọt nước mắt lăn trên má cô.

Ban đêm không khí càng lạnh, Diệp Mộc mơ màng buồn ngủ. Dung Nham bỗng không dịu dàng một cách bất bình thường, giữ nguyên như vậy không chịu xuống. Một lúc lâu sau cô không còn cần nhằn bảo anh nặng nữa, anh lại bắt đầu trêu chọc, từng tiếng, từng tiếng gọi cô: “Tiểu Mộc”, “Mộc Mộc” ...Diệp Mộc đã rất buồn ngủ, nhỏ giọng cầu nhàu: “Làm gì thế?” Dung Nham vùi đầu vào cổ cô, nép sát như một đứa trẻ, nhân lúc hỗn loạn nói một câu rất khẽ. Trong cơn buồn ngủ Diệp Mộc mở to mắt, đầu óc chậm chạp vọng đi vọng lại âm thanh ấy, lời anh hình như làChưa đợi cho cô kịp nghĩ thông suốt, thần buồn ngủ đã ủa đến, cô lại mơ màng rồi ngủ thiếp đi. Trong màn đêm, ánh mắt Dung Nham sáng lên, nụ cười dịu dàng.

Diệp Mộc dậy muộn, xe Dung Nham vừa dừng lại, cô vội vàng mở cửa rồi chạy ra ngoài thì bị Dung Nham kéo lại: “Vội cái gì thế? Ra đây anh yêu hôn một cái rồi hãy đi” Diệp Mộc đẩy anh một cái, vừa tức vừa vội, tất cả là do lỗi của tên đáng ghét này, buổi sáng giữ cô hết lần này đến lần khác, bây giờ chân cô vẫn còn tê rần, đến lưng cũng không thẳng được.

“Buổi tối anh đến đón em, đừng có chạy linh tinh”. Dung Nham túm lấy bàn tay nhỏ nhắn, trắng trẻo của cô, đặt lên môi hôn nhẹ một cái. Diệp Mộc đẩy anh: “Biết rồi, Biết rồi! Em sắp muộn thật rồi đây! Bye... Anh lái xe cẩn thận đấy!” Cô vội vã bước xuống xe rồi hấp tấp chạy vào tòa nhà của tập đoàn C&C, bộ váy liền thân có sát eo màu xanh nhạt toát lên vẻ tươi tắn, trẻ trung. Mãi đến khi bóng dáng cô khuất sau cánh cửa thang máy, Dung Nham mới rời mắt, miệng hơi méo di, cho xe nổ máy.

Khi bước ra khỏi thang máy, Diệp Mộc bắt gặp Lê Khanh Thần, cô lén hít một hơi, nở một nụ cười tự tin: “Chào buổi sáng, phó giám đốc!”

“Chào buổi sáng” Lê Khanh Thần thoải mái. “Nửa tiếng nữa sẽ có một cuộc họp, cô biết chưa?”

Diệp Mộc gật đầu: “Tôi đi lấy tài liệu rồi sẽ lên luôn.”

Ánh mắt Lê Khanh Thần tập trung vào sợi dây chuyền trước ngực Diệp Mộc, ánh mắt cô ta như lóe lên một thứ gì đó rồi vụt tắt: “Sợi dây chuyền đẹp thật!” Cô khẽ nói một câu bằng tiếng Pháp. “Năm ngoái tôi còn đích thân bay qua nên đó giao vàng cho họ để đặt trước nhưng mãi đến bây giờ vẫn chưa được chạm vào. Cái tên Dung Nham thật đáng ghét, dám chen chỗ”.

Ngữ khí của cô thân thiết, tự nhiên, Diệp Mộc nghe xong trong lòng có một cảm giác không nói thành lời. Giống như một bí mật mà cô nghĩ chỉ mình cô biết, bất ngờ bị người khác nói cho biết rằng đó là một chuyện chẳng đáng nhắc đến. “Tôi có việc đi trước đây.”

Diệp Mộc khẽ cười với cô ta rồi bước đi. Một lúc sau, Lê Khanh Thần vẫn giữ nguyên nụ cười mỉm, nhưng những ngón tay khi nãy xoa xoa mặt sợi dây chuyền của Diệp Mộc lúc này từ từ nắm chặt lại, chặt đến nỗi đầu ngón tay trở lên trắng bệch.

33. Chương 33: Khác Biệt

Sự việc của Trương Lâm được giải quyết thuận lợi hơn nhiều so với suy nghĩ của Diệp Mộc, Công ty chỉ ngăn chặn một cách tượng trưng việc công khai mối quan hệ giữa cô ấy và Trần Nguyên, nói rằng một ca sĩ thần tượng nên lấy hình tượng công chúng làm đầu. Diệp Mộc không dám tin vào kết quả này! Trần Phái Phái rõ ràng đã bị ai đó kiểm chế, trong cuộc họp cô ta chẳng nói gì nhiều, trước lúc rời đi dùng một ánh mắt lạnh lùng quét từ đầu đến chân Diệp Mộc. Diệp Mộc khẽ rùng mình một cái, Sunny khẽ cười, nhỏ giọng nói: “Khi này, trước lúc vào họp cô ta cãi nhau một trận với phó giám đốc, em đừng để ý”.

Diệp Mộc cười, thời gian còn lại của ngày hôm đó tâm trạng vô cùng tốt, buổi tối khi Dung Nham nhìn thấy cô không thể kiềm chế được khẽ xoa lên mặt cô: “Làm gì mà vui thế hả?”

“Em vừa thoát được một kiếp nạn!” Diệp Mộc kể lại chuyện ở công ty không truy cứu chuyện của cô với Trương Lâm cho Dung Nham nghe. Dung Nham nghe xong lại không có vẻ vui sướng như Diệp Mộc, anh chỉ “ồ” một tiếng như đang nghĩ gì, trong ánh mắt ẩn chứa nhiều điều.

Đến cửa khách sạn, Dung Nham đưa chìa khóa xe cho nhân viên, ôm eo Diệp Mộc bước vào bên trong. Vừa đến trước cửa phòng, cửa đã được mở, có thứ gì đó như cục thịt tròn vo lăn ra ngoài, Dung Nham cúi người bế lên, là một bé trai tầm hai, ba tuổi bụ bẫm khỏe mạnh, nhìn đáng yêu như một viên ngọc trắng trẻo, giơ hai cánh tay mập mạp ra ôm lấy cổ Dung Nham, cười sảng sặc. Diệp Mộc nhìn thấy điệu bộ đáng yêu ánh mắt liền lên, chăm chú nhìn đứa trẻ. Dung Nham nhìn thấy, trong lòng khẽ rung động, đang định mở miệng trêu chọc cô vài câu, bà mẹ của viên ngọc trắng trẻo đã bước ra từ trong phòng: “Sao bây giờ mới đến hả? Dung Dịch cứ kêu đói suốt”. Cổ Minh Châu tươi cười, đôi mắt đẹp quay sang nhìn người con gái đứng bên cạnh Dung Nham, nụ cười dịu xuống một chút.

Tối nay Dung Nham hẹn anh trai, chị dâu chính là để tìm cách “cứu quốc”, sau khi Cổ Minh Châu bước vào nhà họ Dung, mẹ Dung Nham vô cùng yêu quý cô. Nhưng Dung Nham nhìn thấy sắc mặt khi này của Cổ Minh Châu, trong lòng đã có chút lo lắng, chỉ sợ mẹ anh đã đi trước một bước, kể với Cổ Minh Châu mọi chuyện rồi. Diệp Mộc chẳng biết gì, Dung Nham chỉ nói đưa cô đi ăn cơm, không nói là hẹn người khác nữa.

“Chào chị!” Diệp Mộc chủ động đứng ra phía trước. “Em là Diệp Mộc.” Dung Nham vội vàng nói thêm vào: “Bạn gái em”. Cổ Minh Châu nhìn đáng vẻ như châu như bảo của anh, trong lòng khẽ than một tiếng, rồi mỉm cười với Diệp Mộc: “Chào em, chị là chị dâu cái thằng hư đồn này.”

Diệp Mộc mím môi cười nhỏ nhẹ, nhìn về phía Dung Nham. Dung Nham khẽ chau mày nhưng mắt vẫn tươi cười, đưa Cổ Ý trong tay cho Diệp Mộc, giơ tay chào người đàn ông đỉnh đạc đang bước đến gần. Diệp Mộc nhận ra anh, đột Dung Nham nằm viện anh có đến thăm- cháu đích tôn của nhà họ Dung, chủ tịch hội đồng quản trị Tập đoàn Hữu Dung- Dung Lỗi. Lúc này Diệp Mộc cũng hiểu được mục đích Dung Nham đưa cô đến đây.

“Đến rồi hả” Dung Lỗi cười nói với Diệp Mộc, nụ cười của anh trầm tĩnh hơn Dung Nham, nhưng vẫn có nét điển trai hấp dẫn như Dung Nham. “Chào em, anh là anh trai thằng hư đồn này”. Diệp Mộc bất giác cười, cảm giác lo lắng vừa ập đến đã tan biến. “Vừa ăn vừa nói chuyện đi, còn không vào nữa em rằng Dung Dịch cắn cả cái bàn mất”. Cổ Minh Châu cười, ngắt lời.

Lúc bước vào, Diệp Mộc và Dung Nham bước chậm lại phía sau vài bước, Diệp Mộc khẽ hỏi bằng giọng hơi lo lắng: “Có phải ấn tượng của bố mẹ anh với em rất không là tốt không?” Nếu không thì sao không trực tiếp đến nhà mà lại bắt phải gặp mặt ở ngoài như vậy? Hơn nữa, phụ huynh cũng không đến, chỉ có anh chị đến gặp mặt. Nhớ lại lúc đầu tiên Tề Úc Mỹ Diễm vừa gặp đã thích Dung Nham, hết lời khen ngợi anh. Dung Nham khẽ ôm lấy cô: “không phải đâu. Mẹ anh tốt bụng lắm, còn bố anh thì mọi chuyện trong nhà đều nghe mẹ. Em yên tâm, anh sẽ sắp xếp ổn thỏa”. Cùng lắm thì sau khi kết hôn không sống cùng nhà, Dung Nham nghĩ bụng. Người cưới cô và sống cả đời với cô là anh chứ đâu phải mẹ anh.

Bữa tối vui vẻ. Dung Lỗi và Cổ Minh Châu còn có một cậu con trai lớn tên là Dung Dịch, năm nay hơn mười tuổi, nhìn rất giống Dung Lỗi và Dung Nham, cao ráo, đẹp trai. Trên bàn ăn, người lớn vừa ăn vừa nói chuyện, Cổ Ý được mẹ bế đút cho ăn, Dung Dịch chẳng có việc gì làm mở ti vi ra xem. Lúc này đang là thời gian phát sóng chương trình Thời sự tối, cô gái dẫn chuyên mục giải trí vui vẻ thảo luận về chủ đề giới hào môn và giới giải trí. Dung Dịch dừng lại ở chương trình đó bởi trên màn hình xuất hiện một người mà nó vô cùng quen thuộc: “Mọi người nhìn kia, chú hai!”

Lúc này Diệp Mộc và Cổ Minh Châu đang bàn bạc rất sôi nổi về chủ đề trang phục trong một số bộ phim kinh điển đã tạo ra những trào lưu thời trang của một thời kỳ. Hai người một người học ngành điện ảnh, một người học thiết kế thời trang, đều đang học thì chuyển sang ngành khác, càng nói càng hợp nhau, tiếng cười chẳng lúc nào ngừng. Dung Nham và Dung Lỗi đương nhiên là nói chuyện về công việc, lời qua lời lại cũng vô cùng náo nhiệt. Dung Dịch vừa lên tiếng, lập tức thu hút sự chú ý của cả bốn người.

Đoạn trả lời phỏng vấn hấp dẫn tới qua cửa Dung Nham đang được phát đi: “Nhị thiếu gia, tin đồn tình ái giữa anh và nữ nghệ sĩ lần này có làm nhị tiểu thư của C&C tức giận không?” Trên màn hình ti vi là ni

cười dịu dàng của Dung Nham: “Bạn gái tôi quả thật rất tức giận, vì thế hôm nay các vị đừng viết lung tung nữa. Cô ấy mà bắt tôi quỳ trên tấm thảm gai, tôi sẽ đến tìm các vị tính sổ.”

Dung Lỗi đang uống rượu vang, suýt chút nữa thì bị sặc, vội vàng đặt cốc rượu trong tay xuống. Cố Minh Châu nhìn anh với vẻ trách móc, nhẹ nhàng đưa cho anh một chiếc khăn mùi xoa để lau tay. Còn Diệp Mộc, sắc mặt lập tức trắng bệch.

Cố Minh Châu chăm sóc ông chồng, đang định quay người lại giật lấy chiếc điều khiển thì Dung Dịch như còn sợ mọi chuyện chưa đủ rối tung, hét lên một tiếng: “Ấy! Còn có cả cô Diệp Mộc nữa này” Tin tức về Dung Nham và nhị tiểu thư Lê Khanh Thần của C&C qua đi, lại bắt đầu về động thái mới nhất của thái tử gia C&C, Diệp Mộc và Lê Cận Thần tới bệnh viện đón Trương Lâm, khi trở ra đã lọt vào ống kính phóng viên. Trên màn hình, Diệp Mộc một tay che mặt, có thể nhìn thấy rất rõ cô đang cau mày một cách khó chịu. Còn Lê Cận Thần ngồi bên cạnh cô, một tay điều khiển vô lăng, một tay đặt lên vai cô, sắc mặt tỏ rõ sự quan tâm. Dòng tit bên cạnh những bức ảnh “cô bạn gái” “chăm sóc tận tình”vv... vô cùng rõ nét. Lúc này, mặt Dung Nham đã biến sắc.

Cố Minh Châu cuối cùng cũng túm được chiếc điều khiển “pang” một tiếng tắt vụt ti vi. Dung Dịch cong môi định cướp lại. Dung Lỗi liếc nhìn cậu em họ một cái, thấp giọng nói với con trai: “Dung Dịch qua đây ngồi xuống ăn đi”. Cậu bé rất nghe lời bố, thấy bố gọi liền chạy ra ngồi xuống, Diệp Mộc cúi mặt, uống từng ngụm canh, Dung Nham im lặng một lúc, bỗng cười nhỏ. Diệp Mộc bình tĩnh đặt chiếc thìa xuống, ngẩng đầu nhìn anh. Anh cũng nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt hai người chạm nhau, cảm giác như từng hạt băng rơi lộp bộp trên bàn.

Vợ chồng Dung Lỗi bốn mắt nhìn nhau, trong lòng ngầm hiểu, ai lấy cúi xuống phần ăn của mình, làm như tối nay chưa từng nhìn thấy điều gì.

Khi trở về, đương nhiên lại là một cuộc cãi vã lớn. Dung Nham tìm đủ cách để giúp cô lấy lại chút ấn tượng, bảo Cố Minh Châu, Dung Lỗi về nhà nói vài câu tốt đẹp, nhưng lúc này, cả vốn lẫn lãi đều bị đẩy trở lại, mà còn đẩy thẳng vào mặt anh! Dung Nham tức đến phát điên, chỉ mong có thể cho con bé chết tiệt này một trận nên thân. Diệp Mộc cũng cảm thấy ảm ức, buổi gặp mặt tối nay do Dung Nham sắp xếp, cộng với câu nói: “Bạn gái tôi quả thật rất tức giận”, khiến cô cảm thấy mình như một người thứ 3 thấp hèn không dám nhìn mặt ai.

“Nói đi nói lại, Lê Khanh Thần bao nhiêu điểm tốt, quá phù hợp với anh còn gì! Anh đi mà cưới cô ta cho xong! Còn ở đây cãi vã với em làm gì!” Diệp Mộc hét lên, ném qua một chiếc gối ôm. Dung Nham vùng tay đẩy vật công kích bay xa tít tắp, cơn tức giận trong lòng không có chỗ nào để xả: “Anh làm như thế là để chuyển mục tiêu chú ý vì ai chứ?! Là ai hại anh không thể ra mặt? Diệp Mộc, anh cảnh cáo em! Đừng nghĩ rằng mình ít tuổi thì muốn làm gì thì làm!” Anh nói bạn gái anh tức giận ngay hôm qua người tức giận chẳng phải chính cô hay sao? Dung Nham quả thực không hiểu cô sinh sự cái gì.

Diệp Mộc càng nghĩ càng cảm thấy ảm ức, anh nói mẹ anh mắng mỏ anh trước mặt Lê Khanh Thần, như vậy có nghĩa là Lê Khanh Thần đã coi như con dâu tương lai. Tại sao đến lượt cô lại chỉ được gặp mặt anh trai, chị dâu, mà anh còn nói cô sinh sự linh tinh?

Dung Nham nhìn thấy mặt cô đỏ cũng thương, nhưng cơn bực bội bùng bùng bốc lên: “Diệp Mộc! Anh thật không biết phải nói với em thế nào. Sao em ngang bướng thế, bỏ công việc này đi không tốt sao? Chúng ta cứ cãi vã nhau cả ngày thế này, em không cảm thấy ảnh hưởng đến tình cảm sao?” Diệp Mộc cắn chiếc môi cố kìm nén nước mắt, trả lời ngang bướng: “Thế hay là anh từ chức, tiền tiết kiệm và tiền lương của em đủ dùng”. Dung Nham cười nhạt: “Anh từ chức, em nuôi anh sao” Diệp Mộc vành mắt, mắt long lanh nước “Anh dựa vào cái gì mà dùng giọng khinh thường như vậy nói chuyện với em? Cứ cho là xem thường công việc của em thì cũng nên tôn trọng em một chút! Em không thông minh, không có địa vị tôn quý, cũng không kiếm được nhiều tiền như anh, vì thế anh mới khinh thường em như vậy phải không?”

“Em đừng có mà nên giọng với anh! Bây giờ công việc của em đang ảnh hưởng đến tình cảm của hai chúng ta, là bạn trai em, anh có quyền yêu cầu em từ chức! Nếu không...”

“Nếu không thì anh sẽ phải từ bỏ mối quan hệ giữa hai chúng ta chứ gì?!” Diệp Mộc ngay lập tức tiếp lời. “Em nói cho anh biết! Em sẽ không bao giờ từ chức! Anh muốn chia tay thì tùy anh!”

Dung Nham tức giận cực độ, bỗng nhiên khế cười : “Em cho rằng mỗi lần em dùng chiêu này anh đều không thể phản kháng lại phải không?” Tiếng nghiêng răng khế khế của anh có thể nghe thấy. “Được thôi! Chia tay”.

Diệp Mộc khoát tay quay đầu bước đi, Dung Nham kéo giắt lại, khuôn mặt lạnh lùng: “Em không phải đi, căn nhà này đã được chuyển sang tên em rồi. Anh đi” Bàn tay Diệp Mộc run bần: “Em không cần! Anh cứ giữ mà cho đứa con gái nhà khác làm phí chia tay đi!”

“Không cần em phải lo, anh đương nhiên sẽ sắp xếp ổn thỏa tất cả, không bao giờ chịu thiệt cái gì!” Mặt Dung Nham tái đi. Nói xong, anh chẳng buồn quay đầu nhìn lại, đẩy cửa bước đi.

Diệp Mộc khựng lại trước tiếng cửa sập chất chúa, tiếp sau đó như từng đợt thủy triều âm thầm dâng lên, như những mũi kim bọc lấy cả người cô. Cuộc cãi vã khi nãy dường như vẫn còn văng vẳng bên tai, đầu óc cô đau buốt. Diệp Mộc ôm lấy mặt, ngã vật xuống sofa, cuộn tròn người lại, đau đớn bật khóc

Thật ra hôm nay, khi nhìn thấy chị dâu Dung Nham cô đã rất bất ngờ, dung mạo xinh đẹp của Cố Minh Châu khiến cô liên tưởng đến Lê Khanh Thần. Bọn họ mới là những người cùng thế giới, xinh đẹp rạng ngời, trong đám đông chỉ cần nhìn là có thể nhận ra, luôn biết nên nói những gì, với ai và ở đâu, năng lực lợi hại, có thể dùng tư thái phù hợp nhất ở bên cạnh những người đàn ông như Dung Lỗi và Dung Nham...Diệp Mộc biết cô sẽ không bao giờ có thể trở thành một người phụ nữ như vậy, những thứ mà họ chỉ cần vung tay là có được, cô sẽ phải cố gắng gấp mười lần và vất vả gấp mười lần mới có thể đạt được. Cô từng nghĩ rằng, dựa vào sự cố gắng của bản thân, cô có thể trở lên xuất sắc hơn, tiến đến gần Dung Nham hơn một chút. Nhưng giờ đây, tất cả những thứ ấy đều trở thành vô nghĩa, anh không cần cô nữa, bọn họ đã chia tay rồi.

Từ sau khi Diệp Mộc xuất hiện trong cuộc sống của anh, đã rất lâu rồi Dung Nham không lái xe nhanh như vậy. Khung cảnh hai bên đường nối liền với nhau thành một dải lướt về phía sau, những chiếc đèn và biển hiệu hòa quyện với nhau tạo thành một dải dài, đẹp đẽ như tia sáng phát ra từ đôi mắt cô, cô nói: “Dung Nham, hãy lại đây”, cô nói: “Anh ơi nhẹ một chút”...Khốn khiếp! Dung Nham thấp giọng chửi thề, tăng ga lên hết cỡ, sao nghĩ đến con bé chết tiệt ấy rồi!

Lượn tới ba vòng rồi mới quay về, khu nhà của Dung Nham giờ đã chìm trong im lặng. Tiếng động cơ rầm rầm của chiếc xe thể thao phá vỡ sự yên ắng của màn đêm. Dung lão gia ngủ không được sâu, khi ông từ từ ngồi dậy, mặc bộ đồ ngủ, cầm gậy bước ra ngoài hành lang với sát khí bùng bùng, Dung Nham vừa bước vào nhà đã bị cho một trận phủ đầu không kịp chống đỡ. “Á á á!” Dung Nham ôm đầu hét lên: “Ông sắp đánh chết con rồi!”

“Cái thằng hư đốn này!” Bộ râu trắng muốt của Dung lão gia rung rung, cánh tay gầy gò nhưng tràn đầy sức lực. “Cũng chẳng hy vọng truyền lại gia nghiệp cho mày nữa rồi! Hôm nay tao đánh chết mày!” Dung lão gia xuất thân binh nghiệp, cơ thể rắn chắc vô cùng, chiếc gậy gỗ lim cứng như sắt, đánh vào người quả thật rất đau. Dung Nham không dám động thủ với ông, vừa tránh đòn vừa hét lên cứu mạng. Tiếng động lớn khiến cả nhà bị đánh thức, Dung Lỗi tiến đến cũng bị ăn mấy gậy mới khuyên được ông, mẹ Dung Nham nhìn thấy xót thương con trai, đau lòng đến chảy cả nước mắt, đầu còn nghĩ đến chuyện cái clip kia.

Cố Minh Châu nhìn thấy điệu bộ của ông cụ sau cơn tức giận bộc phát, cảm thấy không ổn, để yên tâm cô gọi bác sĩ của gia đình lên kiểm tra huyết áp cho ông cụ. Sau cơn hỗn loạn, Dung Lỗi từ từ đỡ Dung Nham đang giả chết trở về phòng, không bao lâu sau Cố Minh Châu đã gọi được bác sĩ đến, xem xét vết thương cho Dung Nham rồi kê một ít thuốc. Khi bọn họ đang chuẩn bị rời đi, bố Dung Nham bước lên lầu. Dung nhị thiếu gia đang nằm trên giường rên rĩ lập tức ngưng lại, ngồi phắt dậy, xấu hổ nói: “Bố, bố về lúc mấy giờ vậy?” Cố Minh Châu và Dung Lỗi quan sát tình hình, lập tức ra hiệu cho bác sĩ rời đi

Bố Dung Nham mỉm cười, ngồi vào chiếc ghế bên cạnh giường. Những người đàn ông nhà họ Dung đều rất đẹp trai, bố Dung Nham năm nay đã năm mươi tuổi nhưng vẫn đẹp trai ngời ngời: “Tối hôm qua, sau khi kết thúc hội nghị, bố về luôn. Bố về sớm như vậy khiến con thất vọng rồi phải không?” Lưng Dung Nham đầm đìa mồ hôi, từ nhỏ anh sợ nhất mỗi khi bố cười với anh như thế này. Hơn nữa, giọng nói này không ổn, rõ ràng đã cùng chiến tuyến với mẹ anh. Nhưng lúc như thế này, nếu còn lùi bước, về sau muốn nói đến nữa càng khó khăn hơn. Dung Nham lấy hết can đảm, nói: “Bố...Việc hôn nhân của con, con tự quyết định, bố khuyên mẹ con đi, đừng làm khó con nữa”.

Bố Dung Nham làm chính trị, cảm xúc hay tình cảm có thể kiềm chế rất tốt, nghe những tuyên bố thẳng thắn này của Dung Nham, ông vẫn tỏ ra ung dung, điềm đạm: “Ai dám làm khó dễ Dung Nhị thiếu gia đây?” Ông cười vẻ bình tĩnh hơn. “Tập đoàn Lương Thị là cái tên số một trong danh sách thu hút đầu tư của thành phố, còn ai có thể làm khó dễ cậu chứ?”

“Bố! Bố con mình đừng dùng những từ ngữ như vậy được không?” Dung Nham thua rồi, bực bội xoa xoa tóc. “Con nói thật với bố, con đã có người con gái con thích, đều đã sắp xếp xong xuôi, chỉ cần cô ấy gật đầu con sẽ đi đăng ký ngay. Nhưng bây giờ có chút rắc rối, ấn tượng của mẹ về cô ấy không tốt, con không dám đưa cô ấy về nhà.”

“Con bé làm chuyện gì khiến ấn tượng mẹ của con không tốt?” Bố Dung Nham ôn tồn hỏi. Về mặt Dung Nham khó đảm đảm không nói gì.

“Lúc nào đấy cho bố gặp mặt con bé”. Một lúc sau ông lên tiếng. “Dung Nham, nếu khi gặp mặt bố không hài lòng thì con biết phải làm gì rồi đấy. Nếu không thì...” Ông đứng dậy vỗ vỗ về ân cần vào người Dung Nham, nhưng tất cả đều vào những vết thương trên người anh. “Thì dù cho con cố tình chọc cho ông con ra tay trước, hay khiến mẹ xót con, bố cũng không cho con thoát đâu”. Trái tim Dung Nham như vỡ tung, mím chặt môi gật đầu

Nằm trên giường, toàn thân Dung Nham chỗ nào cũng đau. Anh cau chặt mày nhìn lên trần nhà, khuôn mặt nhỏ nhắn, bướng bỉnh của Diệp Mộc bao bọc lấy trái tim anh, cánh tay anh bắt giắc mò tìm điện thoại, tay di di lại trên phím quay số nhanh. Sao cô lại trẻ con như vậy chứ? Công việc đó vừa phiền phức vừa phải xuất hiện trước công chúng, bỏ nó đi rồi ở nhà sống với anh chẳng phải tốt hơn sao? Tính cách Tần Tang ghê gớm như vậy mà Lý Vi Nhiên không nói gì, chị ấy cũng ngoan ngoãn ở nhà chăm sóc chồng con. Còn Cố Yên và An Tiểu Ly thì càng không phải nói, tất cả đều là những bà nội trợ đảm đang. Mấy người anh em đều có cuộc sống gia đình đầm ấm, tại sao đến lượt anh thì lại khó khăn, vất vả đến như vậy? Cái con bé chết tiệt này thật ngang bướng, lúc trên giường cũng vậy, hề không hài lòng thì là lại cào anh, xuống tay chẳng biết nặng nhẹ...Càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, Dung Nham cố nén cơn đau, xoay người đẩy chiếc gối ép xuống dưới, nghiêng răng nghiêng lợi mắng mỗ: “Tiểu quái thú, không nghe lời! Cười em cười em cười em...”

34. Chương 34: Chắc Chắc

Sáu ngày bảy đêm cộng thêm một buổi sáng nữa, Diệp Mộc ngẩn ngơ gõ gõ từng trang lịch trong cuốn sổ ghi chép. Đã sáu ngày bảy đêm cộng một buổi sáng nữa, cô không gặp cái tên chết đấm kia.

“Chị ấy sao vậy?” Cylin nhân lúc nhân viên hóa trang lên trang điểm thêm, len lén hỏi Trương Lâm. “Sao tâm hồn treo ngược cành cây thế?”

Trương Lâm mở rộng hai cánh tay để các nhân viên đeo dây lưng cho cô, thì thầm nói hai từ: “Dung Nham.”

“Cãi nhau à?” Cylin kinh ngạc, hai người này mấy ngày trước vẫn còn ngọt ngào, chính mắt cô nhìn thấy Dung Nham đến đón Diệp Mộc tan làm, thời tiết lạnh, Diệp Mộc mặc hơi ít quần áo, từ xa Dung Nham đã bước đến, ôm chặt cô vào lòng, cúi thấp đầu tươi cười nói chuyện khiến người khác nhìn thấy đều phải ghen tị. Trương Lâm lắc đầu; “chia tay rồi.”

Lê Cận Thần đến tìm Dương Thu có việc nên đi ngang qua, những lời đối thoại này đã lọt đến tai anh, bước chân anh lập tức khựng lại. Trương Lâm và Cylin lập tức ngậm miệng, bốn mắt nhìn nhau, trong lòng đều nghĩ lần này thì xong rồi. Quả nhiên, Lê Cận Thần sau khi nói vài câu gì đó với Dương Thu, tiến thẳng về phía Diệp Mộc. Trương Lâm đang đứng bên cạnh quan sát bắt đầu lo lắng, vội rút điện thoại ra gọi cho Dung Nham. Giở trò gì thế này! Không có Diệp Mộc che chắn cho thì sau những gì cô đã gây ra, chắc chắn đã bị Dung Nham đìm chết tới mấy trăm lần rồi, suy nghĩ cho sự an toàn của bản thân nên không thể để cho Lê Cận Thần đắc thủ một lần nữa!

“Lười nhác trong giờ làm việc”. Lê Cận Thần khẽ gõ chiếc cặp tài liệu lên mặt bàn, mỉm cười. Diệp Mộc đang nằm bò trên bàn giặt mình, suýt chút nữa thì nhảy dựng lên. Lê Cận Thần bật cười, tay đặt lên vai

cô: “Là anh” Diệp Mộc liếc nhìn anh: “Ngày mai là ngày nghỉ, hôm nay chỉ có một quảng cáo này thôi.” Lê Cận Thần “ừm” một tiếng: “Bữa trưa anh ăn không no lắm, đang định đi uống trà, em có đi cùng không?” Diệp Mộc chẳng hề nghĩ ngợi, lập tức lắc đầu. Lê Cận Thần cũng không ép, nhưng cứ đứng đó không đi, thoải mái nói chuyện phiếm với cô. Những ánh mắt xung quanh càng lúc càng dồn về phía đó, Diệp Mộc thở dài một tiếng: “Đi nào, tự dừng em lại thấy đối.”

Cuối tuần, người cửa hàng rất đông, đi hết một vòng vẫn không tìm được chỗ ngồi. Lê Cận Thần mua bánh ngọt và trà sữa, đưa Diệp Mộc lên sân thượng của tòa nhà công ty. Bầu trời chiều muộn cao rộng, không khí khô nhưng không quá lạnh. Tòa nhà văn phòng của C&C rất cao, hai người họ ngồi trên sân thượng, thực cảm thấy gần với bầu trời hơn một chút. Những buồn bực trong lòng Diệp Mộc được bầu trời cao rộng, xa ngút tầm mắt quét sạch không còn chút dấu vết, thở dài một tiếng thoải mái.

Lê Cận Thần đưa chiếc bánh ngọt và trà sữa cho Diệp Mộc. Diệp Mộc mấy ngày nay không ăn uống tử tế, cũng không khách sáo với anh, ăn uống rất ngon lành. Hai con người trong lòng đều có tâm sự, không nói gì. Sau khi ăn no, tâm trạng Diệp Mộc tốt hơn nhiều. Sau khi ăn no, tâm trạng Diệp Mộc tốt hơn nhiều, lại có khí thế làm việc, cô đứng dậy phủi bụi quần áo, định bước đi. Lê Cận Thần dịu dàng gọi với theo: “Mộc Mộc!”

Diệp Mộc quay đầu lại: “Hả? chuyện gì vậy?”

Còn có thể có chuyện gì nữa, từng cơn sóng trong lòng Lê Cận Thần ầm ào xô bờ, nhưng mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh. Chuyện đã đến hôm nay, anh còn tư cách gì để có chuyện nữa đây? Người con gái xinh đẹp như tia nắng sớm ban mai này đã từng chiếu rọi trong cuộc sống âm u của anh, đã cho anh những hy vọng mà trước đây anh chưa bao giờ có. Đến hôm nay, dù chỉ là một sự quan tâm thật lòng anh cũng chẳng dám nói....Tự gây nghiệp, không có biện minh.

“Diệp Mộc, trước giờ anh không có cơ hội để nói với em lời xin lỗi”. Lê Cận Thần nói nhỏ nhẹ, nhìn những tòa nhà cao vút bầu trời phía xa xa. “Em là một cô gái tốt, anh là thằng tồi. Mộc Mộc, xin lỗi em!”

“Lê Cận Thần!” Diệp Mộc bất ngờ lên tiếng, nhìn anh hỏi: “Bây giờ anh sống tốt không?”

Lê Cận Thần cười nhạt, từ tốn nói: “Thì vẫn thế thôi”.

“Không vui sao?” Diệp Mộc rất chân thành, “Không vui bằng khi còn yêu em?” Trái tim Lê Cận Thần dường như đập thịch thịch, nhìn cô không thể tin nổi, gật đầu.

“Thế thì tốt”. Diệp Mộc mỉm cười. “Cảm ơn anh, em thì rất vui”. Cô xoa xoa tay, đặt cốc trà sữa vẫn còn uống một nửa xuống. “Em xuống làm việc tiếp đây, Giám đốc Lê. “Lê Cận Thần “ừ” một tiếng, không ngăn đầu lên.

Ánh mặt trời dịu nhẹ, bầu trời ngút mắt. Tòa nhà văn phòng khí phách của C&C đâm thẳng vào những đám mây, những tòa nhà cao tầng xung quanh nó nhìn yếu ớt như những thứ đồ chơi. Lê Cận Thần đứng trên mảnh đất của vương quốc do chính tay mình gây dựng, quay lưng lại với bầu trời xanh, từng đám mây trắng cao vợi và sự thất vô tận, đầu hơi cúi thấp, ánh mắt dịu dàng nhìn cốc trà sữa đặt bên cạnh, mỉm cười vẽ khổ sở.

Tần Tổng lại đổi xe, còn ghê hơn chiếc trước. Anh mặc bộ thể quần áo thể thao màu đen, trẻ trung đầy sức sống, đứng bên cạnh chiếc xe, khiến bao con mắt đổ dồn về phía anh. Diệp Mộc bực tức nhưng không làm sao tiến về phía ấy, nhìn anh bất lực. Tần Tổng đợi cô mười phút đã rất sốt ruột, đẩy cô ngồi vào xe, cau mày lại gườm gườm nhìn cô: “Làm gì mà bộ dạng như sắp chết đến nơi thế?”

“Tần Tang làm món gì ngon thế, tôi không đến không được sao?” Diệp Mộc mặt mày khổ sở. “Tối hôm qua tôi ngủ không sâu, hôm nay mệt cả ngày.”

Tần Tổng cũng là do bị Lý Vi Nhiên túm được, nào có biết sự tình ra làm sao: “Phụ nữ mang bầu ấy mà, chúng ta nhường chị ấy chút vậy”. Diệp Mộc “ừ” một tiếng, bỗng nhớ ra một việc quan trọng, túm lấy người Tần Tổng: “Còn ăn cùng với ai không?” Tần Tổng chau mày đẩy tay cô ra: “Chị làm gì thế, đừng chạm vào tôi! Lát nữa anh hai mà biết được lại đánh tôi!” Diệp Mộc thả tay ra, mím chặt môi nhìn ra ngoài cửa sổ, tim bỗng đập rộn ràng, cảm giác vừa hoang mang vừa ngọt ngào.

Đến nhà Lý Vi Nhiên, quả nhiên Dung Nham đang ở đó, chơi cờ tướng với Lý Mộ. Nhìn thấy Diệp Mộc bước theo sau Tần Tổng, anh khẽ gật đầu một cái coi như là chào hỏi. Diệp Mộc len lén nghiêng rằng, trong miệng vừa chua vừa đắng. Lý Mộ cười rồi gọi Diệp Mộc: “Dì Diệp Tử, sao bây giờ dì mới tới? Bác hai chiều nay ở nhà chơi với cháu”.

Diệp Mộc bước đến xoa xoa đầu thằng bé: “Dì phải làm việc để nuôi sống bản thân chứ, tất nhiên phải đi làm rồi.” Lời nói này có ngụ ý, Dung Nham không kiềm chế nổi, đặt hai quân cờ trong tay xuống bàn, ngửa ngáy nói: “Công việc của dì con vừa thú vị, vừa kiếm được nhiều tiền, sao nữa về sớm được?”

Tần Tổng nghe qua đã biết hai người đang cãi nhau. Nhìn thấy sắc mặt Diệp Mộc sầm xuống không nói gì, còn Dung Nham cố ý tỏ ra thoải mái nhưng bàn tay nắm chặt lại, anh ta đổ thêm dầu vào lửa, biết rõ nhưng vẫn hỏi: “Hai người làm gì mà mặt mày sầm lại thế hả? Anh hai, anh nhường Diệp Tử một chút”. Dung Nham cười nhạt: “Anh không dám động vào”.

Tần Tổng hí hửng nhưng vụ bị Dung Nham nhốt trong cốp xe lần trước vẫn còn để lại ấn tượng sâu sắc, anh ta không dám làm gì quá đáng, nhìn về phía Diệp Mộc. Diệp Mộc mặt lạnh tanh, không nhìn Dung Nham lấy một cái, phất áo bước thẳng vào bên trong. Tần Tổng nhìn theo dáng vẻ giận dỗi của cô, rồi lại nhìn Dung Nham, Lý Mộ thúc giục: “Bác hai, đến lượt bác rồi.”

Dung Nham đặt quân cờ bị bóp đến méo mó vào tay Tần Tổng, chau mày bực bội, đứng dậy nói: “Để chú chơi với con, bác hai có việc”. Nói xong anh cũng bước vào trong. Lý Mộ tò mò: “Chú, bác hai làm sao vậy?”

“Bác ấy à?” Tần Tổng tươi cười nói: “Bị ốm rồi”

“Bệnh gì vậy ạ?” Lý Mộ tròn đôi mắt to.

Tiểu cầm thú huyết sáo: “Bị khinh bỉ”.

Bụng Tần Tang nhìn đã rõ hơn, Lý Vi Nhiên gần như chẳng rời nửa bước, luôn ở bên phục vụ. Diệp Mộc đứng ngoài cửa bếp nhìn thấy hai vợ chồng tình cảm, âu yếm mặn nồng, cảm thấy trong lòng trống trải, thứ gọi là tình nghĩa vợ chồng chính là thế này chăng? Nhưng biết làm thế nào đây, có cố gắng cả đời cũng chẳng thể trở thành Tần Tang được... Tên Dung Nham đáng chết, giọng nói lạnh lùng của hắn đúng này vang lên: “Bỏ lỗ mắt!” Diệp Mộc xoay người, anh bước vào nhà bếp không biết định làm gì, mở tủ lạnh, lục tung lên.

“Diệp Mộc, lại đây giúp chị một tay”. Tần Tang thấy không khí căng thẳng, gọi Diệp Mộc lại giúp một tay. Dung Nham cầm một lon bia đứng đằng sau hai người họ, uống từng ngụm một, rất thư thái. Lý Vi Nhiên gọi chuyện: “Anh hai, anh có muốn giúp một tay không?”

“Ồ?” Tần Tang cười. “Anh hai biết nấu ăn.”

“Nghe nói là biết, nhưng anh chưa bao giờ tận mắt chứng kiến”. Lý Vi Nhiên nhìn Dung Nham, ánh mắt Dung Nham thì luôn chú ý nhìn Diệp Mộc đang quay lưng lại phía mình.

Cái “Nghe nói” này là do Tiểu Tứ nhà anh ấy nói chăng? Diệp Mộc thầm nghĩ, con dao trong tay thái càng mạnh, trong một giây không chú ý, cô kêu một tiếng, đặt con dao xuống, tay phải giữ lấy ngón tay trái. Dung Nham đặt phịch lon bia xuống, chạy đến, vội vã kéo tay cô ra: “Cắt vào đâu rồi?!” Diệp Mộc đẩy anh: “Không khiến anh quan tâm!” Cô cau mày tức tối, tay nắm chặt không cho anh nhìn. Dung Nham càng lo lắng hơn, đầu gối cũng chẳng có tác dụng gì: “Để anh xem thế nào, may mà chỉ chạm vào thịt thôi, sâu thêm chút nữa anh phải đưa em đến bệnh viện để sát trùng, khâu lại rồi!”

Thấy tiếng ồn trong nhà bếp, tiểu cầm thú liền đi vào, cùng với Lý Mộ, một lớn một bé ngó đầu vào bên trong, mắt chớp chớp quan sát tình hình. Tay Dung Nham ôm lấy tay cô, một cảm giác ấm áp mơ màng, nước mắt cô lăn rơi xuống bàn tay anh. “Đồ khốn...” Giọng nói do cổ kìm tiếng khóc nức nở mà trở thành nên run run, Diệp Mộc cúi thấp đầu, gần như là thì thầm: “Em ghét anh chết đi được!”

Dung Nham trong lòng như có dao cắt, vừa giữ tay cô, vừa ôm cô vào lòng. Đã bao nhiêu ngày rồi không ôm cô, bất ngờ thế này, từng tế bào trong cơ thể dường như đều quen thuộc đến phát đau, anh cũng nghiêng rằng nghiêng lợi khẽ thì thầm bên tai cô: “Anh cũng ghét em lắm...”, rồi xem xét kỹ lưỡng ngón tay cô. Dung Nham thở phào một tiếng, cúi đầu ngậm lấy vết thương, dùng lực mà hút vào.

Diệp Mộc xấu hổ cự nự, môi anh ngậm lấy ngón tay cô nên không tiện nói chuyện, chỉ dụi dằm “ừm” một tiếng dài. Lưỡi của anh nhẹ nhàng lướt qua, hơi ấm của vòm miệng thấm sâu vào vết thương, có cảm giác hơi xót một chút, nước mắt của Diệp Mộc lại rơi xuống.

Cô luôn cố gắng không khóc trước mặt anh, cãi nhau cũng được, chia tay cũng được, Diệp Mộc chưa bao giờ cúi đầu, ngang bướng đến mức khiến Dung Nham muốn cầu cho cô không nói được lời nào nữa. Nhưng lúc này đây cô dựa nửa người vào lòng anh đầu cúi thấp, nước mắt âm thầm rơi, hình ảnh đáng thương ấy khiến Dung Nham mềm nhũn ra.

“Không sao!” Dung Nham buông ngón tay cô, ôm cô lấy cô nhỏ nhẹ an ủi. “không sao rồi”. Diệp Mộc mềm nhũn trên vai anh, nước mắt cứ thế tuôn trào. Trước đây, cô luôn nghĩ rằng, nước mắt chẳng có tác dụng gì, nhưng lúc này đây tựa trên vai người con trai tên Dung Nham mà khóc một cách thoải mái như thế này, cô có một cảm giác nhẹ nhõm và cảm động chưa từng có. Trước đây, cô luôn cẩn thận không chế tình cảm của mình, sợ nhất sẽ tạo thành một thói quen dựa dẫm vào người khác rồi, đến một ngày kia, người ấy rời bỏ cô mà đi, cô sẽ chẳng thể tự mình dựa vào mình mà bước đi nữa. Nhưng kể từ khi nào cô bắt đầu như vậy? Cô không còn phòng bị, không còn do dự nữa, trong từng đêm đáng lẽ chỉ có một mình, cô đã ngủ ngon lành trong vòng tay của Dung Nham một cách ngọt ngào, chẳng nghĩ đến việc gì khác. Từ khi nào cô bắt đầu như vậy, một mối tình bắt đầu từ sự hàn gắn vết thương lòng trở thành một tình yêu sâu đậm?

Diệp Mộc đẩy cửa bước ra, mặc dù cúi đầu nhưng vẫn có thể nhìn ra cô đang khóc nức nở. Dung Nham mím chặt môi đuổi theo.

Tần Tang thở dài một tiếng, cầm lấy hộp giấy ăn theo Diệp Mộc đi ra phía ban công. Lý Vi Nhiên chặn Dung Nham lại, thấp giọng khuyên: “Anh sao vậy? Thấy anh sốt ruột thật nên em mới hẹn người ta đến đây cho anh, bây giờ thành thế này, em làm sao giải thích với Tang Tang được đây? Anh hai, bình thường anh thoải mái tự do như vậy, sao khi yêu Diệp Tử, anh lại trở nên nghiêm túc như vậy?” Ánh mắt Dung Nham toát lên vẻ mệt mỏi: “Anh cũng không biết nữa”. anh lại thở dài một tiếng. “Chính anh cũng cảm thấy kỳ lạ, rõ ràng muốn nhường cô ấy, nhưng chỉ cần nhìn thấy cô ấy là lại thay đổi...Tiểu Ngũ, hình như chỉ cần đối diện với cô ấy là anh không còn khả năng không chế nữa”. Lần này Lý vi Nhiên ngó người, điều này.... đúng là rung động thật rồi!

Màn đêm vẫn chưa buông xuống, bóng hình mờ ảo của Diệp Mộc tựa vào lan can như một con thú nhỏ bị thương. Tần Tang vỗ vỗ vai cô, đưa cô tờ giấy ăn, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt của cô, khẽ thở dài. Diệp Mộc cắn môi: “Chị!” cổ họng cô lạc hẳn đi. “Em sợ lắm... Em chẳng được cái tích sự gì cả, làm sao bây giờ...” Diệp Mộc rất sợ. Cô sợ Lê Khanh Thần, cô ấy quá giỏi, quá phù hợp với Dung Nham. Cô sợ Dung Nham, cô yêu anh, không thể rời xa anh, vì thế càng sợ anh không yêu, càng sợ anh sẽ rời xa cô. Cô sợ Dung Nham sẽ hối hận, đợi đến một ngày Dung Nham bừng tỉnh khỏi giấc mộng, nhìn thấy Cố Minh Châu bên cạnh Dung Lỗi, lại đến người con gái Lê Cận Thần tốt như vậy, phù hợp với anh như vậy, phù hợp với anh như vậy mà anh lại bỏ qua, rồi lại thấy cô chẳng có cái gì cả. Nếu quả thật có một ngày như vậy... sao cô có thể chịu nổi đây? Nhưng điều mà cô lo sợ nhất, đó là cô đã chìm sâu vào mối quan hệ tình cảm này, không thể tự mình thoát ra, cho dù phía trước là bao nhiêu khó khăn, cô cũng chỉ có thể dựa vào sức lực của mình để chống đỡ, một tình yêu không có đường rút lui như vậy, Diệp Mộc thực sự, thức sự rất sợ.

Tần Tang đặt tay sau lưng Diệp Mộc, vỗ nhẹ nhẹ. Điều Diệp Mộc muốn lúc này chỉ là giải tỏa suy nghĩ trong lòng, nhưng điều cô đã lĩnh ngộ được trong suốt thời gian qua cũng như những bất ngờ mà cô nhận ra được lúc này đây ào ào ập đến trái tim cô như những cơn sóng. Người con gái cô đơn suốt thời niên thiếu và những năm tháng thanh xuân này cuối cùng đã tìm được một nửa còn lại của tâm hồn, từ đó hiểu được tình yêu, cũng từ đó bắt đầu nếm trải những đắng cay và ngọt bùi trong tình yêu.

Dung Nham khẽ gõ cửa, Tần Tang mở chốt trong, anh ra hiệu cho Tần Tang đi vào trong: “Anh có chuyện muốn nói với cô ấy”. Tần Tang cũng mệt rồi, khẽ gật đầu: “Hai người...nên nói chuyện nhiều. Diệp Tử vẫn còn trẻ, nhưng cô ấy không phải là không hiểu gì. Cô ấy có suy nghĩ riêng của cô ấy, cả hai người chẳng ai nói gì, chỉ biết nghĩ đến mình, như vậy sao được?” Dung Nham khẽ nhếch môi: “Mọi người cứ ăn cơm trước đi, không phải đợi bọn anh”.

Diệp Mộc vẫn tựa ở đó, khuôn mặt vui trong lòng bàn tay, lúc này đã không khóc nữa, chỉ im lặng nghĩ về những tâm sự trong lòng. Dung Nham bước đến ôm cô, trên người cô vẫn còn mùi thức ăn, trong một đêm

se lạnh như đêm hôm nay, ôm tiểu quái thú mang trên người mùi vị này, Dung Nham có cảm giác tuyệt diệu lạ thường. “Tiểu Mộc!” Anh vui đùa vào cổ cô, thì thầm: “Nói gì với anh đi”.

Giọng của Diệp Mộc lạc đi: “Dung Nham, anh biết vì sao em và Lê Cận Thần chia tay không?” Vòng tay Dung Nham như cứng lại, Diệp Mộc vẫn nói tiếp: “Không chỉ do Trần Phái Phái. Thật ra trước em Trần Phái Phái đã cùng với anh ta rồi, nếu nói bắt cả hai tay, em mới là kẻ thứ ba. Lê Cận Thần yêu em là bởi muốn tiếp cận Tần Tang và Lương Thị. Anh biết về anh em nhà họ Lê nhiều hơn em, Lê Khanh Thần lúc đó là người của anh, Lê Cận Thần đương nhiên cũng muốn dựa một chút mạnh của Lương Thị. Anh ta là người làm ăn, rất giỏi trong việc trả cái giá thấp nhất để thu về lợi ích cao nhất, em không may bị anh ta lựa chọn để lợi dụng, em không trách anh ta, cũng là do bản thân em không cẩn thận. Chỉ là em cảm thấy rất khó chịu, một cuộc tình mà em đã dùng trái tim để yêu cuối cùng biến thành một màn kịch bản”.

Diệp Mộc quay người lại, bàn tay đặt lên gương mặt không chút cảm xúc của Dung Nham: “Anh đừng tức giận”. Cô rất hiểu anh. “Em sợ anh biết những điều này sẽ đi tìm Lê Cận Thần gây chuyện, vì thế em luôn giấu không nói cho anh. Bây giờ anh đã biết nguyên nhân thực sự vì sao em chia tay anh ta, em muốn từ nay về sau anh sẽ không nghi ngờ em vẫn còn tình cảm với anh ta nữa...Em biết, hôm nay Trương Lâm đã gọi điện cho anh.” Dung Nham mím chặt môi, ánh mắt vẫn lạnh lùng: “Tiểu Mộc!” Anh nhấn mạnh từng từ. “Những điều đáng lẽ ra em phải nói cho anh từ lâu rồi, nếu em bị người khác chèn ép mà anh không thể làm gì cho em, anh sẽ có cảm giác như em không cần anh”.

Đôi mắt Diệp Mộc long lanh, cô quay mặt đi nhìn những ngôi sao phía chân trời: “Em biết là anh sẽ làm gì đó cho em, nhưng sau đó thì sao? Anh cũng có thể vì em mà đi tìm anh ta gây chuyện. Em biết là trước khi em xuất hiện, mối quan hệ của hai người khá tốt, vì em đã đắc tội với Lê Khanh Thần ... Dung Nham! Em biết bản lĩnh của anh lớn, không sợ Lê gia, nhưng em sợ, em lo lắng rằng vì em mà sự nghiệp của anh bị ảnh hưởng. Em không thể giúp gì cho anh thì cũng không thể gây thêm chuyện phiền cho anh”.

Câu nói cuối cùng của cô khiến trái tim Dung Nham run lên thật mạnh, anh bắt lức: “Mộc Mộc.... Rốt cuộc vì sao em không chịu từ chức? Xảy ra bao nhiêu chuyện như vậy, tại sao em vẫn kiên trì bám trụ ở C&C?”

Diệp Mộc ngẩng lên, vừa lúc những ngôi sao lấp lánh: “Là do Lê Cận Thần không tốt. Từ đầu đến cuối em chẳng làm sai điều gì, tại sao em lại phải từ chức? Vì công việc này em đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết! Tại sao lại phải dứt gánh giữa đường? Đúng là công việc này khiến em gặp rất nhiều phiền phức, nhưng làm việc ở đâu mà không vấp phải những khó khăn? Huống hồ nếu như em từ chức, anh sẽ nuôi em chứ? Nói thật là em không dám, kể từ khi nhìn thấy anh trai và chị dâu anh, em càng lúc càng cảm thấy mình xa cách anh quá. Nếu như em không có sức mạnh để lo cho chính mình thì em không yên tâm mà ở bên anh được. Vì thế em không muốn từ chức, em đã trải qua bao nhiêu cay đắng để bước đi trên con đường này, em không thể chỉ vì anh không thích mà từ bỏ. Dung Nham, anh cứ coi như em có phúc mà không biết hưởng đi... Mà không phải, chúng ta chia tay rồi mà.”

“Ai cho phép em chia tay?” Một cơn tức tối trào lên trong lòng Dung Nham, từ lâu anh đã quên là chính mình nói ra điều đó. Đôi mắt ướt của cô cố tỏ ra trấn tĩnh nói lời chia tay, khiến anh muốn phát điên. Bây giờ Dung Nham cảm thấy hối hận vì đã đưa cô đi gặp Dung Lỗi và Cố Minh Châu, nếu biết trước cô sẽ nghĩ như thế này thì anh đã kéo Tiểu Lý ngọc ngà và Trần Ngộ Bạch đi cùng để tăng sự tự tin cho cô.

“Diệp Mộc, em nghe anh nói”. Dung Nham hít một hơi thật sâu, tự bản thân trấn tĩnh lại. “Có những chuyện không giống như em nghĩ. Anh trai và chị dâu anh lúc vào đại học đã bắt đầu yêu nhau, về sau Cố Minh Châu có thai, Dung Lỗi ra nước ngoài trong thời gian sáu năm, Cố Minh Châu một mình sinh Dung Dịch, một mình nuôi nó lớn. Về sau, hai người họ gặp lại nhau, có rất nhiều biến cố xảy ra cho đến khi họ kết hôn, trong một đêm anh không thể nói hết cho em được. Nhưng hai người họ vẫn về với nhau bởi vì họ yêu nhau. Em không thể đốt cháy giai đoạn, chỉ nhìn vào kết quả mà đưa ra phán quyết điều gì là thích hợp được. Anh rất xin lỗi vì đã không khiến em yên tâm, nhưng em cũng khiến anh không thể yên tâm. Hạnh phúc đâu phải chuyện dễ dàng như vậy, vì thế càng cần phải trân trọng nó. Diệp Mộc, anh yêu em! Em có yêu anh không?”

Khi anh nói: “Anh yêu em!”, bầu trời đầy sao phía sau lưng Diệp Mộc bỗng nhiên bừng sáng. Cô ngang bướng, lòng cô lạnh giá vì cô cũng chỉ là một cô gái bình thường, vì yêu một người mà cảm thấy trong lòng bất an. Lúc này đây, con người ấy đứng trước mặt cô, đứng dưới hàng vạn vì sao tinh tú của đất trời, nghiêm túc, chân thành những cũng có phần lo lắng nói với cô: “Diệp Mộc, anh yêu em!” Cô có sợ hãi, có

do dự đến thế nào, cho dù tương lai có xa vời thế nào, cô cũng nguyện cùng anh bước tiếp trên một con đường. Diệp Mộc gật đầu. Cô yêu, mặc dù rất đau, rất sợ, nhưng cô thực sự rất yêu.

Đôi lông mày Dung Nham cuối cùng cũng dần ra, anh thở phào một tiếng, không thể kiềm chế thêm nữa, cúi đầu hôn cô, đôi môi họ hòa quyện vào nhau như chẳng thể tách rời.

Khi Tần Tang tiễn họ ra về, thực sự không biết nên nói thế nào cho phải. Nhìn Diệp Mộc cặp mắt sưng húp, đầu cúi thấp tựa vào người Dung Nham, cô chẳng muốn nói gì nữa. Lý Vi Nhiên bị kẹp giữa bà xã và huynh đệ 402, đau khổ tột cùng cho qua chuyện. Đóng cửa lại anh tự biết mình há miệng mắc quai, cười tít mắt lấy lòng Tần Tang. Tần Tang lạnh lùng nhìn anh: “Anh không phải sợ, em không trách anh. Đó là anh hai thân thiết của anh, tất nhiên là phải quan trọng hơn cô em họ của em rồi.”

“Em đừng nói thế mà!” Lý Vi Nhiên vừa nghe đã biết có chuyện rồi, vội vã ôm lấy bà xã đại nhân. “Anh hai lần này đúng là rung động thật rồi. Anh xin thề độc, anh ấy trước đây chưa bao giờ đối xử với người con gái nào tốt như đối với Diệp Tử bây giờ!”

“Kỷ Nam thì sao?” Lời nói Tần Tang sắc nhọn, Lý Vi Nhiên mặt mày đau khổ; “Tần Tang, chúng ta đừng nhắc lại những chuyện đã qua được không? Tiểu Tứ cũng đã lấy chồng rồi”

“Những gì không có được mới là tốt nhất”. Tần Tang thở dài, nhưng lại bất ngờ bật cười: “Nhưng em cũng chẳng cần lo lắng, bà mẹ vợ tương lai của Dung Nham cũng không phải vừa đâu”. Lý Vi Nhiên nghĩ đến Mỹ Diễm nhà Diệp Mộc, lập tức rung mình một cái. Anh hai, con đường phía trước của anh còn gập ghềnh lắm...

35. Chương 35: Tranh Đấu

Những lời Tần Tang không phải đùa chút nào. Lúc này Dung Nham cũng cảm thấy bà mẹ vợ của mình không phải vừa. Anh đưa Diệp Mộc về nhà, lâu ngày không gặp, hai người đang cười tươi nói chuyện. Bước ra từ bãi đỗ xe, bên dưới lầu là một chiếc Ferrari trắng mới coóng, đang nháy đèn, cửa vừa mở, một thân hình cao lớn từ từ bước xuống, làn da ngăm đen khỏe mạnh rất đàn ông, những cơ bắp cuộn cuộn thoáng sau chiếc sơ mi thể thao bó sát người, giống như một diễn viên nam lãng tử, ngao du trong những bộ phim điện ảnh Mỹ- Tề Ngải Úc.

Dung Nham từ lâu đã biết anh ta và Diệp Mộc không có gì, chỉ là phản ứng của Diệp Mộc khi nhìn anh ta có thể gọi là ngạc nhiên và vui mừng, điều này khiến anh cảm thấy có chút không thoải mái.

Tề Ngải Úc vẫn như cũ, ôm chặt lấy Diệp Mộc, cười sảng khoái: “Baby... Có nhớ anh không?” Diệp Mộc thoát ra từ vòng tay anh cười: “Sao anh lại đến đây?” Tề Ngải Úc nhìn Dung Nham, trong lời nói có ngụ ý: “Mỹ Diễm tiểu thư nói em cần anh, nên anh đến đây”. Khóe miệng Dung Nham hơi nhếch lên.

“Hi” Tề Ngải Úc chủ động chào anh. “Lại gặp nhau rồi, anh vẫn khỏe chứ?”

“Vẫn thế thôi”. Dung Nham cười rạng rỡ. “Muộn thế này mới đến, tối nay nghỉ lại đây chứ?” Anh dùng tư thế của một nhân vật nam chính hỏi nhân vật nữ chính, Diệp Mộc gật đầu. Tề Ngải Úc xoa tay: “Tôi đã đặt phòng ở khách sạn rồi, lần này tôi phải ở khoảng vài tháng, đi nghỉ, cũng là để hâm nóng lại tình cảm anh em với Tiểu Mộc yêu quý”. Anh lớn lên và học tập ở nước ngoài, rất ít dùng tiếng Trung, trong việc lựa chọn từ ngữ đôi chút có vấn đề. Dung Nham nghe thấy cũng biết đó là ý gì, những vẫn không thoải mái.

Buổi tối, tâm trạng Diệp Mộc rõ ràng là tốt hơn rất nhiều, Dung Nham nằm trên giường check email xử lý công việc qua điện thoại, cô ra ngoài nghe điện thoại rồi quay vào, bị anh dùng bàn tay siết chặt, xoay người đè xuống dưới. Diệp Mộc gờn ngón tay gõ gõ vào khóe miệng không vui của anh: “Chẳng phải đã nói với anh rồi sao? Tề Ngải Úc chỉ có hứng thú với những động vật hoang dã sắp bị tuyệt chủng ở châu Phi hay Nam Mỹ gì đó thôi, anh ấy rất tốt với em, thực sự coi em là em gái ruột”. Thực ra, điều Dung Nham quan

tâm chính là điều này. Tề Ngải Úc khiến anh có cảm giác không yên tâm, dường như chỉ cần anh không chăm sóc tốt cho Diệp Mộc, Tề Ngải Úc sẽ lấy thân phận là người bảo vệ để đưa cô đi. Nhưng những lời nói này không thể nói với Diệp Mộc, nếu không cô lại nghĩ đến mấy thứ linh tinh kia.

“Ai để ý đến anh ta chứ, anh là một người không tự tin đến thế sao?” Dung Nham cau mày, nằm ườn trên người cô, một lúc sau đã thấy nóng bừng, anh lén tới. Những động tác thành thực của anh làm cho toàn thân Diệp Mộc mềm nhũn, kêu lên yếu ớt. “Đi tắm đã...” Dung Nham lập tức dừng lại, nắm lấy ngón tay bị thương của Diệp Mộc, cười nham hiểm: “Tay em đau không tắm được, hôm nay anh sẽ tắm cho em!” Diệp Mộc đâu có ngốc, sao có thể đồng ý được. Dung Nham không quan tâm, bế phốc cô lên, tiến về phía nhà tắm. Chẳng bao lâu sau, tiếng nước chảy và tiếng hơi thở gấp gáp đã hòa quyện vào nhau, bên trong cánh cửa nhà tắm khép hờ, sắc xuân nở rộ.

Ngọn lửa trong người Dung Nham cháy bừng bừng, không thể giải tỏa khiến anh cảm thấy cô cùng bức bối. Hai tiếng đồng hồ sau mới tắm xong, cuối cùng anh dùng một chiếc khăn tắm sạch sẽ bọc lấy tiểu quái thú yếu ớt, bế ra ngoài, bước chân anh có chút run rẩy. Đầu ngón tay yếu ớt của Diệp Mộc không cử động được nữa, Dung Nham quỳ trên giường, dùng khăn lau tóc cho cô, rồi cầm máy sấy lên sấy khô tóc. Sau đó ôm lấy tiểu quái thú, nhẹ nhàng kẹp vào trong lòng. Diệp Mộc cảm thấy eo mình như gãy rời rồi nhưng không thể nào ngủ được. Từng hơi thở của Dung Nham phả vào sau lưng cô, cô dùng hết sức lực quay người lại, đối diện với anh.

Dung Nham cười, trong bóng tối điệu cười của anh giống hệt như một đứa trẻ. “Còn chưa thỏa mãn hả?” Anh trêu chọc tiếng thở bất giác phát ra của cô lúc xoay người. Diệp Mộc không muốn gây chuyện với anh, ghé sát đầu lại, trán chạm sát vào cằm anh, nhẹ giọng hỏi: “Dung Nham, những gì anh nói là thật lòng phải không?” Dung Nham ngẩn ra, nhớ lại lời tỏ tình yêu thương dưới bầu trời đầy sao. Anh cúi đầu hôn lên mắt cô: “Em nghĩ thế nào?” Diệp Mộc bất ngờ thở dài, trong một đêm trở lại như lúc ban đầu sau những lời tỏ tình lãng mạn như đêm nay, cô khẽ thở dài: “Dung Nham!” Giọng nói của cô nhẹ và vang. “Em biết là anh rất giỏi đối phó với người khác, nhưng cho dù câu nói ấy trước đây anh nói bao nhiêu lần với bao nhiêu cô gái khác thì em... em vẫn nghĩ đó là thật”.

Dung Nham không biết nói gì. Đối phó... ít nhiều cũng có, một người như anh, trong tâm thức đã quen với việc dùng những cách trực tiếp đơn giản nhất để hoàn thành một việc gì đó. Anh đối với Diệp Mộc là thật lòng, anh muốn cưới cô về, nhưng câu yêu ấy... anh phải thừa nhận, trong tình huống lúc ấy, anh biết là nó có thể khiến cô rung động nhất.

“Trương Lâm và Cylin là do em dúi dất, hợp đồng quản lý của hai người ấy đều có trong hợp đồng giữa em và công ty, em không thể bỏ đó, không quan tâm. Đợi đến cuối năm tới hai người họ gia hạn hợp đồng với công ty, em sẽ đưa ra đề nghị loại bỏ phần trách nhiệm của em. Hai người họ đều nổi tiếng, em nghĩ Mộng Mộng sẽ rất vui lòng tiếp nhận. Còn lại những người mà em mới nhận, hợp đồng ký đều là hợp đồng độc lập, không có mối liên quan nào tới em. Nên đợi đến cuối năm năm sau, em sẽ từ chức.”

Bất giác, Dung Nham nuốt khan.

“Tiểu Mộc...” Giọng anh như lạc đi, có rất nhiều điều muốn nói, có rất nhiều cảm xúc muốn biểu đạt, nhưng dường như ngoại trừ việc gọi tên cô, anh chẳng nói được gì khác nữa.

“Buồn ngủ quá...” Diệp Mộc ngái ngủ ngáp liên mấy cái. “Ôm em đi, em muốn đi ngủ.” Dung Nham “ừm” một tiếng, ôm cô thật chặt, cảm anh chạm vào mái tóc mềm mại của cô, ru Diệp Mộc càng lúc càng chìm sâu vào giấc ngủ, cô yếu ớt hỏi anh sao vậy, chỉ cảm thấy trong một đêm lạnh lùng mà ấm áp như đêm nay, ôm người đàn ông của cô vào lòng, càng lúc càng có cảm giác ấm áp. Cho dù trước đây anh đã từng là ai, cho dù anh nên là ai, sau câu nói: “Anh yêu em” ấy của Dung Nham, Diệp Mộc cam tâm tình nguyện cắt đứt tất cả những con đường lui của mình.

Về anh, tốt xấu gì em đều đã từng được nghe, người tình nguyện tiến sâu vào là em. Không có một tương lai chắc chắn, không có ai chúc phúc, nhưng em muốn dùng cảm chấp nhận. Trong tình yêu sẽ luôn có người mắc sai lầm, hy vọng người ấy không phải là em. Thật ra, trong lòng chẳng có con đường nào để lùi cả, sai cũng là sai cùng anh, bước cùng bên anh. Câu chuyện tình yêu của chúng mình sẽ yêu cho xứng đáng, sai cũng sai một cách xứng đáng, yêu đến khi trời đất xoay chuyển rồi cũng sẽ có kết quả, không đợi đến khi anh hứa những lời tốt đẹp hơn, em có thể tự hứa với lòng mình. Dùng tất cả sức lực không phải vì bản thân

em, Dung Nham, đó là vì anh nên em mới như vậy.

Khi Diệp Mộc ngủ say, lông mày vẫn thể hiện vẻ ngang bướng, ánh trăng rọi qua khung cửa kính ngoài ban công vào trong nhà, dịu dàng phủ lên giấc ngủ êm đềm của cô. Dung Nham tựa lưng vào lan can ban công, tay trái buông thông kẹp một điếu thuốc, khói thuốc tụ lại rồi tan biến đi như chưa bao giờ tồn tại. Qua tấm cửa kính dày, anh im lặng ngắm nhìn Diệp Mộc. Cuối năm sau... Đồn tổng lực cũng đã dừng hết rồi, vẫn còn phải đợi đến cuối năm sau. Đứng một mình trong gió, Dung Nham thở dài, cầm điện thoại lên gọi cho ai đó.

Giọng nữ ngọt ngào cũng giống như dáng vẻ thường ngày của cô lọt đến tai Dung Nham. Anh chỉ cảm thấy ghê sợ. “Anh đã nghĩ kĩ rồi, những điều em nói đều có lý, anh sẽ không nói những chuyện đó cho cô ấy biết, sau này còn dễ ra đi. Em hãy nhớ những gì em hứa với anh, để cho cô ấy ra đi một cách vui vẻ.” Không có một chút ám áp trong giọng nói của Dung Nham. “Còn nữa, đừng bảo anh lời thôi, anh phải nhắc lại với em một lần nữa bởi vì việc này cực kỳ quan trọng. Đừng làm hại cô ấy. Nếu không, cho dù là ai, anh cũng không kiêng nể đâu.”

“Hung dữ quá đi...” Trong cuộc nói chuyện bí mật như thế này, chất giọng ngọt ngào thiếu sự thuần khiết, lương thiện như thói quen hằng ngày của cô biến thành sự bình tĩnh. “Biết rồi mà, anh yên tâm đi!” Cô nhanh chóng nhận lời. “Thật ra em cũng bị ép thôi, em đâu có tốt số như ai đó, có nhiều người bảo vệ như vậy, chỉ muốn nghĩ cách tự mình bảo vệ mình thôi! Anh yên tâm, em cũng không muốn làm hại cô ấy!”

Dung Nham cười khẩy, ngắt điện thoại. Gió đêm lạnh cắt da cắt thịt, Dung Nham đứng dưới ánh trăng hút thuốc, một lúc lâu mới vào trong, toàn thân lạnh cóng. Khi anh chui vào trong chăn, Diệp Mộc tỉnh giấc, xoay người dựa vào lòng anh, ôm anh, mơ hồ hỏi: “Lạnh thế... Anh đi đâu vậy?” Dung Nham muốn hôn cô một cái, nhưng sợ mùi thuốc làm cô không thích, gờ tay khẽ vỗ vỗ vào lưng cô: “Không sao, em ngủ đi.” Có anh ở bên, không sao đâu.

Có lẽ vì đã có ý định ra đi, Diệp Mộc càng lúc càng cảm thấy không nỡ rời, mấy ngày nay, hề có thông báo gì cô đều cố gắng hết sức để hoàn thành. Thực ra, cô thực sự rất thích nghề quản lý này, lúc đầu họ chỉ là những chàng trai, cô gái bình thường, đủ mọi tính cách, tư thái, được cô chọn, nhào nặn mà thành nhân vật như bây giờ, được công chúng ngưỡng mộ, yêu mến. Sự quan tâm là điều các minh tinh sở hữu, còn thứ mà Diệp Mộc tận hưởng đó là cảm giác thành công phía sau... Cô đã thay đổi cuộc đời họ.

Giống như Cylin, nếu không có Diệp Mộc, dựa theo phương án đào tạo của C&C, xuất hiện trên các show giải trí tổng hợp, sau đó ra album, đóng vài bộ phim điện ảnh hoặc phim truyền hình có lẽ cũng có thể nổi tiếng, nhưng sẽ không giống như bây giờ, bay qua bay lại giữa Paris, Milan dễ dàng như vậy, chỉ cần xuất hiện là sẽ có những hàng tít lớn ngay trang nhất các báo: “Người mẫu nổi tiếng Cylin dừng cảm tiến tới Milan, vẻ đẹp phương Đông thu hút ánh mắt của cả thế giới.”

Đương nhiên, nếu không có Diệp Mộc đưa cô lên một tầm cao như bây giờ thì trong một vụ bê bối tình dục thế này, các phóng viên cũng chẳng bao giờ bám riết nhân vật chẳng hề quan trọng như cô. Diệp Mộc đón được Cylin vừa lấy lời khai từ phòng cảnh sát, khi này rõ ràng nhìn thấy cửa ra vào không một bóng người, bỗng đám phóng viên ào ào xông đến, ống kính ngấn có, dài có chìa thẳng vào trong xe, bấm lia lịa. Mặt Cylin trắng bệch như tờ giấy, Diệp Mộc bắt lực, bấm còi inh ỏi. Cuối cùng, mấy người bảo vệ vội vàng tiến đến, dẹp đường, họ mới thoát khỏi vòng vây một cách khó khăn. Có mấy chiếc xe đuổi sát theo sau, không chịu rời. Diệp Mộc đưa Cylin về chỗ ở, vừa ra khỏi xe đã bị vây lại, yêu cầu nói rõ tình hình.

“Các vị không cần vội vã, công ty sẽ mở một cuộc họp báo, tiếp nhận bất cứ câu hỏi nào của các vị.” Diệp Mộc dùng tay che ánh đèn flash chói mắt, cố gắng giữ nụ cười. “Mong các vị trước khi sự việc chưa được điều tra rõ ràng, không nên làm phiền Cylin, cô ấy quả thật đang rất khó khăn, mong mọi người thông cảm cho cô ấy.”

“Chuyện Nhậm Bình Sinh thường xuyên nhờ các thương nhân giàu có cung cấp sự phục vụ đặc biệt cho các nữ minh tinh trong làng giải trí là thật sao?”

“Sự việc Lâm Kinh Vũ bị giam giữ là sự thật?”

“Cylin thường xuyên có những show diễn cùng với Lâm Kinh Vũ, có khi nào chính cô ấy dẫn Cylin vào vòng xoáy này?”

“Nghe nói trong danh sách còn có mười mấy nữ ca sĩ nữa, ái tướng Trương Lâm dưới tay chị có nằm trong danh sách ấy không?”

“Trương Lâm đang luyện tập bí mật tại Mỹ, chuyện này hoàn toàn không liên quan gì đến cô ấy.” Diệp Mộc lùi về phía sau, bước lên xe, phóng xe thoát khỏi vòng vây như tháo chạy. Trương Lâm... Diệp Mộc nhớ lại khuôn mặt trắng bệch của Cylin khi này: “Chính là cô ta! Chính là cô ta đã hại Lâm Kinh Vũ và em!” Khuôn mặt xinh đẹp của Cylin méo xệch đi. “Diệp Mộc, em nói cho chị biết, Trương Lâm chính là một con sói đội lốt thỏ!”

“Em đừng kích động như vậy!” Diệp Mộc an ủi cô, việc Trương Lâm và Cylin bằng mặt mà không bằng lòng vì Trần Nguyên từ lâu đã chẳng phải là bí mật gì trong công ty, chỉ là cô chưa hề nghĩ sự việc lại nghiêm trọng đến mức này. “Cylin, em bình tĩnh đi! Chỉ là lấy lời khai thôi mà, em trong sạch thì sợ cái gì chứ! Thôi nào... những chuyện khác để sau này chúng ta sẽ bàn. Bây giờ chị phải đến công ty dự cuộc họp gấp, em cứ ở lại đây, không được nghe điện thoại, nghỉ ngơi thôi. Chị sẽ bảo trợ lý mang đồ ăn đến cho em, em cứ coi mấy ngày này như một kỳ nghỉ đi.”

“Diệp Mộc” Cylin ngồi bịch xuống sofa, giọng nói như mang theo một cảm giác số mệnh: “Chị đừng nghĩ rằng chị bảo vệ cô ta như vậy, cô ta sẽ bỏ qua cho chị... Em nói cho chị biết, chị sẽ thảm hơn em đấy.”

Haizz, Diệp Mộc thở dài, hồng nhan họa thủy, mỹ nam cũng vậy mà thôi!

Thật ra chuyện này không liên quan trực tiếp tới Nhậm Bình Sinh và C&C nhưng công chúng đều biết nhà sản xuất nổi tiếng Dương Thu của C&C với anh ta là bạn bè lâu năm, mà những nữ nghệ sĩ có liên quan đến vụ án mà Lâm Kinh Vũ đứng đầu, hơn một nửa là nghệ sĩ chủ chốt của C&C, vì thế vụ bê bối này là một đòn công kích rất lớn đối với C&C.

Diệp Mộc vội vàng tới công ty dự cuộc họp, Lê Khanh Thần cùng mấy người quản lý có liên quan cũng có mặt. Khi cô đến thì đang là giờ ăn trưa, mọi người, bao gồm cả nhân vật ưu nhả số một Lê Khanh Thần đều đang im lặng ăn cơm hộp. Sunny len lén gọi Diệp Mộc đến bên cạnh: “Trương Lâm bây giờ đang ở đâu?”

“Mỹ.” Diệp Mộc trả lời. “Sao vậy? Có phải chị cũng nghe được tin tức gì đó rồi không?”

Sunny định nói rồi lại thôi, khẽ gật đầu.

“Không phải cô ấy.” Diệp Mộc thở dài. “Cô ấy đang ở nước ngoài, không thể với tay về đây được. Sunny, em hiểu cô ấy, cô ấy vẫn là một đứa trẻ, không thể làm những chuyện như thế này được. Huống hồ Trần Nguyên đối với cô ấy một lòng một dạ, sao phải đi hại ai cơ chứ... Không có động cơ, mà chuyện này với cô ấy cũng chẳng có lợi gì.”

Khuôn mặt được trang điểm tinh tế của Sunny hơi xao động, nơi khóe mắt hiện lên vết chân chim mờ mờ mà ngày thường chị cố gắng che đi: “Diệp Mộc, em lúc nào cũng vậy. Chị đã nói với em bao nhiêu lần rồi... Thôi bỏ đi, chuyện quan trọng lúc này là giải quyết vấn đề. Triệu Vũ Triết lần này chắc chắn ăn đủ rồi, Mộng Mộng chắc cũng chẳng lo được cho những người khác nữa, lần này có thể em phải quản lý thêm mấy người trong tay cô ấy, sẽ mệt đấy!” Đến Lâm Kinh Vũ cũng bị lôi vào chuyện này, không cần kể đến nữ hoàng tiệc tùng Triệu Vũ Triết ngày ngày ăn chơi, nhảy múa. Khi Diệp Mộc đến đón Cylin, Mộng Mộng cũng có mặt, đến lúc này Triệu Vũ Triết vẫn chưa xuất hiện, có lẽ đúng là khó mà chịu đựng nổi. So với Trần Phái Phái, tỷ lệ nữ nghệ sĩ dưới tay Sunny quản lý nhiều hơn một chút, bây giờ liên tiếp mất đi mấy ái tướng, chẳng trách tâm trạng như vậy.

“Chị yên tâm, em sẽ chăm sóc tốt cho họ.” Diệp Mộc an ủi. “Chị cũng chú ý sức khỏe đấy, lúc này em thấy bữa trưa chị chẳng ăn gì mấy.” Sunny xoa xoa gương mặt Diệp Mộc, mỉm cười: “Em ấy, nói em ngốc nhiều lúc thật chẳng sai. Còn nói em nhanh nhẹn, sao thứ đơn giản như vậy mà em cũng không hiểu hả? Ngay từ đầu chị đã nghĩ rằng em rất phù hợp với nghề này, có điều vẫn còn thiếu một thứ gì đó, vì thế đến bây giờ em vẫn chưa thể hiện được bản thân.”

“Thiếu gì cơ ạ?” Diệp Mộc tò mò, vui vẻ hỏi: “Chỉ có thể cảm nhận, không thể diễn tả bằng lời.” Nụ cười của Sunny đẹp mặn mà. Diệp Mộc chu môi, Sunny vỗ vỗ vai cô: “Được rồi, không trêu em nữa, chị vào trước đây, em đến chỗ Cố Tiểu Diễm lấy tài liệu mà xem trước, có lẽ đầu giờ chiều sẽ bắt đầu cuộc họp, trước khi đến, em hãy đi ăn gì đó đi.”

Diệp Mộc “Vâng” một tiếng. Bóng dáng Sunny dần khuất, cô đứng nguyên tại chỗ lúc lâu rồi quay người rút điện thoại ra. Giọng nói của Trương Lâm nghe tràn đầy sức sống, tiếng “U u” phát ra từ trong điện thoại, cô nói cô và Trần Nguyên đang thả diều trong công viên quốc gia. “Bay về?!” Trương Lâm kinh ngạc. “Đừng như thế chứ! Chị đã nói là sẽ để em ở bên anh ấy đến khi anh ấy bình phục mà! Bây giờ anh ấy vẫn chưa nói được, ngày ngày em đều phải bón cơm cho anh ấy, cho anh ấy uống nước, còn phải đi bộ cùng anh ấy nữa...”

“Im miệng! Bảo em quay về thì em quay về, sao mà nhiều lời thế?” Diệp Mộc trước nay không cần khách sáo với cô. Thật ra Trương Lâm giống như Diệp Mộc, sau những phong ba bão táp đã cùng trải qua, lúc nào họ cũng có nhau. Vì thế Diệp Mộc tuyệt đối không nghi ngờ cô, cũng giống như không nghi ngờ chính bản thân mình.

“Được rồi...” Nghe giọng nói cũng biết bây giờ nhất định Trương Lâm đang xì mặt không vui. Giọng nói của Diệp Mộc nhẹ nhàng hơn: “Chị đang nghĩ cách mời Tề Ngải Ưc chụp cho em và Cylin một bộ ảnh, vì thế em đừng ăn nhiều đồ quá, giữ tâm trạng thật tốt. Thời gian không còn nhiều, càng nhanh càng tốt.” Trương Lâm càng tỏ vẻ không vui: “Tại sao em phải cứu cô ta? Cô ta là tình địch của em, em không giúp cô ta đâu!”

“Đại tiểu thư ơi!” Diệp Mộc bắt lực, xung quanh không có ai, cô thấp giọng nói: “Tề Ngải Ưc từ sau khi nổi tiếng đến bây giờ, đã mười năm rồi không quay lại giới thời trang. Chị mời anh ấy chụp ảnh cho hai đứa em, thứ nhất đúng là giúp Cylin thu hút sự chú ý, đổi hướng quan tâm của báo giới. Nhưng em cũng sẽ nổi tiếng hơn, một việc lợi người lợi ta thế này, tại sao lại không làm? Hơn nữa, chuyện của em lần trước, Cylin đã đích thân bay về để cứu chị em mình!”

Trương Lâm “Xì” một tiếng: “Em bây giờ cũng khá nổi tiếng, không cần cô ta để đẩy cao tên tuổi. Lần trước cô ta bay về là vì chị, nếu như chỉ một mình em xảy ra chuyện, cô ta chẳng mong em chết đi. Cô ta đang muốn chiếm đoạt Nguyên Nguyên của em!” Nước Mỹ không phải chỗ nào cũng có đám paparazzi giống như ở thành phố C, Trương Lâm nói chuyện thoải mái hơn rất nhiều. Diệp Mộc như bốc hỏa, đang định trút giận thì đầu bên kia nói: “Được rồi, bây giờ em sẽ đi đặt vé máy bay... Không phải vì cô ta, Mộc Mộc, em làm như vậy là vì chị.” Dùng tất cả sức lực của mình không phải vì chính em, là vì chị nên mới làm như vậy. Lòng Diệp Mộc bỗng mềm lại, nói thêm vài câu rồi ngắt máy. Cô thở dài một tiếng, phát hiện ra mình càng ngày càng không nỡ từ bỏ công việc này.

Quả nhiên cuộc họp kéo dài cả buổi chiều. Lê Cận Thần không có mặt, Lê Khanh Thần một mình điều khiển cuộc họp, rất vất vả nhưng đối với cô ta đây là một cơ hội tuyệt vời để thể hiện bản thân, vì vậy cô ta muốn làm thật tốt. Sau khi tan họp, rời công ty, Diệp Mộc chẳng còn sức lực để lái xe, liền gọi taxi về nhà. Về đến nhà, Dung Nham vẫn chưa về, Diệp Mộc vẫn chưa ăn tối, mở tủ lạnh tìm khắp một lượt, ăn một quả đào, đi tắm, rồi ngã lưng xuống giường, ngủ thiếp đi. Gần đây công việc quả thật rất mệt, không sao ngủ đủ giấc.

Sáng hôm sau, chuông báo thức kêu, Diệp Mộc mới phát hiện mình đã có một giấc ngủ ngọt ngào, không mộng mị. Cảm giác toàn thân không chút sức lực, cô không muốn dậy, lăn qua lăn lại trên giường, đau khổ giãy giụa. Dung Nham với tay tắt đồng hồ báo thức rồi ôm cô từ phía sau, vỗ vỗ vào người cô, giọng không rõ ràng: “Dậy thôi nào.”

“Không dậy nổi...” “Diệp Mộc nũng nịu, giả vờ khóc lóc, cơ người trong lòng Dung Nham. Tới gần sáng, Dung Nham mới về nhà, lúc này cũng buồn ngủ ghê gớm, thở dài một tiếng rồi ôm cô vào lòng: “Thế hôm nay không đi làm nữa, ở nhà ngủ với anh đi, anh cũng hên bố ăn cơm rồi, ông muốn gặp em.”

“Nhưng tối nay em có hẹn với Tần Tang, em đã nói trước rồi mà.” Diệp Mộc đã tỉnh táo hơn, xoay người. Dung Nham im lặng một hồi, cầm cằm vào đỉnh đầu cô, “Ừm” một tiếng: “Thế để anh sắp xếp lại thời gian.”

“Thế thì dậy thôi nào.” Diệp Mộc lay người anh. “Em buồn ngủ quá, anh kéo em dậy đi, chúng mình cùng nhau đánh răng rửa mặt.” Dung Nham đẩy cô ra ngoài, xoay người, quay lưng về phía cô, không thềm để ý. Diệp Mộc cũng không vừa, quay ra cù anh, hết xoa mũi lại bịt miệng, anh vẫn không thềm để ý, cô lại cắn vào bờ vai vạm vỡ của anh, vết răng hằn rõ mồn một. Dung Nham bị cô trêu chọc đến đau đầu, mở to mắt, ngồi bật dậy, sau đó bế cô lên, lảo đảo bước vào phòng tắm.

Diệp Mộc hẹn Tần Tang tám giờ, sau khi tan làm vẫn còn một tiếng nữa, cô định sẽ đến khách sạn của Tề Ngải Úc trước. Quá trình thuyết phục Tề Ngải Úc dễ dàng như Diệp Mộc nghĩ. Tề Ngải Úc là một người rất đơn giản, chỉ quan tâm đến người chứ không kể công việc. Diệp Mộc thẳng thắn đưa ra đề nghị, nhờ anh chụp cho người của mình một bộ ảnh cổ động bảo vệ môi trường. Anh xoay người mở chiếc hộp lúc nào cũng mang theo bên mình, bày ra một đồng hồ, đều đã mang đầy đủ, vui vẻ xoa xoa tay chấp nhận lời đề nghị. Anh thành công từ rất sớm, đã có rất nhiều minh tinh Hollywood trở nên nổi tiếng dưới ống kính của anh. Nhưng khi đã chiến đấu với tất cả những giải thưởng điện ảnh, thời trang danh tiếng nhất, chụp hết những mỹ nam, mỹ nữ muốn chụp, anh đã rời đi chẳng hề luyến tiếc, ngao du khắp thế giới, trong ống kính của anh giờ chỉ có những loài động vật hoang dã sắp bị tuyệt chủng mà thôi. Khi Tề Ngải Úc ở đỉnh cao của sự nghiệp, Diệp Mộc vẫn còn ở trong nhà họ Tề. Anh rất yêu quý cô, đi đâu cũng đưa cô đi theo, vì thế Diệp Mộc thường xuyên được chứng kiến những minh tinh tuyệt thế giai nhân làm mọi việc để được lọt vào ống kính của Tề Ngải Úc. Bây giờ nghĩ lại, thật ra đó cũng là những bước đầu tiên cô tiếp xúc với thế giới giải trí.

“Tề Ngải Úc, cảm ơn anh!” Diệp Mộc cúi đầu, khẽ nói. Tề Ngải Úc tươi cười sáng khoái, ôm cô thật chặt như vẫn làm: “Baby, whatever you want”, rồi buông cô ra, xoa xoa khuôn mặt cô về tròng trành. “Mỹ Diễm tiểu thư phái anh đến đây chính là để giúp em, bà ấy hy vọng em sẽ vui, anh cũng vậy.” Diệp Mộc cảm động, thầm nghĩ tối nay khi gọi điện cho Tề Úc Mỹ Diễm, nhất định sẽ nói vài câu thật dễ nghe, không tức giận với bà nữa.

Tối C&C đón người mà chẳng thấy ai, liền đến khách sạn, bà bầu đại nhân rất bức bối. Diệp Mộc vừa bước vào xe, đã bị lườm cho một cái toát mồ hôi. Lý Mộ cũng có mặt, mặc chiếc áo bông màu xanh sẫm, lạnh lùng, đáng yêu. Thằng bé lên tiếng phá vỡ sự im lặng về rất biết điều: “Chào dì Diệp Mộc!”

“Hi!” Diệp Mộc cười hì hì. “Úi... sao anh rể không có mặt?” Cô khẽ cười với Tần Tang để lấy lòng. Tần Tang ra hiệu cho tài xế chạy xe, khẽ xoay người, đối tư thế ngồi thoải mái hơn. Diệp Mộc ghé sát vào cô một cách rất “Mặt dày”, nhẹ nhàng xoa bóp vai cho cô. Hai chị em nói chuyện về Tề Ngải Úc, Tần Tang cũng khen ngợi chàng thanh niên tốt bụng này vài câu: “Em nên kết giao nhiều hơn với những người như vậy, sẽ rất có ích cho sự nghiệp của em. Một cô gái tốt cần phải có khả năng tự nuôi sống mình thật tốt, nếu không, dần ông tăng bốc cho vài câu đã chẳng biết trời trăng gì nữa.” Diệp Mộc mím môi cười: “Chị đang đá xoáy anh hai nhà chị phải không?”

“Con bé này!” Tần Tang giơ tay véo cô. “Vắt mũi chưa sạch mà đã dám đòi ta gọi là chị dâu sao?”

36. Chương 36: Giải Thoát

Người mà Tần Tang muốn giới thiệu cho Diệp Mộc là Chu Yến Hồi, nhân vật huyền thoại chỉ xếp sau Lương Phi Phàm trong thế giới ngầm. Diệp Mộc đã từng được nghe những chuyện trước kia giữa người đàn ông này và Tần Tang. Cả một tầng của địa điểm gặp mặt được thuê trọn, Tần Tang đã quen với không khí này nên không có cảm giác gì, nhưng Diệp Mộc thì bị ánh mắt hung dữ, lạnh như băng của những đại hán môn mặc đồ đen làm cho sợ đến khó thở. Chu Yến Hồi bước ra từ phía hành lang, cao lớn, điển trai, phong độ đến mức khó tin. Anh ta từ xa bước tới, bộ âu phục màu đen ôm lấy thân hình gọn gàng, phía sau lưng như mọc một đôi cánh màu đen, nhìn giống hệt vị thần độc ác Satan trong thần thoại Hy Lạp.

“Tiểu Mộ!” Chu Yến Hồi cúi xuống, cười rồi giơ tay ra với Lý Mộ. Lý Mộ vui vẻ nhảy đến ôm lấy anh: “Bố nuôi!” Chu Yến Hồi bế thằng bé lên, vỗ vỗ vào mông nó. “Gọi là bố!” Tất nhiên Lý Mộ không để cho ông bố thân yêu Lý Vi Nhiên phải chịu thiệt, uốn éo người chỉ gọi “Bố nuôi”. Chu Yến Hồi vẫn tiếp tục “Uy hiếp” thằng bé, chợt nghe tiếng Tần Tang hắng giọng, đôi bàn tay ngọc ngà khẽ giơ lên, vỗ một cái coi như chào hỏi vào sau gáy Satan. Diệp Mộc co rúm người, sợ hãi đến mức chỉ còn nước khóc òa. Chu Yến Hồi không có vẻ gì là tức giận, dịu dàng mỉm cười nhìn Tần Tang, chơi đùa với Lý Mộ rồi tiến vào trong phòng.

Đều là những món ăn Tần Tang thích. Trong bữa ăn, Chu Yến Hồi cười nói vui vẻ, không có dáng vẻ gì là của đại ca chốn giang hồ. Diệp Mộc vừa mới cảm thấy nhẹ nhõm được một chút thì cửa phòng bật mở,

thuộc hạ của Chu Yến Hồi bước vào, trong tay là chiếc máy ảnh chuyên nghiệp màu đen. Anh ta nói thầm vào tai Chu Yến Hồi vài câu, Chu Yến Hồi “Ồ” lên một tiếng: “Lại là cô ta sao? Lần này chụp được gì rồi?” Người thuộc hạ nhìn về phía Tần Tang, đưa chiếc máy ảnh ra: “Tang Tang tiểu thư và tiểu công tử đều bị chụp.”

Khóe mắt Chu Yến Hồi khẽ lay động, anh ta mỉm cười, vẫn là điệu bộ ôn hoà nhưng Diệp Mộc có thể cảm nhận được một luồng sát khí mạnh mẽ tỏa ra: “Ừm... Thế thì phải dạy dỗ cô ta một chút rồi.” Người thuộc hạ này giờ nhẩn nại chờ đợi, lúc này nhận được chỉ thị lập tức vui vẻ, đứng thẳng, giọng nói cũng to hơn một chút: “Em biết rồi! Em sẽ cho cánh tay của con mụ ấy mất luôn!” Lý Mộ đang cố sức gấp một miếng thịt lợn nướng, nghe thấy những lời này liền làm rơi đĩa, miếng thịt rơi xuống đĩa, nước sốt màu đỏ bắn lên tấm khăn trải bàn trắng tinh, thằng bé sợ hãi nhìn người lớn.

“Nói linh tinh gì thế?!” Chu Yến Hồi nhỏ giọng, lông mày khẽ chau lại nhưng sắc mặt tên thuộc hạ kia lập tức trở nên trắng bệch. Chu Yến Hồi cầm giấy ăn lau tay cho Lý Mộ, dịu dàng dỗ dành thằng bé: “Chú ấy nói đùa với bố nuôi ấy mà, Lý Mộ cứ ăn tiếp đi, đừng để ý đến chú ấy.” Tần Tang biết lần này chắc chắn sẽ hại mạng người, cô dùng ánh mắt ra hiệu cho Diệp Mộc: “Diệp Tử dẫn Mộ Mộ ra ngoài rửa sạch tay đi. Yến Hồi, lại đây cho em xem ảnh chụp có đẹp không nào.”

Diệp Mộc biết Tần Tang có ý làm hòa để cứu người, cô nhanh chóng dẫn Lý Mộ ra ngoài rửa tay để tránh đi. Lý Mộ tuy còn nhỏ nhưng đã có khả năng phán đoán đúng sai, biết được người lớn nói thật hay nói dối, thằng bé dùng bàn tay nhỏ múp míp kéo Diệp Mộc lại hỏi: “Dì Diệp Mộc, tay của ai bị cắt vậy ạ?” Diệp Mộc mỉm cười: “Bố nuôi cháu chẳng phải đã nói rồi sao, bọn họ đang nói đùa ấy mà.” Lý Mộ vẫn còn chưa tin hẳn, quay mặt nhìn căn phòng vừa bước qua, thằng bé kéo kéo gấu áo Diệp Mộc đang nhìn về phía trước, bước vội vã: “Dì ơi nhìn kia, có phải tay của cô kia sẽ bị chặt mất không?” Diệp Mộc dừng bước, quay lại nhìn, cô cũng muốn nhìn xem tên paparazzi nào to gan đến mức dám chụp ảnh Chu Yến Hồi. Cửa mở toang, có lẽ Chu Yến Hồi có lệnh một cái là sẽ có người lập tức thi hành. Diệp Mộc nhẹ nhàng tiến sát đến, vừa nhìn thấy người đó, mặt cô đã biến sắc, người con gái nhỏ nhắn, thon thả, mặt cắt không còn giọt máu đang bị ép trên ghế kia chẳng phải là phóng viên của mạng lá cải W – Vương Dịch, người mà Trần Hiểu Vân hận đến tận xương tủy sao?

Lý Mộ ghé sát vào bên tai Diệp Mộc nhắc khẽ: “Dì ơi, rửa tay...” Diệp Mộc sực tỉnh, nghĩ ngợi một hồi rồi bế Lý Mộ rời đi.

Khi họ trở lại căn phòng, tên thuộc hạ khi này đã không còn ở đó. Lý Mộ dù sao vẫn là một đứa trẻ, trở về bàn ăn lập tức quên những chuyện vừa xảy ra. Thằng bé bò trên đùi Chu Yến Hồi, cầm chiếc máy ảnh đưa qua đưa lại đùa nghịch. Chu Yến Hồi hẳn nhiên rất yêu quý thằng bé, xoa xoa tóc nó, cười tí mắt, mặc kệ nó nghịch.

Diệp Mộc cúi đầu, từ từ uống canh. Tần Tang gọi cô hai lần, cô mới ngẩng lên: “Dạ?” Chu Yến Hồi mỉm cười, liếc về phía Tần Tang, nói: “Cô em gái này của em chẳng giống em chút nào, nhìn thế nào cũng thấy là một cô gái ngoan.” Tần Tang thở dài một tiếng: “Vì thế lúc nào em cũng lo lắng nó chịu thiệt thòi.”

“Được! Diệp Mộc...” Chu Yến Hồi gõ gõ ngón trỏ trên mặt bàn, nhìn rất thoải mái. “Từ nay về sau em cũng là em gái anh, có chuyện gì cứ đến tìm anh... Mau đồng ý đi, không chị gái em lại lo lắng, cô ấy mà có vấn đề gì, Lý Tiểu Ngũ sẽ tức giận với em đấy.” Diệp Mộc ngó người, nhìn sang Tần Tang. Tần Tang mỉm cười, cô lập tức cầm cốc rượu vang, kính Chu Yến Hồi một ly rất đoan chính, một hơi uống cạn: “Đại ca!”

“Ừm, được! Ngồi xuống đi, lát nữa đại ca sẽ tặng em một món quà gấp mặt.” Chu Yến Hồi mỉm cười một cách vô cùng đáng sợ.

Món quà gấp mặt mà Chu Yến Hồi tặng cho Diệp Mộc lại chính là Vương Dịch. Bộ dáng của Vương Dịch vẫn y như lúc Diệp Mộc nhìn thấy, bị một đại hán môn bề quặt tay lại đằng sau, không thể động đậy, khuôn mặt trắng bệch nhưng vẫn còn vẻ kháng cự. Tần Tang dắt Lý Mộ xuống lầu trước. Chu Yến Hồi chẳng còn phải kiêng nể gì, giơ tay giữ cằm Vương Dịch, nhìn cô ta bằng ánh mắt có thể đốt cháy người khác. Diệp Mộc nhìn thấy đôi chân Vương Dịch rõ ràng đã mềm nhũn.

“Cô em gái tôi vừa nhận đã xin cho cô đấy.” Chu Yến Hồi đã nhìn đủ, mở miệng nói. “Lần này tôi tha cho cô, nhưng lần sau đừng để tôi bắt được, nếu không thì...” Anh ta nói như làm trò cười. “Này cô gái, thứ tôi

muốn chặt sẽ không phải là bàn tay nhỏ nhắn này của cô đâu.” Đường như anh ta cũng không mạnh tay cho lắm nhưng Vương Dịch đã cảm thấy vô cùng đau đớn.

Diệp Mộc đứng một bên quan sát mà giật mình, nhưng bộ dạng thoải mái, thư thái của Chu Yến Hồi làm cô không dám phát ra tiếng động nào. Đến khi anh ta mỉm cười buông tay ra, Diệp Mộc vội vàng bước lên phía trước, cười rồi đỡ lấy Vương Dịch từ trong tay đại hán môn. Đôi tay Vương Dịch bị giữ lâu quá, sau khi được thả run liên hồi. Diệp Mộc đang định xoa cho cô ta nhưng lại bị cô ta đẩy ra. Chu Yến Hồi đỡ lấy Diệp Mộc, Vương Dịch nhân cơ hội đó chạy biến, chẳng dám quay đầu lại.

“Thưa anh...” Thuộc hạ của Chu Yến Hồi thấy Diệp Mộc phải chịu thiệt thòi, hỏi ý kiến đại ca xem có cần bắt Vương Dịch lại không. Chu Yến Hồi chau mày nhìn về phía Diệp Mộc. Cô mỉm cười: “Không cần đâu! Để cho cô ta đi đi, em không sao cả. Về sau, trong công việc chắc vẫn gặp phải chuyện này, cảm ơn đại ca!” Chu Yến Hồi bật cười: “Cái con bé này, cũng được lắm.”

Khi Diệp Mộc bước vào xe, Lý Mộ đã ngủ say trên đùi Tần Tang, Tần Tang nhỏ giọng hỏi: “Anh ta nể mặt em nên đã thả cái đứa paparazzi ấy rồi à?” Diệp Mộc gật đầu, Tần Tang “Ừm” một tiếng: “Cũng tốt, coi như là một tình bạn.”

“Chị, em hơi sợ Chu Yến Hồi... Cảm giác anh ta có một sức mạnh kỳ bí, nếu tiếp xúc quá gần sẽ bị hút vào.”

Nụ cười Tần Tang biến mất, Lý Mộ đang ngủ trên đùi mẹ khẽ kêu một tiếng, cô vội vã giơ tay khẽ vỗ về cậu con trai. Khung cảnh ban đêm bên ngoài cửa xe rất yên bình, Tần Tang cũng giữ vẻ tĩnh lặng: “Diệp Tử, nếu em chỉ là bạn gái của Dung Nham, chị sẽ khuyên em bỏ công việc này đi, một lòng một dạ dựa vào Dung Nham là được rồi. Nhưng em là em gái chị, điều chị hy vọng là hạnh phúc của em, cho dù em có ở bên cạnh Dung Nham hay không?”

Diệp Mộc cảm thấy xúc động, khẽ “Vâng” một tiếng, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, trong lòng ngổn ngang. Tần Tang vuốt vuốt mái tóc của cô, ra hiệu cho tài xế đưa Diệp Mộc về nhà trước, nhưng Diệp Mộc bất ngờ lên tiếng: “Không cần đâu ạ! Chị về trước đi, em tự về được!” Tần Tang nhìn ra ngoài cửa xe phía cô, Vương Dịch đang tập tễnh bước qua.

“Tôi nhìn thấy trái tim anh ta, anh ta không yêu tôi, nếu đã như thế, coi như anh ta thắng, trái tim tôi...” Ánh đèn mờ ảo, trong làn gió đêm, Vương Dịch cầm chai rượu, vừa đi vừa uống, thút thít cất tiếng, xem ra cô ta đã ngà ngà. Diệp Mộc liếc nhìn đồng hồ, thở dài một tiếng, kéo cô ta đứng dậy, lôi ra ven đường gọi taxi. Vương Dịch khẽ đẩy tay cô ra: “Chu Yến Hồi... Đồ đểu cáng!” Cô ta nghiêng răng nghiêng lợi mắng. “A! Cô là gì của Trần Hiểu Vân ấy nhỉ... Diệp Tiểu Mộc! Cô nói xem! Chu Yến Hồi có phải là một tên khốn không?”

“Hôm nay là lần đầu tiên tôi gặp anh ta.” Diệp Mộc có gì nói nấy. “Thế cô nói xem... Tôi có chỗ nào không xinh đẹp bằng Tần Tang? Thế mà anh ta sẵn sàng chặt tay tôi, lại còn nhờ một người chẳng liên quan như cô đến xin tha cho tôi...” Vương Dịch lau nước mắt, ánh mắt hận ngút trời, cô ta giống một cô gái Giang Nam, cái mũi nhỏ, cái miệng chúm chím, nhưng lại có khí chất nghịch ngợm, ngang bướng của một cô gái phương Bắc.

Diệp Mộc thấy đã khá muộn, sốt ruột muốn về nhà. Vương Dịch thì không muốn, mở nắp chai rượu, làm một ngụm: “Tôi không thích nợ người khác. Cô đã cứu tôi, những chuyện bí mật động trời trong giới giải trí, cô muốn biết gì đều có thể hỏi... À! Chuyện thổ lộ của Trần Hiểu Vân và vụ clip của Dung nhị thiếu gia, cô có thể chọn một trong hai, tôi sẽ nói cho cô là ai làm.”

“Tôi không muốn biết gì cả, những chuyện đã qua đối với tôi không còn ý nghĩa gì nữa. Nếu quả thật cô muốn trả ơn tôi, tôi sẽ giới thiệu một người đến tòa báo của cô làm việc, cô hãy để mắt đến cô ấy một chút, một cô gái có tài thiên phú về tin lá cải, làm một trợ lý ở C&C quả thật là phí phạm.”

“Cũng được!” Vương Dịch gật đầu đồng ý. “Nhưng cô quả thật không muốn biết hai chuyện khi này tôi nhắc đến?”

Diệp Mộc điềm nhiên lắc đầu. Vương Dịch cười lớn: “Cô không muốn biết? Cô không muốn biết? Nhưng tôi sẽ không cho cô được toại nguyện! Tôi sẽ nói cho cô biết, hai việc này là do cùng một người làm... Chính là bảo bối mà cô cưng nựng nhất đây...”

Dung Nham phát hiện cô bạn gái yêu quý tối nay tâm trạng cực kỳ không tốt, chỉ chau mày, không tập trung. Anh rút giấy ăn, nhẹ nhàng đưa cho cô. Diệp Mộc từ từ tựa vào anh, nhìn anh, không hề chớp mắt. Dung Nham vứt tờ giấy ăn đi, ôm lấy cô, hôn rồi hôn như chăm chút bảo bối: “Tối nay ăn cơm cùng với Tần Tang?”

“Ừm.” Diệp Mộc không muốn nói nhiều. “Có phải đồ ăn không ngon không? Sao mặt mày lại không vui vẻ gì thế này?” Diệp Mộc nhớ đến Vương Dịch, cảm thấy bức bối, khẽ thở dài: “Em cũng chẳng ăn mấy.”

Dung Nham nhẹ nhàng vuốt vuốt lưng cô: “Tiểu Mộc, có phải em không khỏe ở đâu không? Sao dạo này ăn ít thế? Sáng hôm qua em ăn chẳng được mấy miếng, hôm nay cũng vậy.” Diệp Mộc rất mệt mỏi, giọng hơi lạc đi: “Công việc bận quá, em cảm thấy ăn không ngon miệng, em chẳng muốn ăn gì, qua thời gian này sẽ ổn thôi.” Dung Nham vỗ vỗ lưng cô một lúc, nhìn thấy cô díp mắt buồn ngủ, anh kéo chiếc chăn bên cạnh, đắp lên hai người. “Mộc Mộc!” Anh khẽ gọi, xoa xoa tai cô như xoa thú cưng. “Ngày kia là cuối tuần, chúng mình đi ăn cơm với bố anh được không?” Diệp Mộc giật mình, thầm nghĩ cuối cùng cũng đến ngày ấy. Dung Nham đợi mãi không thấy cô trả lời, nghĩ rằng cô không muốn, khẽ thở dài, kéo chăn cao hơn, nhẹ nhàng vỗ về: “Được rồi, chuyện này nói sau vậy, em ngủ trước đi.”

Diệp Mộc giữ nguyên tư thế nằm bò trên người anh, trong màn đêm, cô hít hà mùi hương Eau de Cologne của anh. Nếu như mùi hương ấy có màu sắc, chắc hẳn nó sẽ có màu xanh đậm khiến người khác cảm thấy yên tâm. Diệp Mộc ghé sát vào trán anh, bàn tay đang vỗ về cô lúc này đã chậm lại một chút, cô khẽ động đậy, anh lập tức tiếp tục vỗ về để dỗ dành cô. Cả buổi tối, trong lòng Diệp Mộc vô cùng hỗn loạn, nhưng lúc này đây, nằm trong vòng tay anh, được anh dỗ dành như một đứa trẻ, trái tim cô bỗng bình yên trở lại.

“Dung Nham!”

“Hả?”

“Thứ sáu, Chủ nhật Trương Lâm và Cylin có một buổi chụp hình rất quan trọng, em nhất định phải đi, nhưng buổi tối cuối tuần cho dù có chụp xong hay không, em cũng sẽ đến công ty anh đợi anh. Anh đừng quên bảo thư ký đặt chỗ trước đấy nhé!”

“Ừ!”

37. Chương 37: Thai Đầu

Tề Ngải Ưc và Cylin đã vào vị trí sẵn sàng từ lâu, Trương Lâm vừa xuống máy bay cũng ngay lập tức chạy đến, bắt đầu chụp hình.

Một năm đã qua. Hai cô gái lúc đầu tham gia các chương trình trong vai trò những nhân vật mờ nhạt nhất cũng hồi hộp, lo lắng một lúc lâu, giờ đây đứng trước ống kính, tạo các tư thế một cách thành thục, gợi cảm nhất, sự phối hợp vô cùng ăn ý. Nhìn cảnh đó, Diệp Mộc cảm thấy tự hào.

Trong studio rất nóng, hôm nay Diệp Mộc cảm thấy không thoải mái. Trợ lý Tiểu Tình mua nước đến, cô uống vài hớp, bỗng cảm thấy buồn nôn. Đợi đến giờ nghỉ giữa buổi, biên đạo viên cho người đi mua đùi gà nướng về mời mọi người, mùi dầu ăn bốc lên, suýt chút nữa cô đã nôn.

Diệp Mộc đứng phắt dậy, chạy ra ngoài. Tề Ngải Ưc không biết xảy ra chuyện gì, đang định chạy theo thì bị Trương Lâm chặn lại, cô cười hi hi, nói: “Em chỉ được ngủ mà không được ăn, thèm chết đi được, để em ra ngoài đi dạo với chị Diệp Mộc, anh cứ ăn đi.”

Trương Lâm chạy ra ngoài, Diệp Mộc đang đứng ở một góc ban công, muốn nôn nhưng không nôn được. “Chị!” Trương Lâm ngăn người, một lúc sau mới chạy vào trong, cầm ra một ít giấy ăn và nước uống. Diệp Mộc nôn một chút, sau khi lau sạch nước mắt, nước mũi, cảm thấy người thoải mái hơn nhiều. Cô cầm chai nước Trương Lâm đưa cho. Trương Lâm tiện thể vỗ vỗ vào lưng cô, chỉ nghe Diệp Mộc hỏi bằng giọng cực nhỏ, cực mơ hồ: “Chị có thể tin tưởng em, đúng không?”

Trương Lâm khựng lại, một lúc lâu, cô nói khẽ: “Em không tin.” Diệp Mộc ngẩng đầu, ánh mắt Trương Lâm trở nên nghiêm túc chưa từng có.

“Diệp Mộc!” Cô nói. “Em không tin đến chị cũng nghi ngờ em hại cô ấy.”

Diệp Mộc lắc đầu: “Chị không có ý đó...”

Trương Lâm rút giấy ăn, gấp gọn gàng, đặt vào tay Diệp Mộc, đỡ lấy chai nước từ tay cô, đẩy nắp lại, đặt sang một bên lan can: “Diệp Mộc, chị và Trần Nguyên là những người em yêu quý nhất. Em không còn người thân nào nữa, ngoại trừ Trần Nguyên, chị là người đối với em tốt nhất. Không, chị còn đối với em tốt hơn Trần Nguyên. Khi em chưa yêu Trần Nguyên, chị đã đối với em rất tốt, rất tốt rồi. Vì thế, chị nghi ngờ em, em không trách chị, sau này nếu chị có làm điều gì quá đáng với em hơn nữa, em cũng sẽ không trách chị. Em có thể thề với vong linh người chị quá cố của mình trên trời, trên thế gian này, chị là người em không muốn làm hại nhất... Em vào trong trước đây, bên ngoài gió to, chị nghỉ một lúc rồi cũng vào trong nhé, sức khỏe không được tốt rồi, đừng để bị lạnh thêm.”

Trương Lâm quay người bước đi, Diệp Mộc cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút.

Cô gái này lúc đầu như một tờ giấy trắng, chấp chững bước vào nghề được cô tùy ý nhào nặn, đó là Trương Lâm với đôi mắt long lanh, trong sáng trong một ngày mùa đông mưa tuyết ở Canada, một Trương Lâm luôn kể vai sát cánh bên cô, hoạn nạn có nhau... Sao cô có thể chỉ vì mấy lời như thật như đùa của Vương Dịch mà nghi ngờ cô ấy chứ?

Cảm giác buồn nôn lại trỗi dậy, Diệp Mộc cúi người nôn. Cô chột dạ, mình làm sao thế này?

Cơn bão scandal càng lúc càng lan rộng, giới showbiz tại thành phố C rơi vào một trận cuồng phong chưa từng có. Các nữ minh tinh luôn trong trạng thái cảnh giác, những công tử nhà giàu ngày thường ăn chơi trác táng, lúc này đua nhau lui về ở ẩn. Những đối tượng bị giới phóng viên giải trí liệt vào danh sách có nguy cơ cao thậm chí còn chạy ra nước ngoài, lấy cớ đi nghỉ mát để tránh cơn bão. C&C chìm sâu vào vũng bùn, Lê Khanh Thần rơi vào hoàn cảnh rất khó khăn.

Ô Long Trà cuối tháng này sẽ đến làm thuộc hạ cho Vương Dịch, tranh thủ khoảng thời gian còn lại, không lúc nào ngớt buồn chuyện với Diệp Mộc: “Phó giám đốc Lê lần này thăm thật rồi, nghe nói tổng giám đốc ở Hồng Kông nổi giận đùng đùng, mắng mỏ rất khó nghe! May là giám đốc Lê đẹp trai ngồi ngồi thời gian này không có mặt, nếu không, người bị mắng chính là anh ấy rồi. Phó giám đốc Lê cũng thật bị kịch, khó khăn lắm mới leo lên được, vừa nắm quyền hành thì đã gặp phải chuyện lớn thế này...”

“Những chuyện như thế chúng ta cũng chẳng làm gì được, làm tốt việc của mình là được rồi.” Diệp Mộc dùng tay ra hiệu đánh Trương Lâm đang giở trò lười nhác, Trương Lâm lén lè lưỡi sau lưng Cylin. Diệp Mộc làm động tác bóp cổ dọa cô, cô trở về trạng thái nghiêm túc, tiếp tục tập trung chụp hình.

“Này!” Ô Long Trà cười tít mắt. “Chị còn để ý đến Giám đốc Lê không?”

“Ai để ý ai chứ?” Diệp Mộc hờ hững đáp. “Chỉ là cũng không thích thôi, vui mừng trước khó khăn của người khác cũng chẳng phải phạm pháp, hai anh em bọn họ ai gặp vận xui, chị đều thấy vui.”

Ô Long Trà phì cười: “Bạn gái cũ quả nhiên là loài sinh vật độc ác nhất trên thế giới!”

Diệp Mộc bật cười, tiến đến bóp cổ cô gái trước mặt. Vừa lúc ấy, Mộng Mộng đi qua, cất tiếng gọi: “Diệp Mộc! Đi họp thôi!” Lại đi họp, Diệp Mộc tức tối nghĩ thầm, các người có chuyện tức tối, sao phải kéo mấy nhân vật nhỏ bé như chúng tôi vào...

Khi bước vào phòng họp, Diệp Mộc phát hiện ra mình đã sai. Lê Khanh Thần không có vẻ như đang tức giận, ngược lại, còn tỏ ra rất vui vẻ, cười duyên dáng, vẻ mặt tươi tỉnh ngoài sức tưởng tượng. Trong buổi họp, Diệp Mộc đưa cho Mộng Mộng một mẫu giấy: “Tôi đã bỏ lỡ mất điều gì vậy?” Mộng Mộng gần như là người có mối quan hệ tốt nhất với Diệp Mộc trong C&C, khuôn mặt rạng rỡ, tràn đầy sức sống của cô chùng xuống một chút, nhìn vào mẫu giấy, im lặng một lúc, viết xong đưa trở lại, ánh mắt vẫn rất kỳ lạ. Diệp Mộc mở mẫu giấy ra xem: “Quý nhân phù trợ.” Quý nhân sao... Lòng cô khẽ rung lên, lập tức kiểm chế để đầu óc không nghĩ ngợi linh tinh. Lê Khanh Thần làm việc nhanh gọn, đưa ra hàng loạt các mệnh lệnh, những người tham dự cuộc họp sẽ có rất nhiều việc phải làm, như sắp có một sự lột xác hoàn toàn, sự nghi vấn trong lòng Diệp Mộc càng tăng lên, cô cúi thấp, không tỏ thái độ gì.

Cuối cùng thì cuộc họp cũng kết thúc. Sunny và Mộng Mộng mãi bàn bạc với nhau về nữ hoàng tiệc tùng, không để ý thấy tâm trí Diệp Mộc vẫn đang để đầu đầu. Đến khi mọi người đã về gần hết, Diệp Mộc mới trở về với thực tế, vội vã thu dọn đồ đạc, ra về. Hai người kia đã đi về từ lâu, cô đi qua hành lang, tiến về studio chụp hình, khi bước qua cửa thang máy, nghe thấy tiếng cười nói của Trần Phái Phái vọng tới: “Hóa ra là Dung nhị thiếu gia, thủ đoạn khá lắm, lần này tôi đã được mở rộng tầm mắt rồi... Khanh Thần, người đàn ông này quả thật đáng để cô phải dụng tâm như thế!” Diệp Mộc khựng lại. “Anh ấy mà, có những lúc làm việc chẳng bao giờ biết kiềm chế, dù sao tôi cũng chẳng quan tâm, chỉ cần những lúc quan trọng như thế này anh ấy ở bên tôi là được.” Giọng nói của Lê Khanh Thần vẫn mềm mại, dễ nghe như thế, trong từng lời nói ẩn chứa sự điềm nhiên của một quý bà và sự ngọt ngào của một cô gái nhỏ. “Cô không biết đâu, có lần bác Dung kể cho tôi nghe về những chuyện hoang đường mà anh ấy đã làm hồi trẻ, tôi đã cười anh ấy rất lâu, thì ra từ nhỏ đã có cái tính đó, chẳng trách như bây giờ, cô thấy đấy...” Thang máy đã lên đến nơi, giọng nói của hai người nhỏ dần theo tiếng bước chân. Diệp Mộc vẫn đứng nguyên tại chỗ, ánh mắt xao động.

Buổi tối, khi Dung Nham lặn xả đến muốn gần gũi, Diệp Mộc bực bội nằm né sang bên. Hơi thở của anh gấp gáp, anh vùi đầu vào cổ cô thở phì phò. Diệp Mộc bị đè xuống một lúc lâu, thở chẳng ra hơi, lập tức đẩy anh ra. Anh nhân cơ hội này lao đến, dỗ dành: “Bảo bối Diệp Mộc”, giọng ngọt như mật, Diệp Mộc có chút động lòng. Khó khăn lắm mới đạt được mục đích, Dung Nham có chút mạnh tay, động tác rất mạnh mẽ. Những động tác mạnh mẽ, hung dữ của anh như thế này là chuyện rất bình thường, nhưng lần này cô cảm thấy khó chịu, lùi về phía sau, bám vào thành giường, trốn tránh anh. “Em định chạy đi đâu hả?” Dung Nham cười gian xảo, người đã ở trong vòng tay anh, còn định trốn đi đâu? Anh lại mạnh mẽ tiến lên. Diệp Mộc đấm anh, khẽ nói một cách không thoải mái: “Anh nhẹ một chút!” Dung Nham nhìn lòng mày cô cau lại vẻ không thích thật, xót ruột, động tác chậm lại một chút.

Trước khi chìm vào giấc ngủ, Diệp Mộc gần như đã kiệt sức. Dung Nham ôm cô đi tắm, rồi bọc cô trong chiếc khăn sạch sẽ, bế ra ngoài, đặt lên đùi mình, sấy khô tóc cho cô. Những ngón tay mềm mại luồn vào mái tóc cô, anh khẽ hôn lên mặt cô trong làn khí nóng ấm áp của chiếc máy sấy như hôn một bảo vật trong tay mình. Diệp Mộc nhắm mắt lại để mặc cho anh hôn, mùi hương của anh đã rất quen thuộc với cô, chỉ ghé lại gần đã cảm thấy an tâm. Nghe bên tai điệu cười ưa thích của anh, cô thầm nói với chính mình, những thứ mà ban ngày cô nghe được ấy có lẽ chỉ là sự cam tâm tình nguyện của ai đó.

Cam tâm tình nguyện... Nhưng thực ra, từ đáy lòng Diệp Mộc quả thật rất sợ. Cô sợ rằng đến cuối cùng, người cam tâm tình nguyện ấy thực ra chỉ có một mình cô mà thôi.

Ánh mặt trời buổi sớm chan hòa. Khi Diệp Mộc tỉnh giấc, đã chẳng thấy anh bên cạnh, một mình tỉnh dậy trên chiếc giường vui vẻ đêm qua, mùi hương ấm áp, nồng nàn vẫn thoảng trong không khí. Cô ngồi ngẩn ra một lúc lâu, những giọt nước mắt lã chã rơi xuống. Dung Nham tỉ mỉ chuẩn bị bữa sáng, khi bước vào phòng ngủ bất chợt nhìn thấy cảnh tượng ánh nắng rực rỡ bao trùm cả căn phòng, người con gái anh yêu ngồi bó gối, mái tóc đen dài hơi rối xòa trên tấm lưng trắng muốt, ôm lấy chăn giữa chiếc giường bừa bộn, mặt ngẩn ra, nước mắt rơi như mưa. Trái tim anh như bị ai bóp nghẹt, đau đến tê tái.

“Em sao vậy?” Dung Nham vô cùng xót xa, tiến lên phía trước ôm lấy cô, hết lời dỗ dành. Nước mắt Diệp Mộc rơi lã chã, cô ngẩng lên giọng hỏi: “Anh đi đâu vậy?” Dung Nham cười không được, khóc không xong: “Đi nấu bữa sáng... Gần đây em ăn ít như vậy, anh lo lắm.” Diệp Mộc vùng tay đánh anh, òa khóc: “Em không thích ăn gì cả! Từ nay không cho anh để em phải thức dậy một mình nữa!”

Dung Nham thấy vừa chua xót vừa ngọt ngào, lắc đầu cười rồi thở dài, nói cực kỳ ngọt ngào bên tai cô: “Được rồi, được rồi! Tiểu Mộc của anh là tiên nữ, chỉ uống nước, hít khí trời là có thể sống khỏe mạnh... Sau này, nếu anh muốn đi nấu bữa sáng cho em, nhất định phải gọi em dậy trước, được chưa nào?” Ai đó khi ngủ dậy trong lòng còn tức tối, nghe được những lời này, vừa lau nước mắt vừa trừng mắt hung tợn: “Anh dám?” Dung Nham không thể nhịn thêm được nữa, bật cười thật lớn. Thực ra Diệp Mộc cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ, thấy anh còn hả hê đến mức này, xoay người trèo lên người anh, dùng lực mà đấm.

Nhất định là đã có người ra tay, không cần biết người đó có phải Dung Nham hay không, Diệp Mộc chắc chắn phải có một sức mạnh rất lớn đang giúp Lê Khanh Thần vượt qua cánh cửa khó khăn này. Khấp công ty đều cảm nhận được gió đang thổi, Lê Khanh Thần gần đây cực kỳ sung sức, mọi việc với cô ta vô cùng thuận lợi. Diệp Mộc ép mình không quan tâm đến chuyện này nữa, cứ cho người kia quả thật là Dung Nham

cũng không có gì là quá đáng, trước nay anh luôn là một quý ông, nhìn cách anh chăm sóc Trương Lâm là biết. Đối tốt với bạn gái cũ cũng không phải là chuyện gì xấu, Diệp Mộc an ủi chính mình, nếu có ngày cô cũng trở thành bạn gái cũ, mà bạn trai cũ không phải là một người trở mặt vô tình, cũng có thể miễn cưỡng coi là một việc tốt đẹp.

“Diệp Mộc!” Tề Ngải Úc gọi cô từ xa. Diệp Mộc bước đến gần, chỉ thấy sắc mặt Trương Lâm trắng bệch, việc chụp hình đã dừng lại, cô ôm bụng, ngồi trên đồng đạo cụ. Tề Ngải Úc thoải mái, chỉ vào cô, cười nói: “Cô ấy đến tháng, quần bị dính một ít, em cùng cô ấy đi thay bộ khác, nghỉ vài tiếng. Anh chụp cho Cylin phần chụp đơn trước, buổi tối cô ấy đến chụp bổ sung cũng được, vẫn kịp.” Diệp Mộc đồng ý, đưa Trương Lâm đang rên rỉ đi thay quần áo, rồi về nhà nghỉ ngơi.

Địa vị và thu nhập hiện nay của Trương Lâm đã không thể so với trước đây. Cô không còn sống ở căn phòng công ty dành cho nghệ sĩ mới mà mua một căn hộ cao cấp tại khu đất vàng ở trung tâm thành phố, sống một cách thoải mái. Nhưng tính cách cô vẫn trẻ con, vừa về đến nhà, bước vào phòng đã thấy cả một căn phòng bừa bộn toàn đồ chơi và các tạp chí điện tử. Diệp Mộc đun nước đường cho cô uống, cô ngồi trên sofa uống thoải mái. Trong lúc rảnh rỗi, Diệp Mộc thu dọn đồ đạc giúp cô.

Bước vào phòng ngủ lại thấy rất người lớn, thậm chí Diệp Mộc còn dọn được một chiếc quần sịp. Lúc bước ra ngoài, cô ngoắc vật đó trên ngón tay đưa qua đưa lại. Trương Lâm ngơ người, che khuôn mặt đỏ bừng. “Ủi?” Diệp Mộc cười: “Còn biết xấu hổ cơ đấy?” Trương Lâm hét lớn qua khe hở của những ngón tay: “Diệp Mộc, chị là đồ xấu xa!” Diệp Mộc cười rũ rượi, cho hết đồng quần áo bắn vào máy giặt, định xoay người bước ra thì ánh mắt bị thu hút bởi một hộp đồ đặt bên cạnh chiếc máy giặt. Đến tháng ư... Cô đã chậm mấy ngày rồi, hơn nữa, gần đây lúc nào cô cũng cảm thấy mệt, ngủ không đủ giấc, hề người thấy mùi thức ăn là lại buồn nôn... Cô đang mải nghĩ thì Trương Lâm bước vào phòng vệ sinh. Thấy cô đang nhìn chằm chằm vào hộp que thử thai, Trương Lâm lập tức nhớ đến chuyện cô nôn khan lần trước ở ban công, khẽ rùng mình: “Chị... Không phải chứ?”

Diệp Mộc cắn môi: “Cái này... dùng thế nào?”

Một phút trôi qua mà Diệp Mộc cảm thấy dài như một năm. Cuối cùng thì Trương Lâm cũng bước ra từ nhà vệ sinh, trong bàn tay đang đeo găng tay dùng một lần là thứ khiến cho da đầu Diệp Mộc nóng rần rần.

“...”Diệp Mộc bối rối nhìn cô. Trương Lâm cắn môi, từ từ gơ tay ra, cho Diệp Mộc nhìn rõ hai vạch hiện lên trên chiếc que thử thai: “Có rồi.” Diệp Mộc hít một hơi thật sâu, tim đập thình thịch, không rõ là vui hay là buồn, chỉ cảm thấy máu trong người sôi lên sùng sục... Trong bụng cô là đứa con của Dung Nham!

Cả người mềm nhũn, trái tim hỗn loạn, cô nghĩ, Dung Nham nói thuốc tránh thai khẩn cấp không có lợi cho sức khỏe, trước nay không cho cô dùng, vì thể bình thường người thực hiện chế độ bảo vệ là anh, ngoài thời kỳ an toàn, cho dù có hung bạo đến mức nào anh cũng không quên... A! Cuối cùng Diệp Mộc cũng nhớ ra, lần bọn họ cãi nhau vì chuyện cái clip, buổi tối Dung Nham mua hoa về dỗ dành cô, còn tặng cô sợi dây chuyền, buổi tối hôm ấy anh cực kỳ hấp tấp và nhiệt tình, quấn chặt lấy cô hết lần này đến lần khác.

“Này!” Trương Lâm đợi một lúc lâu không thấy cô trả lời, có chút hoảng: “Diệp Mộc! Chị đừng làm bộ mặt này! Em sợ lắm!” Diệp Mộc trở về thực tại, đặt tay lên bụng, nóng hổi, ấm áp, cô mỉm cười: “Chị không sao. Bây giờ chị phải về nhà, một mình em không vấn đề gì chứ? Buổi chụp hình tối nay chị đã nói trước với Tiểu Tình rồi, một lúc nữa cô ấy sẽ đến đón em.” Tối nay, Diệp Mộc phải đi gặp bố Dung Nham, vì thể đã sắp xếp ổn thỏa từ trước, chỉ là không nghĩ đến việc Trương Lâm bất ngờ đến tháng, vô tình dẫn đến mấy chuyện này.

“Em thì không sao, vẫn có thể ngủ một lúc.” Trương Lâm mỉm cười. “Có phải bây giờ chị không thể chờ đợi được để đi tìm Dung Nham? Hi... Xem ra hỷ sự sắp đến rồi.” Diệp Mộc chau mày: “Trẻ con quan tâm nhiều thế làm gì! Ngoan ngoãn chụp hình, còn để chị bắt gặp giờ trò lười biếng là chị đánh cho đấy!”

“Diệp Mộc!” Diệp Mộc cầm túi xách lên bước ra ngoài, Trương Lâm gọi với theo. “Diệp Mộc... Chị sẽ hạnh phúc thôi, vì chị là một người tốt.” Diệp Mộc thay giày rồi vội vàng về nhà, khóe miệng chỉ nhếch lên, khẽ đáp, không quay người lại nhìn. Vì thế cô không nhìn thấy phía sau lưng, những cảm xúc trong đáy mắt thâm sâu của Trương Lâm.

38. Chương 38: Hiểu Lâm

Lúc bước xuống cầu thang, cô rón rén bước từng bước, cũng không dám tự mình lái xe, bắt xe về nhà Dung Nham. Về đến nhà, cô đi đi lại lại trong phòng, chẳng biết phải làm gì, lòng rối bời. Có rất nhiều việc sẽ phải sắp xếp lại từ đầu vì đứa trẻ này, nhưng với Diệp Mộc đó là niềm hạnh phúc. Có thể mang thai đứa con của người đàn ông mình yêu nhất, có lẽ đó là việc khiến hầu hết những người phụ nữ trên thế gian này cảm thấy hạnh phúc, cô cũng không phải ngoại lệ. Lúc đầu, Tề Ngải Úc nói có lẽ sẽ chụp đến trước khi trời tối, vì thế Diệp Mộc và Dung Nham đã hẹn nhau bảy giờ sẽ đến thẳng khách sạn, bây giờ cô về nhà sớm, cũng không biết nên làm gì. Khẽ nằm xuống chiếc giường rộng lớn trong phòng ngủ, Diệp Mộc nhìn trần nhà, cười một cách ngốc nghếch. Trên chiếc chăn có mùi hương của Dung Nham, còn cả mùi dầu gội đầu mà hai người dùng chung. Căn phòng im ắng, Diệp Mộc nghe rõ nhịp đập của trái tim mình, rộn ràng như đóa hoa đang nở rộ. Cô ôm lấy mặt, lặn người một cái, lúc đập lên giường mới phát hiện mình vẫn còn đi giày... Lúc bước vào nhà, lòng hỗn độn đến nỗi quên cả thay giày.

Diệp Mộc cẩn thận ngồi dậy, rút điện thoại ra gọi cho bố của đứa bé... Cái tên xấu xa, sau khi biết được chắc sẽ cười rất xấu xa. Tưởng tượng cảnh Dung Nham thích thú phát điên, Diệp Mộc nở nụ cười ảm áp. Bên ngoài bất ngờ có tiếng động, không lâu sau tiếng của Dung Nham vang lên. Diệp Mộc bất ngờ vô cùng, nhưng cô chưa kịp lên tiếng gọi anh thì người đàn ông khác tiếp lời, chất giọng rồi ngữ điệu đều rất giống Dung Nham nhưng có vẻ trầm ngâm hơn. Diệp Mộc nóng ran người, là bố Dung Nham! Cô nhất thời tiến thoái lưỡng nan, đứng im tại trận.

“Chỗ này của con... hình như không giống với ngày trước lắm.” Bố Dung Nham nhin cười. Dung Nham rất hiểu bố, phản đối nhất chuyện nam nữ ở chung trước khi kết hôn, anh trả lời lấp liếm: “Vâng, con đổi người giúp việc đến thu dọn.” Chẳng phải là đã đổi rồi sao, ngày trước mời người giúp việc theo giờ, bây giờ vì thể giới của hai người, thường thường là Diệp Mộc thu dọn một chút, còn anh thu dọn nhiều hơn.

“Ừ. Có chuyện gì mà phải đến tận đây để nói?”

“Chuyện về Khanh Thần.”

“Sao thế?” Bố Dung Nham có vẻ hơi bất ngờ. “Bộ phận quan hệ công chúng của Lương Thị còn chưa đủ cho con dùng sao?”

“Không phải, nhưng dù sao đó cũng là chiếu trên, những người có cả những tòa báo sau lưng, kéo kéo đập đập bằng mặt nhưng không bằng lòng, con cảm thấy phiền quá.” Dung Nham rót hai cốc nước. “Áp lực bên Khanh Thần rất lớn, anh trai cô ấy là một người rất lợi hại, lần này làm rất sạch sẽ, bây giờ tình hình của cô ấy rất khó khăn. Con cũng đã ra tay rồi, nhưng có một số chỗ lo liệu cũng chưa được ổn thỏa, vì thế muốn nhờ bố giúp đỡ.”

“Con nói nghe nhẹ nhàng nhĩ?” Bố Dung Nham mỉm cười. “Chẳng trách không thể nói ở bên ngoài, chuyện thế này mà con cũng dám mở lời với bố!”

Thật ra Dung Nham không muốn phải nhờ vả, dựa vào khả năng của anh cũng có thể thu xếp ổn thỏa chuyện này, nhưng nhìn thấy chuyện vui của mình và Diệp Mộc sắp đến, anh muốn giải quyết nhanh gọn, xử lý xong rồi một lòng một dạ ở bên cô, vì thế anh mới phá lệ một lần, nhờ bố đứng ra giúp đỡ. “Bố, thực ra chuyện này cũng không cần bố phải trực tiếp ra tay, mấy ngày nay con đã đi khắp nơi để nói chuyện rồi, bố cũng nói Lương Thị là công ty thu hút đầu tư số một ở thành phố C, bây giờ việc này đã do chính bộ phận PR của Lương Thị lo liệu, bố chỉ cần đứng đằng sau ra chỉ thị một chút, những người bên dưới tự nhiên sẽ lo liệu một cách thỏa đáng thôi.”

Bố Dung Nham chau mày: “Dung nhị thiếu gia đang vẽ đường đi cho tôi chăng?”

“Không dám, không dám ạ!” Dung Nham vội vàng giải thích. “Bố, đều là người trong nhà, bố đừng để con phải lo sốt vó chứ ạ!”

“Người trong nhà?” Bố Dung Nham khẽ mỉm cười, trong lời nói có ngụ ý. “Dung Nham, xem ra con cũng là người hiểu sự tình. Được, nếu con đã coi Khanh Thần là người trong nhà, bố sẽ giúp con chuyện này.”

Dung Nham thấy mình bị hiểu lầm, đang định giải thích, nhưng nghe thấy bố mình đồng ý, thấy nhẹ nhàng hơn, anh nghĩ nếu đã hiểu lầm thì hiểu lầm đi, trong lòng anh hiểu rõ là được rồi.

“Con vẫn còn trẻ, xem trọng nữ tính trường, điều này bố hiểu. Vẫn may là con bé Khanh Thần rất biết điều, trước nay không để ý những điều con nói trước mặt ta và mẹ con, nhưng con cũng không thể vì con bé biết điều, rộng lượng mà vuốt mặt không nể mũi. Những việc ở ngoài thu xếp chu đáo một chút, đừng để con bé phải khó xử, người ta cũng là một cô gái có tên tuổi, con đừng quá đáng quá.” Bố Dung Nham bày tỏ rõ ràng thái độ của mình rất đúng lúc. Dung Nham ngẩng đầu nhìn thẳng vào bố mình, ánh mắt kiên định: “Bố, về vấn đề này, cái lần con bị ông đánh suýt chết ấy, bố con mình đã nói rồi, con cứ nghĩ bố đã biết.” Bố Dung Nham cười khó hiểu, xoa xoa xương bả vai cậu con trai: “Đi gặp mặt rồi nói sau, đi nào, sắp đến giờ rồi.”

Lách cách, khóa điện tử rơi xuống rất nhẹ. Tí tách, chẳng biết là vật gì vỡ vụn trên đất.

Cửa phòng lúc nào cũng mở, phòng khách gần phòng ngủ, Diệp Mộc nghe rõ mồn một cuộc nói chuyện. Cô từ từ ngồi xuống giường. Ánh sáng từ từ thay đổi, thời gian trôi đi vun vút, chiếc điện thoại trong tay rung lên từng hồi không dứt, Diệp Mộc không nghe cũng không nhìn, bình tĩnh và ngăn ngờ ngồi ngây ra đó. Đến khóc cũng không thể, đoạn đối thoại khi nãy, từng từ, từng từ một lọt vào tai cô, giờ đây ào ào dội về trong trí nhớ của cô gái tên Diệp Mộc... Ha ha, ai bảo cô mê muội nghĩ bừa, tự cho rằng mình đúng chứ? Đáng đời!

“A lo!” Cuối cùng cô cũng nghe máy, giọng nói bình bình. “Mấy giờ rồi mà em vẫn chưa đến?!” Giọng của Dung Nham có không tỏ ra sốt ruột. “Em đang ở đâu? Anh cho người đến đón!”

“Em không đi đâu, hai người cứ ăn đi.”

“Diệp...”

Tút... tut... tut...

Bữa tối chỉ có hai bố con, khi rời khách sạn, mặt Dung Nham hầm hầm. Đối với bố Dung Nham, chuyện nhỏ như thế này đương nhiên không thể làm mặt ông biến sắc. Trong bữa ăn, ông chỉ từ tốn uống rượu, khẽ mỉm cười, còn Dung Nham mím chặt môi, một bàn thức ăn, hai người đến một miếng cũng không động vào.

Phóng về nhà thật nhanh, Dung Nham vẫn thay giày như bình thường, bước đến bên cạnh sofa cúi sát xuống trước mặt Diệp Mộc, quỳ xuống, hỏi từ từ nhưng rõ ràng: “Em thấy không khỏe?” Diệp Mộc lắc đầu, giờ cốc nước hoa quả trong tay ra: “Anh có uống không?”

Dung Nham đỡ lấy chiếc cốc, nhìn cô chăm chăm, vẫn là cái ngữ điệu ấy: “Tại sao em không đi?”

“Bố anh rất thất vọng đúng không?”

“Đúng.”

“Ha ha, em sợ rằng nếu em đi, ông ấy càng thất vọng.”

Rắc! Dung Nham bóp mạnh, chiếc cốc thủy tinh trong tay anh vỡ vụn, mùi nước hoa quả thoang thoang hòa với mùi tanh tanh của máu. Diệp Mộc lập tức cảm thấy buồn nôn, cắn chặt lưỡi cố nén cảm giác khó chịu: “Dung Nham, em hối hận rồi, em rất thích công việc này, em không từ chức nữa. Xin lỗi anh, em không nên đồng ý với anh. Em không nên... Không nên hy vọng mình sẽ trở thành cô gái Diệp Mộc mà anh mong muốn. Anh xem, treo cao rồi ngã đau, bây giờ mới cô đơn làm sao...”

Khuôn mặt Dung Nham không có chút cảm xúc, anh từ từ thả lỏng tay, máu chảy nhiều hơn, trên tấm thảm trắng thêu tay, nhìn rất đáng sợ. Diệp Mộc xoay người kéo hộp cứu thương dưới chiếc bàn ra, lấy thuốc và băng gạc cầm máu cho anh. Dung Nham nhẹ nhàng đẩy tay cô ra, anh cười, đứng thẳng người. “Diệp Mộc!” Ngữ điệu lạnh lùng trong lời nói của anh như những cơn mưa tháng Mười một, lạnh đến thấu xương. “Em cứ ôm lấy cái công việc quái quỷ ấy cộng với lòng tự tôn biến thái của em cả đời đi!”

Diệp Mộc ngẩng đầu, cũng mỉm cười. Giờ đây cô chẳng còn gì nữa rồi. Ngoại trừ đứa trẻ vẫn chưa thành hình hài trong bụng, cô chỉ còn lại cái công việc quái quỷ và lòng tự tôn ít đến mức đáng thương ấy. “Đừng động đây.” Cô nắm bàn tay vẫn đang nhỏ máu của Dung Nham, cẩn thận gấp những mảnh thủy tinh, đắp thuốc rồi quần vào. “Được rồi. Khi nào đi tắm thì đeo một đôi găng tay, đừng để bị dính nước.” Dung

Nham rút tay lại, quay người bước đi, không muốn nói thêm với cô một câu nào nữa, thậm chí đến một cái nhìn cũng không. Thực ra chỉ cần nhìn một cái thôi, anh sẽ hiểu được rằng, ánh mắt tiêu quái thú của anh lúc này bị thương và tuyệt vọng đến mức nào.

Đến giờ đi ngủ, Dung Nham không ra ngoài phòng khách, trong lòng Diệp Mộc biết rõ, giờ đây anh chỉ coi cô như không khí, ở cùng một phòng cũng chẳng có vấn đề gì. Lần trước, khi cãi nhau, cô muốn đi anh không cho, nói rằng căn nhà này đã đứng tên cô rồi, nếu có đi thì anh sẽ đi. Nhưng lần này, Diệp Mộc hiểu rất rõ, anh thực sự muốn ra đi rồi. Cả đêm Diệp Mộc không ngủ được, Dung Nham nằm quay mặt ra ngoài. Cô ôm anh từ phía sau, ngửi mùi hương trên cơ thể anh, mắt mở cho đến khi trời sáng.

Buổi sáng, Dung Nham khẽ cử động, Diệp Mộc lập tức siết chặt vòng tay. Dung Nham không nói gì, đẩy những ngón tay trắng trẻo của cô ra. Cuối cùng, Diệp Mộc không thể chịu đựng nổi, nhảy bổ lên.

“Buông tay ra.”

“Dung Nham...” Diệp Mộc gọi tên anh gần như tuyệt vọng.

Dung Nham im lặng, sau đó đẩy cô ra, định xuống giường. Diệp Mộc kéo giữ lấy anh như một con thú nhỏ, có thể nào cũng không chịu buông tay. Cơn tức giận trong lòng Dung Nham cuối cùng bị thổi bùng, anh xoay người, ép cô xuống mà cần một cách mạnh bạo. Bộ quần áo ngủ của cô mỏng manh, chỉ một lúc đã bị anh xé thành mấy mảnh, vút tung tóe khắp giường. Động tác của Dung Nham mạnh bạo, dường như muốn nuốt cả người cô. Tiếng khóc của Diệp Mộc như tiếng hét, cô muốn cầu xin anh nhưng chẳng chịu nói một lời nào, để mặc cho anh điên cuồng chiếm hữu, chỉ nói anh nhẹ nhàng một chút. Hơi thở của Dung Nham dồn dập, khẽ buông những câu chữ thề tục tĩu, động tác quả nhiên nhẹ nhàng hơn... Trên thế giới này, quả thật sẽ có một người như thế này tồn tại, cho dù cô ấy có làm gì đi nữa, cho dù cô ấy có làm tổn thương bạn sâu sắc đến thế nào đi nữa, chỉ cần cô ấy vẫn còn xuất hiện trước mặt bạn, trái tim bạn sẽ mềm đi, bạn sẽ đối tốt với cô ấy, sẽ vẫn... yêu cô ấy.

“Em bảo anh phải làm gì với em đây... Rốt cuộc anh phải làm thế nào với em mới được?” Trong lúc dở sống dở chết, Diệp Mộc nghe thấy bên tai câu hỏi trầm sâu lạc hẳn đi của anh. Cô nhắm mắt, nước mắt tuôn trào, ôm chặt lấy con người vẫn đang nhấp nhô trên người cô kia: “Dung Nham... gọi một tiếng ‘Bảo Bảo’ đi...”

Điều bộ bi thảm, đáng thương của cô khiến trái tim Dung Nham đau đến nghẹt thở, anh ngậm lấy những giọt nước mắt của cô, hạ thấp giọng gọi: “Bảo Bảo...” Diệp Mộc ép sát vào cơ thể rắn chắc của anh, nước mắt rơi lã chã trên cơ thể nóng hổi của anh: “Bảo Bảo, đây là bố con.”

“Không muốn mẹ bé, muốn bố bé cơ!” Giọng lạnh lạnh của đứa trẻ vang lên, Diệp Mộc bất lực. Nụ cười ấm áp của Dung Nham như những giọt nước, đỡ lấy chiếc khăn tắm in hình chú mèo máy trong tay Diệp Mộc. Anh nhẹ nhàng ôm cô công chúa nhỏ bé. Cô con gái nhỏ tròn vo mềm mại trong bàn tay rộng lớn của anh không ngớt cười, tung mái tóc như một chú cún con, vẩy những hạt nước vào mặt Dung Nham. Dung Nham không hề để ý, ôm lấy cô con gái nô đùa, đến mức cô bé liên tục hét lên.

Bỗng nhiên, Dung Nham biến mất, cô con gái rơi thẳng xuống đất, trên khuôn mặt vẫn còn giữ nguyên nụ cười vì nghĩ rằng bố sẽ tiếp tục trêu đùa. Diệp Mộc hét lên, chẳng màng thân mình lao về phía trước, nhưng dường như bị một sức mạnh nào đó giữ lại, có thể nào cũng chẳng thể tiến lên...

“Tỉnh dậy!” Khi mở mắt ra, Diệp Mộc vẫn còn đang hét lên. Dung Nham đang nắm lấy bờ vai cô, khẽ lay lay, một bàn tay đặt trên trán cô: “Em sao thế? Gặp ác mộng à?” Diệp Mộc lắc đầu, trán đầm mồ hôi, thở gấp, sợ hãi ôm lấy bụng, co người lại, cuộn thành một tư thế bảo vệ mà sinh mạng nhỏ bé trong bụng kia là trung tâm. Dung Nham chẳng hiểu chuyện gì, ngồi bên cô một lúc rồi ra ngoài đun nóng cốc sữa bò, mang vào: “Em uống hết cốc sữa này đi, anh gọi cháo rồi, một lúc nữa họ sẽ mang đến, anh phải về nhà một chuyến.”

“Đi gặp Lê Khanh Thần à?” Buổi sáng, khi Dung Nham nói chuyện với mẹ anh, Diệp Mộc không hề ngủ say, nghe rõ mồn một, Lê Khanh Thần sẽ đến nhà anh ăn trưa. Dung Nham không hề phủ nhận: “Cô ấy tìm anh có việc gấp, anh luôn tắt máy nên cô ấy tìm đến nhà anh.” Nói xong, anh nghĩ ngợi rồi giải thích thêm một câu: “Mẹ của Khanh Thần và bác gái anh là bà con xa, ngày trước cũng hay qua lại.”

“Cô ấy có việc gì mà gấp vậy?” Diệp Mộc ngồi trên giường, thân hình nhỏ gầy, mái tóc rối bời, buồn bã hỏi. Dung Nham đang thay đồ, động tác treo quần áo rõ ràng là mạnh hơn rất nhiều, anh đang mất bình tĩnh, Diệp Mộc nghĩ thầm.

“Rắc rối mà cô ấy gặp phải lần này, là anh giúp cô ấy đúng không? Rõ ràng là sự việc đang rất khó khăn, nhưng mấy ngày nay những bài báo về chuyện đó ít đi rất nhiều, những bình luận hướng trực tiếp đến C&C không có một chữ nào.”

“Diệp Mộc!” Dung Nham xoay người lại, nói nghiêm túc. “Anh nghĩ anh chưa bao giờ hỏi em rằng, Tề Ngải Úc ở đây lâu như vậy là vì cái gì?” Trước nay, họ thường không tìm hiểu quá chi tiết về bạn bè của người kia, là vì tin tưởng và cũng là tôn trọng.

“Tất nhiên là vì em, mẹ em nhờ anh ấy đến chăm sóc em, anh ấy là anh trai em.”

“Thế anh và Khanh Thần từ nhỏ đã quen nhau, bây giờ cô ấy gặp phải rắc rối, anh giúp đỡ cô ấy, có gì không đúng sao? Ngày hôm qua em hẹn mà không đến, là vì nguyên do này ư? Vì một người xa lạ mà cho chồng tương lai của em leo cây? Diệp Mộc, em được lắm! Anh thật sự khâm phục em!”

Diệp Mộc ngẩng lên, ngăn cho nước mắt không chảy ra, cô không muốn khóc, ít nhất là không muốn khóc trước mặt anh: “Dung Nham!” Cô nói từng từ một, nhẹ nhàng nhưng rõ ràng. “Anh chưa bao giờ đặt em vào vị trí ngang bằng với anh để suy xét, anh lúc nào cũng cho rằng mình đúng, anh coi em như một đồ vật lúc nào cũng để bên người, anh chỉ nghĩ làm thế nào để thuyết phục em làm theo những gì anh nghĩ, để thay đổi. Người anh yêu không phải là em, người anh yêu là con bé Diệp Mộc mà anh mong muốn sẽ cải tạo được, phù hợp để gả cho anh.”

Dung Nham tức tối đến cực độ, nụ cười lạnh lùng: “Em không tự cho mình là đúng? Em đặt anh vào vị trí ngang bằng với anh để suy xét? Tối hôm qua là buổi gặp mặt như thế nào? Diệp Mộc, nếu như em còn nghĩ cho anh một chút thì sẽ không để anh ngồi ở đó suốt một buổi tối! Em có biết rằng từ nay về sau anh sẽ chẳng thể nào ngẩng mặt lên được trước mặt bố anh không?! Anh tốn bao nhiêu công sức để thay đổi cục diện, em một lời chẳng nói đã phá hủy toàn bộ điều đó! Giống như việc anh đang háo hức tặng em một miếng bánh kem, còn em thì sao, em đập thẳng nó vào mặt anh! Bây giờ lại còn nói với anh về “Công bằng” và “Yêu”? Với tính cách này của em, anh có cải tạo em cả nghìn năm thì em cũng không phù hợp để gả vào nhà anh!”

“Em biết điều đó.” Diệp Mộc chẳng hề thấy tức giận, điềm nhiên trả lời. Lần này thì đến lượt Dung Nham cảm thấy bí bách, cảm giác như dẫm vào một mảnh vải vậy.

“Em không phù hợp làm dâu nhà anh, vì thế tối qua em không đi. Dung Nham, lúc đầu em rất tình nguyện vì anh mà ép bản thân mình, gấp để lấy lòng bố mẹ anh, cho dù họ không thích em. Nhưng bây giờ em không tình nguyện, so với anh và tình yêu mà em dành cho anh, giờ đây em có một thứ quan trọng và tuyệt vời hơn. Em không cần phải vì ai mà phải đi cầu toàn, thay đổi, em cứ như thế này cũng rất tốt, anh không thích em, anh đi đi.”

“Được, em khá lắm.” Dung Nham nghiêng răng ken két, thứ quan trọng hơn, tuyệt vời hơn phải không? Thích làm việc phục vụ người khác phải không? Anh không thích thì anh đi đi phải không? Đi thì đi!

Tiếng cửa sập trong buổi sáng sớm vang lên, sau đó, căn phòng im lặng đến tan nát. Diệp Mộc kéo tấm thân rã rời khỏi chiếc giường, dờ dẫm đi đánh răng rửa mặt, thay quần áo, bộ phận giao hàng của cửa hàng mang đồ ăn đến rất đúng lúc, có món cháo bí mà cô thích, lại còn có vài món ăn vặt ngon miệng. Diệp Mộc chẳng muốn ăn, nhưng nghĩ đến đứa bé trong bụng cô nên cố ăn thật nhiều. Sau khi ăn no, cô thu dọn nhà cửa, xuống lầu bắt xe tới bệnh viện. Cô lúc nào cũng cảm thấy bụng không thoải mái, rất sợ làm tổn thương đến đứa bé, đến bệnh viện kiểm tra để yên tâm.

Trong lúc xếp hàng đợi đến lượt, Diệp Mộc chỉ có một mình cô đơn ngồi đó. Những lời của Dung Nham cứ văng vẳng trong đầu cô. Anh đã đúng ư?

Vậy thì người sai là ai, là cô ư? Nhưng cô đã làm sai điều gì? Cô chẳng qua cũng chỉ là một cô gái bình thường, hy vọng tìm được một người đàn ông yêu chính con người mình. Tại sao lại không thể có một người như vậy, yêu cô, chẳng cần cô phải lao tâm khổ tứ, biến thành một người con gái mà anh muốn yêu?

Tình yêu nên là một sự phong phú, bởi vì trong ánh mắt người khác là thiên hạ vô song, vì thế không ngừng phát hiện ra sự tài giỏi của bản thân, bởi vì được một người mà bản thân mình nghĩ rằng mình yêu người đó nhất, vì thế càng cảm thấy yêu bản thân hơn. Nhưng được Dung Nham yêu, Diệp Mộc càng ngày càng cảm thấy không hài lòng với bản thân mình, nếu cứ tiếp tục yêu thế này, cuối cùng cô sẽ không thể tìm thấy chính mình.

Một sự lãnh ngộ mới đau đớn làm sao! Anh đã từng là tất cả của em, chỉ là mỗi bước chân của em trên con đường khi em quay đầu lại, Dung Nham, em luôn bước đi vô cùng cô đơn.

39. Chương 39: Tai Nạn

Mọi người trong nhà họ Dung đều nhận ra tâm trạng Dung Nham hôm nay cực kỳ tồi. Trong bữa ăn, anh không nói một câu nào, ăn cũng rất ít. Bàn tay phải của anh bọc một lớp băng dày, cử động không được thuận tiện, Khanh Thần ngồi bên cạnh anh, thỉnh thoảng lại gấp thức ăn giúp anh. Ăn xong cơm, mọi người ngồi trong phòng khách, uống trà nói chuyện, cuối cùng bố Dung Nham cũng lên tiếng: “Tay con làm sao thế kia?”

“Con sơ ý nên bị va đập một chút, Diệp Mộc lo lắng quá nên mới băng bó thành thế này.” Dung Nham trả lời vẻ hơi khó chịu.

Anh nhắc đến Diệp Mộc một cách thân mật, thoải mái như vậy, Lê Khanh Thần ngồi một bên tỏ ra vô cùng khó xử. Cố Minh Châu vội vàng rót trà, mỉm cười gợi chuyện: “Nhị thiếu gia, uống chút trà đắng cho hạ hỏa nào.” Dung Nham miễn cưỡng nhếch môi: “Cảm ơn chị dâu.” Mẹ Dung Nham lên tiếng, chẳng vui vẻ gì: “Con vẫn còn tức giận sao? Bố con tối qua...”

“Mẹ!” Dung Nham ngắt lời. “Tối qua Diệp Mộc không được khỏe, con đã giải thích với bố rồi. Đợi đến lúc cô ấy khỏe lại, con đưa cô ấy về nhà mình ăn cơm.”

“Dung Nham!” Mặt mẹ Dung Nham hơi biến sắc, trước mặt Khanh Thần, con trai làm như thế này là hướng đến ai?!

Lê Khanh Thần vẫn mỉm cười: “Diệp Mộc không khỏe à? Thảo nào hôm nay cô ấy xin nghỉ làm để đi bệnh viện.” Dung Nham ngẩng phắt đầu: “Em nói gì cơ?” Bố Dung Nham nhìn như đang có vẻ ngồi đọc báo rất thư thái, mẹ Dung Nham lấy hết những lá trà trong cốc của Dung Nham ra, lo anh uống đặc quá sẽ ảnh hưởng đến dạ dày. Dung Nham hỏi lại một cách lo lắng như vậy, mọi người tất cả đều nhìn về phía Lê Khanh Thần. Lê Khanh Thần ngơ ngác nhìn trái nhìn phải, nhẹ giọng trả lời Dung Nham: “Anh... không biết sao?”

Dung Nham im lặng, kéo Lê Khanh Thần sang một bên, nhỏ giọng hỏi: “Cô ấy xin nghỉ làm? Chuyện này xảy ra khi nào?” Lê Khanh Thần làm ra vẻ không biết gì về chuyện này: “Buổi họp sáng nay Sunny xin phép thay cô ấy, mấy ngày trước em cũng thấy cô ấy không khỏe, nôn trong nhà vệ sinh, nghĩ rằng bây giờ cũng chẳng có chuyện gì gấp gáp, em liền cho cô ấy nghỉ thêm vài ngày, chẳng biết cô ấy cảm thấy không khỏe ở đâu. Sao thế? Cô ấy không nói với anh sao?”

Dung Nham quay người, cầm chìa khóa xe, đẩy cửa đi ra, cả nhà đều bị sắc mặt của anh lúc chuẩn bị rời đi làm cho giật mình, đồng loạt nhìn sang Lê Khanh Thần. Lê Khanh Thần cũng làm như sợ hãi: “Cháu... cháu đi xem anh ấy thế nào.”

Thật ra anh đã phải nghĩ ra từ sớm, gần đây cô không chịu ăn gì cả, hễ ngủ thấy mùi dầu mỡ là chạy biến, buổi sáng không chịu dậy, cuộn tròn người, lăn đi lăn lại trong lòng anh cho đến khi thật sự không thể nằm thêm được nữa... Nghĩ đến những lúc cô lười nhác, điệu bộ mơ mơ màng màng đáng yêu, Dung Nham vừa giận dỗi vừa cảm thấy xót ruột. “Đáng đời!” Sắc mặt Dung Nham lạnh tanh, đập vào vô lăng.

Lê Khanh Thần ngồi bên ghế phụ, liếc mắt, định nói gì rồi lại thôi: “Anh không phải sốt ruột, để em hỏi xem Diệp Mộc đã đến bệnh viện nào.”

“Không cần, anh tự hỏi được.” Dung Nham rút điện thoại, lạnh lùng từ chối. Anh không muốn cho Diệp Mộc một cơ hội hiểu lầm nào nữa, tuy rằng bây giờ anh rất muốn nắm vằm tiểu quái thú có thể đang mang trong mình một tiểu quái thú con ấy ra, ăn sống nuốt tươi. Lê Khanh Thần khẽ nhún vai: “Cũng được thôi, anh đi qua công ty em, cho em xuống đó được rồi.”

Khi Diệp Mộc nghe điện thoại, phía trước vẫn còn hai số nữa, giọng Dung Nham nghe rất sốt ruột. Sau khi hỏi kỹ địa điểm, ở hướng ngược lại, anh lập tức cho xe quay đầu phóng ngược lại. “Diệp Mộc!” Anh hít một hơi, giọng rất nghiêm trọng: “Em tuyệt đối đừng dại dột, vấn đề giữa hai chúng ta có thể giải quyết được, coi như anh cầu xin em, đừng động đến đứa bé.” Diệp Mộc nóng bừng, anh ấy biết rồi!

“Em...” Cô nuốt nước miếng, không biết phải nói gì, chỉ nghe thấy ở đầu bên kia, giọng nói thánh thót của Lê Khanh Thần truyền đến: “Dung Nham, thắt dây an toàn vào!” Trái tim Diệp Mộc lập tức lạnh toát. Dung Nham sao còn để ý được dây an toàn, nghe thấy tiếng gọi số thứ tự đầu bên kia, trong lòng càng sốt ruột, nhún ga, lách qua những chiếc xe đang lao đến trước mặt, cực kỳ nguy hiểm.

“Diệp Mộc!” Chiếc xe lao đi vun vút. “Em có nghe thấy không?! Không được động đến đứa bé!” Ngập tràn trong đầu anh là bộ mặt kiên quyết của cô, anh chưa bao giờ cảm thấy hoảng hốt như lúc này, còn Diệp Mộc sau khi thấy giọng hoảng hốt của Lê Khanh Thần, chẳng nói lời nào liền cúp máy.

Một chiếc xe chở hàng đi ngược chiều sượt qua bên cạnh chiếc xe Dung Nham, một chiếc xe việt dã theo ngay sau không kịp tránh, lao thẳng tới. Dung Nham bẻ quặt tay lái để tránh, chiếc xe việt dã lao vút đi, xe của Dung Nham bị đâm văng mất phần bảo vệ phía trước, lao thẳng vào cái cây lớn bên vệ đường, đầu xe bẹp rúm vô cùng đáng sợ.

Một khung cảnh hỗn loạn.

“... Dung Nham!” Lê Khanh Thần cố kiềm chế cơn đau đầu, buồn nôn ghé góm ập đến, xoay người kiểm tra vết thương của Dung Nham. Dung Nham khẽ động dậy, sau đó đạp chân một cách khó khăn, thoát ra khỏi túi bơm khí và khoang lái đã biến dạng. Một chiếc xe khác thấy xảy ra tai nạn, chạy đến giúp đỡ, Dung Nham và những người khác cùng nhau kéo Lê Khanh Thần ra ngoài, sau khi kiểm tra vết thương của cô, thấy chỉ là xây xước ngoài da, Dung Nham không quan tâm đến những người đang vây quanh, kiên quyết rời khỏi đó trước. Ánh mặt trời lúc hai giờ chiều, cảnh vật đất trời yên bình, bộ dạng gằm gù, gương mặt trắng bệch của Dung Nham lúc quay người đi làm cho tất cả mọi người có mặt tại đó cảm thấy tim đập chân run.

Lý Vi Nhiên đã từng hỏi Dung Nham một câu: “Anh hai, lúc bình thường anh thoải mái tự do như vậy, sao sau khi yêu Diệp Tử anh lại trở nên nghiêm túc thế?” Trong khi điên cuồng lao đến bệnh viện, Dung Nham không ngừng nghĩ đến điều này, cả thế giới của anh chỉ còn lại một câu hỏi này, bên tai chỉ có tiếng thở nặng nề của chính mình, toàn thân anh đau buốt, nhất là trái tim. Nghiêm túc, là bởi vì anh thật lòng!

Cuối cùng cũng đến được cổng bệnh viện, lúc bước lên cầu thang, Dung Nham bước lảo đảo, cuối cùng không chịu được nữa dừng lại một lúc, mồ hôi đầm đìa trên trán, anh chau mày, cúi gập người xuống nôn. Lúc ngẩng lên, dường như mọi cảnh vật xung quanh mờ đi, Dung Nham nhắm mắt, khẽ vuốt vuốt phần xương ức, một cơn đau ập đến khiến anh phải hít vào một hơi thật dài.

Cuối cùng cũng tìm được Diệp Mộc, sắc mặt cô còn trắng hơn so với anh, trái tim Dung Nham lập tức như rơi xuống vực sâu không đáy: “Diệp Mộc!” Anh nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô, cúi người, nhìn thẳng vào Diệp Mộc đang ngồi im lìm ở đó. “Diệp Mộc, em nhìn anh đi!” Trong vòng tay Dung Nham, Diệp Mộc run lên bần bật, đến nỗi có thể nghe thấy tiếng răng va vào nhau, cô ngẩng đầu, thất thần nhìn Dung Nham.

“Diệp Mộc!” Dung Nham ho một tiếng, nuốt vị tanh ở cổ họng xuống, giọng nói của anh ngọt ngào, nhẹ nhàng hơn lần gió xuân tháng Ba. “Đứa trẻ? Con của chúng mình đâu?” Diệp Mộc mở miệng định nói gì đó, nhưng giọng nói của cô quá nhỏ, bên tai Dung Nham lúc này chỉ toàn là những tiếng u u, anh không nghe rõ cô nói gì, chỉ thấy sự hoảng loạn hiện lên trong ánh mắt Diệp Mộc và cả cái lắc đầu quả quyết của cô.

m thanh bên tai lúc xa lúc gần, cuối cùng Dung Nham buông tay ra: “DIỆP MỘC...” Anh ho không dứt, đưa tay ôm miệng, máu dính đầy lòng bàn tay, bị anh nắm chặt lại như ôm chặt lấy đứa con thân yêu mà trong tưởng tượng của anh đã biến mất hoàn toàn. “Em độc ác quá!” Anh nghiêng răng nói từng chữ một.

Diệp Mộc trừng mắt, từng hàng nước mắt lăn xuống, cô đứng dậy giơ tay về phía anh, ngữ điệu gần như bi thương đến nhỏ máu: “Dung Nham...” Dung Nham lùi về phía sau, giơ tay ngăn lại, ra ý cô đừng tiến lại gần. Anh đứng vững, cơn đau ghê gớm trong phổi lan đến từng tế bào, hình ảnh Diệp Mộc trước mặt dần mờ đi, ý thức mơ hồ của anh dừng lại ở giây phút khiến cho anh đau đớn đến tột cùng trong những năm tháng dài đằng đẵng sau này.

Cả đời mình, anh chỉ lùi lại duy nhất một bước này, chưa bao giờ từng nghĩ, chính vì nó mà khiến cho anh và cô về sau muôn trùng xa cách.

“Ông làm ơn nói một lần nữa?” Diệp Mộc ngó người. “Cô gái, quả thật cô không có thai. Triệu chứng buồn nôn và nôn khan là do dạ dày bị viêm.” Bác sĩ là một người đàn ông hòa nhã đã ngoài năm mươi, những tình huống thế này ông đã gặp nhiều, ông nở nụ cười hiền hậu. “Những cô gái có áp lực công việc lớn như cô bị nhầm lẫn thành có thai ngày càng nhiều, nhưng cô không cần phải lo lắng, cô vẫn còn trẻ, điều chỉnh lại thể trạng, muốn có con cũng không phải việc khó...”

Sắc mặt Diệp Mộc còn thắm hơn tờ giấy trắng: “Bác sĩ!” Cô nhỏ giọng hỏi: “Trong trường hợp của tôi, nếu dùng que thử thai để thử có thể có phản ứng dương tính không?”

“Đương nhiên là không thể”, bác sĩ cười. “Sai số của que thử thai chỉ có thể xảy ra ở giai đoạn đầu không thể kiểm tra được, sao có thể rõ ràng là không có thai mà lại có phản ứng dương tính được chứ?”

Dung Nham rút tay ra, giả bộ làm động tác vứt bỏ: “Em khá lắm!”

“Dung Nham!” Lê Khanh Thần sợ hãi lao đến, lần đầu tiên Diệp Mộc nhìn thấy cô ta trông đáng sợ đến vậy, cô ta đưa tay đỡ lấy Dung Nham đang ngã vật xuống, cả hai người cùng ngã xuống đất. Một đám đông bác sĩ, y tá lao đến. Dung Lỗi, Cố Minh Châu và rất nhiều người trong nhà họ Dung nhìn về phía cô với ánh mắt như ăn tươi nuốt sống đến đáng sợ...

“Diệp Mộc! Diệp Mộc! Tỉnh lại đi! Em đang nằm mơ! Mau tỉnh lại đi!” Tần Tang cầm chiếc khăn tay đã vắt nước đặt lên mặt cô, cuối cùng cũng khiến cho cô tỉnh lại.

“Chị! Chị!” Đầu óc Diệp Mộc vẫn chưa tỉnh táo hẳn, khi đã đỡ hơn, cô lật chiếc chăn ra định bước xuống giường, bị Tần Tang đẩy trở lại.

“Đừng đi, chỗ anh ấy bây giờ trong ngoài ba vòng toàn người là người, em có đi cũng không nhìn thấy được đâu.”

Diệp Mộc muốn òa khóc, lao đến đầu giường, tay run run cầm lấy điện thoại, gọi điện cho Lý Vi Nhiên. Lý Vi Nhiên không nghe máy, cô gọi lại lần nữa, anh tắt máy không nghe. Tiếp đó, Lý Vi Nhiên gửi một tin nhắn, có hai chữ: “Bình an.” Diệp Mộc đọc đi đọc lại đoạn tin nhắn chỉ có hai chữ ấy suốt năm phút, lúc này mới thở phào một tiếng, tay cầm điện thoại đặt lên chiếc trán đầy mồ hôi, cô đau đớn nhắm mắt, co người lại.

Tần Tang thăm thử dài, ngày hôm qua Dung Nham phải làm một cuộc phẫu thuật lớn, trong thời gian ngắn nhất Dung gia đã triệu tập tất cả bác sĩ chuyên gia đầu ngành đến bệnh viện, các cao thủ trong bệnh viện tư nhân thuộc tập đoàn Lương Thị cũng lập tức xuất hiện, không khí khắp bệnh viện cực kỳ khẩn trương. Các anh em trong Lương Thị đều có mặt đầy đủ, Lý Vi Nhiên bận bịu bên đó không thể sang được, một mình Tần Tang ôm cái bụng đã to, có khuyến thể nào Diệp Mộc vẫn không động dậy, im lặng như khúc gỗ, cuối cùng không còn cách nào khác, đành tiêm cho cô một mũi an thần, bảo tài xế chở về nhà.

“Chị...” Diệp Mộc gọi Tần Tang, giọng nói lạc đi. “Em muốn gặp anh ấy, em muốn được nhìn thấy anh ấy! Chị nghĩ cách gì đi, em cầu xin chị...”

Diệp Tử, đừng bảo bây giờ chỗ đó người vây vòng trong vòng ngoài, con muỗi chẳng lọt vào được, cho dù có cách chị cũng không thể cho em vào được. Mẹ em đã ra mệnh lệnh, trưa mai bà sẽ đến đây, trước khi bà ấy đến, em không được phép đi đâu. Nếu em mà thiếu mất một sợi tóc, bà ấy sẽ hỏi tội chị và Tiểu Tề.”

Diệp Mộc không thể ra ngoài, lại có người đến tận nơi tìm.

Khi Trương Lâm đứng trước mặt Diệp Mộc, Diệp Mộc không khóc, chỉ bó gối ngồi trên giường bất động, hàng mi dài của cô đọng đầy nước mắt, khi chớp mắt giống như một con bướm đang khê rung đôi cánh sững

nước.

“Em đã đến xem rồi, đã phẫu thuật xong, rất thành công, anh ấy vẫn chưa tỉnh, nhưng đã qua giai đoạn nguy hiểm.” Trương Lâm rót một cốc nước ấm, đặt vào tay Diệp Mộc. “Chị uống chút nước đi. Đường nhiên, thay vào đó chị cũng có thể hắt vào mặt em.”

“Lê Khanh Thần đã cho em những gì?” Diệp Mộc không đỡ lấy, cất tiếng hỏi. Trương Lâm khẽ cười: “Thứ mà chị không thể cho.”

“Em khá lắm, Trương Lâm”, Diệp Mộc khẽ tán thưởng cô một cách thật lòng. “Em luôn có thể đạt được thứ mà một người không thể cho em từ một người khác một cách hiệu quả nhất.”

“Chị không cần mĩa mai em, em đề tiện thể nào, trong lòng em biết rõ hơn chị.” Giọng nói của Trương Lâm có chút mĩa mai. “Diệp Mộc, là em có lỗi với chị, em đã lừa chị, lợi dụng chị, làm hại chị, em sẽ bị ác giả ác báo, em biết. Đi một ngày đàng học một sàng khôn, em là thành công đầu đầu tiên của chị, cũng là khoản học phí đầu tiên, đừng tin tưởng bất kỳ ai trong cái giới này. Em đến là để nói với chị những điều này, ngày mai em sẽ đi, đến Mỹ quay phim, tiện thể chuẩn bị cho văn phòng làm việc cá nhân của em.”

“Đi may mắn.” Diệp Mộc nói không chút cảm xúc, bàn tay đặt trên bản lề cánh cửa miết từ từ.

“Diệp Mộc!” Cô quay lưng lại phía Diệp Mộc, giọng nói trầm khàn. “Diệp Mộc, em... em không có ý tự biện minh cho mình, chỉ là có quá nhiều chuyện... từ trước đến nay chị chưa bao giờ nghĩ vì em. Kể từ khi bước vào công ty đến bây giờ, từ Lê Cận Thần đến Dung Nham, lúc nào chị cũng bước đi trên tầng cao, các nữ nhân viên trong công ty đều rất ghen tị với chị. Nhưng chẳng có ai dám thật sự làm chị phật ý, cho dù là Trần Phái Phái có ghét chị, có muốn hại chị như thế, cô ấy cũng không bao giờ thực sự đấu ra mặt với chị. Mọi người đều bằng lòng đi đường vòng một chút cho an toàn, còn em chính là cái đường vòng đó của chị. Khi em chịu thiệt thòi, chị đang ở trong lòng hai người đàn ông mà tận hưởng sự yêu chiều. Cũng giống như những việc em làm sau lưng chị, thật ra chị là người cuối cùng được biết. Lê Cận Thần là người biết đầu tiên, Dung Nham sau đó cũng đã biết, sau khi cái clip bị lộ, anh ấy đã cho người điều tra và biết được ngay kết quả. Nhưng hai người bọn họ đều không cho chị biết, đến tìm gặp em để nói chuyện, sợ rằng sẽ làm hại đến chị. Chị có biết không? Em chỉ dùng một chiêu đã hạ gục hai người bọn họ, em đánh cuộc với hai người họ, cho dù lúc nào đó chị biết được việc cái clip Trần Hiểu Vân tỏ tình bị lộ là do em làm, chị cũng sẽ không vứt bỏ em, thế nên em tận dụng thời cơ để làm hại chị. Hai người thế gia công tử, thương trường tinh anh ấy, đã bị một chiêu này của em uy hiếp, đặc biệt là Dung Nham, anh ấy nói với em, nếu như em làm hại chị, anh ấy sẽ không nể mặt cho dù là với người chị quá cố của em.”

“Em sai rồi.” Diệp Mộc ngẩng lên, nhìn cô, mỉm cười. “Chị không phải người cuối cùng biết điều đó, Trương Lâm, Vương Dịch đã nói cho chị từ lâu, chính em là người cổ vũ Hiểu Hứa, cũng chính là em đưa clip của Dung Nham cho cô ta. Chỉ có điều... chị đã quá tin em, vì thế chị không nói ra. Em cũng không cần phải nói gì nữa, nhưng điều em làm nhiều nhất cũng chỉ là một nguyên nhân, giữa chị và Dung Nham nếu không có vấn đề thực sự, cũng sẽ không biến thành thế này. Chị không trách em, thực sự không trách em. Chị tự làm tự chịu, chẳng thể trách ai được.” Diệp Mộc nói, giọng đều đều.

“Câu cuối cùng...” Trương Lâm quay hẳn người lại, nhìn vào Diệp Mộc. “Diệp Mộc, cái que thử thai ấy... kết quả là của em.”

Diệp Mộc ngẩng lên: “Chuyện đến tháng hôm đó của em là...”

“Em cố tình làm vậy, em cắn móng tay, nhổ máu lên quần, để lừa chị về nhà cùng em, cũng là để chị sau khi sự việc xảy ra sẽ không nghi ngờ em.”

Diệp Mộc đưa tay ôm đầu, một lúc sau cô bật cười đau khổ: “Làm khó em rồi, phải tốn bao nhiêu công sức.”

“Đó là đứa con của Trần Nguyên, hơn một tháng rồi, không ai biết cả, ngoại trừ chị và em.”

Diệp Mộc nhìn thẳng vào mắt cô, cười khó khăn: “Rồi sao?”

Trương Lâm mím đôi môi nhợt nhạt: “Em biết chị giới thiệu Ô Long Trà đến chỗ Vương Dịch làm việc.”

“Rồi sao?” Diệp Mộc nhắc lại một lần nữa. “Em thấy chị nên đưa tin tức này cho Ô Long Trà, để lộ ra ngoài, để báo thù em sao? Trương Lâm, chị sẽ không làm như vậy. Em muốn giảm bớt đi cảm giác tội lỗi của bản thân nên muốn đẩy chị xuống nước giống như em đúng không? Em không thể tự quyết định có nên giữ đứa trẻ này lại hay không, đúng không? Muốn chị tung tin này ra ngoài, ép em không thể không phá bỏ cái thai này đi, đúng không? Trương Lâm, sau khi em đã dạy cho chị một bài học như vậy, em cho rằng chị sẽ tin em sao? Trong mắt em, chị ngu ngốc thế, muốn lừa bao nhiêu lần cũng được sao? Chị sẽ không nói ra đâu, chị sẽ chờ xem em sẽ kháng cự thế nào, sẽ đau khổ thế nào, may mà những thứ này đã chẳng còn liên quan gì đến chị nữa rồi.”

Trương Lâm cười, vẫn ngọt ngào như trước đây. Diệp Mộc cũng cười, chưa bao giờ lạnh lùng như thế.

“Được thôi, em đi đây, tạm biệt.” Trương Lâm nhẹ nhàng nói, nét mặt đã tươi tỉnh trở lại. “Diệp Mộc... cảm ơn chị, cho dù là vì trước đây hay sau này.”

“Chị cũng như vậy.” Diệp Mộc xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi bỗng cô quay mặt lại: “Trương Lâm, chuyện của Cylin và Lâm Kinh Vũ, có phải là em không?” Câu hỏi này trước đây Diệp Mộc đã hỏi một lần, Trương Lâm đã thề với trời rằng không phải là cô.

Trương Lâm khẽ lắc đầu: “Không phải em, là Lê Cận Thần. Từ trước đến nay cả công ty C&C đều nằm trong lòng bàn tay anh ấy. Lê Khanh Thần hoàn toàn không có quyền phá bỏ hợp đồng với em, chuyện hợp tác giữa em và cô ta là một trong những thỏa thuận giữa em và Lê Cận Thần. Anh ấy mượn scandal tình ái để đưa ra một vấn đề nan giải cho Lê Khanh Thần, sau khi sử dụng hết tất cả các mối quan hệ mà cô ta có thể sử dụng, sau đó lợi dụng em để khiến cho Dung Nham nhìn rõ bộ mặt của cô ta... Diệp Mộc, đợi sau khi em ra đi, Dung Nham sẽ biết ngay có gì đó không ổn, đến lúc đó, anh ấy sẽ biết mình đã trách nhầm chị.”

“Nói như vậy, chị phải cảm ơn em rồi, cảm ơn em trong một kế hoạch vĩ đại đến như vậy, cuối cùng vẫn còn chừa lại cho chị một con đường.” Diệp Mộc khẽ cười lạnh lùng. “Em đi đi, chị không muốn nhìn thấy em thêm nữa”.

40. Chương 40: U Âm

Phía ngoài cửa có tiếng nói chuyện rất nhỏ, Diệp Mộc nghe thấy, từ từ ngồi thẳng dậy. Thực ra cô chẳng thể nào ngủ được, chỉ ngáp dài. Căn phòng âm u khiến cho cô có một cảm giác dở sống dở chết. Chẳng biết đã nằm như thế này mấy ngày rồi, Diệp Mộc chỉ có cảm giác nếu khi nhìn thấy ánh mặt trời một lần nữa mà mái đầu đã bạc trắng, cô cũng chẳng hề ngạc nhiên chút nào.

Cửa phòng từ từ hé mở, những tia sáng nhẹ nhàng từ ngoài phòng khách ủa vào, lặng lẽ vẽ một đường thẳng ấm áp trên mặt sàn. Diệp Mộc ôm gối ngồi trên chiếc giường rộng lớn, dáng người xương xương. Đèn tường bật sáng, trong phòng hiện lên những tia sáng vàng mờ mờ. Diệp Mộc vui mặt trong bàn tay, bỗng nghe thấy tiếng gọi vô cùng quen thuộc: “Diệp Mộc.” Đó là Trần Hiểu Vân.

Diệp Mộc ngẩn ra, nhìn về phía cô: “Hiểu Vân... Cậu đến rồi à?” Trần Hiểu Vân ngồi lên giường, dang tay ôm lấy cô bạn tốt gầy gò: “Mình xin lỗi, mình đưa Hiểu Hứa đi Mỹ du học, ở lại đó thêm vài ngày, không ở bên cậu được, xin lỗi...” Diệp Mộc tựa vào vai cô, lắc đầu mệt mỏi: “Là mình phải xin lỗi mới đúng... Hiểu Hứa đưa cái clip của cậu cho Vương Dịch phát tán, là do... Trương Lâm xui khiến. Hiểu Vân, là mình không biết nhìn người, đã làm ảnh hưởng đến cậu và Hiểu Hứa, mình xin lỗi.”

“Không, trong chuyện này mình phải cảm ơn con bé, nếu không phải là nó, mình mãi mãi chẳng bao giờ có đủ dũng khí để nói với Hồ Kha, như thế mình sẽ đánh mất anh ấy.” Trần Hiểu Vân khẽ mỉm cười. “Diệp Mộc, cậu nhìn xem, mọi chuyện trên thế gian này đều như vậy, chẳng có việc gì là tuyệt đối xấu cả, tất cả những điều hạnh phúc hay bất hạnh xảy đến với chúng ta đều sẽ đem lại cho chúng ta sức mạnh, cậu hãy mạnh mẽ lên!”

“Có phải ngay từ đầu cậu đã biết là con bé rồi không?” Diệp Mộc khẽ nắm lấy bàn tay Trần Hiểu Vân.

Trần Hiếu Vân gật đầu: “Về chuyện cái clip, người được lời nhiều nhất chính là con bé, vì thế chắc chắn nó không thể không có liên quan rồi. Diệp Mộc, một điều đơn giản như vậy, cậu quan tâm quá nên không nhìn ra sự thật thôi.”

“Vì quan tâm quá...” Diệp Mộc cười đau khổ.

Lúc này Tề Ngải Ưc bước vào, cúi người đặt khay thức ăn trên tay lên chiếc bàn bên cạnh giường, dịu dàng nói với Diệp Mộc: “Baby, ăn một ít đồ nhé, được không?” Diệp Mộc vẫn dựa vào người Trần Hiếu Vân, sắc mặt nhợt nhạt, lắc đầu: “Anh cứ đặt đó đi, một lúc nữa em ăn.” Tề Ngải Ưc chẳng biết làm sao, Trần Hiếu Vân cầm bát cháo lên, đặt vào trong tay Diệp Mộc: “Ít nhiều cũng ăn một ít.” Diệp Mộc khẽ khua khua chiếc đũa, thực sự là không muốn ăn, cúi thấp đầu nói nhỏ: “Em... em muốn gặp Dung Nham.”

Tề Ngải Ưc do dự nhìn ra phía cửa. Tần Tang đứng ở đó, một tay đỡ lấy eo, một tay đặt trên bụng, đang lo lắng nhìn cô em gái trên giường. Trần Hiếu Vân nói: “Để cô ấy đi đi.”

Tề Ngải Ưc im lặng trong giây lát, đứng thẳng dậy, đi về phía Tần Tang. Hai người thì thầm thảo luận, Diệp Mộc không nghe rõ bọn họ nói những gì, chỉ nghe thấy cuối cùng Tần Tang khẽ thở dài, nhìn vào trong phòng nơi cô đang ngồi, sau đó quay người bước đi.

Tề Ngải Ưc đi tới, cúi người ghé sát vào Diệp Mộc, giống hệt như lần đầu tiên bọn họ gặp mặt hồi nhỏ. Anh dùng ngón tay vuốt vuốt mũi Diệp Mộc, dịu dàng xoa xoa. Vì động tác quen thuộc này, ánh mắt Diệp Mộc trở nên long lanh, cô ngẩng đầu nhìn anh gọi rất nhỏ: “Anh...”

“Em ăn trước đi, sau đó đi tắm giặt, thay đồ, anh đưa em đi gặp anh ta.”

Chiếc thang máy đi thẳng lên lầu cao nhất của bệnh viện, đó là phòng bệnh đặc biệt, hôm nay đã được thuê trọn. Cô y tá xinh đẹp trong phòng y tá không quen Diệp Mộc, nhưng nhận ra Tề Ngải Ưc: “Tiểu thư Lê không có trong phòng bệnh.” Cô y tá nhỏ cười chào hỏi với Tề Ngải Ưc. “Cô ấy tới chỗ Dung tiên sinh!” Lúc này trong lòng Diệp Mộc như có lửa đốt, nhưng cô không tỏ thái độ bất thường nào, cũng không để ý đến vẻ bối rối trên mặt Tề Ngải Ưc.

Đến trước cửa phòng bệnh của Dung Nham, Diệp Mộc bị Tề Ngải Ưc giấu vào căn phòng dành cho y tá trực bên cạnh. Không lâu sau Diệp Mộc nghe thấy trên cánh cửa truyền đến âm hiệu của Tề Ngải Ưc, như giao ước đã hẹn trước, cô đợi thêm năm phút nữa mới đi ra, trong phòng bệnh của Dung Nham quả nhiên còn lại y tá trực, nhìn thấy Diệp Mộc bước vào, cô y tá khẽ chỉnh lại chiếc khăn cho Dung Nham đang ngủ li bì, rồi lùi ra căn phòng khách bên ngoài phòng trông chừng.

Diệp Mộc đứng trước giường bệnh của Dung Nham, tiến thêm một bước là địa ngục, lùi lại một bước là vực thẳm. Cô cảm thấy trong hơn hai mươi năm trước của cuộc đời mình, chưa từng có một thời khắc như thế này, ruột gan như đang bị thiêu đốt, đau lòng như có thể chết đi được.

Dung Nham nằm im lìm giữa một đồng các máy móc y tế và ống dẫn, khuôn mặt lúc nào cũng mang thần thái phi phàm giờ đây đã gãy đi rất nhiều. Điều khiến Diệp Mộc đau lòng nhất đó là, trong giấc ngủ, lông mày anh vẫn khẽ động đậy.

Diệp Mộc nắm chặt bàn tay lại, không dám đưa ra cho dù gương mặt đầy ưu tư của cô hơi dịu xuống một chút. Anh nhắm mắt giống như sẽ mãi ngủ say như vậy, điều đó bóp nghẹt lấy trái tim Diệp Mộc, có lẽ suốt cả đời này cô cũng không thể quên được. Cô hy vọng biết chừng nào rằng người đang nằm ở kia là chính cô, anh hiểu lầm cô cũng được, thực sự có gì đó với Lê Khanh Thần cũng chẳng sao, chỉ cần anh đừng nằm đó, yếu ớt, bất động như vậy, đến mở mắt ra nhìn cô một lần cũng không thể.

Thì ra trên thế gian này thực sự có một người có thể khiến cho một người lúc nào cũng cho rằng mình rất ích kỷ như cô chẳng màng đến đau khổ tột cùng, cam tâm tình nguyện chịu đựng thay anh. Dung Nham... Diệp Mộc bịt miệng, nước mắt tuôn trào, chỉ cần anh khỏe lại, cho dù có phải chịu đau đớn đến đâu, em cũng sẽ chịu đựng tất cả.

Mãi đến khi Diệp Mộc đi, Dung Nham không hề tỉnh lại, cơ thể anh vẫn rất yếu, vì thế lượng thuốc ngủ trong thuốc truyền rất nhiều, anh ngủ như không biết gì đến thế giới bên ngoài.

Diệp Mộc cứ ngơ ngẩn như vậy nhìn anh. Cô y tá đã mấy lần bước vào nhắc nhở: “Diệp tiểu thư, ngũ thiếu gia đã đích thân nói chuyện, chị thực sự phải rời khỏi đây rồi, mong chị đừng làm khó chúng tôi.” Diệp Mộc

nghe đến anh mắt người nhà Dung Nham nhìn cô ngày hôm ấy, khẽ gật đầu, nhìn một lần cuối người vẫn đang ngủ li bì trên giường, lùi lại phía sau, rồi đi.

“Đứng lại!” Tiếng hét lạnh lùng của Lê Khanh Thần khác hẳn cái vỏ bọc dịu dàng cao quý thường ngày của cô ta, lạnh như băng: “Tề Ngải Úc!” Cô quay đầu nhìn con người đang chạy tới phía sau lưng: “Anh còn dám giở trò sau lưng tôi!” Những vệt nước mắt vẫn còn trên khuôn mặt Diệp Mộc, người cô lão đảo. Tề Ngải Úc vô cùng lo lắng, lập tức tiến lên, đứng chắn trước cô, hướng về phía Lê Khanh Thần, vẻ bối rối hiện rõ trên mặt: “Y tá đang đợi em thay thuốc, em về trước đi, vài ngày nữa anh đến thăm em.”

“Tề Ngải Úc!” Tư thế Tề Ngải Úc che chắn cho Diệp Mộc khiến ngọn lửa trong người Lê Khanh Thần càng bốc cao. Không biết vì sao, khi cô ta đối diện với Tề Ngải Úc, hoàn toàn không còn bộ dạng đài các, dịu dàng ngày thường, thay vào đó là vẻ mặt rất đáng sợ hãi, tất cả đều bộc lộ.

Diệp Mộc hoàn toàn không để ý gì đến Lê Khanh Thần, mấy ngày vừa rồi cô ăn uống chẳng ra sao, trằn khóc khi này đã vắt kiệt chút sức lực yếu ớt còn lại. Lúc này, những câu nói giữa Tề Ngải Úc và Lê Khanh Thần như xa mãi tận chân trời, trong tâm trí cô chỉ còn lại khuôn mặt bất an khi ngủ của Dung Nham. Diệp Mộc yếu ớt thở dài một tiếng, ngã về phía trước, áp mặt vào lưng Tề Ngải Úc, để mặc như vậy, chỉ đợi anh đưa cô về nhà.

Lúc này trời đã gần tối, Tề Ngải Úc đang vội thoát thân, nhưng Lê Khanh Thần chẳng hề nhượng bộ, đang trong lúc rối trí, chỉ nghe một giọng nói trong trẻo, thánh thót như chuông từ xa đưa tới: “Vi Nhiên, kia chẳng phải là Tiểu Tề hay sao?”

Tề Ngải Úc run bắn, nhìn qua bờ vai Lê Khanh Thần, lập tức cảm thấy nguy đến nơi. Tuyệt đại mỹ nữ trong bộ váy màu bạc hoa lệ đang từ từ bước tới gần kia chẳng phải là bà mẹ của con chim nhỏ đang núp sau lưng anh đây sao?!

Lý Vi Nhiên trong lòng cũng như lửa đốt giống Tề Ngải Úc, lúc này khi anh dừng xe, chiếc xe của bố mẹ Dung Nham cũng dừng lại ngay phía sau, anh vội vã đi trước một bước lên trên, quả nhiên Tề Ngải Úc và Diệp Mộc gặp rắc rối nên bị chặn lại. Anh đã nhận lệnh của bà xã, phải để cho Diệp Mộc gặp Dung Nham một lần, nhưng nếu điều này bị người nhà họ Dung hay các anh em khác trong Lương Thị biết được, chẳng cần nói đâu xa, Kỷ Tứ kể từ sau khi Dung nhị thiếu gia bị thương, lúc nào cũng sốt ruột như một ngọn đuốc chỉ cần có lửa là bùng lên, chỉ cần quyền cước của một mình cô cũng đủ cho anh nằm cả chục ngày đến nửa tháng rồi. Lý Vi Nhiên đi qua Tề Úc Mỹ Diễm, bước nhanh về phía trước, ôm lấy Diệp Mộc mặt mũi nhợt nhạt phía sau Tề Ngải Úc, vội vã bước theo hướng hàng lang ngược lại mất hút. Lê Khanh Thần cười khẩy một tiếng, đang định mở miệng, sắc mặt Tề Ngải Úc sầm lại: “Khanh Thần!”

Tiếng thang máy “Ting ting” vang lên, bố mẹ Dung Nham đến, cũng tiến về phía đó.

Tề Úc Mỹ Diễm đi trước bọn họ một bước, từ từ tiến về phía trước: “Tiểu Tề, vị này là ai vậy?” Tề Ngải Úc thận trọng quan sát sắc mặt và giọng nói, biết là sự tình không ổn, lấy hết can đảm giới thiệu: “Đây là Lê Khanh Thần... Lê tiểu thư, đây là mẹ tôi.” Lê Khanh Thần đang định to tiếng thì bố mẹ Dung Nham cũng đã đi đến, cô ta đành nén cơn tức giận, lễ phép chào.

Tề Úc Mỹ Diễm mỉm cười, giọng nói chẳng lớn chẳng nhỏ: “Ồ... thì ra đây chính là cô gái nghiêng nước nghiêng thành đó, chẳng trách... Được! Tiểu Tề, khá lắm, con đúng là có mắt đấy!” Mẹ Dung Nham dừng bước, nhìn về phía Lê Khanh Thần với ánh mắt rất nhiều hàm ý. Bố Dung Nham không hề thay đổi sắc mặt, đôi mắt đào hoa giống hệt Dung Nham, khẽ liếc về phía Tề Úc Mỹ Diễm, khóe miệng nhếch lên từ từ tạo thành một nụ cười.

Lê Khanh Thần lập tức ý thức được mình đã rơi vào đạo lý của người phụ nữ xinh đẹp trước mặt, nhưng đối phương bản lĩnh cao cường, theo phán đoán ban đầu của cô thì khả năng thắng rất ít, nghĩ đến hình tượng trước mặt người nhà họ Dung, cô ta lập tức dịu xuống, khách khí cảm ơn mẹ con Tề Ngải Úc, ăn nói rất có chừng mực, mời hai người họ vào phòng bệnh của cô ta.

Tề Úc Mỹ Diễm từ nhà Tần Tang đến đây, những toan tính, mảnh khén của Lê Khanh Thần trong lòng bà rõ như lòng bàn tay, sao có thể bỏ qua cho cô ta như vậy. “Không cần đâu, Tiểu Tề ngày nào cũng đến chỗ cháu, hôm nào bác cùng nó đến chỗ cháu nói chuyện chẳng được! Bác vừa đến nơi, gặp Dung nhị công tử rồi về khách sạn nghỉ ngơi. Khanh Thần, cháu cứ đi nghỉ trước đi, nhìn sắc mặt cháu cũng không tốt lắm

đau, bị thương như vậy phải nghỉ ngơi nhiều, bồi bổ cho tốt vào! Tiểu Tề đúng là, ở nhà mẹ đã dạy cho con bao nhiêu công thức làm món ngon như vậy, sao không nấu thử cho Khanh Thần ăn?” Trước sự thân mật trong lời nói ấy, trước mặt bố mẹ Dung Nham, sắc mặt Lê Khanh Thần càng trắng bệch. Tề Ngải Ưc im lặng.

Tề Ưc Mỹ Diễm ung dung vứt bỏ Lê Khanh Thần lúc này tư thế chiến đấu đã bị đè bẹp, quay sang phía bố mẹ Dung Nham: “Xin chào, tôi là mẹ của Tiểu Tề, nghe Tiểu Tề nói Dung Nham bị thương phải nằm viện, tôi bảo nhất định phải đến thăm! Lần trước khi tôi đến đây, cậu ấy chạy đôn chạy đáo đón tiếp tôi... Nghe nói cuộc phẫu thuật rất thành công, bây giờ không còn vấn đề gì lớn chứ?” Mẹ Dung Nham rất hiểu con trai mình, có thể khiến cho anh đích thân chạy đôn chạy đáo, nhất định không phải là một người tầm thường, bà lập tức trở nên lịch sự với Tề Ưc Mỹ Diễm, công việc chính của Tề Ưc Mỹ Diễm là qua lại với vợ của các sếp và các tay giàu có, lúc này chẳng cần phải tốn nhiều sức lực đã có thể nắm được thóp của bà mẹ Dung Nham.

Cửa phòng bệnh của Dung Nham vừa đóng lại, nụ cười của Tề Ưc Mỹ Diễm vụt tắt, nhẹ nhàng xoay người, bà không cười mà như cười, ánh mắt khiến cho Lê Khanh Thần lạnh thấu xương, nhìn cô ta một lượt, sau đó khẽ mỉm cười, không thèm nhìn cô đến một cái, chỉ lạnh lùng liếc về phía Tề Ngải Ưc: “Đi nào.” Tề Ngải Ưc trước nay lúc nào cũng răm rắp nghe theo Tề Ưc Mỹ Diễm, lúc này nhìn về phía Lê Khanh Thần, rồi đuổi theo bà.

Hành lang dài hun hút, Lê Khanh Thần mặt nhợt nhạt đứng một mình, toàn thân cứng đờ. Tề Ưc Mỹ Diễm thướt tha bước đi, lúc bước vào thang máy, bà liếc về phía bóng dáng trẻ trung, xinh đẹp kia, khoe miệng nhếch lên một nụ cười khẩy. Đàn ông chinh phục thiên hạ, đàn bà chinh phục đàn ông, Tề Ưc Mỹ Diễm bà đã lăn lộn trên chiến trường ấy mười năm, trăm trận trăm thắng. Mấy mảnh khoe vật vãnh của con bé Lê Khanh Thần này có thể bắt nạt được Tiểu Mộc, lừa được Tiểu Tề, đối đầu với Tề Ưc Mỹ Diễm bà ư... Chỉ có đường chết. Lê Khanh Thần, Dung Nham... Tề Ưc Mỹ Diễm khẽ lẩm bẩm tên của đôi nam nữ đáng chết này, sắc mặt lạnh như băng, ha ha, bắt nạt con gái của ta, KHÔNG SỢ BỊ TỔN THỌ SAO?!

Dưới sự hợp lực điều trị của đội ngũ bác sĩ danh tiếng, sau ca phẫu thuật, Dung Nham hồi phục rất tốt. Mấy ngày nay, thỉnh thoảng anh đã tỉnh lại sau cơn ngủ li bì, nhưng lúc nào cũng mơ mơ màng màng, không nói gì. Lý Vi Nhiên sau khi báo cáo xong, nghiêm trang kính cẩn nhìn về phía bà cô đang thư thái nấu canh. Chiếc tạp dề thường dùng hàng ngày khi mặc lên người Tề Ưc Mỹ Diễm biến thành một chiếc váy thướt tha, bà nghiêng chiếc cổ đẹp như thiên nga, cúi đầu nhẹ nhàng ném thử món canh.

“Mợ, nếu không có chuyện gì nữa, hôm nay cháu phải đưa Tang Tang đi khám thai, tiện đường cháu đưa Mợ Mợ đến nhà bố mẹ cháu, buổi tối sau khi ăn xong, bọn cháu sẽ quay về.”

“Được thôi, cứ đi đi, buổi tối mợ đưa Tiểu Diệp Tử ra ngoài đi dạo, cũng không ăn cơm ở nhà.” Tề Ưc Mỹ Diễm tắt bếp, cầm chiếc cặp lồng. Lý Vi Nhiên gật đầu, như trút được gánh nặng, đang định rút êm thì bị gọi giật lại. Tề Ưc Mỹ Diễm quay lại, đối diện với anh: “Việc của Diệp Tử, những gì Tang Tang bảo cháu tìm hiểu, những gì cháu biết, không được nói với Dung Nham một lời nào. Tang Tang xót ruột Diệp Tử, cháu nhất định phải chú trọng cả hai việc này, đợi khi sức khỏe của nó tốt hơn, nếu nó muốn biết sẽ tự mình đi tìm hiểu.”

“Cháu biết phải làm gì rồi, thưa mợ.”

“Đi đi, gọi Tiểu Tề vào đây cho mợ, mợ muốn nói chuyện với nó.” Lý Vi Nhiên như trút được gánh nặng, nhanh như điện rút êm ra ngoài.

“Tiểu Tề, một lúc nữa con mang cái này đến cho Khanh Thần, một mình con bé bị thương phải nằm viện ở nơi đất khách quê người, muốn ăn một bát canh bổ đúng vị quê nhà cũng không dễ! Con phải chăm sóc tốt cho người ta.” Tề Ưc Mỹ Diễm đặt chiếc cặp lồng xuống chiếc bàn trong phòng khách, nói với Tề Ngải Ưc đang ngồi trên sofa.

Tề Ngải Ưc ngẩn ra một lúc lâu, thần sắc hơi đổi, nghĩ ngợi một lúc mới nói: “Con với Lê Khanh Thần... Quả thật có những chuyện khó nói rõ ràng, cơ duyên trùng hợp... Nhưng cô ấy đã nói rõ ràng với con từ lâu rồi. Sự việc của Diệp Mộc, con thực sự không nghĩ cô ấy lại làm như vậy.” Mãi anh khẽ động đậy, không nói gì thêm.

Khi Tề Ngải Úc mười tuổi, Tề Úc Mỹ Diễm đã bước vào gia đình anh, bao nhiêu năm qua luôn luôn quan tâm đến sự trưởng thành của anh, vừa là mẹ vừa là bạn. Tề Ngải Úc trong thâm tâm vô cùng kính trọng và yêu mến người mẹ kế này, hằng ngày hay những dịp quan trọng, anh đều gọi Tề Úc Mỹ Diễm là mẹ. Anh biết Tề Úc Mỹ Diễm bên ngoài độc miệng, nhưng trong lòng thực sự rất yêu thương Diệp Mộc. Huống hồ anh cũng yêu thương Diệp Mộc, hai người đã lớn lên cùng nhau, Diệp Mộc chính là em gái ruột của anh. Lần này, Tề Úc Mỹ Diễm phải anh đến chăm sóc Diệp Mộc, anh lại bất cẩn đến mức này, thực đáng xấu hổ.

“Tiểu Tề, mẹ không có ý trách con. Mấy chuyện giữa những người con gái là chuyện của bọn nó, con là con. Từ nhỏ con học hành, rồi làm việc, bố con lúc nào cũng muốn con nghe theo ông ấy, lần nào mẹ cũng ngăn ông ấy lại, để cho con tự mình lựa chọn. Lúc ấy mẹ chỉ nói với con một câu: Chỉ làm những việc mà con thực sự thích mới có thể thực sự thích những việc mà con làm. Bây giờ con lớn rồi, cũng đến lúc phải yêu và lập gia đình, mẹ vẫn chỉ có câu nói ấy. Diệp Mộc có mắt không trông, bị người dưới trướng lừa gạt. Mẹ đã hỏi Vi Nhiên rồi, Tần Tang bảo nó điều tra kỹ lưỡng, ngoại trừ bản hợp đồng trước giữa con bé ca sĩ kia với C&C, không có chứng cứ xác đáng nào cho thấy chuyện này có quan hệ với Khanh Thần. Mẹ biết con thương em gái, từ nhỏ Diệp Mộc đã thân thiết với con hơn với mẹ. Nhưng bây giờ nó như thế, sao nó nói gì mà con cũng tin được? Con thích Khanh Thần như thế sao? Chẳng trách người ta lúc gần lúc xa, chọn đi chọn lại giữa con và Dung Nham.” Tề Úc Mỹ Diễm cười trách móc.

“Mẹ... Con xin lỗi, con biết là do con không chăm sóc tốt cho em gái.” Tề Ngải Úc im lặng hồi lâu, nhỏ giọng nói.

“Những chuyện giữa con trai và con gái, con có muốn lo liệu cũng không lo liệu được. Tiểu Tề, chuyện của con và Khanh Thần mẹ cũng không muốn nói nhiều, không lại bảo mẹ cố ý để con loại trừ Khanh Thần khỏi Dung Nham! Ngoại trừ việc không sinh con ra, tình thương dành cho con không hề ít hơn Diệp Tử, mẹ hy vọng Diệp Tử sẽ được gả cho một người tốt, mẹ cũng hy vọng con sẽ cưới được một người vợ hiền.” Tề Úc Mỹ Diễm càng lúc càng chân thành, đúng đáng của một bà mẹ hiền. “Được rồi, canh còn nóng, con mang vào bệnh viện đi. Cho dù Khanh Thần có chọn con hay không, con bé ốm chúng ta cũng nên chăm sóc một chút.”

Đóng cửa lại, bóng dáng của Tề Ngải Úc biến mất, Tề Úc Mỹ Diễm đợi thêm một lúc nữa mới rút điện thoại từ trong túi ra, gọi cho một số máy: “Lão Tề, là em.” Sau khi bên kia nhắc máy, giọng nói của bà càng thêm ngọt ngào: “Cô gái lần trước Tiểu Tề nói trong điện thoại hôm nay em đã gặp rồi, là một cô gái xinh xắn, người cũng tốt, rất có lòng với Tiểu Tề, trùng hợp nữa là con bé cũng là người Hồng Kông, đại tiểu thư của công ty giải trí C&C, nếu tính ra, lại là chúng ta trào cao ấy chứ.” Ánh mắt Tề Úc Mỹ Diễm lạnh như băng, tiếng cười trong khi nói chuyện lại rất ngọt ngào, ấm áp, đầu bên kia nói vài câu gì đó, khước miệng bà nhếch lên, ngữ điệu trách móc: “Con vợ sau thì có quan hệ gì? Hợp với Tiểu Tề là được rồi, huống hồ em nghe nói con bé rất tháo vát, được việc, những người con vợ cả trong công ty cũng chẳng được việc như con bé ấy chứ! Về sau Tiểu Tề tiếp quản công việc của anh, có con bé ở bên giúp đỡ, tốt quá còn gì!”

Phản ứng sau đó của người ở đầu dây bên kia không khác mấy so với dự liệu của Tề Úc Mỹ Diễm, bà kiên nhẫn nghe hết, giọng nói trở nên trầm và tủi thân: “Chuyện làm ăn đại sự của đàn ông các anh, em biết sao được chứ! Anh hề tức là lại quát lên, ghét quá đi... Anh chỉ biết để ý đến chút sản nghiệp ấy của anh, con trai có bạn gái cũng sợ người ta có ý đồ khác, vẫn chưa kết hôn mà anh đã tính toán chia tài sản lúc ly hôn, không nói với anh nữa! Em cũng không hiểu mấy thứ này, nếu anh có ý định gì, quyết định rồi nói cho em biết, dù sao anh làm sao em làm ngược lại thì em mới không phải chịu thiệt!”

Tề Úc Mỹ Diễm là người Giang Nam, giọng nói vừa ngọt vừa mềm mại, hạ gục hoàn toàn khí thế hùng hổ của đối phương, đầu dây bên kia liên tiếp nói lời xin lỗi, bà cười: “Được rồi, được rồi, bố con anh tính cách y hệt nhau, đều nóng nảy, nếu anh không yên tâm thì nghỉ làm vài ngày, đến đây đi, vừa đúng lúc người ta vừa gặp một tai nạn nhỏ, đang nằm viện đấy.”

41. Chương 41: Chia Tay

Sau khi Tề Ưc Mỹ Diễm đến, cuộc sống của Diệp Mộc trở nên vô cùng thoải mái. Bà chỉ yêu cầu cô một ngày ăn ba bữa đúng giờ, những chuyện khác Diệp Mộc muốn làm gì cũng được, bà không quản lý, cũng không cho phép Tần Tang hay Tề Ngải Ưc có ý kiến gì.

Sunny tìm được Diệp Mộc, cô đang uống rượu trong quán bar, từng cốc một, khi đã ngà ngà, khuôn mặt cô ửng đỏ, thân hình gầy gò nhìn vô cùng mỏng manh, đáng thương.

“Hi! Cô bạn được nghỉ phép lâu nhỉ?” Sunny vẫn cười như vậy, ngồi xuống cạnh Diệp Mộc, gọi nhân viên phục vụ: “Cho tôi một cốc nước, cảm ơn!”

“Chị Sunny...” Diệp Mộc cũng cười, nụ cười nhạt và mơ hồ. “Công ty bảo chị đến đưa đơn từ chức cho em à?”

Câu nói đùa này làm cho Sunny cười không dừng lại được. Diệp Mộc không hiểu vì sao tâm trạng của chị hôm nay cực kỳ vui vẻ, buồn bã thở dài một tiếng, cô giơ tay gọi thêm một chai bia nữa, cầm cốc đưa cho Sunny. Sunny xua tay: “Diệp Mộc, chị có thai rồi.” Trong cơn mơ màng, Diệp Mộc khựng lại, sau đó lại bật cười: “Thế thì cốc này phải là em uống rồi.” Cô đưa cốc lên uống cạn. “Chị Sunny, chúc mừng chị!”

Sunny cảm ơn, không cười nữa, nói chuyện chính: “Diệp Mộc! Tour diễn vòng quanh thế giới của Lô Căng, tổng cộng mười chín show, trong vòng khoảng hai năm, show cuối cùng sẽ diễn ra ở đây, công ty sẽ đầu tư một khoản cực lớn.”

“Đó là chuyện của Trần Phái Phái.” Diệp Mộc chẳng hề quan tâm.

“Không, là việc của em.” Sunny vẫy tay gọi một cô gái ngồi cách đó không xa tới, lúc đầu Diệp Mộc không mấy chú ý tới cô gái này, giờ định thần nhìn kỹ lại, thì đó chính là Lô Căng mặt mộc. “Lô Căng muốn người đó là em, giám đốc Lê đã đồng ý rồi. Chỉ cần em gặt đầu, tuần sau sẽ xuất phát.” Diệp Mộc ngớ người.

Lô Căng khẽ mỉm cười, cô ca sĩ nổi tiếng khi không trang điểm nhìn thật nhẹ nhàng. Cô bước qua Sunny, tới trước mặt Diệp Mộc: “Diệp Mộc, em rất thích cách làm việc của chị. Chị phù hợp với em hơn Trần Phái Phái. Còn em, cũng là lựa chọn tốt hơn Trương Lâm.”

Trương Lâm, lựa chọn tốt hơn... Diệp Mộc mỉm cười lạnh lùng: “Ồ? Tại sao?” Cô nhìn Lô Căng, hai người họ không hề thân thiết.

“Em không cần chị phải dành nhiều tình cảm cho em, như vậy, em sẽ không có cơ hội để làm hại chị. Cả hai chúng ta đều có lợi, cùng một mục tiêu.” Lô Căng nói từ từ, chắc chắn. Ánh mắt Diệp Mộc dịu xuống, cô im lặng một lúc lâu. Người phụ nữ quý phái ngồi bên cạnh cô lúc này lên tiếng: “Cô ấy đồng ý rồi.”

“Mọi!” Tần Tang nói nhỏ. “Cứ để cho Diệp Mộc đi như vậy có được không ạ? Dung Nham đã tỉnh lại rồi, chỉ bằng để cho hai người họ gặp nhau một lần, nói cho rõ ràng đã!”

Tề Ưc Mỹ Diễm cuộn một chiếc áo phông lại, đặt vào trong va li của Diệp Mộc, từ tốn trả lời: “Có gì để nói chứ, lẽ nào cháu hy vọng Diệp Mộc có thể nói rõ ràng trước mặt Dung Nham? Nếu Lê Khanh Thần đã xuất một chiêu, chắc chắn sẽ có chiêu tiếp theo, Diệp Mộc không thể đấu lại được.”

“Thế chúng ta không quan tâm nữa sao?” Tần Tang vẫn không cam lòng.

“Tại sao lại phải quan tâm?” Tề Ưc Mỹ Diễm cười, hết sức từ tốn. “Lê Khanh Thần chẳng mong chúng ta quản quá ấy chứ, cô ta hy vọng sẽ đánh nhanh thắng nhanh mà, nếu không, chuyện mà cô ta hứa làm cho Trương Lâm sẽ không thực hiện được nữa, nhưng cô ta sẽ không cho nó được toại nguyện! Đầu óc Dung Nham giờ đang mụ mị, đợi đến lúc nó hiểu ra, bây giờ nó tức giận thế nào, đến lúc đó sẽ hận thế ấy. Mọi chuyện gì phải mất công đi thu dọn cho bọn chúng, để hai đứa nó tự cắn nhau, còn chúng ta cứ ở ngoài mà xem kịch thôi.”

Tần Tang im lặng.

Tề Ưc Mỹ Diễm lại mở hai chiếc va li bên cạnh ra, xem xét lại cẩn thận. “Hơn nữa...” Bà nhìn về phía Diệp Mộc đang đứng im, ngẩng đầu nhìn trời ngoài ban công, giọng nói nhỏ lại: “Cháu nhìn bộ dạng Diệp Tử

bây giờ, sau khi xảy ra chuyện, nó chẳng mấy khi nói chuyện. Tang Tang, chúng ta không thể để cho nó ở lại đây mà chịu đựng thêm nữa.”

Tần Tang bị Lý Mộ gọi tới hướng dẫn học bài, Tề Úc Mỹ Diễm cũng dọn dẹp gần xong, liền gọi Diệp Mộc vào kiểm tra. Diệp Mộc uể oải nói: “Đủ rồi ạ!” Bà cau mày, nghiêm nghị: “Diệp Mộc, con phải ở ngoài một thời gian rất lâu, chẳng có ai chăm sóc đâu, xem cho kỹ vào, những thứ gì cần mang đi thì cho hết vào, những thứ gì không cần thiết vứt hết đi cho mẹ!”

“Con sợ lắm...” Diệp Mộc ngẩn ngơ. “Con sợ con không đi được... Con sợ rằng dù có đi xa đến đâu, con cũng luôn nghĩ đến anh ấy...”

“Mẹ biết, Diệp Mộc, trái tim con bây giờ đang trống rỗng, tìm việc gì đó có thể làm lấp đầy chỗ trống ấy. Phụ nữ nếu không có khả năng giữ người đàn ông trong trái tim thì đành lùi lại một bước, ít nhất cũng phải giữ được chính mình.”

Nước mắt lăn dài rơi, Diệp Mộc lắc đầu: “Con vẫn yêu anh ấy... Mẹ, chắc con chết mất...”

Tề Úc Mỹ Diễm ôm con gái vào lòng, vỗ nhẹ nhàng, dịu dàng an ủi, ánh mắt nhìn xa xăm của bà tràn ngập tình thương và những hồi ức, bà nhận ra rằng từng có rất nhiều con sóng dữ dội xô bờ, từng con sóng nép sát vào nhau mà ulla đến. “Không đâu...” Bà cười dịu dàng với cô con gái yêu. “Diệp Tử, mẹ biết, sẽ không như vậy đâu. Mẹ cũng đã từng yêu, nhưng khi rời xa ông ấy, mẹ sống còn tốt hơn trước rất nhiều.”

“Mẹ!” Những giọt nước mắt của Diệp Mộc không ngừng rơi, cô đặt tay lên bàn tay căng mịn của Tề Úc Mỹ Diễm. “Mẹ... có còn yêu bố con không?”

“Suốt đời mẹ, cho đến khi già và chết đi cũng chỉ yêu một mình ông ấy.” Tề Úc Mỹ Diễm cười nhẹ nhàng, đưa tay ra vuốt tóc mai của con gái. “Vì thế Diệp Mộc à, con yên tâm, mẹ là người đi trước, mẹ biết, tình yêu và cuộc sống không phải là một, con sẽ sống rất tốt. Con cứ yên tâm đi làm, những việc ở đây đã có mẹ.”

Diệp Mộc vui mừng vào ngực mẹ, ôm thật chặt, khóc nức lên: “Mẹ...”

Ngày Diệp Mộc lên đường, Tề Úc Mỹ Diễm tới bệnh viện thăm Dung Nham. Dung Nham cũng vừa tỉnh dậy, anh gầy đi rất nhiều: “Cháu chào cô!”

“Dung Nham, gặp được cháu quả thật chẳng dễ dàng gì! Đến máy dò kim loại cũng được dùng đến, đúng là cho cô được mở rộng tầm mắt.” Tề Úc Mỹ Diễm đặt chiếc cặp lồng đựng canh xuống. “Cái này làm thế nào bây giờ, hay là cô uống trước một bát ngay trước mặt cháu nhé?”

“Cô...” Dung Nham bị trêu đến bật cười, ho vài tiếng, ảnh hưởng đến vết thương, đau đến mức chau mày.

Tề Úc Mỹ Diễm đỡ anh ngồi thẳng dậy, đặt bát canh vào tay anh: “Còn nóng đấy, cháu uống đi... Dung Nham, cháu và Diệp Mộc lần này cãi nhau hơi lớn đấy.” Ánh mắt Dung Nham tối sầm, khóe miệng khẽ nhếch lên, cúi đầu uống canh. “Diệp Mộc đi rồi.” Tề Úc Mỹ Diễm lạnh lùng buông một câu, tay Dung Nham khẽ run, canh rót ra ngoài. Đám y tá chạy tán loạn khắp phòng, bác sỹ kéo đến một đội, người thì kiểm tra vết thương, người thì đo nhiệt độ. Dung Nham bực bội xua tay đẩy bọn họ ra, vội vàng hỏi Tề Úc Mỹ Diễm đang duyên dáng đan tay vào nhau ngồi bên cạnh: “Cô ấy đi đâu ạ?!” Tề Úc Mỹ Diễm chỉ mỉm cười.

“Các người ra ngoài hết đi! Không gọi thì không được phép vào! Ra ngoài, không được nhiều lời!” Dung Nham gắt lên, thở một cách khó khăn. Anh rất đau, lông mày chau lại. “Cô!” Anh nhỏ giọng gọi Tề Úc Mỹ Diễm. “Cô ấy... vẫn tốt chứ ạ?”

Tề Úc Mỹ Diễm thướt tha bước tới, ngồi xuống cạnh giường, cười rất dịu dàng: “Sức khỏe không được tốt lắm, nhưng cô đã bồi bổ cho nó khỏe lại rồi. Nhưng con bé này tính tình ngang bướng, có nỗi khổ trong lòng cũng chẳng chịu nói ra, cô cũng chẳng biết nó đang nghĩ gì nữa.” Tề Úc Mỹ Diễm bất lực thở dài một tiếng. “Dung Nham, cháu cũng biết đấy, con bé không thân thiết với cô lắm.”

Đứa trẻ, ngang bướng... Trái tim Dung Nham càng đau hơn, anh nhắm mắt, im lặng một lúc lâu. Thân thiết ư? Đường như Diệp Mộc chẳng thân thiết với ai, cô có cách biểu đạt tình yêu rất đặc biệt, đó là cách cô cho là tốt nhất.

“Cô, cháu không trách cô ấy, nói cho cùng cho dù có tức giận thế nào thì cũng chỉ là vì cô ấy, nhưng những chuyện khác... ít nhất cô ấy cũng nên bàn bạc với cháu, cháu cũng không ép cô ấy. Cô ấy lúc nào cũng cho rằng có một mình cô ấy thiệt thòi, nhưng thực ra cháu cũng chẳng khá hơn.” Dung Nham tức tối nói vài câu, tâm trạng xúc động, thở cũng khó khăn, anh nhắm mắt, mệt mỏi tựa vào giường, đau đớn quay mặt đi, lúc lâu sau mới nhỏ giọng nói: “Cô ấy đi đâu ạ?”

“Mấy ngày nay cô bận chuyện của Tiểu Tề, con bé không nói, cô cũng chẳng thể nào biết được. Chắc là nó ra ngoài cho lòng dịu bớt, đây là quê hương của bố nó, nó luôn muốn định cư ở đây, cô không lo nó sẽ không quay trở về. Dung Nham, lần này sự việc trở nên như vậy, là lỗi của Diệp Mộc, từ nhỏ cô đã chẳng có thời gian bảo ban nó, khi nó lớn, cô cũng chẳng quản nổi, bây giờ cháu hãy nói thật cho cô biết, cháu muốn chia tay nó đúng không?”

Dung Nham lặng đi, cười mỉa máo: “Cô, cháu sao có thể ạ?”

Tề Úc Mỹ Diễm thở phào nhẹ nhõm, cầm tay Dung Nha, khẽ vỗ nhẹ mấy cái: “Thế thì cô hiểu rồi. Cháu không biết chứ, lúc cháu bị hôn mê, Diệp Mộc như phát điên, con bé không đến được chỗ cháu, Tần Tang phải vác cái bụng chứa ép Vi Nhiên nghĩ cách để cho con bé được vào gặp cháu một lần. Sau khi cô biết được đã vô cùng lo lắng. Nhưng bây giờ nghe cháu nói như vậy, cô cũng coi như yên tâm hơn rồi. Dung Nham, cháu cứ nghỉ ngơi bồi bổ cho khỏe, phần Diệp Mộc, cháu không phải lo lắng, có cô đây. Nhân thời gian này, hai đứa tạm thời tách ra để bình tĩnh lại một chút cũng tốt.”

Tính ta, có lần trong lúc trêu đùa với Diệp Mộc, Dung Nham đã nghĩ đến chuyện lấy cô. Lần đó, Tần Tiểu Lục đàm phán hỏng mất một hợp đồng làm ăn, số tiền rất lớn, Tần Tổng tính khí trẻ con, bỏ lại một mớ công việc hỗn độn rồi bỏ về. Dung Nham nghĩ về lâu về dài, không thể không tự mình mời đối phương ăn cơm. CEO của bên đối phương là trưởng bối trên một bậc của Lương Phi Phàm, tính cách cương quyết rất khó thay đổi, Dung Nham tốn sức tiếp đãi cả một buổi tối, hợp đồng không lấy lại được, còn ôm một bụng tức trở về. Trở về nhà đã hơn chín giờ, anh xoa xoa trán, nằm thụt xuống sofa, không muốn động đậy. Diệp Mộc mặc bộ quần áo ngủ hoạt hình nhìn rất giống một tiểu quái thú biến thân từ trong phòng chạy ra, thao thao bất tuyệt kể cho anh nghe chuyện vui ở công ty hôm nay, Dung Nham thực sự rất mệt, chỉ “ừ” một tiếng coi như lấy lệ. Diệp Mộc lo lắng hỏi anh có chuyện gì, Dung Nham kể qua sự việc cho cô. Tiểu quái thú lườm anh một cái: “Em tưởng chuyện gì ghê gớm lắm.”

“Chuyện này còn không lớn? Nếu công việc của anh đổ bể, tài sản tiêu tan, lấy gì mà nuôi em?”

“Đã có em đây!” Tiểu quái thú kiêu ngạo vênh cằm. “Em cũng có thể nuôi anh!”

Dung Nham bỗng tươi tỉnh hẳn lên, trêu đùa: “Được, từ nay về sau anh không đi làm nữa, em sẽ nuôi anh, anh suốt ngày chỉ ở nhà làm ấm giường cho em.”

Diệp Mộc gạt đầu, vẻ mặt nghiêm túc. Dung Nham ngó người, lúc đó khuôn mặt Diệp Mộc hiện lên dưới ánh đèn treo trong phòng khách càng nhìn càng thấy thích. Anh gơ tay xoa hết lần này đến lần khác, cái gọi là yêu thương quán quýt không rời chính là đây. Đó là lần đầu tiên Dung Nham phát hiện ra rằng, có một người phụ nữ có thể thông qua những cách khác ngoài việc lên giường để an ủi anh và linh hồn một mình chưa bao giờ anh dễ dàng để lộ ra bất kỳ ai.

“Nhị thiếu gia, đã đến giờ uống thuốc.” Y tá khẽ gõ cửa. Dung Nham tiếc nuốt dứt khỏi dòng hồi ức, trở về thực tại, đỡ lấy thuốc uống, mệt mỏi thở dài một tiếng, mí mắt dần nặng trĩu. Trong cơn mơ màng, anh cảm thấy vui vui, chẳng biết có phải là vừa nhớ đến tiểu quái thú ấy hay không...

Trong sáu năm bị Cố Minh Châu đá, Dung Lỗi mắc chứng mất ngủ nặng, dùng quá nhiều thuốc ngủ, đến mức nguy hiểm. Khi đó, Dung Nham không sao hiểu nổi, đường đường là anh trai của Dung nhị thiếu gia, sao có thể vì một người phụ nữ mà đến mức không thể ngủ được. Giờ đây chính bản thân anh đang trải qua điều đó, anh đã hiểu được, cảm giác khi tỉnh dậy sau cơn mơ, và một mình cô đơn là như thế nào, còn khó chịu hơn cảm giác không thể ngủ được gấp vạn lần.

Thật tốt là cô sẽ quay về nhanh thôi, thật may là không cần phải mất ngủ quá lâu, trong lúc chấp chờn cơn tỉnh cơn mê, Dung Nham đã tự an ủi bản thân mình như vậy.

Ai biết được rằng, anh phải ngủ trong cô đơn như vậy tròn hai năm.

42. Chương 42: Hồi Tiếc

Màn đêm tĩnh lặng. Mùa xuân ở thành phố C luôn đến muộn hơn những nơi khác, lúc này tuy đã có chút ấm áp nhưng mỗi khi có gió thổi vẫn cảm thấy lạnh lẽo. Không gian trong khu nhà rất yên tĩnh, ánh đèn đường dịu dàng phủ trên những cành cây và chiếc ghế dài, Diệp Mộc bước ra từ bãi đỗ xe, suốt chặng đường đi chỉ có tiếng phanh gấp phát ra từ đôi giày cao gót gõ trên mặt đường của cô.

Cũng một đêm như thế này, năm ngoái hay năm kia cô cũng chẳng nhớ nữa, cô đã ở bên con người vừa này. Mỗi khi trời lạnh, con gái thường thích nũng nịu, Dung Nham ôm chặt cô trong lòng, dịu dàng dỗ dành, hai người tranh luận suốt quãng đường từ chiếc sofa ngoài phòng khách vào đến chiếc giường lớn trong phòng ngủ, chẳng lúc nào rời nhau. Khi ấy Diệp Mộc vẫn chưa hề nghĩ đến tương lai, vì thế trong mắt cô, anh vô cùng tuyệt vời, vô cùng đáng yêu. Thật ra trên thế giới này, nếu giữa đàn ông và phụ nữ chỉ có tình yêu, không cần nghĩ đến những thứ khác thì sẽ tuyệt vời biết bao. Diệp Mộc đứng trước cửa ngôi nhà của mình, thở dài một tiếng, rút chìa khóa ra.

Không ngờ trong nhà đang có người, lại không chỉ là một. Tề Ngải Úc đang ngồi, một tay ôm cằm, cười mơ màng ngắm nhìn Lê Khanh Thần ngồi đối diện đang dịu dàng bày bát đĩa. Nghe thấy tiếng chuông cửa, anh quay mặt lại: “Hi! Baby!” Anh mỉm cười nói với Diệp Mộc. “Vừa lúc chuẩn bị ăn cơm.”

“Anh ở bên này làm gì thế?” Diệp Mộc chỉ nhìn Tề Ngải Úc, hỏi. Tề Ngải Úc ở nhà đối diện, hai ngôi nhà này đều thuộc về Diệp Mộc, căn nhà ban đầu của Diệp Mộc, Tề Úc Mỹ Diễm đã bán đi, số tiền đó được dùng vào việc xây dựng hai căn nhà này, đến bây giờ giá cả thị trường đã tăng lên gấp hai lần có lẽ. Tề Ngải Úc chỉ vào thức ăn trên bàn, cười vui vẻ. “Khanh Thần làm vài món ăn đêm, bọn anh đang ngồi chờ em đây.”

Sau khi thay giày, Diệp Mộc nhẹ nhàng tiến vào phòng, khi bước qua chiếc bàn, cô mỉm cười lịch sự với Lê Khanh Thần, giọng nói đều đều: “Em đang giảm béo, xin lỗi nhé, hai người ăn đi. Tề Ngải Úc, khi nào về nhớ thu dọn sạch sẽ giúp em đây.”

Nằm chưa bao lâu, chợt nghe thấy có tiếng công tắc bật ở cửa phòng ngoài, Diệp Mộc đang định ngồi dậy thì có tiếng gõ cửa: “Baby, em ngủ chưa?” Diệp Mộc lại thoải mái nằm lại như cũ, lười biếng đáp lại: “Chưa, anh vào đi.”

Tề Ngải Úc bước vào, ngồi xuống bên giường, giơ tay xoa trán Diệp Mộc: “Trong người không khỏe à?”

“Đâu có.” Diệp Mộc kéo cao chăn. “Buổi tối đi ăn cơm với mấy nhà tài trợ, em gặp Dung Nham.”

“Ồ?” Tề Ngải Úc cười. “Cảm giác thế nào?”

“Vẫn y như cũ.” Diệp Mộc lại vui đùa trong chăn, mệt mỏi ngọ nguậy. “Anh... Sao anh ấy vẫn điển trai như vậy... Tên đáng ghét!” Tề Ngải Úc cuối cùng không thể nhịn được, bật cười. Diệp Mộc thở dài.

Khi này, lúc ở khách sạn, cô nhờ hai nhân viên phục vụ dìu Dung Nham về phòng, anh đã uống say, sau đó chẳng nói gì nhiều, kéo cánh tay cô, ánh mắt mơ màng nhìn cô. Chiếc dây đồng hồ đeo tay cũng bị anh giữ chặt, cánh tay có cảm giác hơi đau, Diệp Mộc khẽ kháng cự, anh để ý thấy, lật mở tay áo cô, ngón tay lùa vào giữa chiếc đồng hồ và lớp da, nhẹ nhàng, dịu dàng xoa xoa phần da bị hằn xuống. Hai chiếc đồng hồ trên tay hai người, một lớn một nhỏ, đặt cạnh nhau, nhìn vô cùng thân thương. Diệp Mộc rút mạnh tay lại, trước khi trái tim lại loạn nhịp, cô kịp thời thoát ra, trở về nhà.

“Diệp Tử!” Tề Ngải Úc vuốt mái tóc rối bù của cô. “Nếu vẫn còn yêu anh ta, hãy mau làm lành đi, đời người ngắn lắm, đừng lãng phí thời gian mà nghĩ ngợi về những điều ở phía trước. Chẳng có điều gì quan trọng hơn việc hai người yêu thương nhau đâu em.”

“Hai năm trước, khi đi, em đã không chia tay với anh ấy, bây giờ cũng chẳng thể gọi là làm lành, vấn đề khi ấy bây giờ vẫn chần ngang giữa em và anh ấy. Em sẽ giải quyết nó.” Diệp Mộc quay đầu nhìn về phía anh. “Còn anh, anh định kết hôn với Lê Khanh Thần thật sao?”

Tề Ngải Úc gật đầu: “Bây giờ Khanh Thần chẳng còn gì nữa rồi, chỉ còn có anh, anh không thể rời xa cô ấy.”

“Dương Tề sẽ không đồng ý đâu.” Diệp Mộc trả lời quyết đoán. Khả năng của Tề Úc Mỹ Diễm cô hiểu quá rõ, trước mặt Tiểu Tề tỏ ra là một bà mẹ kế thoải mái đứng cùng trận tuyến với anh, ngay sau đó sẽ lại quay đầu về ngọt nhạt với dương Tề. Lê Khanh Thần muốn gả vào nhà họ Tề, đó là chuyện nằm mơ, cứ cho là có thể bước vào được, cũng sẽ bị Tề Úc Mỹ Diễm giày vò đến mức phải ly hôn hoặc phát điên.

“Người kết hôn là anh, bố anh có đồng ý hay không cũng không phải vấn đề gì lớn lắm”, Tề Ngải Úc nói. “Chỉ có điều, Diệp Tử, em có thể không ghét Khanh Thần nữa được không? Cô ấy quả thật có làm sai nhiều việc, nhưng giờ đây cô ấy phải chịu sự trừng phạt rồi. Vì chính sự thanh thản trong lòng em, vì cả anh, em có thể tha thứ cho cô ấy được không?”

“Anh sai rồi, em không ghét Lê Khanh Thần. Khi ấy là do em chưa chín chắn, là do giữa em và Dung Nham quả thật có vấn đề. Nhưng trong lúc em đau khổ nhất, cô ấy đã diễn một vai như vậy. Vì thế anh à, một “bà chị dâu” như vậy, em không thể gọi được.” Diệp Mộc nói xong, buông tiếng thở dài rồi tiếp tục: “Anh đừng ép em, chính em bây giờ cũng đang hỗn loạn. Nếu anh còn coi em là em gái anh thì đừng khiến em cảm thấy mệt mỏi thêm nữa.”

Tề Ngải Úc im lặng. Ánh đèn mờ mờ, trong làn ánh sáng, khuôn mặt điển trai của Tề Ngải Úc như được tạc tượng, thần sắc u sầu. Diệp Mộc thật ra không muốn như vậy, từ nhỏ anh và cô đã thân thiết nhất, giữa hai mẹ con Diệp Mộc có những lời từ trước đến nay chưa bao giờ nói trực tiếp với nhau, đều do Tề Ngải Úc ở giữa chuyển lời, đứng mũi chịu sào... Hai người đã cùng nhau sống những ngày tháng như vậy, tình cảm không thể thay thế.

“Được, anh sẽ không ép em.” Cuối cùng Tề Ngải Úc cũng phá vỡ sự im lặng đến nghẹt thở. “Nhưng có thể anh sẽ đưa Khanh Thần rời đi, nếu quả thật có một ngày như vậy, Diệp Tử, về sau em phải tự mình chăm sóc bản thân đấy.”

Diệp Mộc ngủ cả một ngày. Lúc tỉnh dậy đã là hai giờ chiều, cô mở điện thoại, nhận được hai tin nhắn của Dung Nham: “Chào buổi sáng, tiểu quái thú.”, “Sau khi ngủ dậy, biết chắc rằng không phải nằm mơ, em đã thực sự quay về rồi, anh rất hạnh phúc.”

Diệp Mộc ngẩn ra một lúc, gọi lại cho anh. Anh hiển nhiên không thể ngờ sẽ nhận được điện thoại của cô, giọng nói có chút khàn khàn và vội vã: “Tiểu Mộc?”

“Dung Nham, chúng ta nói chuyện một lúc.”

“Em ngồi đi, anh đi đun nước pha trà.” Dung Nham đặt chìa khóa xe lên chiếc kệ trúc trong hành lang, chiếc kệ ấy trước đây Diệp Mộc đã mua, mấy năm đã trôi qua, trúc đã phai màu. Nhìn kỹ lại cách bài trí trong căn phòng, không hề thay đổi một chi tiết nào, đến mấy cuốn tạp chí làm đẹp trên chiếc bàn trà trong phòng khách vẫn được đặt phía bên tay phải theo thói quen của Diệp Mộc, dường như vẫn như trước đây mỗi ngày Diệp Mộc đi làm về đều mở ra xem. Diệp Mộc cầm một quyển lên, là số mới nhất của tháng này.

Nước vẫn chưa sôi, Dung Nham cầm trước hai lon Soda tới: “Căn nhà này trước đây là do anh mua.” Diệp Mộc đặt cuốn tạp chí xuống, nói với anh. “Mẹ em đúng là chẳng ra sao, bán lại nhà của anh cho anh, lại còn đắt như vậy.”

“Không đắt.” Dung Nham mở nắp lon, rót một phần tư cốc, nhẹ nhàng đặt xuống trước mặt cô. “Căn nhà này có bán bao nhiêu tiền anh cũng không cảm thấy đắt.”

“Lúc bán căn nhà, mẹ em không nói gì với em, trở về em mới biết chuyện, lúc đầu em định đợi đến khi tour diễn kết thúc, nhận được tiền sẽ mua lại căn nhà, trả lại cho anh, ai ngờ người mua chính là anh, em sẽ trả lại tiền cho anh vậy”, Diệp Mộc nói nghiêm túc. Dung Nham không tỏ thái độ gì: “Để nói sau đi. Diệp Mộc, em muốn nói chuyện gì với anh?”

Diệp Mộc uống hết cốc nước, nói: “Em muốn nói với anh về chuyện của Lê Khanh Thần. Cô ấy đang yêu Tề Ngải Úc, rất có thể họ sẽ kết hôn. Em nghe nói nhà họ Lê cho đăng báo đoạn tuyệt quan hệ với cô ấy, trong C&C cũng không còn vị trí cho cô ấy nữa.”

“Không liên quan đến anh.” Dung Nham không đợi đến khi cô nói hết, chặn ngang: “Anh em Lê gia bọn họ đầu qua đầu lại, không liên quan đến anh, cô ấy bị đuổi ra khỏi nhà hoặc bị đuổi khỏi công ty, không can dự gì đến anh.”

“Dung Nham, sao anh có thể nói những lời như vậy?” Diệp Mộc nói đều đều. “Lê Khanh Thần gặp chuyện, anh đứng ngoài không quan tâm, đó chính là nhát dao đau đớn nhất với cô ấy... Anh chính là chỗ dựa vững chắc của cô ấy.”

“Lê nào em cho rằng anh nên giúp đỡ cô ta sao?” Dung Nham hỏi lại. “Đúng thế, anh là chỗ dựa của cô ta, không sai, những năm vừa qua, cô ta đã dựa vào anh để đầu lại Lê Cận Thần, những gì cô ta cần, anh đều đã cho! Sau đó thì sao? Cô ta đã đem đến cho anh điều gì? Cô ta đã khiến anh đánh mất em... Diệp Mộc, nếu như không quan tâm đến trước đây, anh đã cho cô ta tan thành tro bụi từ lâu rồi!”

“Đó là do giữa anh và em vốn dĩ đã có những vấn đề. Anh trút giận lên cô ấy chẳng có ý nghĩ gì cả, điều em quan tâm từ trước đến nay không phải là bản thân Lê Khanh Thần mà là thái độ của anh với cô ấy. Hai năm trước cũng chính tại đây, cái ngày mà lần đầu tiên em chuẩn bị cùng anh đến gặp bố anh, ngày hôm đó em đã bị Trương Lâm lừa, em cứ nghĩ mình đã mang thai, vứt bỏ hết công việc, hạnh phúc khôn nguôi xin nghỉ sớm trở về nhà, vì thế em đã vô tình nghe được đoạn nói chuyện giữa anh và bố anh, anh nhờ bố anh giúp cô ấy vượt qua khó khăn lần đó ở C&C, bố anh đã đồng ý, anh nói Khanh Thần là người nhà. Dung Nham, khi đó anh đã thừa nhận rồi.” Diệp Mộc nhớ lại niềm vui và sự đau khổ trong buổi chiều hôm ấy, không thể kiềm chế thêm được nữa, tâm trạng vô cùng xúc động.

Dung Nham ngồi đối diện cô, lưng anh hướng về phía ánh sáng, ánh mắt vô vùng dịu dàng: “Tiểu Mộc!” Anh nhẹ nhàng gọi cô, “Khi này em nói, em vẫn còn quan tâm đến anh.”

“Anh...” Diệp Mộc tức tối. “Anh nghe thì phải nghe hết chứ?! Ngơ với ngẩn cái gì!”

Tiểu quái thú ghê gớm như thế này chính là tiểu quái thú mà anh thân thuộc nhất. Dường như anh không hề để ý đến cơn tức giận ấy của Diệp Mộc, từ từ mỉm cười. Diệp Mộc cảm thấy mình hoàn toàn không có cách nào nói chuyện với anh, để tránh không mất vẻ tự nhiên, cô đứng dậy bước đi.

“Diệp Mộc!” Dung Nham gọi cô lại. “Anh biết chuyện em nói là chuyện khi nào. Anh lớn thế này rồi, đó là lần đầu tiên anh cầu xin người khác, anh còn nhớ rất rõ. Nhưng Tiểu Mộc, anh làm vậy không phải vì Khanh Thần, em nghĩ mà xem, dựa vào anh để xử lý chuyện của cô ta lúc đó là hoàn toàn có thể, chỉ là có thể sẽ mất nhiều thời gian hơn một chút mà thôi. Anh sợ đêm dài lắm mộng, anh sợ sẽ ảnh hưởng đến hôn sự của anh và em... Khi đó mọi thứ anh đã đều chuẩn bị xong, giúp Khanh Thần việc đó, anh sẽ không nợ cô ta gì nữa, anh có thể nhanh chóng cưới em.”

Dung Nham bước đến bên cô, ôm cô từ đằng sau, cánh tay càng lúc càng siết chặt: “Sao em có thể nỡ... đi một mạch hai năm? Lúc đó ý thức của anh còn chẳng tỉnh táo, sao em nỡ rời xa anh được chứ?”

“Em không...” Diệp Mộc bị anh ghì chặt, chẳng thể cự quấy, nghe những lời dịu dàng, trầm lắng của anh gần bên tai, cô không thể kiềm chế, nấc lên: “Em không, khi đó em rất hỗn loạn... Em đã đến thăm anh, anh...”

“Anh biết...” Dung Nham dịu giọng dỗ dành: “Em đừng khóc... Anh biết là em đã đến, sau này Tiểu Ngũ đã nói cho anh... Em không biết là ông anh rể em kín tiếng thế nào đâu, anh đã phải tìm đủ mọi cách mới làm nó mở miệng đấy. Biết được điểm diễn của em là ở châu u, anh ra viện được ba ngày liền bay qua bên đó, nhưng khi ấy show diễn đã kết thúc từ lâu, cho người trở về tìm hiểu, bọn họ nói em đã tới Mỹ... Anh bị ngắt đi trên chuyến bay từ châu u đến Mỹ, máy bay đến Mỹ vừa hạ cánh đã phải nhập viện nằm một thời gian dài, đợi đến khi đã khỏe lên một chút, lại lập tức đi tìm em, nhưng em đã tới Canada... Suyt, đừng khóc, Tiểu Mộc... Đừng khóc mà... Ngoan nào...”

Dung Nham đưa tay lau những giọt nước mắt trên mặt cô. Diệp Mộc nghiêng đầu né bàn tay của anh, tự lau một cách hỗn loạn: “... Sau đó thì sao?”

“Sau đó... bố anh nổi giận, cho người nhốt anh lại để chữa trị vết thương, cái nơi đó cô đơn và lạnh lẽo quá, anh không trốn ra được. Đến khi anh có thể thoát ra được, tour diễn của bọn em đã rất nổi rồi, tin tức truyền về trong nước, cả giới giải trí đều nói em rất thành công.” Dung Nham xoay mặt cô lại, nhẹ nhàng lau sạch những giọt nước mắt trên mặt cô. “Anh đọc trên báo, một phóng viên phỏng vấn em, trong bức

ảnh ấy, em cười rất tươi. Anh liền nghĩ, tốt hơn hết là không nên đến làm phiền em, cho em thời gian làm những việc em thích, trở thành người mà em muốn. Thời gian hơn một năm còn lại đó, anh lúc nào cũng ở đây, ngoan ngoãn đợi em trở về. Diệp Mộc, từ này về sau, những việc em muốn làm, những thứ em muốn có, anh đều có thể giống như khoảng thời gian một năm đằng đằng chờ em này, làm theo ý em, giúp em hoàn thành.”

Sợ thời gian quá chậm, sợ rằng không thể bạc đầu trong thời gian một đêm, không bao giờ rời xa. Trong hơn một năm vừa rồi, sáng sớm tỉnh dậy, Dung Nham đều trách thời gian trôi quá chậm... Nếu mở mắt ra, nhìn thấy cô đang ở bên thì cho dù ngay lập tức mái đầu bạc trắng, da mỗi chân chim anh cũng cam tâm tình nguyện. Cả thế giới anh đều có thể vứt bỏ, Diệp Mộc, chỉ cần em vẫn ở bên anh, để anh được trân trọng em.

“Bây giờ anh đã khỏe lại hoàn toàn chưa?” Diệp Mộc nhỏ giọng hỏi.

“Trừ những lúc nhớ em khiến trái tim anh lại đau nhói, chẳng còn vấn đề gì nữa.” Dung Nham trêu đùa. “Còn em, Diệp Mộc, em ở ngoài lâu như vậy, có nhớ anh không?”

Diệp Mộc lúc này đã lau sạch nước mắt, đẩy Dung Nham ra, trả lời chẳng hề ăn nhập: “Sức khỏe bình thường là tốt, thực ra chuyện anh bị tai nạn, khiến em luôn cảm thấy rất có lỗi... Ngày hôm đó, khi ở bệnh viện, em không nên cúp máy.”

Dung Nham lắc lắc đầu, vuốt vuốt mũi cô: “Chuyện đó không liên quan gì đến em.”

“Tóm lại bây giờ anh không sao là tốt rồi.” Tâm trạng Diệp Mộc đã trở lại bình thường, cô mỉm cười với anh. “Dung Nham, em đến là muốn hỏi anh chuyện của Lê Khanh Thần. Nếu anh cũng chẳng thể làm được gì thì em coi như cũng hết cách, đành phải thuận theo số trời thôi. Không còn sớm nữa, em về đây.”

Nói xong, cô quay người định đi thì bị Dung Nham chặn lại: “Chỉ thế thôi sao? Em không còn lời gì muốn nói với anh sao?”

“Không có!” Diệp Mộc đã hoàn toàn bình tĩnh.

Dung Nham tức tối, ôm chầm lấy cô, ánh mắt long lanh. Thực ra hai năm vừa qua, anh có nhìn thấy cô một lần. Đó là vào thời gian cuối hè đầu thu của năm thứ nhất, Tần Tang sinh em bé, trong lúc bận bịu công việc, Diệp Mộc tranh thủ chút thời gian bay về thăm chị mình. Lần đó, cô chỉ trở về có hai tiếng, sau đó trở lại nơi làm việc. Dung Nham biết được tin thì đã quá muộn, anh chạy đến bệnh viện, đứng bên ngoài phòng bệnh của Tần Tang, cố gắng giữ bình tĩnh lắng nghe những âm thanh bên trong, cuối cùng khi anh lấy hết can đảm đẩy cửa bước vào, bàn tay run bần không thể dừng lại được.

Đáng tiếc là Diệp Mộc đã rời đi. Tần Tang và Lý Vi Nhiên im lặng, anh lập tức quay người đuổi theo. Trong cái nắng gay gắt giữa trưa, xe cô đi lại đông đúc, anh tìm kiếm trong vô vọng một tiểu quái thú mà chính anh đánh mất.

Ngày hôm ấy quả thật rất nóng, chiếc áo sơ mi ướt đẫm mồ hôi, dính chặt vào lưng và ngực, những giọt mồ hôi mặn chát như thấm vào tận trái tim anh, làm cho anh đau đớn như mất đi một nửa tính mạng. Trước đây, anh nghĩ rằng trời đất đều nằm trong bàn tay mình, nhưng ngày hôm ấy, trong những vệt nắng gay gắt tuyệt vọng cuối ngày, lần đầu tiên anh cảm thấy bất lực.

Đèn xanh, xe cô trở nên đông đúc, có tài xế bực bội, sốt ruột bấm còi inh ỏi giục anh, anh ôm lấy vết thương đau rát, lùi xe vào bên đường, trái tim bỗng trở nên lạnh buốt. Chiếc taxi chở Diệp Mộc đứng lúc ấy lướt qua trước mặt anh. Diệp Mộc ngồi ở ghế sau, tựa vào bên cửa sổ phía Dung Nham, cặp lông mày dài khẽ vệt qua trái tim Dung Nham, mỏng và sắc lạnh như lưỡi dao lam khiến trái tim anh tan nát.

“Diệp Mộc, anh sẽ không buông tay lần nữa đâu.” Cuối cùng Dung Nham lên tiếng. Diệp Mộc khẽ nhìn anh, từ từ ra khỏi vòng tay ấy.

43. Chương 43: Trùng Phùng

Mùa xuân năm nay tuyết rơi rất dày, hai ngày liên tiếp đài khí tượng đều thông báo tuyết rơi ở mức cao. Trận tuyết dày khiến cho công việc bố trí sân khấu và một số công việc khác của show diễn bị dừng lại hoàn toàn, sau khi hỏi thăm, Diệp Mộc biết trận tuyết này còn kéo dài ít nhất một tuần nữa, cho toàn bộ ê kíp nghỉ ngơi hai ngày. Tuyết rơi dày, tầm nhìn bị che khuất, cộng thêm mặt đường trơn trượt, khi trở về Diệp Mộc nhìn thấy mấy chiếc xe bị lật ngửa bên đường, cô đã đi khá chậm nhưng suýt chút nữa cũng đâm phải một lan can bên đường. Suốt dọc đường đi hết sức cẩn thận, vừa bước vào nhà cô nằm vật xuống sofa, không động đậy gì một lúc lâu.

Tề Úc Mỹ Diễm gọi điện hỏi cô lúc nào đi nghỉ, nói thêm vài câu, Diệp Mộc bất ngờ nói cho bà biết bà đã gặp Dung Nham. Tề Úc Mỹ Diễm cười khẩy nói: “Cái thằng khốn ấy còn mặt dày gặp con?”

“Cái căn nhà mẹ giấu con bán đi ấy là anh ấy mua lại.”

“Phí lời! Mẹ bảo Vi Nhiên đánh tiếng với nó, ngoài nó ra, còn có ai mua với giá cao như thế chứ?” Tề Úc Mỹ Diễm dương dương đắc ý. “Diệp Mộc, chuyện của con và nó lần này coi như xong rồi, con cứ làm rần vào cho mẹ! Phụ nữ rơi vào bẫy của một tên đàn ông đẹp trai, đào hoa là chuyện rất bình thường, nhưng rơi vào bẫy hết lần này đến lần khác thì quá ngốc!”

“Nhưng bây giờ anh ấy là nhà tài trợ lớn nhất của tụi con...”

“... Diệp Mộc!” Hoàn toàn không bắt ngờ, Tề Úc Mỹ Diễm hét lên, tiếp theo là một tràng những lời mắng mỏ ghê gớm, Diệp Mộc để điện thoại ra cách xa nhất có thể, đợi đến khi giọng nói kia trở lại bình thường, cô tiếp tục: “Con và anh ấy có nói chuyện một lần, trước đây quả thực có những sự hiểu lầm... Mẹ yên tâm, lần này con sẽ nắm thật chắc.”

“DIỆP MỘC! Con thử ngọt ngào lại một lần nữa với nó xem! Bà thì bà dóc da!” Tề Úc Mỹ Diễm nổi giận. Diệp Mộc đang định an ủi bà thì chuông cửa vang lên: “Có người bấm chuông, con cúp máy trước đây, lần sau nói chuyện tiếp nhé mẹ!”

Diệp Mộc cứ nghĩ là Tề Ngải Úc đến đưa cơm, ai ngờ được vừa mở cửa thì quả đúng là có người mang cơm đến thật, nhưng người đó không phải Tề Ngải Úc, mà là “cái thằng khốn” Tề Úc Mỹ Diễm vừa mắng mỏ. “Anh... có việc gì sao?” Diệp Mộc hỏi. Dung Nham giơ hộp cơm trong tay lên: “Tề Ngải Úc bảo anh đưa cơm đến, anh ấy trở về Hồng Kông rồi, đi có vẻ rất vội. Anh ấy bảo anh nói với em, mấy ngày tới anh sẽ phụ trách việc chăm sóc em.” Diệp Mộc đẩy cửa, nhìn anh hồi lâu: “Anh vào đi.”

Hoa tuyết dày đặc.

Diệp Mộc bưng bát canh xương nóng bốc khói nghi ngút uống một cách thoải mái, Dung Nham gấp món ăn nóng hổi cuối cùng lên: “Được rồi, mau ăn đi!” Diệp Mộc cầm đũa lên, hỏi: “Anh đã ăn chưa?”

“Vẫn chưa.” Dung Nham từ từ tháo chiếc găng tay. “Anh về nhà ăn sau.” Diệp Mộc uống cạn bát canh, múc thêm một bát cho mình, rồi lại múc đầy một bát cho anh. Dung Nham mỉm cười đỡ lấy, khi cúi xuống, đuôi lông mày khẽ dụ dằng nhếch lên.

Ăn xong bữa tối đã hơn tám giờ, Diệp Mộc rửa bát trong nhà bếp, Dung Nham thu dọn bàn ăn, rồi ra ngoài xem ti vi, một lúc sau lại chạy đến bên cô, hâm nóng một cốc sữa, vừa uống vừa đứng đó nhìn cô làm việc. Diệp Mộc thỉnh thoảng quay ra, nhìn vết sữa quanh mép anh như một bộ râu rất ngắn, không nhịn được bật cười.

Hơn chín giờ anh ra về, mượn chìa khóa xe cô: “Tuyết rơi dày quá không tiện lái xe, khi này anh đi bộ từ quán cơm đến đây.” Anh đưa tay ra, một người lớn như vậy mà nhìn đáng thương như một đứa trẻ.

Diệp Mộc nhớ lại lúc đi làm về nhìn thấy mấy chiếc xe tai nạn, đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ, phía xa xa dưới ánh đèn, tuyết hình như rơi còn dày hơn khi này. Phía dưới, một chiếc xe vừa ra khỏi bãi đỗ xe, trong tầm nhìn của cô, đầu chiếc xe dính đầy tuyết, hòa vào màu trắng xóa của đất trời, ì ạch di chuyển. Cô quay đầu nhìn lại, Dung Nham đang tựa vào sofa nhìn ra bên ngoài, nhìn thấy cô, anh rút bàn tay lại, ánh mắt càng trở nên “vô số tội”, như muốn nói: “Cho anh ở lại!”

“Anh nằm ngoài phòng khách đi, phòng thứ hai bên tay trái.” Diệp Mộc đưa cho anh bộ quần áo ngủ của Tề Ngải Ưc, Dung Nham tỏ ra ngoan ngoãn, mắt nhìn mũi, mũi ngó tim, không có chút nào là không nghiêm túc.

Đêm hôm ấy, Diệp Mộc vừa đặt lưng xuống giường đã ngủ ngay, nhưng ngủ nửa tỉnh nửa mơ, lúc nào cũng lắng nghe âm thanh dù là nhỏ nhất trong một đêm tĩnh lặng như đêm nay.

Sau nửa đêm, bỗng nhiên bị cắt điện, chiếc đèn tường như bị gió thổi tắt, tối mù trong chớp mắt. Hơi thở ấm nóng cũng dần lạnh hơn. Diệp Mộc quấn chăn quanh người bò dậy, lạch cạch bấm công tắc đèn bên cạnh, chẳng có chút ánh sáng. Cô bước xuống giường, đến bên cửa sổ kéo rèm, ngọn đèn sáng suốt đêm trong khu nhà lúc này cũng đã tối om.

Phía ngoài phòng khách vọng tới vài tiếng động, Diệp Mộc chột dạ, gọi: “Dung Nham!”

“Là anh!” Giọng nói quen thuộc vang lên. Đứng trước rèm cửa trong một đêm xuân lạnh giá, sau tiếng trả lời ấy, Diệp Mộc cảm thấy an tâm và hạnh phúc, nước mắt khẽ rơi.

“Diệp Mộc?” Dung Nham bước đến, gõ cửa phòng cô. “Gọi điện cho quản lý hỏi xem, có phải là điện bị cắt không?” Diệp Mộc vội vàng lau nước mắt, hắng giọng, kìm nén tiếng khóc: “Đúng là bị cắt điện rồi, đèn đường trong khu này cũng tối om.”

“Em sao vậy?” Dung Nham vẫn nhận ra sự khác thường của cô.

“Không sao...” Dù không muốn để anh phát hiện nhưng chẳng hiểu vì sao, cô không thể ngăn được nước mắt ngừng rơi.

Cuối cùng, Dung Nham mở cửa, bước vào: “Tiểu Mộc?” Anh tìm cô trong màn đêm tối om. Cô đứng cạnh cửa sổ, phía sau lưng là màn đêm ngút ngàn và bầu trời đầy sao. Trong ánh sáng mờ mờ, Dung Nham có thể nhìn thấy cô nắm chặt lấy tấm rèm cửa. “Em sao vậy?” Anh bước đến bên cô, kinh ngạc hỏi. “Sao lại khóc thế này?”

Diệp Mộc cúi đầu, nước mắt càng rơi mau, tiếng thổn thức nhỏ dần, cô đưa tay ôm chặt. Dung Nham càng sốt ruột, gỡ tay cô ra, nâng mặt cô lên quan sát kỹ càng, dưới ánh sáng của những vì sao, sự sốt ruột, lo lắng, đau lòng trong đôi mắt ấy đều hiện lên rõ ràng. Diệp Mộc vội vã đẩy tay anh ra, lắc đầu nói: “Em không sao... Chắc là do tuyết rơi dày quá nên họ cắt điện, tối qua cũng như vậy, một lúc nữa sẽ có lại thôi.”

Dung Nham đẩy cô đến bên chiếc giường, đặt vào trong chăn bọc kín. Anh tìm được một chiếc đèn pin, đặt bên cạnh gối cô: “Ngủ đi nào.” Diệp Mộc gật đầu, chẳng nói lời nào, vùi mặt trong chăn, chỉ lộ đôi mắt ra ngoài. Anh đặt tay lên mặt cô, dịu dàng dỗ dành: “Mau ngủ đi.”

Một lúc sau, thỉnh thoảng cô vẫn khẽ động đậy, cảm giác ngứa ngáy dần dần truyền tới trái tim Dung Nham, anh khẽ hít thật sâu, cố kìm nén: “Diệp Mộc?” Anh nhỏ giọng hỏi thử. Diệp Mộc mở mắt ra: “Hả?”

Dung Nham ngừng cười, cứ thế nằm xuống bên cạnh cô, ôm cả cô và chiếc chăn vào lòng: “Thế này cảm thấy ấm hơn không?” Diệp Mộc im lặng rất lâu rồi nhẹ nhàng nói: “Có.”

Sau đó, hai người họ chẳng ai ngủ tiếp được, ở trong vòng tay nhau như vậy, khẽ nói chuyện. Có rất nhiều chuyện, lúc đầu cứ nghĩ rằng đối phương chẳng hề để tâm hoặc đã quên từ rất lâu, cuối cùng khi nói ra, mới biết là người kia còn nhớ rất rõ. Diệp Mộc cuộn tròn trong chăn, cười đến mức người run lên. Dung Nham chẳng hề để ý, cẩn nhẹ một cái vào vành tai cô, cô co người lại, trườn xuống dưới, mặt đối mặt với anh.

Khi ấy hơi ẩm trong không khí đã tan gần hết, cảm giác lạnh lẽo, mỏng manh từ từ tràn đến. Tấm rèm cửa khi nãy bị Diệp Mộc kéo hé ra, ánh sáng buổi đêm quá đó rọi vào đầu giường, gương mặt Dung Nham mờ mờ. Diệp Mộc nhỏ nhắn co người lại, đỉnh đầu chạm mũi anh. Anh cười, gõ lên trán cô một cái: “Anh xin lỗi, thì ra trước đây anh... không thực sự đối tốt với em.” Diệp Mộc cự mình, trườn vào trong lòng anh, đỉnh đầu chạm vào bộ ngực vững chãi của anh, ngửi mùi hương Eau de Cologne quen thuộc trên người anh, mỉm cười nói: “Buồn ngủ quá...”

Ngày tuyết ngừng rơi, lễ trao giải thưởng âm nhạc diễn ra một năm một lần tại thành phố C được long trọng tổ chức. Buổi lễ đánh giá thành tích của tất cả những ca sĩ trong làng giải trí, mỗi giải thưởng đều có vai trò rất quan trọng, vì thế đây là buổi lễ thu hút được sự chú ý của toàn giới showbiz suốt một năm.

Trước khi xuất phát, Diệp Mộc đã trang điểm xong xuôi đầu đuôi, bất ngờ nhớ ra một chuyện, lại phải quay trở lên. Về đến phòng, cô lôi chiếc hộp trang sức cất sâu trong ngăn kéo, mở ra, món đồ trang sức cô yêu quý nhất nằm im đó, đôi hoa tai kim cương hình chiếc lá vô cùng tinh xảo mà Dung Nham đã tặng cô. Diệp Mộc còn nhớ tối hôm ấy là buổi dạ tiệc, Dung Nham đang ở ngoài vội vàng chạy đến, nói chuyện với cô, khẽ chạm vào tai cô như làm ảo thuật, rồi đeo cho cô đôi hoa tai này. Hôm ấy, cô mặc một váy ngắn, bước vào sảnh bữa dạ tiệc, len lén soi lên bức tường bóng loáng như gương, hình ảnh tinh xảo ấy làm trái tim cô loạn nhịp, trong đầu vang lên một câu hồi nhỏ được học: “Yêu nhược lưu hoàn tở, nhĩ trứ minh nguyệt đàng.”[1] Về sau, vì chuyện cái clip mà bọn họ cãi nhau, tối hôm làm lạnh, Dung Nham tặng cô một sợi dây chuyền. Khi ấy, cô trên anh nhỏ nhen, bộ trang sức mà tặng tới hai lần.

[1] Ý miêu tả người con gái dài tóc, xinh đẹp.

Bây giờ nghĩ lại, mỗi lần tặng là một kỷ niệm đáng yêu. Diệp Mộc mỉm cười, đeo đôi hoa tai độc nhất vô nhị mà anh đã đặt riêng cho cô.

Dung Nham nhìn cô, chăm chú nhìn đôi hoa tai và sợi dây chuyền. Diệp Mộc đưa tay nâng nâng đôi hoa tai, cười hỏi: “Sao thế? Em đeo nhìn không đẹp sao?”

“Đẹp lắm.” Dung Nham khẽ nhếch miệng, cẩn thận diu cô vào trong xe. “Nói thật, Diệp tiểu thư, hôm nay em đẹp đến mức làm cho tôi có chút lo lắng.”

Trên thảm đỏ tối nay, quả thật không có ai quyền rũ hơn Diệp Mộc. Mộc Tử, người nhờ làm khách mời cho tour diễn của Lô Căng mà trở nên nổi tiếng, lên diễn mở màn, nụ cười mỉm làm điên đảo biết bao cô gái. Dung thiếu gia, nhân vật trong top ba bảng xếp hạng những chàng trai vàng của thành phố C giờ đây là bạn trai của cô, còn tiểu thiên vương Trần Nguyên khoác tay người mẫu danh tiếng Cylin bước vào. Sự xuất hiện của năm nhân vật ấy khiến cho lượng fan và ánh đèn flash trong cả khán phòng trở nên nhộn nhịp hẳn.

Người dẫn chương trình trình trọng mời năm nhân vật nổi tiếng phát biểu, bọn họ vừa ký tên xong thì từ phía thảm đỏ, một làn sóng hò hét còn cuồng nhiệt hơn vọng đến, ánh đèn flash liên tục chớp sáng. Diệp Mộc quay đầu lại nhìn, thì ra là thiên hậu trở về từ nước Mỹ - Trương Lâm. Một năm qua, văn phòng làm việc riêng của Trương Lâm danh tiếng nổi như cồn, có rất nhiều đạo diễn nổi tiếng Hollywood công khai mời cô tham gia đóng phim, ca ngợi cô là viên minh châu phương Đông sáng giá nhất của thế giới. Giờ đây, trong giới showbiz khắp mọi nơi, danh tiếng của cô đã vượt qua cả Lâm Kinh Vũ và Cylin.

Người dẫn chương trình mắt sáng lên, để lại một hàng người đang đợi của Diệp Mộc, vội vàng bước lên phía trước, xúc động đến mức lạc giọng. Trương Lâm chẳng hề cảm thấy lạnh, mặc chiếc váy màu trắng tinh khiết ngang vai, kéo theo đuôi váy thướt tha. Dung Nham và Diệp Mộc lùi về phía sau một bước, chỉ nghe Trương Lâm gọi tên Diệp Mộc: “Chị cũng ở đây à?” Diệp Mộc chẳng có gì để nói với cô. Dung Nham nắm chặt tay cô, hai người im lặng, gật đầu về phía Trương Lâm, giữa họ là sự khách sáo và xa cách, giống như những người xa lạ.

Một đêm đầy sao lung linh.

Lô Căng hoàn toàn không gây bất ngờ, giành được giải “Nữ ca sĩ xuất sắc của năm”, trở thành người thành công nhất trong các nữ ca sĩ tối nay. Trên sân khấu, cô xúc động đến nước mắt trào dâng, lời nói chân thành hiếm có: “... Cuối cùng, tôi muốn cảm ơn một người vô cùng đặc biệt... người quản lý của tôi.” Cô hướng về vị trí của Diệp Mộc: “Không có chị, em sẽ không thể đứng trên sân khấu này ngày hôm nay, Diệp Mộc, THỰC SỰ CẢM ƠN CHỊ!”

Trên màn hình lớn xuất hiện khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Mộc, tiếng vỗ tay vang lên như sấm, Diệp Mộc cười duyên dáng, đáp lại ánh mắt chúc mừng của mọi người xung quanh. Nhưng Dung Nham lặng im quan sát, nhìn thế nào cũng thấy ánh mắt mỉa mai của ông chủ các hãng đĩa và những nhà sản xuất nổi tiếng đều sáng rực lên... Trong lòng vô cùng buồn bực nhưng trước mặt Diệp Mộc, anh không dám biểu lộ ra một chút nào, cố gắng hết sức điềm tĩnh.

Người đứng cạnh Lô Căng trên sân khấu là nam ca sĩ giành được giải thưởng cao nhất tối nay, vì một mình anh giành luôn ba hạng mục giải thưởng: “Nam ca sĩ xuất sắc nhất của năm”, “Nam ca sĩ được nhiều người yêu thích nhất của năm” và “Album xuất sắc của năm”. Đây là thành tích đầu tiên của anh sau lần bị chấn

thương nặng ở mặt, sau khi tuyên bố sẽ không nhận các bộ phim thần tượng, chuyển sang mảng ca hát. Anh là Trần Nguyên.

Sau lời cảm ơn đặc biệt của Lô Căng, MC tiếp lời, hỏi Trần Nguyên có phải anh cũng muốn gửi lời cảm ơn đặc biệt đến một người. Ông kính tập trung vào khuôn mặt của Trần Nguyên, gương mặt anh hiện lên trên màn hình, vết sẹo trên má nhìn không còn ghê gớm như trước, ngược lại càng làm cho vẻ điển trai lạnh lùng của anh được tôn lên rất nhiều. Anh ghé sát vào micro, cười rồi trả lời: “Có.” Các ống kính lập tức hướng về phía các nữ minh tinh phía dưới, khi lướt qua Trương Lâm và Vương Hề Lâm, dừng lại lâu hơn vài giây, trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của Trương Lâm vẫn là nụ cười mỉm duyên dáng, còn Vương Hề Lâm không hề nhìn ống kính, đôi mắt đắm sâu nhìn người đang đứng trên sân khấu.

“Có một người, nếu không có cô ấy, bây giờ tôi cũng không thể đứng ở đây...” Trần Nguyên nói. Ngoại trừ tiếng đèn flash, cả sân khấu không một tiếng động, giọng nói nhẹ nhàng của anh truyền từ micro đi khắp nơi, trầm và sâu lắng: “Cảm ơn em đã luôn ở bên anh, dạy cho anh biết thế nào là tình yêu đích thực. Anh nguyện dùng phần đời còn lại của mình làm một giải thưởng, tặng em giải thưởng nữ nhân vật chính đến suốt đời trong trái tim anh... Cylin, I love you.”

Cả khán phòng im lặng, sau đó tiếng vỗ tay nổ trời, rất nhiều người còn đứng dậy vỗ tay, huýt sao. Màn hình lớn chiếu thẳng vào những giọt nước mắt hạnh phúc của Vương Hề Lâm.

44. Chương 44: Chính Thức

Buổi hôn lễ hoành tráng làm rung động cả thế giới showbiz của Lâm Kinh Vũ được tổ chức vào ngày mặt trời chiếu rọi rực rỡ ngay sau khi tuyết ngừng rơi. Sau scandal tình ái, Lâm Kinh Vũ bị ảnh hưởng nhiều, đã rất lâu không có hoạt động gì mới, trong giới có những lời đồn đại rằng cô chuẩn bị rút lui. Dương Thu là người có liên quan đến scandal, danh tiếng hiển nhiên cũng bị ảnh hưởng. Những người nhiều năm bị danh tiếng của hai người họ lấn át lúc này tiết lộ những chuyện cũ giữa hai người ra ngoài, trong giới showbiz gần như ai cũng biết quá khứ yêu đương của họ.

Khi tiếng nhạc cử hành hôn lễ vang lên, thành phố C bỗng đón một trận tuyết dày đặc dưới ánh mặt trời, một khung cảnh mới lãng mạn làm sao! Lâm Kinh Vũ mặc bộ váy cưới cô đã cất giữ suốt hai mươi năm, Dương Thu trong bộ âu phục vô cùng phong độ, từ từ bước lên thảm đỏ phía cửa lớn với khung cảnh trắng xóa ngoài trời làm nền.

Hôn lễ không có phù dâu, phù rể, người cầm nhẫn cưới là Cận Thụy, cô bé đang ở tuổi lớn, trong bộ váy bó ngực màu trắng tinh xảo được Lâm Kinh Vũ đặt làm trực tiếp từ Pháp và gửi về bằng đường hàng không, đáng người vô cùng xinh đẹp, gương mặt sắc sảo không tì vết, những người đã từng chứng kiến tình yêu của Lâm Kinh Vũ và Dương Thu chỉ cần nhìn là có thể nhận ra thân phận thật sự của cô bé.

Tối hôm nay Diệp Mộc đi gặp bố Dung Nham, cô phải chuẩn bị bộ quần áo sẽ mặc sau khi hôn lễ kết thúc, vì thế tới nhà thờ hơi muộn. Mọi người đều đã vào chỗ ngồi, hai người họ vừa đến đã có nhân viên hướng dẫn, đi tới hàng ghế thứ hai dành cho những bạn bè thân thiết, quan trọng. Nhìn thấy người đang ngồi phía đó, bước chân Dung Nham chậm lại, anh định đưa tay kéo lấy Diệp Mộc thì Diệp Mộc đã bước vào trong, thoải mái ngồi cạnh Lê Cận Thần.

Lê Cận Thần quay đầu nhìn Diệp Mộc, cảm xúc không thể diễn tả thể hiện qua nét mặt. Trần Phái Phái ngồi bên cạnh anh, sắc mặt không đổi, gờ tay ôm lấy anh ta, chiếc nhẫn cưới trên ngón áp út lập tức lóe sáng. Diệp Mộc chẳng có cảm giác gì, mỉm cười với bọn họ, Dung Nham im lìm không nói, chỉ nhìn, rồi nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh cô, nắm lấy bàn tay cô.

Khi buổi lễ kết thúc, tuyết rơi thưa hơn một chút, những người tham dự đều là bạn bè thân thiết trong giới của hai vợ chồng Dương – Lâm, mỹ nữ độc thân nhiều không đếm xuể, bọn họ không quản giá lạnh đồng loạt yêu cầu tổ chức màn ném hoa. Diệp Mộc cũng háo hức muốn thử, nhưng bị Dung Nham giữ lại không cho đi, Mộng Mộng và nữ hoàng tiệc tùng phải cùng lúc ra tay, khó khăn lắm mới giành được Diệp Mộc.

Lâm Kinh Vũ đứng trên bậc cao nhất, quay lưng về phía mọi người và ném bó hoa, ba người định leo lên nhưng không kịp nữa, bó hoa kia như có thêm đôi mắt, vun vút bay về phía bọn họ đang đứng, hai bàn tay Diệp Mộc bị Mộng Mộng và Triệu Vũ Triết khóa chặt, cô chỉ còn biết trừng mắt nhìn bó hoa rơi trúng đầu mình.

Tất cả đều lặng im, chú rể Dương Thu hét lên đầu tiên: “Dung nhị thiếu gia! Cầu hôn đi!”

“Cầu hôn! Cầu hôn! Cầu hôn! Cầu hôn!” Mọi người đồng thanh hưởng ứng. Tiếng huýt sáo vang lên không ngớt, Cận Thụy càng “đổ thêm dầu vào lửa”, cầm chỗ pháo màu được bắn lúc hôn lễ kết thúc, phát cho Trần Nguyên cùng những người bạn nhỏ tuổi khác, trong một lúc, không khí trở nên náo nhiệt như có thêm một buổi hôn lễ nữa.

Dung Nham đang bực mình vì cô muốn giả vờ còn độc thân để chạy ra cướp bó hoa, lúc này nhìn thấy cô thực sự lấy được rồi bỗng cảm thấy vui. Anh đứng lên giữa sân khấu, nhìn sắc mặt Diệp Mộc xấu hổ đến nỗi không nói được gì, xoa xoa phần trán bị đụng phải khi nãy, ngược mắt nhìn về phía anh. Những bông tuyết nhỏ và những mẩu giấy nhiều màu đan xen nhau bay bay trong không trung, hai người im lặng nhìn nhau trong không gian náo nhiệt. Mãi đến khi Dung Nham đặt chiếc áo choàng trên tay xuống, chẳng hề để ý, bước xuống từng bậc, cả đất trời bỗng chỉ còn lại con đường nho nhỏ phía trước mặt anh, từng bước, từng bước một, trong đôi mắt Diệp Mộc chỉ còn có Dung nhị công tử, bước trên tuyết, từ từ tiến lại gần.

Dung Nham nhặt đóa hoa hồng trắng trên mặt đất đầy tuyết lên, khẽ mỉm cười, chẳng hề do dự quỳ một gối xuống trước ánh mắt của tất cả mọi người, ngẩng đầu nhìn Diệp Mộc, đưa bó hoa trong tay lên, Diệp Mộc nhận lấy, đưa tay kéo anh đứng dậy. Dung Nham khẽ hôn lên trán cô, dịu dàng yêu thương, đó là niềm hạnh phúc giản đơn mà cả đời này anh không thể hy vọng có thêm một lần nữa.

“Cận Thần?” Lê phu nhân mới cười dịu dàng lên tiếng. Lê Cận Thần trở về với thực tại, khẽ mỉm cười đáp lại, ánh mắt rời đi chỗ khác, nhìn về một nơi bất định.

Sau khi trở về, lúc nào Dung Nham cũng bắt Diệp Mộc phải hứa rằng, ngày mai sẽ đi đăng ký kết hôn. Diệp Mộc không thèm để ý đến anh, anh cứ bám riết phía sau, sốt ruột như đứa trẻ có kẹo mà không được ăn, vòng đi vòng lại khắp trong nhà. Diệp Mộc thay quần áo, xách túi, nói nhân lúc chưa đến giờ tan tầm, đường còn chưa tắc mau chóng xuất phát, còn anh vẫn nằm ườn trên sofa, không động đậy. Cô gọi tên anh, anh tức tối lườm lại cô.

Khoảng thời gian ấy thật tuyệt, trời dần chuyển về tối, nhà nhà đang chuẩn bị bữa tối, cô dựa vào tường thay giày, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn anh cười, trên chiếc tủ để đồ ngoài hành lang có một bình hoa, là bó hoa hôm trước anh tặng, nó nở rộ cạnh khuôn mặt cô, Dung Nham bỗng cảm thấy bút rứt, sau đó lại trở về bình thường, cảm giác như có như không ấy tan biến.

Ding dong! Hai người đang âu yếm nhìn nhau bỗng giật mình, Dung Nham đứng dậy, Diệp Mộc xoay người ra mở cửa.

Cửa vừa mở cả hai người đều ngó ra, trong ánh sáng đèn dịu dàng ngoài hành lang, trong bộ váy da cào trắng muốt và một vầng hào quang sang trọng kiêu sa bao bọc, một khuôn mặt lạnh lùng, sắc sảo, tươi tắn như tỏa sáng, người đó dùng ánh mắt quét qua hai con người đang ở trong phòng. Dung Nham vội vàng xoay người lướt đến: “Cô, cô đã đến!” Diệp Mộc mím môi, nhỏ giọng hỏi: “Mẹ, sao mẹ lại đến?”

Tề Úc Mỹ Diễm khẽ cười khẩy: “Ồ? Hai đứa đang định ra ngoài sao? Đi đâu thế?” Dung Nham mỉm cười, nhẹ nhàng trả lời: “Chúng cháu đi ăn cơm với bố cháu. Thưa cô, nếu cô không mệt, chi bằng cùng đi với bọn cháu luôn?”

“Nếu mệt rồi thì sao?” Tề Úc Mỹ Diễm lạnh lùng hỏi lại, Dung Nham nghe đã biết là không ổn, nhưng mặt không hề biến sắc, nói vô cùng lễ phép: “Vây cô cứ nghỉ ngơi ạ, ngay ngày mai cháu và Diệp Mộc sẽ mời cô dùng bữa tối ạ!” Tề Úc Mỹ Diễm khẽ “hừ” một tiếng nhưng trịch thượng, không nói gì thêm với anh, bước thẳng vào trong phòng. Dung Nham quay sang nhìn Diệp Mộc. Diệp Mộc khẽ đẩy anh ra ngoài, ra hiệu cho anh đi trước. Dung Nham không chịu, nắm lấy tay cô, bước vào trong phòng Tề Úc Mỹ Diễm.

“Mẹ... Tề Ngải Úc có sang không ạ?”

“Có, nó sang cùng với mẹ, còn có cả Khanh Thần.” Tề Úc Mỹ Diễm như ngấu ngiến từng từ khi nhắc đến cái tên Lê Khanh Thần. Diệp Mộc bối rối chuyển chủ đề, Tề Úc Mỹ Diễm cởi áo khoác ngoài, ngồi xuống sofa trong phòng khách, nhìn khuôn mặt trang điểm nhẹ nhàng của Diệp Mộc, lạnh lùng buông một từ: “Nước.”

Diệp Mộc cuống quýt rót một cốc nước ấm, ngồi xuống bên cạnh bà, nhẹ nhàng nói: “Mẹ, mẹ đừng như vậy mà.”

“Như thế nào?!” Tề Úc Mỹ Diễm cao giọng.

“Mẹ cứ nghỉ ngơi đi, buổi tối bọn con về rồi mình nói tiếp được không ạ?” Diệp Mộc dịu giọng thương lượng.

“Con và bố mẹ nó đã hẹn, sắp muộn rồi phải không? Sốt ruột phải không?” Tề Úc Mỹ Diễm từ từ uống nước, quay đầu nhìn cô, hỏi. Diệp Mộc im lặng khẽ gật đầu. Trong đôi mắt tươi tắn của Tề Úc Mỹ Diễm lóe lên một tia sáng mạnh mẽ, bà đứng phắt dậy, vung tay, hất thẳng cốc nước lên mặt Diệp Mộc rồi đặt mạnh chiếc cốc xuống, thu tay lại, giáng một cú bạt tai xuống khuôn mặt Diệp Mộc: “Cái đồ thân lừa ưa nặng này!”

Khi Tề Úc Mỹ Diễm đứng phắt dậy, Dung Nham đã cảm thấy có gì không ổn, nhưng anh đứng xa quá, tới nơi thì chỉ kịp kéo Diệp Mộc đã lãnh trọn cái bạt tai sang một bên. Diệp Mộc ngơ người, chẳng còn phản ứng, ôm mặt... Hơn hai mươi năm qua, đây là lần đầu tiên Tề Úc Mỹ Diễm đánh cô thực sự.

“Cô!” Dung Nham cực kỳ tức tối, nâng khuôn mặt trắng bệch của Diệp Mộc lên, xoa xoa, anh tức tối nhưng không dám nói, nhìn về phía bà mẹ vợ.

“Im mồm!” Tề Úc Mỹ Diễm nhìn anh bằng ánh mắt hình viên đạn. “Tôi dạy dỗ con gái tôi, ai dám nói chen vào?! Cậu! Cút khỏi đây! Lập tức cút khỏi đây!”

Dung Nham hít một hơi thật sâu, ánh mắt sáng bừng như ngọn đuốc. Diệp Mộc vội vã kéo anh lại, thấp giọng nói rồi rít: “Em không sao đâu, anh mau đi đi, đi gọi Tiểu Tề.” Nhưng sao Dung Nham có thể đi được, định mở miệng lý luận thì Tề Úc Mỹ Diễm liền cười khẩy, hùng hổ tiến sát lại, đánh Diệp Mộc một cái như trời giáng, nhưng ánh mắt như tóe lửa kia hoàn toàn hướng về phía Dung Nham: “Cậu có đi không?!”

Diệp Mộc bị đánh, không nói thêm lời nào, quay mặt đi, vẻ mặt không chút cảm xúc. Dung Nham xót xa như có ai vừa móc tim anh ra rồi dùng kim chọc: “Cô, cháu sẽ đi ngay.” Anh đứng chắn trước mặt Diệp Mộc, cố gắng kiềm chế cảm xúc. “Tôi lỗi gì cũng là cháu hết, nếu muốn đánh muốn giết cháu cũng được, nhưng cô không cần phải dùng Diệp Mộc để uy hiếp cháu, cháu không tin là cô xót cô ấy ít hơn cháu.”

“Đừng nhiều lời! Nhanh biến đi!” Tề Úc Mỹ Diễm vênh mặt, lạnh lùng nói.

Dung Nham mang vẻ mặt u ám rời đi, cửa lớn vừa đóng lại, Diệp Mộc ngẩng lên. Tề Úc Mỹ Diễm ngồi phịch xuống, trừng mắt nhìn Diệp Mộc, thở gấp, bất ngờ đôi bàn tay trắng như bóc của bà ôm lấy mặt, khóc nức nở.

Diệp Mộc sao có thể biết được bà làm như vậy là đi trước một bước, sợ cô sẽ tính sổ với bà chứ. Cô bất lực thở dài, rút một tờ giấy ăn đưa cho bà: “Con còn chưa khóc, sao mẹ lại khóc rồi?”

“Tránh ra!” Đôi lông mày dày và đậm của Tề Úc Mỹ Diễm nhướn lên, nước mắt lã chã, đẩy tay con gái ra. “Kiếp trước tôi chắc chắn đã giết cả nhà họ Diệp nhà cô rồi, thế nên kiếp này bố con cô mới làm khổ tôi thế này!”

“Mẹ nói thì cứ nói con, đừng kéo cả bố con vào được không?”

“Thế cô nói đi! Lê Khanh Thần rõ ràng đã đồng ý sau khi tour diễn kết thúc sẽ chuyển cô về tổng công ty ở Hồng Kông, tại sao cô lại không chịu, cứ phải bám riết lấy Dung Nham?”

“Chị Sunny vừa sinh em bé vẫn còn ở lại Hồng Kông, lúc này con trở về, vị trí của chị ấy gần như đã nằm trong tay con, khó khăn lắm con mới có thể thắng tiến một chút, con không muốn trở về Hồng Kông để làm lại từ đầu. Vả lại, cơ hội phát triển ở đây cũng nhiều hơn.”

“Lẳng nhăng! Chẳng qua là cô không muốn trở về Hồng Kông! Diệp Mộc, tôi biết rồi, cô không muốn sống cùng với tôi phải không? Từ nhỏ cô đã như thế rồi, cánh vẫn chưa cứng đã muốn bay lượn, đến một đồng

tiền của tôi cũng không cần! Tôi thật không hiểu nổi, tôi đã làm gì có lỗi với cô nào? Cô thử nói xem, chuyện hai năm trước, tôi đã giúp cô lo toan ổn thỏa thế nào, tại sao cô lại còn trở về làm lành với nó! Trên đời này có bao nhiêu đàn ông, lẽ nào trong mắt cô chỉ có mỗi thằng khốn đó thôi sao?!...”

“Con không thể dứt bỏ anh ấy.” Diệp Mộc đặt hai tay lên cạnh chiếc ghế, nhún vai, đầu cúi thấp, trả lời thành thật, Tề Úc Mỹ Diễm bị cô cắt ngang, chỉ biết nói: “Cô... cô...”, một hồi lâu không nói được gì nữa.

“Trên thế gian này đàn ông nhiều hay ít chẳng liên quan gì đến con. Con đã đi vòng quanh khắp thế giới, nhìn biển hoa hồng ở Áo, những bông tuyết ở Canada, từng đôi trai gái nắm tay nhau, ôm ấp, bất cứ điều gì liên quan đến tình yêu, con đều nhớ đến anh ấy. Nếu không có sự cách biệt hai năm, con lúc nào cũng ở đây, có thể lần hiểu lầm ấy thực sự sẽ khiến con và anh ấy xa nhau, nhưng hai năm qua con không nhìn thấy anh ấy, trong lòng còn càng hiểu rõ hơn, con yêu anh ấy thực sự.” Má vẫn nóng bừng, Diệp Mộc dùng tay thấm thấm nước, nhẹ nhàng đáp lên, trầm giọng nói. “Mẹ, cũng giống như cho dù mẹ có lấy ai, có cùng ai sống hết đời, trong trái tim mẹ cũng chỉ có một mình bố con vậy.”

Tề Úc Mỹ Diễm cẩn thận lau lớp phấn vừa bị nước mắt làm nhòe đi, tức tối ném tờ giấy ăn lên người Diệp Mộc: “Con thử hỏi mình xem, con có giữ được nó mãi mãi không?! Tại sao mẹ lại bị bố con làm chậm mất mười năm? Bởi vì mẹ quá yêu ông ấy, yêu đến không thể khống chế được bản thân, vì thế càng không thể khống chế được ông ấy. Diệp Mộc, con có chắc chắn rằng mình sẽ sống hạnh phúc với nó? Tình yêu của con có thể giữ chân được nó bao nhiêu năm?”

Diệp Mộc ngẩng đầu, nói: “Con cũng không thể vì những điều chưa biết trong tương lai mà từ chối hạnh phúc trước mắt. Mẹ, mẹ có một tình yêu đáng để ghi nhớ suốt đời, tại sao con không thể?”

“Con...” Tề Úc Mỹ Diễm không còn lời nào. Mỗi khi ngang bướng, điệu bộ Diệp Mộc giống hệt bố cô, người đàn ông điển trai có đôi mắt sáng và ngang ngạnh ấy khiến cho Tề Úc Mỹ Diễm yêu một nửa đời người và cũng căm hận một nửa đời người, hôm nay đối diện với đôi mắt giống như thế và một câu chuyện giống như thế, bà bị bất ngờ, không thể thốt nên lời.

Đúng lúc hai mẹ con lặng không nói một lời, Tề Ngải Úc đi đến, Tề Úc Mỹ Diễm dựa vào vai anh, thút thít: “Nó thực sự muốn mẹ tức chết sao? Tiểu Tề... Từ nay về sau mẹ chỉ còn có con thôi...” Diệp Mộc quay mặt đi. Tề Ngải Úc dỗ dành bà như dỗ dành một cô gái, dịu dàng, nhỏ giọng an ủi, cuối cùng cũng làm cho bà mềm lòng, trở về phòng nghỉ ngơi.

“Chuyện gì thế? Sao mẹ lại ra tay thế này?” Tề Ngải Úc nhúng chiếc khăn vào nước lạnh, cầm tới đưa cho Diệp Mộc rồi ngồi xuống cạnh cô, cẩn thận xem xét chỗ đau của cô. Diệp Mộc đỡ lấy chiếc khăn tay, ngả về đằng sau một cách mệt mỏi, thở dài: “Em không sao. Bà ấy chỉ dọa Dung Nham thôi, không ra tay thực sự.”

Tề Ngải Úc bật cười: “Dung Nham vẫn đang ở dưới chờ tin tức, em mau đi gọi cho anh ta đi.”

Diệp Mộc tránh xa căn phòng Tề Úc Mỹ Diễm đang nằm nghỉ, bước đến phòng bếp cách xa gọi cho Dung Nham. Giọng của Dung Nham rõ ràng là vô cùng lo lắng: “Diệp Mộc?”

“Em không sao...” Diệp Mộc nhẹ nhàng nói.

Dung Nham im lặng một lúc, khẽ thở phào nhẹ nhõm: “Chỗ bố mẹ anh, anh đã thu xếp xong rồi, hôm nay mình không đến nữa, em đừng lo lắng.”

Diệp Mộc tựa vào cửa sổ, nhìn người đang đứng trong tuyết cạnh ngọn đèn đường trong đêm kia, đầu cúi thấp, dáng đứng rất thẳng, cái bóng cao lớn dưới ánh đèn vàng vọt đồ dài. Anh quay mặt về hướng cô đang đứng, cánh tay đang cầm điện thoại khẽ kéo chiếc áo khoác màu đen lên một chút, làm lộ ra một góc chiếc áo len màu nâu. Diệp Mộc còn nhớ rất rõ hai ngày trước, trước khi trời tối sầm, cô đã thu dọn tất cả số quần áo ban ngày giặt sạch sẽ cất vào tủ, cầm chiếc áo len ấy có một cảm giác vô cùng êm ái, dễ chịu. “Dung Nham!” Cô gọi anh khe khẽ. “Anh cũng đừng lo lắng nhé!”

Dung Nham trở về nhà thì đã rất muộn, tầng trệt của căn nhà rộng lớn, sang trọng nhà họ Dung chẳng có ai, ngọn đèn tường im lìm phát sáng, những tia sáng u ám thật rất phù hợp với tâm trạng anh lúc này. Anh đứng đó một lúc rồi ngồi cạnh một chiếc kệ nhỏ, cúi đầu tìm một chai rượu mà ông nội anh cất giữ đã lâu, im lặng uống một mình.

Hai cú bạt tai ấy của Tề Ưc Mỹ Diễm quá mạnh, cảm giác xót xa không lúc nào nguôi trong trái tim anh đến giờ vẫn chưa tan biến đi, nghĩ lại khung cảnh tiểu quái thú không nói một lời ăn hai cái bạt tai, Dung Nham nghiêng răng, thiếu chút nữa thì bóp vỡ vụn cốc rượu trong tay.

“Một mình trốn vào đây uống rượu.” Một giọng nam trung niên trầm ấm vang lên. Dung Nham không cần quay đầu nhìn lại, uể oải trả lời: “Bố, bố vẫn chưa ngủ à?”

“Mẹ con làm ầm đến khi con về đến nhà, bố ngủ được sao?” Bố Dung Nham nói, bước đến trước mặt Dung Nham, giữa hai người là cái kệ nhỏ, tự rót một cốc rượu: “Con trai, cô gái nhỏ ấy của con, đây là lần thứ hai con bé cho bố leo cây rồi đấy nhé!”

“Lần này thực sự không trách cô ấy được.” Dung Nham lập tức nhìn về phía bố, cười khổ sở. “Chiều nay bọn con định đến thì mẹ cô ấy tới, cho cô ấy hai cái bạt tai như trời giáng ngay trước mặt con.”

“Cái bà Tề Ưc Thị ấy?” Bố Dung Nham nhớ lại vẻ quý phái của Mỹ Diễm, mỉm cười.

“Vâng... Cuối cùng đuổi cả con đi. Nếu như con sớm biết sẽ có một cục diện khó khăn như hôm nay, những chuyện hư hỏng trước đây, có đánh chết con cũng không làm. Bây giờ trong lòng con vô cùng khó chịu.”

“Phong lưu chán rồi mới nói những lời này, quá muộn rồi.” Bố Dung Nham nâng chiếc cốc lên, cười rồi chạm cốc với anh.

Trong một đêm chớm xuân sau khi tuyết rơi, không thực sự quá lạnh, rượu mạnh sau khi uống vào, hơi cay nóng thổi ra dường như lại ấm áp. Một bên mặt Dung Nham khuất trong bóng tối, hàng mi hơi sụp xuống phản chiếu lên khuôn mặt vẻ u tối. Thế thì anh phải làm sao? Hối hận cũng chẳng có tác dụng gì, tất cả đều đã qua. Chuyện đáng buồn nhất trên thế gian này đó là, khi làm biết bao chuyện hoang đường thời còn trẻ, chàng trai tên Dung Nham hoàn toàn không biết rằng sau này sẽ gặp phải một tiểu quái thú tên Diệp Mộc.

“Muộn quá rồi, bố không ngồi với con nữa.” Bố Dung Nham đặt cốc rượu, cười thoải mái, khẽ vỗ vỗ lên vai con trai vài cái: “Chỗ mẹ con tạm thời con dừng để ý nữa, lần này mẹ người ta có đồng ý gả con gái cho con hay không cũng còn chưa dám chắc chắn.”

“Bố...”

“Hãy chủ động một chút, nhưng đừng giống ông anh Dung Lỗi của con. Nếu như con cũng làm một cuộc kháng chiến tám năm liền thì thể diện của bố mất hết đấy.”

Sáng hôm sau, Dung Nham dậy sớm, lái xe một tiếng đồng hồ tới khu phố cổ mua đồ ăn sáng rồi lại lập tức lái xe trở về nhà Diệp Mộc.

Hôm nay, Tề Ưc Mỹ Diễm bất ngờ hơn hớn đón khách, nhìn thấy Dung Nham xách món sủi cảo lúa mạch nóng hổi trong tay, tươi cười quay lại gọi: “Diệp Tử, mau dậy! Dung nhị thiếu mang đồ ăn sáng đến đây này!”

Dung Nham cúi đầu, lễ phép bước vào trong. Diệp Mộc đi ra, mặc bộ quần áo ở nhà, nhìn thấy anh không kiềm chế được liền lè lưỡi, nhỏ giọng: “Anh sớm thật đấy.”

“Chim dậy sớm để bắt mồi...” Dung Nham ghé sát vào tai cô, giọng nói ngọt ngào, trầm ấm. Anh đưa tay kiểm tra má cô. Diệp Mộc áp tay anh vào tay cô, xoa xoa.

“Đây là món gì thế? Ừ, món này ngon lắm đây!” Tề Ưc Mỹ Diễm cười rồi bày bát đĩa. “Bố Diệp Mộc hồi đây đạp xe đưa cô đi ăn món này suốt.”

Dung Nham trong lòng vui sướng đến phát khóc, ngay sau đó khuôn mặt lại méo đi... chỉ nghe Tề Ưc Mỹ Diễm hướng về phía Diệp Mộc, nhẹ nhàng buông một câu: “Con đi gọi Tiểu Tề và Khanh Thần qua đây cùng ăn sáng.” Diệp Mộc lúc này đứng chống nạnh uống cốc nước đầu tiên của buổi sáng, nghe thấy vậy chút nữa thì bị sặc.

Tề Ngải Ưc và Khanh Thần cũng không cho rằng đây là ý hay. Một buổi sáng trong lành, bốn người trẻ tuổi ngồi quanh bàn ăn sáng không nói một lời, đồ ăn không có vị gì. Chỉ có Tề Ưc Mỹ Diễm là tỏ ra vui vẻ, hào hứng: “Khanh Thần, sao ăn ít vậy? Cháu không ăn thử món cháo này sao? Ngon lắm đấy!”

“Xin lỗi bác, cháu không muốn ăn lắm.” Sắc mặt Khanh Thần khá nhợt nhạt, nhỏ giọng nói. Tề Úc Mỹ Diễm mỉm cười, nghe xong lập tức quay sang Dung Nham: “Dung nhị thiếu gia sao cũng không ăn vậy, cháu cũng không muốn ăn à?”

Không khí lúc này trở nên bế tắc. Diệp Mộc cúi mặt, cắn mạnh cái màn thầu như có thù hằn gì với nó, chẳng nhìn ai. Lê Khanh Thần cúi mặt, nước mắt đã chỉ chực trào ra. Tề Ngải Úc im lặng đưa tay ra, khẽ ôm cô. Tề Úc Mỹ Diễm xoay xoay eo có vẻ rất hào hứng, hết nhìn người này lại nhìn người kia, cuối cùng nhìn về phía Dung Nham, gương mặt Dung Nham không tỏ thái độ gì, mức sữa đậu nành đặt bên cạnh Diệp Mộc rồi quay lại, từ từ ăn hết chỗ cháo trong bát mình.

Tề Ngải Úc thấy không khí có phần không thoải mái, hắng hắng giọng, hỏi Tề Úc Mỹ Diễm: “Mami, hôm nay con cùng mẹ ra ngoài chơi nhé? Hai lần trước mẹ đến vội quá, không có thời gian thăm thú nơi này.”

“Có gì để thăm chứ, mảnh đất này với mẹ chỉ có ấn tượng về gã đàn ông thối tha không có lương tâm...” Tề Úc Mỹ Diễm che miệng. “Dung Nham, cháu đừng để ý nhé, co không nói cháu đâu! Cô nói là nói bố Diệp Mộc, ông ấy không phải là một người có thể ổn định, cũng đi trêu ghẹo con gái nhà người ta, cuối cùng thì đường ai nấy đi, đúng là đồ khốn!” Miệng Dung Nham hơi méo đi, vẫn là nụ cười gượng gạo: “Thưa cô, cháu biết ạ!” Diệp Mộc đập một cái thật mạnh vào chân anh dưới gầm bàn: “Bố em không phải là đồ khốn!” Dung Nham bị hai bên công kích, trong lòng khó chịu không thể kể xiết.

Cảm thấy bầu không khí không ổn, Tề Ngải Úc chuyển chủ đề: “Thế thì đi mua sắm vậy? Bây giờ đang là lúc quần áo mùa xuân vừa tung ra thị trường, con sẽ đi với mami!” Tề Úc Mỹ Diễm tỏ ra có chút hứng thú: “Mẹ đang định nói đến vội quá, không mang nhiều quần áo! Nhưng Tiểu Tề, không phải con phải đi làm sao? Chẳng phải con gần đây đang lo mấy việc cho buổi biểu diễn gì đó của Diệp Mộc sao?” Tề Ngải Úc “ồ” một tiếng, Dung Nham lập tức tiếp lời: “Cô, cháu đi cùng cô! Hôm nay thời tiết rất đẹp, Diệp Mộc và Tiểu Tề đều phải tới trường quay, cháu sẽ đi mua sắm cùng cô!”

“Được thôi.” Tề Úc Mỹ Diễm mỉm cười, quay đầu nhìn Lê Khanh Thần đang im lặng. “Khanh Thần, cùng đi nhé? Diệp Mộc và Tiểu Tề đều bận bịu cả, cháu và Dung Nham đang nhàn rỗi, đi cùng với bác nhé?” Tề Ngải Úc nhìn xuống rồi lại nhìn lên. Diệp Mộc cầm cái màn thầu, cắn ngấu nghiến. Gương mặt Dung Nham như tái xanh.

“Một lúc nữa cháu cùng Diệp Mộc tới công ty, hôm nay không đi cùng bác được rồi, cháu xin lỗi.” Lê Khanh Thần ngẩng lên, trả lời hết sức bình tĩnh. Tề Úc Mỹ Diễm cười khẩy một tiếng, đưa mắt nhìn con trai, Tề Ngải Úc lập tức trở nên bối rối.

45. Chương 45: Cứu Rỗi

Tuyết mùa xuân tan rất nhanh, mới vài ngày trước vẫn còn phủ trắng xóa thành phố C, hôm nay đã trời quang mây tạnh, một khung cảnh ngày xuân tươi đẹp.

Diệp Mộc lái xe, Tề Ngải Úc ngồi bên ghế phụ, ngồi phía sau là Lê Khanh Thần không nói câu nào suốt chặng đường. Diệp Mộc và Tiểu Tề đều đến chỗ buổi biểu diễn, những công việc bị ngừng trệ do tuyết rơi dày hôm nay trở lại bình thường. Từ nay cho đến khi buổi biểu diễn kết thúc, chắc chắn sẽ rất nhiều việc. Khi đến bãi đỗ xe, Lê Khanh Thần nói có chuyện muốn nói riêng với Diệp Mộc, bảo Tề Ngải Úc vào trước.

“Có chuyện gì?” Diệp Mộc bực bội, hỏi. Lê Khanh Thần một lúc lâu không nói gì, Diệp Mộc liên tục liếc về phía sau nhìn cô ta qua gương chiếu hậu, dùng ánh mắt nói: “Tôi rất bận, cô mau mau nói rồi xuống xe.”

“Diệp Mộc!” Lê Khanh Thần cuối cùng cũng mở miệng, “Tôi đã mua vé máy bay thứ Sáu tuần sau, vé một chiều.”

“Chúc chuyến đi vui vẻ.” Diệp Mộc nói hờ hững.

“Không, tôi sẽ không trở lại nữa.” Lê Khanh Thần cũng nói đều đều, thậm chí còn mỉm cười. “Thời gian này... quả thật giống như một giấc mơ. Đối với tôi trước kia mà nói, những tháng ngày sống nhờ vào người

khác, lúc nào cũng phải để ý xem thái độ của người ta thế nào, đúng là sống chẳng bằng chết. Nhưng... vì Tề Ngải Ưc, tôi lại cảm thấy thế cũng đáng. Diệp Mộc, anh cô... thật tốt.”

Bãi đỗ xe rất yên ắng, trong xe cũng vậy, tiếng thở dài cuối cùng ấy của Lê Khanh Thần giống như một bàn tay vô hình túm lấy trái tim Diệp Mộc. Lê Khanh Thần nhắc đến Tề Ngải Ưc, cảm xúc trên khuôn mặt ấy khiến người khác nhìn thấy mà không nở nhần tâm.

“Lần này tôi và anh ấy về Hồng Kông, gặp bố anh ấy rồi, bố anh ấy rất không thích tôi, cực kỳ không thích. Tề Ngải Ưc nói với tôi rằng đừng quan tâm. Thực ra tôi thực sự không quan tâm, với những người không có trái tim như tôi, sao có thể quan tâm đến những thứ này? Nhưng tôi biết Tề Ngải Ưc rất quan tâm, anh ấy yêu gia đình, bác trai, bác gái, và cả cô. Cô không biết, hai năm trước, sau khi tôi ra tay với cô, anh ấy chăm sóc tôi cho đến khi tôi ra viện, rồi không để ý gì đến tôi nữa. Trước đây, cho dù tôi có làm phiền anh ấy thế nào, gây khó khăn cho anh ấy ra sao, anh ấy cũng không hề tức giận với tôi. Nếu như không phải vì sau này tôi thua Lê Cận Thần, mất tất cả, tôi nghĩ cả đời này anh ấy cũng không muốn gặp tôi nữa. Tôi quan tâm đến anh ấy. Anh ấy quá tốt, tôi không thể hại anh ấy thêm nữa. Tôi phải ra đi, phiền cô thứ Năm tuần sau hãy giữ anh ấy lại, đừng để anh ấy phát hiện, cũng đừng để anh ấy đi tìm tôi.”

Bàn tay Diệp Mộc trong vô thức nắm chặt lấy chiếc vô lăng, bóp thật mạnh. Cô ngồi trước, Lê Khanh Thần ngồi sau, một người nhìn về phía trước, một người nhìn sang cửa sổ bên trái, trong xe vô cùng yên ắng, Diệp Mộc nghe thấy hơi thở của Lê Khanh Thần vì xúc động mà trở nên gấp gáp: “Diệp Mộc?” Lê Khanh Thần lên tiếng chờ câu trả lời. Diệp Mộc trả lời chẳng hề liên quan: “Mẹ tôi... tôi cũng chẳng còn biết làm gì với bà nữa.”

“Tôi biết. Cô là con gái ruột của bà ấy, bà nhất định không hy vọng tôi sẽ xuất hiện gần cô thêm nữa. Không sao, tôi sẽ ra đi mãi mãi. Diệp Mộc, chuyện của Tề Ngải Ưc nhờ cả vào cô, vì sự yên bình trong gia đình cô, cũng là vị hạnh phúc của chính cô và Dung Nham, xin cô hãy giúp tôi.” Nói xong, Lê Khanh Thần bước xuống xe, ra khỏi bãi đỗ xe, gọi taxi rời đi. Diệp Mộc ngồi rất lâu trong xe, lòng phức tạp.

Về sau Tề Ngải Ưc hỏi Diệp Mộc, Lê Khanh Thần đã nói với cô những gì? Diệp Mộc vừa thu dọn xong phần sân khấu hỗn độn, bữa bãi, mặt đỏ bừng, đang buông tay áo xuống, ngẩn ra một lúc rồi mới trả lời: “Lê Khanh Thần nói... cô ấy có lỗi với em.” Tề Ngải Ưc gãi gãi đầu, bật cười.

Diệp Mộc hỏi anh: “Có phải anh cảm thấy cô ấy đã thực sự hối cải, em nên tha thứ cho cô ấy? Sau đó sẽ giúp hai người bọn anh vượt qua sự phản đối của dưỡng Tề và mẹ em?”

“... Thật ra anh rất hy vọng bọn em có thể làm hòa.” Tề Ngải Ưc nhỏ giọng nói.

“Em không thể coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra được, em đâu có lương thiện như vậy.” Dừng lại một lúc, cô mới nói tiếp: “Về điểm này em rất giống mẹ.”

“Nói linh tinh.” Tề Ngải Ưc cười, xoa xoa tóc cô. “Mỹ Diễm tiểu thư thực ra rất tốt bụng!”

“Anh thử nghĩ xem bà ấy đối với Dung Nham thế nào... Huống hồ là Lê Khanh Thần? Nếu anh thực sự muốn hạ gục dưỡng Tề thì hãy làm điều đó với mẹ em trước, hiểu không?”

Buổi tối, nghĩ đến những lời ban ngày nói với Tề Ngải Ưc, khi nhìn thấy Tề Ưc Mỹ Diễm, Diệp Mộc cảm thấy có chút lo sợ.

“Mẹ!” Cô nói ngọt ngào. “Thu hoạch thế nào ạ? Có mua được thứ mẹ thích không?”

“Cũng tạm tạm.” Tề Ưc Mỹ Diễm nói đều đều, bà mặc chiếc áo khoác lông trắng muốt mới mua, chiếc vòng trân châu đeo trên cổ, hạt nào hạt nấy to như mắt rồng, đều tăm tắp, chỉ cần nhìn đã biết giá ngất trời.

Tề Ưc Mỹ Diễm chỉ cầm chiếc ví da dài màu đen được nạm đá sáng lấp lánh, Dung Nham theo sát đằng sau, hai tay là bảy, tám chiếc túi, vẻ mặt có phần mệt mỏi.

Sau lưng anh còn có ba cậu thanh niên khỏe mạnh, im lặng xếp thành một hàng bước vào, trong tay mỗi người là các loại túi giấy lớn bé, những logo tinh xảo chói mắt kia, nhìn sang trọng, quý phái y như Tề Ưc Mỹ Diễm.

“Tổng giám đốc Dung!” Cấp dưới đặt đồ xuống, kính cẩn hỏi ý kiến Dung Nham: “Chỗ để ngoài xe kia, có mang vào không ạ?”

Diệp Mộc hít một hơi: “Vẫn còn nữa sao?!” Trong phòng khách lúc này đã chật cứng chiến lợi phẩm của Tề Úc Mỹ Diễm, đến chỗ đặt chân cũng khó tìm.

Dung Nham kính cẩn hỏi ý kiến Tề Úc Mỹ Diễm: “Thưa cô, hay là để ngày mai cháu cho người giúp cô thu dọn dĩa, sau đó mới mang vào?” Tề Úc Mỹ Diễm kiểm tra số chiến lợi phẩm như một nữ hoàng, chậm rãi “ừ” một tiếng.

“VẬY cháu xin phép về, ngày mai cháu đến đón cô. Tối nay cô nghỉ ngơi cho khỏe ạ!”

“Để nói sau đi.” Tề Úc Mỹ Diễm đứng dừng, xua xua tay về phía Dung Nham về sót ruột, ra hiệu anh dừng nhiều lời, mau về đi.

Diệp Mộc trượt khỏi sofa, khoác tay Dung Nham: “Để em tiễn anh!”

Dung Nham mệt cả một ngày, lúc này nhìn thấy cô, cảm thấy vui hơn, thấy cô chủ động khoác tay tiễn anh, anh quên tất cả, hôn cô một cái, cười vô cùng dịu dàng.

Ánh mắt sắc như dao của Tề Úc Mỹ Diễm lúc này chém tới: “Diệp Tử, lại đây thu dọn cùng mẹ nào!”

“Em đi đi.” Dung Nham khẽ xoa xoa tay, ghé sát vào tai cô, thì thầm: “Tối anh sẽ gọi điện cho em!”

Diệp Mộc khẽ gật đầu. Tề Úc Mỹ Diễm khó chịu ho một tiếng.

Dung Nham rất biết điều, lập tức cáo từ. Nhưng Diệp Mộc không rời tay anh, bước cùng anh ra ngoài: “Mẹ, con tiễn anh ấy một lát rồi về ngay...”

“Này Diệp Mộc, con quay lại...” Những lời tiếp sau của Tề Úc Mỹ Diễm bị Diệp Mộc bỏ lại sau cánh cửa.

Dung Nham tranh thủ thời gian, kéo cô lại, khóa chặt trong vòng tay, hôn một cái thật lâu, thật mạnh mẽ. Diệp Mộc bị anh đè đến nỗi mặt đỏ bừng, tựa vào bức tường sau lưng, hơi thở có chút dồn dập. “Chúng mình bây giờ giống điệp viên hoạt động ngầm quá!” Dung Nham khẽ trách móc bằng giọng thật nhỏ bên tai cô, nói xong lại hôn lên cổ cô, không rời dứt ra. Diệp Mộc khúc khích cười trong vòng tay anh: “Đáng đời anh!” Dung Nham rướn người, trán chạm vào trán cô, khẽ than thở: “Buổi tối nếu nhớ anh...” Hơi thở nóng ấm của anh phả trên mặt cô, Diệp Mộc cảm thấy buồn, quay mặt đi trốn, nhưng anh cứ khóa lấy môi cô, không cho thoát ra, mặt cô đỏ bừng, khẽ đắm vào ngực anh.

Hai người đều sợ Tề Úc Mỹ Diễm sẽ bất ngờ mở cửa nhưng cũng chẳng rời nhau. Cuối cùng, vẫn là Dung Nham lý trí hơn, kéo cô ra từ trong vòng tay, chỉnh lại đầu tóc và trang phục, hôn nhẹ vào đầu mũi cô: “Ngoan, vào trong đi.” Diệp Mộc mím chặt môi, quay người bước đi, không hề bất ngờ khi bị anh kéo giật lại: “Tiểu Mộc...” Anh ôm chặt lấy cô từ phía sau, thì thầm chẳng rời: “Tiểu Mộc, bảo bố Tiểu Mộc...”

Khi cô bước vào trong nhà, hiển nhiên là Tề Úc Mỹ Diễm sầm mặt lại, nhìn thấy vết hằn màu hồng trên trán Diệp Mộc, bà tức tối cầm chiếc hộp màu đỏ, gõ mạnh vào đầu gối cô: “Ngu dốt!”

Diệp Mộc “ui da” một tiếng: “Cái gì mà nặng thế ạ?”

Mở ra xem thì ra đó là một gốc nhân sâm to bằng cánh tay một đứa trẻ ba tuổi, nhìn qua thì có vẻ rất lâu rồi.

“Woa...” Diệp Mộc cẩn thận búng vài cái lên bề mặt. “Hôm nay rốt cuộc mẹ đã tiêu của anh ấy bao nhiêu tiền?!” Tề Úc Mỹ Diễm cười vui sướng, giơ hai tay ra tạo thành hình một con số vĩ đại. Mặt Diệp Mộc xanh lét: “Mẹ...”

“Đây là mẹ đang thăm dò nó thôi, cách trực tiếp nhất để nhìn một người đàn ông là xem thái độ kiếm tiền và tiêu tiền của anh ta. Nếu như đến điều này mà Dung Nham cũng tiếc thì tiếp theo sẽ nói chuyện thế nào đây?!” Tề Úc Mỹ Diễm nói rất trôi chảy. “Huống hồ cái này mua về cũng đâu phải là vì mẹ muốn ăn, mấy ngày nữa đi gặp mặt bố mẹ nó, mẹ cũng phải chuẩn bị món quà gặp mặt chứ, không thể để mình lép vế được. Nhà họ coi thường mẹ cũng chẳng vấn đề gì, nhưng nghĩ rằng nhà mình không quyền không thể rồi ức hiếp cô thì làm sao?”

“Mẹ! Mẹ đồng ý cho con và Dung Nham rồi?” Diệp Mộc kinh ngạc hỏi.

“Cái tai nào nghe thấy mẹ nói như thế?” Tề Úc Mỹ Diễm cầm một miếng ra xem xét, cười khẩy. “Mẹ nói là chẳng may ra.”

Diệp Mộc nhìn thần sắc ấy, trầm nghĩ: Dung Nham tiêu tiền lần này hoàn toàn xứng đáng.

“Đến đây, chỗ này cho con.” Tề Úc Mỹ Diễm đưa chiếc đồng hồ và hai món đồ trang sức đá quý cho cô. “Con thử xem sao, nhân hiệu này đặc biệt phù hợp cho con đeo bây giờ!” Diệp Mộc lật lật phần ghi giá, lắc đầu để lại. “Những thứ này mẹ cứ cho vào két cho an toàn.”

Tề Úc Mỹ Diễm tiện tay đặt đồng hồ sang một bên trên chiếc bàn trà, lườm cô một cái: “Không biết gì cả!” Vừa nói bà vừa lật ra chiếc ví da dành cho nam: “Cái này là cho Tiểu Tề, mà nó đâu rồi? Lại tối ngày dính vào cái con bé kia rồi hả?”

Diệp Mộc nghe thấy bà chủ động nhắc đến Lê Khanh Thần, do dự một lúc, cuối cùng mở miệng: “Mẹ, từ nay về sau mẹ có thể đừng nói xấu cô ấy trước mặt dượng Tề nữa được không? Tiểu Tề đã đủ khó khăn rồi, nếu bọn họ muốn yêu nhau thì cứ để cho bọn họ như thế đi!”

“Con!...”

Thiếu chút nữa thì Tề Úc Mỹ Diễm đập chiếc ví da vào mặt Diệp Mộc: “Là mẹ nói xấu sao?! Diệp Mộc, sao con không nghĩ xem, hai năm trước là ai đã hại con thành cái bộ dạng nửa sống nửa chết ấy hả?! Con bị điên rồi sao? Nó mà cưới Tiểu Tề, con và Dung Nham gọi nó là gì? Chị dâu? Con có mà chướng mặt cả đời?! Mẹ làm như thế là vì ai? Tách nó ra khỏi Tiểu Tề cũng là vì ai? Cái con bé ngu ngốc không có đầu óc, vô tâm vô tính này!”

Diệp Mộc giơ tay phản kháng: “Không mang người khác vào để công kích!”

Tề Úc Mỹ Diễm đánh vào vai cô một cái: “Biến ngay! Sớm muộn gì con cũng làm mẹ tức chết!”

“Mẹ...” Diệp Mộc ghé sát lại, ôm lấy bà, mặt vùi vào chiếc áo da mềm mại, ngửi mùi nước hoa nhẹ nhàng, nũng nịu: “Mẹ ơi, mẹ... mẹ... mẹ...”

Hình như đã mười sáu năm rồi thì phải, đó là lần gần nhất cô dựa vào mẹ một cách thân mật như thế này, ngoan ngoãn nép vào lòng bà như thế này. Tề Úc Mỹ Diễm nắm bàn tay con gái, run run như không thể cảm nhận được.

“Mẹ, thật ra không phải con ngốc đâu. Khi mới quyết định sẽ yêu Dung Nham, quả thật là con bồng bột. Anh ấy đối tốt với con, anh ấy nhìn đẹp trai, cái gì anh ấy cũng tốt, con thích anh ấy. Sau này, khi đã yêu nhau rồi, trải qua rất nhiều chuyện, xa nhau hai năm, con đã suy nghĩ rất thấu đáo. Ngày trước là con đã nhìn nhận mình nhẹ nhàng quá. Bởi vì anh ấy tốt, vì thế lúc nào con cũng tự ti, chính vì tự ti nên mới rất sợ phải chịu tổn thương, sợ mất anh ấy. Khi đó anh ấy như một thân cây, con giống như loài tầm gửi, dựa vào anh ấy mà sống, không hề có sự tự lập. Nhưng bây giờ đã khác rồi, con đã có nền tảng của riêng mình, con có công việc, có năng lực, có chức vị, có địa vị xã hội, con và anh ấy kề vai sát cánh, vì thế con không sợ. Mẹ, về sau anh ấy lo sợ sẽ mất con nhiều hơn là con lo sợ anh ấy sẽ không cần con. Mẹ đừng làm khó Lê Khanh Thần thêm nữa, đối với con, từ lâu chuyện cô ấy làm đã chẳng còn ý nghĩa gì cả. Quá khứ của cô ấy với Dung Nham là có thật, con gọi cô ấy là gì cũng không thể nào thay đổi. Chắc chắn trước đây Dung Nham không chỉ có một mình cô ấy, con mà cứ để ý từng người, từng người một thì chưa đợi đến lúc già đã chết rồi! Mẹ, Tiểu Tề đối với mẹ rất tốt, về chuyện này mẹ cũng đối tốt một chút với anh ấy đi. Con biết, ngoại trừ con ra, người mẹ yêu thương nhất chính là anh ấy, bây giờ con đã tìm được hạnh phúc của riêng mình rồi, mẹ tác thành cho anh ấy đi, để anh ấy cũng được hạnh phúc!”

Tề Úc Mỹ Diễm đã không còn vỗ vỗ vào lưng cô, Diệp Mộc cảm thấy bà có gì không bình thường, ngẩng đầu nhìn phát hiện ra một Tề Úc Mỹ Diễm máu lạnh vô định, lúc này khóe mắt cũng long lanh. Những giọt nước mắt ấy chân thật đến mức Diệp Mộc khựng lại: “Mẹ...”

“Chẳng biết con đang nói gì... Như đọc về ấy...” Tề Úc Mỹ Diễm nói nhẹ nhàng để che giấu sự xúc động, quay mặt sang một bên.

Diệp Mộc hít một hơi thật sâu, ngồi xuống cạnh bà, đưa tay ôm bà. Lúc đầu Tề Úc Mỹ Diễm hơi đẩy ra, về sau từ từ tựa vào cô.

“Mẹ!” Diệp Mộc nhỏ giọng gọi. “Con thực sự không sợ, con có mẹ mà, có mẹ, con chẳng sợ gì nữa!”

Tề Úc Mỹ Diễm không thể kìm nén nổi, bật khóc. Rồi bà lau nước mắt, tránh không để rơi lên chiếc áo da mới mua. “Cô đừng có mà đổ dành tôi... Con bé đáng ghét!”

Hai mươi bảy năm, cái con bé đáng ghét này... cuối cùng cũng đã lớn rồi. Không còn phải giả vờ cô đơn, giả vờ lạnh lùng, giả vờ kiên cường và không tin tưởng. Không còn phải lúc nào cũng nhìn cô lạnh lùng, nói năng nặng nề, mắng mỏ nữa. Không còn yếu đuối, sợ hãi, chạy trốn, bị người khác làm cho tổn thương nữa, thậm chí không còn mù quáng vì tình yêu, không còn bị mất thăng bằng vì những thứ tình cảm phải kiềm chế nữa. Bà đã nuôi lớn một cô con gái như vậy, dạy nó biết thấu tình đạt lý, khỏe mạnh, vui vẻ, hạnh phúc, bình an. Diệp Mộc, từ nay thật không phí hoài tình yêu thương mẹ dành cho con.

46. Chương 46: Cầu Hôn

Tâm trạng của Diệp Mộc và Dung Nham bây giờ giống hệt như học sinh bảy, tám tuổi, nội quy trường lớp và quy định gia đình nghiêm ngặt, không cho phép yêu sớm nhưng vẫn cứ yêu đến chết đi sống lại, trong tâm trí chỉ còn có người kia, sự ngăn cản của phụ huynh chỉ là vô nghĩa. Hai người nghĩ trăm phương ngàn kế để tạo cơ hội được gặp nhau, bởi vì thời gian nung nấu quá lâu mà đến lúc gặp nhau lại rất ngắn ngủi nên rất cuồng nhiệt. Mỗi ngày đều nhớ một người, vô cùng muốn gặp nhưng không được gặp, đúng là một trách nhiệm rất ngọt ngào.

Buổi sáng hôm nay, khi Dung Nham gọi điện giục Diệp Mộc dậy, trong điện thoại cô húng hắng ho vài tiếng, anh lập tức thấy xót xa. Và thế là buổi tối khi Diệp Mộc đi tiếp khách ở ngoài, đã “vô tình” gặp anh.

“Anh cũng ở đây à?” Diệp Mộc bước từ nhà vệ sinh ra, nhìn thấy anh xuất hiện như biến ra từ không khí, vui mừng khôn xiết.

“Mời mấy khách hàng dùng cơm, ở ngay căn phòng kế bên em.” Dung Nham khoanh tay tựa vào tường, nói. Diệp Mộc nhìn anh bán tín bán nghi. Dung Nham bị cô nhìn chăm chăm đến nỗi mất tự nhiên, hơi quay mặt đi, khẽ ho một tiếng. Diệp Mộc cảm thấy bộ dạng này của anh rất đáng yêu, cười khúc khích rồi kiễng chân lên, hôn vào cằm anh. Dung Nham lấy lại vẻ bình tĩnh, cúi đầu mỉm cười, đôi mắt đào hoa kia như xao động.

Diệp Mộc trở về đến phòng ăn không bao lâu, anh đã cầm cốc bước vào. Nhà sản xuất vừa nhìn thấy Dung Nham nhí thiếu gia, cười tít mắt: “Dung nhí thiếu gia! Mau mau ngồi xuống uống với chúng tôi vài chén!” Dung Nham cũng không từ chối, mỉm cười ngồi xuống bên cạnh Diệp Mộc: “Tôi cũng ở ngay phòng bên cạnh, qua đây xem sao, mời mọi người một ly. Mọi người cứ tự nhiên, không cần để ý đến tôi.” Một tay anh đặt trên chiếc ghế Diệp Mộc ngồi, dường như là một động tác vô cùng tự nhiên, nhưng mọi người đều nhìn thấy tình ý trong đó.

Một người hợp tác với Lương Thị, mỉm cười thân mật với Dung Nham, mời rượu. Dung Nham là khách nên không chối từ. Đến khi một người tới mời thuốc, anh chỉ cười rồi giơ tay lên. Có người nói: “Diệp tiểu thư của chúng ta quản nhí thiếu gia nghiêm vậy sao? Đến thuốc cũng không cho hút.” Diệp Mộc vội vàng xua tay phủ nhận: “Đâu có!” Mọi người đều cười, Dung Nham cũng khẽ mỉm cười, chạm nhẹ vào phần tóc bên tai cô một cách rất tự nhiên, nói: “Gần đây họng cô ấy không được khỏe cho lắm.”

Lời này được nói ra, trong suốt bữa tối, không ai hút thêm điều thuốc nào nữa. Diệp Mộc lúc ấy trong một tràng những lời ca ngợi không ngớt, thoải mái tự nhiên, khẽ mỉm cười. Về sau, cô khẽ liếc người đàn ông bên cạnh mình. Hôm nay, anh mặc chiếc sơ mi màu vàng, ống tay áo xắn lên đến nửa cánh tay, để lộ ra cánh tay rắn chắc, khỏe khoắn, tay cầm chiếc ly. Anh đang nói chuyện với người ngồi bên cạnh, không biết đang nói gì, nhưng hình như rất vui vẻ. Diệp Mộc nhìn khuôn mặt điển trai của anh dưới ánh đèn, bất ngờ cảm thấy hơi ghen tị, tại sao quen nhau đã nhiều năm như vậy rồi mà anh chẳng hề già đi chút nào, mỗi nụ cười đều đẹp y như lần đầu tiên cô nhìn thấy anh. Dung Nham thỉnh thoảng quay đầu lại, nhìn thấy cô đang len lén nhìn anh như đang suy nghĩ điều gì đó, mỉm cười, khẽ chạm nhẹ vào mái tóc cô.

Diệp Mộc thu lại ánh mắt, uống một ngụm nước ấm khi này anh cho người mang đến, mắt nhìn mũi, mũi ngó tim. “Anh đẹp trai lắm sao?” Dung Nham không nhận được, ghé sát lại gần, nhỏ giọng hỏi. Diệp Mộc không trả lời. Bàn tay anh luồn xuống bên dưới chiếc bàn, nắm lấy ngón tay cô bên dưới chiếc khăn trải bàn, khẽ xoa xoa. Diệp Mộc ngẩng đầu nhìn anh, anh dùng bàn tay còn lại nâng ly, giả vờ như chẳng hề có chuyện gì xảy ra. Diệp Mộc không nên được cảm xúc, mỉm cười.

Buổi sáng thứ Năm. Lê Khanh Thần gọi điện: “Diệp Mộc! Tại sao anh ấy nói lần công tác này không cử anh ấy đi?!” Diệp Mộc hỏi lại: “Ai cơ?” Lê Khanh Thần rõ ràng là tức tối, cũng rõ ràng là đã cố kiềm chế: “Tề Ngải Ưc! Anh trai cô!”

“Tại sao tôi lại phải cử anh ấy đi?” Diệp Mộc bình tĩnh nói. “Anh ấy là nhiếp ảnh gia, những chuyến đi thể này vốn dĩ không dành cho anh ấy.”

“Thế thì tôi sao mà đi được?!”

“Đây là chuyện của cô, chẳng liên quan đến tôi. Cô và anh ấy ở bên nhau, tôi chưa bao giờ ngăn cản, giờ cô muốn đi, tôi cũng không ngăn được. Chỉ là với Tiểu Tề, cô phải tự mình đi nói với anh ấy, chính anh ấy đã ở bên cô những lúc cô thê thảm nhất, bây giờ cô dường như khỏe rồi, không cần anh ấy nữa, cô muốn bay đi, vậy thì cô tự đi mà giải thích với anh ấy. Xin lỗi, tôi không thể mang cái tội là đồng mưu với cô được. Nếu không, đến lúc cô ra đi nhẹ nhàng rồi, cả đời này Tiểu Tề sẽ trách tôi.”

Lê Khanh Thần im lặng. Diệp Mộc đợi một lúc lâu: “A lô?”

“Tôi đây.” Giọng nói Lê Khanh Thần vẻ khó nghe.

Diệp Mộc hít một hơi: “Cô... bay chuyến nào?”

“... Tối mai.” Lê Khanh Thần khẽ thở dài. “Được thôi, không làm khó cô nữa. Tôi sẽ tự mình nói với anh ấy, cô cứ làm việc đi. Diệp Mộc, tạm biệt cô.”

Diệp Mộc hồ hững “ừ” một tiếng, nói: “Tạm biệt.”

Thực ra ai cũng là trung tâm vũ trụ của chính mình. Sau khi cúp máy, Diệp Mộc nghĩ, nếu cô ở vị trí của Lê Khanh Thần, lúc đầu những chuyện kia chỉ cần có khả năng có thể thực hiện, có lẽ cô cũng sẽ làm như vậy. Không trách được cô ấy phải không? Tình yêu của ai mà có thể quan trọng hay hơi hợm hơn của ai chứ?

Bàn tay cô vừa chạm vào nút gọi, do dự một lúc, còn chưa kịp gọi đi thì cái tên ấy đã hiện lên nhấp nháy. Dung Nham gọi tới.

“A lô?” Diệp Mộc mỉm cười. “Em đang định gọi cho anh đây!”

Hình như Dung Nham đang ngồi trong xe: “Mẹ anh dùng dùng bắt anh về nhà để hỏi chuyện, không biết đã xảy ra chuyện gì, nếu như có muộn, buổi trưa anh sẽ cho người đến đón em và cô.”

“Em đang định nói với anh chuyện này, có thể em sẽ đến muộn một lúc.”

“Hả?” Dung Nham cảm thấy kì lạ. “Em có chuyện gì sao?”

“Em phải đi tìm Tề Ngải Ưc, có một số chuyện muốn nói với anh ấy.”

“Được rồi, em cố gắng đừng đến muộn nhé! Liên lạc sau.” Dung Nham hình như đã về đến nhà, vội vã cúp máy.

Tề Ngải Ưc lúc nào cũng tin tưởng Tề Ưc Mỹ Diễm. Trong mắt anh, Tề Ưc Mỹ Diễm toàn tâm toàn ý yêu thương anh, tín nhiệm anh, tán thành mọi quyết định của anh, ngăn cấm chuyện hôn sự của anh và Lê Khanh Thần chỉ là do dượng Tề bảo thủ mà thôi. Diệp Mộc thấy đau đầu, không thể không bái phục cách làm của mẹ. Trên thế giới này, trừ ông bố Diệp Lâm của cô ra, tất cả đàn ông đều phục tùng bà.

“Diệp Mộc, anh thực sự ok, điều bố lo lắng chẳng qua là sản nghiệp, anh đã nói rõ ràng, một đồng của ông ấy, anh cũng không nhận. Em yên tâm, anh và Khanh Thần không vấn đề gì, sẽ hạnh phúc thôi.”

“Tề Ngải Ưc!” Diệp Mộc nói tới nói lui mà không biết nói thế nào cho anh hiểu, tức giận nói: “Anh đã bao giờ nghĩ cho Lê Khanh Thần chưa? Cô ấy là một người kiêu ngạo như vậy, có thể thực sự nghe lời anh, không danh không phận mà ở bên anh sao? Tề Ngải Ưc, sao mà anh lại... thế này! A... Phien chết mất!”

Tề Ngải Ưc cười ngặt nghẽo, xoa xoa đầu em gái: “Diệp Tử, em bắt đầu nghĩ cho cô ấy từ khi nào vậy?”

“Là em nghĩ cho anh! Anh thích cô ta, muốn cưới cô ta, em hy vọng anh sẽ vui vẻ, hạnh phúc, vì thế mới chỉ cho con đường đúng đắn! Tề Ngải Ưc, anh đáng ghét quá!” Diệp Mộc cau mày.

“Khanh Thần sẽ không để ý đâu, vấn đề này bọn anh đã nói chuyện rồi.” Tề Ngải Ưc vẫn không tin.

Diệp Mộc bắt lực, đành nói thật: “Lê Khanh Thần, cô ấy muốn đi! Muốn rời xa anh! Cô ấy nhờ em ra tay cử anh đi công tác. Tiểu Tề, cô ấy biết tình cảm của anh và dưỡng Tề, vì thế không muốn làm hai bố con anh mất hòa khí, cô ấy nói, cô ấy muốn rời xa anh mãi mãi.”

“Diệp... Diệp Tử...” Tề Ngải Ưc nửa tin nửa ngờ.

“Thật mà, chuyến bay tối mai! Em không biết cô ấy muốn đi đâu, cô ấy chỉ nhờ em giữ anh lại, không để cho anh biết.” Diệp Mộc đã cố gắng hết sức rồi.

Tề Ngải Ưc suy nghĩ hai giây, rút điện thoại ra gọi, một tiếng, hai tiếng... Anh mím chặt môi, sắc mặt dần biến đổi. Diệp Mộc cảm thấy có gì không ổn, vội vã hỏi: “Sao thế? Cô ấy không nghe máy à?”

“Có lẽ... là không mang theo bên mình, không sao đâu! Buổi sáng cô ấy ra khỏi nhà còn nói sẽ quay về sớm thôi, buổi tối cô ấy còn nấu cơm cho anh...” Tề Ngải Ưc nắm chặt ghế. “Không sao đâu. Diệp Tử, em đừng lo lắng, buổi trưa đi gặp bố mẹ Dung Nham, thể hiện tốt vào nhé!” Nói xong, anh chau mày, bước nhanh ra ngoài. Diệp Mộc trầm nghĩ, buổi sáng Lê Khanh Thần vẫn còn gọi điện cho cô, sao có thể không mang theo điện thoại? Bỗng nghĩ đến một khả năng, cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng Diệp Mộc.

Dung Nham quả thật không thể đến đón, Diệp Mộc và Tề Ưc Mỹ Diễm ngồi vào trong xe, về mặt bà không vui vẻ gì, cô vẫn cảm thấy hơi lo, không biết tại sao, cô luôn có cảm giác chuyện của Dung Nham và Tiểu Tề có thể liên quan tới nhau.

Đến nơi gặp mặt, Dung Nham đã đợi sẵn ở cửa, đích thân mở cửa xe cho Tề Ưc Mỹ Diễm. Hôm nay, Tề Ưc Mỹ Diễm nhìn rất phong cách, hào quang phát ra khiến người khác không dám nhìn thẳng vào bà. Bà làm mặt lạnh lùng bước phía trước, Dung Nham ghé sát vào tai Diệp Mộc, nói nhỏ: “Sáng nay Khanh Thần đến nhà anh, kể hết mọi chuyện mà cô ấy đã làm hai năm trước cho bố mẹ anh nghe.”

Diệp Mộc thấy bất an: “Lúc nào vậy? Tầm khoảng trước hay sau chín giờ?”

“Lúc anh gọi điện cho em, cô ấy vừa đến được một lúc.”

“Làm gì thế?” Tề Ưc Mỹ Diễm nhìn hai người đang lén lút nói gì đó sau lưng bà, lạnh lùng hỏi.

Dung Nham sợ hãi, khoác tay Diệp Mộc lập tức đuổi theo sau.

Bố mẹ Dung Nham cũng vừa tới nơi, một trước một sau cùng với Tề Ưc Mỹ Diễm bước vào bên trong. Gặp nhau trước đại sảnh, Tề Ưc Mỹ Diễm vô cùng thoải mái và dịu dàng mỉm cười rồi khẽ gạt đầu, sau đó bà cởi áo khoác ngoài, Dung Nham theo sau lập tức đỡ lấy, cẩn thận vuốt thẳng, treo lên mắc. Điều này khiến cho khuôn mặt bố mẹ Dung Nham khi này đưa áo khoác ngoài cho mấy nhân viên phục vụ chuyển sắc xanh. Bố Dung Nham nhìn thấy, mượn cớ hơi cúi đầu khẽ ho một tiếng, khóe miệng nhếch lên.

Đây là lần đầu tiên Diệp Mộc nhìn thấy bố mẹ Dung Nham, nói không căng thẳng thì chắc chắn là nói dối. Ai biết được bố Dung Nham vừa ngồi xuống đã nhìn cô mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Diệp Mộc, trầm nghe không bằng một thấy.” Diệp Mộc không biết phải trả lời sao, ngồi im đó, mặt bỗng đỏ bừng, chỉ biết mỉm cười lại với ông. Bàn ăn ở nhà hàng này là loại bàn dài, Dung Nham ngồi ở vị trí đầu, bên phải là Tề Ưc Mỹ Diễm và Diệp Mộc, bên trái là bố mẹ anh, vì thế Diệp Mộc ngồi cách anh không gần lắm, trong lòng càng hoảng hơn.

Tề Ưc Mỹ Diễm có vẻ không biết chuyện gì đang xảy ra. Bà đang uống trà, nghe thấy lời này liền cười rồi vuốt vuốt tóc: “Ồ? Dung Nham, cháu về nhà kể gì với bố mẹ về Diệp Mộc vậy? Nói thử xem, cô đánh giá cho.” Câu hỏi của bà khá bất ngờ, Dung Nham lập tức cảm thấy căng thẳng, ánh mắt không ngừng bay về

phía bố mình cầu cứu. Bố Dung Nham điềm tĩnh cầm ấm trà tinh xảo, rót cho Tề Úc Mỹ Diễm một chén, nói: “Con bé rất ngoan, chúng tôi đều thích.”

Đúng là cao thủ xuất chiêu, một chiêu đã phân thắng bại. Những kế hoạch trong lòng Tề Úc Mỹ Diễm bị một câu nói này của bố Dung Nham làm cho bay biến cả, người ta chẳng nói tốt về Diệp Mộc, bà còn nhắc lại những chuyện cũ thì sẽ tỏ ra hẹp hòi, và cũng không có lợi cho Diệp Mộc sau này. Lúc này, cho dù có không hài lòng và nghi ngại gì về bố mẹ Dung Nham, Tề Úc Mỹ Diễm cũng không thể nói ra, ánh mắt bà đưa qua đưa lại, cuối cùng đành cho qua mọi chuyện.

Thời trẻ, bố Dung Nham còn phong lưu hơn cả Dung Nham, đến nay tuy đã theo con đường chính trị, bình lặng hơn, nhưng bản lĩnh làm cho phụ nữ vui vẻ không hề mất đi, so với mẹ Dung Nham, ông và Tề Úc Mỹ Diễm nói chuyện hợp hơn, cộng thêm Dung Nham tiếp lời, bàn ăn bỗng rộn rã tiếng cười, rất náo nhiệt.

Nhân cơ hội Tề Úc Mỹ Diễm vào nhà vệ sinh, Diệp Mộc đi theo, hỏi: “Mẹ, thế nào ạ?”

“Chẳng thế nào cả.” Tề Úc Mỹ Diễm từ từ rửa tay. “Hôm nay mẹ đến chỉ là để thăm dò mà thôi, chỗ Dung Nham mẹ vẫn chưa xong đâu...” Bà cười một cách thần bí. “Vì thế, bố mẹ nó cứ tạm thời để đấy. Con yên tâm, mẹ đảm bảo hôm nay mẹ tuyệt đối nhẹ tay, không làm bọn họ sợ đâu.” Diệp Mộc không biết bà đang nghĩ gì, cô lẽ lười làm mặt quỷ với người phụ nữ xinh đẹp đang trang điểm lại trong gương, cuối cùng cũng an tâm hơn phần nào.

Do vụ tai nạn hai năm trước của Dung Nham và trước đó nữa, vì công việc của Diệp Mộc mà Dung Nham bị phát tán một clip đáng xấu hổ, mất mặt cả nhà Dung gia, mẹ Dung Nham cực kỳ không hài lòng với Diệp Mộc. Nhưng sáng nay, Lê Khanh Thần đến nhà, kể hết chuyện cô ta đã bắt tay với một tiểu minh tinh bên cạnh Diệp Mộc để hại Diệp Mộc, làm cho Dung Nham nghĩ rằng cô có thai, dẫn đến việc xảy ra vụ tai nạn. Lúc ấy mẹ Dung Nham cảm thấy bối rối.

Giờ đây Diệp Mộc đang ngồi đối diện bà, thỉnh thoảng lại rót thêm nước. “Thưa bác, bác dùng thử cái này xem ạ!”

Cô đẩy một khay điểm tâm sang, rất nhẹ nhàng. Mẹ Dung Nham quan sát một hồi lâu, xem ra đây là quả thật là một đứa trẻ ngoan ngoãn, tốt bụng, tuy không có vẻ long lanh, sang trọng như Lê Khanh Thần nhưng là một cô gái xinh đẹp, nét na khiến người khác rất hài lòng. Cô đã phải tan nát trái tim vì hôn sự với cậu con trai phong lưu của bà, hai năm nay Dung Nham vì Diệp Mộc mà tu tâm dưỡng tính như thế nào bà đều thấy hết, bây giờ mọi hiểu lầm cũng đã được làm sáng tỏ, bà càng lúc càng cảm thấy yêu quý Diệp Mộc.

“Diệp Mộc!” Mẹ Dung Nham khẽ mỉm cười, gợi chuyện: “Sau khi cháu và Dung Nham kết hôn, có định tiếp tục công việc không?” Diệp Mộc nghĩ ngợi, không tiện trả lời trực tiếp, quay sang nhìn Dung Nham lúc này đang bàn luận về trà đạo với Tề Úc Mỹ Diễm, nhẹ giọng nói: “Cháu nghe theo Dung Nham ạ!” Mẹ Dung Nham gật đầu hài lòng, cười rồi nhìn về phía con trai. Tề Úc Mỹ Diễm cũng nhìn Dung Nham, Dung Nham lập tức “vuốt ve”: “Con theo Diệp Mộc, cô ấy vui là được!”

Bố Dung Nham khẽ cười: “Đây đúng là rất tôn trọng lẫn nhau.” Ai nấy đều mỉm cười, Diệp Mộc vội vàng cúi đầu giả vờ đang uống trà.

Mẹ Dung Nham lại nói: “Tiểu Mộc, về sau có thời gian cháu thường xuyên đến nhà chơi nhé!” Tề Úc Mỹ Diễm tiếp lời như trêu đùa: “Đúng thế, Diệp Tử, Dung Nham mà không đối tốt với con, con cứ nói với bác đây, nhất định bác ấy sẽ cho nó biết tay!” Mẹ Dung Nham cười nhỏ nhẹ. Diệp Mộc cuống quýt lên tiếng trả lời: “Vâng! Cháu biết rồi ạ! Thưa bác, cháu rót thêm cho bác chút trà ạ...”

Ba người lớn đều có chủ đề để nói chuyện, Dung Nham thấy nguy hiểm về cơ bản đã được giải quyết, giữa bữa ăn lấy cớ lấy thêm thức ăn, kéo Diệp Mộc ra ngoài.

Nơi họp mặt tư nhân này là sân nghiệp dưới tên của Dung Nham, hôm nay chỉ có năm vị khách. Dung Nham thoải mái chọn một căn phòng rồi bước vào, đóng cửa lại, hai người đều thở phào nhẹ nhõm. Diệp Mộc gãi đầu: “Khí phách của bố anh lớn thật, em cứ ngẩn ra... Dung Nham, em cảm thấy mẹ anh không thích em lắm!” Dung Nham nhắm mắt, xoa xoa huyệt thái dương: “Em yên tâm, mẹ anh mà so với Mỹ Diễm tiểu thư thì không khó đối phó đâu.”

“Ừm... Em phải đi nói cho mẹ em biết đây!” Diệp Mộc như một đứa trẻ. Nhưng Dung Nham thì bị dọa cho sợ chết khiếp, ôm cô thật chặt: “Em dám!” Diệp Mộc cười lớn.

Dung Nham lúc này mới thả lỏng tay một chút, thở dài: “Cánh cửa này cuối cùng cũng vượt qua rồi.”

“Dung Nham!” Diệp Mộc khẽ lắc lắc người. “Bố anh ngày trước chẳng phải hy vọng anh sẽ cưới Lê Khanh Thần sao? Em nhớ ông nói Lê Khanh Thần là “người của anh...” Lời chưa nói hết, Dung Nham đã chiếm lấy môi cô mà hôn. Diệp Mộc ứ ớ chống cự, ý muốn cản lại anh, nhưng cuối cùng bị anh nhân cơ hội đó mà tấn công, một nụ hôn như làm trời đất điên đảo.

“Còn dám nhắc đến nữa không?” Cuối cùng, lúc buông ra, Dung Nham khẽ cắn một cái vào khoe miệng cô, cười hỉ hả, thấp giọng hỏi. Diệp Mộc thì thắm, không thèm nhìn anh lấy một cái. Đôi mắt bồ câu xinh đẹp của cô sau cái hôn ấy càng trở nên trong trẻo, long lanh. Dung Nham cúi đầu hôn lên mắt cô: “Cho em xem cái này.”

Đợi nụ hôn của anh kết thúc, Diệp Mộc mở mắt, chỉ nhìn thấy anh rút ra từ trong túi áo một chiếc hộp nhỏ nhỏ xinh xinh, màu đen tuyền, góc dưới bên trái đính hình chiếc lá màu vàng, logo bên cạnh hộp Diệp Mộc nhìn rất quen, đã nhìn thấy hai lần trước đây. Con người này, một món trang sức tặng đến ba lần!

Dung Nham ôm chặt lấy cô từ phía sau, một tay mở chiếc hộp nhỏ nhỏ xinh xinh, vầng hào quang tỏa ra từ chiếc nhẫn vô cùng tinh xảo, lập tức khiến Diệp Mộc chói mắt. Cô hít một hơi, khẽ quay mặt đi chỗ khác. Dung Nham nhẹ nhàng hôn cô, nói thắm vào tai cô: “Có đẹp không?” Diệp Mộc lưỡng lự một lúc, trả lời chậm chậm: “... Không biết.”

“Có đẹp không?” Dung Nham lại hỏi, giọng nói như đang dỗ dành. Diệp Mộc ầm ức, thấp giọng nói: “Xấu chết đi được!” Dung Nham im lặng một giây, “ồ” lên một tiếng, đóng chiếc hộp lại, nói: “Thế thì anh cứ giữ lại cho riêng mình vậy!” Diệp Mộc ngớ người, nhưng vẫn ngang ngạnh: “Tùy anh thôi!” Cô vùng chạy ra ngoài, đến cửa quay đầu lại, ánh đèn dịu dàng tỏa trên khuôn mặt cô, vệt đỏ trên trán kia giống như được chiếu qua một viên ngọc quý giá vậy, rất nhẹ nhàng, rất tự nhiên. Dung Nham nhìn cô, xoa xoa chiếc hộp nhỏ trong tay, vẻ mặt càng lúc càng hạnh phúc.

Sau khi trở về nhà, Tề Úc Mỹ Diễm hỏi Diệp Mộc: “Sao sau khi đi gọi đồ, con cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ thế?” Diệp Mộc nhớ lại trong đầu hình dáng của chiếc nhẫn ấy, lắc đầu nguầy nguậy: “... Không có gì ạ!”

“Ấy? Tiểu Tề trở về rồi?” Tề Úc Mỹ Diễm nhìn cánh cửa mở toang trước mắt. “Cái thằng này, sao cửa vẫn cứ mở thế này?” Diệp Mộc giật mình, hồng rỏ, bị màn cầu hôn nửa giả nửa thật của Dung Nham choán hết tâm trí, quên mất việc này rồi! Cô vẫn đang ngẩn ra thì Tề Úc Mỹ Diễm đã bước qua, Diệp Mộc cuống cuồng đuổi theo.

Trong phòng rất yên ắng, mùi thức ăn thơm phức bay tới, ấm áp vô cùng. Tề Ngải Úc một mình ngồi xuống, im lặng uống một bát canh.

“Tiểu Tề?” Tề Úc Mỹ Diễm thấy kỳ lạ liền hỏi: “Giờ này mới ăn cơm? Sao lại có một mình? Khanh Thần đâu?” Tề Ngải Úc đặt bát canh xuống, ngẩng đầu nhìn Tề Úc Mỹ Diễm rồi khẽ cười, nhỏ giọng trả lời: “Cô ấy đi rồi.”

“Đi rồi?” Tề Úc Mỹ Diễm kinh ngạc. “Đi đâu rồi? Về Hồng Kông?”

Tề Ngải Úc lắc đầu: “Không phải.” Anh lại cầm bát canh lên, hai tay ôm chặt, ngón tay như quuyền luyện không rời, chà xát vào cạnh chiếc bát. “Cô ấy đã rời xa con rồi, không biết là đi đâu... Mami, cô ấy nói cô ấy không muốn lấy con, không muốn nhìn thấy con nữa.”

Trong phòng khách chỉ có một ngọn đèn treo tường, ánh sáng u ám đến đau lòng. Tề Ngải Úc một mình ngồi trước chiếc bàn ăn rộng trống trải, trên mặt bàn chỉ có một bát canh bốc khói nghi ngút, trong ánh sáng mờ mờ u tối và luồng khí nóng nhẹ nhẹ phả lên, đôi mắt xa xăm của anh thể hiện sự thất vọng đến vô cùng. Tề Úc Mỹ Diễm đưa tay ôm anh vào lòng. Anh ngoan ngoãn để bà ôm, rất lâu, nước nỡ trong đau đớn. Diệp Mộc đứng sau lưng hai người, nhìn cảnh tượng ấy, mắt cay xè đến nỗi chớp mắt cũng không dám.

47. Chương 47: Chân Tướng

Lê Khanh Thần đã thực sự đi rồi, đi trước thời gian đã định. Đầu tiên cô tới nhà Dung Nham kể lại mọi chuyện, dương đông kích tây, rồi cố ý gọi điện cho Diệp Mộc, tung hỏa mù. Cô ta đã tính toán đúng, Diệp Mộc sẽ vì cú điện thoại mà đi tìm Tề Ngải Ưc, như vậy cô ta sẽ có thời gian để rời đi. Hoặc giả còn hơn thế, vé máy bay của cô ta vốn dĩ là ngày hôm nay, ngay từ đầu tất cả đã nằm trong kế hoạch của cô ta. Nếu Diệp Mộc đồng ý giúp cô ta đẩy Tề Ngải Ưc đi là tốt nhất, còn nếu không, giống như bây giờ, cô ta vẫn có thể ra đi một cách thuận lợi. Người phụ nữ này...!

Diệp Mộc mất ngủ cả đêm, dậy rửa mặt, chỉnh đốn lại trang phục một chút, đang thay giày chuẩn bị rời khỏi nhà thì chuông cửa vang lên. Là Dung Nham đến đưa đồ ăn sáng.

“Chào buổi sáng!” Tinh thần anh vô cùng tốt. Diệp Mộc nhảy lò cò ra mở cửa, rồi nhảy lò cò trở lại, ngồi xuống, mặt cúi thấp: “Chào!” Dung Nham nghe giọng nói cô có nét khó chịu, xoa xoa vào đầu cô: “Làm sao thế tiểu quái thú, tối qua mất ngủ à?” Diệp Mộc xoay đầu tránh bàn tay anh. Anh càng cảm thấy kỳ lạ bật cười: “Vẫn còn tức vì chuyện hôm qua à?” Vừa nói anh vừa cúi người, ghé sát vào tai cô trên chộc: “Gọi anh là anh... Anh sẽ cho em.”

“Tránh ra!” Cơn tức giận của Diệp Mộc cuối cùng bộc phát, cứ ngắc đầu hét lớn với anh: “Anh phiền phức quá!”

Dung Nham khựng lại: “... Tiểu Mộc, em sao vậy?” Một chân chưa đi tất của Diệp Mộc vẫn để trên sàn nhà, vụt một cái cô đứng dậy, chau mày nói: “Lê Khanh Thần đi rồi.”

“Cô ta đi thì làm sao nào?” Dung Nham cũng cau mày lại vẻ không vui. “Em tức tối cái gì với anh chứ? Vừa mới sáng sớm, ai đã chọc giận em rồi?”

Diệp Mộc cũng không giải thích được tại sao lại như vậy, chỉ là tối hôm qua, quay ngang quay ngửa, trong đầu lúc nào cũng là dáng vẻ cúi đầu buồn bã ấy Tề Ngải Ưc, vừa nhìn thấy Dung Nham tinh thần rất tốt, cô có một cảm giác kỳ lạ không thể diễn tả bằng lời, cũng giống như... vốn dĩ phải là Dung Nham gánh chịu sự trừng phạt, bây giờ lại là anh trai cô phải chịu.

“Em xin lỗi, là em không đúng.” Diệp Mộc cúi đầu. “Anh không chọc giận gì em cả... Em xin lỗi, không phải em cố tình nổi nóng với anh.”

Dung Nham không nói gì, đẩy vai cô, bảo cô ngồi xuống. Anh quỳ xuống trước mặt cô, cầm chiếc tất vút một bên lên, xỏ vào chân cho cô: “Tiểu Mộc!” Anh ôm bàn chân cô, đặt lên đầu gối mình, thắt dây giày cho cô. “Anh biết là em đang tức giận điều gì. Nếu như anh sớm biết sẽ gặp em, sẽ có ngày hôm nay thì ngày trước anh chẳng bao giờ nhìn ai, cứ yên tâm mà đợi em. Nhưng đáng tiếc không phải là như vậy. Vì chuyện này mà anh đã suy nghĩ rất nhiều, nhìn thấy em vì những chuyện trước kia của anh mà bị tổn thương, rời xa anh, anh còn buồn hơn em, bởi vì những điều đó đều là do một mình anh gây ra, anh thật đáng trách. Nhưng anh sẽ dùng tất cả mình có thể để bù đắp cho em, chứ anh còn biết làm nào nữa đây?”

Tất và giày đều đã đi xong, anh nhẹ nhàng đặt xuống, ngẩng lên nhìn cô: “Tiểu Mộc, em nói đi, anh còn có thể làm gì nữa đây?”

“Em không hề có ý trách anh!” Diệp Mộc khổ sở giải thích. “Chỉ là em... nhìn thấy Tiểu Tề buồn bã như vậy, trong lòng em cũng rất buồn.”

“Không sao cả!” Dung Nham mỉm cười, đứng dậy nói: “Được rồi, anh đi trước đây, em nhớ phải ăn sáng đấy.”

“Này! Anh đừng đi mà!” Diệp Mộc vội vã đứng dậy. “Ở lại cùng ăn với em! Em đi gọi mẹ và Tiểu Tề.”

“Không, anh đi tìm người điều tra xem rốt cuộc Khanh Thần đi đâu, bao giờ có tin, sẽ gọi cho em.”

Cửa vừa đóng, Diệp Mộc lại ngồi phịch xuống bên cạnh chiếc tủ giày, ngẩn người, vẻ mặt không chút cảm xúc. Tề Ưc Mỹ Diễm lúc này bước từ trong phòng ra, đang đắp mặt nạ, lên tiếng hỏi: “Đi rồi à?”

“...”

“Con ấy, từ nhỏ đã có cái tính ấy, hễ có điều gì đó buồn bực là lập tức thấy ai cũng cần bừa. Nhưng mà cũng đúng, Dung Nham nó cũng nên hiểu một chút, thử một chút mùi vị ấy, không mai kia lấy về rồi lại sợ chết khiếp, đến lúc đó mẹ đây không phụ trách nhận lại hàng bị trả về đâu.”

“Mẹ...” Diệp Mộc trừng mắt.

Tề Úc Mỹ Diễm gỡ mặt nạ ra, chỉ vào cô bật cười: “Con xem, con xem! Lại tức rồi chứ gì!”

“Sao lúc này mẹ làm gì mà không ra?! Anh ấy đi rồi!”

“Tự con làm người ta tức giận bỏ đi, tại sao mẹ phải ra làm hòa giúp con? Mới sáng sớm đã tức tối cái gì? Nếu mẹ là Dung Nham, mẹ cũng đi, ai còn rồi hơi tình nguyện phục vụ con, vác mặt đến để bị con mắng? Thằng bé Dung Nham này quá tốt rồi, như thế này mà không tức giận với con!”

Tề Úc Mỹ Diễm rõ ràng có ý bênh vực Dung Nham. Diệp Mộc cảm thấy rất kỳ lạ, hình như tối qua, sau khi gặp mặt, thái độ của gia đình hai bên đã thay đổi một cách rất kỳ diệu. “Con phát hiện ra người lớn như mẹ rất kỳ lạ, bố Dung Nham lúc đầu rất ủng hộ Dung Nham và Lê Khanh Thần, là chính tai con nghe thấy, còn mẹ trước đây không lâu vẫn còn đuổi đánh, đòi giết rồi đuổi Dung Nham ra ngoài, sao bây giờ lại nói đỡ cho anh ấy vậy?”

Tề Úc Mỹ Diễm đang ngửa mặt tự massage, mở mắt, liếc về phía con gái, nói: “Cái này có gì mà khó hiểu? Bố mẹ nào chẳng thương con, trước mặt bố mẹ, Dung Nham đã làm hòa thượng những hai năm, bây giờ nó chỉ muốn kết hôn, có mà cưới lợn về nhà ông bà ấy cũng tình nguyện cung phụng ấy chứ! Ai mà chẳng như vậy, con bé Lê Khanh Thần kia nếu thông minh ra thì không nên đi, trên thế giới này chẳng có bố mẹ nào có thể cương quyết hơn con cái... Cũng giống như con, mẹ hù dọa Dung Nham chẳng qua cũng chỉ là để nâng cao giá trị của con, không để cho nó nghĩ rằng có thể dễ dàng lừa được con, ngược lại con còn thay nó ghi nhớ mối thù ấy. Haizz..., Mẹ cũng chỉ vì nghĩ cho con thôi... Nha đâu, đi lấy mấy lọ tinh dầu mua hôm trước ra đây cho mẹ!”

“Giá của con bây giờ cao lắm, mấy cái đó phiền phức quá, mẹ tự đi tìm đi!” Diệp Mộc ôm lấy chiếc túi giấy đựng đồ ăn sáng đặt trên tủ, mang xuống đưa cho Tề Ngải Úc. “Này! Cái con bé hư đồn kia!” Tề Úc Mỹ Diễm bực mình gắt lên sau lưng cô.

Hai ngày liên tiếp Dung Nham không xuất hiện.

Lê Khanh Thần quả đúng là đã lên chuyến bay ngày thứ Năm, không biết là đi đâu. Dung Nham nói cho Diệp Mộc rằng lần này Lê Khanh Thần đã hạ quyết tâm sẽ biến mất, vì thế cô ta không bay thẳng từ thành phố C, mà bay tới Hồng Kông trước, sau đó mới chuyển máy bay từ Hồng Kông, vì thế nhất thời anh không có cách nào tra ra được rốt cuộc cô ta đi đâu. “Đợi thêm vài ngày nữa, bao giờ có thông tin chính xác anh sẽ báo cho em.” Cuối cùng Dung Nham nói như vậy.

Trước khi anh cúp máy, Diệp Mộc vội vã kêu lên: “Dung Nham! Anh có còn giận em không?”

“Không.” Trong điện thoại truyền đến giọng cười trầm trầm của anh. “Anh đâu có nhỏ nhen như vậy.”

“Thế tại sao mấy ngày nay không đến tìm em?!” Ngày trước, giờ nghỉ trưa chỉ có hơn một tiếng anh cũng chạy đến để gặp cô, lúc nào cũng tranh thủ từng phút để ở bên nhau.

Dung Nham dừng lại một lúc rồi mới nói: “Mấy ngày nay anh bận quá. Nhưng anh thực sự rất nhớ em.”

Diệp Mộc cắn cắn môi, làm mặt dày nói: “Thế tối nay cùng em đi ăn nhé?”

“Tối nay anh có một cuộc gặp mặt quan trọng, sáng mai đi, anh đến đưa đồ ăn sáng cho em, rồi tiện thể đưa em đi làm luôn, được không?”

Diệp Mộc đành phải đồng ý, rồi không cam tâm hỏi thêm: “Tối nay anh tiếp khách ở đâu?” Dung Nham nói địa điểm gặp mặt, tiếp theo đó là một tiếng cười vui vẻ: “Em có thể rất vô lý mà yêu cầu anh đến khi ấy thì chụp lại cảnh chỗ đó để làm bằng chứng cho em.”

“Anh đừng nghĩ rằng anh dùng cách phản bác là em sẽ bị rơi vào bẫy nhé!” Diệp Mộc cũng bật cười.

Cô cúp máy, đúng lúc đó trợ lý Tiểu Tình đi qua trước mặt, bị cô gọi lại: “Tối nay có phải bên sản xuất mời bên phụ trách sân khấu đi ăn không?”

“Vâng, em vừa gọi điện thay bọn họ đặt chỗ xong!”

“Ăn ở đâu vậy?” Diệp Mộc hỏi.

Tiểu Tình nói tên địa điểm, là một nhà hàng gần đây khá nổi. Diệp Mộc nghe xong liền vui sướng không xiết, vỗ vỗ vào vai Tiểu Tình, nói: “Thêm cho chị một chỗ nhé, chị cũng đi.”

“Hả? Từ khi nào chị bắt đầu thích đến những chỗ như vậy thế?” Tiểu Tình nghi ngờ hỏi lại. “À đúng rồi, sáng nay quên mất không nói với chị. Diệp Mộc, Lô Căng nói cô ấy có một khách mời đặc biệt muốn lên sân khấu, nhờ chị nghĩ cách cho người ấy có thể xuất hiện trong mười phút cuối cùng của chương trình.”

“Ai vậy?” Diệp Mộc ngồi xuống trước chiếc gương trang điểm. “Chị có quen không?”

“Cô ấy không cho hỏi tên! Nói là một khách mời bí mật, không cần luyện tập, không cần hát bè hay ban nhạc, bảo chị cũng đừng hỏi, cô ấy đảm bảo hiệu quả xuất hiện sẽ rất thành công” Tiểu Tình gãi gãi đầu nói.

“Được, chị biết rồi.” Diệp Mộc đồng ý. Lô Căng coi show diễn lần này còn quan trọng hơn sinh mạng của mình, sẽ không có vấn đề gì xảy ra đâu.

Khi Dung Nham nhìn thấy Diệp Mộc xuất hiện ở hành lang, thực sự nghĩ rằng mắt mình bị hoa. Cô gái nhỏ nhắn bằng xương bằng thịt ấy đi một đôi giày cao gót màu xanh ngọc bích, đôi chân thon thả, nõn nà, bên trên là một chiếc quần soóc bò màu nhạt, cặp mông cong và chiếc eo thon, bên dưới chiếc áo sơ mi cổ chữ V là làn da trắng như ngọc, mái tóc đã khá dài, nhẹ nhàng phủ lên bên tai, trên vành tai trắng như ngọc mà anh vô cùng thích chiếm hữu kia là đôi hoa tai hình chiếc lá mà anh tặng cho cô đầu tiên, lúc này nó sáng lấp lánh.

Cô vừa bước đi vừa ngó vào từng phòng, dáng vẻ ngốc nghếch ấy khiến người khác không thể kiềm chế phải gọi tên cô. Đợi đến khi cô ngẩng lên, cuối cùng cũng nhìn thấy anh đang đứng cuối hành lang. Dung Nham đang đứng đó, mỉm cười nhìn cô, khuôn mặt cô lập tức đỏ ửng.

“Ồ, để anh đoán xem.” Dung Nham bước đến gần cô, từ từ trêu chọc: “Em cũng đến đây để tiếp khách, tình cờ gặp anh, phải không?” Mặt Diệp Mộc càng đỏ, cô liếc nhìn bốn phía, bị anh đưa tay nâng cằm, bắt phải ngẩng mặt lên. “Đang hỏi em đấy.”

Diệp Mộc không trốn được, lập tức lao vào lòng anh. Dung Nham cười vô cùng khoái trá.

“Sao anh lại ra đây? Anh biết em sẽ đến sao?” Diệp Mộc ôm eo anh, ngẩng lên.

“Thần tiên mới biết được.” Dung Nham xoa xoa mũi cô “Anh ra ngoài hít thở không khí, vừa đứng ở đây, nhìn thấy ai đó đang lén lút đi điều tra.”

“Đúng thế, em điều tra anh đấy! Anh dám không cho?” Diệp Mộc giả trò một cách rất thoải mái.

Dung Nham cũng phối hợp rất ăn ý, thở dài bất lực. “Được thôi, cho em điều tra”, anh nói. “Đi vào với anh, chào hỏi mọi người.”

Những người Dung Nham mời đều là những khách hàng quen thuộc của Lương Thị, không phải từ nhỏ lớn lên cùng anh thì cũng là bạn bè thân thiết lâu năm. Họ đều đã nghe tiếng Diệp Mộc từ lâu nhưng chưa bao giờ gặp mặt, lần này cuối cùng cũng được gặp, bắt Diệp Mộc phải uống với mỗi người một ly. Thực ra Dung Nham cũng có ý giới thiệu cô với những người này, tiện cho việc kêu gọi tài trợ của cô sau này, thấy Diệp Mộc cũng thoải mái, anh liền cùng cô chào từng người một, uống hết một vòng rượu.

Một người bạn thân thiết trêu đùa: “Dung nhị! Cậu thế này là không được! Là gặp mặt vợ cậu, sao cậu cứ đứng ở bên uống rượu thế? Bọn tôi uống với cậu bao nhiêu lần rồi, chẳng phải riêng hôm nay! Mau đưa ly cho cô ấy đi!” Dung Nham một tay ôm Diệp Mộc, đặt cô vào lòng, cười rồi nói: “Cô ấy không biết uống.”

“Có thể thu nạp được một tên yêu nghiệt như cậu, sao có thể không biết uống rượu?!” Mọi người đều đồng thanh hô lên. “Này! Mọi người nhìn xem Dung nhị bây giờ còn làm bộ làm tịch! Cuối cùng cũng gặp phải sói rồi đấy! Lần này thì xong hần rồi!”

Diệp Mộc quay đầu lại, khẽ nói nhỏ vào tai anh: “Em uống nhé!” Dung Nham cúi đầu, mỉm cười với cô: “Không cần.” Anh lại ngẩng lên, cặp mắt đào hoa kia như lấp lánh ánh sáng, quét về phía mấy người bạn

đang muốn đổ thêm dầu vào lửa. “Nhà tôi không uống rượu, tôi sẽ thay cô ấy uống gấp đôi, ai muốn uống thì cứ uống với tôi! Qua mấy tháng nữa cũng phải mời mấy người các anh đến uống rượu hỷ. Cứ coi như đây là lần bị các anh luyện tập trước đi.”

Lời vừa nói ra, mọi người đều vỗ bàn, được uống rượu hỷ của Dung nhị thiếu gia, còn gì vui sướng hơn! Cuối cùng Dung Nham một chọi hai uống với từng người đến liêu xiêu.

Dung Nham uống rượu, việc lái xe do Diệp Mộc đảm nhiệm, đây là lần đầu tiên cô lái chiếc SUV này của anh, có chút hưng phấn. Dung Nham nhìn thấy cô sờ đông sờ tây ngồi nhấp nhồm trên ghế lái, nhất thời hơi rượu bốc lên, một luồng khí nóng hồi lập tức dồn lên vị trí đan điền, anh hít một hơi gấp gáp, hạ cửa sổ xe xuống cho mát.

Bãi đỗ xe trên tầng cao nhất lúc này không có nhiều xe, ngọn đèn bốn phía dịu dàng chiếu rọi trong một đêm mùa xuân đầy hứng khởi, những ngôi sao trên bầu trời lấp lánh, ngút ngàn tầm mắt. Diệp Mộc cuối cùng cũng tạm tìm hiểu xong chiếc xe này, gờ tay đòi Dung Nham đưa chìa khóa, chìa khóa ở ngay trong bàn tay trái của Dung Nham, nhưng anh không đưa, cứ gờ gờ trước mặt cô trên choker. Diệp Mộc tròn người về phía trước, cướp lấy, bị anh hôn một cái.

“Tiểu Mộc!” Trong đôi mắt anh tỏa sáng, anh mỉm cười nói: “Hôm nay em đến tìm anh, anh thực sự rất vui. Em thấy đấy, mấy người đó, ai nấy đều rất ngưỡng mộ anh...” Diệp Mộc bò trên vai anh, khẽ hôn lên mắt anh một cái: “Thế anh có còn giận em không?”

“Anh đã nói anh không giận mà, em cứ như trẻ con ấy anh có thể giống như em được sao?” Dung Nham nói như trêu đùa.

“Dung Nham!” Diệp Mộc ngồi dậy, ánh mắt nghiêm túc nhìn thẳng vào anh. “Em đã rất nghiêm túc nghĩ rằng Lê Khanh Thần quen anh trước em, nếu như không phải là em người kết hôn cùng anh chắc sẽ là cô ấy, vì thế em thực sự chẳng có cơ gì để trách cứ anh vì cô ấy cả. Hơn nữa, em cũng thực sự không có ý trách móc anh trước đây đã yêu bao nhiêu cô gái, em cũng đã từng có bạn trai, khoảng thời gian em ở gần Lê Cận Thần chắc chắn cũng mang đến không ít phiền não cho anh. Dung Nham, em thực sự chỉ là nhất thời cảm thấy bức bối, gặp ai đó là nổi đóa. Anh cũng có huynh đệ, chắc anh cũng hiểu cái cảm giác ấy. Tiểu Tề từ nhỏ đã đối với em rất tốt, lần này nếu như không phải em, mẹ em sẽ không phản đối và nói này nói nọ trước mặt dương Tề như vậy, và như thế hôn sự giữa anh ấy và Lê Khanh Thần cũng sẽ không trắc trở như bây giờ, Lê Khanh Thần sẽ không ra đi, anh ấy cũng sẽ không buồn bã như vậy. Thật ra, không phải em đang trách anh, mà em đang trách chính bản thân mình. Em không xử lý tốt chuyện của chính mình, làm ảnh hưởng đến anh ấy.”

Dung Nham tựa vào lưng ghế, quay mặt sang nghe cô nói, gương mặt cô càng lúc càng bi thương, anh đưa tay ra ôm lấy gương mặt cô: “Đồ ngốc, sợ thành thế này cơ à?” Anh mỉm cười. “Anh thực sự không tức giận. Anh sao có thể trách em được! Em tức giận không trút lên anh thì còn trút lên ai?”

“Dung Nham...” Diệp Mộc thực sự cảm động, ghé sát vào, tiếp tục bám vào vai anh. “Anh tốt quá!” Cô dang tay ôm lấy anh. “Nhất định em sẽ không nổi nóng với anh nữa!”

Dung Nham cười, nắm lấy bàn tay cô, mười đầu ngón tay đan vào nhau: “Diệp Mộc!” Anh trầm trầm nói với cô. “Hai người sống với nhau cả đời, có rất nhiều chuyện không thể chỉ dựa vào tình yêu mà giải quyết được. Tình yêu nam nữ nồng nhiệt quá, ngoại trừ sự hấp dẫn tự nhiên, còn cần có rất nhiều thứ khác chi phối, vì thế chủ định không thể lâu dài. Đến cuối cùng chúng mình có thể cùng nhau đến đầu bạc răng long là bởi vì ngoài tình yêu, giữa hai chúng ta còn có rất nhiều thứ khác phải cùng nhau hòa hợp, lớn thì là thể giới quan, nhân sinh quan, nhỏ thì là mùi vị ngọt nhạt của một bát canh, còn cả sự thấu hiểu của anh trước tính khí hợp lý hoặc không hợp lý ấy của em nữa. Tiểu Mộc, anh không hề nghĩ rằng nổi nóng với một người thân thiết của mình là điều không đúng, anh cũng đã từng nổi nóng với em, anh biết sau mỗi lần như thế anh còn buồn hơn người kia, anh không cần em phải xin lỗi anh, thật đấy.” Vợ hoặc chồng chính là con người thứ hai của mình trên thế gian này, làm người kia đau một, bản thân mình còn đau gấp mười, không cần phải nói xin lỗi, bởi vì anh yêu em, đây là một sự bồi thường quý giá nhất.

Lúc chuẩn bị ra về, Dung Nham còn qua bên chỗ nhà sản xuất của Diệp Mộc kính vài chén cáo từ, tối nay anh thực sự đã uống rất nhiều. Trên đường về, Diệp Mộc lái xe, còn anh nhắm mắt nghỉ ngơi, rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Khi dừng đèn đỏ, Diệp Mộc quay sang nhìn anh, chỉ thấy đầu anh hơi nghiêng sang

một bên, tựa vào cửa xe, gương mặt khi ngủ bình yên và nhẹ nhàng. Cô nhìn anh, đến khi đèn chuyển sang xanh cũng không để ý.

Về đến ga ra trong khu chung cư của anh, Diệp Mộc nhỏ giọng gọi: “Dung Nham, đến nhà rồi.” Anh không tỉnh dậy Diệp Mộc lại khẽ đẩy anh một lần nữa, anh vẫn không tỉnh dậy, chỉ hơi chau mày, ưỡn ngực như không thoải mái, như bị chiếc dây an toàn ép nên cảm thấy khó chịu. Diệp Mộc thấy xót xa, nhẹ nhàng giúp anh tháo dây an toàn, sợ sẽ chạm vào người anh, cô cuộn chiếc dây về chỗ cũ. Người vừa nhào ra anh không mở mắt, lập tức đưa tay kéo cô qua bên đó.

Diệp Mộc bị anh ấn xuống trước ngực, không cử động nổi: “Anh làm gì thế?!” Dung Nham vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ, giọng nói trầm và lạc đi: “Không được động đây! Giở trò đòi bại...”

Anh hôn cô, bắt đầu từ đỉnh đầu, đến trán, mắt, mũi, rồi đến cặp môi căng mọng, hơi thở ấm nóng của anh quét qua, đốt nóng như tạo thành một đám mây màu hồng. Diệp Mộc như say vì hơi rượu nồng trong hơi thở của anh, mơ màng bò trên ngực anh, ngửa mặt mặc kệ cho anh thoải mái thám hiểm từng vị trí một. Anh hôn rất sâu.

Một nụ hôn mãnh liệt như thế này đã rất lâu rồi không có, Diệp Mộc đến ngón tay cũng không còn cử động, ánh mắt mơ màng, trong đôi mắt cô chỉ có anh, sống chết cùng nhau.

Dung Nham đỡ lấy cô, rất thành thạo dùng lực một chút đã ôm được cả người cô. Anh khẽ mỉm cười, đôi môi đang quấn vào nhau của hai người lúc này khẽ run lên, âm thanh ấy xâm nhập vào đầu óc cô, cô càng trở nên vô dụng, khẽ rên lên một tiếng, mềm oặt trên người anh.

Khi ấy bầu trời đêm đang vào lúc đẹp nhất, trên bức tường bên trái, một khung cửa sổ rất cao, ánh trăng đang từ đó chiếu vào, vẽ lên mặt đất một mảng màu bạc giống như nước theo hướng chênh lệch. Trong bãi đỗ xe, ánh sáng yếu ớt chỉ có những ngọn đèn vàng vọt ở nơi tiếp xúc của những bức tường và trần nhà, ánh sáng dịu dàng ấy còn mềm yếu hơn ánh trăng, như đang xấu hổ, không dám chiếu thẳng để nhìn rõ khung cảnh đang diễn ra trong xe kia. Diệp Mộc đang quay lưng lại luồng ánh sáng lẻ loi, ánh mắt mơ màng đối diện với anh.

Đêm vẫn im lặng, Dung Nham từ từ trở lại thực tại từ miền cực lạc mịt mù khói mây, Diệp Mộc đang mở đôi mắt vô thần thu người lại trước ngực anh, dáng vẻ vừa đáng yêu vừa đáng thương. Ôm chặt trong lòng thân hình mềm mại, hai người rời nhau một chút, tình cảm càng thêm mặn nồng.

“Dung Nham...” Giọng nói run rẩy của Diệp Mộc vang lên. “Điện thoại...” Chiếc điện thoại trên bàn đồng hồ đang rung lên.

Dung Nham chui trong áo khoác của cô, giọng nói lạc đi: “... Không có thời gian!”

“Đừng mà... Là mẹ em...”

“...”

Dung Nham bắt lực chui ra khỏi chiếc áo khoác, đầu tóc rối bù, ánh mắt vô hồn. Diệp Mộc ưỡn lên, hôn anh một cái ngọt ngào, dịu giọng dỗ dành: “Em nghe điện một loáng xong ngay... Bây giờ... muộn quá rồi, mẹ em sẽ lo lắng đấy.”

Diệp Mộc ngồi dậy cầm lấy điện thoại, Dung Nham ép sát cô một mềm oặt trên lưng chiếc ghế, hai má ửng đỏ lại một nửa chẳng còn cảm giác.

Dung Nham giúp cô cầm chiếc điện thoại, đặt vào bên tai. Tề Úc Mỹ Diễm là ai chứ, vừa nghe thấy giọng nói yếu ớt ấy của cô con gái đã biết ngay là đang có chuyện gì. Bất cười một tiếng, rồi bà lại nghiêm mặt, lớn giọng ra lệnh: “Trước hai giờ phải bảo Dung Nham đưa về nhà! Mẹ sẽ không ngủ để chờ con!” Diệp Mộc vâng một tiếng, vội vàng cúp điện thoại, thở một hơi nhẹ nhõm. Dung Nham đang ở bên cạnh nghe rõ mồn một lời mẹ vợ ra lệnh, ầm ỨC vui mặt vào bờ vai cô...

À... ừ... Một đêm trăng tròn, sói chạy khắp nơi.

Ngày diễn ra show ca nhạc càng đến gần, Diệp Mộc bận rộn đến tối tăm mặt mũi. Có vài lần sắp xếp thời gian các tiết mục, Diệp Mộc đều hết lần này đến lần khác điều tra vị khách mời bí mật kia của Lô Căng, nhưng khổ nỗi Lô Căng nhất quyết không chịu nói tình hình cụ thể, chỉ cười một cách bí ẩn, đảm bảo nhất

định sẽ không có vấn đề gì. Diệp Mộc đã hợp tác với cô hai năm, biết rõ con người này rất nhiệt tình và có trách nhiệm với công việc, sau khi cân nhắc lại, khoảng năm phút sau, cũng không để ý gì đến chuyện này nữa.

Tề Úc Mỹ Diễm vẫn cứng rắn, không cho phép Diệp Mộc và Dung Nham ở bên nhau cả đêm, hơn nữa còn ra giờ giới nghiêm, bỏ Dung Nham đói đến mức lồng lộn, khổ sở không sao kể xiết. Ôi bất nhân...

“Con hiểu gì chứ?” Tề Úc Mỹ Diễm khẽ đùa nghịch mái tóc xoăn, vô cùng đáng yêu, nhìn con gái một cách “khinh bỉ”. “Xa cách sẽ càng thêm mặn nồng, đây là mẹ nghĩ cho đêm động phòng hoa chúc của chúng mày, cái đồ không biết lòng người tốt!”

“Ặc ặc...” Diệp Mộc cảm thấy thảo luận vấn đề này với mẹ mình thật quá ngượng ngùng. “Tiểu Tề đã xuống rồi, mẹ mau lên đi! Con xuống trước với anh ấy đây.”

48. Chương 48: Thành Công

“Mỹ Diễm tiểu thư đâu?” Tề Ngải Úc thấy chỉ có một mình Diệp Mộc đi xuống, hỏi. “Vẫn còn chưa thu dọn xong sao?”

“Bà ấy quẹt hết sạch bao nhiêu tấm thẻ của Dung Nham một đồng đồ như thế, sao có thể xử lý xong nhanh thế được!” Diệp Mộc nhảy lên xe. “Anh có muốn đi tìm Lê Khánh Thần không?”

Trong tay Tề Ngải Úc là tấm bản đồ thế giới, mấy ngày nay lúc nào anh cũng xem xét cái này: “Không!” Anh gấp tấm bản đồ lại, khẽ mỉm cười. “Anh đã đợi lâu như vậy rồi, đã đến lúc trở về với thế giới của anh, anh về Hồng Kông ở với bố vài ngày, sau đó chuẩn bị hành lý, đi hết đường xích đạo này.”

“Diệp Tử...” Anh giơ tay, xoa xoa mái tóc Diệp Mộc. “Nếu như anh không kịp dự hôn lễ của em thì anh xin lỗi nhé!”

“Không sao đâu, có lẽ vật đến là được rồi.” Diệp Mộc cười tinh nghịch, tựa vào vai anh. Một lúc lâu hai người không nói gì. Hồi nhớ mỗi lần anh hoặc cô có chuyện không vui, đều im lặng, không nói gì, nhưng có thể khiến người kia cảm thấy được sự cổ vũ và sức mạnh hơn bất cứ ngôn ngữ nào. Thực ra, có nhiều khi huyết thống chỉ là một cái cớ mà thôi, tình thân và tình yêu đều là duyên phận, người này dựa vào người kia, một đời cũng cảm thấy không dễ có được.

“Anh biết Khanh Thần đã mang đến cho em nhiều phiền phức đặc biệt là thời gian khi em mới quay trở về, thực ra anh hiểu khi ấy em đã nhẫn nhịn vì anh.” Tề Ngải Úc đi đi trên đỉnh đầu Diệp Mộc. “Anh xin lỗi, là do anh quá ích kỷ, chỉ nghĩ đến cảm xúc của mình.”

“Anh! Đừng nhắc đến những chuyện này nữa...” Diệp Mộc nói nhỏ. “Mẹ đã đồng ý sẽ đi khuyên dưỡng Tề, bà ấy quay về lần này chính là vì việc đó. Như thế... anh vẫn không đi tìm cô ấy sao?”

“Tình yêu là ý trời, nếu thuộc về anh thì sẽ không mất đi, cũng giống như em và Dung Nham vậy, xa cách rồi cuối cùng lại trở về bên nhau.” Tề Ngải Úc cười ầm ập. “Diệp Tử, trái tim con người nhỏ lắm, chỉ có thể chứa đựng được một tình yêu chân thành thôi, em hãy trân trọng nó.”

Diệp Mộc cảm thấy sống mũi cay cay trước những lời ly biệt của anh, giơ tay nắm anh một cái: “Anh đừng nói nữa...”

“Được, anh không nói nữa.” Tề Ngải Úc ôm lấy cô đầy yêu thương. “Lần này anh sẽ đi rất xa, nhưng mỗi khi em cần anh, chỉ cần một cú điện thoại, cho dù là Nam Cực hay Bắc Cực anh cũng sẽ lập tức quay trở về. Nhớ đây.”

“Vâng...” Cuối cùng Diệp Mộc vẫn bị anh làm cho bật khóc.

“Ôi trời!” Tề Úc Mỹ Diễm vừa mở cửa xe đã nhìn thấy khung cảnh hai anh em họ ôm nhau khóc lóc về xúc động, bà vội vã dừng bước, vỗ vỗ ngực ngạc nhiên: “Hai đứa bay đang làm cái gì thế này?”

“Mẹ đến rồi ạ!” Tề Ngải Ưc cười rồi ôm lấy cô em gái đang bừng mắt, rút một chiếc khăn tay từ trong túi ra, lau những giọt nước mắt trên mặt cô. “Con nói muốn ra ngoài thăm thú, có thể sẽ không kịp về tham dự hôn lễ của em ấy nên em ấy tức giận.”

Đám nhân viên do Dung Nham phái đến một lúc đã sắp xếp gọn gàng đồng hành lý lớn bé của Tề Ưc Mỹ Diễm, tài xế bước như chạy lại xin ý kiến, Tề Ưc Mỹ Diễm xua xua tay dặn dò: “Các anh cứ ra chỗ khác nghỉ ngơi một lúc, mười phút nữa chúng ta sẽ xuất phát.”

“Vâng thưa bà.” Tài xế lễ phép lui đi.

“Diệp Mộc, con đừng đến sân bay tiễn mẹ và Tiểu Tề nữa, cứ đi lo việc của con đi, dù sao thì trước hôn lễ, mẹ và dương Tề nhất định sẽ đến trước vài hôm.” Bà lôi từ trong túi ra một chiếc cặp tài liệu. “Này! Lúc này con chạy nhanh như thể làm mẹ suýt quên đưa cho con cái này.”

“Cái gì thế ạ?” Diệp Mộc đưa tay ra cầm lấy. “Của hồi môn, hay là di chúc?”

Tề Ưc Mỹ Diễm cốc một cái thật mạnh vào đầu cô: “Di chúc của tôi vẫn đang khóa trong két ở Hồng Kông! Còn cô, một cái cũng không có! Tôi chết rồi sẽ hóa hết sạch! Tuyệt đối không cho cái đồ như cô một đồng nào!” Tiểu Mộc quay đầu lại, len lén làm mặt quỷ với Tề Ngải Ưc. Anh không nhịn được, bật cười, giơ tay xoa xoa mái tóc cô, không khí không còn buồn bã như lúc này nữa.

Trong chiếc cặp tài liệu kia là một bản hiệp ước trước khi kết hôn. Diệp Mộc ngạc nhiên, vội vã xem lướt qua một lượt... Có một thứ như thế này trong tay, trong tương lai, ngộ nhỡ cô và Dung Nham có ly hôn, cô có thể có được toàn bộ tài sản của Dung Nham. Ừ, đúng thế, toàn bộ. Phần chữ ký, bút tích như rồng bay phượng múa của Dung Nham rành rành trước mặt.

“Cái này...” Diệp Mộc ngớ người. “Mẹ lấy ở đâu ra thế?”

Tề Ưc Mỹ Diễm tỏ ra rất đắc ý: “Con nói xem?”

Diệp Mộc khóc dở mếu dở: “Mẹ! Sao mẹ lại như thế này?! Nếu bố mẹ Dung Nham biết được, về sau con sẽ ăn ở thế nào với họ đây?”

“Con không để cho bọn họ biết là xong, đúng không? Hai đứa cứ sống thật tốt, cái này chẳng cần dùng đến, tự nhiên bọn họ sẽ không biết. Nếu như quả thật có chuyện gì đó, đến lúc chẳng còn gì để nói, con cũng chẳng cần phải sống với họ nữa!” Tề Ưc Mỹ Diễm dùng lời lẽ đanh thép, súc tích. “Diệp Mộc, tình yêu của đàn ông rất đơn giản, rất thực tế nếu như con nhất định muốn tin, không tìm cho mình một sự bảo đảm, nếu như con và Dung Nham không có chuyện gì, đây chỉ như một tờ giấy lộn, nhưng có tờ giấy này, chẳng may có chuyện gì, con cũng không đến nỗi chẳng còn gì.”

“Có lý, có lý!” Tề Ngải Ưc khẽ ho vài tiếng, vỗ tay: “Rất hay, rất hay!” Diệp Mộc không có ý định tranh luận với bà, chỉ nhỏ giọng nói với Tề Ngải Ưc: “Là giáo huấn, giáo huấn!”

Tại Tề Ngải Ưc rất thính, nghe thấy rõ ràng: “Đúng rồi, giáo huấn... Tần Tang đã liên lạc được rồi, ông ta đang dạy học ở cái vùng núi quý quá gì đó, nói là sẽ trở về tham dự hôn lễ của con. Đến lúc đó, ông ta sẽ đưa con vào lễ đường, mẹ không cần phải lên nữa, cho dương Tề con đỡ bối rối.” Bà nói một cách thoải mái.

Diệp Mộc và Tề Ngải Ưc nhìn nhau, giả vờ không nhìn thấy ngón tay đang nắm chặt đến nỗi trắng bệch kia của Tề Ưc Mỹ Diễm.

Bản hiệp ước trước khi kết hôn, sau này Diệp Mộc đưa lại cho Dung Nham. Cô tin bản thân mình, cũng tin tưởng Dung Nham. Trong tương lai, thứ kết nối hai người sẽ là tình cảm, sự nương tựa, trách nhiệm, những thứ đẹp đẽ, tích cực, tuyệt đối không phải là tờ giấy như thế kia. Diệp Mộc nghĩ, người như Dung Nham, nếu như thật sự anh ấy muốn ra đi, một tờ giấy trắng liệu có giữ nổi chân anh không? Huống hồ, nếu cô mất anh, cô có một món tiền mãi không tiêu hết ấy, liệu có thể vui được không đây?

Dung Nham cầm tờ cam kết, mỉm cười, gãi gãi đầu nói: “Thật ra anh cũng cảm thấy không cần thiết, nhưng để cho Mỹ Diễm yên tâm, cũng đáng.”

“Sao anh lại sợ mẹ em đến như vậy?” Diệp Mộc bật cười, cuộn tờ giấy cam kết lại, gõ gõ vào ngực anh trên đùi. “Bà ấy giống hệt chị dâu anh...” Dung Nham như nhớ lại điều gì đó, rùng mình một cái: “Mộc Mộc!” Anh mặt mày khổ sở. “Sau này em lớn rồi, sẽ không giống như Mỹ Diễm tiểu thư đấy chứ?”

“Phì!” Diệp Mộc cảm thấy rất buồn cười. “Em bây giờ rất nhỏ sao?” Dung Nham cầm hai chiếc áo sơ mi rồi giờ giờ trước gương xem xét, nghe thấy thế cười ngặt nghẽo, đo đạc một bộ phận nào đó trên cơ thể cô: “Ừ... quả là nhỏ thật.”

Diệp Mộc ném tờ cam kết ấy về phía anh, rồi đuổi theo anh, rồi túm lấy, nhảy lên người anh, đấm liên hồi: “Đồ... háo sắc!” Dung Nham ôm lấy eo cô, đi đi lại lại trong phòng thay đồ, ồn ào một lúc rồi dừng lại, ép cô vào tấm gương, hôn một cái thật nồng nhiệt.

Nụ hôn ấy nóng bỏng. Diệp Mộc ngửa đầu, cảm giác lạnh buốt của tấm gương phía sau lưng và sức nóng của anh trước ngực như đang đấu đá nhau, anh càng lúc càng mạnh mẽ, ánh mắt như không thể khống chế, cô khó khăn lắm mới bảo được anh dừng lại: “Dung Nham... buổi tối... buổi gặp mặt... sắp muộn rồi!”

Dung Nham đang ăn rất ngon miệng, muốn nhưng không được, khổ nỗi buổi gặp vì hôn lễ của anh do các anh em khác trong Lương Thị tổ chức, không thể đến muộn. Anh đành phải dừng lại, ôm chặt cô một lúc thật lâu, kim nén ham muốn, thở dồn dập, rồi từ từ buông cô ra.

“Tiểu Mộc!” Anh nói. “Thật ra, anh ký bản cam kết trước khi kết hôn ấy, không hoàn toàn là vì anh muốn làm cho mẹ em yên tâm... Suy nghĩ thực sự của anh khi ấy đó là: nếu anh và em thực sự đến mức phải chia tay, nếu là lỗi của anh thì anh đáng mất đi tất cả, nếu không phải, thì anh cũng sẽ mất đi tất cả.”

“Đừng nói những lời này, Dung Nham, chúng ta đã trải qua bao nhiêu chuyện mới quyết định sẽ ở bên nhau, em tin anh.” Diệp Mộc nói một cách nghiêm túc. Dung Nham mỉm cười, cúi đầu hôn cô một cái: “Anh cũng tin em.”

“Thứ này để lại đây, em hãy cất đi, về sau sẽ cho con của chúng mình đọc, xem bố chúng nó đã quyết đoán thế nào!” Dung Nham cười, anh lại bắt đầu không nghiêm túc rồi. Diệp Mộc ngược ngùng đẩy anh mấy cái: “Ai thèm sinh con cho anh chứ...”

“Em chứ ai!” Dung Nham nói bằng giọng chẳng còn gì để bàn cãi. “Vợ anh sẽ sinh con cho anh!”

“Ai là vợ anh nào?” Diệp Mộc nửa đùa nửa thật “Em nhớ là tính đến lúc này, chưa có ai cầu hôn em cả.” Con gái đúng là vẫn để ý đến điều này, tuy rằng việc hôn sự đều đã chuẩn bị đâu vào đấy, nhưng trong lòng cô vẫn hy vọng sẽ có một lần anh cầu hôn cô, không cần phải hoành tráng, chỉ cần anh thành ý, nói với cô lời yêu thương. Nhưng cái con người này, từ khi gia đình hai bên gặp mặt, nửa đùa nửa thật cầm chiếc nhẫn đính hôn đưa ra rồi lại cất vào, về sau cũng chẳng thấy nhắc đến.

“Anh có mà, nhưng em không đồng ý.” Dung Nham vẫn điềm nhiên như không có gì.

“Lần đó không tính!” Diệp Mộc có chút không vui đẩy anh ra, ôm lấy chiếc váy của mình, thay đồ.

“A! DUNG NHAM!” Tiếng thét kinh thiên động địa của tiểu quái thú vang lên. “Có chuyện gì thế?” Dung Nham không biết đã xảy ra chuyện gì.

Diệp Mộc ôm khuôn mặt đỏ ửng chạy ra ngoài, chiếc váy mà cô mới mua kia, cổ hình chữ V nhìn rất gợi cảm, nhưng lúc này phần da trắng như tuyết ở phần chữ V lốm đốm vài vết màu đỏ đỏ, nhìn khá bắt mắt. Dung Nham không kịp đưa tay chạm vào, bị tiểu quái thú phần nộ đẩy ra: “Anh! Anh nhìn xem... Khi này anh... Bây giờ phải làm sao?!”

“Đây là do anh làm sao? Chắc là do da em bị dị ứng? Đến đây, đến đây anh xem xem.” Dung Nham cố nhịn cười, giả vờ làm điệu bộ cúi xuống xem xét kỹ lưỡng, sau đó dùng miệng như muốn hút cái vết đó ra, rồi làm ra dáng vẻ so sánh, “Ừ, hình như đúng là do anh đấy...”

“A...” Diệp Mộc tức tối cấu vào tai anh, thế này thì sao cô đi gặp mặt được đây?! Xấu hổ quá đi mất! Cô giờ móng vuốt, bóp cổ anh mấy cái, ăn miếng trả miếng, nếu mất mặt thì mất mặt luôn! Dung Nham ôm cô vào lòng, mặc kệ cho cô muốn làm gì thì làm, anh ngửa cổ cười, không sao dừng lại được.

Đến địa điểm gặp mặt, mọi người đã đến đông đủ, cuối cùng Diệp Mộc cũng biết khi này tại sao Dung Nham lại cười như thế... Đại BOSS, Trần đen tối, Tần Tang, Lý Vi Nhiên và tiểu cầm thú... sau khi nhìn thấy mấy vết mờ mờ trên cổ Dung Nham đều không hề cười anh, ngược lại còn nhìn cô bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Người đàn ông họ Trần đen tối lạnh lùng như băng kia thậm chí còn nở một nụ cười rất hiếm hoi, dùng

ngón tay đẩy gọng kính, giọng nói nhỏ nhưng rõ ràng, nói với Dung Nham đứng bên cạnh: “Nam cáo nữ báo, quả là rất hợp.”

Leng keng... Diệp Mộc đang cúi đầu bên cạnh bàn ăn giả vờ như không có chuyện gì, dao đĩa lập tức rơi xuống đất... Haizz... Trong cuộc đời, cô chưa lúc nào giống như bây giờ, cảm thù bản thân đã thừa kế đôi tai cực thính từ Tề Úc Mỹ Diễm...

Show diễn cuối cùng trong tour diễn vòng quanh thế giới của Lô Căng cũng đã diễn ra một cách hoành tráng. Tối nay, đầy cả một trời sao, những nhân vật nổi tiếng vòng trong vòng ngoài tụ hội. Vợ chồng Lâm Kinh Vũ và Dương Thu xuất hiện cùng con gái Cận Thụy, gia đình ba thành viên hòa hợp, hạnh phúc khiến cho người khác phải ghen tị. Mộng Mộng đã cùng Triệu Vũ Triết, đám minh tinh độc thân xuất hiện một cách chói lóa, nữ hoàng tiệc tùng trong chiếc váy ngắn gợi cảm, vẫn nóng bỏng như ngày nào. Nhưng điều khiến các nhà báo có mặt cực kỳ kích động, thậm chí lập tức trở nên nháo nhác đó là: ba đại thiếu gia Nhị, Ngũ, Lục trong số sáu nhân vật cao nhất của doanh nghiệp số một thành phố C, Tập đoàn Lương Thị, bất ngờ xuất hiện. Dung Nham và Tần Tổng phong độ ngời ngời, mỗi người đẹp trai một vẻ, cùng bước lên phía trước, từ từ mở đường, thiêu đốt vô số cuộn phim của các phóng viên. Còn Lý Vi Nhiên ôn tồn, phong nhã sánh bước cùng bà xã Tần Tang nghiêng nước nghiêng thành, một đôi trai tài gái sắc làm thỏa mãn bao cặp mắt. Bốn người vừa xuất hiện, còn gây ra sự chú ý hơn cả những đóa hoa minh tinh khi nãy. Sau đó không lâu, Trần Hiểu Vân và Hồ Kha cũng âm thầm xuất hiện, hai người bước vào trong từ cánh cửa bên cạnh, không làm kinh động đến ai. Cuối cùng, đến cô vợ mới cưới xinh đẹp cùng ông chủ Lê Cận Thần của C&C hiện nay, hai người lên sân khấu để ủng hộ. Trên sân khấu, khu vực khách quý phía trước đều đã chật kín.

Khi show diễn bắt đầu, Lô Căng trong bộ váy màu trắng có cái đuôi phải dài tới mười mét, không có bạn nhảy cũng không có hát bè, một mình đứng giữa sân khấu, hát live. Khung cảnh tuyệt đẹp, trông cô giống như một nàng tiên cá, khiến cho mười năm sau show diễn này, cô vẫn được coi như một huyền thoại, chưa ai vượt qua nổi.

Dung Nham ngồi ở hàng ghế đầu, Diệp Mộc được rảnh rỗi một chút, liền từ từ tiến đến, quỳ một chân trước mặt anh, đưa cho anh một chai nước. Khi ấy, trên sân khấu trước mặt Lô Căng đang múa hát cuồng nhiệt, ghế khán giả đều kín mít, ai nấy đều hứng khởi đứng dậy vỗ tay, chỉ có hai người trong tiếng hò reo vang trời ấy, một ngồi một người quỳ một chân, là im lặng không nói gì, chỉ nhìn nhau, một người đưa nước, một người đỡ lấy uống một ngụm nhỏ, anh cười ảm áp, ánh mắt cô cũng cười thật tươi. Đúng lúc ấy pháo hoa bùng sáng, trong khung cảnh rực rỡ, Diệp Mộc quay đầu lại nhìn Lô Căng đang hát vô cùng cuồng nhiệt trên sân khấu, tiếng hò reo và vỗ tay bốn phía tạo cho cô một cảm giác hơi tự đắc. Dung Nham nhìn vẻ cao hứng của cô liền bật cười, cuối cùng cũng hiểu ra sự kiên trì từ trước đến nay của cô. Ngày trước là do anh không tốt, lúc nào cũng mong cô ở bên cạnh, chỉ tồn tại vì anh. Thật ra, tình yêu nên làm cho con người ta tự do, khiến cuộc sống của người được yêu phong phú hơn, từ đó làm cho cuộc sống càng trở nên tươi đẹp. Đến hôm nay trong khung cảnh tráng lệ do một tay cô tạo ra, cuối cùng anh cũng thấu hiểu ý nghĩa của việc yêu và được yêu.

Khi buổi biểu diễn lên đến phần cao trào, vị khách bí mật trước đây không hề để lộ danh tính ấy của Lô Căng, trong sự chờ đợi của bao người, từ từ nhô lên từ sân khấu bên dưới sân sân khấu chính. Cũng không có nhạc nền giống như lúc mở màn show diễn, rất yên ắng, mọi người đều tò mò hướng ánh mắt về phía sân khấu chìm, không một ai biết vị khách bí mật ấy rốt cuộc là ai. Chỉ nhìn thấy người đó ngồi trên một chiếc ghế chân dài, ôm cây ghi ta, từ từ xuất hiện từ mặt đất. Trên màn hình lớn lập tức xuất hiện hình ảnh chiếu thẳng của cô, mái tóc dài đáng yêu được buộc túm lên rất đơn giản, mặt không trang điểm, cô mặc chiếc áo phông đơn giản. Nếu như không phải là vẻ đẹp khiến lòng người xao động ấy, quả thật rất giống một cô sinh viên đại học. Trên sân khấu chìm còn lại của sân khấu chính, Lô Căng cũng từ từ xuất hiện trong dáng vẻ tương tự, hai người giống như hai chị em. Hai nhân vật thần thoại đình đám nhất của C&C, từ trước đến nay luôn được mọi người nói rằng “một núi không có hai hổ”, hôm nay lại cùng xuất hiện trên sân khấu, khiến mọi người cảm thấy bất ngờ.

Lại một đêm nữa, gió đùa giỡn làm tung bay làn tóc em. Mỗi lần cảm thấy bất lực, em vẫn giống như ngày xưa, ngẩng đầu nhìn trời cao, cố tỏ ra mình cao quý. Nhưng hôm nay đã chẳng còn chị bên em nữa rồi, vì thể nước mắt em cũng đành tự lau.

Từ nhỏ em đã theo sau chị, cùng chị lớn lên, nơi nào có chị là nhà em ở đó. Chị từng nói chị sẽ là một gốc

cây, còn em là một đóa hoa vô tư nở rộ dưới chiếc bóng râm mát, rộng lớn của chị.

Ngày ra đi, chị đã hỏi em từ nay về sau còn lại một mình có sợ không, khi ấy em đã lắc đầu không dám trả lời, cũng muốn tỏ ra mình mạnh mẽ, không muốn chị cảm thấy lo lắng mà bước vào cõi vĩnh hằng ấy. Cuối cùng, em đã quyết định sẽ không trả lời, nó trở thành nỗi bận tâm suốt đời của chị.

Nụ cười của chị sẽ mãi mãi tồn tại trong giây phút ấy, lại một mùa hè nữa đến, em cô đơn bước tới tận góc bể chân trời...

Bài hát hai người song ca là ca khúc Chị gái - tác phẩm giúp Trương Lâm thành danh năm nào, được chính tài nữ số một của thành phố C Trần Hiểu Vân viết lời, viết nhạc và đảm nhiệm toàn bộ phần chế tác, Diệp Mộc giúp đỡ phần quảng bá, lên kế hoạch và phát hành. Từ ca khúc này, Trương Lâm đã giành được không biết bao nhiêu giải thưởng lớn bé, khẳng định tài năng âm nhạc của cô, được rất nhiều người nhớ đến. Nhanh thật, đã ba năm rồi. Diệp Mộc ôm vai, lặng người sau lớp kính của phòng đạo diễn. Giai điệu này đã quá quen thuộc với cô. Cách biệt ba năm, cô gái nhỏ xinh đẹp tự đàn tự hát trên sân khấu kia dường như đã chui qua đường hầm thời gian, xuất hiện trước mặt cô trong nháy mắt sau ba năm ấy.

“Chị Diệp Tử...” Trợ lý Tiểu Tình đưa cho cô tờ giấy ăn “Không thể ngờ được người Lô Căng mời đến lại là cô ấy.” Diệp Mộc lau những giọt nước nơi khóe mắt, khẽ mỉm cười: “Chị đã đoán được, chỉ là không ngờ... cô ấy sẽ hát ca khúc này.”

Ca khúc đã khép lại, Trương Lâm nắm tay Lô Căng cảm ơn khán giả, dùng hành động thực tế để phá bỏ lời đồn đại không hợp nhau. Thật ra, những ngôi sao đã từ lâu vứt bỏ đi tình cảm cá nhân này, trước giờ chỉ bàn đến việc thành bại, chứ đâu thực sự có gì hợp hay không hợp chứ? Khi Trương Lâm rời đi, vẫy vẫy tay chào tạm biệt những khán giả dưới sân khấu. Cuối cùng, cô quay về hướng phòng đạo diễn, nơi Diệp Mộc đang ngồi, nói một tiếng rõ ràng: “Cảm ơn.” Chiếc màn hình lớn ấy quá rõ nét, đôi mắt vằn đỏ của cô, mọi người đều nhìn thấy.

Đây là một sự phân ly nên kết thúc từ lâu. Trương Lâm, đến hôm nay đã chẳng còn ai ở bên em, khi nước mắt rơi em chỉ còn cách tự mình lau, vì thế, đừng rơi nước mắt. Cô quay người bước đi.

Một sân khấu náo nhiệt, chuẩn bị trong mấy tháng ròng cuối cùng đã kết thúc chóng vánh trong hai tiếng đồng hồ.

Mọi người đều đã ra về, sân khấu trống không, một mình Diệp Mộc bước lên trên. Những tờ giấy và sợi dây đầy màu sắc bị gió thổi bay tứ tung, mắc vào cổ chân cô, cô quỵ xuống theo phản xạ, quay lưng lại tấm poster khổng lồ phía trước là những hàng ghế trống không, khi này, nơi này rõ ràng còn ồn ào, náo nhiệt. Tour diễn vòng quanh thế giới trong hai năm, hết show này đến show khác, lúc này kết thúc, cô có một cảm giác lòng trống rỗng, không thể diễn tả nổi, còn trống trải hơn hai mươi nghìn chiếc ghế trống trơn trước mặt kia gấp vạn lần.

Bước chân quen thuộc đang đến gần, đều và mạnh mẽ. Là Dung Nham.

“Không nở rời đi à?” Anh quỳ xuống, cười rồi nhỏ giọng hỏi cô. “Trong lòng vô cùng trống trải phải không?”

Diệp Mộc đưa tay về phía anh: “Ôm... ôm!” Dung Nham ôm cô đứng dậy, hai người ôm nhau trong nhà thi đấu rộng mênh mông ấy, bốn phía im lặng không một bóng người, đến tiếng trái tim cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

“Buổi biểu diễn rất tuyệt vời...” Dung Nham chạm vào mái tóc cô, nói. “Diệp Mộc, tâm huyết của em hai năm qua đã không phí hoài, em thành công rồi.” Diệp Mộc phì cười, ngẩng lên nhìn anh: “Lần đầu tiên nghe thấy anh khen em.” Đôi mắt cô sáng ngời, trái tim Dung Nham bứt rứt, không kìm được cúi xuống hôn cô, tâm trạng ấy thật quá mãn nguyện, quá ngọt ngào, giọng nói của anh trở nên trầm và ấm áp: “Về sau anh sẽ thường xuyên khen em... Tiểu Mộc, em là niềm tự hào của anh.” Nụ hôn của anh trượt xuống dưới, Diệp Mộc ngửa về phía sau, cười rồi quay đi, nũng nịu hỏi: “Tự hào thế nào?”

“Tự hào đến mức muốn cưới em về nhà, mỗi ngày đều vô cùng sùng bái.” Dung Nham cười, cuối cùng cũng hôn được cô, anh hài lòng khẽ nhắm mắt lại.

“Đứng nghiêm!” Anh nói, buông tay ra, bất ngờ quỳ một chân xuống. “Diệp Mộc, nghe anh nói một câu.”

Khi ấy chiếc đèn lớn sáng trưng trong nhà thì đầu đã tắt, còn lại vài chiếc đèn sân khấu mờ mờ ảo ảo, ánh sáng chỉ le lói. Diệp Mộc chợt cảm thấy ảo ảo như đang ở trong một giấc mơ.

Tay trái Dung Nham mở ra, trong lòng bàn tay là chiếc hộp nhẫn cưới Diệp Mộc đã thấy trước đây, lần trước khi gia đình hai bên gặp mặt, anh đã lấy ra rồi hỏi cô có thích không, sau đó lại cười cợt cất đi. Nghĩ đến lúc đó anh đã không thể chờ được nữa, nhưng sau khi lấy ra lại cảm thấy chưa thỏa, nên kiềm chế đợi cho đến mãi hôm nay.

“Diệp Mộc, trong hai năm em rời xa anh, anh đã bỏ thuốc. Sáng nào anh cũng dậy sớm chạy bộ. Anh ăn uống đúng giờ, luyện tập chăm chỉ, kiểm tra sức khỏe định kỳ. Anh cố gắng ít đi tiếp khách, ít uống rượu. Anh rất cố gắng để cho bản thân mình khỏe mạnh, trẻ trung. Bởi vì anh sợ đến khi em trở về, em vẫn là một tiểu quái thú tràn đầy sức sống, còn anh đã thành một ông già.”

Giọng nói của anh quá dịu dàng, ấm áp, sự chờ đợi và cô đơn của hai năm thật quá lâu, được che phủ bằng những câu nói này, thật quá sức kìm nén. Khóe miệng Diệp Mộc bắt đầu run run.

Tay phải Dung Nham ôm lấy ngón tay cô, ngửa mặt lên nhìn cô: “Sự ra đi của một con người là không thể tránh khỏi, anh thực sự đã cố gắng rất nhiều. Tiểu Mộc, cầu xin em hãy cưới anh! Từ nay về sau, có em ở bên, anh có thể yên tâm, thoải mái trở thành một ông già, chỉ yêu một mình em.” Anh quỳ gối, chậm rãi và thành khẩn, nghiêm túc nói những lời này, sân khấu rộng lớn không một bóng người, tình cảm sâu đậm ẩn chứa trong từng lời của anh như vang vọng mãi.

“Cuộc đời này, em không đến, anh sẽ không già, tiểu quái thú của anh, vì thế em hãy mau đến đi, hai chúng ta sẽ cùng nhau sống đến già, em nói có được không?”

“Vâng.” Diệp Mộc trả lời, giọng lạc đi. Tề Úc Mỹ Diễm nói tình yêu của đàn ông rất đơn giản, thực tế, Diệp Mộc tin. Tình yêu chính là sự rung động chân thành nhất, là thứ tình cảm thuần túy, đơn giản nhất. Anh yêu cô, yêu đến cam tâm tình nguyện chỉ vì duy nhất một mình cô, từ một chàng công tử đào hoa trở thành một ông già khiến cho người khác an lòng. Cô yêu anh, yêu đến tình nguyện lao vào nguy hiểm, tan nát trái tim hết lần này đến lần khác, cưới một người đã từng làm trái tim cô bị tổn thương là anh.

Diệp Mộc đứng đó, khẽ cúi xuống nhìn Dung Nham đang quỳ, từng giọt nước mắt tuôn rơi, dưới ánh đèn sân khấu mờ mờ, những giọt nước mắt ấy lấp lánh như chiếc nhẫn trong bàn tay anh. “Dung Nham!” Cô nhỏ giọng nói với anh: “Em sẽ cưới anh, ở bên anh, sẽ cùng anh sống đến già. Em sẽ chẳng nhìn ai cả. Em chỉ yêu mình anh.”

49. Chương 49: Kết Hôn Ngoại Truyện

Hôn lễ được tổ chức cùng lúc tại thành phố C và Giang Nam. Vợ chồng Dung Lỗi và Cố Minh Châu đại diện cho Dung gia chủ trì nghi thức hôn lễ. Sáu nhân vật của Lương Thị dốc hết sức, Lương Phi Phàm đại diện cho Lương Thị, Lý Vi Nhiên bị liệt vào họ hàng bên nhà gái, thêm Kỷ Nam, ba người này ở lại thành phố C, cùng Dung Lỗi, Cố Minh Châu tiếp đãi khách khứa, họ hàng của hai người. Trần Ngộ Bạch và Tần Tổng bay đến địa điểm tổ chức hôn lễ, cùng lên kế hoạch bố trí cho hôn lễ của Dung Nham và Diệp Mộc. Tiếp theo, bố mẹ Dung Nham và Tề Úc Mỹ Diễm cùng hơn mười vị họ hàng thân thích khác nhất loạt đến ngôi làng nhỏ tại Giang Nam, trở thành người chứng kiến hôn lễ.

Dưới bầu trời trong xanh hiếm hoi của Giang Nam, vẫn là trong giáo đường nhỏ yên tĩnh ngày xưa Tần Tang và Lý Vi Nhiên tổ chức hôn lễ, con đường lát đá cong cong trước cửa giáo đường vẫn như ngày nào. Cũng chính tại nơi lần đầu tiên gặp nhau, Diệp Mộc làm lễ cưới với Dung Nham.

Hôn lễ được quay lại từ đầu đến cuối, tại thành phố C xa xôi, những bạn bè thân thiết ngồi xem tường thuật trực tiếp qua màn hình lớn. Sau khi trao nhẫn cưới, chú rể hôn cô dâu, ống kính zoom sát, Dung Nham cúi thấp, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi Diệp Mộc lúc này đang nhắm mắt, hình ảnh tuyệt đẹp và chân thực. Có người cảm động, có người thở dài, có người khẽ trầm ngâm trong làn ánh sáng không ngừng biến đổi, có người mang trong lòng nỗi đau dịu dàng, ngẩng đầu nhìn hai người họ rồi khẽ mỉm cười.

Kể từ ngày hôm ấy, cho dù là hạnh phúc hay khổ đau giàu sang hay bần hàn, bệnh tật hay khỏe mạnh, hai con người ấy đều ở bên nhau, cùng nhau trân trọng, cho đến mãi về sau. Thượng Đế đã đặt họ bên nhau, chẳng ai có thể ngăn cách được.

Đêm động phòng hoa chúc, Giang Nam một đêm mưa.

Chú chim yến mùa xuân đang hót trên mái ngói, Dung Nham trở dậy, đóng chiếc cửa sổ trúc bị gió thổi tạo thành tiếng kêu lách cách, rồi lại trở về nơi chăn ấm đệm êm, ôm cô vợ mới cưới, tiếp tục giấc mơ ngọt ngào.

Người lớn đều rất thông cảm cho đôi vợ chồng mới cưới, hôn lễ vừa kết thúc đã lập tức trở về, để lại hai người khó khăn lắm mới có được những giây phút riêng tư, cùng nhau trải qua một đêm tân hôn ngọt ngào. Đến ông bố mà Diệp Mộc một năm không gặp được một lần, sau những lời nói bóng gió của Tề Úc Mỹ Diễm, cũng biết điều không ở lại lâu, cùng với Tần Tang trở về thành phố C trước, đợi sau khi con gái, con rể trở về sau tuần trăng mật mới nói chuyện.

Trần đen tối và tiểu cảm thú lần này rất nghĩa khí, hết lòng giúp đỡ Dung nhị thiếu gia, làm cho hôn lễ gần như hoàn mỹ, không thiếu sót gì. Hai người huynh đệ cuối cùng để lại một hộp nhung hươu lớn và đồng trùng hạ thảo làm quà mừng, hai người một trái, một phải, vỗ vai Dung Nham đầy tình cảm, sau đó cũng rời đi. Chỉ có điều hộp thuốc đại bổ ấy lúc nào cũng bị hất hủi trong một góc của căn phòng ngập tràn sắc xuân “Anh nào biết ăn mấy cái món này.” Dung Nham thối vào cổ chiếc áo ngủ của người đang nằm trong vòng tay anh. “Phải không vợ yêu?”

Diệp Mộc rất mệt, chẳng muốn động đây. Tiếng mưa rơi tí tách bên ngoài càng lúc càng nặng hạt, khê va vào mái ngói, làm cho người ta có cảm giác rất bình yên. Lại nghe anh gọi hai tiếng “vợ yêu”, Diệp Mộc nhắm mắt, mỉm cười. Dung Nham yêu nhất điệu bộ đáng yêu, ngoan ngoãn này của cô, trong lòng rung động, xoay người nằm lên người cô, thân mật vùi vào khe cổ cô, cất giọng hỏi nhỏ: “Cười gì đấy?”

“Em đang nghĩ đến lần đầu tiên nhìn thấy anh... Lúc ấy... em chẳng thể nghĩ được sẽ có ngày hôm nay.”

Dung Nham nghe thấy cũng cười, ngậm lấy đôi môi cô, hôn nồng cháy.

Trong căn phòng ngọt ngào, đêm mưa Giang Nam như đan vào nhau, tình yêu trong thời khắc như thế này càng khiến người ta cảm động. Trong căn phòng yên ắng, chú rể mới trầm giọng thì thầm hỏi: “Tuyệt hay không tuyệt?” Cô dâu mới có chút ngượng ngùng, nhưng không chút băn khoăn, nói: “Đương nhiên là... tuyệt.”

Nếu như không có em, cuộc đời này có thể sẽ bình an, thuận lợi, yên ổn tới khi già, sẽ không có nhiều sự dằn vặt và thay đổi như vậy. Nhưng cũng sẽ không thể có một đêm yên bình, hòa quyện như đêm nay, sẽ không thể có một người mang trong mình một trái tim nồng cháy như thế này, ôm anh đi vào giấc ngủ.

Giờ đây có em ở bên anh cho tới khi tóc bạc da mồi, đương nhiên là không thể tuyệt vời hơn.

50. Chương 50: Ngoại Truyện 1

1. Trần Phái Phái

Cô có ba người anh cùng cha khác mẹ, hai người em gái cùng cha khác mẹ, và một người em gái ruột.

Nói cách khác, cô có chín đối thủ vô cùng hung tàn, và một người yếu đuối đến mức cô phải khổ sở để bảo vệ.

Cô từ nhỏ đã giỏi giang, dung nhan hơn người, thông thạo cầm kỳ thi họa, cưỡi ngựa, đánh golf, các kiểu khiêu vũ đều sành sỏi.

Cô là lục tiểu thư của Trần gia đại hào môn đất Hồng Kông, Cinderella Trần - Trần Phái Phái. Ước mơ của cô là trở thành người kế nghiệp của bố, hoặc là người có quyền sở hữu số tài sản lớn nhất, sau đó đem theo

người em gái yếu ớt, bệnh tật cùng người mẹ thần kinh không bình thường vì không sinh được con trai rời khỏi cái gia đình khiến cô ghê tởm suốt hơn hai mươi năm qua này.

Nhưng mơ ước ấy bị phá vỡ tan tành kể từ giây phút cô gặp Lê Cận Thần.

Gia thế của Lê Cận Thần còn ghê gớm hơn gia đình cô. Bố anh là nhân vật truyền kỳ trong giới giải trí ở đất Hồng Kông, thậm chí là cả châu Á, sở hữu vương quốc giải trí C&C lừng lẫy khắp châu Á. Lê Cận Thần là con cả, thái tử gia danh phụ kỳ thực của C&C.

Anh là sư huynh của Trần Phái Phái, giáo viên hướng dẫn của hai người là Giáo sư P, người có nhiều kinh nghiệm và khó đối phó nhất của Học viện Thương Mại thuộc Đại học Harvard. Người châu Á trong lớp không nhiều, thỉnh thoảng các nhóm tổ chức thảo luận, hai người đều ngầm định ngồi cạnh nhau. Trí tuệ của Lê Cận Thần vượt xa so với những học sinh ngoại quốc khác, còn Trần Phái Phái có sự tỉ mỉ, chu đáo và sâu sắc hơn những người con gái bình thường khác, những tiểu tiết hoặc những vấn đề chưa chắc chắn mà Lê Cận Thần gặp phải, cô đều có thể xử lý một cách gọn gàng.

Thời gian trôi đi, trong lòng ai nấy đều biết rõ - đây chính là đồng minh mình cần tìm.

Lần đầu tiên của bọn họ xảy ra trên sân thượng của khu giảng đường.

Sau khi Trần Phái Phái thức liền ba ngày, hai đêm để hoàn thành bản báo cáo, Giáo sư P yêu cầu cô nộp thêm một bản báo cáo chi tiết hơn. Uống cà phê đen đến mức buồn nôn, huyết thái dương đập mạnh, cô trốn lên sân thượng, muốn hút một điếu thuốc. Lê Cận Thần đã ngồi đó, cũng giống như Trần Phái Phái, Giáo sư P làm anh không thể mở mắt nổi.

“Hi, Cinderella!” Lê Cận Thần tựa vào lan can, mỉm cười chào hỏi cô.

Buổi tối hôm đó, gió thổi rất mạnh, chiếc sơ mi của anh bị gió thổi phần phật, những bắp thịt săn chắc thoát ẩn thoát hiện nơi vùng eo, Trần Phái Phái nhìn thấy, mặt bỗng nóng bừng. Cô mỉm cười, đi tới đứng bên anh, rút điếu thuốc ra, khẽ nói với anh: “Xin chút lửa.” Giọng cô mời gọi và dịu dàng. Lê Cận Thần đưa điếu thuốc giữa kẽ ngón tay trái thon dài lên, nho nhả rít một hơi, rồi thân mật chạm khẽ vào đầu điếu thuốc dành cho nữ giới nhỏ, dài và mỏng của cô, đôi mắt đen láy huyền bí của anh không lúc nào rời khỏi cô.

Đầu điếu thuốc dần lụi tắt, trái tim ai đó đập càng lúc càng nhanh.

Vào thời khắc kỳ diệu ấy, Giáo sư P liên tục gọi điện tới, Trần Phái Phái cầm chiếc điện thoại đang rung lên, khẽ thở dài một tiếng, định bấm nút nghe. Lê Cận Thần khẽ cười, cầm lấy chiếc điện thoại trong tay cô, chiếc iPhone màu trắng nằm trong bàn tay ấm áp, rộng lớn của anh, có cảm giác an định. Sau đó, anh đưa tay ra phía ngoài lan can, thả tay ra chẳng hề nghĩ ngợi. Trần Phái Phái hét lên, lập tức lao về phía đó, nhưng đã bị anh ôm chặt lấy eo. Cô ngẩng lên, nụ hôn của anh vừa lúc ập tới.

Nước hoa Eau de Cologne mà Lê Cận Thần dùng có mùi hương nhẹ nhàng, thoang thoảng. Trần Phái Phái mê mẩn. Bàn tay anh như có điện, lướt trên cơ thể cô làm cô mềm nhũn. Cô như chẳng còn chút sức lực, bị Lê Cận Thần ép vào giữa thành lan can lạnh ngắt và cơ thể nóng ấm của anh, những ngón tay anh di chuyển đến phần mềm mại nhất trên cơ thể cô, nhẹ nhàng và dịu dàng...

Anh tiến vào, cô đau đớn đến co người vì chưa sẵn sàng, anh cười đưa một cánh tay ra giữ lấy cô, không để cô có cơ hội tháo chạy. Cảm giác lúc đó, Trần Phái Phái suốt đời này chẳng thể quên. Cũng giống như bản thân cô hoàn toàn cô đơn, từ đây bắt đầu bước vào câu chuyện tình yêu.

Lê Cận Thần tỏ ra rất thành thực, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên của cô, cô chỉ cảm thấy đau đớn và tê dại. Anh mỉm cười thở sâu. “My Cinderella...” Lê Cận Thần thì thầm bên tai cô, những lời nói ấy giống như chiếc kim đâm vào trái tim cô.

Ngày hôm sau, khi tỉnh lại, Trần Phái Phái phát hiện mình nằm trên chiếc giường lớn trong phòng Lê Cận Thần, trên người không mảnh quần áo. Anh tắm rửa sạch sẽ, mặc chiếc áo ở nhà màu nâu, khí chất ngời ngời.

“Chào buổi sáng!” Thấy cô tỉnh dậy, anh bước đến bên giường rồi lại nằm xuống, ôm chặt lấy cô và cả chiếc chăn vào lòng, động tác nhẹ nhàng, mềm mại đầy yêu thương. “Tối hôm qua em bị ngắt... Anh sợ hết hồn,

nhưng không thể không thừa nhận, điều đó làm cho anh cảm thấy mình đã thành công.”

Anh dịu dàng cười, hôn nhẹ nhàng lên khuôn mặt vẫn chưa rửa của cô. Đôi mắt ấy trở nên lớn hơn trong đôi mắt cô, khoe mắt đầu mi đều thể hiện tình yêu. Trong cuộc đời mình, Trần Phái Phái chưa bao giờ có cảm giác được yêu thương, vì thế một chút dịu dàng của Lê Cận Thần với cô là vô cùng quý giá, đến mức cô nguyện dùng thứ vô cùng quan trọng đối với cô để đổi lấy.

Lê Khanh Thần là con gái của tam phu nhân nhà họ Lê, em gái cùng cha khác mẹ với Lê Cận Thần, cô con gái thứ hai được yêu chiều nhất trong nhà họ Lê, cũng là người có năng lực cạnh tranh nhất với Lê Cận Thần. Cô ta cũng có bản tính không chịu khuất phục, cho rằng mình không phải con bà cả nên lúc nào cũng muốn tranh giành cao thấp với con trai của chính cung nương nương, muốn chứng minh mình không hề thua kém.

Trần Phái Phái tiếp cận Lê Khanh Thần rất dễ dàng, gia thế, kinh nghiệm, năng lực của bọn họ đều ngang hàng, kết bạn với nhau là chuyện không thể thích hợp hơn. Sau khi bước vào C&C, chỉ trong vòng một năm Trần Phái Phái đã trở thành người bạn tâm phúc của Lê Khanh Thần. Trong công ty ai nấy đều biết bên cạnh nhị tiểu thư có một trợ thủ đắc lực, hai người suốt ngày bàn mưu làm thế nào để kéo dài thiếu gia ngã ngựa. Năm thứ hai khi Lê Cận Thần rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, phải chuyển đến thành phố C, dưới sự trợ giúp của Trần Phái Phái, Lê Khanh Thần nói với bố rằng anh trai một mình ở ngoài làm ăn sẽ vất vả, chủ động đề nghị được giúp đỡ anh trai, đem theo một nhóm tâm phúc do Trần Phái Phái đứng đầu chuyển tới thành phố C.

Cuộc chiến giữa hai anh em họ long trời lở đất. Lê Cận Thần tuy trước nay chưa bao giờ chịu thiệt, nhưng cũng không thể không đau đầu vì cô em gái ghê gớm, đáng sợ này. Có lần Trần Phái Phái hỏi anh, tại sao không dùng một đòn để hạ Lê Khanh Thần? Có cô ứng phó trong ngoài, chỉ cần một chút thủ đoạn vẫn thường dùng, nhất định không lâu sau đó Lê Khanh Thần sẽ không còn được nuông chiều nữa, nhanh chóng bị gả cho người khác. Khi đó, bọn họ vẫn còn ở Hồng Kông. Đêm ở Hồng Kông không có sao, từ căn biệt thự hào hoa của Lê Cận Thần nhìn ra, sắc đêm của cảng Victoria còn đẹp hơn gấp vạn lần so với bầu trời. Lê Cận Thần, tay trái cầm ly rượu vang, tay phải ôm cô, nhìn màn đêm, khẽ mỉm cười.

“Cinderella...” Anh nói bên tai cô. “Mọi người đều nói những người như chúng ta không có trái tim, không có tình cảm, nhưng thực tế con người sao có thể không có trái tim? Khanh Thần là em gái anh, cho dù nó có thế nào với anh, anh cũng sẽ không hại nó. Bố mẹ sẽ ra đi trước chúng ta. Anh chị em cũng lớn lên giống như chúng ta, đều sẽ già đi. Đây chính là món quà mà Thượng Đế ban tặng cho con người, làm cho con người sống trong thế giới này không cảm thấy mình cô đơn.”

Trần Phái Phái sục sịt. “Vậy tại sao anh vẫn để em ở lại bên cạnh Lê Khanh Thần?”

“Vì anh không thích mọi việc vượt ra khỏi tầm kiểm soát của anh”, Lê Cận Thần nói nhẹ nhàng. “Anh nói sẽ không làm hại là nói đến việc khi chưa đến mức cần thiết.”

Trần Phái Phái khựng lại, cười vui vẻ. Đúng thế, đây mới là Lê Cận Thần mà cô quen biết, người đàn ông mà cô nhiều lần tình nguyện hạ thấp mình để ở bên trợ giúp. Thật ra, anh chính là bản sao của cô, chỉ có điều anh có vẻ ngoài công tử hòa hoa vô hại và quyết đoán, lạnh lùng hơn cô.

Diệp Mộc vừa xuất hiện, Trần Phái Phái biết rằng mình gặp rắc rối. Ngày hôm đó, cô vừa cùng Lô Căng đi quay phim ở Hồng Kông trở về, bỏ mặc nguy hiểm, không thể chờ đợi thêm, chạy đến văn phòng của Lê Cận Thần. Bước qua bồn cây cảnh lớn ở hành lang, cô lập tức dừng lại lùi một bước, khẽ khàng nắp. Lê Cận Thần đang nói chuyện với một cô gái mà cô chưa từng nhìn thấy, Trần Phái Phái ngửi thấy mùi của sự nguy hiểm. Giống như loài sư tử có thể ngửi thấy đồng loại đang rình rập con mồi của mình, cô ngửi thấy mùi săn bắt.

Lê Cận Thần đang cười dịu dàng, nói gì đó, Diệp Mộc nghe xong bỗng rút cuốn sổ ghi chép ra, vội vã ghi. Trần Phái Phái nhìn thấy ánh mắt Lê Cận Thần bất ngờ dịu dàng, nhìn chăm chú vào ngực cô gái đó, ngẩn ra. Những người như bọn họ lúc nào cũng bận bịu với các âm mưu, tính toán, từ rất lâu đã đoạn tuyệt với cái thói quen “ngẩn ra” này. Lúc đó, cô cảm thấy vô cùng khó chịu.

Lê Cận Thần giải thích rằng đó là vì công việc. Trần Phái Phái bất lực, đành nhẫn nhịn. Yêu cầu công việc mà anh nói bao gồm cả mở rộng bản đồ của C&C, cuối năm anh bắt buộc phải nộp một bản thành

tích, cùng với Lê phu nhân tương lai là cô... Một tương lai tươi đẹp. Vì thế trước một đồng tin nhắn ngọt ngào trong điện thoại của anh, cô phải nhẫn nhịn, cứ cuối tuần anh lại hẹn hò với Diệp Mộc, cô phải nhẫn nhịn, anh thỉnh thoảng lại ra ra vào vào giữa studio và phòng nghỉ ngơi, cười dịu dàng đầy yêu thương với Diệp Mộc, cô cũng phải nhẫn nhịn, buổi họp ban sáng anh như người mất hồn, hề có thời gian rảnh rỗi là lại xuống lầu dưới tìm Diệp Mộc, kéo vào phòng họp không có người, cô cũng phải nhẫn nhịn. Nhưng cuối cùng cô không thể nhẫn nhịn được nữa. Đêm đó, Trần Nguyên giành được giải thưởng điện ảnh lớn ở Mỹ, không khí buổi dạ tiệc chúc mừng vô cùng náo nhiệt, Diệp Mộc mặc lễ phục rực rỡ tiến về một góc khuất, hoa giấy đủ màu bay rợp trời, cười thuần khiết đang đứng đối diện với cô, nhưng Lê Cận Thần lúc này cũng đang đứng đối diện với Diệp Mộc, vẻ mặt mơ màng ấy của anh làm trái tim cô đau đến thắt lại, giống như khi nhìn thấy em gái bị đám súc sinh kia bắt nạt, hay hết lần này đến lần khác đưa người mẹ thần kinh không bình thường vào bệnh viện.

“Rời xa cô ta ngay, nếu không, em sẽ nói hết mọi chuyện cho Lê Khanh Thần.”

“Em không sợ Khanh Thần sẽ hận em? Nó đã coi là em là người bạn thân nhất.” Lê Cận Thần chẳng hề quan tâm đến sự uy hiếp của cô.

Trần Phái Phái cười lớn: “Những người trong Lê gia các anh sao có thể có bạn bè? Lê Cận Thần, cô em gái của anh cũng giống như anh, chẳng qua là lợi dụng em mà thôi.”

Lê Cận Thần khẽ gật đầu: “Không sai, Cinderella, trong những lúc như thế này, đầu óc em cũng khá sáng suốt đấy.”

Trần Phái Phái đẩy tay anh ra: “Là do anh dạy tốt thôi.” Anh đã dạy cho cô làm thế nào để lừa dối bản thân, càng những lúc tâm trạng bất an càng phải cười ung dung. Anh còn dạy cho cô rất nhiều thủ đoạn, vì thế cô mới có thể lấy được rất nhiều tiền từ gia đình, sắp xếp cho em gái và mẹ sống ở nước ngoài, và khổng chế ngược được bố.

“Cinderella, ngoan ngoãn đi, những thứ em cần, anh sẽ đều cho em, đừng làm điều ngốc nghếch. Em biết là anh không thích những cô gái ngốc nghếch”, Lê Cận Thần nói dịu dàng. “Khanh Thần rất quan trọng với anh, nhưng không quan trọng đến mức em có thể dùng nó để uy hiếp anh. Còn nó đối với em lại khác, nếu nó muốn em gặp rắc rối, thậm chí là rắc rối lớn, cũng không phải là điều khó khăn gì.” Anh đưa tay ra ôm lấy cô, đặt trên đùi, giữ chặt trong, vuốt ve như thú cưng. Bị mái tóc dài của Trần Phái Phái che đi, khuôn mặt thon gọn khuất sau bóng tối mờ, không nhìn ra thần sắc gì.

“Anh rất thích Diệp Mộc sao? ” Cô bất ngờ hỏi. Lê Cận Thần cười dịu dàng: “Cô ấy không giống như chúng ta, cô ấy là người của một thế giới khác. Rất... không biết điều. Ha ha...”

Không biết điều sao?... Trần Phái Phái cười lạnh lùng, nghĩ thầm: “Nếu như không phải thân phận là thứ không thể lựa chọn, thì cô gái nào lại cam tâm chịu sự mệt mỏi như thế này, vừa sinh ra đã phải biết điều. Cô ta lương thiện, trong sáng nên anh thích, vì thế người không lương thiện, không trong sáng như tôi phải chịu tổn thương sao? Tôi cần gì... Anh nghĩ rằng tôi thực sự chỉ muốn danh phận là phu nhân của Lê gia sao? Yêu cái đứa thiên sứ thuần khiết đó sao? Vậy thì người đã bị anh kéo cùng xuống địa ngục là tôi thì phải làm sao? Muốn có được sự cứu rỗi sao Lê Cận Thần? Đừng có mơ!”

“Đừng có động đến Diệp Mộc nữa, nhớ chưa?” Lê Cận Thần dùng một nụ hôn dịu dàng để ra lệnh. Trần Phái Phái che giấu cơn tức giận trong lòng, ngoan ngoãn gật gật đầu. Lê Cận Thần cười, khẽ vỗ vào người cô: “Good girl!”

51. Chương 51: Ngoại Truyện 2

2. Lê Khanh Thần

Cô xuất thân trong Lê gia hào môn tuyệt đỉnh ở Hồng Kông, nắm trong tay vương quốc giải trí C&C. Mẹ cô là một trong rất nhiều người vợ của chủ nhân hiện tại của Lê gia, thời còn trẻ tham dự cuộc thi hoa hậu

Hồng Kông, nhờ dung nhan tuyệt vời mà làm kinh động toàn miền đất cảng, sau khi được gả vào Lê gia, được sủng ái hơn hai mươi năm nay. Cô là đứa con duy nhất của mẹ cô, được truyền lại vẻ đẹp khuynh thành ấy. Cô là nhị tiểu thư giỏi giang nhất của Lê gia, Lê Khanh Thần.

Xinh đẹp tuyệt vời, suy nghĩ sâu sắc, thủ đoạn cao tay. Những điều tốt đẹp mà một người con gái hằng mong ước đều được cô phát huy đến tột đỉnh, ngoại trừ một xuất thân đường đường chính chính, Lê Khanh Thần chẳng thiếu thứ gì. Nhưng xuất thân đường đường chính chính thì có tác dụng gì? Con trai của vợ cả Lê gia Lê Cận Thần, được mệnh danh là thái tử, cho dù là uy quyền ở công ty hay trong gia đình đều bị cô đè bẹp. Sẽ có một ngày, cả Lê gia sẽ phải phục tùng dưới chân cô, mẹ cô sẽ được mở mày mở mặt.

Lần đầu tiên gặp Dung Nham, Lê Khanh Thần mới mười lăm tuổi. Năm đó, nhân dịp lễ đại thọ một trăm tuổi của cụ ngoại nhà mẹ cô, cô và mẹ đáp phi cơ riêng của Lê gia trở về đại lục, đó là lần đầu tiên Lê Khanh Thần đến thành phố C. Đến đón hai người là con trai của người chị họ xa với mẹ Lê Khanh Thần, vô cùng điển trai, tác phong toát lên điệu bộ của một công tử ngời ngời. Trong lúc ba người nói chuyện, mẹ Lê Khanh Thần bí mật bầu nhẹ vào tay Khanh Thần. Cô hiểu ý, cúi đầu mỉm cười, thầm nghĩ đến những công tử nhà giàu Hồng Kông, những quý ông trẻ trung Anh quốc, trước nay đều xếp hàng dài để cô lựa chọn, chỉ là một đám công tử nhà giàu, sản phẩm được đúc ra từ những chiếc khuôn giống nhau, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến âm mưu, thủ đoạn, có gì thú vị cơ chứ?

“Cậu ấy là Dung Lỗi, cháu đích tôn của Dung gia”, trên đường đi, mẹ cô kể. “Dung gia là gia tộc có vai vế nhất ở đây, trước đây anh con chẳng phải hết lần này đến lần khác muốn đến đây sao? Bảo bố à, nếu như con có thể đi lại với Dung Lỗi, là con có thể thắng anh con rồi!”

“Mami!”, Lê Khanh Thần tựa vào chiếc ghế da êm ái, cười từ tốn, “Lê Cận Thần không đáng để con liên thủ với Dung gia cùng đối phó.”

“Con ấy, lúc nào cũng khinh địch. Thật ra, không phải bố con không coi trọng anh con như chúng ta vẫn nhìn thấy đâu, dù sao, nó mới là người thừa kế thứ nhất.”

Đây chính là điều nhức nhối của Lê Khanh Thần, cô sầm mặt lại, không nói gì nữa, quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ. Lúc này đã sắp đến thời điểm tổ chức yến tiệc, tốc độ của đoàn xe dần chậm lại, bỗng nhiên một chiếc Bugatti “Black Blood” màu đen từ từ tiến đến, qua cửa sổ xe, trong khoảng thời gian chưa đến một giây, Lê Khanh Thần nhìn thấy khuôn mặt điển trai của người con trai đang lái xe, khóe mắt dài khẽ nhếch lên, một vẻ đẹp không thể diễn tả bằng lời. Chiếc Land Rover màu trắng bạc của Dung Lỗi ở ngay trước mặt họ, khi chiếc Bugatti lướt qua, nghịch ngợm ghé sang phía anh một cái rồi phóng vụt đi mất. Chiếc Land Rover lập tức tránh đường, tiếng ma sát với lòng đường rì rì, gây ra sự kinh động không nhỏ, khiến xe họ đi sau cũng lập tức phanh lại, người tài xế ríu rít xin lỗi: “Nhị thiếu gia không biết là có khách quý đến nên trêu đùa với đại thiếu gia, hai vị, thực sự rất xin lỗi!”

“Ồ? Đó chính là Dung nhị thiếu gia?” Thần sắc của mẹ Khanh Thần thay đổi, bà kéo tấm rèm cách âm xuống, nhẹ nhàng nói với con gái: “Đó là nhị thiếu gia của Dung gia, nghe nói tính tình không trầm ngâm như Dung Lỗi, cũng rất có năng lực, nhưng không kế tục công việc kinh doanh của gia đình mà ra ngoài kết bái cùng thiếu gia của Lương Thị, giúp người khác lập nghiệp.”

“Lương Thị?” Khi đó Lê Khanh Thần cũng đã âm thầm bước những bước đầu tiên vào thương giới, cười như đang nghĩ gì đó. “Có chút thú vị đây.”

Sau khi yến tiệc bắt đầu, người lớn đều đến bên cụ ngoại để chúc thọ, Lê Khanh Thần được Dung Lỗi dẫn tới nơi tụ họp của những người trẻ. Tình huống rất khác so với tưởng tượng ban đầu của Lê Khanh Thần, cô âm thầm quan sát những người cùng lứa tuổi với khí chất phi phàm xung quanh mình, thầm nghĩ, thành phố C này là nơi nọa hổ tàng long, chẳng trách Lê Cận Thần háo hức muốn tới để phát triển, quả thực là đáng giá.

“Dung Nham!” Dung Lỗi lớn tiếng gọi một người con trai đang bị một đám con gái vây quanh. “Em đến đây một chút.” Lê Khanh Thần ngẩng lên nhìn, người con trai tên Dung Nham ấy đang tiến về phía hai người. Anh ta khoảng ngoài hai mươi tuổi, điển trai, tài hoa, ngoại trừ đôi mắt đào hoa, phong lưu nhìn rất giống Dung Lỗi, chính là người trong chiếc Bugatti “Black Blood” khi nãy.

“Ấy, anh cả, lại một tiểu mỹ nữ ở đâu đến nữa đây?” Dung Nham nhướn mày hỏi, nhìn Lê Khanh Thần với

ánh mắt ngạc nhiên. Lê Khanh Thần trước giờ đều quen nhận được ánh mắt ngắm nhìn của những người khác, lúc này thấy người nóng ran. “Đây là con gái dì Tương Tương, vừa từ Hồng Kông sang, tối hôm qua anh đã nói với em rồi. Khanh Thần đến đây, đây là em anh, Dung Nham.” Dung Lỗi chu đáo giới thiệu.

Nhạc nhảy cất lên, Dung Nham cười tinh nghịch, lùi lại nửa bước, nho nhã đưa tay ra tạo thành một tư thế “mời”. Lê Khanh Thần mười lăm tuổi thẳng lưng, kiêu sa nhìn Dung Nham lúc này đang cúi đầu dịu dàng đối diện cô rồi đặt tay vào trong lòng bàn tay anh, xoay nhẹ người một cái, bỗng bồng bềnh như giấc mộng. Rất nhiều năm sau này, cái khung cảnh tuyệt vời của thời niên thiếu ấy, Lê Khanh Thần vẫn còn giữ nguyên trong trái tim, vào những buổi đêm yên ắng, khi chẳng cần tỏ ra mạnh mẽ, cô lại hồi tưởng từng chút một.

Yên ương tú bị phiên hồng lãng. Phù dung trưởng noãn độ xuân tiêu[1]. m thanh đáng ghét ấy bỗng vang lên, phá tan giấc mộng. Lê Khanh Thần bối rối “ơ...” lên một tiếng, bàn tay trắng nõn nà đưa ra khỏi chiếc chăn hơi động dậy, khẽ đẩy đẩy Dung Nham vài cái. Dung Nham đưa tay ra mò chiếc điện thoại đặt trên chiếc tủ phía đầu giường, nghe điện thoại bằng giọng khàn khàn: “Tiểu Tứ?” Đầu kia không biết nói những gì, Dung Nham cười thầm vài tiếng: “Gớm... cứ ở đấy, đừng làm gì, anh đến ngay ” Anh cúp máy, ngồi thẳng dậy, Lê Khanh Thần vẫn xoay người, quay lưng về phía anh. Anh mặc quần áo rồi phủ người xuống: “Khanh Thần!”

[1] Chăn yên ương đỏ thắm như sóng lượn. Màn phù dung êm ái đêm xuân

“Sao?”

“Anh có việc, cho người đưa em đến sân bay có được không?” Hơi thở nóng ấm của anh phả vào vành tai cô, cơn rung mình ập đến. Lê Khanh Thần quay người, cánh tay quàng qua cổ anh, ghé sát vào tai anh thối: “Em không đồng ý anh có ở lại không?” Dung Nham cúi đầu, khẽ chạm vào vết hằn đỏ trước ngực cô: “Em có muốn thử không?” Lê Khanh Thần mỉm cười, đẩy anh ra: “Được rồi, mau đi đi, đừng để cô ấy chờ lâu. Lái xe cẩn thận.”

“Ngoan. Về đến Hồng Kông thì gọi cho anh.”

Anh nhảy xuống giường, chiếc giường khẽ rung động, trái tim cô cũng theo đó mà rung động mạnh mẽ. Dung Nham vừa gài thắt lưng vừa tiến về phía cô, hôn nhẹ lên đôi mắt nhắm hờ. Lê Khanh Thần mở mắt ra, anh nhìn thẳng vào cô, cô mỉm cười, anh yên tâm quay người bước đi.

“Khanh Thần... thế này không được ổn lắm.” Trần Phái Phái ngập ngừng không dám đỡ lấy chiếc túi bột mịn màu trắng ấy. “Với tình thế bây giờ, nếu cô muốn đoạt lại Lê Cận Thần, trừ phi để cho Diệp Mộc chủ động buông tay, nếu không cô thua là cái chắc. Cinderalla, quyết đoán lên!” Mười ngón tay Lê Khanh Thần đỏ chót cầm chiếc túi ni lông nhỏ.

Cô cười rồi nghịch ngợm chiếc túi, từ tốn nói: “Nếu không thì điều không được ổn lắm ấy có lẽ là cái ghế Lê phu nhân mà cô đã mơ ước lâu nay đấy.” Trần Phái Phái im lặng rất lâu: “Cô chắc chắn làm thế này không có hại gì cho cơ thể anh ấy chứ?”

“Một chút thuốc kích thích, cụng lăm thì cũng chỉ làm cho anh ta hoạt động mạnh hơn một chút mà thôi, cô yên tâm, đó là thái tử gia của nhà họ Lê tôi, hại anh ta, tôi không thể chạy thoát được.” Trong đôi mắt xinh đẹp của Trần Phái Phái lóe lên một tia căm hận, không do dự nữa, cô giơ tay cầm lấy cái gói nhỏ, “Nào, chúc cô được như ý.” Lê Khanh Thần cầm tới hai ly rượu, đưa cho Trần Phái Phái một ly, cụng một cái. Trần Phái Phái không nói gì, một hơi uống cạn: “Khanh Thần, tôi nợ cô một lần.”

“Đừng nói như vậy, tôi giúp cô cũng là giúp chính mình. Cinderella, tôi chỉ muốn công ty con ở thành phố C thôi, có Dung Nham, nơi này nhất định là của tôi, chỉ có điều lần này có cô giúp, tôi sẽ không phải trực tiếp đấu đá với anh cả”, Lê Khanh Thần nói. Trần Phái Phái cúi đầu mỉm cười, đặt chiếc ly xuống, quay người rời đi.

Trời đã nhá nhem, trong căn phòng chỉ bật một chiếc đèn tường mờ mờ, Lê Khanh Thần từ từ cầm ly rượu vang, đứng trước ô cửa sổ, nhâm nhi thưởng thức. Lê Cận Thần đã thực sự động lòng với Diệp Mộc, gia đình anh không ngờ cũng đồng ý, bác cả còn nói cái gì mà chỉ cần thích là được, xuất thân rồi tài cán của người con gái không quan trọng, đúng là tầm nhìn của đàn bà! Nực cười! Nhưng đây cũng chính là thời cơ ra tay tốt nhất của cô, dùng Diệp Mộc, thứ mà Lê Cận Thần quan tâm nhất để hạ gục anh, nghĩ đến bộ dạng thê thảm sắp tới của Lê Cận Thần, cô thấy vô cùng thoải mái.

Quan tâm nhất... Những người giống như cô và Lê Cận Thần trừ những thứ mà từ nhỏ tới lớn đều tranh giành ấy còn có thứ gì có thể khiến bọn họ quan tâm đây? Lê Cận Thần quan tâm đến Diệp Mộc, còn cô thì sao, cô đang quan tâm đến Dung Nham ư? Đúng vậy không? Nếu không, chắc sẽ chẳng theo anh mười năm. Nếu không, trái tim cô sẽ không đập thành nhịp vì ánh mắt đặc biệt mà Dung Nham dành cho Diệp Mộc.

Ánh đèn đường bật sáng, Lê Khanh Thần không quen, quay mặt đi chỗ khác, xoay người lại, cô nhìn khắp căn phòng lặng thinh và xa hoa, những ngón tay cầm chiếc cốc dần nắm chặt lại. Cô quay lưng lại phía ánh sáng, chiếc bóng mờ mờ ẩn hiện phả trên khuôn mặt cô, trong một tích tắc, ánh mắt cô bất ngờ sáng lên. Khi Lê Cận Thần và Diệp Mộc vừa mới chia tay, Dung Nham đã từng hỏi cô, cần C&C hay là anh, lúc đó Lê Khanh Thần thực sự tức giận, đương nhiên cô sẽ chọn C&C! Vì vị trí phụ nhân của nhị thiếu gia nhà họ Dung, chỉ có thể thuộc về cô. Ha, Kỳ Tiểu Tứ bám dai như đỉa thề, cô chẳng cần ra tay đã có thể loại trừ thì một con bé Diệp Mộc nhỏ bé có là gì? Đợi cô xử lý xong Lê Cận Thần, ắt có thời gian để lo liệu cô ta! Cô là Lê Khanh Thần, không có thứ gì mà cô bỏ công sức ra giành lấy mà lại không thuộc về cô.

3. Lê Cận Thần

Anh là con trai trưởng của đại gia hào môn, bố mẹ đều là người thừa kế của hai đại tộc, là sản phẩm tuyệt vời nhất của những âm mưu tính toán về quyền thế và lợi ích. Khi anh lên bảy, dưới sự chỉ bảo của bố, đã gia nhập thị trường cổ phiếu, mười lăm tuổi đã tỏ ra đầy bản lĩnh, kiếm được một trăm triệu đầu tiên trong đời. Anh đứng đầu danh sách mười công tử độc thân vàng toàn Hồng Kông trong mười năm liền, khiến cho tất cả danh môn thực nữ đất Hồng Kông đều phát điên. Anh gánh trên lưng cả vương quốc giải trí C&C nhẹ tựa lông hồng. Anh là thái tử Cận Thần của nhà họ Lê.

“Tuyệt!” Lê Cận Thần vung một gậy tuyệt đẹp, phía sau lưng vang lên giọng nói hào sảng của người hiện đang là gia chủ của Lê gia.

“Bố lại đến muộn nửa tiếng rồi.” Lê Cận Thần chẳng buồn nhìn lại, bước cùng bố tới dưới chiếc ô, ngồi xuống ghế nghỉ ngơi.

“Nói chuyện với Tương Tương một lúc nên đến muộn.” Ông Lê trước nay chẳng bao giờ giấu giếm trước mặt người con trai của bà cả này. “Cận Thần, lần này hình như Khanh Thần muốn qua lại với người của Lương Thị, cái tên Dung nhị thiếu gia ấy... tuyệt đối không phải nhân vật tầm thường, con phải cẩn thận với con bé.”

Lê Cận Thần bỏ chiếc mũ đánh golf ra, mỉm cười: “Bố, chuyện dạy dỗ em trai, em gái, con cũng đã chuẩn bị sẵn.”

“Không phải bố lo lắng về con, chỉ là... có phải con nuông chiều nó quá?”

“Nó vẫn còn nhỏ, nhìn người vẫn còn hơi hột, chẳng bằng đem nó theo bên mình, tự mình dạy cho nó một bài học.”

“Cũng đúng”, ông Lê mỉm cười. “Đi nào, cùng tập với bố một lúc.”

Lê Cận Thần rướn người đi theo bố. Khung cảnh tuyệt đẹp, anh vẫn giữ nụ cười nhẹ nhàng, nho nhã. Trên thế giới này những việc khiến anh phải thay đổi sắc mặt rất ít.

Lúc đầu, trong mắt Lê Cận Thần, Diệp Mộc và Trần Phái Phái cũng như những người con gái trong quá khứ của anh, nếu có thể giúp anh hoàn thành mọi việc một cách nhanh chóng và ít vất vả nhất thì sẽ là một người đáng yêu, đáng để anh theo đuổi. Chỉ có điều, cô gái Tiểu Diệp Mộc này ngày càng trở nên đặc biệt, đến mức anh ngần ngại không muốn xuống tay với cô. Điều nực cười đó là, cuối cùng anh cũng hạ được quyết tâm, khiến cho cô suốt đời nhớ đến anh, để anh lợi dụng thì Cận Thụy lại không nữa.

“Chú!”, Cận Thụy bực tức chau mày. “Cô ấy còn thua xa Cinderella, nghĩ đến phẩm vị của chú, tốt nhất là đừng ra tay với cô ấy.”

“Thụy Thụy, cháu thích Diệp Mộc?” Lê Cận Thần cười dịu dàng. “Vì thế khi này cháu mới cố ý ngồi ở đó đọc sách, làm hỏng việc của chú, đúng không?”

“Cháu còn lâu mới vậy!” Thần sắc trên khuôn mặt xinh xắn của Cận Thụy trở nên không tự nhiên, thấp giọng cầu nhàu: “Ai mà đi thích cô ấy chứ, vừa ngọt vừa ngổ vừa vô vị, lại còn lúc nào cũng nghĩ mình là đúng...”

“Được rồi, cháu đi ngủ đi”, Lê Cận Thần xoa xoa tóc con bé. “Ngày mai còn phải đi học.”

Cận Thụy nhướn mày, bước xuống lầu dưới. Thực ra khi nhận nuôi Cận Thụy, mục đích của anh hoàn toàn là để khống chế hai viên đại tướng Dương Thu và Lâm Kinh Vũ, nhưng thời gian qua đi, cô gái nhỏ lớn dần bên mình, tính khí của con bé lại càng ngày càng giống anh, quá là thú vị.

Thế cục của Lê gia ngày càng trở nên phức tạp, ngoại trừ Diệp Thần chỉ thích ăn chơi nhảy múa, không quản việc gia đình ra, những người em khác đều đứng về phía Lê Cận Thần, sẵn sàng hành động. Bố anh hết lần này đến lần khác nhắc nhở: “Cận Thần, rốt cuộc con đang chờ đợi điều gì?”

Lê Cận Thần đang tập trung ngắm chuẩn, giọng nhẹ hơn: “Dù sao cũng là một lần hành động, chi bằng đợi đến lúc chúng nó đã sắp xếp xong đầu đuôi. Con thích diệt cỏ tận gốc không muốn giữ hậu họa về sau.”

Ông Lê đặt súng xuống: “Thế... con định làm gì với Khanh Thần?”

“Còn phải xem nó làm đến mức nào, con có thể cho phép nó hiếu thắng, nhưng nếu như nó đụng chạm đến người không được đụng đến...” Lê Cận Thần không nói hết câu, nhẹ nhàng bóp cò, nhắm vào vòng mười điểm một cách hoàn mỹ, khóe miệng khẽ nhếch lên thành một nụ cười lạnh lùng.

Thực tế, sự kiên nhẫn của Lê Khanh Thần làm cho anh cảm thấy bất ngờ, có thể khiến Cinderella cho anh uống thuốc kích thích, bị Diệp Mộc nhìn thấy, điều đó có nghĩa cô đã nhìn thấy điểm yếu của anh. Ừ, Diệp Mộc chính là điểm yếu, cũng là chỗ đau đớn duy nhất của anh suốt cuộc đời này. Chưa sinh ra trong bóng tối, sống trong nhơ bần thì không thể hiểu được. Một Diệp Mộc nhỏ nhắn, thuần khiết, ngang bướng đến hoàn mỹ ấy đối với Lê Cận Thần là quá khứ quý giá đến thế nào. Quý giá đến mức, đánh mất cô trong tim còn cảm thấy một điều may mắn: cũng tốt, như vậy cô ấy sẽ rời xa anh, rời xa sự nguy hiểm, âm mưu, tính toán, cảnh cốt nhục tương tàn, rời xa một kẻ như anh, cô sẽ tiến gần hơn đến hạnh phúc một chút. Không còn Diệp Mộc nữa, Lê Khanh Thần lại tự do vùng vẫy trên con đường địa ngục như trước kia, chẳng cần phải quan tâm hay lo lắng đến điều gì nữa.

Ánh mặt trời dịu nhẹ, không gian ngút tầm mắt. Tòa nhà văn phòng khí phách của C&C đâm thẳng vào những đám mây khiến cho những tòa nhà cao tầng xung quanh nhìn như những món đồ chơi yếu ớt. Lê Cận Thần đứng trên mảnh đất của vương quốc do chính một tay mình gây dựng, quay lưng lại với bầu trời xanh, từng đám mây trắng cao vợi và cả sự thất vọng đến vô tận, đầu hơi cúi thấp, ánh mắt dịu dàng nhìn cốc trà sữa đặt bên cạnh. Tại sao một người có cả thể giới như anh lại chỉ có thể tìm thấy một chút hơi ấm trong trái tim mình qua một nửa cốc trà sữa mà cô đã từng cầm thế này? Là ai đã từng nói: “Không còn em, có cả ngàn dặm giang sơn cũng chỉ là một nỗi cô đơn hoa lệ”?

Diệp Mộc, không còn em ở bên, anh có cả ngàn dặm giang sơn cũng chỉ là một nỗi cô đơn hoa lệ.

52. Chương 52: Ngoại Truyện 3

4. Trần Nguyên

m nhạc nổi lên bốn phía, ánh mắt của nhân vật nam chính như ngừng lại, anh từ từ quỳ xuống, thu người, hai tay ôm gối, cuối cùng cảm xúc vỡ òa trong tiếng khóc. Máy quay di chuyển xung quanh anh, không cần xem phần sau khi đã làm hậu kỳ cũng có thể biết, hiệu quả của cảnh quay này sẽ rất tuyệt vời.

“Cắt!” Đạo diễn hài lòng, tiếng hô rất lớn, khiến thư ký trường quay đang đắm mình trong cảm xúc của cảnh quay giật mình đến nỗi đánh rơi cả chiếc bảng xuống đất. Các nhân viên lập tức đứng dậy vỗ tay, hết lời ca ngợi, anh chàng tiểu sinh này trở nên nổi tiếng cũng đều có lý do cả, kỹ thuật diễn xuất này không giành được giải diễn viên xuất sắc nhất thì giải thưởng Kim Mã cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Cảnh quay cuối cùng của ngày hôm nay đã được quay xong sớm, mọi người đều vui vẻ vây quanh đạo diễn thảo luận

những cảnh quay tiếp theo. Trần Nguyên cúi đầu đứng dậy, xua tay về phía người trợ lý đang tiến về phía anh đưa nước và khăn mặt, quay người rời đi. Những người trợ lý theo anh đã lâu đều rất hiểu anh, lúc này như chẳng có gì xảy ra, tự tách ra, mỗi người một việc.

Trương Lâm vì ba câu thoại trong một cảnh quay a hoàn mà đợi tới bảy tiếng đồng hồ, lúc này đang nằm ngủ trong phòng thay đồ. Khi Trần Nguyên bước vào, cô đang nhắm mắt, sau khi tỉnh lại vài phút, nghe thấy phía bên ngoài anh vẫn đang sụt sịt, cô không nín được liền duỗi thẳng cánh tay co quắp đến cứng đờ, phát ra tiếng kêu rắc nhỏ giòn, người ở phía ngoài lập tức cảnh giác: “Ai?!” Trương Lâm đành ngượng ngùng đi ra. Khuôn mặt cô đỏ ửng vì vừa ngủ dậy, lớp trang điểm bay dần, vẫn mặc bộ trang phục của a hoàn màu đỏ, lụng thụng. Trần Nguyên mặc bộ áo bào màu trắng điển trai đứng đó, những giọt nước mắt trên mặt vẫn chưa khô. Chàng trai và cô gái gặp nhau trong chính khung cảnh buồn cười như vậy, một người quay lưng lại phía ánh mặt trời, một người bất ngờ xuất hiện từ nơi tối lơ mơ, ánh mắt ngượng ngùng giống như một tinh linh chưa từng bước vào thế giới. Kiến trúc của trường quay đều được thiết kế mô phỏng theo thời cổ, cửa sổ được dán bằng những mảnh giấy trắng đã rách, ánh mặt trời và những làn gió cùng thổi ùa vào, khe hát những bài ca vô thanh trong bầu không khí tươi vui.

Lần thứ hai khi gặp Trần Nguyên, tình hình của Trương Lâm chẳng khác hơn là mấy. Khi ấy, người quản lý của Trương Lâm là Diệp Mộc đắc tội với hai người phụ nữ lợi hại nhất trong ban lãnh đạo cấp cao của công ty, bản thân Diệp Mộc có Giám đốc Lê Cận Thần che chắn, hơn nữa, ai nấy đều biết Tần Tang, nhà biên kịch tài giỏi mà công ty đã kết giao từ lâu chính là chị họ cô. Vì vậy những người muốn động đến Diệp Mộc đều tự nguyện đi đường vòng, Trương Lâm chính là con đường vòng ấy. Ngày hôm đó quay cảnh ngoài trời, vui vẻ trên mặt nước. Trương Lâm đang khổ sở lặn ngụp luyện tập cho cảnh quay, bỗng phó đạo diễn lớn tiếng nói Trần Nguyên đã đến, để phù hợp với thời gian của anh, toàn tổ đều phải quay trước. Thật ra, dựa vào thân phận của Trần Nguyên, những cảnh quay ngoài trời như thế này anh chỉ cần có mặt một chút là được, nhưng ngày hôm đó hình như anh chơi rất đã, bước xuống hồ nước, cùng với một đám ba bốn tiểu minh tinh chơi đùa. Ngày hôm ấy đáng lẽ Trương Lâm đến tháng nên được nghỉ nhưng Diệp Mộc thời gian gần đây xảy ra bao nhiêu chuyện, Trương Lâm không dám vì việc này mà làm phiền đến cô, đành dùng một loại băng vệ sinh đặc biệt, mặt dày nhảy xuống nước. Những nơi ống kính không lia được tới, cô làm tư thế khó coi nằm bò trên đảo nhân tạo giữa hồ, dán chặt phần bụng vào những miếng xốp cũng chẳng khác khảm hơn, nghỉ ngơi một chút. Biên tập viên nhìn thấy, đứng bên cạnh hồ khua chân múa tay, dùng động tác khiếm nhã mắng mỏ cô.

Khi bốc thăm phân nhóm chọn bạn diễn, Trần Nguyên bốc phải Trương Lâm. Lúc đó Trương Lâm đang bị một đám nữ nghệ sĩ có vòng ngực khủng vây quanh dưới hồ, nghe thấy người dẫn chương trình gọi tên hai người, liền ngó người. Trần Nguyên lặn một hơi, khi nhô đầu lên khỏi mặt nước đã xuất hiện trước mặt cô. Anh cũng không nói nhiều, đỡ lấy cô, huyết sáo một tiếng rồi bơi về phía bờ. Những tổ khác cũng đã có nam nữ kết hợp, cười nói không ngớt. Chỉ có hai người họ là im lặng, suốt chặng đường không nói với nhau câu nào, lại trở về trước nhất. Lúc lên bờ, Trần Nguyên nhảy lên trước, sau đó quay lại kéo Trương Lâm lên, bàn tay anh rất lớn, túm lấy vòng tay nhỏ nhắn của Trương Lâm. Động tác ấy cùng với những cơ bắp ướt át của Trần Nguyên sau khi lên khỏi mặt nước đã trở thành tâm điểm chú ý của cả trường quay.

Trước khi tổ thứ hai bắt đầu quay, đạo diễn tiễn Trần Nguyên trở về, gật đầu cảm ơn anh đã diễn xuất quá đạt. Trần Nguyên quần chiếc khăn tắm lớn, uể oải vừa đi vừa nghe. Trương Lâm cảm phần thương mà biên tập viên bảo cô mang ra cho Trần Nguyên, im lặng không nói gì, bước theo phía sau. Trần Nguyên nghiêng đầu nói với đạo diễn một câu ánh mắt quét qua phần gáy tròn trịa thon thả đang nghiêng sang một bên của cô gái. “Trương Lâm! Đi nhanh lên!” Phía sau có người gọi lớn. Trương Lâm thở dài một tiếng đuổi theo đạo diễn và Trần Nguyên, đưa thứ đồ trong tay cho anh. Trần Nguyên nhìn chiếc túi, rồi lại nhìn Trương Lâm không đưa tay ra, cứ thế tiến thẳng về phía trước. Đạo diễn cười hì hì. “Đó là ai chứ?! Cô tiễn Trần Nguyên đi! Tổ thứ hai quay trước, lúc nào cô về sẽ bổ sung mấy cảnh của cô sau!” Trần Nguyên đối diện với khuôn mặt nhìn nghiêng của Trương Lâm, khóe miệng khẽ nhếch lên. Trương Lâm đứng một bên nhìn thấy nụ cười ấy, chợt nhớ đến con thỏ nhỏ mà cô nuôi. Khi đó bố mẹ và chị vẫn còn sống, khi đó cô và chị gái đang ôm giấc mộng minh tinh tươi đẹp, khi đó cô vẫn chưa biết con đường này lại gian khổ đến thế...

Tính cách của Trần Nguyên rất giống với mùa đông ở Canada, lạnh buốt, thuần khiết, mãnh liệt. Trương Lâm cảm ghét Canada, đất nước đã làm cho cô mất đi người thân nhưng lại rất thích mùa đông tuyết rơi trắng trời ở nơi đây.

“Đỡ lấy.” Giọng trầm trầm của Trần Nguyên vang lên, Trương Lâm bước ra khỏi hồi ức về những mùa tuyết rơi trắng xóa ấy, trở về với thực tế. Trần Nguyên lười nhác bước tới, chiếc quần thể thao rộng thùng thình chạm vào phần bắp chân lộ ra bên dưới chiếc váy của Trương Lâm, vô tình mà hữu ý.

MV của Vấn tình được quay rất thuận lợi. Trần Nguyên vẫn ít nói như trước, Trương Lâm lúc này đã là nghệ sĩ chủ lực của C&C. Trần Nguyên và một nam chính khác là Mars đều là những nam diễn viên rất nổi tiếng. Trương Lâm tuy còn trẻ nhưng cách thể hiện cảm xúc qua ánh mắt khiến đạo diễn phải khen ngợi hết lời.

“Đồ lừa đảo...” Trong phòng phục trang, trang phục của quý tộc triều Thanh và trang phục thời nhà Đường vút ngổn ngang trên mặt đất, Trương Lâm mặc một chiếc áo ngoài cổ trang màu đỏ, bị Trần Nguyên kéo tung ra, làn da cô như sáng lấp lánh trong ánh đèn mờ ảo. Trần Nguyên trầm giọng nói: “Tiểu yêu tinh!” Trương Lâm ngẩng lên, khẽ nói câu: “Đáng ghét!”

Trần Nguyên cười rồi ghé sát tới, những sợi tóc phía trước trán chạm vào vai cô. Trương Lâm run rẩy, hai mắt vằn đỏ. Trần Nguyên biết cô không chịu được thêm nữa, anh đưa tay ôm chặt lấy cô. Trương Lâm ngẩng lên, nhắm mắt lại, mái tóc dài đen nhánh bật tung, dán chặt vào những thớ thịt nở nang trên người Trần Nguyên, hai người quện chặt với nhau. Trần Nguyên cắn vành tai trắng như ngọc của cô, hơi thở mãnh liệt. “Bảo bối!”, anh gọi cô trong lúc ý loạn tình mê. “Anh yêu em, bảo bối...” Trương Lâm cũng thở gấp. Vào cái thời khắc cao trào ấy, cô há miệng cắn mạnh anh một cái, vừa run rẩy vừa bật khóc thành tiếng.

“Cún con!” Sau giây phút kịch liệt, Trần Nguyên ôm lấy cô đang mềm oặt, đưa tay trêu đùa cô. “Cún con cắn người.” Trương Lâm đã mệt lả, nhắm mắt không muốn nói chuyện với anh.

Thời gian với những người yêu nhau thật ngắn ngủi, cảm giác chẳng được gặp nhau là bao, điện thoại của Trần Nguyên đã rung lên. Là trợ lý của anh, báo anh chuẩn bị cảnh quay tiếp theo.

“Tối nay đến nhà anh”, Trần Nguyên cúp máy, giọng mạnh mẽ.

Trương Lâm bẻ những ngón tay nòn nà, mềm mại, lắc đầu: “Sáng sớm mai có cảnh quay, Diệp Mộc sẽ đến đón em.”

“Vậy anh sẽ tới chỗ em, sáng sớm mai trước khi cô ấy tới, anh sẽ đi.”

“Cylin cũng ở đó”, Trương Lâm từ tốn nói. “Còn muốn kéo anh cùng thảo luận mấy động tác yoga nữa cơ.”

Trần Nguyên cười đắc ý: “Cún con của anh ghen rồi kìa.”

Trương Lâm đẩy anh ra, định đứng dậy thì bị Trần Nguyên kéo lại, ôm chặt vào trong lòng, hôn nồng nhiệt. Sau đó Trương Lâm rời đi trước.

Hai người thay nhau bước vào trường quay. Mars đang làm việc rất nghiêm túc, lúc này cũng rời ánh mắt khỏi cuốn kịch bản, nhìn chiếc mũi đỏ ửng của Trương Lâm, rồi lại liếc về phía cánh tay đỡ lấy thanh kiếm của Trần Nguyên, vết răng mờ mờ ấy đã quá rõ ràng. Trong mắt anh chẳng hề giấu giếm hiện lên ba chữ “cẩu nam nữ”, nhưng khi chuyển ánh mắt về phía người thư ký thân thiết, đáng yêu - Moon của anh, đôi mắt ấy lại chuyển thành: “Rất ngưỡng mộ.”

Làm bạn với những niềm vui ngắn ngủi nhưng mãnh liệt luôn là sự mệt mỏi giày vò. Mạng W tung lên đoạn clip của Trần Hiểu Vân, Trương Lâm, bạn gái trong tin đồn của Hồ Kha lập tức trở nên nổi tiếng. Tiếp theo là lực thiếu gia của Lương Thị cũng bị bắt gặp đưa đón Trương Lâm, cùng với những chứng cứ rõ ràng trên báo chí, Tần thiếu gia thân thiết gọi cô bạn gái mới là “bảo bối”. Bảo bối... Trần Nguyên gần như đập tan cả căn phòng làm việc, Trần Phái Phái vẫn chỉ nói một câu: “Hợp đồng của cậu và Trương Lâm đều có những điều khoản liên quan, nếu cậu muốn tiết lộ mối quan hệ của hai người, được thôi... cậu đi, hoặc cô ta đi.”

Trần Nguyên vò đầu: “Chị giúp tôi nói chuyện với công ty... Nửa năm tới, lúc tiếp tục hợp đồng, những điều kiện lần trước chị đưa ra, tôi đều chấp nhận.”

Trần Phái Phái cười lạnh lùng: “Mất bao nhiêu công sức chuẩn bị một phòng làm việc cá nhân, đến địa điểm cũng đã tìm xong, chỉ vì một đứa con gái mà không cần nữa... Đàn ông các cậu đều dễ tiện như nhau.”

“Cinderella, tôi yêu cô ấy”, Trần Nguyên nói rất nghiêm túc.

Trần Phái Phái dẫn dắt anh năm năm, hiểu tiểu thiên vương này hơn ai hết. Trần Nguyên lạnh lùng, anh nổi tiếng, nhưng thực ra sau ánh hào quang ấy, anh vẫn chỉ là một thằng bé lớn đầu, chưa bao giờ trưởng thành. Yêu đến tột cùng, hận cũng đến tột cùng.

Khi thanh kiếm ấy lao đến, Trương Lâm không nghe thấy tiếng hét kinh hãi của những người trong trường quay, bên tai chỉ là tiếng ù ù. Giây phút ấy có vẻ ngắn nhưng đối với cô lại giống như trải qua một lần sinh tử. Cô nhớ đến người chị Trương Nghi, chị cô trước khi ra đi, người chị gầy gò còn lại bộ xương, nắm lấy bàn tay cô khiến cô cảm thấy rất đau, ánh mắt phức tạp. Vào giây phút chị cô biết mình sắp đối mặt với cái chết, cảm giác của chị cô như thế nào, Trương Lâm nghĩ rằng mình hoàn toàn có thể cảm nhận được vào cái giây phút cô nghĩ rằng thanh kiếm kia sẽ lao đến và giết chết cô. Tôi không muốn chết, tôi muốn nổi tiếng! Khi những giọt máu nóng ầm của Trần Nguyên tuôn rơi, nhỏ trên bờ vai cô, trái tim sợ hãi của Trương Lâm nhắc đi nhắc lại hai câu ấy.

“Bảo bối!” Khuôn mặt Trần Nguyên nhăn nhó vì đau đớn, giọng anh có phần run rẩy, rất trầm nhưng cũng rất rõ ràng. Trong những âm thanh hỗn loạn, Trương Lâm chỉ nghe thấy anh nói: “Đừng sợ, anh yêu em!” Chiếc áo trắng trên người anh lấm đốm vết máu, rất đáng sợ. Trương Lâm quỳ xuống, nước mắt như mưa. Rốt cuộc kiếp trước anh đã nợ cô điều gì, để kiếp này phải trả như vậy? Người con trai mặc áo bào trắng vẫn như ngày nào, nhưng cô từ lâu đã chẳng phải là người con gái ngốc nghếch mặc đồ a hoàn ấy nữa. Rất nhiều chuyện, không thể làm khác được, rất nhiều tình yêu, vật vãn vạy mà người đã chẳng còn như xưa. Được thôi... Trương Lâm khẽ thầm ước nguyện: “Trần Nguyên, nếu như có kiếp sau, em nguyện vì anh...”

5. Bảo Bảo

“Đậu Đậu nhìn này, đây là con heo con.” Cố Ý đặt Dung Dự lên đùi, chỉ vào cuốn sách tranh động vật, nói chuyện với con bé. “Đây là chú ngựa con, đây là chú cún con, còn đây nữa, thỏ con, ngựa vằn, một mèo con...”

Lương Việt lững thững bước đến, đưa tay ra giật giật mái tóc Dung Dự vài cái, sau đó lại làm như chẳng có chuyện gì. Dung Dự đang thích thú nghe, bị giật tóc như vậy, rất không vui, chu miệng chỉ vào thằng bé: “Đây là kẻ tiểu nhân!” Cố Ý phì cười, Lương Việt lập tức nhếch môi, đưa hai tay ra, vò vò đầu Dung Dự. “Aaaaaa...!” Dung Dự thét lên, mái tóc bện cẩn thận bị Lương Việt kéo bật tung, phủ lên khuôn mặt tức giận đến đỏ bừng, tiểu cô nương rất tức tối, ưỡn người nhảy xuống khỏi đùi Cố Ý, đuổi theo Lương Việt định đánh. Lương Việt cuối cùng cũng chọc tức thành công, sung sướng chạy tới chạy lui, Dung Dự đuổi theo, suýt chút nữa thì vấp ngã. Lúc này, Dung Dịch vừa bước qua từ thư phòng, đưa tay đỡ lấy cô em họ.

Lương Việt thấy phía sau mình không còn tiếng gì nữa quay đầu làm mặt quỷ với Dung Dự. Dung Dự đang vùng vẫy trong tay Dung Dịch, nhìn thấy Lương Việt vẫn còn muốn chọc tức, Dung Dịch cảnh cáo người em họ: “Lương Việt! Sao em lại chọc tức Đậu Đậu?! Ngoan ngoan đi!” Lương Việt đâu có sợ, làm mặt quỷ: “Dung Dự là đồ ngốc nghếch! La la la ” Dung Dự không thể chịu thêm nữa, òa khóc nức nở, tuyệt vọng đánh thức người lớn đang ngủ trưa trong nhà, ai nấy đều chạy ra.

Dung lão gia nhìn thấy cô cháu gái yêu quý khóc như vậy, tim thắt lại, bộ râu trắng rung rung, không biết phải làm thế nào để dỗ dành con bé. Bố mẹ Dung Nham càng xót ruột hơn. Dung Nham chỉ có một cô công chúa nhỏ này, cả nhà đều yêu quý, lớn như vậy rồi, lúc ăn cơm người lớn vẫn dứt từng miếng, chăm sóc từng li từng tí. Cố Minh Châu thấy khó xử, véo tai cậu cháu trai, nghiêm giọng nói: “Lương Việt! Mau xin lỗi Đậu Đậu!”

Lương Việt mang trong mình gen ngang bướng của Cố Nghiêm và tính bá đạo của Lương Phi Phàm, là một tiểu ma vương, sao có thể nghe lời như vậy? Cố Minh Châu trầm giọng dọa nạt: “Nếu cháu không xin lỗi, lần sau đi không đón cháu đến đây chơi nữa, cháu sẽ không được gặp Tiểu Đậu Đậu nữa đấy!”

Lương Việt nhướn mày, thế này thì quả là đáng sợ! Nó suy nghĩ một lúc, cười hì hì rồi thoát khỏi vòng tay dì, chạy đến bên Dung Dự: “Đậu Đậu! Đậu Đậu! Em đừng khóc nữa! Anh kể chuyện cho em nghe nhé?”

Kể cũng lạ, Dung Dự thường hay chí chóc với Lương Việt nhất, nhưng chỉ cần Lương Việt mở miệng dỗ dành, con bé sẽ lập tức ngoan ngoãn. Lương Việt hắng giọng: “Ngày xưa ngày xưa, có một người đi tới Nam Cực, gặp phải một bầy chim cánh cụt. Anh ta liền hỏi con chim cánh cụt đầu đàn: ”Xin hỏi, hằng

ngày người thường làm những gì?” Con chim cánh cụt trả lời: “Ăn, ngủ và đánh doudou!” Người này liền cảm thấy kỳ lạ, lại hỏi một con chim cánh cụt khác: “Thế còn người, hằng ngày người thường làm những gì?” Con chim cánh cụt đó cũng trả lời y hệt như con trước: “Ăn, ngủ, đánh doudou.”

Đúng là công tử thế gia, mới hơn mười tuổi nhưng khi nghiêm nghị cũng rất ra dáng, không chỉ có Dung Dự, những người lớn trong gia đình họ Dung cũng vây quanh để nghe.

“Người đó hỏi những con chim cánh cụt khác, đều nhận được đáp án như vậy. Hỏi đến con chim cánh cụt cuối cùng: ”Xin hỏi, hằng ngày người thường làm những gì?” Con chim cánh cụt kia trả lời: “Ăn, ngủ.” Người đó đương nhiên cảm thấy lạ, hỏi tiếp: “Tại sao người không đánh doudou?” Con chim cánh cụt đó liền nói...”

Lương Việt cười tíu mắt, ghé sát vào, Tiểu Đậu Đậu đang chăm chú nghe, đôi mắt xinh đẹp mở to, tò mò nhìn Lương Việt. Lương Việt xoa xoa đôi má núng nính của Đậu Đậu, cười càng lớn hơn: “Con chim cánh cụt kia nói: ”Tôi chính là Đậu Đậu!”

Đậu Đậu ngẩn ra một lúc, nhìn ông bà, chỉ thấy ai nấy đều giả bộ nhìn đi chỗ khác, bụm miệng cười. Dung Dịch giả vờ ho vài tiếng, Tiểu Cố Ý cười ngặt nghèo đến bò lăn bò toài.

Công chúa nhỏ cuối cùng cũng hiểu ra, lại bị trêu tức lần này càng tức tối hơn, miệng méo máo rồi nước mắt như mưa.

Lúc Dung Nham và Diệp Mộc về nhà ăn tối, cô con gái yêu quý mắt đỏ hoe, phụng phịu chạy tới, hỏi người trong nhà, ánh mắt ai nấy đều có ý cười, không nói gì. Dung Nham chỉ cần nhìn qua đã hiểu, quay người nhắc bóng Lương Việt nhưn mày dọa nạt: “Sao cháu suốt ngày chạy tới đây vậy? Nói! Có phải lại bắt nạt Dung Đậu Đậu nhà chú không?”

Lương Việt vô cùng điềm tĩnh: “Sao có thể ạ? Cháu thương Đậu Đậu nhất!”

Dung Nham nhìn về phía Dung Dịch và Cố Ý, hai đứa con trai chỉ cười không nói gì, anh đặt Lương Việt xuống, vỗ mạnh vào hông nó một cái: “Tên tiểu tử này! Đừng có mà có ý định gì với con gái chú, nếu không, chú không nể tình đâu! Đánh cho cháu mò đất tìm răng đấy!”

“Chú hai!”, Lương Việt chu miệng. “Đến lúc cháu thực sự có ý gì với con gái chú, chú đã chẳng đánh nổi cháu nữa rồi.”

Dung Nham nheo mắt, vung chân một cái quét về phía Lương Việt. Cậu bé phản ứng rất nhanh, nhảy lên tránh được, vung tay một cái đã trốn vào góc xa, cười lớn. Dung Nham “hừ” một tiếng lạnh lùng, bế cô con gái lên, thơm một cái thật kêu: “Dung Dự ngoan, bố đánh cho anh một trận, cho con hả giận được không?”

Dung Dự ôm lấy cổ bố, hai mắt đỏ hoe nhìn Lương Việt, muốn nói gì lại thôi: “Thế bố đánh nhẹ thôi nhé... Đừng đánh anh đau quá!”

Lương Việt ngẩn người, cậu bé trước giờ lúc nào cũng hồn xược bỗng nhiên cúi đầu, xoa xoa gáy, chu miệng với điệu bộ sung sướng. Diệp Mộc và Cố Minh Châu đang bày biện bát đĩa, nghe thấy vậy liền đưa mắt nhìn nhau, bật cười. Chỉ có Dung Nham nhìn cô con gái đang nghiêng đầu lén nhìn bộ dạng cố tình tỏ ra ngượng ngùng của Lương Việt, nước mắt như mưa.

Buổi tối, sau khi dỗ con gái ngủ xong, trở về phòng thấy Dung Nham đang lẩn qua lẩn lại trên giường, Diệp Mộc đá anh vài cái để anh nằm dịch ra một chút rồi nằm xuống bên cạnh. Dung Nham chồm tới, mặt mày khổ sở dụi vào cô: “Bà xã!”, anh thở dài nào nề. “Anh thực sự sợ con gái chúng ta, mới đó mà đã lớn rồi... Đến lúc đó, mấy thằng nhóc đều thích nó thì làm thế nào?!”

Diệp Mộc cười không dừng lại được: “Thế thì chọn lấy một đứa rồi gả cho thôi.”

“Aaaaaa...!” Dung Nham phát điên. “Làm sao anh nỡ! Aaaaaa...!” Nói xong anh lại lẩn qua lẩn lại làm cho chiếc giường rối tung lên, rồi chồm về phía Diệp Mộc: “Bà xã! Đến đây nào! Chúng ta sinh thêm vài đứa nữa! Gả một đứa đi vẫn còn đứa khác, gả một đứa khác đi vẫn còn đứa khác nữa...!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ai-con-cho-ai-giua-mua-hoa-no>